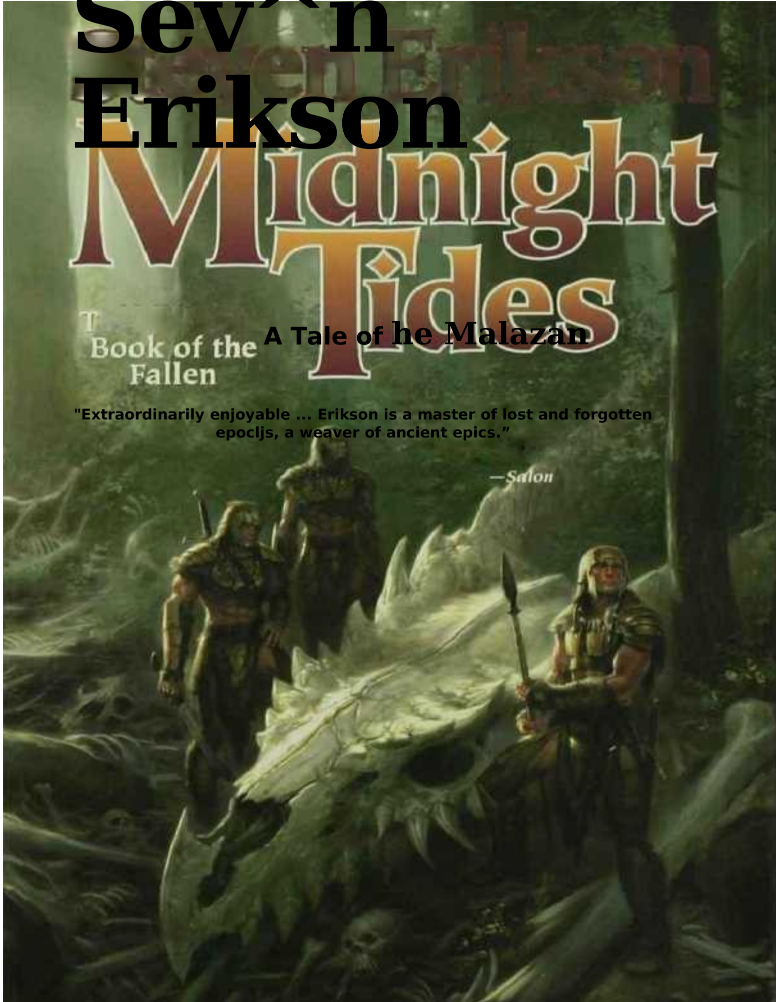
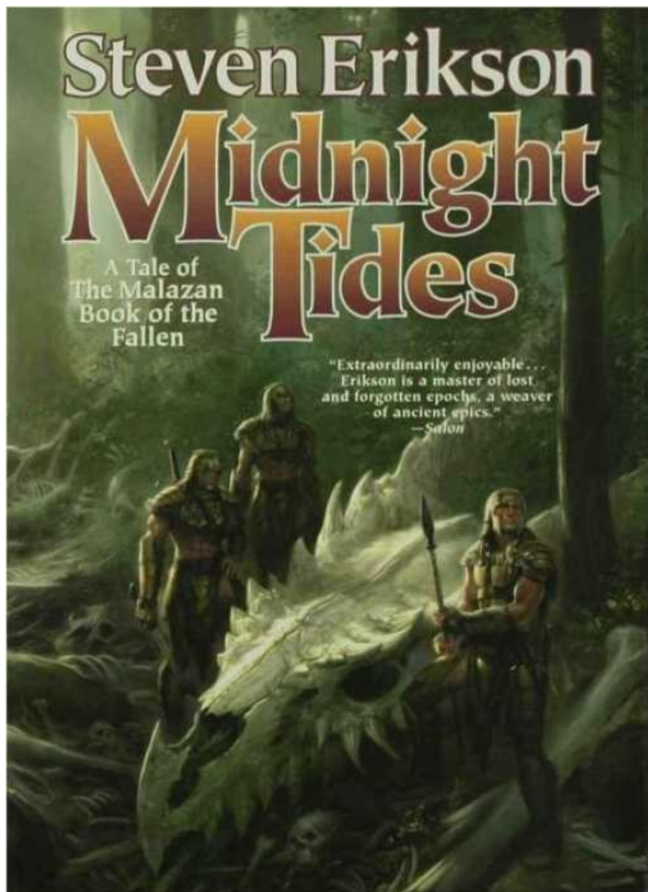
Sev^n Erikson

A Tale of he Malazan

"Extraordinarily enjoyable ... Erikson is a master of lost and forgotten epocljs, a weaver of ancient epics."

Steven Erikson
Midnight Tides
A Tale of The Malazan Book of the Fallen
"Extraordinarily enjoyable . . . Erikson is a master of lost and forgotten epochs, a weaver of ancient epics."
—Salon

Miezul nopţii

Mareele

DE RĂZBOI INTERNECIN, triburile Tiste Edur s-au unit în cele din urmă sub regele vrăjitor al Hirothului. Există pace, dar a fost cerută la un preţ teribil: un pact încheiat cu o putere ascunsă ale cărei motive sunt în cel mai bun caz suspecte, în cel mai rău caz mortale.

Spre sud, regatul expansionist Lether, dornic să-şi împlinească renaşterea mult timp profeţită ca imperiu renăscut, şi-a înrobit cu foamete rapace pe toţi vecinii săi mai puţin civilizaţi. Toţi, adică mai puţin unul – Tiste Edur. Şi trebuie să fie doar o chestiune de timp până ca şi ei să cadă – fie sub greutatea sufocantă a aurului, fie prin măcelărire la tăişul unei săbii. Sau aşa a decretat destinul.

Cu toate acestea, pe măsură ce cele două părţi se adună pentru un tratat esenţial, niciuna dintre ele nu îşi doreşte cu adevărat, forţele antice se trezesc. Căci lupta iminentă dintre aceste două popoare nu este decât o palidă reflectare a unei bătălii mult mai profunde, primare – o confruntare încărcată cu rana încă crudă a unei vechi trădări şi dorinţa de răzbunare în inima ei clocotită.

Miezul nopţii Mareele

Cărţi Tor de Steven Erikson

Grădinile Lunii

Deadhouse Gates Amintiri de gheaţă Casa Lanţurilor

STEVEN ERIKSON

Miezul nopţii Mareele

A POVESTI A LUI M ALAZAN CARTEA CĂZUTULUI
TOR

O CARTE ASOCIAŢILOR TOM DOHERTY NEW YORK

MAREA DE LA MIEZUL NOPŢI El: O POVESTI E DIN CARTEA MALAZANĂ A CĂZU Rl LOR

Publicat iniţial în Marea Britanie în 2004 de Bantam Press, o divizie a Transworld

Publishers.

Hărţi de Neil Gower

O carte Tor

Publicat de Tom Doherty Associates, LLC 175 Fifth Avenue New York, NY 10010

www.tor.com

Tor este o marcă înregistrată a Tom Doherty Associates, LLC.

Datele de catalogare în publicaţie ale Bibliotecii Congresului

Erikson, Steven.

Marea de la miezul nopţii: o poveste a cărţii Malazan a celor căzuţi / Steven Erikson. – Ed. 1 SUA.

p. cm.

„O carte Tom Doherty Associates.”

ISBN-13: 978-0-765-31005-7 (copertă cartonată)

ISBN-10: 0-765-31005-8 (copertă cartonată) ISBN-13: 978-0-765-31651-6 (tpb.)

ISBN-10: 0-765-31651-X (tpb.)

I. Titlu.

PR9199.4.E745M53

2006 823'.92—dc22

2006050937

Prima ediţie din SUA: aprilie

2007 Tipărit în Statele Unite

ale Americii 0987654321

To

CHRISTOF POROZNY

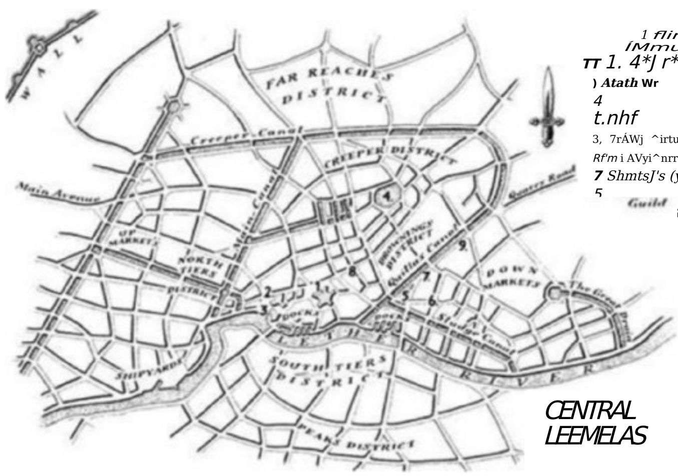
Mulţumiri

»

Cea mai profundă apreciere pentru vechiul echipaj, Rick, Chris şi Mark, pentru comentariile anticipate la acest roman. Şi lui Courtney, Cam şi David Keck pentru prietenia lor. Mulţumesc ca întotdeauna lui Clare şi Bowen, lui Simon Taylor şi compatrioţilor săi de la Trans-world; lui Steve Donaldson, Ross şi Perry, Peter şi Nicky Crowther, Patrick Walsh şi Howard Morhaim. Şi personalului de la Tony's Bar Italia pentru asta, al doilea roman alimentat de cafeaua lor.

Cuprins

CENTRAL
LEEMELAS

TISTE EDU^ LANDS and

NO0LÍLETHEII

g~;>:F^ONTIElţ

Drantatif Petsonae

The Tifte Edur

Tomad Sengar, patriarhul liniei de sânge Sengar Uruth,

matriarhul liniei de sânge Sengar

Fear Sengar, fiul cel mare, Maestrul de arme al

triburilor

Trull Sengar, al doilea fiu

Binadas Sengar, al treilea fiu

Rhulad Sengar, al patrulea şi cel mai mic fiu
Mayen, Fear's Betrothed
Hannan Mosag, regele vrăjitor al Confederaţiei celor şase triburi
Theradas Buhn, fiul cel mare al liniei de sânge Buhn

Midik Buhn, al doilea fiu **Badar,** un nesângerat

Rethal, un războinic **Canarth,** un războinic **Choram**

Irard, un nesângerat **Kholb Harat,** un nesângerat

Matra Brith, o nesângerată

Lethrii Sclavi Printre Tifte Edur

Ud inaas Vrăjitoare pene Hulad Virrick

The Letherii

ÎN P ALAT _

Ezgara Diskanar, regele Letheras

Janall, regina Letheras

Quillas Diskanar, Prinţ şi Moştenitor

Unnutal Hebaz, Preda (Comandantul) armatei

Letherii

Brys Beddict, Finadd (căpitan) şi Campionul Regelui, cel mai tânăr dintre fraţii Beddict

Moroch Nevath, o gardă de corp Finadd pentru prinţul Quillas Diskanar **Kuru Qan,** Ceda (vrăjitor) pentru rege

Nisall, prima concubină a regelui Turudal Brizad, prima consoartă a reginei **Nifadas,** primul eunuc

Gerun Eberict, Finadd din Garda Regală **Triban Gnol,** Cancelar

Laerdas, un mag din alaiul Prinţului

I N NORDUL_

Buruk the Pale , un comerciant din nord **Seren Pedac,** achizitor pentru Buruk the Pale

Huli Beddict, Sentinel în nord, cel mai mare dintre

fraţii Beddict **Nekal Bara,** o vrăjitoare **Arahathan,**

un mag **Enedictal,** un mag

Yan Tovis (Twilight), Atri-Preda la Fent Reach

ÎN ORAŞUL LETERAS________

Tehol Beddict, un cetăţean din capitală, la mijloc printre fraţii Beddict

Hejun, un angajat al Tehol **Rissarh,** un angajat al

Tehol **Shand,** un angajat al Tehol **Chalas,** un paznic

Biri, un comerciant

Huldo, proprietarul unei unităţi

Bugg, servitorul lui Tehol

Ublala Pung, un criminal

Harlest, un gardian

Ormly, Campion Catcher de şobolani

Rucket, Investigator şef, Breasla prinzătorilor de şobolani **Bubyrd, Breasla prinzătorilor de şobolani Glisten,** Breasla prinzătorilor de şobolani

Ruby, breasla prinzătorilor de şobolani

Onyx, Breasla prinzătorilor de şobolani

Scint, Breasla prinzătorilor de şobolani

Fierbător, un copil

Shurq Elalle, un hoţ

Selush, un Dresser of the Dead

Padderunt, asistentul lui Selush

Urul, server-şef în Huldo's

Inchers, un cetăţean

Hulbat, un cetăţean

Turble, un cetăţean

Unn, un neputincios

Delisp, Matrona Bordelului Templului

Prist, grădinar

Strong Rail, un taiat
Green Pig, un magic infam de odinioară

Alţii

, un armer Meckros **Rind,** un Nacht **Mape,** un

Nacht **Pule,** un Nacht
The One Within Silchas Ruin, a Tiste Andii Eleint Soletaken

Scabandari Bloodeye, a Tiste Edur Eleint

Soletaken **Göthös,** un Jaghut **Rúd Elalle,** un copil

Iron Bars, un soldat Corlo, un mag Halfpeck,

un soldat
Ulshun Pral, un Imass

Miezul nopţii Mareele
Prolog

Primele zile ale despărţirii lui

Emurlahn Invazia Edur,

epoca lui Scabandari

Bloodeye Timpul zeilor

bătrâni

Din norii răsucitori, plini de fum, a plouat sânge . Ultimul gard al cerului, înconjurat de flăcări şi revărsând fum negru, predase cerul. Coborârea lor zdrenţuită făcuse brazde rupte prin pământ în timp ce loviu şi se rupseră cu reverberaţii tunătoare, împrăştiind stânci pătate de roşu printre mormanele de cadavre care acopereau pământul de la orizont la orizont.

Marile oraşe stup fuseseră reduse la moloz stratificat de cenuşă, iar norii uriaşi, falnici de deasupra fiecăruia dintre ei, care se împuşcaseră spre cer cu distrugerea lor – nori plini de moloz şi carne şi sânge mărunţiţi – acum se învârteau în furtuni de căldură care se disipaseră, răspândindu-se la umple cerul.

în mijlocul armatelor anihilate, legiunile cuceritorilor se reasamblau pe câmpia centrală, cea mai mare parte din care era acoperită cu lespezi rafinat amenajate – unde impactul forţelor cerului nu sculptase gropi adânci – deşi reafirmarea formaţiunilor a fost împiedicată de nenumăratele carcase, a celor învinşi. Şi prin epuizare. Legiunile aparţineau a două armate distincte, aliate în acest război şi era clar că una se descurcase mult mai bine decât cealaltă.

Ceaţa de sânge a acoperit aripile uriaşe, cu nuanţe de fier, ale lui Scabandari, în timp ce el cobora printre norii agitaţi, clipind din membrane nictitante pentru a-şi limpezi ochii draconieni albaştri ca gheaţa. înclinând în coborâre, dragonul şi-a înclinat capul pentru a-şi cerceta copiii învingători. Steagurile cenuşii ale legiunilor Tiste Edur oscilau neîncetat deasupra războinicilor care se adunau, iar Scabandari socoti că

au mai rămas cel puţin optsprezece mii dintre rudele lui din
umbră. Cu toate acestea, ar fi doliu în corturile Primului Aterizare în această noapte. Ziua începuse cu peste două sute de mii de Tiste Edur mărşăluind pe câmpie. încă. . . a fost de ajuns.

Edur se ciocniseră cu flancul de est al armatei K'Chain Che'Malle, prefaţându-şi încărcarea cu valuri de vrăjitorie devastatoare. Formaţiunile inamicului fuseseră adunate pentru a face faţă unui asalt frontal şi s-au dovedit a fi extrem de lente în a se întoarce la ameninţarea de pe flancul lor. Ca un pumnal, legiunile Edur ajunseseră la inima armatei.

Dedesubt, pe măsură ce se apropia, Scabandari vedea, împrăştiate ici şi colo, steagurile de la miezul nopţii ale Tiste Andii. Au plecat o mie de războinici, poate mai puţini. Victoria a fost o revendicare mai dubioasă pentru aceşti aliaţi bătuţi. Ei se luptaseră cu Vânătorii K'ell, armatele de sânge de elită ale celor trei Matrone. Patru sute de mii Tiste Andii, contra şaizeci de mii de Vanatori. Alte companii ale Andii şi Edur atacaseră forturile cerului, dar aceştia ştiau că se vor duce la moartea lor, iar sacrificiile lor fuseseră esenţiale în victoria din această zi, pentru că forturile cerului fuseseră împiedicate să vină în ajutor, armate pe câmpia de dedesubt. Prin ele însele, atacurile asupra celor patru fortificaţii cereşti au avut doar un efect marginal, în ciuda faptului că Cozile Scurte erau puţine la număr – ferocitatea lor se dovedise devastatoare —, dar fusese cumpărat suficient timp în sângele Tiste pentru ca Scabandari şi aliatul său draconean Soletaken să se închidă, pe cetăţile

plutitoare, dezlănţuind asupra lor labele lui Starvald Demelain şi Kuralds Emurlahn şi Galain.

Dragonul s-a îndreptat în jos spre locul unde un munte amestecat de cadavrele K'Chain Che'-Malle a marcat ultima poziţie a uneia dintre Matrone. Kurald Emurlahn îi măcelărise pe apărători, iar umbrele sălbatice încă pluteau ca nişte spectre pe versanţi. Scabandari îşi întinse aripile, zvâcnind aerul aburind, apoi se aşeză deasupra corpurilor reptiliene.

O clipă mai târziu, s-a îmbrăcat în forma lui Tiste Edur. Pielea de nuanţa fierului ciocănit, părul lung şi cărunt nelegat, o faţă slăbită, acvilină, cu ochi duri, apropiaţi. O gură lată, înclinată în jos, care nu purta rîs de râs. Fruntea înaltă, fără căptuşeală, alb livid cu cicatrici în diagonală pe pielea întunecată. Purta un ham de piele care purta sabia lui cu două mâini, o bretele de cuţite lungi la şold şi atârnând de umeri o pelerină solzoasă – pielea unei matrone, suficient de proaspătă încât să
strălucească încă cu uleiuri naturale.

Stătea în picioare, o siluetă înaltă învelită în picături de sânge, privind adunarea legiunilor. Ofiţerii Edur i-au aruncat o privire, apoi au început să-şi conducă trupele.

Scabandari s-a îndreptat spre nord-vest atunci, cu ochii îngustaţi la norii înclinaţi. O clipă mai târziu, un imens dragon alb ca osul a pătruns – dacă
orice, mai mare decât Scabandari însuşi când a virat în formă draconeană. De asemenea, învelită în sânge. . . şi o mare parte a lui, pentru că Silchas Ruin luptase alături de rudele lui Andii împotriva vânătorilor K'ell.

Scabandari îl privi pe aliatul său apropiindu-se,

făcându-se înapoi doar când uriaşul dragon s-a aşezat pe vârful dealului şi apoi s-a arătat rapid. Un cap sau mai înalt decât Tiste Edur Soletaken, dar teribil de slăbit, muşchii legaţi ca o frânghie sub piele netedă, aproape translucidă. Ghearele vreunui răpitor străluceau în părul alb, des şi lung al războinicului. Roşul ochilor lui părea febril, atât de puternic strălucea. Ruina Silchas avea răni: tăieturi de sabie peste corp. Cea mai mare parte a armurii superioare îi căzuse, dezvăluind culoarea albastru-verde a venelor şi arterelor sale care urmăreau căi ramificate sub pielea subţire şi fără păr a pieptului. Picioarele îi erau pline de sânge, la fel ca şi braţele. Tecile gemene de la şolduri erau goale – rupsese ambele arme, în ciuda ţesăturilor de vrăjitorie investite în ele. A lui fusese o bătălie disperată.

Scabandari şi-a plecat capul în semn de salut. – Silchas Ruin, frate în spirit. Cei mai puternici aliaţi, lată câmpia – suntem biruitori.

Chipul palid al albinosului Tiste Andii se răsuci într-un mârâit tăcut.

— Legiunile mele au întârziat să vă vină în ajutor, spuse Scabandari. Şi pentru asta, inima mea se rupe la pierderile tale. Chiar şi aşa, acum ţinem poarta, nu-i aşa? Calea către această lume ne aparţine, iar lumea însăşi se află în faţa noastră. . . a jefui, a sculpta pentru poporul nostru imperii demne.'

Mâinile cu degete lungi şi pătate ale lui Ruin se zvâcniră şi se îndreptă spre câmpia de dedesubt. Legiunile Edur se transformaseră într-un inel dur în jurul ultimilor Andii supravieţuitori. – Moartea murdăreşte aerul, mârâi Silchas Ruin. – Abia o pot

desena ca să vorbesc.

„Va avea timp suficient pentru a face noi planuri mai târziu”, a spus Scabandari. „Oamenii
mei sunt măcelăriţi. Acum ne înconjoară, dar protecţia ta este

mult prea târziu.
— Simbolic, deci, fratele meu. Mai sunt şi alţi Tiste Andii pe lumea asta – tu ai spus asta. Trebuie doar să găsiţi primul val şi puterea voastră se va întoarce. Mai mult, vor veni şi alţii. Amândoi mei şi ai tăi, fugind de înfrângerile noastre.

încruntarea lui Silchas Ruin s-a adâncit. „Victoria din această zi este o alternativă amară”. „K'Chain Che'Malle au dispărut aproape – ştim asta. Am văzut multe alte oraşe moarte. Acum, doar Morn rămâne, şi
asta la distanţă
continent – unde Cozile Scurte chiar şi acum îşi rup lanţurile într-o rebeliune sângeroasă. Un inamic divizat este un inamic care se prăbuşeşte rapid, prietene. Cine altcineva din lumea asta are puterea de a ni se opune? Jaghut? Sunt împrăştiaţi şi puţini. Imass? Ce pot face armele de piatră împotriva fierului nostru? A tăcut o clipă, apoi a continuat: – Forkrul Assail par să nu vrea să ne judece. Şi în fiecare an par să fie din ce în ce mai puţini, în orice caz. Nu, prietene, cu victoria din această zi această lume se află în faţa picioarelor noastre. Aici, nu vei suferi de războaiele civile care îl afectează pe Kurald Galain. Iar eu şi adepţii mei vom scăpa de sfâşierea care îl năpădeşte acum pe Kurald Emurlahn...

Ruina Silchas pufni. – O despicare de mâna ta, Scabandari.

încă studia forţele Tiste de dedesubt şi, aşadar, nu văzu fulgerul de furie care răspundea remarcii sale indirecte, un fulger care dispăru o bătaie de inimă mai târziu, când expresia lui Scabandari revine încă o dată la equanimitate. – O lume nouă pentru noi, frate.

— Un Jaghut stă pe o creastă la nord, spuse Silchas Ruin. – Martor la război. Nu m-am apropiat, căci am simţit începutul unui ritual. Omtose Phellack.

— Ţi-e teamă de acel Jaghut, Silchas Ruin?

— Mă tem de ceea ce nu ştiu, Scabandari. . . Bloodeye. Şi sunt multe de învăţat despre acest tărâm şi despre căile sale.

— Ochi de sânge.

— Nu te poţi vedea pe tine însuţi, spuse Ruin, dar îţi dau acest nume, pentru sângele care acum îţi pătează viziune.'

— Bogat, Silchas Ruin, venind de la tine. Apoi Scabandari a ridicat din umeri şi a mers spre marginea de nord a mormanei, călcând cu grijă pe cadavrele care se mişcau. – Un Jaghut, ai spus. . .' Se învârti, dar Silchas Ruin îi era spatele în timp ce Tiste Andii se uitau în jos la puţinii săi adepţi supravieţuitori pe câmpia de dedesubt.

— Omtose Phellack, Warren of Ice, spuse Ruin fără să se întoarcă. – Ce evocă, Scabandari Bloodeye? Ma intreb . . .'

Edur Soletaken s-a întors spre Ruina Silchas.

întinse mâna spre exteriorul cizmei stângi şi scoase un pumnal gravat cu umbră. Vrăjitoria jucată

pe fier.

Un ultim pas, iar pumnalul a fost înfipt în spatele lui Ruin.

Tiste Andii s-a spasmat, apoi a urlit—

— chiar dacă legiunile Edur s-au întors brusc spre Andii, repezindu- se înăuntru din toate părţile pentru a livra măcelul final al zilei.

Magia a ţesut lanţuri zvârcolitoare în jurul Ruinei Silchas, iar albinos Tiste Andii s-a răsturnat.

Scabandari Bloodeye se ghemui peste el. – Este calea fraţilor, vai, murmură el. – Trebuie să conduci. Doi nu pot. Ştii adevărul. Oricât de mare este această lume, Ruina Silchas, mai devreme sau mai târziu va fi război între Edur şi Andii. Adevărul sângelui nostru va spune. Astfel, doar unul va comanda poarta. Doar Edur va trece. îi vom urmări pe Andii care sunt deja aici – ce campion pot arunca să mă provoace? Sunt la fel de buni ca morţi. Şi aşa trebuie să fie. Un singur popor. Un singur conducător. Se îndreptă, în timp ce ultimele strigăte ale războinicilor Andii pe moarte răsunau din câmpia de dedesubt. – Da, nu te pot omorî pe loc – eşti prea puternic pentru asta. Astfel, vă voi duce într-un loc potrivit şi vă voi lăsa la rădăcinile, pământul şi piatra terenurilor sale stricate. . .'

A virat în forma lui draconică. Un picior enorm cu gheare s-a închis în jurul Ruinei nemişcate Silchas, iar Scabandari Bloodeye s-a ridicat spre cer, cu aripile tunând.

Turnul se afla la mai puţin de o sută de leghe la sud, doar zidul său scăzut şi bătut care înconjura curtea dezvăluind că nu era din construcţie Jaghut, că se ridicase lângă cele trei turnuri Jaghut de la sine, ca răspuns la o lege de nepătruns pentru zeu şi muritor deopotrivă. A apărut. . .

să aştepte venirea celor pe care îi va întemniţa pentru veşnicie. Creaturi cu putere mortală.

Cum ar fi Soletaken Tiste Andii, Silchas Ruin, al

treilea şi ultimul dintre cei trei copii ai mamei Dark.

îndepărtând din calea lui Scabandari Bloodeye ultimul său adversar demn printre Tiste.

Cei trei copii ai mamei Dark.

Trei nume. . .

Andarist, care cu mult timp în urmă şi-a predat puterea ca răspuns la o durere care nu s-a putut vindeca niciodată. Toţi neştiind că mâna care a dat acea durere era a mea...

Merluciu Anomandaris, care s-a despărţit de mama sa şi de neamul lui. Care apoi a dispărut înainte de a putea avea de-a face cu el. A dispărut, probabil că nu va mai fi văzut niciodată.

Şi acum Silchas Ruin, care în foarte scurt timp va cunoaşte închisoarea veşnică a Azathului.

Scabandari Bloodeye a fost mulţumit. Pentru oamenii lui. Pentru el. Această lume avea să cucerească. Doar primii colonişti andii puteau pune vreo provocare la adresa sa.

Un campion al Tistei Andii pe acest tărâm? Nu mă pot gândi la nimeni... nimeni cu puterea de a sta în faţa mea...

Lui Scabandari Bloodeye nu i-a trecut prin cap să se întrebe unde, dintre cei trei fii ai Mamei întunecate, s-ar fi putut duce cel care dispăruse.

Dar nici asta nu a fost cea mai mare greşeală a lui. . .

Pe o bermă glaciară din nord, singuraticul Jaghut a început să ţese vrăjitoria lui Omtose Phellack. El a asistat la devastările provocate de cei doi Soletaken Eleint şi de armatele lor însoţitoare. A fost scutită puţină simpatie pentru K'Chain Che'Malle. Oricum mureau, din nenumărate motive, dintre care niciunul nu-i preocupa prea mult pe Jaghut. Nici intruşii nu l-au îngrijorat. îşi pierduse de mult capacitatea de îngrijorare. Alături de frică. Şi, trebuie să recunoaştem, mirare.

A simţit trădarea când a venit, înflorirea îndepărtată a magiei şi vărsarea sângelui ascendent. Şi cei doi dragoni erau acum unul.

Tipic.

Şi apoi, puţin mai târziu, în timpul în care se odihnea între ţesăturile ritualului său, a simţit pe cineva care se apropie de el din spate. Un zeu bătrân, vine ca răspuns la ruptura violentă ruptă între tărâmuri. Cum era de aşteptat. încă. . . care zeu? K'rul? Draconus? Sora nopţilor reci? Osserc? Kilmandaros? Sechul Lath? în ciuda indiferenţei sale studiate, curiozitatea l-a forţat în cele din urmă să se întoarcă spre noul venit.

Ah, neaşteptat... dar interesant.

Mael, Elder Lord of the Seas, era lat şi ghemuit, cu pielea de un albastru profund care se decolora în aur pal la gât şi burta dezgolită.
Părul blond slăbănog atârna nelegat de pateul său lat, aproape plat. Şi în ochii de chihlimbar ai lui Mael, furie sfârâitoare.

— Gothos, a răpit Mael, ce ritual invoci ca răspuns la asta?
Jaghut se încruntă. – Au făcut mizerie. Vreau să-l curăţ.
— Gheaţă, pufni zeul Bătrân. – Răspunsul Jaghut la toate. – Şi care ar fi al tău, Mael? Inundaţie sau . . . potop?'

Zeul Bătrân se îndreptă spre sud, cu muşchii maxilarului încordat. – Trebuie să am un aliat. Kilmandaros. Ea vine din cealaltă parte a chiriei.
— A mai rămas un singur Tiste Soletaken, spuse Gothos. – Se pare că şi-a doborât tovarăşul şi chiar şi acum îl dă în paza curţii aglomerate a Turnului Azath.

'Prematur. Crede că K'Chain Che'Malle este singura sa opoziţie în acest tărâm?

Jaghut a ridicat din umeri. 'Probabil.'
Mael a tăcut o vreme, apoi a oftat şi a spus: „Cu gheaţa ta, Gothos, nu distruge toate astea. în schimb,

vă rog. . . *conserva.'*

'De ce?'

'Am motivele mele.'

„Sunt încântat pentru tine. Ce sunt ei?'

Zeul Bătrân i-a aruncat o privire întunecată. — Nenorocit nebunesc. 'De ce să te schimbi?'

— în mări, Jaghut, timpul este dezvăluit. în adâncuri călătoresc curenţi de vasta antichitate. în adâncuri şoptesc viitorul. Mareele curg între ei într-un schimb neîncetat. Acesta este tărâmul meu. Aşa sunt cunoştinţele mele. Pecetluieşte această devastare în afurisita ta de gheaţă, Gothos. în acest loc, îngheţaţi timpul în sine. Fă asta şi voi accepta o datorie faţă de tine. . . pe care într-o zi s-ar putea să-l găsească de folos.

Gothos se gândi la cuvintele zeului Bătrân, apoi dădu din cap. – S-ar putea la asta. Foarte bine, Mael. Du-te la Kilmandaros. Doborâţi acest Tiste Eleint şi împrăştiaţi-i poporul. Dar fă-o repede.

Ochii lui Mael se îngustară. 'De ce?'

— Pentru că simt o trezire îndepărtată, dar nu, din păcate, atât de îndepărtată pe cât ai vrea.

— Anomander Rake.

Gothos dădu din cap.

Mael a ridicat din umeri. 'Anticipat. Osserc se mută pentru a-i sta în cale.

Zâmbetul lui Jaghut şi-a dezvăluit colţii masivi. 'Din nou?'

Zeul Bătrân nu a putut să nu rânjească ca răspuns.

Şi, deşi au zâmbit, nu era puţin umor pe acea bermă glaciară.

Al 1159-lea an al somnului lui Burn

Anul venelor albe din abanos

Cu trei ani înainte de a şaptea închidere a Letherii

S-a trezit cu o burtă plină de sare, gol şi pe jumătate îngropat în nisip alb, printre detriturile furtunii. Pescăruşii strigau deasupra capului, umbrele lor învârtindu-se peste plaja ondulată. Crampe i-au spasmat intestinul, a gemut şi s-a rostogolit încet.

Erau mai multe cadavre pe plajă, a văzut. Şi epavă. Bucăţi şi plute de gheaţă care se topea rapid foşneau în puţin adâncime. Crabii s-au prăbuşit cu miile.

Bărbatul uriaş se ridică pe mâini şi genunchi. Şi apoi a vărsat fluide amare pe nisipuri. Pulsăturile puternice îi zguduiră capul, suficient de puternice încât să-l lase pe jumătate orb, şi trecu ceva timp până când în cele din urmă se legăna înapoi să se ridice şi să se uite încă o dată la scena din jurul lui.

Un ţărm de care niciun ţărm nu a aparţinut.

Şi cu o noapte înainte, munţi de gheaţă care se ridicau din adâncuri, unul – cel mai mare dintre ei – ajungând la suprafaţă chiar sub vastul oraş plutitor Meckros. Spărgându-l ca şi cum ar fi o plută de beţe. Istoriile lui Meckros nu au povestit nimic asemănător cu devastarea pe care o văzuse provocată. Anihilarea

bruscă şi practic absolută a unui oraş care găzduia douăzeci de mii. Neîncrederea încă îl chinuia, de parcă propriile lui amintiri ar conţine imagini imposibile, evocarea unui creier febril.

Dar ştia că nu şi-a imaginat nimic. El doar fusese martor.

Şi, cumva, a supravieţuit.

Soarele era cald, dar nu fierbinte. Cerul de deasupra era mai degrabă alb ca lăptos decât albastru. Şi pescăruşii, vedea el acum, erau cu totul altceva. Reptiliană, cu aripi palide.

Se ridică clătinându-se în picioare. Durerea de cap se stingea, dar fiorii îl cuprinseră acum,

iar setea lui era un demon furios care încerca să-i strângă gâtul.

Strigătele şopârlelor zburătoare şi-au schimbat tonul şi el s-a îndreptat spre interior. Trei creaturi apăruseră, căţărându-se prin smocuri palide de iarbă deasupra liniei mareei. Nu mai sus decât şoldul lui, cu pielea neagră, fără păr, capete perfect rotunde şi urechi ascuţite. Bhoka'ral – şi-a amintit de ele din tinereţe, când o navă comercială Meckros se întorsese de la Nemil – dar acestea păreau să fie versiuni cu muşchi, cel puţin de două ori mai grele decât animalele de companie pe care negustorii le aduseseră înapoi în oraşul plutitor. Au făcut direct pentru el.

S-a uitat în jur căutând ceva pe care să-l folosească drept armă şi a găsit o bucată de lemn care să servească drept bâtă. Ridicând-o, a aşteptat ca bhoka'ralul să se apropie.

S-au oprit, cu ochi galbeni care se uitau la el.

Apoi cel din mijloc făcu un gest.

Vino. Nu exista nicio îndoială despre semnificaţia acelei semne prea umane.

Bărbatul a scanat din nou şuviţa – niciunul dintre cadavrele pe care le vedea nu se mişca, iar crabii se hrăneau fără opoziţie. Se uită încă o dată la cerul ciudat, apoi păşi spre cele trei creaturi. S-au dat înapoi şi l-au condus până la marginea ierboasă.

Ierburile acelea nu semănau cu nimic din ce mai văzuse până acum, triunghiuri tubulare lungi, cu tăişuri de brici – aşa cum a descoperit odată ce a trecut prin ele, când şi-a găsit picioarele joase încrucişate de tăieturi. Dincolo, o câmpie plană se întindea spre interior, purtând doar ocazional smoc din aceeaşi iarbă. Pământul dintre ele era plin de sare şi sterp. Câteva bucăţi de piatră împrăştiau câmpia, nu există două la fel şi toate ciudat de unghiulare, fără intemperii.

în depărtare stătea un cort singuratic.

Bhoka'ral-ul l-a ghidat spre ea.

Când se apropiará, văzu fire de fum care ieşeau din vârf şi clapeta fante care marca pragul uşii.

Escorta lui sa oprit şi un alt val l-a îndreptat către intrare.

iar setea lui era un demon furios care încerca să-i strângă gâtul.
Ridicând din umeri, se ghemui şi se târă înăuntru.

în lumina slabă stătea o siluetă învăluită, cu o glugă care îi ascunde trăsăturile. Un brazier era înaintea lui, din care s-au desprins vapori ameţitori. Lângă intrare se afla o sticlă de cristal, nişte fructe uscate şi o
pâine neagră.

— Sticla conţine apă de izvor, răpit silueta în limba Meckros. „Te rog, fă-ţi timp să-ţi revii din încercarea ta”.

A mormăit mulţumirile şi a luat repede sticla.

Setea stinsă cu fericire, întinse mâna după pâine. – îţi mulţumesc, străine, răbufni el, apoi clătină din cap. – Fumul acela te face să înoţi în faţa ochilor mei.

O tuse care ar fi putut fi un râs, apoi ceva care seamănă cu o ridicare din umeri. – Mai bine decât să te înec. Din păcate, îmi uşurează durerea. Nu te voi ţine mult. Tu eşti Withal, Făcătorul de săbii.

Bărbatul tresări, iar sprânceana lui lată s-a înnodat. – Da, sunt Withal, din al treilea oraş Meckros, care acum nu mai este.

— Un eveniment tragic. Tu eşti singurul supravieţuitor. . . prin propriile mele eforturi, deşi mi-a încordat mult puterile de a interveni.

— Ce loc este acesta?

— Nicăieri, în inima nicăieri. Un fragment, predispus la rătăcire. îi dau viaţa pe care mi-o pot imagina, evocată din amintirile din casa mea. Puterile îmi revin, deşi agonia trupului meu zdrobit nu se atenuează. Totuşi, ascultă, am vorbit şi nu am tuşit. Asta e ceva. O mână stricată a apărut dintr-o mânecă zdrenţuită şi a împrăştiat seminţe pe cărbunii brazierului. Au scuipat şi au izbucnit şi fumul s-a îngroşat.

'Cine eşti tu?' a cerut Withal.

— Un zeu căzut. . . care are nevoie de aptitudinile tale. M-am pregătit pentru venirea ta, Withal. Un loc de locuit, o forja, toate

iar setea lui era un demon furios care încerca să-i strângă gâtul.

materiile prime de care vei avea nevoie. Haine, mâncare, apă. Şi trei servitori devotaţi, pe care i-aţi întâlnit deja...

— Bhoka'ralul? Withal pufni. 'Ce poate-'

— Nu bhoka'ral, muritor. Deşi poate că au fost cândva. Acestea sunt Nachts. Le-am numit Rind, Mape şi Puie. Sunt de tip Jaghut, capabili să înveţe tot ce ai nevoie de la ei.

Cu tot făcut să se ridice. „îţi mulţumesc pentru mântuire, Căzut, dar îmi voi lua concediu de la tine. M-aş întoarce în lumea mea...

— Nu înţelegi, Withal, şuieră figura. – Vei face ce spun eu aici, sau te vei trezi că cerşi moartea. Acum te deţin, Swordmaker. Tu eşti sclavul meu şi eu sunt stăpânul tău. Meckros au sclavi, da? Suflete nefericite furate din satele insulare şi altele în raidurile voastre. Prin urmare, noţiunea vă este familiară. Nu dispera, însă, căci odată ce ai terminat ceea ce îţi cer, vei fi liber să pleci.

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

O tuse, apoi un râs, apoi mai multă tuse, timp în care zeul a ridicat o mână care rămânea. Când pirateria s-a terminat, el a spus: „Te sfătuiesc să nu încerci nimic rău, Withal. Te-am smuls din mări pentru asta scop. Ai pierdut toată onoarea? Obliga-mâîn asta, căci ai regreta profund mânia mea.

— Ce vrei să fac?

'Mai bine. Ce aş vrea să faci, Withal? De ce, doar ceea ce faci cel mai bine. Fă-mi o sabie.

Withal mormăi. 'Asta e tot?'

Silueta se apleca înainte. – Ei bine, ceea ce am în minte este o sabie foarte particulară. . .'

Cartea Unu
Sânge îngheţat

Există o suliţă de gheaţă, proaspăt înfiptă în inima pământului.
Sufletul din el tânjeşte să omoare.

Cel care apucă acea suliţă va cunoaşte moartea. Din nou şi din nou, el va cunoaşte moartea.

VIZIUNEA LUI HANNAN MOSAG

Capitol unul

Asculta! Mările şoptesc şi

visează să spargi adevăruri în

prăbuşirea pietrei

HANTALLIT OF MINER SLUICE

Anul îngheţului târziu

Cu un an înainte de a şaptea închidere a

Lethehi înălţarea Calităţii goale

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

Iată *, deci, povestea. între zgomotul mareelor, când uriaşii au îngenuncheat şi au devenit munţi. Când au căzut împrăştiaţi pe pământ ca pietrele de balast ale cerului, totuşi nu au putut să ţină tare de răsăritul zorilor. între zgomotul mareelor, vom vorbi despre un astfel de gigant. Pentru că povestea se ascunde cu a lui.*

Şi pentru că distrează.

Prin urmare.

în întuneric a închis ochii. Numai ziua a ales să le deschidă, pentru că a raţionat în felul acesta: noaptea sfidează viziunea şi deci, dacă se vede puţin, ce valoare căutând să străpungă întunericul?

De asemenea, martor, asta. A ajuns la marginea pământului şi a descoperit marea şi a fost fascinat de fluidul misterios. O fascinaţie care a devenit o obsesie singulară de-a lungul acelei zile sortite. Putea vedea cum valurile se mişcau, în sus şi în jos de-a lungul întregului ţărm, o mişcare neîncetată care ameninţa vreodată să cuprindă tot pământul, dar nu reuşea vreodată să facă acest lucru. Privea marea prin vânturile puternice ale după-amiezii, martor la zguduirea ei sălbatică de-a lungul şuviţei în pantă şi uneori ajungea într-adevăr departe, dar întotdeauna se retrăgea morocănos încă o dată.

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

Când a sosit noaptea, a închis ochii şi s-a culcat. Mâine, hotărî el, se va uita din nou la această mare.

în întuneric a închis ochii.

Marea au venit odată cu noaptea, învârtindu-se în jurul uriaşului. Au venit mareele şi l-au înecat în timp ce dormea. Iar apa i-a intrat minerale în carne, până când a devenit ca o stâncă, o creastă noduroasă pe şuviţă. Apoi, în fiecare noapte timp de mii de ani, mareele au ajuns să se uzeze de forma lui. Furându-i forma.

Dar nu în totalitate. Pentru a-l vedea adevărat, chiar şi în ziua de azi, trebuie să priveşti în întuneric. Sau închideţi ochii la fante în lumina cea mai strălucitoare a soarelui. Aruncă o privire de sus sau concentrează- te asupra tuturor, cu excepţia pietrei în sine.

Dintre toate darurile pe care Părintele Shadow le-a oferit copiilor săi, acest talent este cel mai înalt. Priveşte în altă parte pentru a vedea. Ai încredere în el şi vei fi condus în Umbră. Unde se ascund toate adevărurile.

Priveşte în altă parte pentru a vedea.

Acum, uită-te în altă parte.

Şoarecii s-au împrăştiat în timp ce umbra mai adâncă curgea pe zăpada acoperită cu albastru de amurg. Ei zburau în panică sălbatică, dar, printre ei, soarta cuiva era deja pecetluită. Un picior singuratic cu smocuri şi gheare s-a prăbuşit, străpungând carnea blănoasă şi zdrobind oase minuscule.

La marginea poienişului, bufniţa căzuse tăcută de pe ramura ei, navigând peste zăpada tare şi aşternutul ei de seminţe, iar arcul zborului său, punctat momentan de smulgerea şoarecelui de la pământ, s-a ridicat din nou, de data aceasta cu un bătut puternic de aripi, spre un copac din apropiere. A aterizat cu un singur picior, iar o clipă mai târziu a început să se hrănească.

Silueta care a alergat peste poiana după o duzină de bătăi de inimă nu a văzut nimic neplăcut. Şoarecii dispăruseră cu toţii, zăpada suficient de solidă încât să nu lase semne ale trecerii lor, iar bufniţa încremeni nemişcată în golul ei, printre ramurile molidului, cu ochii mari în timp ce urmăreau progresul figurii prin poiană. Odată ce a trecut, bufniţa a reluat hrănirea.

Amurgul a aparţinut vânătorilor, iar răpitorul nu a terminat încă în această noapte. în timp ce trecea prin humusul de îngheţ al potecii, gândurile lui Trull Sengar erau îndepărtate,

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

făcându-l

să nu ţină seama de pădurea din jurul lui, distras în mod neobişnuit de la toate semnele şi detaliile pe care le oferea. El

nici măcar nu se oprise să-i facă ispăşire lui Sheltatha Lore, fiica Amurgului, cea mai îndrăgită dintre cele Trei Fiice ale Tatălui Umbra – deşi avea să plătească răsplata la apusul de mâine – şi, mai devreme, trecuse neatenţionat prin peticele de lumină persistentă care şterseră, traseul, riscând atenţia volubilei Sukul Ankhadu, Fiica înşelăciunii, cunoscută şi sub numele de Dapple.

Paturile de reproducere Calach roiau de foci. Au venit devreme, surprinzându-l pe Trull în colecţia sa de jad brut deasupra ţărmului. Singur, sosirea focilor avea să stârnească doar entuziasm în tânărul Tiste Edur, dar mai fuseseră sosiri, în corăbii care ocoleau golful, iar recolta fusese bine în curs.

Letherii, popoarele cu piele albă din sud.

îşi putea imagina furia celor din satul de care s-a apropiat acum, odată ce a dat vestea descoperirii sale – o mânie pe care o împărtăşea. Această pătrundere asupra teritoriilor Edur a fost nesăbuită, furtul de sigilii care aparţineau pe bună dreptate poporului său o sfidare arogantă a vechilor înţelegeri.

Erau nebuni printre leterii, precum au fost nebuni printre eduri. Trull nu-şi putea imagina că această abordare este altceva decât neaprobată. Marea întâlnire era la doar două cicluri ale lunii distanţă. Nu a servit niciunei părţi să verse sânge acum. Indiferent că Edur ar avea dreptate să atace şi să distrugă navele intruşilor; delegaţia Letherii ar fi revoltată de măcelul cetăţenilor săi, chiar şi a cetăţenilor care contravin legilor. Şansele de a conveni asupra unui nou tratat tocmai deveniseră minuscule.

Şi asta l-a deranjat pe Trull Sengar. Un război lung şi răutăcios tocmai se terminase pentru Edur: gândul la un alt început era prea greu de suportat.

Nu-şi stânjenise fraţii în timpul războaielor de subjugare; pe cureaua lui lată era un rând de douăzeci şi unu de nituri pătate de roşu, fiecare marcand o lovitură de stat, iar dintre cele şapte erau inelate cu vopsea albă, pentru a semnifica uciderile reale. Numai cureaua fratelui său mai mare avea mai multe trofee în rândul copiilor bărbaţi ai lui Tomad Sengar, şi asta era corect şi potrivit, având în vedere eminenţa lui Fear Sengar printre războinicii tribului Hiroth.

Bineînţeles, luptele împotriva celorlalte cinci triburi ale Edurului

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

erau strict legate de reguli şi interdicţii şi chiar şi bătăliile vaste şi prelungite au produs doar o mână de morţi reale. Chiar şi aşa, cuceririle fuseseră istovitoare. împotriva Letherilor nu existau reguli care să-i constrângă pe Edur războinici. Fără numărătoare de lovituri de stat. Doar uciderea. Nici inamicul nu avea nevoie de o armă în mână – chiar şi cei neputincioşi şi nevinovaţi ar cunoaşte muşcătura săbiei. Un astfel de măcel i-a pătat pe războinic şi pe victimă deopotrivă.

Dar Trull ştia foarte bine că, deşi ar putea condamna uciderea care avea să vină, va face asta numai pentru el însuşi şi va merge cu paşi mari alături de fraţii săi, cu sabia în mână, pentru a da judecata Edur asupra celor fărădelegi. Nu era de ales. îndepărtează-te de această crimă şi vor urma mai multe, în valuri nesfârşite.

Alergatul lui constant l-a adus pe lângă tăbăcării, cu jgheaburi şi gropi căptuşite cu piatră, până la marginea pădurii. Câţiva sclavi Letherii îi aruncară o privire în direcţia lui, făcându-se repede plecăciuni cu respect, până când trecu. Buştenii falnici de cedru ai zidului satului se ridicau din poieniţa din faţă, peste care fumul de lemn atârna în pâraie întinse. Câmpuri de pământ negru bogat se întindeau de fiecare parte a căii înguste şi înălţate care ducea la poarta îndepărtată. Iarna tocmai începuse să-şi elibereze strânsoarea pe pământ, iar prima plantare a sezonului era încă la câteva săptămâni. Până la mijlocul verii, aproape treizeci de tipuri diferite de plante aveau să umple aceste câmpuri, oferind hrană, medicamente, fibre şi hrană pentru animale, multe dintre cele treizeci de soiuri cu flori, atrăgând albinele de la care se procura mierea şi ceara. Femeile tribului supravegheau sclavii la astfel de recoltare. Bărbaţii plecau în grupuri mici pentru a călători în pădure, pentru a tăia cherestea sau a vâna, în timp ce alţii plecau în navele Knarri pentru a recolta din mări şi bancuri.

Sau aşa ar trebui să fie, când pacea domnea triburile. în ultimii zece ani, mai multe partide de război plecaseră decât orice alt fel, şi astfel oamenii au suferit uneori. Până la război, foamea nu-i ameninţase niciodată pe Edur. Trull dorea să pună capăt unor asemenea depredari. Hannan Mosag, regele vrăjitor al lui Hiroth, era acum stăpânul tuturor triburilor Edur. Dintr-o mulţime de popoare în război, se formase o confederaţie, deşi Trull ştia bine că

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

era o confederaţie doar cu nume. Hannan Mosag i-a ţinut ostatic pe primii fii născuţi ai şefilor subjugaţi – Cadrul său K'risnan – şi a condus ca dictator. Pace, deci, sub vârful unei săbii, dar pace totuşi.

O siluetă recunoscută ieşea cu paşi mari dinspre poarta palisadei, apropiindu-se de bifurcaţia din potecă unde Trull se opri acum. – Te salut, Binadas, spuse el.

O suliţă era legată de spatele fratelui său mai mic, un rucsac de piele legat de un umăr şi sprijinit de şold; pe partea opusă o sabie lungă cu o singură tăiş într-o teacă de lemn învelită în piele. Binadas era jumătate
cu un cap mai înalt decât Trull, cu chipul la fel de învechit ca hainele din piele de căprioară. Dintre cei trei fraţi ai lui Trull, Binadas a fost cel mai îndepărtat, evaziv şi, prin urmare, greu de prezis, cu atât mai puţin de înţeles. El locuia în sat doar rar, părând că preferă sălbaticile pădurii de vest şi munţii din sud. Rareori se alăturase altora în raiduri, dar deseori, când se întorcea, purta trofee de lovitură de stat, şi astfel nimeni nu se îndoia de curajul lui.

— Eşti supărat, Trull, observă Binadas, şi văd din nou suferinţă pe faţa ta.

— Sunt Letherii ancoraţi lângă paturile Calach.

Binadas se încruntă. – Atunci nu te voi amâna. —Vei fi plecat mult, frate?

Bărbatul ridică din umeri, apoi trecu pe lângă Trull, luând bifurcaţia din vest a potecii.

Trull Sengar a mers mai departe, prin poartă şi în sat.

Patru fierări dominau acest capăt interior al vastului interior zidit, fiecare înconjurat de un şanţ adânc în pantă care se scurgea într-un canal îngropat care ducea departe de sat şi câmpurile din jur. Pentru ceea ce păreau ani de zile, forjele sunaseră aproape fără încetare cu modelarea armelor, iar duhoarea vaporilor grei şi acre umpluse aerul, ridicându-se pentru a acoperi copacii din apropiere cu funingine cu crustă albă. Acum, când trecea pe lângă el, Trull văzu că doar doi erau ocupaţi, iar cei aproximativ duzina de sclavi vizibili erau negrabiţi în munca lor.

Dincolo de fierări se întindeau camerele de depozitare alungite, căptuşite cu cărămidă, un rând de clădiri segmentate în formă de stup care ţineau surplusul de cereale, peşte afumat şi carne de focă, ulei de balenă şi plante cu fibre recoltate. Structuri similare existau în pădurea adâncă care înconjoară fiecare sat – majoritatea fiind goale

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.
în acest moment, o consecinţă a războaielor.

Casele de piatră ale ţesătorilor, olarilor, cioplitorilor, cărturarilor mai mici, armurieri şi altor cetăţeni pricepuţi ai satului s-au ridicat în jurul lui Trull odată ce acesta a trecut de camerele de depozitare. Au strigat voci în salut, la care a dat răspunsul minim pe care l-a permis decorul, astfel de gesturi semnificând cunoscuţilor săi că nu se putea opri pentru conversaţie.

Războinicul Edur se grăbea acum pe străzile rezidenţiale. Sclavii Letherii numeau sate ca acesta *oraşe,* dar niciun cetăţean nu a văzut nevoia să-şi schimbe cuvântul – un sat în care fusese la naştere, deci un sat ar fi întotdeauna, indiferent că aproape douăzeci de mii de Edur şi de trei ori acel număr de Letherii locuiau acum în ea.

Altare pentru Tatăl şi Fiica Sa Preferată dominau zona rezidenţială, platforme înălţate înconjurate de copaci vii din Blackwood sacru, suprafaţa discurilor de piatră aglomerată de imagini şi glife. Kurald Emurlahn juca neîncetat în cercul înconjurat de copaci, ondulând jumătăţi de forme dansând de-a lungul pictogramelor, emanaţiile vrăjitoare trezite de ispăşirile care însoţiseră sosirea amurgului.

Trull Sengar a apărut pe Bulevardul Vrăjitorului, abordarea sacră a cetăţii masive care era atât templu, cât şi palat şi sediul Regelui Vrăjitorului, Hannan Mosag. Cedri cu scoarţă neagră aliniau apropierea. Copacii aveau o mie de ani, se ridicau deasupra întregului sat. Erau lipsiţi de ramuri, cu excepţia părţilor superioare. Vrăjitoria investită a acoperit fiecare inel din lemnul lor de la miezul nopţii, sângerând pentru a umple întregul bulevard cu un giulgiu de întuneric.

La capătul îndepărtat, o palisadă mai mică împrejmuia cetatea şi terenurile ei, construite din acelaşi lemn negru, aceste bole aglomerate cu saloane sculptate. Poarta principală era un tunel format din copaci vii, un pasaj de umbră fără uşurare care ducea la o pasarelă care străbate un canal în care stăteau o duzină de bărci lungi K'orthan Raider. Pasarela se deschidea spre un complex larg, flancat de barăci şi depozite. Dincolo se aflau casele lungi din piatră şi cherestea ale familiilor nobiliare – cele care aveau legături de sânge cu propria linie a lui Hannan Mosag – cu acoperişurile lor din şindrilă de lemn şi stâlpii de creasta Blackwood, şirul de reşedinţe bine divizat de o reluare a Bulevarului, peste încă un pod pietonal. la cetatea propriu-zisă.

în complex se antrenau războinici, iar Trull văzu figura înaltă, cu umerii largi a fratelui său mai mare, Fear, stând cu o jumătate de

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

duzină de asistenţi ai săi în apropiere, uitându-se la antrenamentul armelor. Un pumn de simpatie pentru acei tineri războinici trecu prin Trull. El însuşi suferise sub ochiul critic şi neînduplecat al fratelui său în anii de şcoală.

O voce îl salută, iar Trull aruncă o privire spre cealaltă parte a complexului, pentru a-i vedea pe fratele său cel mai mic, Rhulad, şi pe Midik Buhn. Se părea că îşi făcuseră propriile lupte şi o clipă mai târziu Trull a văzut sursa diligenţei lor neobişnuite – Mayen, logodnica lui Fear, au apărut cu patru femei mai tinere în cârpă, probabil în drum spre piaţă, având în vedere duzinele de sclave care le însoţeau. Faptul că se opriseră să urmărească demonstraţia marţială bruscă, fără îndoială improvizată, era desigur obligatoriu, având în vedere regulile complexe de curte. Se aştepta ca Mayen să-i trateze pe toţi fraţii lui Fear cu respectul corespunzător.

Deşi nu era nimic neplăcut în scena la care se uită Trull, a simţit totuşi un tremur de nelinişte. Nerăbdarea lui Rhulad de a se paşi în faţa femeii care avea să fie soţia fratelui său cel mai mare se strecurase până la limita purtăţii corecte. în opinia lui Trull, frica arăta mult prea multă îngăduinţă când era vorba de Rhulad.

La fel ca noi toţi. Desigur, au existat motive pentru asta.

Rhulad şi-a învins în mod clar tovarăşul din copilărie la concursul de simulare, având în vedere mândria înroşită din chipul lui frumos. – Trull! Şi-a fluturat sabia. „Am făcut sânge o dată în ziua de azi, iar acum sunt sete de mai mult! Vino, răzuieşte rugina de pe sabia de lângă tine!

— Altă dată, frate, îi răspunse Trull. – Trebuie să vorbesc fără întârziere cu tatăl nostru.

Rânjetul lui Rhulad era destul de amabil, dar chiar şi de la zece paşi depărtare Trull văzu fulgerul de triumf în ochii lui cenuşii limpezi. – Atunci, altă dată, spuse el, cu o ultimă mişcare dispreţuitoare a săbiei, în timp ce se întoarse pentru a se înfrunta cu femeile.

Dar Mayen făcuse semn către tovarăşii ei şi petrecerea începea deja.

Rhulad deschise gura să-i spună ceva, dar Trull vorbi primul. „Frate, te invit să fii alături de mine. Vestea pe care trebuie să o dau tatălui nostru este de mare importanţă şi aş vrea să fiţi prezent, astfel încât cuvintele voastre să fie ţesute în discuţia care va urma. O

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.
invitaţie care era făcută în mod normal doar acelor războinici cu ani de luptă la centură, iar Trull a văzut mândria bruscă luminând ochii fratelui său.

— Sunt onorat, Trull, spuse el, învelindu-şi sabia în teacă.

Lăsându-I pe Midik singur şi îngrijindu-l de o tăietură cu sabia la încheietura mâinii, Rhulad s-a alăturat lui Trull şi au mers cu paşi mari
la casa lungă a familiei.

Scuturile de trofee aglomerau pereţii exteriori, multe dintre ele şterse de soare de-a lungul secolelor. Oasele de balenă s-au agăţat de partea de dedesubt a surplopsului acoperişului. Totemurile furate de la triburile rivale formau un arc haotic deasupra uşii
fâşii de blană, piele cu mărgele, scoici, gheare şi dinţi care arată ca un cuib de pasăre alungit.

Au trecut înăuntru.

Aerul era rece, uşor acru de fum de lemn. Lămpile cu ulei stăteau în nişe de-a lungul pereţilor, între tapiserii şi blănuri întinse. Tradiţionala piatră de vatră din centrul camerei, unde fiecare familie îşi pregătise cândva mesele, a rămas alimentată cu tinder, deşi sclavii lucrau acum în bucătăriile din spatele casei lungi propriu-zise, pentru a reduce riscul de incendiu. Mobilierul Blackwood delimita diferitele camere, deşi nu erau prezenţi pereţi despărţitori. Atârnate de cârlige pe traverse erau zeci de arme, unele din cele mai vechi timpuri, când arta de a forja fierul se pierduse în vremurile întunecate imediat după dispariţia Părintelui Umbră, bronzul aspru al acestor arme înţepat şi deformat.

Imediat dincolo de piatra vatră, se înălţa trunchiul unui Blackwood viu, din care treimea superioară strălucitoare a unei săbii lungi se împinge în sus şi în exterior, cu puţin peste înălţimea capului: o adevărată lamă Emurlahn, fierul tratat într-un fel pe care fierarii încă nu îl redescopereau. Sabia familiei Sengar, semnificant al liniei lor nobile de sânge; în mod normal, aceste arme originale ale familiilor nobiliare, legate de copac când acesta nu era decât un puieţ, au fost, după secole, dispărute din vedere, zăcând ca de-a lungul duramenului. Dar o răsucire a acestui copac anume scosese arma, dezvăluind astfel acea lamă neagră şi argintie. Neobişnuit, dar nu unic.

Ambii fraţi au întins mâna şi au atins fierul de călcat când au trecut.

Au văzut-o pe mama lor, Uruth, flancată de sclavi în timp ce lucra la tapiseria liniei de sânge, terminând scenele finale ale participării Sengar la Războiul de Unificare. Intenţionată în munca ei, nu şi-a

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

ridicat privirea în timp ce fiii ei treceau cu paşi mari pe lângă el.

Tomad Sengar stătea împreună cu alţi trei patriarhi născuţi nobili în jurul unei table de joc făcute dintr-un coarne palmat uriaş, piesele de joc sculptate din fildeş şi jad.

Trull se opri la marginea cercului. Şi-a aşezat mâna dreaptă peste pomul săbiei, ceea ce înseamnă că cuvintele pe care le-a adus erau atât urgente, cât şi potenţial periculoase. în spatele lui, auzi respiraţia scurtă a lui Rhulad.

Deşi niciunul dintre bătrâni nu şi-a ridicat privirea, oaspeţii lui Tomad s-au ridicat ca unul singur, în timp ce Tomad însuşi a început să pună deoparte piesele de joc. Cei trei bătrâni

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.
plecă în tăcere, iar o clipă mai târziu Tomad puse tabla de joc într-o parte şi se aşeză pe spate.

Trull se aşeză în faţa lui. – Te salut, părinte. O flotă de Letherii recoltează albiile Calachului. Turmele au venit devreme şi acum sunt sacrificate. Am fost martor la aceste lucruri cu ochii mei şi nu m-am oprit la întoarcere.

Tomad dădu din cap. – Atunci ai alergat trei zile şi două nopţi.

'Eu am.'

— Şi recolta de Letherii, era bine?

— Părinte, în zorii zilei de azi dimineaţă, fiica Menandore va fi martoră la calele navelor pline până la explozie, iar pânzele umplundu- se de vânt, urma fiecărei nave un râu purpuriu.

— Şi sosesc nave noi pentru a le lua locul! şuieră Rhulad.

Tomad s-a încruntat la nepotrivirea fiului său cel mic şi şi-a exprimat clar dezaprobarea cu următoarele cuvinte. – Rhulad, du-i vestea asta lui Hannan Mosag.

Trull simţi tresărirea fratelui său, dar Rhulad dădu din cap. – După cum porunci, Părinte. S-a pivotat şi a plecat.

încruntarea lui Tomad se adânci. – Ai invitat un războinic fără sânge la acest schimb?

— Am făcut-o, tată.

'De ce?'

Trull nu spuse nimic, aşa cum a fost alegerea lui. Nu era pe cale să-şi exprime îngrijorarea faţă de atenţia nejustificată a lui Rhulad faţă de logodnicul lui Fear.

După o clipă, Tomad oftă. Părea să-şi studieze mâinile mari, cu cicatrici, acolo unde se sprijineau pe coapsele lui. – Am devenit mulţumiţi, a răvăşit el.

— Părinte, este mulţumire să presupunem că cei cu care ne tratăm sunt onorabili?

— Da, având în vedere precedentele.

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

— Atunci de ce a fost de acord regele vrăjitor la o mare întâlnire cu leterii?

Ochii întunecaţi ai lui Tomad se ridicară pentru a-i fixa pe ai lui Trull. Dintre toţi fiii lui Tomad, numai Frica avea o potrivire perfectă şi neclintită cu ochii tatălui său, în nuanţă şi în privinţa indurativă. în ciuda lui, Trull simţi că se ofileşte uşor sub acea privire dispreţuitoare.

— *îmi retrag întrebarea proastă, spuse Trull, rupând contactul pentru a-şi ascunde consternarea. O măsurare a duşmanilor. Această contravenţie, indiferent de intenţia ei iniţială, va deveni o lamă cu două vârfuri, având în vedere răspunsul inevitabil la ea de către Edur. O lamă pe care o vor apuca ambele popoare. The războinicii fără sânge vor fi mulţumiţi.*

— Războinicii fără sânge vor staîntr-o zi în consiliu, Trull.

— Nu este aceasta răsplata păcii, părinte?

Tomad nu a răspuns la asta. – Hannan Mosag va chema consiliul. Trebuie să fii prezent pentru a relata ceea ce ai fost martor. în plus, Regele Vrăjitor mi-a cerut să-i dau fiii mei pentru o sarcină singulară. Nu cred că această decizie va fi afectată de ştirile pe care le oferiţi. Trull şi- a încercat surprinderea, apoi a spus: „Am trecut pe lângă Binadas pe

drum spre sat...

— A fost informat şi se va întoarce într-o lună. – Rhulad ştie de asta?

— Nu, deşi te va însoţi. Un nesângerat este un nesângerat. — Cum spui tu, părinte.

— Acum, odihneşte-te. Vei fi trezit la timp pentru consiliu.

O cioară albă a sărit jos dintr-o rădăcină albită cu sare şi a început să culeagă prin miez. La început, Trull crezuse că este un pescăruş, care zăbovea pe şuviţă în lumina care se stinge rapid, dar apoi chicoti şi, cu scoica de midii în ciocul palid, coborî din mijloc spre linia de plutire.

Somnul se dovedise imposibil. Consiliul fusese convocat pentru miezul nopţii. Neliniştit, cu nervii zbârnâind de-a lungul membrelor

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.
epuizate, Trull coborâse până la plaja cu pietriş de la nord de sat şi la gura râului.

Şi acum, în timp ce întunericul se rostogoli cu valurile somnoroase, se trezise împărţind şuviţa cu o cioară albă. îşi dusese premiul până la margine şi, cu fiecare abordare în şoaptă, pasărea scufunda scoica în apă. De sase ori.

O creatură pretenţioasă, observă Trull, privind cum cioara sărea pe o stâncă din apropiere şi începea să culeagă scoica.

Albul era rău, desigur. Cunoştinţe destul de comune. Roşul de oase, lumina urâtă a lui Menandore în zori. Pânzele Letherilor erau şi ele albe, ceea ce nu era de mirare. Şi apele limpezi ale Calachului Bay ar dezvălui licărirea albului care aglomerat fundul mării, din oasele a mii de foci sacrificate.

Acest sezon ar fi marcat o revenire la surplus pentru cele şase triburi, începând cu reumplerea rezervelor epuizate pentru a se proteja de foamete. Gânduri care l-au condus la un alt mod de a vedea această recoltare ilegală. Un gest perfect cronometrat pentru a slăbi confederaţia, un truc menit să submineze poziţia Edur la Marea întâlnire. *Argumentul inevitabilităţii. Acelaşi argument ne-a aruncat mai întâi în faţă cu aşezările de pe Reach. „împărăţia lui Lether se extinde, nevoile sale crescând. La urma urmei, taberele tale de pe Reach erau sezoniere şi, odată cu războiul, fuseseră aproape abandonate.*

Era inevitabil ca din ce în ce mai multe corăbii independente să vină să plimbe pe apele bogate ale coastei de nord. Nu se putea poliţişti pe toţi. Edur nu trebuie decât să se uite la alte triburi care locuiseră cândva dincolo de graniţele Letherilor, recompensele vaste care au venit cu jurământul de credinţă faţă de Regele Ezgara Diskanar al Lether.

Dar noi nu suntem ca alte triburi.

Cioara chicoti de pe tronul sau de piatra, aruncand scoica de midii cu o aruncare a capului, apoi, desfacand aripile sale fantomatice, se ridica în noapte. Un ultim strigăt tras din întuneric. Trull făcu un gest de apărare.

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi.

Pietrele s-au întors în spatele lui şi s-a întors să-şi vadă fratele mai mare apropiindu-se.

— Te salut, Trull, spuse Fear cu o voce liniştită. – Cuvintele pe care le-ai rostit i-au trezit pe războinici.

— Şi regele vrăjitor?

— N-a spus nimic.

Trull se întoarse la studiul undelor întunecate care şuierau pe şuviţă. – Ochii lor sunt aţintiţi asupra acele nave, spuse el.

— Hannan Mosag ştie să privească în altă parte, frate.

— A cerut fiii lui Tomad Sengar. Ce ştii despre asta? Frica era acum

lângă el, iar Trull simţi că ridica din umeri. – Viziunile l-au ghidat pe Regele Vrăjitor încă de când era copil, spuse Fear după o clipă. „El poartă amintiri de sânge până la Vremurile întunecate. Tată

Shadow se întinde în faţa lui cu fiecare pas pe care îl face.

Noţiunea de viziuni îl neliniştea pe Trull. Nu se îndoia de puterea lor – de fapt, chiar opusul. Vremurile întunecate veniseră odată cu spargerea lui Tiste Edur, asaltul vrăjitoriilor şi al armatelor ciudate şi cu dispariţia însuşi Părintele Shadow. Şi, deşi magia lui Kurald Emurlahn nu a fost refuzată triburilor, warrenul a fost pierdut pentru ei: spulberat, fragmentele conduse de regi şi zei falşi. Trull bănuia că Hannan Mosag poseda o ambiţie mult mai vastă decât simpla unificare a celor şase triburi.

— Există reticenţă în tine, Trull. O ascunzi destul de bine, dar pot vedea unde alţii nu pot. Eşti un războinic care preferă să nu lupte.

— Nu este o crimă, mormăi Trull, apoi adăugă: – Dintre toţi Sengar, doar tu şi tatăl purtaţi mai multe trofee.

— Nu îţi puneam la îndoială curajul, frate. Dar curajul este cel mai mic dintre ceea ce ne leagă. Suntem Edur. Am fost stăpâni ai câinilor, cândva. Am deţinut tronul lui Kurald Emurlahn. Şi l-ar ţine pe loc, dacă nu pentru trădare, mai întâi de rudele lui Scabandari Bloodeye, apoi de Tiste Andii care au venit cu noi în această lume. Suntem un popor asediat, Trull. Letherii nu sunt decât un duşman dintre mulţi. Regele vrăjitor înţelege asta.

Trull studie sclipirea stelelor de pe suprafaţa calmă a golfului. – Nu voi ezita să mă lupt cu cei care ar fi duşmanii noştri, Frica.

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi

— E bine, frate. Atunci este suficient să-l păstrezi pe Rhulad tăcut. Trull se înţepeni. „Vorbeşte împotriva mea? Acela nesângerat. . . *pui?* Acolo unde vede slăbiciune . . .'

„Ceea ce vede el şi ceea ce este adevărat sunt lucruri diferite”, a spus

Trull.

— Atunci arată-i altceva, spuse Frica cu vocea lui joasă şi calmă.

Trull a tăcut. Despreţuise deschis pe Rhulad şi provocările şi posturile sale nesfârşite, aşa cum avea dreptul, având în vedere că Rhulad nu avea sânge. Dar mai semnificativ, motivele lui Trull au fost ridicate ca un zid de protecţie în jurul fecioarei cu care Frica urma să se căsătorească. Desigur, a exprima astfel de lucruri acum ar fi nepotrivit, şoptind la fel de rău şi răutate. La urma urmei, Mayen era logodnica lui Fear, nu a lui Trull, iar protecţia ei era responsabilitatea lui Fear.

Lucrurile ar fi mai simple, reflectă el cu regret, dacă ar avea un sentiment despre Mayen însăşi. Ea nu a atras atenţia lui Rhulad, dar nici nu i-a întors un umăr. Ea a mers pe marginea stâncii a dreptăţii, la fel de sigură pe sine cum ar fi – şi ar trebui să fie orice fecioară atunci când avea privilegiul de a deveni soţia Maestrului de Arme al lui Hiroth. Nu era, îşi spuse încă o dată, niciunul al lui

Afaceri. – Nu îi voi arăta lui Rhulad ceea ce ar trebui să vadă deja, mârâi Trull. – El nu a făcut nimic pentru a garanta respectul meu.

— Lui Rhulad îi lipseşte subtilitatea de a-ţi vedea reticenţa ca altceva decât slăbiciune...

— Eşecul lui, nu al meu!

— Te aştepţi ca un bătrân orb să treacă fără ajutor treptele unui pârâu, Trull? Nu, îl ghidezi până când în mintea lui vede în sfârşit ceea ce poate vedea toţi ceilalţi.

— Dacă toţi ceilalţi pot vedea, răspunse Trull, atunci cuvintele lui Rhulad împotriva mea sunt neputincioase, aşa că am dreptate să le ignor.

— Frate, Rhulad nu este singurul lipsit de subtilitate.

— Este dorinţa ta, Frica, să existe duşmani printre fiii lui Tomad

Cu tot ţinea bâta, lemnul greu legănat în poală. Se gândi,
Sengar?

— Rhulad nu este un duşman, nu al tău, al niciunui alt Edur. Este tânăr şi dornic de sânge. Ai mers cândva pe calea lui, aşa că te rog să-ţi aminteşti de tine însuţi atunci. Acesta nu este momentul pentru a produce răni cu siguranţă să cicatrice. Şi, unui războinic fără sânge, dispreţul dă cea mai adâncă rană dintre toate.

Trull se strâmbă. – Văd adevărul, Frica. Mă voi strădui să-mi reduc indiferenţa.

Fratele său nu a reacţionat la sarcasm. – Sfatul se adună în cetate, frate. Vrei să intri în Sala Regelui lângă mine?

Trull a cedat. – Sunt onorat, Frica.

S-au întors de la apa neagră şi, aşadar, nu au văzut forma cu aripi palide alunecând peste valurile leneşe la mică distanţă de ţărm.

în urmă cu treisprezece ani, Udinaas fusese un tânăr marinar în al treilea an al contractului familiei sale cu negustorul Intaros din Trate, cel mai nordic oraş din Lether. Se afla la bordul balenierului *Brunt* şi la întoarcere din apele Beneda. Se strecuraseră sub acoperirea întunericului, ucigând trei scroafe şi remorcau cadavrele în jgheaburile neutre de la vest de Golful Calach, când cinci nave K'orthan ale Hiroth au fost văzute în urmărire grea.

Lăcomia căpitanului le dăduse soarta, deoarece nu avea să

abandoneze
uciderile.

Udinaas şi-a amintit bine de chipurile ofiţerilor vânătorului de balene, inclusiv căpitanul, care erau legaţi de una dintre scroafe pentru a fi lăsate în seama rechinilor şi dhenrabi, în timp ce marinarii obişnuiţi au fost luaţi de pe navă, împreună cu fiecare bucată de fier şi orice alt obiect care i-a atras pe Edur. Wraiths-uri din umbră au fost apoi dezlegate pe *Brunt,* pentru a devora şi a sfâşia lemnul mort al navei Letherii. Remorcând celelalte două scroafe, cele cinci nave Blackwood K'orthan au plecat apoi, lăsând a treia balenă în seama ucigaşilor din adânc.

Chiar şi atunci, Udinaas fusese indiferent faţă de soarta îngrozitoare a căpitanului şi a ofiţerilor săi. Se născuse în datorii, la fel ca tatăl său şi tatăl său înaintea lui. Contractul şi sclavia erau două cuvinte pentru acelaşi lucru. Nici viaţa ca sclav printre Hiroth nu era deosebit de dură. Ascultarea era răsplătită cu protecţie, îmbrăcăminte şi o locuinţă la adăpost de ploaie şi zăpadă şi, până de curând, mâncare din belşug.

Printre multele sarcini ale lui Udinaas în gospodăria Sengarului a fost repararea plaselor pentru cele patru bărci de pescar Knarri deţinute de familia nobiliară. Deoarece fusese marinar, nu i s-a permis să părăsească pământul, iar înnodarea plaselor şi fixarea pietrelor de greutăţi pe şuviţa de la sud de gura râului era la fel de aproape ca niciodată de apele deschise ale mării. Nu că ar fi vrut să scape de Edur. Erau o mulţime de sclavi în sat – toţi Letherii, desigur —, aşa că nu-i lipsea compania de felul său, mizerabil aşa cum era adesea. Nici mângâierile lui Lether nu erau suficiente pentru a încerca ceea ce oricum era practic imposibil – el îşi aminti că a văzut astfel de mângâieri, dar niciodată că a luat parte la ele. Şi în cele din urmă, Udinaas ura marea cu pasiune, aşa cum o făcuse când era marinar.

în lumina slăbită, îi văzuse pe cei doi fii mai mari ai lui Tomad Sengar pe plaja de cealaltă parte a gurii râului şi nu fu surprins să audă cuvintele slabe şi nediferenţiate pe care le schimbaseră. Corăbiile Letherilor loviseră din nou – vestea se răspândise printre sclavi înainte ca tânărul Rhulad să ajungă chiar la intrarea în cetate. Fusese convocat un consiliu, ceea ce era de aşteptat, iar Udinaas a presupus că va avea loc măcelul înainte de prea mult timp, acea îmbinare mortală, terifiantă a ferocităţii cu muchii de fier şi vrăjitorie

abandoneze uciderile.

care marca fiecare ciocnire cu Letherii din sud. Şi, să fie sincer, Udinaas le-a urat vânătoare bună. Peceţile luate de Letherii ameninţau cu foametea în rândul edurilor, iar în foamete, sclavii au fost primii care au suferit.

Udinaas şi-a înţeles bine felul său. Pentru Letherii, aurul era tot ce conta. Aurul şi posesiunea lui le-au definit întreaga lume. Puterea, statutul, stima de sine şi respectul – toate erau mărfuri care puteau fi achiziţionate cu monede. într-adevăr, datoria a legat întregul regat, definind fiecare relaţie, motivaţia aruncând umbra fiecărui act, fiecărei decizii. Această vânătoare vicleană a focilor a fost mişcarea de deschidere a unei trucuri pe care letherii au folosit-o de nenumărate ori, împotriva fiecărui trib dincolo de graniţele. Pentru Letherii, Edur nu erau altfel. *Dar ei sunt, proştilor.*

Chiar şi aşa, următoarea mişcare avea să vină la Marea întâlnire, iar Udinaas bănuia că Regele Vrăjitor şi consilierii săi, oricât de deştepţi erau, vor intra în acel tratat ca nişte bătrâni orbi. Ceea ce îl îngrijora era tot ce avea să urmeze.

Asemenea puiilor născuţi pe val, popoarele a două regate se năpusteau cu capul înainte în ape adânci şi mortale. Trei sclavi din gospodăria Buhn trecură pe lângă ei, cu mănunchiuri de alge legate pe umeri. Unul i-a strigat pe Udinaas: „Vrăjitoarea cu pene va turna în seara asta, Udinaas! Chiar şi atunci când consiliul se adună.

Udinaas a început să plieze plasa peste uscător. – Voi fi acolo, Hulad.

Cei trei au părăsit şuviţa, iar Udinaas a rămas din nou singur. Aruncă o privire spre nord şi îi văzu pe Fear şi Trull urcând panta spre poarta postenului zidului exterior.

Terminat cu plasa, şi-a pus uneltele în coşul mic şi a prins capacul, apoi s-a îndreptat.

Auzi în spatele lui bătăi de aripi şi se întoarse, tresărit de sunetul unei păsări în zbor atât de mult după apusul soarelui. O formă palidă a trecut pe linia de plutire şi a dispărut.

Udinaas clipi, străduindu-se să-l vadă din nou, spunându-şi că nu era ceea ce părea să fie. Nu aia. Orice în afară de asta. S-a deplasat la stânga spre un petic gol de nisip. Ghemuit, a schiţat rapid un sigiliu invocator în nisip cu degetul mic de la mâna stângă, ridicându-şi mâna dreaptă la faţă, primele două degete ajungând la ochi pentru a

abandoneze uciderile
trage pleoapele în jos pentru o scurtă clipă, în timp ce şopti o rugăciune. , „Knuckles aruncat, Salvator mă priveşte în noaptea asta. Rătăcitor! Priveşte-ne pe toţi de sus!

Şi-a coborât mâna dreaptă şi şi-a lăsat privirea spre simbolul pe care- l desenase.

— Corb, pleacă!

Suspinul vântului, murmurul valurilor. Apoi un chicotit îndepărtat. Tremurând, Udinaas se ridică. Sfăcând coşul, alergă după

Poartă.

întâlnirea Regelui era o cameră vastă, circulară, buloanele Blackwood ale tavanului ajungând până la un vârf central pierdut în fum. Războinici fără sânge de naştere nobilă stăteau chiar la margine, cel mai exterior inel al celor care asistau pentru a asista la consiliu. în continuare, şi aşezate pe bănci cu spătar, erau matronele, femeile căsătorite şi văduve. Apoi au venit cei necăsătoriţi şi cei logodiţi, cu picioarele încrucişate pe piele. Cu un pas înaintea lor, podeaua coborî la o lungime de un braţ pentru a forma o groapă centrală de pământ strâns unde stăteau războinicii. Chiar în centru era o estradă înălţată, la cincisprezece paşi, unde stătea Regele Vrăjitor, Hannan Mosag, cu cei cinci prinţi ostatici aşezaţi în jurul lui, cu faţa spre exterior.

în timp ce Trull şi Frica coborau în groapă pentru a-şi lua locul printre războinicii însângeraţi, Trull s-a uitat la regele său. Cu o înălţime şi o forţă medie, Hannan Mosag părea neprevăzut la prima vedere. Trăsăturile lui erau uniforme, cu o nuanţă mai palidă decât majoritatea Edurului, iar ochii lui aveau o imagine larg surprinsă. Puterea, atunci, nu era fizică. Era în întregime în vocea lui. Bogată şi profundă, era o voce care cerea să fie ascultată fără a ţine cont de volum.

Stând în tăcere, ca şi acum, pretenţia lui Hannan Mosag la domnie părea un simplu accident de plasare, de parcă ar fi rătăcit în centrul camerei uriaşe şi acum privea în jur cu o expresie vag uluită, îmbrăcămintea lui nu era diferită de cea a oricăror alţi războinici, cu excepţia absenţei trofeelor – pentru că, până la urmă, trofeele lui erau aşezate în jurul lui pe estradă, primii fii ai celor cinci şefi subjugaţi.

abandoneze uciderile.

Un studiu mai concertat al Regelui Vrăjitor a dezvăluit un alt indiciu al puterii sale. Umbra lui se ridică în spatele lui. Uriaş, uriaş. Săbii lungi, neclare, dar mortale, strânseră în ambele mâini cu mănuşi. Coifă, umerii colţoşi cu plăci de armură. Garda de corp din umbră a lui Hannan Mosag nu a dormit niciodată. Nu era, reflectă Trull, nimic nedumerit în poziţia sa largă.

Puţini vrăjitori au fost capabili să evoce o astfel de creatură atunci când trăgeau din forţa vitală a propriilor umbre. Kurald Emurlahn curgea crud şi brutal în acea santinelă tăcută şi mereu vigilentă.

Privirea lui Trull căzu asupra celor dintre ostaticii care se înfruntau cu el. K'risnan. Mai mult decât reprezentanţi ai părinţilor lor, ei au fost ucenicii lui Hannan Mosag în vrăjitorie. Numele lor fuseseră îndepărtate de ei, cele noi alese în secret de stăpânul lor şi legate cu vrăji. într-o zi, se vor întoarce în triburile lor ca şefi. Şi loialitatea lor faţă de regele lor ar fi absolută.

Ostaticul din tribul Merude era chiar vizavi de Trull. Cel mai mare dintre cele şase triburi, Merude fusese ultimul care a capitulat. Ei susţinuseră întotdeauna că, cu numărul lor apropiindu-se de o sută de mii, dintre care patruzeci de mii erau războinici cu sânge sau care urmau să fie în curând sângeraţi, ei ar fi trebuit de drept să deţină preeminenţă în rândul Edur. Mai mulţi războinici, mai multe nave şi condus de un şef cu mai multe trofee la centură decât se văzuse de-a lungul generaţiilor. Dominaţia aparţinea Merudelor.

Sau ar fi trebuit, dacă nu pentru stăpânirea extraordinară a lui Hannan Mosag asupra acelor fragmente de Kurald Emurlahn din care putea fi trasă puterea. îndemânarea şefului Hanradi Khalag cu suliţa a depăşit cu mult capacitatea sa de vrăjitor.

Nimeni în afară de Hannan Mosag şi Hanradi Khalag nu cunoştea detaliile acelei predări finale. Merude se ţinea puternic împotriva Hiroth şi a contingentelor lor de războinici Arapay, Sollanta, Den-Ratha şi Beneda, iar constrângerile rituale ale războiului se dezlănţuiau rapid, în locul lor o brutalitate alarmantă născută din disperare. Legile antice fuseseră pe punctul de a se spulberă.

într-o noapte, Hannan Mosag pătrunse, cumva nevăzut de nimeni, în satul şefului, în propria casă lungă a domnitorului. Şi la prima lumină a trezirii crude a lui Menandore, Hanradi Khalag şi-a predat poporul.

Trull nu ştia ce să facă din poveştile care persistau, că Hanradi nu mai arunca o umbră. Nu-I văzuse niciodată pe şeful Merude.

Primul fiu al acelui bărbat stătea acum în faţa lui, cu capul bărbierit pentru a indica despărţirea din linia lui de sânge, o fărâmă de cicatrici adânci şi largi, care îi înfăşură faţa cu umbre, ochii plaţi şi vigilenţi, de

abandoneze uciderile.
parcă ar fi anticipat o tentativă de asasinat aici, în Vrăjitor. Sala proprie a regelui.

Lămpile cu ulei suspendate de tavanul înalt pâlpâiau ca una singură, iar toată lumea rămaseră nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra lui Hannan Mosag.

Deşi nu şi-a ridicat vocea, timbrul său profund a atins spaţiul vast, lăsând pe nimeni nevoit să se încordeze pentru a-i auzi cuvintele. „Rhulad, războinic fără sânge şi fiul lui Tomad Sengar, mi-a adus cuvinte de la fratele său, Trull Sengar. Acest războinic călătorise pe malul Calach căutând jad. A fost martor la un eveniment groaznic şi a alergat fără pauză timp de trei zile şi două nopţi. Ochii lui Hannan Mosag se fixară pe Trull. – Ridică-te să stai lângă mine, Trull Sengar, şi povesteşte-ţi povestea.

A mers pe drumul pe care i-au făcut-o ceilalţi războinici şi a sărit pe estrada ridicată, luptându-se să-şi ascundă epuizarea din picioare, care l-a făcut să se apropie de efort, îndreptându-se, a păşit între doi K'risnan şi s-a poziţionat la dreapta Regelui Vrăjitor. S-a uitat la multitudinea de feţe întoarse în sus şi a văzut că ceea ce avea să spună era deja cunoscut de majoritatea dintre ei. Expresii întunecate de furie şi de foame de răzbunare. Ici şi colo, încruntate de îngrijorare şi consternare.

— Aduc aceste cuvinte la consiliu. Focile cu colţi au venit devreme în paturile de reproducţie. Dincolo de adâncimi, am văzut rechinii care săreau în număr de nenumărat. Şi în mijlocul lor, nouăsprezece corăbii Letherii...

Nouăsprezece!'

O jumătate de sută de voci au rostit acel strigăt la unison. O încălcare neobişnuită a dreptăţii, dar de înţeles totuşi. Trull aşteptă o clipă, apoi reluă. „Cavele lor erau aproape pline, pentru că stăteau jos în apă, iar apele din jurul lor erau roşii de sânge şi organe. Bărcile lor de recoltă erau alături de marile corăbii. în cele cincizeci de bătăi ale inimii pe care le-am privit, am fost martor la sute de cadavre de foci care se ridicau în cârlige pentru a se legăna în mâinile care aşteptau. Pe şuviţa în sine, douăzeci de bărci aşteptau în adâncime şi şaptezeci de oameni erau pe plajă, printre foci...

— Te-au văzut? a întrebat un războinic.

Se părea că Hannan Mosag era pregătit să ignore regulile – cel puţin pentru moment.

— Au făcut-o şi şi-au verificat sacrificarea. . . pentru o clipă. Le-am văzut gurile mişcându-se, deşi nu le-am auzit cuvintele deasupra vuietului focilor şi i-am văzut râzând...

abandoneze
uciderile

Furia a izbucnit în mijlocul adunării. Războinicii săriră în picioare.

Hannan Mosag a rupt o mână.

Tăcere bruscă.

— Trull Sengar nu şi-a terminat încă povestea.

Trull dădu din cap. – Mă vedeţi în faţa voastră acum, războinici, şi cei dintre voi care mă cunoaşteţi vor cunoaşte şi arma mea preferată: suliţa. Când m-ai văzut fără ucigaşul meu de duşmani cu mâna de fier? Din păcate, l-am predat. . . în pieptul celui care a râs primul.'

Un vuiet îi răspunse cuvintelor.

Hannan Mosag îşi puse o mână pe umărul lui Trull, iar tânărul războinic se dădu deoparte. Regele Vrăjitor a scanat chipurile din faţa lui pentru o clipă, apoi a vorbit. – Trull Sengar a făcut aşa cum ar face fiecare războinic din Edur. Fapta lui m-a încurajat. Totuşi, iată-l acum, fără arme.

Trull se înţepeni sub greutatea acelei mâini.

„Şi aşa, în gândire măsurată, aşa cum trebuie făcută de un rege”, a continuat Hannan Mosag, „descoper că trebuie să-mi împing mândria într-o parte şi să privesc dincolo de ea. La ceea ce este semnificat. O suliţă aruncată. Un Letherii mort. Un Edur dezarmat. Şi acum văd pe chipurile preţuiţilor mei războinici o mie de suliţe aruncate, o mie de Letherii morţi. O mie de Edur dezarmat.'

Nimeni nu a vorbit. Nimeni nu a replicat cu replica evidentă: *Avem multe suliţe.*

„Văd foamea de răzbunare. Raiders Letherii trebuie ucişi. Chiar şi ca preludiu al Marii întâlniri, pentru că s-a *dorit uciderea lor.* Reacţia noastră a fost anticipată, căci acestea sunt jocurile cu care letherii le-ar juca în viaţa noastră. Să facem cum au vrut ei? Desigur. Nu poate exista decât un singur răspuns la crima lor. Şi astfel, prin predictibilitatea noastră, servim unui proiect necunoscut, care va fi dezvăluit fără îndoială la Marea întâlnire.

încruntări adânc gravate. Confuzie nedisimulata. Hannan Mosag îi condusese pe teritoriul necunoscut al complexităţii. îi adusese la marginea unei căi necunoscute, iar acum îi va conduce înainte, pas cu pas tentativ.

— Raiders vor muri, reluă Regele Vrăjitor, dar niciunul dintre voi nu le va vărsa sângele. Facem cum am prezis, dar într-un mod pe care ei nu şi-au putut imagina. Va fi un timp pentru sacrificarea Letherii, dar nu este momentul acela. Astfel, vă promit sânge, războinicii mei. Dar nu acum. Raiders nu vor cunoaşte onoarea de a muri din mâinile tale. Soarta lor va fi găsită în Kurald Emurlahn.

abandoneze
ucîderile.

În ciuda lui, Trull Sengar tremura.

încă o dată linişte în hol.

— O dezvăluire completă, continuă Hannan Mosag într-un bubuit, de către K'risnan al meu. Nicio armă, nicio armură nu va folosi Letherii. Magii lor vor fi orbi şi pierduţi, incapabili să contracareze ceea ce soseşte să-i ia. Raiders vor muri de durere şi de groază. Murdaţi de frică, plângând ca nişte copii – şi acea soartă va fi scrisă pe feţele lor, acolo pentru cei care îi găsesc.

Inima lui Trull bătea cu putere, cu gura uscată. O dezvăluire completă. Pe ce putere pierdută de mult se dăduse Hannan Mosag? Ultima dezvăluire completă a lui Kurald Emurlahn fusese de către Scabandari Bloodeye, însuşi Părintele Shadow. înainte ca labelul să fi fost desfăcut. Şi acea despărţire nu se vindecase. Trull bănuia că *nu avea să* se vindece niciodată. Chiar şi aşa, unele fragmente erau mai vaste şi mai puternice decât altele. Oare regele vrăjitor descoperise unul nou?

Decolorate, zdrobite şi ciobite, plăcile ceramice zăceau împrăştiate în faţa Feather Witch. Turnarea a fost făcută, chiar dacă Udinaas a intrat în hambarul plin de paiţe pentru a aduce veşti despre prevestire – pentru a o avertiza pe tânăra sclavă de la o scanare a Holdurilor. Prea târziu. *Prea târziu.*

O sută de sclavi se adunaseră la eveniment, mai puţini decât era de obicei, dar deloc surprinzător, din moment ce mulţi războinici Edur şi-ar fi încărcat propriile sclavi sarcini de pregătire pentru încăierarea anticipată. Capetele s-au întors când Udinaas a intrat în cerc. Ochii lui au rămas aţintiţi pe Feather Witch.

Sufletul ei se întorsese deja bine pe Calea spre Holds. Capul ei aplecat, bărbia între oasele proeminente ale claviculelor ei, părul gros şi galben atârnând în jos şi un tremur ritmic îi trecea prin corpul mic, asemănător unui copil. Feather Witch se născuse în sat cu optsprezece ani în urmă, o naştere de iarnă rară – rar prin faptul că supravieţuise – şi darurile ei deveniseră cunoscute înainte de cel de-al patrulea an, când visele ei s-au întors şi au vorbit în vocile strămoşilor. Plăcile vechi ale Holdurilor fuseseră dezgropate din

abandoneze uciderile

mormântul ultimilor Letherii din sat care posedaseră talentul şi date copilului. Nu fusese nimeni care să o înveţe misterele acelor plăci, dar, după cum s-a dovedit, nu avusese nevoie de instrucţiuni de la muritori – strămoşii fantomatici îi furnizaseră asta.

Ea a fost roaba lui Mayen şi, după căsătoria lui Mayen cu Fear Sengar, va intra în casa Sengar. Şi Udinaas era îndrăgostit cu ea.

Fără speranţă, desigur. Feather Witch avea să primească un soţ dintre cei mai născuţi dintre sclavii Letherii, un bărbat a cărui linie de sânge deţinea titlul şi puterea în Letheras. Un îndatorat, precum Udinaas, nu avea nicio speranţă într-o astfel de pereche.

în timp ce stătea uitându-se la ea, prietenul său Hulad s-a ridicat şi i- a luat încheietura mâinii. Presiunea uşoară l-a atras pe Udinaas într-o poziţie cu picioarele încrucişate în mijlocul celorlalţi martori.

Hulad se aplecă aproape. – Ce te duce,

Udinaas? – A turnat. . .'

— Da, şi acum aşteptăm în timp ce ea

merge. – Am văzut o cioară albă.

Hulad tresări înapoi.

— Jos pe şuviţă. L-am implorat pe Errant, fără niciun rezultat. Cioara, dar a râs de cuvintele mele.

Schimbul lor fusese auzit şi murmurele s-au răspândit printre martori.

Geamătul brusc al Vrăjitoarei Feather a redus la tăcere adunarea. Toate privirile s-au fixat asupra ei, în timp ce ea îşi ridică încet capul.

Ochii ei erau goali, albul limpede ca gheaţa de pe un pârâu de munte, irisul şi pupilele dispăreau de parcă nu ar fi fost niciodată. Şi prin translucidenţă înotau spirale gemene de lumină slabă, mânjite pe întunericul Abisului.

Teroarea i-a răsucit trăsăturile odată frumoase, teroarea începuturilor, sufletul care stătea înaintea uitării. Un loc de atâta singurătate încât disperarea părea singurul răspuns. Totuşi, era şi locul în care se gândea puterea, iar gândul pâlpâia prin Abisul lipsit

abandoneze
uciderile

de Creatori, născut din carne care încă nu a existat – pentru că numai mintea putea ajunge înapoi în trecut, numai gândurile ei puteau sălăşluiască acolo. Ea a fost în vremurile de dinaintea lumilor şi acum trebuie să meargă înainte.

Pentru a asista la ridicarea Holdurilor.

Udinaas, ca toti Letherii, cunoştea secvenţele si formele. Mai întâi vor veni cei trei Fulcra cunoscuţi sub numele de Falsificatorii Tărâmului. Focul, ţipătul tăcut al luminii, însuşi vârtejul stelelor înseşi. Apoi Dolmen, sumbru şi fără rădăcini, plutind fără ţintă în gol. Şi în calea acestor două forţe, Errantul. Purtător al propriilor sale legi incognoscibile, ar trage Foc şi

Dolmen în războaie aprige. Câmpuri vaste de distrugeri, caz după caz de anihilare reciprocă. Dar ocazional, rar, s-ar fi făcut pace între cei doi concurenţi. Iar Focul s-ar scălda, dar nu ar arde, iar Dolmenul şi-ar preda căile rătăcitoare şi, astfel, îşi va găsi rădăcină.

Errantul avea să-şi ţese apoi misterioasa ţesătură, forjând înşişi Holdurile. Gheaţă. Eleint. Azath. Fiară. Şi în mijlocul lor avea să apară Fulcra rămasă. Axe, Knuckles, Blade, The Pack, Shapefinder şi White Crow.

Apoi, pe măsură ce tărâmurile luau contur, lumina în spirală avea să devină mai ascuţită şi stăpânirea finală va fi dezvăluită. Forţa care existase, nevăzută, chiar la început. Calea goală – inima cultului Letherii – care se afla chiar în centrul vastei spirale de tărâmuri. Acasă la Tronul care nu cunoştea niciun rege, acasă la Cavalerul Rătăcitor şi la Stăpâna care aştepta nemişcată, singură în patul ei de vis. Veghetorului, care a fost martor la toate, şi Walkerului, care a patrulat graniţele pe care nici măcar el nu le vedea. Mântuitorului, a cărui mână întinsă nu a fost niciodată strânsă. Şi, în cele din urmă, Trădătorului, a cărui îmbrăţişare iubitoare a distrus tot ce a atins.

— *Du-te cu mine la Holds.*

Martorii oftau ca unul singur, incapabili să reziste acelei invitaţii sufoce şi languide.

„Suntem pe Dolmen. Stâncă spartă, zdrobită de rudele sparte, suprafaţa ei clocotind de viaţă atât de mică încât scapă de ochii noştri. Viaţa blocată în războaie eterne. Blade şi Knuckles. Suntem printre Fiare. Pot să văd Bibanul de Os, pătat de sânge şi stratificat cu

abandoneze
uciderile

amintirile fantome ale nenumăraţilor uzurpatori. îl văd pe Bătrân, încă fără chip, încă orb. Şi Crone, care măsoară costul în trecerea mâzgălită a maşinilor. Văzător, care vorbeşte celor indiferenţi. îl văd pe Shaman, căutând adevăruri printre morţi. Şi Hunter, care trăieşte momentul şi nu se gândeşte la consecinţele sacrificării. Şi Tracker, care vede semnele necunoscutului şi merge pe cărările nesfârşite ale tragediei. Calea Bestiei, aici, în această vale, care nu este decât o zgârietură pe pielea tare a lui Dolmen.

— Nu este nimeni pe Bone Perch. Haosul şlefuieşte fiecare armă, iar uciderea continuă şi mai departe. Şi din vârtej se ridică creaturi puternice, iar uciderea ajunge peste măsură.

— La astfel de puteri trebuie să se răspundă. Errantul se întoarce şi aruncă sămânţa în pământ îmbibat de sânge. Astfel se ridică Calea Azathului.

„Adăpost mortal pentru tirani, oh, sunt atât de uşor ademeniţi. Şi astfel se atinge echilibrul. Dar rămâne un echilibru îngrozitor, nu? Nicio încetare a războaielor, deşi acestea sunt mult diminuate, astfel încât, în cele din urmă, căile lor crude să fie puse în evidenţă.

Vocea ei era ca o vrăjitorie nelegată. Cântecul său aspru a încântat, a devorat, a dezvăluit privelişti în mintea tuturor celor care l-au auzit. Feather Witch plecase din teroarea începuturilor şi nu era nicio teamă în cuvintele ei.

— Dar mersul timpului este în sine o închisoare. Suntem încătuşi de progres. Şi astfel, Errantul vine încă o dată, iar Calea de Gheaţă se ridică, cu slujitorii săi care călătoresc prin tărâmuri pentru a lupta împotriva timpului. Walker, Vânătoare, Modelator, Purtător, Copil şi Sămânţă. Şi pe Tronul Gheţii stă Moartea, acoperită şi îngheţată, fură de grija, pentru a spulbera cătuşele neliniştite ale vieţii muritorilor. Este un cadou, dar unul rece.

„Apoi, pentru a atinge încă o dată echilibrul, se naşte Eleint şi haosul primeşte carne, iar carnea aceea este draconica. Condusă de regina, care trebuie să fie ucisă din nou şi din nou de fiecare copil pe care îl naşte. Şi consoarta ei, care nu iubeşte pe nimeni decât pe sine. Apoi Liege, slujitor şi gardian şi sortit eşecului etern. Cavaler , însăşi sabia haosului --/' uită calea! Şi Poarta, care este Suflarea. Wyval,

abandoneze uciderile.

generaţia dragonilor şi Doamna, Sora, Băutoarea de Sânge şi Modelatorul Căii. Dragonii căzuţi.

— *Rămâne un singur Hol.. .'*

Udinaas a vorbit cu ceilalţi în timp ce ei şopteau: „Hotărârea goală”. Feather Witch şi-a înclinat capul brusc, o încruntătură stricându-i fruntea.

— Ceva se învârte deasupra Tronului Gol. Nu o văd, totuşi. . . cercuri. O mână palidă, tăiată şi dansând... nu, este ...

S-a înţepenit, apoi a ţâşnit roşu din rănile de pe umeri şi a fost ridicată de la pământ.

Ţipete, martorii ridicându-se în picioare, repezindu-se înainte, cu braţele întinse.

Dar prea târziu, în timp ce ghearele invizibile se strângeau mai tare şi aripile invizibile tuneau în aerul prăfuit al hambarului. Purtând Feather Witch în umbra de sub tavanul curbat. Ea a ţipat.

Udinaas, cu inima bătută în piept, s-a împins, prin trupurile împodobite, spre scările de lemn care ajungeau la pod. Splinters i-a înjunghiat mâinile în timp ce urca cu gheare treptele abrupte, tăiate aspru. Al lui Feather Witch ţipete umpleau aerul acum, în timp ce ea se zvârnea în strânsoarea ghearelor nevăzute. *Dar ciorii nu au gheare* -

Ajunse la pod, derapând în timp ce alerga peste scândurile neuniforme, cu ochii aţintiţi asupra Feather Witch, apoi, la un pas de margine, sări în aer. Braţele întinse, a navigat peste capetele mulţimii de dedesubt.

Ţinta lui era aerul învolburat deasupra ei, locul în care plutea creatura invizibilă. Şi când a ajuns în acel loc, s-a ciocnit puternic de un corp masiv, solzit. Aripile piele ciocăneau sălbatic spre el în timp ce îşi înfăşură braţele strâns în jurul unui corp moale şi încleştat de muşchi. A auzit un şuierat sălbatic, apoi o falcă i-a căzut peste umărul stâng. Dinţii ca de ace i-au străpuns pielea şi i-au pătruns adânc în carne.

a mormăit Udinaas.

Un Wyval, generaţia lui Eleint -

abandoneze
uciderile.

Cu mâna stângă, a căutat cârligul de plasă de la centură.

Fiara i-a sfâşiat umărul şi sângele a ţâşnit.

A găsit mânerul de lemn uzat al instrumentului, a târât lama cu cârlig. Marginea sa interioară era şlefuită ascuţită, folosită pentru a tăia nodurile. Răsucindu-se, cu dinţii încleştaţi, într-un efort de a ignora fălcile şopârlei care îi tăiau din nou şi din nou umărul, până când nu mai rămâneau decât bucăţi, Udinaas se tăie în jos, acolo unde credea că trebuie să fie unul dintre picioarele lui Wyval. Contact solid. A rupt marginea interioară a lamei în tendoane.

Creatura a ţipat.

Şi a eliberat Feather Witch.

Ea s-a prăbuşit în masa de braţe ridicate de dedesubt.

Ghearele ciocăniră de pieptul lui Udinaas, străpunseră.

El a tăiat, tăind adânc. Piciorul a avut spasme la spate.

Fălcile s-au îndepărtat, apoi s-au repezit acasă din nou, de data aceasta la gâtul lui.

Cârligul de plasă a căzut din mâna tremurândă. Sângele i-a umplut gura şi nasul. întunericul i s-a zvârcolit în viziune – şi l-a auzit pe Wyval ţipând din nou, de data aceasta de groază şi durere, sunetul emanând din nările sale în rafale fierbinţi pe spatele lui. Fălcile s-au rupt.

Iar Udinaas cădea.

Şi nu ştia nimic mai mult.

Ceilalţi se îndepărteau când Hannan Mosag atinse umărul lui Trull. – Stai, murmură el. – Şi fraţii tăi.

Trull i-a privit pe colegii săi războinici plecând în grupuri mici. Erau tulburaţi şi mai mult de o faţă întărită a dezvăluit o fulgerare de consternare când i-au aruncat o ultimă privire de despărţire către Regele Vrăjitor şi către K'risnanul său. Frica se ridicase pentru a sta aproape, urmat de Rhulad. Expresia fricii era închisă – nimic surprinzător acolo – în timp ce Rhulad părea incapabil să stea

abandoneze
uciderile.

nemişcat, cu capul întorcându-se într-un loc şi în altul, cu o mână dansând pe pomul săbiei de la şold.

O duzină de bătăi ale inimii mai târziu şi au rămas singuri.

Hannan Mosag a vorbit. – Uită-te la mine, Trull Sengar. Aş vrea să înţelegi – nu am vrut să critic gestul tău. Şi eu mi-aş fi băgat suliţa în acel Letherii ca răspuns la gluma lui. M-am folosit foarte mult de tine şi pentru asta îmi cer scuze...

— Nu este nevoie, sire, răspunse Trull. – Mă bucur că ai găsit în acţiunile mele un punct de sprijin prin care ai putea schimba sentimentele consiliului.

Regele Vrăjitor înclină capul. 'Punct de sprijin.' El a zâmbit, dar era încordat. —Atunci nu vom mai vorbi despre asta, Trull Sengar. Apoi şi-a concentrat atenţia asupra lui Rhulad, iar vocea i s-a întărit uşor când a spus: „Rhulad Sengar, nesângerat, mă însoţi acum pentru că eşti fiul lui Tomad. . . iar nevoia mea de fiii lui te include pe tine. Mă aştept să asculţi, nu să vorbeşti.

Rhulad dădu din cap, deodată palid.

Hannan Mosag a păşit între doi dintre K'risnan ai săi – care încă nu renunţaseră la poziţiile lor de vigilenţi – şi i-a condus pe cei trei fii ai lui Tomad jos de pe estradă. – înţeleg că Binadas rătăceşte încă o dată. Nu cunoaşte nicio ancoră, nu-i aşa? Ah, ei bine, nu există nicio diminuare în asta. Va trebui să-l anunţi pe fratele tău, la întoarcerea lui, despre tot ce-ţi spun în această noapte.

Au intrat în camera privată a Regelui Vrăjitor. Nu era nicio soţie, nici sclavi. Hannan Mosag trăia simplu, cu doar santinelă din umbră pentru companie. Camera era rară, severă în ordinea ei.

„Au trecut trei luni”, începu Regele Vrăjitor, întorcându-se spre ei, „sufletul meu a călătorit când dormeam şi a fost martor la o viziune. Eram pe o câmpie de zăpadă şi gheaţă. Dincolo de ţinuturile Arapay, la est şi la nord de Lacul Hungry. Dar în pământul care este mereu nemişcat, ceva se ridicase. O naştere violentă, o prezenţă pretenţioasă şi severă. O turlă de gheaţă. Sau o suliţă – nu puteam

aproape de ea – dar se ridica sus deasupra zăpezilor, sclipind, orbitoare de toată lumina soarelui pe care o captase. Totuşi, ceva întunecat aştepta în inima lui. Ochii îi pierduseră concentrarea, iar Trull ştia, cu un fior, că regele lui se afla din nou în acel loc rece şi pustiu. 'Un cadou. Pentru Edur. Pentru Regele Vrăjitor. A tăcut atunci.

abandoneze uciderile.

Nimeni nu a vorbit.

Brusc, Hannan Mosag întinse mâna şi apucă umărul lui Fear, cu privirea ascuţită spre fratele mai mare al lui Trull. „Cei patru fii ai lui Tomad Sengar vor călători în acel loc. Pentru a recupera acest cadou. Poţi să iei alte două – am văzut urmele a şase în viziunea mea, ducând spre acea turlă de gheaţă.

Frica a vorbit. – Theradas şi Midik Buhn.

Regele vrăjitor dădu din cap. – Bine aleasă, da. Fii-te de Sengar, te încarc ca lider al acestei expediţii. Tu eşti voia mea şi nu vei fi neascultat. Nici tu, nici altcineva din grupul tău nu trebuie să atingi cadoul. Carnea ta nu trebuie să intre în contact cu ea, se înţelege asta? Ia-l de pe turlă, înfăşoară-l în piei dacă este posibil şi întoarce-te aici.

Frica dădu din cap. – Va fi aşa cum comandaţi, sire.

'Bun.' l-a scanat pe cei trei fraţi. „Este credinţa multora- poate chiar şi tu – că unificarea triburilor a fost scopul meu singular ca lider al Hiroth. Fii ai lui Tomad, să ştiţi că nu este decât începutul.

Dintr-o dată, o nouă prezenţă a apărut în cameră, simţită simultan de rege şi de fraţi, şi s-au întors ca unul singur spre intrare.

Un K'risnan stătea în prag.

Hannan Mosag dădu din cap. – Sclavii, mormăi el, au fost ocupaţi în noaptea asta. Veniţi, toţi.

în jurul sufletului lui se adunaseră spectre din umbră, căci sufletul era tot ce era, nemişcat şi vulnerabil, văzând fără ochi, simţind fără carne în timp ce lucrurile vagi şi bestiale se închideau, smulgându-l, învârtindu- se ca nişte câini în jurul unei ţestoase.

Le era foame, acele spirite din umbră. Cu toate acestea, ceva i-a reţinut, o interdicţie profundă. Au împunsat şi împins, dar nu au mai făcut nimic.

S-au împrăştiat – fără tragere de inimă – la apropierea a ceva, a cineva, iar Udinaas a simţit o prezenţă caldă, protectoare, aşezându-se lângă el.

abandoneze uciderile.

Vrăjitoare pene. Era întreagă, cu faţa luminoasă, cu ochii ei cenuşii întrebaţi în timp ce îl studia. – Fiul datoriei, spuse ea, apoi oftă. – Se spune că m-ai eliberat. Chiar şi atunci când Wyvalul te-a sfâşiat. Nu ţi-a păsat de *asta.* Ea l-a mai studiat o clipă, apoi a spus: „Iubirea ta îmi arde ochii, Udinaas. Ce să fac cu acest adevăr?

A descoperit că putea vorbi. – Nu fă nimic, Feather Witch. Ştiu ce nu trebuie să fie. Nu aş preda această povară.

'Nu. Vad asta.'

'Ce s-a întâmplat? Oare mor?

— Ai fost. Uruth, soţia lui Tomad Sengar, a venit ca răspuns la . . . suferinţă. Ea a atras pe Kurald Emurlahn şi l-a alungat pe Wyval. Şi acum ea lucrează vindecând asupra noastră amândoi. Ne întindem unul lângă altul, Udinaas, pe pământul îmbibat de sânge. Inconştient. Se întreabă de reticenţa noastră de a ne întoarce.

'Reticenta?'

— Ea constată că se luptă să ne vindece rănile – eu îi rezist, pentru noi amândoi.

'De ce?'

— Pentru că sunt tulburat. Uruth nu simte nimic. Puterea ei se simte pură pentru ea. Totuşi este. . . pătat.'

'Nu inteleg. Ai spus că Kurald Emurlahn...

— Da. Dar şi-a pierdut puritatea. Nu ştiu cum, sau ce, dar s-a schimbat. Dintre toţi Edur, este *schimbat.'*

'Ce trebuie să facem?'

Ea a oftat. – întoarce-te, acum. Cedeţi poruncii ei. Oferiţi recunoştinţa noastră pentru intervenţia ei, pentru vindecarea cărnii noastre sfâşiate. Şi ca răspuns la multele întrebări pe care le are, nu putem spune puţin. A fost confuz. Luptă cu un demon necunoscut. Haos. Şi despre această conversaţie, Udinaas, nu vom spune nimic, înţelegi?'

'Fac.'

Ea se întinse şi el simţi mâna ei apropiată de a lui – deodată era din

abandoneze
uciderile.
nou întreg – şi căldura ei curgea prin el.

îşi auzea inima acum, tunând ca răspuns la acea atingere. Şi o altă inimă, îndepărtată, dar care se închide rapid, bătând în timp. Dar nu era al ei, iar Udinaas cunoştea teroarea.
Mama lui făcu un pas înapoi, cu nodul sprâncenei ei începând să se desprindă.

— Se apropie, spuse ea.

Trull se uită în jos la cei doi sclavi. Udinaas, din propria gospodărie. Şi celălalt, unul dintre slujitorii lui Mayen, cel pe care îl cunoşteau drept Feather Witch pentru puterile ei divinatorii. Sângele încă mai păta orificiile de la cămăşi, dar rănile în sine se închiseseră. Un alt fel de sânge a fost vărsat pe pieptul lui Udinaas, auriu şi încă strălucitor.

— Ar trebui să interzic aceste castinguri, mârâi Hannan Mosag. „Permiterea vrăjitoriei Letherii în mijlocul nostru este o îngăduinţă periculoasă”.

— Cu toate acestea, există valoare, înalte Rege, spuse Uruth, iar Trull îşi dădu seama că era încă tulburată.

— Şi asta este, soţia lui Tomad?

— Un strigăt, înalte Rege, pe care am face bine să-l ascultăm.

Hannan Mosag se strâmbă. – Există sânge Wyval pe cămaşa bărbatului. Este infectat?

— Posibil, recunoscu Uruth. – O mare parte din ceea ce pare un suflet într-un Letherii este ascuns de artele mele, înalte Rege.

— Un eşec care ne afectează pe toţi, Uruth, spuse Regele Vrăjitor, acordându-i mare onoare folosind numele ei adevărat. „Acesta trebuie observat în orice moment”, a continuat el, cu ochii pe Udinaas. „Dacă există sânge Wyval în el, adevărul va fi dezvăluit în cele din urmă. Cui îi aparţine?

Tomad Sengar şi-a dres glasul. – El este al meu, regele vrăjitor.

Hannan Mosag s-a încruntat, iar Trull a ştiut că se gândea la visul său şi la decizia lui de a împleti în povestea sa familia Sengar. Au fost puţine coincidenţe în lume. Regele Vrăjitor vorbi cu o voce mai aspră.

abandoneze uciderile.

— Această vrăjitoare pene, e a lui Mayen, nu? Spune-mi, Uruth, i-ai simţit puterea când ai vindecat-o?

Mama lui Trull clătină din cap. 'Neimpresionant. Sau . . .' 'Sau ce?'

Uruth a ridicat din umeri. – Sau a ascuns-o bine, în ciuda rănilor. Şi dacă acesta este cazul, atunci puterea ei o depăşeşte pe a mea.

Imposibil. Ea este Letherii. Un sclav şi încă fecioară.

Mormăitul lui Hannan Mosag transmitea sentimente similare. – A fost atacată de un Wyval, în mod clar o creatură care s-a dovedit cu mult peste capacitatea ei de a controla.

Nu, copilul se împiedică. Prost instruită, ignorantă cu privire la vastitatea a tot ceea ce avea să se joace. Vezi, abia acum îşi recapătă conştientizarea.

Ochii lui Feather Witch s-au deschis, dezvăluind puţină înţelegere, iar aceasta a fost rapid copleşită de teroarea animală.

Hannan Mosag oftă. – Ea nu ne va fi de nici un folos o vreme. Lasă-i în grija lui Uruth şi a celorlalte soţii. S-a confruntat cu Tomad Sengar. – Când se întoarce Binadas . . .'

Tomad dădu din cap.

Trull aruncă o privire spre Fear. în spatele lui îngenuncheau sclavii care asistaseră la turnare, cu capetele lipite de pământ şi nemişcate, aşa cum fuseseră de la sosirea lui Uruth. Părea că ochii duri ai fricii erau aţintiţi asupra ceva ce nimeni altcineva nu putea vedea.

Când se întoarce Binadas . . . fiii lui Tomad vor pleca. în deşeurile de gheaţă.

Un geamăt bolnăvicios din Udinaas.

Regele Vrăjitor a ignorat-o în timp ce ieşea din hambar, K'risnan-ul său flancându-l, santinelă din umbră urmărind un pas în urmă. în prag, acel spectru monstruos s-a oprit de la sine, pentru o singură privire înapoi – deşi nu era nicio modalitate de a spune asupra cui îşi aţintise ochii fără formă.

Udinaas gemu a doua oară, iar Trull văzu membrele sclavului tremurând.

în prag, spectrul dispăruse.

abandoneze
uciderile.

Capitolul doi

Stăpână pentru aceste urme,
Iubitor până la urmă de unde
Tocmai a trecut,
pentru calea pe care o
rătăcesc este intre noi toti.

Gustul dulce al pierderii
hrăneşte fiecare pârâu de
munte,
Eşecul de gheaţă până la mări
cald ca sângele subţirindu-ne
visele.

Căci unde o duce el şi-a pierdut
oasele,
Şi poteca pe care o parcurge
este carne fără viaţă
iar marea nu-şi aminteşte nimic.

*aZĂCIREA DETĂTORILOR ANTICIME*___________

F ISHER KELT ATH

O privire înapoi. în ceaţa ceaţă, departe de dedesubt şi spre vest, strălucea cea mai interioară întindere a Reach Inlet, reflexia palidă a cerului, care ascundea acea apă neagră şi fără adâncime. Pe toate

abandoneze uciderile.

celelalte părţi, în afară de poteca pietroasă din spatele Seren Pedac, se ridicau munţi zimţaţi, vârfurile acoperite de zăpadă aurite de un soare pe care nu-l putea vedea de unde stătea la capătul sudic al trecătoarei de şa.

Vântul care se repezi pe lângă mirosul ei de gheaţă, suflarea persistentă a iernii de decădere rece. îşi strânse blănurile mai strâns şi se întoarse pentru a măsura progresul trenului pe poteca de dedesubt.

Trei vagoane cu roţi solide, tăngănind şi zgomotând. Siluetele roii, goale de spate, ale oamenilor tribului Nerek, care curgeau în grupuri în jurul fiecărui vagon, cei de la cap încordând frânghiile, cei din spate înaintând blocurile de oprire pentru a împiedica transporturile incomode să se rostogolească înapoi.

în acele vagoane, printre alte mărfuri comerciale, erau nouăzeci de lingouri de fier, câte treizeci pentru fiecare vagon. Nu faimosul oţel Letherii, desigur, din moment ce vânzarea acestuia dincolo de graniţe era interzisă, ci de cea mai înaltă calitate, temperat cu carbon şi practic lipsit de impurităţi. Fiecare lingou era la fel de lung ca braţul lui Seren şi de două ori mai gros.

Aerul era rece şi subţire. Cu toate acestea, acei Nerek lucrau pe jumătate goi, cu sudoarea aburind de pe pielea lor moale. Dacă un blocaj nu a eşuat, cel mai apropiat membru al tribului şi-ar arunca propriul corp sub roată.

Şi pentru asta, Buruk cel Pale le plătea două docuri pe zi.

Seren Pedac a fost Achizitorul lui Buruk, căruia i s-a acordat trecerea în ţinuturile Edur, unul dintre cele şapte astfel sancţionate de ultimul tratat. Niciun comerciant nu putea intra pe teritoriul Edur dacă nu este ghidat de un Achizitor. Licitaţia pentru Seren Pedac şi pentru ceilalţi şase fusese mare. Şi, pentru Seren, Buruk fusese cel mai înalt dintre toate, iar acum o deţinea. Sau, mai degrabă, deţinea serviciile ei ca ghid şi găsitor – o distincţie de care părea din ce în ce mai neglijent.

Dar acesta a fost al şaselea an al contractului. Au mai rămas doar patru.

Poate.

Ea se întoarse încă o dată şi studie trecerea din faţă. Erau la mai puţin de o sută de paşi de înălţime faţă de linia copacilor. Stejari pitici

abandoneze uciderile

de secole înalţi până la genunchi şi molid flancau poteca denivelată. Muşchi şi licheni acopereau bolovanii enormi care fuseseră târâţi de râurile de gheaţă în vremurile trecute. Au rămas bucăţi de zăpadă, agăţate de locurile umbrite. Aici vântul nu mişca nimic, nici molidul sârmos, nici măcar crengile strâmbe şi fără frunze ale stejarilor, împotriva unei asemenea stolidităţi imobile, nu putea decât să urle.

Primul vagon zdrăngăni pe teren plan în spatele ei, limbi Nerek strigând în timp ce se rostogoli repede înainte, pe lângă Seren Pedac şi ancora în loc. Oamenii tribului s-au repezit apoi înapoi să-şi ajute semenii încă aflaţi în urcare.

Târâitul unei uşi şi Buruk Palidul coborî din vagonul de plumb. Stătea cu atitudinea larg, ca şi cum s-ar fi străduit să-şi recapete memoria echilibrului, întorcându-se cu o scârmare de la vântul rece, întinzându-şi mâna pentru a-şi ţine şapca îmblănită pe cap în timp ce clipi spre Seren Pedac.

„Voi grava această viziune chiar pe osul craniului meu, binecuvântat Achizitor! Acolo să se alăture multor alţii, desigur. Pelerina aceea umbrită de blană, graţia majestuoasă şi primordială în care stai acolo. Majestatea zdrobită a profilului tău, atât de abil gravată de aceste înălţimi sălbatice.

— Tu... Nerek! Găseşte-ţi maistrul – vom campa aici. Mesele trebuie pregătite. Descărcaţi acele mănunchiuri de lemn în al treilea vagon. Vreau un foc, acolo, în locul obişnuit. Fii mai departe!

Seren Pedac şi-a pus rucsacul jos şi şi-a croit drum pe potecă. Vântul a târât repede cuvintele lui Buruk. La treizeci de paşi mai departe, ea ajunse la primul dintre vechile altare, o lărgire a potecii, unde întinderi plane de rocă răzuită se întindeau în lateral, iar pereţii munţilor de flancare fuseseră tăiaţi abrupt. Pe fiecare plat, bolovani au fost poziţionaţi pentru a forma conturul de mărime normală al unei nave, atât proa cât şi pupa ascuţite şi marcate de menhire verticale. Pietrele prorei fuseseră sculptate într-o asemănare cu zeul Edur, Tatăl Umbră, dar vânturile ştergeseră detaliile. Orice a ocupat iniţial aceste două nave de flancare a dispărut de mult, deşi roca de bază din interior era pătată în mod ciudat.

Numai pereţii erupţi de stâncă au păstrat ceva din puterea lor străveche. Netede şi negre, erau translucide, în felul obsidianului subţire, fumuriu. Şi forme se mişcau în spatele lor. De parcă munţii ar fi fost scobiţi, iar fiecare panou era un fel de fereastră, dezvăluind o lume misterioasă, eternă în interior. O lume care nu ţine seama de tot ce o înconjura, dincolo de propriile sale graniţe de piatră de

abandoneze
uciderile
nepătruns, şi de aceste panouri ciudate, fie orbe, fie indiferente.

Obsidianul translucid a sfidat eforturile lui Seren de a se concentra asupra formelor care se mişcau pe cealaltă parte, aşa cum a făcut-o în ultimele zece ori în care vizitase acest site. Dar chiar acel mister era în sine o momeală irezistibilă, atrăgând-o din nou şi din nou.

Păşind cu grijă în jurul pupei navei de bolovani, se apropie de panoul estic. Ea a tras mănuşa căptuşită cu blană din dreapta
mâna, a întins-o şi a pus-o pe piatra netedă. Cald, bea rigiditatea de la degete, luând durerea de la articulaţii. Acesta era secretul ei, puterile vindecătoare pe care le descoperise când atinsese prima dată stânca.

O viaţă întreagă pe aceste ţări dure a furat supleţea corpului. Oasele au devenit casante, deformate de durere. Stânca tare nesfârşită de sub picioare a trimis curând şocuri prin coloana vertebrală cu fiecare pas făcut. Nerek, seminţia care, înainte de a îngenunche în faţa regelui Letherii, locuise în cea mai estică întindere a lanţului, credea că sunt copiii unei femei şi ai unui şarpe şi că şarpele locuia încă în interiorul corpului, acea coloană vertebrală curbată uşor, degetelor stivuite întinzându-se ca să-şi ascundă capul în centrul creierului. Dar munţii I- au dispreţuit pe acel şarpe, nu doreau decât să-l târască înapoi pe pământ, să-l întoarcă încă o dată în pântece, strecurându-se în crăpături şi încolăcit sub stânci. Şi astfel, în cursul unei vieţi, şarpele a fost făcut să se plece, să se îndoaie şi să se răsucească.

Nerek şi-a îngropat morţii sub pietre plate.

Cel puţin, obişnuiau, înainte ca edictul regelui să-i forţeze să îmbrăţişeze credinţa Holdurilor.

Acum ei lasă trupurile rudelor lor acolo unde cad. Chiar şi până la abandonarea colibelor. Trecuseră cu ani în urmă, dar Seren Pedac şi-a amintit cu o claritate dureroasă că a venit peste o înălţime şi a privit vastul platou unde locuia Nerek. Satele pierduseră orice distincţie, contopindu-se într-o confuzie haotică şi descurajată. Fiecare a treia sau a patra colibă fusese lăsată în ruină, mormintele improvizate pentru rudele care muriseră de boală, bătrâneţe sau prea mult alcool, nectar alb sau durhang. Copiii rătăceau neîngrijiţi,

abandoneze
uciderile.
urmăriţi de şobolani sălbatici, care acum se reproduceau necontrolaţi şi deveniseră prea îmbolnăviţi de boli pentru a fi mâncaţi.

Oamenii Nerek au fost distruşi şi din acea groapă nu avea să se poată ieşi. Patria lor era un cimitir plin de vegetaţie, iar oraşele Letherii promiteau doar datorii şi dizolvarea. Nu li sa acordat nicio simpatie. Modul de viaţă Letherii a fost greu, dar era adevăratul mod, modul de civilizaţie. Dovada a fost găsită în înflorirea ei, acolo unde alte căi s-au împiedicat sau au rămas slabe şi înclinate.

Vântul amar nu putea ajunge acum la Seren Pedac. Căldura pietrei curgea prin ea. Cu ochii închişi, ea şi-a sprijinit fruntea de suprafaţa ei primitoare.

Cine intră acolo? Sunt ei Edur ancestral, aşa cum pretind Hiroth? Dacă da, atunci de ce nu puteau vedea mai clar decât Seren însăşi? Forme vagi, trecând încoace şi încolo, la fel de pierdute ca acei copii Nerek din satele lor pe moarte.

Avea propriile ei convingeri şi, deşi era neplăcută, se ţinea de ele. Ei sunt santinelele inutilităţii. Dobânditori ai absurdului. Reflecţii despre noi înşine pentru totdeauna prinşi în repetare fără scop. Veşnic indistincţi, pentru că asta este tot ce ne putem descurca atunci când ne uităm la noi înşine, la viaţa noastră. Senzaţii, amintiri şi experienţe, pământul fetid în care prind rădăcini gândurile. Flori palide sub un cer gol.

Dacă ar putea, s-ar scufunda în acest zid de piatră. Să meargă pentru eternitate printre acele forme fără formă, uitându-mă, poate, din când în când, şi să nu văd copaci pipernici, muşchi, licheni şi trecători ocazional. Nu, văzând doar vântul. Vântul mereu urlator.

îl auzea mergând cu mult înainte de a intra în cercul pâlpâit al luminii focului. Zgomotul paşilor lui l-a trezit şi pe Nerek, ghemuit sub blănuri zdrenţuite într-un semicerc aspru la marginea luminii, iar ei s-au ridicat rapid şi au converjat către acel ritm constant.

Seren Pedac şi-a ţinut privirea aţintită asupra flăcărilor, risipa de lemn care-l ţinea de căldură pe Buruk Pale, în timp ce el se îmbăta din ce în ce mai mult de un amestec de vin şi nectar alb şi se lupta împotriva remorcherului de la un colţ al gurii ei, acel nedorit şi

abandoneze uciderile.

nedorit, buclă ironică nedorită care exprima amuzament amar la această îmbinare iminentă de inimi frânte.

Buruk cel Pale purta cu el instrucţiuni secrete, o listă suficient de lungă pentru a umple un sul întreg, de la alţi comercianţi, speculatori şi funcţionari, inclusiv, bănuia ea, chiar Casa Regală. Şi oricare ar fi implicat acele instrucţiuni, conţinutul lor era uciderea bărbatului, întotdeauna îi plăcuse vinul său, dar nu cu distrugătorul seducător, nectarul alb, amestecat. Acesta era noul combustibil al acestei călătorii pentru focurile în scădere ale sufletului lui Buruk şi l-ar îneca la fel de sigur ca şi apele adânci din Reach Inlet. .

încă patru ani.
Poate.

Nerek-ul îşi înghesuiau vizitatorul, zeci de voci amestecându-se într- un murmur ciudat, ca nişte închinători care imploră un zeu deosebit de uluitor şi, deşi evenimentul era ascuns în întunericul dincolo de foc, Seren

Pedac o putea vedea destul de bine în imaginaţia ei. încerca, doar ochii lui dezvăluind neliniştea din cauza îmbrăţişărilor nesfârşite, căutând să răspundă fiecăruia cu ceva – orice – care nu putea fi confundat cu binecuvântare. Ar vrea să spună că nu era un om demn de o asemenea reverenţă. El a fost, ar vrea să spună, un punct culminant sordid al eşecurilor, aşa cum au fost. Toţi pierduţi, aici, în această lume cu inima rece. Ar vrea să spună – dar nu, Huli Beddict nu a spus niciodată nimic. Nu, în nici un caz, lucrurile s6 cu îndrăzneală . . . vulnerabil.

Buruk cel Pale ridicase capul la zgomot, clipind însorit. – Cine

vine?

— Huli Beddict, răspunse Seren Pedac.

Negustorul şi-a lins buzele. —Vechiul Santinela?

'Da. Deşi te sfătuiesc să nu-l numeşti cu acel titlu. A întors Treful Regelui cu mult timp în urmă.

— Şi aşa i-a trădat pe Letherii, da. Buruk râse. – Sărmanul, onorabilul prost. Onoarea cere dezonoare, acum asta e amuzant, nu-i aşa? Ai văzut vreodată un munte de gheaţă în mare? Fătare din nou şi din nou sub dinţii nesfârşiţi care roade apa sărată. Doar asa.' îşi înclină sticla pe spate, iar Seren se uită la cum se înclină gâtul.

— Dezonoarea îţi face sete, Buruk?

A tras sticla în jos, uitându-se cu privirea. Apoi un zâmbet liber. – Secat, domnule. Ca un om care se îneacă, care înghite aer.

— Numai că nu este aer, este apă.

El a ridicat din umeri. – O surpriză de moment.

încă patru ani.
Poate.

— Atunci treci peste asta.

— Da. Şi în acele ultime clipe, stelele înoată curenţi nevăzuţi.

Huli Beddict făcuse cât putu cu Nerek şi păşi în lumina focului. Aproape la fel de înalt ca un Edur. îmbrăcat în blana albă a lupului de nord, părul lung împletit aproape la fel de palid. Soarele şi vânturile puternice îi întunecaseră chipul până la nuanţa pielii bronzate. Ochii lui erau cenuşii albiţi şi părea că bărbatul din spatele lor era vreodată în
altă parte. Şi, Seren Pedac ştia bine, acel loc nu era acasă.

Nu, la fel de pierdut ca carnea şi oasele lui, acest trup stă înfaţa noastră. – Ia-ţi puţină căldură, Huli Beddict, spuse ea.

O studia în felul lui distras – o aparentă contradicţie pe carenumai el
o putea realiza.

Buruk cel Pale a râs. 'Care e ideea? Nu va ajunge niciodată la el prin acele blănuri. îţi e foame, Beddict? însetat? Nu am crezut. Ce zici de o femeie? Aş putea să te scutesc de unul dintre nerek-ul meu nerek – dragii aşteaptă în căruţa mea. A băut zgomotos din sticla lui şi i-a întins- o. – O parte din asta? O, dragă, îşi ascunde prost dezgustul.

Cu ochii pe bătrâna Sentinel, Seren a întrebat: „Ai coborât trecătoarea? Au dispărut zăpada?

Huli Beddict aruncă o privire spre vagoane. Când a răspuns, cuvintele au venit stângace, de parcă trecuse ceva timp de la ultima oară. 'Ar trebui sa faci.'

'Unde te duci?'

El mai aruncă o privire la ea. 'Cu tine.'

Sprâncenele lui Seren se ridicară.

Râzând, Buruk Palidul făcu un semn expansiv cu sticla lui – care era goală, cu excepţia ultimelor picături împrăştiate care au lovit focul cu un şuierat. „Oh, bine ai venit companie într-adevăr! Prin

încă patru ani.
Poate.
toate mijloacele! Nerek va fi încântat. Se clătina în picioare, ţesându-se periculos de aproape de foc, apoi, cu un ultim val, se împletici spre căruţa lui.

Seren şi Huli l-au privit plecând, iar Seren a văzut că Nerek s-au întors la locurile lor de dormit, dar toţi stăteau treji, cu ochii strălucind de flăcări reflectate, în timp ce îl priveau pe bătrâna Sentinel, care se apropie acum de foc şi se aşeză încet. îşi întinse mâinile bătute la căldură.

Ar putea fi mai moi decât păreau, şi-a amintit Seren. Cu toate acestea, amintirea nu făcea altceva decât să stârnească cenuşa moartă de mult şi ea a aruncat un alt buştean în focul flămând din faţa lor, a privit scânteile sărind în întuneric.

— Intenţionează să rămână un oaspete al lui Hiroth până la Marea
întâlnire? Ea îi aruncă o privire, apoi ridică din umeri. Aşa cred. De aceea ai
a decis să ne însoţească?

„Nu va fi ca tratatele trecute, această întâlnire”, a spus el. –
Edur nu mai sunt împărţiţi. Regele Vrăjitor domneşte necontestat.

— Totul s-a schimbat, da.
— Şi aşa Diskanar îl trimite pe Buruk cel Pale.

Ea pufni, aruncă înapoi în flăcări un buştean rătăcit care se rostogolise. – O alegere proastă. Mă îndoiesc că va rămâne suficient de treaz pentru a gestiona mult spionaj. – Şapte case de
negustori şi douăzeci şi opt de nave au coborât asupra

Paturi Calach, spuse Huli Beddict, flectându-şi degetele.
'Ştiu.'

„Delegaţia lui Diskanar va susţine că vânătoarea a fost neautorizată. Vor condamna măcelul. Apoi folosiţi-l pentru a argumenta că vechiul tratat este viciat, că trebuie revizuit. Pentru sigiliile pierdute, ei vor face un gest generos – aruncând aur la picioarele lui Hannan Mosag.

Ea nu a spus nimic. Avea dreptate, la urma urmei. Huli Beddict ştia mai bine decât majoritatea minţii regelui Ezgara Diskanar – sau, mai degrabă, pe cea a Casei Regale, care nu era întotdeauna acelaşi lucru. – Bănuiesc că este mai mult, spuse ea după o clipă.

încă patru ani. Poate.

'Cum aşa?'

— îmi imaginez că nu aţi auzit cine va conduce delegaţia. El mormăi acru. – Munţii tac în astfel de chestiuni. Ea a dat din cap. – Reprezentând interesele regelui, Nifadas. 'Bun. Primul eunuc nu este un prost.

— Nifadas va împărţi comanda cu prinţul Quillas Diskanar. Huli Beddict se întoarse încet spre ea. – Atunci a crescut departe.

'Ea are. Şi pentru toţi anii de când ai trecut ultima oară în calea fiului ei. . . Ei bine, Quillas s-a schimbat puţin. Regina îl ţine în lesă scurtă, cu Cancelarul la îndemână pentru a-i hrăni cu dulciuri. Se zvoneşte că principalul deţinător al intereselor în cele şapte case de negustori care au sfidat tratatul este nimeni altul decât însăşi regina Janall.

— Şi cancelarul nu îndrăzneşte să părăsească palatul, spuse Huli Beddict, iar ea auzi rânjetul. – Aşa că îl trimite pe Quillas. O greşeala. Prinţul este orb la subtilitate. El îşi cunoaşte propria ignoranţă şi prostia, aşa că este mereu suspicios faţă de ceilalţi, mai ales când spun lucruri pe care nu le înţelege. Nu se poate negocia când este târât în urma emoţiilor.

— Cu greu un secret, răspunse Seren Pedac. Şi a aşteptat.

Huli Beddict scuipă în foc. – Nu le pasă. Regina l-a lăsat să strecoare lesa. Permiţându-I lui Quillas să se bată, să ofere insulte stângace în faţa lui Hannan Mosag. Este aceasta simplă aroganţă? Sau chiar invită la război?

'Nu ştiu.'

— Şi Buruk cel Pale – ale cui instrucţiuni poartă el?

'Nu sunt sigur. Dar nu este fericit. Au tăcut atunci.

încă patru ani.
Poate.

În urmă cu doisprezece ani, regele Ezgara Diskanar l-a însărcinat pe favoritul său Preda al Gărzii, Huli Beddict, cu rolul de Sentinel. Trebuia să călătorească până la graniţele de nord, apoi dincolo. Sarcina lui era să studieze triburile care încă locuiau sălbatic în munţi şi pădurile înalte. Deşi era un războinic talentat, Huli Beddict fusese naiv. Ceea ce a îmbrăţişat ca pe o călătorie în căutarea cunoaşterii, primii paşi spre coexistenţa paşnică, fusese de fapt un preludiu al cuceririi. Rapoartele sale detaliate despre triburi precum Nerek, Faraed şi Tarthenal, fuseseră examinate de slujitorii cancelarului Triban Gnol. Punctele slabe fuseseră apreciate din descrieri. Şi apoi, într-o serie de campanii de subjugare, exploatate cu brutalitate.

Iar Huli Beddict, care făcuse legături de sânge cu acele triburi înverşunate, a fost acolo pentru a fi martor la tot entuziasmul său transmis. Daruri care nu erau deloc cadouri, atragerea de datorii, datoriile schimbate cu pământ. Labirintul mortal era plin de negustori, negustori, seducători de nevoi false, furnizori de otrăvuri distructive. Sfidarea a răspuns cu anihilare. Devorarea mândriei, independenţei şi autosuficienţei. în total, un război atât de profund cinic în accelerarea sa rece şi fără inimă, încât niciun suflet onorabil nu ar putea supravieţui martor. Mai ales când acel suflet era responsabil pentru asta. *Pentru toate* acestea.

Şi până astăzi, Nerek s-a închinat lui Huli Beddict. La fel şi aceia jumătate de duzină de cerşetori îndatoraţi care erau tot ce mai rămăsese din Faraed. Iar rămăşiţele împrăştiate ale Tarthenalului, uriaşe şi zdruncinate şi beate în oraşele de groapă din afara oraşelor de la sud, încă mai purtau cele trei tatuaje de bar pe sub umărul stâng – o potrivire cu cele de pe spatele lui Huli.

Stătea acum în tăcere lângă ea, cu ochii pe flăcările în scădere ale vetrei pe moarte. Unul dintre gardienii săi se întorsese în capitală, purtând trestia regelui. Sentinel nu mai era Sentinel. Nici nu s-ar mai întoarce în ţinuturile de sud. Mersese în munţi.

îl întâlnise pentru prima oară cu opt ani în urmă, la o zi afară din High Fort, redusă la puţin mai mult decât un animal curăţător în sălbăticie.

Şi îl adusese înapoi. Cel puţin o parte din drum. Oh, dar a fost mult mai puţin nobil decât părea la început. Poate că ar fi fost. Cu adevărat nobil. Dacă nu l-aş fi folosit atunci cu greu.

Ea cedase propriilor ei nevoi egoiste şi nu era nimic glorios în asta.

Seren se întrebă dacă o va ierta vreodată. Apoi s-a întrebat dacă se va ierta vreodată.

încă patru ani.

Poate.

— Buruk cel Pale ştie tot ce trebuie să învăţ, spuse Huli Beddict. 'Eventual.'

— îmi va spune el.

Nu din propria sa voinţă, nu o va face. – Indiferent de instrucţiunile lui, spuse ea, el rămâne un jucător mic în acest joc, Huli. Şeful unei case de negustori situată convenabil în Trate, cu experienţă considerabilă în tratarea cu Hiroth şi Arapay. *Şi, prin mine, trecere legitimă în Edur terenuri.*

— Hannan Mosag îşi va trimite războinicii după acele nave, spuse Huli Beddict. – Interesul reginei pentru acele case de negustori este pe cale să primească bătaie.

— Cred că ea a anticipat pierderea.

Bărbatul de lângă ea nu era tânărul naiv care fusese cândva. însă a fost îndepărtat de mult de schemele complicate şi de delecta de mână mortală care era atât de mult sângele vital al Letherii. îl simţea luptându-se cu multitudinea de straturi de intenţie şi design la lucru aici. – încep să văd calea pe care o ia, spuse el după un timp, iar disperarea sumbră din vocea lui era atât de crudă, încât ea îşi întoarse privirea, clipind.

El a continuat: „Aşadar, acesta este blestemul că suntem atât de înclinaţi să privim înainte, mereu înainte. Ca şi cum calea dinaintea noastră ar trebui să fie diferită de cea din spatele nostru.

Da, şi merită să-mi amintesc, de fiecare dată când mă uit înapoi.

Chiar ar trebui să nu mai fac asta.

— Cinci aripi îţi vor cumpăra un grovel, mormăi Tehol Beddict din pat.

— Nu te-ai întrebat vreodată cât de ciudat este? Desigur, fiecare zeu ar trebui să aibă un tron, dar nu ar trebui să rezulte şi că fiecare tron construit pentru un zeu este de fapt ocupat? Şi dacă nu este, cine a decis că merită să se închine unui tron gol?

Aşezat pe un taburet cu trei picioare, la picioarele patului, Bugg făcu o pauză la tricotat. întinse şi examină cămaşa de lână grosieră

încă patru ani.
Poate
la care lucra, cu un ochi strâns într-o mişcare critică.

Privirea lui Tehol coborî spre servitorul său. – Sunt destul de sigur că braţul meu stâng are o lungime apropiată, dacă nu identică, cu cea a dreptului. De ce tu
persistă în această îngâmfare? Nu ai talent să vorbeşti, în mare parte din orice, dacă te gândeşti la asta. Probabil de ce te iubesc atât de mult, Bugg.

— Nu pe jumătate cât te iubeşti pe tine însuţi, răspunse bătrânul, reluând tricotajul.

— Ei bine, nu văd niciun rost să argumentez asta. Oftă, mişcându-şi degetele de la picioare sub foaia urâtă. Vântul împrospăta, binecuvântat de răcoros şi mirosea doar puţin a Stink Flats de pe malul de sud. Patul şi scaunul erau singurele mobile de pe acoperişul casei lui Tehol. Bugg încă dormea dedesubt, în ciuda căldurii înăbuşitoare, şi a apărut doar când munca lui a cerut suficientă lumină pentru a vedea. Economisit de ulei de lampă, îşi spuse Tehol, din moment ce petrolul deveni îngrozitor de scump acum, când balenele se răresc.

întinse mâna la jumătatea de duzină de smochine uscate de pe farfuria pătată pe care o pusese Bugg lângă el. – Ah, mai multe smochine. Mă aşteaptă, deci, o altă călătorie umilitoare în spaţiile publice. Mestecă dezordonat, urmărind căţărarea ca de maimuţă a muncitorilor pe cupola Domiciliului Etern. Pur întâmplătoare, această privelişte neobstrucţionată a palatului îndepărtat care se ridică din inima oraşului Letheras şi cu atât mai satisfăcătoare pentru asta, în special pentru modul în care turnurile din apropiere şi podurile din înălţimea a treia au încadrat atât de frumos îngâmfarea regelui Ezgara Diskanar. – Domiciliu etern într-adevăr. Veşnic neterminat.

Domul se dovedise atât de provocator pentru arhitecţii regali, încât patru dintre ei s-au sinucis în timpul construcţiei sale, iar unul murise tragic – chiar dacă oarecum misterios – prins într-o conductă de drenaj. – Şaptesprezece ani şi mai departe. Se pare că au renunţat complet la a cincea aripă. Ce crezi, Bugg? Apreciez opinia ta de expert.

Expertiza lui Bugg a echivalat cu reconstruirea vatrăi din bucătăria de dedesubt. Douăzeci şi două de cărămizi arse stivuite într-o formă aproape cubică şi într-adevăr ar fi fost dacă trei dintre cărămizi nu ar fi venit de la un mausoleu răsturnat din cimitirul local. Zidarii mormânţi ţineau de noţiuni deosebite despre dimensiunile unei cărămizi, nişte

încă patru ani. Poate
bastarzi evlavioşi că erau.

Ca răspuns la întrebarea lui Tehol, Bugg ridică privirea, strâmbându-se cu ambii ochi. Cinci aripi către palat, cupola ridicându-se din centru. Patru niveluri la acele aripi, cu excepţia celui de pe mal, unde fuseseră construite doar două niveluri. Lucrările fuseseră suspendate când s-a descoperit că lutul de sub fundaţii avea tendinţa de a se strânge în lateral, precum închiderea unui
pumnul pe un bloc de unt. A cincea aripă se scufunda.

— Pietriş, spuse Bugg, întorcându-se la tricotat.

'Ce?'

— Pietriş, repetă bătrânul. – Forează fântâni adânci în lut, la fiecare câţiva paşi şi umple-le cu pietriş, pline de şoferi. Cap-le şi construieşte- ţi stâlpii de fundaţie deasupra. Fără greutate pe lut înseamnă că nu are niciun motiv să se zvârcolească.

Tehol se uită în jos la servitorul său. 'în regulă. Unde, în numele Errantului, ai venit după asta? Şi nu-mi spune că, m-am împiedicat de el încercând să ne împiedicăm vatra să rătăcească.

Bugg clătină din cap. – Nu, nu este atât de greu. Dar dacă ar fi fost, asta aş fi făcut.

'A făcut o gaură? Cât de departe în jos?

— Roca de bază, desigur. Altfel nu va funcţiona. – Şi umple-l cu pietriş. — Strâns, da.

Tehol a mai smuls din farfurie o smochine, a periat praful de pe ea – Bugg culegea din nou resturile de pe piaţă. Depăşind şobolanii şi câinii. – Asta ar face un focar impresionant de bucătar.

— Aşa ar fi.

— Ai putea găti în siguranţă şi mulţumit ştiind că piatra plată nu se va mişca niciodată, cu excepţia unui cutremur...

— Oh, nu, va suporta şi un cutremur. Pietriş, nu? Flexibil, vezi tu. 'Extraordinar.' A scuipat o sământă. 'Tu ce crezi? Ar trebui să ies afară

de pat azi, Bugg?

încă patru ani.
Poate.
— Nu am niciun motiv să... Servitorul se opri scurt, apoi îşi înclină capul, gândindu-se. —Ai grijă, poate că ai făcut-o.

'Oh? Şi ai face bine să nu-mi pierd timpul cu asta. —
Trei femei au fost în vizită în această dimineaţă.

— Trei femei. Tehol ridică privirea spre cel mai apropiat pod de la Third Height, urmărind oamenii şi căruţele deplasându-l peste el. – Nu cunosc trei femei, Bugg. Şi dacă aş face-o, toţi sosind simultan ar fi un motiv de teroare, mai degrabă decât un „oh, apropo”.

— Da, dar nu le cunoşti. Nici măcar unul dintre ei. nu cred. Feţe noi pentru mine, oricum.

'Nou? Nu i-ai mai văzut niciodată? Nici măcar în piaţă? Pe malul fluviului?
'Nu. Poate fi dintr-unul din celelalte oraşe sau poate dintr-un sat. Accente ciudate.

— Şi m-au întrebat pe nume?

— Ei bine, nu tocmai. Au vrut să ştie dacă aceasta este casa bărbatului care doarme pe acoperişul lui.

— Dacă ar fi trebuit să întrebe asta, *sunt* dintr-un sat care stinge broaşte. Ce altceva au vrut să ştie? Culoarea părului tău? Ce purtaţi în timp ce stateai în faţa lor? Au vrut să-şi cunoască şi propriile nume? Spune-mi, sunt surori? Au o singură sprânceană?

— Nu că am observat. Femei frumoase, după cum îmi amintesc. Tânără şi cărnoasă. Se pare că nu eşti interesat, totuşi.

— Servitorii nu ar trebui să presupună. Frumos. Tânără şi cărnoasă. Eşti sigur că erau femei?

— O, da, destul de sigur. Nici măcar eunucii nu au sânii atât de mari sau perfecţi sau, într-adevăr, ridicaţi atât de sus încât fetele să-şi poată odihni bărbia...
Tehol se trezi stând lângă pat. Nu era sigur cum a ajuns acolo, dar se simţea corect. —Ai terminat cămaşa aia, Bugg?

Servitorul o întinse încă o dată. – Suflecă-te mâneca, cred. „în sfârşit, pot să mai ies o

încă patru ani.
Poate.
dată în public. Leagă acele capete sau orice altceva

le faci şi le dai aici.

— Dar încă nu am început să port pantalonii...

— Nu contează asta, interveni Tehol, înfăşurându-şi cearceaful de pat în jurul taliei, o dată, de două ori, de trei ori, apoi vârându-l într-un şold. Apoi făcu o pauză, cu o privire ciudată în trăsăturile lui. – Bugg, de dragul lui Errant, nu mai avem smochine pentru o vreme, bine? Atunci unde sunt aceste surori înzestrate muntos?

— Red Lane. lui Huldo.

— Gropi sau în curte?

'Curte.'

— Cel puţin asta e ceva. Crezi că Huldo ar fi uitat?
'Nu. Dar a petrecut mult timp jos la Drownings.

Tehol a zâmbit, apoi a început să-şi frece un deget de-a lungul dinţilor. „Câştig" sau

pierzi?'

'Pierzând.'

'Hah!' Şi-a trecut o mână prin păr şi a luat o ipostază obişnuită. 'Cum arăt?'
Bugg îi întinse cămaşa. „Cum reuşeşti să-ţi ţii muşchii atunci când nu faci nimic mă deranjează", a spus el.

— O trăsătură Beddict, dragul meu trist servitor. Ar trebui să-l vezi pe Brys, sub toată armura aceea. Dar chiar şi el pare slăbit în comparaţie cu Huli. Ca fiu mijlociu, desigur, reprezint echilibrul perfect. Inteligenţă, pricepere fizică şi o multitudine de talente care se potrivesc cu harul meu natural. Când sunt combinate cu capacitatea mea extraordinară de a irosi totul, vedeţi, stând în faţa voastră, punctul culminant rafinat.

— Un discurs frumos şi patetic, spuse Bugg dând din cap.

— A fost, nu-i aşa? Voi fi pe drum acum. Tehol făcu un semn în timp ce se îndrepta spre scară. – Curăţă locul. S-ar putea să avem

încă patru ani.
Poate.
oaspeţi în seara asta.

— O voi face, dacă găsesc timp.

Tehol se opri la marginea zdrenţuită a porţiunii de acoperiş care se prăbuşise. – Ah, da, ai pantaloni de făcut – ai destulă lână pentru asta?

— Ei bine, pot face un picior în jos până la capăt, sau le pot face pe

amândouă scurte.

— Cât de scurt?

'Destul de scurt.'

— Du-te cu un picior.

— Da, stăpâne. Şi apoi trebuie să ne găsesc ceva de mâncare.

Si

bea.' Tehol se întoarse cu mâinile pe şolduri. „Nu am vândut practic

totul,

scutind un pat si un scaun singuratic? Deci, câtă ordine este necesară?

Bugg miji. – Nu prea mult, a recunoscut el. – Ce vrei să mâncăm în seara asta?

— Ceva care are nevoie de gătit.

„Ar fi ceva mai bun atunci când este gătit, sau ceva care trebuie gătit?”

— Oricum e bine.

— Ce zici de lemn?

„Nu mănânc...”

— Pentru vatră.

'Oh corect. Ei bine, găsiţi câteva. Uită-te la scaunul ăla pe care stai – nu are nevoie de toate cele trei picioare, nu-i aşa? Când

încă patru ani.

Poate.

scroungingul nu plăteşte, este timpul să improvizezi. Plec să-mi întâlnesc cele trei destine, Bugg. Rugaţi-vă că Errantul se uită în altă parte, nu?

'Desigur.

Tehol a coborât scara, descoperind, într-un moment de panică, că mai rămânea doar o treaptă din trei.

Camera de la nivelul solului era goală, cu excepţia unei saltele subţiri, rulată pe un perete. Pe piatra plată a vetrei stătea o singură oală bătută, care stătea sub fereastra din faţă, o pereche de linguri şi boluri de lemn pe podea în apropiere. Una peste alta, reflectă Tehol, elegant în severitatea sa.

Dădu deoparte perdeaua rătăcită care servea drept uşă, amintindu-şi să-i spună lui Bugg să scoată zăvorul uşii de pe patul vatrăi. Un pic de lustruire şi s-ar putea să câştige un dock sau două de la Cusp the Tinkerer. Tehol a ieşit afară.

Se afla într-un culoar îngust, atât de îngust încât a fost forţat să coboare lateral spre stradă, dând gunoiul deoparte la fiecare pas. *Femei carnoase. . . mi-aş fi dorit să-i văd strîngându-se spre uşa mea.* O invitaţie la cină acum părea esenţială. Şi, gazdă conştientă care era, se putea poziţiona cu o vedere clară şi, indiferent de plăcerea pe care o vedeau pe chipul lui, o puteau primi ca bun venit.

Strada de dincolo era goală, cu excepţia celor trei Nerek, o mamă şi doi copii de sânge jumătate, care găsiseră în nişa îngropată din peretele vizavi de o casă nouă şi păreau să doarmă. Trecu cu paşi mari pe lângă formele lor înghesuite, lovind cu piciorul într-un şobolan care se apropiase şi îşi făcu drum printre lăzile de lemn stivuite, care blocau practic acest capăt al străzii. Depozitul lui Biri era în permanenţă supraaprovizionat, iar Biri vedea ultima parte a străzii Cui din această parte a canalului Quillas ca pe propriul său complex personal.

Chalas, paznicul curţii, era întins pe o bancă de cealaltă parte, unde Cui se deschidea spre Buri Square, cu influenţa învelită în

încă patru ani.
Poate.
piele sprijinindu-i pe coapse. Ochi roşii l-au găsit pe Tehol. – Frumoasă fustă, spuse gardianul.

— Mi-ai uşurat pasul, Chalas.

— încântat să vă obligă, Tehol.

Tehol făcu o pauză, cu mâinile pe şolduri, şi cercetă piaţa aglomerată. „Oraşul prosperă”.

— Nicio schimbare acolo. . . în afară de ultima dată.

— Oh, asta a fost o remorcher laterală minoră, din punctul de vedere al curenţilor.

— Să nu-l aud pe Biri vorbind despre asta. încă vrea să-ţi fie capul sărat şi într-un butoi care se rostogoleşte în mare.

— Biri a alergat întotdeauna pe loc.

Chalas mormăi. – Au trecut săptămâni de când ai coborât ultima oară. Ocazie speciala?'

— Am o întâlnire cu trei femei.

— Vrei influenţa mea?

Tehol coborî privirea şi studie arma bătută. – Nu aş vrea să te las fără apărare.

Faţa mea îi sperie. Cu excepţia aceia Nerek. M-au trecut, ăia au trecut.

— îţi dau necazuri?

'Nu. Numărul de şobolani a scăzut, de fapt. Dar tu o cunoşti pe Biri.

— Mai bine decât se cunoaşte el însuşi. Aminteşte-i asta, Chalas, dacă începe să se gândească să le dea necazuri.

'Eu voi.'

Tehol porni, şerpuind prin presa clocotită din piaţă. Down Markets se deschidea pe el din trei laturi; o colecţie mai decrepită de obiecte inutile de vânzare Tehol nu a văzut-o încă. Şi oamenii au cumpărat în frenezie, zi după zi binecuvântată. *Civilizaţia noastră*

încă patru ani.

Poate.

prosperă din prostie. Şi a fost nevoie doar de o fărâmă de inteligenţă pentru a atinge vena aceea idioată şi bea adânc din bogăţii. Confortant, dacă este uşor deprimant. Calea celor mai sumbre adevăruri.

A ajuns de partea cealaltă, a intrat pe Red Lane. Treizeci de paşi mai departe şi veni vizavi de intrarea arcuită a lui Huldo. Pe aleea umbrită şi înapoi în lumina soarelui curţii. O jumătate de duzină de mese, toate ocupate. Odihneşte-te pentru ignoranţii fericiţi sau cei fără monedă să probeze gropile din sanctul interior al lui Huldo, unde se desfăşurau diverse activităţi sordide zi şi noapte, activităţile menţionate apropiindu- se ocazional de expresia artistică a absurdului. încă un exemplu, a reflectat Tehol, despre ceea ce ar plăti oamenii, dacă au ocazia.

Cele trei femei de la o masă din colţul îndepărtat s-au remarcat nu doar pentru detaliul evident – erau singurele femei prezente – ci şi pentru o serie de distincţii mai subtile. *Frumos este. . . doar cuvântul potrivit.* Dacă erau surori, era doar în sentiment şi pentru predilecţia comună pentru o anumită formă de vigoarea marţială, având în vedere corpul lor, iar armura strânsă şi armele acoperite strânse lângă masă.

Cea din stânga era roşcată, treptele înflăcărate albite de soare şi atârnau în ondulaţii reticente pe umerii ei largi. Ea bea dintr-o sticlă învelită în lut, dispreţuind sau poate neînţelegând funcţia ceştii care o însoţise. Chipul ei aparţinea unei statui eroice care căptuşea o colonadă, puternică, netedă şi perfectă, ochii ei albaştri aruncând o privire pietroasă cu indiferenţa senină a tuturor acestor statui. Lângă ea, şi sprijinită cu ambele antebraţe de blatul mic, era o femeie cu o notă de sânge Faraed în ea, având în vedere nuanţa miere a pielii ei şi slaba înclinare în sus a ochilor ei întunecaţi. Părul ei era fie castaniu închis, fie negru şi fusese legat la spate, lăsându-i limpede faţa în formă de inimă. A treia femeie stătea trântită pe spate pe scaun, cu piciorul stâng înclinat într-o parte, cel drept tremurând necontenit în sus şi în jos – picioare fine, observă Tehol, îmbrăcate în piele brută strânsă, bronzate aproape alb. Capul îi era ras, pielea palidă strălucind. Ochi larg, cenuşii deschisi, cercetau leneş ceilalţi patroni, ajungând în cele din urmă să se odihnească

încă patru ani.

Poate.

pe Tehol, unde stătea în pragul curţii.

El a zâmbit.

Ea a rânjit.

Urul, serverul şef al lui Huldo, ieşi dintr-o umbră din apropiere şi îi făcu semn lui Tehol.

S-a apropiat cât a îndrăznit. Tu cauţi. . . Ei bine, Urul. Huldo este aici?

Nevoia bărbatului de o baie era legendară. Patronii îşi dădeau ordinele cu o concizie decisivă şi rareori îl chemau pe Urul pentru mai mult vin până la terminarea mesei. Acum stătea în faţa lui Tehol, cu sprâncenele strălucitoare de sudoare uleioasă, cu mâinile zgâiindu-se peste centura largă a centurii. – Huldo? Nu, Errant să fie lăudat. El este pe Low Walk la Drownings. Tehol, acele femei – au fost aici toată dimineaţa! Mă sperie, felul în care se încruntă ori de câte ori mă apropii.

— Lasă-le mie, Urul, spuse Tehol, riscând să-l mângâie pe umărul umed al bărbatului.

'Tu?'

'De ce nu?' Cu asta, Tehol şi-a ajustat fusta, şi-a verificat mânecile şi şi-a făcut loc între mese. oprindu-se înaintea celor trei femei, el
aruncă o privire în jur după un scaun. Găsi unul şi îl trase aproape, apoi se aşeză cu un oftat.

'Ce vrei?' întrebă cel chel.

— Asta a fost întrebarea *mea .* Servitorul meu mă anunţă că mi-ai vizitat reşedinţa în această dimineaţă. Eu sunt Tehol Beddict. . . cel care doarme pe acoperişul lui.'

Trei seturi de ochi fixaţi asupra lui.

Suficient pentru a face să se ofilească un voinic războinic...
dar eu? Doar uşor. 'Tu?'

Tehol se încruntă la femeia cheală. „De ce toată lumea întreabă

încă patru ani.
Poate.
asta? Da eu. Acum, după accentul tău, aş risca că eşti din insule. Nu cunosc pe nimeni în insule. Prin urmare, nu te cunosc. Ca să nu spun că nu mi- ar plăcea, desigur. Te cunosc, adică. Cel puţin, aşa cred.

Femeia cu părul roşu şi-a lăsat sticla jos cu un zgomot. – Am făcut o greşeală.

'Imi pare rau sa aud asta-'

— Nu, îi spuse femeia chelă către tovarăşul ei. – Aceasta este o afectare. Ar fi trebuit să anticipăm un anumit grad de . . . bătaie de joc.'

— Nu are pantaloni.

Femeia cu ochi întunecaţi a adăugat: – Şi braţele lui sunt înclinate.

— Nu chiar exact, îi spuse Tehol. – Numai mânecile sunt oarecum înclinate.

— Nu-mi place de el, pronunţă eaîncrucişându-şi braţele.

— Nu trebuie, a spus femeia cheală. – Errant ştie, nu o să ne culcăm cu el, nu-i aşa?

— Sunt zdrobit.

— Ai fi, spuse femeia cu părul roşu, cu un zâmbet neplăcut. — Să-l culci? Pe acoperiş? Trebuie să fii nebun, Shand. – Cum să nu-ţi placă de el să fie lipsit de importanţă?

Femeia cheală, cea pe nume Shand, a oftat şi şi-a frecat ochii. – Ascultă-mă, Hejun. Aceasta este afacerea. Sentimentele nu au locul în afaceri – ţi-am spus deja asta.

Braţele lui Hejun rămaseră încrucişate şi ea clătină din cap. – Nu poţi avea încredere în cine nu-ţi place.

'Sigur ca poţi!' spuse Shand clipind.

„Nu sunt mulţumit de reputaţia lui”, a spus a treia femeie, încă nenumită.

— Rissarh, spuse Shand, oftând din nou, reputaţia lui ne-a

încă patru ani. Poate
adus aici.

Tehol bătu din palme. Odată, suficient de tare încât să le sperie pe cele trei femei. 'Excelent. Rissarh cu părul roşcat. Hejun, cu sânge Faraed. Şi Shand, fără păr. Ei bine, îşi puse mâinile pe masă şi se ridică, mă mulţumesc cu asta. La revedere-'

'Aşezaţi-vă!'

Mârâitul era atât de ameninţător, încât Tehol s-a trezit din nou aşezat, cu picături de sudoare sub cămaşa lui de lână.

— Aşa e mai bine, spuse Shand pe un ton mai blând. Ea se aplecă înainte. – Tehol Beddict. Ştim totul despre tine.

'Oh?'

„Ştim chiar şi de ce sa întâmplat ceea ce s-a

întâmplat”. 'Într-adevar.'

— Şi vrem să o faci din nou.

'Tu faci?'

'Da. Numai că de data aceasta vei avea curajul să treci cu ea. Tot drumul.

'Eu voi?'

— Pentru că noi – eu, Hejun şi Rissarh – vom fi curajul tău. De data asta. Acum, să plecăm de aici, înainte ca acel server să se întoarcă. Am cumpărat o clădire. Putem vorbi acolo. Nu miroase.

— Acum, asta e o uşurare, spuse Tehol.

Cele trei femei se ridicară.

El n-a făcut.

— Ţi-am spus, îi spuse Hejun lui Shand. – Nu va merge. Nu a mai rămas nimic acolo. Uita-te la el.'

— Va merge, spuse Shand.

— Hejun are, din păcate, dreptate, spuse Tehol. – Nu va fi.

„Ştim unde s-au dus banii”, a spus Shand. – Ăsta nu este un secret. Bogăţii la zdrenţe. Am pierdut.'

încă patru ani.
Poate.
Dar Shand clătină din cap. – Nu, nu ai făcut-o. După cum am spus, *ştim.* Şi dacă vorbim. . .'

— Continui să spui că ştii ceva, spuse Tehol, adăugând din umeri.

— După cum ai spus, răspunse ea zâmbind, suntem din insule.
– Dar nu *acele* insule.

— Desigur că nu... cine s-ar duce acolo? Şi pe asta ai contat.
Tehol trandafir. – După cum se spune, cinci aripi îţi vor cumpăra un grovel. în regulă,

ai cumpărat o clădire.

— O vei face, insistă Shand. – Pentru că dacă iese, Huli te va ucide.

— Huli? în cele din urmă, Tehol putu să zâmbească. – Fratele meu nu ştie nimic despre asta. A savurat, apoi, plăcerea de a le vedea pe aceste trei femei bătute

echilibru. Acolo, acum ştii cum te simţi.

— Huli s-ar putea dovedi o problemă.

Brys Beddict nu-şi putu ţine privirea asupra bărbatului care stătea în faţa lui. Acei ochi mici şi calmi care priveau din pliurile de carne roz păreau într-un alt fel decât uman, ţinând atât de nemişcaţi, încât Finadd-ul Gărzii Regale şi-a imaginat că se uită în ochii unui şarpe. Un gât, încolăcit în centrul drumului fluviului, când ploile sunt doar câteva zile. Sus de la râu, de trei ori mai iung decât un bărbat este înalt, cu capul sprijinit pe bucla groasă a corpului său. – Ai grijă ca vitele stăruitoare care îşi târăsc căruţele pe drumul acela. Ai grijă şoferul suficient de prost încât să se apropie.

— Finadd?

Brys şi-a forţat privirea înapoi spre bărbatul uriaş. – Primul eunuc, nu ştiu cum să răspund. Nu l-am văzut şi nici nu am vorbit cu fratele meu de ani de zile. Nici nu voi însoţi delegaţia.

Mai întâi, eunucul Nifadas se întoarse şi se îndreptă fără zgomot spre scaunul de lemn cu spătar înalt din spatele biroului masiv care

încă patru ani.
Poate.
domina camera biroului său. Stătea, cu mişcarea lentă şi uniformă. – Fii în largul tău, Finadd Beddict. Am un imens respect pentru fratele tău Huli. Admir extremitatea convingerii lui şi înţeleg în cea mai mare măsură motivaţia din spatele lui. . . alegeri din trecut.'

— Atunci, dacă mă ierţi, eşti mai pe cale decât mine, primul eunuc. Despre fratele meu – despre *fraţii mei* – nu înţeleg practic nimic. Din păcate, aşa a fost întotdeauna.

Nifadas clipi somnoros, apoi dădu din cap. „Familiile sunt lucruri ciudate, nu-i aşa? Desigur, propria mea experienţă exclude multe dintre subtilităţi
referitor la acel subiect. Totuşi, dacă vreţi, excluderea mea mi-a permis, în trecut, o anumită obiectivitate, din care am observat adesea mecanismele unor astfel de relaţii pline cu un ochi limpede. Ridică privirea şi îl fixează încă o dată pe Brys cu privirea lui. – îmi permiteţi un comentariu sau două?

— Iartă-mă, primul eunuc...

Nifadas îi făcu semn să tacă cu o mână plinuţă. 'Nu este nevoie, am fost prezumţios. Nici nu m-am explicat. După cum ştiţi, pregătirile au început. Marea întâlnire se profilează. Sunt informat că Huli Beddict s-a alăturat lui Buruk cel Pale şi Seren Pedac pe traseul către ţinuturile Hiroth. în plus, am înţeles că Buruk este acuzat de o serie de instrucţiuni – nici una emisă de mine, aş putea adăuga. Cu alte cuvinte, este probabil ca acele instrucţiuni nu numai că nu reflectă interesele regelui, dar, de fapt, pot contrazice dorinţele Tatălui nostru. Clipi din nou, încet şi măsurat. – Precar, de acord. Nepoftit, de asemenea. Preocuparea mea este aceasta. Huli mai . . . intelege greşit.

— Presupunând că Buruk acţionează în numele regelui Diskanar, vrei să spui. 'Doar asa.'

— Atunci ar căuta să-l contracareze pe comerciant. Nifadas oftă de acord.

„Ceea ce”, a continuat Brys, „în sine nu este

încă patru ani.
Poate.

neapărat un lucru rău". – Adevărat, în sine nu este neapărat un lucru rău.

— Cu excepţia cazului în care intenţionaţi, în calitate de reprezentant oficial al regelui şi şef nominal al delegaţiei, să contracaraţi comerciantul în felul vostru. Pentru a devia aceste interese, Buruk a fost însărcinat să le prezinte Edur.

Gura mică a Primului eunuc a lăsat să se înţeleagă un zâmbet.

Nimic mai mult decât atât, totuşi Brys înţelese. Privirea lui se îndreptă spre fereastra din spatele lui Nifadas. Norii înotau zgomotos prin sticla ondulată, cu bule. – Nu punctele forte ale lui Huli, spuse el.

— Nu, suntem de acord cu asta. Spune-mi, Finadd, ce ştii despre acest Achizitor, Seren Pedac?

— Doar reputaţie. Dar se spune că deţine o reşedinţă aici, în capitală. Deşi nu am auzit niciodată dacă o vizitează.

'Rareori. Ultima dată a fost acum şase ani. –
Numele ei nu este pătat, spuse Brys.

'Într-adevar. Totuşi trebuie să se întrebe. . . ea nu este oarbă, până la urmă. Nici, înţeleg, fără să gândească.

— Mi-aş imagina, primul eunuc, că puţini Dobânditori sunt.

'Doar asa. Ei bine, mulţumesc pentru timpul acordat, Finadd. Spune- mi, adăugă el în timp ce se ridica încet, indicând că audienţa se sfârşise, te-ai aşezat bine ca campion al regelui?

— A, destul de bine, primul eunuc.

— Povara este uşor de suportat de cineva la fel de tânăr şi în formă ca tine, atunci? – Nu uşor. Nu aş pretinde la asta. „Nu confortabil, dar manevrabil."

— O descriere destul de corectă.

— Eşti un om cinstit, Brys. Ca unul dintre consilierii regelui, sunt mulţumit de alegerea mea.

Dar simţi că am nevoie de memento. De ce este asta? – Rămân onorat, primul eunuc, de credinţa regelui şi, desigur, de a ta.

încă patru ani.

Poate — Nu te voi mai amâna, Finadd.

Brys dădu din cap, se întoarse şi ieşi din birou cu paşi mari.

O parte din el tânjea după vremurile de altădată, când era doar ofiţer în Garda Palatului. Când avea puţină greutate politică, iar prezenţa regelui era întotdeauna la distanţă, cu Brys şi colegii săi de gardă stând în atenţie de-a lungul unui perete la audienţe şi angajamente oficiale. Apoi, din nou, s-a reconsiderat în timp ce mergea pe coridor, Primul eunuc îl chemase din cauza sângelui său, nu din cauza noului său rol de Campion al Regelui.

Huli Beddict. Ca o fantomă neliniştită, o prezenţă blestemată să-l bântuie, indiferent unde s-ar duce, indiferent ce a făcut. Brys şi-a amintit că şi-a văzut fratele cel mai mare, strălucitor în ţinuta de Sentinel, cu Stuful Regelui la centură. O ultimă viziune de durată pentru băiatul tânăr, impresionabil, care fusese cu atâţia ani în urmă. Acel moment a rămas cu el, un tablou îngheţat în timp în care rătăcea în vise sau în momente reflectorizante ca acestea. O imagine pictată. Fraţi, bărbat şi copil, cei doi au crăpat şi au îngălbenit sub praf. Şi ar fi fost martor, ca un străin, la expresia adorabilă a băiatului cu ochii mari, şi şi-ar urma acea privire înălţată şi apoi şi-a mutat neliniştit, suspicios de mândria acelui soldat în uniformă.

Inocenţa era o lamă a gloriei, dar putea orbi din ambele părţi.

Îi spusese lui Nifadas că nu îl înţelege pe Huli. Dar a făcut-o. Prea bine. L-a înţeles şi pe Tehol, deşi poate puţin mai puţin bine. The

recompensele bogăţiei peste măsură se dovediseră reci; doar dorinţa flămândă de acea bogăţie şuiera de căldură. Şi acel adevăr aparţinea lumii Letherilor, defectul fragil din miezul săbiei de aur. Tehol se aruncase pe acea sabie şi părea mulţumit să sângereze până la moarte, încet şi cu aplomb amabil. Indiferent de mesajul final pe care l- a căutat în moartea sa, a fost o pierdere de timp, din moment ce nimeni nu s-ar fi uitat în calea lui când va veni acea zi. Nimeni nu a îndrăznit. *De aceea, bănuiesc, el zâmbeşte.*

Fraţii lui îşi urcaseră culmile cu mult timp în urmă – prea devreme, s- a dovedit – şi acum alunecau pe căile lor specifice

încă patru ani.
Poate.

către dizolvare şi moarte. *Şi despre mine, atunci am fost numit Campionul Regelui. Judecat cel mai bun spadasin din regat. Cred că mă aflu, aici şi acum, la cea mai înaltă atingere.* Nu era nevoie să duc acest gând mai departe.

A ajuns la o intersecţie în T şi sa rotit spre dreapta. La zece paşi înaintea unei uşi laterale

a vărsat lumină pe coridor. Când venea vizavi, o voce îl strigă

din camera din interior.

'Finadd! Vino repede.

Brys zâmbi în interior şi se întoarse. Trei paşi în camera plină de condimente, cu tavanul jos. Nenumărate surse de lumină au făcut un război de culori pe mobilierul şi mesele cu mulţimile lor de instrumente, suluri şi pahare.

— Ceda?

'Aici. Vino să vezi ce am făcut.

Brys trecu pe lângă o bibliotecă care se întindea perpendicular de pe un perete şi îl găsi pe Vrăjitorul Regelui în spatele ei, cocoţat pe un taburet. Lângă bărbat se afla o masă înclinată, cu un raft de jos nivelat, plină de discuri de sticlă lustruită.

— Pasul tău s-a schimbat, Finadd, spuse Kuru Qan, de când ai devenit Campionul Regelui.

— Nu eram conştient de asta, Ceda.

Kuru Qan se învârti pe scaun şi ridică un obiect ciudat în faţa lui. Lentile gemene din sticlă, legate la loc una lângă alta cu sârmă. Caracteristicile largi şi proeminente ale lui Ceda au fost făcute şi mai mult de un efect de mărire al lentilelor. Kuru Qan a pus obiectul pe faţa lui, folosind legături pentru a-l lega, astfel încât lentilele să se aşeze în faţa ochilor lui, făcându-le uriaşe în timp ce clipi spre Brys.

— Eşti aşa cum mi-am imaginat-o. Excelent. Neclaritatea scade în importanţă. Claritatea urcă, obţinând preeminenţă printre toate lucrurile importante. Ceea ce aud acum contează mai puţin decât ceea ce văd. Astfel, perspectiva se schimbă. Lumea se schimbă. Important, Finadd. Foarte important.'

încă patru ani.
Poate
— Aceste lentile ţi-au dat viziune? Este minunat, Ceda!

„Cheia a fost în căutarea unei soluţii care să fie antiteza vrăjitoriei. Privind Calea goală mi-a furat vederea, până la urmă. Nu am putut efectua corectarea prin acelaşi mediu. Nu este încă important, acest detaliu. Rugaţi-vă într-adevăr să nu devină niciodată aşa.

Ceda Kuru Qan nu a ţinut niciodată decât un singur discurs la un moment dat. Sau aşa explicase el odată. în timp ce mulţi au considerat acest lucru frustrant, Brys a fost vreodată fermecat.

— Sunt primul căruia i se arată descoperirea ta, Ceda?

— Ai vedea importanţa lui mai mult decât majoritatea. Spadasin, dansând cu loc, distanţă şi timp, cu toate adevărurile materiale. Trebuie să fac ajustări. A smuls dispozitivul şi s-a aplecat deasupra lui, unelte minuscule zvâcnindu-i în mâinile lui pricepute. – Erai în camera de birou a Primului eunuc. Nu este o conversaţie cu totul plăcută pentru tine. Neimportant, pentru moment.

— Sunt chemat în sala tronului, Ceda.

'Adevărat. Nu cu totul urgent. Preda ar vrea să fii prezent. . . pe scurt. Primul eunuc a întrebat despre fratele tău mai mare?

Brys oftă.

— Am bănuit, a spus Kuru Qan, ridicând privirea cu un zâmbet larg. – Neliniştea ta ţi-a pătat transpiraţia. Nifadas este teribil de obsedat în acest moment. Şi-a pus din nou lentilele pe ochi. Concentrat pe ochii lui Finadd – deconcertant, pentru că nu se întâmplase niciodată înainte. – Cine are nevoie de spioni când nasul cuiva scoate toate adevărurile?

— Sper, Ceda, să nu pierzi acel talent, cu această nouă invenţie a ta.

'Ah, vezi! Un spadasin într-adevăr. Importanţa fiecărui simţ nu este pierdută pentru tine! Ce
încântare măsurabilă, lasă-mă să-ţi arăt. A alunecat de pe scaun şi s-a apropiat de o masă, unde a turnat lichid limpede într-un pahar translucid. S-a ghemuit pentru a-i verifica nivelul, apoi a dat din cap. – Măsurabil, după cum bănuisem. A smuls paharul din suport şi

încă patru ani.
Poate.

a aruncat conţinutul înapoi, pocnind buzele când a terminat. – Dar ambii fraţi sunt cei care te bântuie acum.

— Nu sunt imun la incertitudine.

— Ar trebui să sperăm că nu! O admitere importantă. Când Preda se termină cu tine – şi nu va dura mult – întoarce-te la mine. Avem o sarcină înaintea noastră, tu şi cu mine.

— Foarte bine, Ceda.

— E timpul pentru unele ajustări. Şi-a scos din nou lentilele. – Pentru noi doi, a adăugat el.

Brys se gândi, apoi dădu din cap. —Atunci, până mai târziu, Ceda. Şi-a făcut drum din camera vrăjitorului.

Nifadas şi Kuru Qan, ei stau de o parte a regelui Diskanar. Ar fi să nu existe altă parte.

Sala tronului a fost denumită greşit, deoarece regele era în proces de mutare a scaunului regal al puterii în Domiciliul Etern, acum că scurgerile din acoperişul său înalt fuseseră corectate. Au mai rămas câteva capcane, inclusiv covorul străvechi care se apropia de estradă şi poarta stilizată arcuită deasupra locului în care se afla cândva tronul.

Când a sosit Brys, era prezent doar vechiul său comandant, Preda Unnutal Hebaz. Ca întotdeauna, o figură dominantă, oricât de exaltată ar fi împrejurimile ei. Era mai înaltă decât majoritatea femeilor, aproape de înălţimea lui Brys. Cu pielea deschisă, cu o culoare brună pe părul ei blond, dar cu ochi de culoarea alunei întunecate, ea se întoarse spre el la apropierea lui. în cei patruzeci de ani, ea era totuşi posedată de o frumuseţe extraordinară pe care liniile vremii doar o îmbunătăţeau.

— Finadd Beddict, ai întârziat.

— Audienţe improvizate cu Primul eunuc şi Ceda...

— Mai avem doar câteva clipe, îl întrerupse ea. – Luaţi-vă loc de-a lungul peretelui, aşa cum ar face un gardian. S-ar putea să te recunoască, sau ar putea presupune că eşti doar unul dintre subalternii mei, mai ales având în vedere lumina slabă acum când

încă patru ani.

Poate.

aplicele au fost

dărâmate. Oricum ar fi, trebuie să stai atent şi să nu spui nimic.

încruntat, Brys se îndreptă cu paşi mari spre nişa vechei lui gardieni, se întoarse cu faţa spre cameră, apoi se întoarse înapoi în umbră până când o piatră tare s-a apăsat pe umerii lui. A văzut-o pe Preda studiindu-l o clipă, apoi pe ea

dădu din cap şi se îndreptă spre pragul uşii din colţul îndepărtat al zidului din spatele estradei.

Ah, această întâlnire aparţine celeilalte părţi...

Uşa se deschise trântind la mâna cu mănuşi a unui gardian al prinţului, iar silueta cu cârmă şi armură a acelui bărbat intră cu paşi precauţi în cameră. Sabia lui era încă în teacă, dar Brys ştia că Moroch Nevath o putea trage dintr-o singură bătaie a inimii. Ştia, de asemenea, că Moroch fusese propriul candidat al prinţului pentru Campionul Regelui. *Şi bine meritat. Moroch Nevath nu numai că posedă abilităţile, ci şi prezenţa* ... Şi, deşi acea manieră îndrăzneaţă l-a iritat pe Brys pe unii mod indefinibil, s-a trezit că îl invidiază şi el.

Garda Prinţului a studiat camera, fixându-se ici şi colo pe nişte nişte umbrite, inclusiv pe cea în care stătea Brys – dar a fost un lucru de moment, părând doar să recunoască prezenţa unuia dintre paznicii lui Preda – şi Moroch şi-a concentrat în cele din urmă atenţia asupra Unnutal. Hebaz.

Un singur gest de recunoaştere, apoi Moroch făcu un pas într-o

parte. Prinţul Quillas Diskanar a intrat. în spatele lui venea cancelarul

Triban

Gnol. Apoi, două figuri care l-au făcut pe Brys să treacă. Regina Janall şi prima ei consoartă, Turudal Brizad.

De Errant, tot cuibul mizerabil.

Quillas şi-a dezvăluit dinţii la Unnutal Hebaz la fel ca un câine la capătul lanţului său. – Ai eliberat Finadd Gerun Eberict anturajul lui Nifadas. Vreau să-l ia înapoi, Preda. Alege pe altcineva.

Tonul lui Unnutal era calm. – Competenţa lui Gerun Eberict este fără reproş, prinţe Quillas. Sunt informat că primul eunuc este mulţumit de selecţie.

încă patru ani.
Poate.
Cancelarul Triban Gnol a vorbit cu o voce la fel de rezonabilă. – Prinţul tău crede altfel, Preda. Se cuvine să acordaţi acestei opinii respectul cuvenit.

— Credinţele prinţului sunt preocuparea lui. Sunt acuzat de tatăl lui, regele, în această chestiune. în ceea ce priveşte ceea ce fac şi nu respect, domnule cancelar, vă sugerez cu tărie să vă retrageţi provocarea.

Moroch Nevath mârâi şi făcu un pas înainte.

Mâna lui Preda s-a rupt – nu către Garda Prinţului, ci spre nişa în care stătea Brys, oprindu-l la o jumătate de pas de el.
poziţie. Sabia era deja în mâna lui, iar eliberarea ei de teacă fusese la fel de tăcută, pe atât de rapidă.

Privirea lui Moroch se îndreptă spre Brys, expresia surprinsă făcând loc recunoaşterii. Propria sabie a bărbatului nu era decât pe jumătate din teacă.
Un chicot sec din partea reginei. – Ah, decizia lui Preda pentru un singur gardian este . . . explicat. Faceţi un pas înainte, dacă doriţi, campion.

— Nu va fi necesar, spuse Unnutal.

Brys dădu din cap şi se dădu încet înapoi, învelindu-şi sabia în teacă în timp ce făcea asta.
Sprâncenele reginei Janall se ridicară la contramandatul brusc al lui Preda. 'Dragă

Unnutal Hebaz, te ridici mult deasupra staţiei tale.

— Prezumţia nu este a mea, regina. Garda Regală răspunde regelui şi nimănui altcineva.

— Ei bine, iartă-mă dacă îmi face plăcere să contest acea îngâmfare învechită. Janall flutură cu o mână subţire. „Punctele forte sunt mereu expuse riscului de a deveni puncte slabe”. S-a apropiat de fiul ei. – Ascultă sfatul mamei tale, Quillas. A fost o nebunie să tai la piedestalul lui Preda, căci încă nu s-a transformat în nisip. Răbdare, dragă.

Cancelarul oftă. – Sfatul reginei...

încă patru ani.

Poate.

— Este *respectul cuvenit,* mima Quillas. – După cum vrei, atunci. Aşa cum veţi toţi. Moroch!'

Garda de corp în urmă, prinţul ieşi din cameră.

Zâmbetul reginei a fost tandru când a spus: „Preda Unnutal Hebaz, vă cerem iertare. Această întâlnire nu a fost la alegerea noastră, dar fiul meu a insistat. Din momentul în care a început procesiunea noastră, eu şi cancelarul am căutat amândoi să-l descurajăm.

— în zadar, spuse cancelarul, oftând încă o dată. Expresia lui Preda nu s-a schimbat. 'Am terminat?'

Regina Janall dădu un singur deget în semn de avertizare mut, apoi făcu semn către Prima ei Consoartă, strecurându-şi braţul prin al lui când plecau.

Triban Gnol a mai rămas o clipă. – Felicitările mele, Preda, spuse el. „Finadd Gerun Eberict a fost o alegere rafinată”.

Unnutal Hebaz nu spuse nimic.

Cinci bătăi ale inimii mai târziu, iar ea şi Brys erau singuri în cameră.

Preda se întoarse. – Viteza ta, campion, nu reuşeşte să-mi taie răsuflarea. Nu te-am auzit, doar. . . anticipat. Dacă nu aş fi făcut-o, Moroch ar fi murit acum.

— Posibil, Preda. Numai pentru că mi-a respins prezenţa. — Iar Quillas ar avea de vină doar pe el însuşi. Brys nu spuse nimic.

— Nu ar fi trebuit să te opresc.

A privit-o plecând.

Gerun Eberict, bietul ticălos.

Amintindu-şi că Ceda îl dorea, Brys se întoarse şi ieşi din cameră cu paşi mari.

Fără a lăsa în urmă sânge.

Şi ştia că Kuru Qan va auzi uşurarea în fiecare pas.

încă patru ani.
Poate.

Ceda aşteptase în faţa uşii lui, aparent intenţionat să exerseze un pas de dans, când sosi Brys.

— Câteva momente dificile? întrebă Kuru Qan fără să ridice privirea. 'Neimportant. Pentru acum. Vino.'

Cincizeci de paşi mai departe, coborând treptele de piatră, de-a lungul coridoarelor prăfuite, iar Brys ghici destinaţia lor. îşi simţi inima scufundându-se. Un loc de care auzise, dar pe care încă nu-l vizitase. Se părea că Campionului Regelui i se permitea să meargă acolo unde nu era un Finadd umil. De data aceasta, însă, privilegiul era suspect.

Au ajuns la o pereche de uşi masive acoperite cu teci de cupru. Verzi şi şifonate de muşchi, erau lipsite de semne şi nu prezentau niciun mecanism de blocare. Ceda s-a sprijinit de ei şi s-au despărţit cu un ţipăit măcinat.

Dincolo de trepte înguste se ridicau, care duceau la o pasarelă suspendată până la genunchi deasupra podelei de lanţuri care coborau din tavan. Camera era circulară, iar în podea erau aşezate plăci luminoase, formând o spirală. Pasarela se termina pe o platformă din centrul camerei.

— Trepidare, Finadd? Bine meritat.' Făcând un gest, Kuru Qan îl
conduse pe Brys pe alee.

Se legăna alarmant.

— Lupta pentru echilibru se manifestă, spuse Ceda, cu braţele întinse în lateral. „Paşii cuiva trebuie să găsească ritmul potrivit. Important, şi dificil pentru toţi că suntem doi. Nu, nu privi de sus la gresie
— încă nu suntem pregătiţi. Mai întâi spre platformă, lată-ne. Stai lângă mine, Finadd. Priveşte cu mine prima ţiglă a spiralei. Ce vezi?'

Brys studie ţigla strălucitoare. Era mare, nu chiar pătrat. Două întinderi ale unei mâini întinse în lungime, puţin mai puţin în lăţime.

The Holds. Cedanţa. Camera de divinaţie a lui Kuru Qan. Pe tot cuprinsul Letheras erau turnători de gresie, cititori ai Holdurilor. Desigur, reprezentările lor erau mici, ca zarurile turtite. Numai vrăjitorul regelui poseda plăci ca acestea. Cu feţe în continuă

încă patru ani.
Poate.
schimbare. – Văd o tumulă într-o curte.

— Ah, atunci vezi cu adevărat. Bun. O minte neclintită avea să se dezvăluie în acest moment, cu vederea otrăvită de frică şi răutate. Barrow, al treilea după ultimul dintre ţiglele Forţei Azath. Spune-mi, ce simţi din asta?

Brys se încruntă. 'Nelinişte.'

— Da. Deranjant, de acord?

'De acord.'

— Dar Barrow este puternică, nu-i aşa? Nu îşi va ceda pretenţia. Totuşi, luaţi în considerare pentru un moment. Ceva este neliniştit, acolo, sub acel pământ. Şi de fiecare dată când am fost aici în ultima lună, această ţiglă a început spirala.

— Sau sa încheiat.

Kuru Qan şi-a înclinat capul. 'Eventual. Mintea unui spadasin se adresează la neaşteptat. Important? Vom vedea, nu-i aşa? începe sau se termină. Asa de. Dacă Barrow nu este în pericol de a ceda, atunci de ce persistă această ţiglă? Poate că doar asistăm la ceea ce este, în timp ce acea nelinişte promite ceea ce *va fi.* Alarmant.'

— Ceda, ai vizitat locul Azath?

'Eu am. Atât turnul, cât şi terenul sunt neschimbate. Manifestarea Holdului rămâne fermă şi cuprinsă. Acum, trage-ţi privirea mai departe, Finadd. Următorul?'

— O poartă, formată din fălci căscate ale unui dragon.

— Al cincilea în Caliul Dragonului. Poartă. Cum se leagă de Barrow of the Azath? Poarta precede sau urmează? în timpul vieţii mele, aceasta este prima dată când văd o placă de Dragon Hold în model. Suntem martori – sau vom fi martori – la o ocazie importantă.

Brys aruncă o privire spre Ceda. „Ne apropiem de a şaptea închidere. Este important. Primul Imperiu va renaşte. Regele Diskanar va fi transformat – el va *urca* şi va prelua vechiul titlu de Prim împărat.'

Kuru Qan s-a îmbrăţişat. – Interpretarea populară, da. Dar adevărata profeţie, Finadd, este oarecum mai mult. . .

încă patru ani.
Poate.

obscur.'

Brys a fost alarmat de reacţia Cedei. Nici nu ştia că interpretarea populară era altfel decât exactă. 'Obscur? În ce fel?'

„Regele care domneşte la a şaptea închidere va fi transformat şi astfel va deveni primul împărat renăscut.” Prin urmare. Cu toate acestea, apar întrebări. Transformat – cum? Şi renăscut – în carne şi oase? Primul împărat a fost distrus împreună cu Primul Imperiu, într-un ţinut îndepărtat. Lăsând coloniile aici lipsite. Existam izolaţi de foarte mult timp, Finadd. Mai lung decât ai putea crede.

— Aproape şapte mii de ani.

Ceda a zâmbit. „Limba se schimbă în timp. înseamnă răsuciri. Greşelile se compun cu fiecare transcriere. Chiar şi acele sentinele fidele ale perfecţiunii – numerele – pot fi profund modificate într-un singur moment de nepăsare. Să-ţi spun credinţa mea, Finadd? Ce ai spune despre ideea mea că unele zerouri au fost aruncate? La începutul acestei a şaptea închidere.'

Şaptezeci de mii de ani? Şapte sute de mii? —
Descrie-mi următoarele patru plăci.

Simţindu-se uşor dezechilibrat, Brys şi-a forţat atenţia înapoi pe podea. —îl recunosc pe acela. Trădătorul Calei goale. Şi ţigla care urmează: Corb Alb, al Fulcrai. Al treilea îmi este necunoscut. Cioburi de gheaţă, dintre care unul este ridicat din pământ şi creşte strălucitor cu lumina reflectată. Kuru Qan a oftat şi a dat din cap. – Sămânţă, ultima dintre plăcile din Calea de Gheaţă.

O altă apariţie fără precedent. Şi al patrulea? Brys clătină din cap. – Este gol.

'Doar asa. Divinaţia încetează. Este blocat, poate, de evenimente care urmează să aibă loc, de alegeri încă nefăcute. Sau, marchează începutul, fluxul care este acum, chiar acest moment. Ducând la

încă patru ani.
Poate.
capăt, care este ultima ţiglă— Barrow. Mister unic. Sunt în pierdere.

— A mai văzut cineva asta, Ceda? Ai discutat cu cineva despre impasul tău?

— Primul eunuc a fost informat, Brys Beddict. Pentru a se asigura că nu intră în Marea întâlnire orb la orice prevestire ar putea apărea
Acolo. Şi acum, tu. Noi trei, Finadd. 'De ce eu?'

— Pentru că eşti Campionul Regelui. Este sarcina ta să-i păzeşti viaţa. Brys oftă. – Mă tot trimite departe.

„îi voi aminti încă o dată”, a spus Kuru Qan. „Trebuie să renunţe la dragostea lui pentru singurătate sau să vină să nu vadă pe nimeni când se uită în direcţia ta. Acum, spune-mi ce şi-a îndemnat regina pe fiul ei să facă în vechea sală a tronului.

— Incitat? Ea a susţinut exact contrariul.

'Neimportant. Spune-mi ce au văzut ochii tăi, ce au auzit urechile tale. Spune-mi, Brys Beddict, ce a şoptit inima ta.

Brys se uită în jos la ţigla goală. – Huli s-ar putea dovedi o problemă, spuse el cu o voce plictisitoare.

— Asta ţi-a şoptit inima?

'Este.'

— La Marea întâlnire?

El a dat din cap.

'Cum?'

— Mă tem, Ceda, să nu-l omoare pe prinţul Quillas Diskanar.

Clădirea adăpostise cândva o tâmplarie la parter, cu o colecţie modestă de camere rezidenţiale cu tavan joase la nivelul superior, la care se ajunge printr-o scară derulantă. Frontul era îndreptat spre canalul Quillas, vizavi de un palier unde, probabil, tâmplarul îşi primise proviziile.

încă patru ani.
Poate.

Tehol Beddict se plimba prin atelierul spaţios, observând găurile din podeaua din lemn de esenţă tare unde fuseseră montate mecanisme, cârlige pe pereţi pentru unelte încă identificabile după contururile decolorate. Aerul încă mai mirosea a rumeguş şi pete, iar o singură
masă de lucru se întindea pe toată lungimea peretelui din stânga intrării. întregul perete frontal, a văzut el, era construit cu panouri detaşabile. – Ai cumpărat asta imediat? întrebă el, îndreptându-se spre cele trei femei care se adunaseră la poalele scării.

„Afacerea proprietarului se extindea”, a spus Shand, „la fel ca şi familia lui”. —în faţa canalului. . . acest loc a meritat ceva. . .'

— Două mii de treimi, l-am cumpărat majoritatea mobilierului la etaj. Am comandat un birou care a fost livrat aseară. Shand flutură o mână pentru a cuprinde
nivelul solului. – Zona asta e a ta. – Aş sugera un perete sau doi, lăsând un coridor de la uşă până la scări. Acea ţeavă de lut este scurgerea bucătăriei. Am eliminat secţiunea care duce la bucătărie de la etaj, deoarece ne aşteptăm ca servitorul tău să ne hrănească pe toţi patru. Privelia e în curtea din spate, se varsă în canal. Există şi o magazie rece, cu o cutie de gheaţă etanşă suficient de mare pentru a trăi o întreagă familie Nerek.

— Un tâmplar bogat, cu timp în mână, spuse Tehol.

— Are talent, spuse Shand, ridicând din umeri. – Acum, urmează- mă. Biroul este la etaj. Avem lucruri de discutat.

— Nu pare, a răspuns el. – Se pare că totul este deja decis. îmi pot imagina încântarea lui Bugg la ştiri. Sper că vă plac smochinele.

— Ai putea lua acoperişul, spuse Rissarh cu un zâmbet dulce.

Tehol îşi încrucişă braţele şi se legănă pe călcâie. – Să văd dacă înţeleg toate astea. Ameninţaţi că îmi dezvălui secretele groaznice şi apoi îmi oferiţi un fel de parteneriat pentru o afacere pe care nici măcar nu v-aţi obosit să o descrieţi. Văd că această relaţie pune rădăcini adânci, având în vedere un sol atât de fertil.

Shand se încruntă.

încă patru ani.
Poate.

— Să-l batem mai întâi fără sens, spuse Hejun.

— Este simplu, spuse Shand, ignorând sugestia lui Hejun. – Avem treizeci de mii de treimi şi cu ele vrem să faci zece.

— Zece mii de treimi?

— Zece vârfuri.

Tehol se uită la ea. – Zece vârfuri. Zece *milioane de* treimi. înţeleg, şi ce anume vrei cu toţi aceşti bani?

— Vrem să cumperi restul insulelor.

Tehol şi-a trecut o mână prin păr şi a început să se plimbe. 'Esti nebun. Am început cu o sută de docuri şi aproape că m-am sinucis făcând un singur vârf...

— Numai pentru că ai fost frivol, Tehol Beddict. Ai făcut-o în decurs de un an, dar ai *muncit doar* o zi sau două în fiecare lună.

— Ei bine, acele zile au fost criminale.

'Mincinos. Nu ai greşit niciodată. Nu o singură dată. Te-ai pliat şi te-ai pliat şi i-ai lăsat pe toţi ceilalţi să se bălăcească în urma ta. Şi s-au închinat ţie pentru asta.

— Până când i-ai cuţit pe toţi, spuse Rissarh, zâmbetul ei lărgându-se.

— îţi alunecă fusta, observă Hejun.

Tehol l-a ajustat. – Nu a fost chiar o cuţit. Ce imagini groaznice invoci. Mi-am făcut apogeul. Nu am fost primul care a făcut vreodată un vârf, doar cel mai rapid.

— Cu o sută de *docuri.* Greu cu o sută de niveluri, poate. Dar docuri? Făceam o sută de docuri la trei luni când eram copil, culeg măsline şi struguri. Nimeni nu începe cu docuri. Nimeni în afară de tine.'

— Şi acum îţi dăm treizeci de mii de treimi, spuse Rissarh. – Lucrează coloanele, Beddict. Zece milioane de vârfuri? De ce nu?'

— Dacă crezi că este atât de uşor, de ce nu o faci singuri?

— Nu suntem chiar atât de deştepţi, spuse Shand. – Nici noi nu

încă patru ani.
Poate.
suntem uşor distraşi. Am dat peste urmele tale şi am urmat-o şi iată-ne.

— N-am lăsat nicio urmă.

— N-ar fi putut vedea nimeni, adevărat. Dar, aşa cum am spus, nu ne distragem. Tehol continuă să se plimbe. – Taxele comercianţilor listează brutele lui Letheras la
între douăsprezece şi cincisprezece vârfuri, cu poate alte cinci îngropate... —Aceste cinci includ şi pe al tău?

— A mea a fost anulată, nu uitaţi.

— După o grămadă de sânge de pis. Zece mii de blesteme legate de docuri de pe fundul canalului, toate cu numele tău pe ele.

Hejun întrebă surprins: – Serios, Shand? Poate ar trebui să obţinem drepturi de dragare...

— Prea târziu, îi spuse Tehol. – Biri are acelea.

— Biri este un om de faţă, spuse Shand. – Ai acele drepturi, Tehol. Poate că Biri nu ştie, dar lucrează pentru tine.

— Ei bine, aceasta este o situaţie pe
care încă nu am exploatat-o. 'De ce?'

El a ridicat din umeri. Apoi se opri şi se uită la Shand. – Nu ai cum să ştii asta.

'Ai dreptate. Am ghicit.'

Ochii i se măriră. – Ai *putea* să faci zece vârfuri, cu un astfel de instinct, Shand.

— I-ai păcălit pe toată lumea pentru că nu faci un pas greşit, Tehol Beddict. Ei nu cred că ţi-ai îngropat vârful – nu mai mult, nu după atâta vreme când trăieşti ca un şobolan sub docuri. Chiar ai pierdut-o.
Unde, nimeni nu ştie, dar undeva. De aceea au anulat pierderea, nu-i aşa?

— Banii sunt o delamatură, spuse Tehol, dând din cap. – Doar dacă nu ai diamante în mâini. Atunci nu mai e doar o idee. Dacă

încă patru ani.
Poate.
vreţi să aflaţi trucul din spatele întregului joc, este chiar acolo, fetelor. Chiar şi atunci când banii sunt doar o idee, au putere. Numai că nu este putere reală. Doar *promisiunea* puterii. Dar această promisiune este suficientă atâta timp cât toată lumea continuă să pretindă că este reală. Nu te mai preface şi totul se prăbuşeşte.

— Dacă nu sunt diamantele în mâinile tale, spuse Shand.

'Dreapta. Atunci este puterea *reală .*

— Asta ai început să bănuieşti, nu-i aşa? Deci te-ai dus şi ai testat-o. Şi totul a venit într-o poticnire de a se prăbuşi.

Tehol zâmbi. —închipuiţi-vă consternarea mea.

— Nu ai fost consternată, spuse ea. – Tocmai ţi-ai dat seama cât de mortală poate fi o idee, în mâini greşite.

— Toate sunt mâini greşite, Shand. Inclusiv al meu.
— Deci ai plecat.

— Şi nu mă întorc. Fă ce e mai rău cu mine. Spune-i lui Huli. Luaţi totul jos. Ceea ce este anulat poate fi scris înapoi. Taxele sunt bune la asta. De fapt, vei declanşa un boom. Toată lumea va ofta uşurată, văzând că totul era în joc până la urmă.

— Nu asta ne dorim, spuse Shand. – încă nu înţelegi. Când cumpărăm restul insulelor, Tehol, o facem la fel cum aţi făcut-o şi dumneavoastră. Zece vârfuri

. . . dispărând.'

„întreaga economie se va prăbuşi!”

La asta, cele trei femei dădură toate din cap.

— Sunteţi fanatici!

— Şi mai rău, spuse Rissarh, suntem răzbunători.

— Sunteţi cu toţii pe jumătate de sânge, nu-i aşa? Nu avea nevoie de răspunsurile lor la asta. Era evident. Nu orice semisânge trebuia să *arate* ca un semisânge. – Faraed, pentru Hejun. Voi doi? Tarthenal?

încă patru ani.

Poate.

— Tarthenal. Letheras ne-a distrus. Acum, o să-l distrugem pe Letheras. – Şi, spuse Rissarh, zâmbind din nou, o să ne arăţi cum. – Pentru că îţi urăşti oamenii, a spus Shand. „Totul rapace,

mulţi dintre ei cu sânge rece. Vrem acele insule, Tehol Beddict. Ştim despre rămăşiţele triburilor pe care le-aţi livrat celor pe care le-aţi cumpărat. Noi ştiu că se ascund acolo, încercând să reconstruiască tot ceea ce pierduseră. Dar nu este suficient. Mergeţi pe străzile acestui oraş şi adevărul este clar. Ai făcut-o pentru Huli. Habar n-aveam că nu ştia despre asta – m-ai surprins acolo. Ştii, cred că ar trebui să-i spui.

'De ce?'

— Pentru că are nevoie de vindecare, de aceea. – Nu pot face asta.

Shand se apropie şi îşi puse o mână pe umărul lui Tehol. Contactul l- a lăsat cu genunchi slab, aşa că neaşteptat a fost simpatia. – Ai dreptate, nu poţi. Pentru că amândoi ştim, *nu a fost suficient.*

— Spune-i drumul nostru, spuse Hejun. – Tehol Beddict. Fă-o bine de data asta.

S-a îndepărtat şi le-a studiat. Aceste trei femei blestemate. – Este blestemul Ernicului, că merge pe cărări pe care le-a umblat înainte. Dar acea trăsătură a ta, de a nu fi distras, orbeşte în ambele părţi, mă tem.

'Ce vrei să spui?'

— Adică, Shand, că Lether este pe cale să cadă – şi nu prin fapta mea. Găseşte-l pe Huli şi întreabă-l – sunt sigur că e acolo sus, undeva. În nord. Şi, ştii, este destul de amuzant, cum a luptat atât de mult pentru poporul tău, pentru fiecare dintre acele triburi pe care Lether le-a devorat atunci. Pentru că acum, ştiind ce ştie, va lupta din nou. Numai că, de data aceasta, nu pentru un trib – nu pentru Tiste Edur. De data aceasta, pentru Lether. Pentru că ştie, prietenii mei, că ne-am întâlnit meciul în nenorociţii ăia. De data aceasta, Edur este cel care va face devorarea.

'Ce te face sa crezi asta?' întrebă Shand, iar el văzu neîncrederea în expresia ei.

încă patru ani.
Poate.

— Pentru că ei nu joacă jocul, spuse el.

— Şi dacă te înşeli?

'Este posibil. Oricum, va fi al naibii. —Atunci, să facem totul mai uşor pentru Tiste Edur. —Shand, vorbeşti de trădare. Buzele ei apăsate într-o linie subţire.

Rissarh lătră în râs. – Idiotule. Am făcut asta tot timpul. *Errant ia-mă, are dreptate.* – Nu sunt convins că o mulţime de Edur barbari

stăpânii vor face mai bine.

„Nu vorbim despre ce este mai bun”, a spus Shand. „Vorbim despre răzbunare. Gândeşte-te la Huli, la ce i s-a făcut. Fă-o înapoi, Tehol.

Nu cred că Huli ar vedea lucrurile aşa. Nu chiar. Nu pentru mult, mult timp. – îţi dai seama, nu-i aşa, că am muncit foarte mult la cultivarea apatiei. De fapt, se pare că dă roade nesfârşite.

— Da, fusta nu ascunde mare lucru.

„Instinctele mele pot fi puţin plictisitoare.”

'Mincinos. Tocmai au stat la pândă şi ştii asta. De unde începem, Tehol Beddict?

El a oftat. 'în regulă. în primul rând, închiriem acest parter. Biri are nevoie de depozitare.

'Şi tu?'

— Se întâmplă să îmi placă locuinţa mea şi nu intenţionez să plec. în ceea ce priveşte pe oricine altcineva, încă nu joc jocul. Voi trei sunteţi investitorii. Deci, pune armele alea blestemate deoparte; suntem într-un război mult mai mortal acum. Există o familie de Nerek care a tabăratîn faţa casei mele. O mamă şi doi copii. Angajaţi-i ca bucătar şi alergători. Apoi coborâţi-vă la taxele comerciale şi treceţi-vă pe lista. Vă ocupaţi de proprietăţi,

încă patru ani.
Poate.

construcţii şi transporturi. Fără alte aventuri. Nu încă. Acum, şapte proprietăţi sunt de vânzare în jurul aripii a cincea a Domiciliului Etern. Merg ieftin.'

— Pentru că se scufundă.

'Dreapta. Şi vom remedia asta. Şi odată ce am făcut asta, aşteptaţi- vă la o vizită de la Royal Surveyor şi o colecţie pestriţă de arhitecţi plini de speranţă. Doamnelor, pregătiţi-vă să vă îmbogăţiţi.

Căutaţi o împământare solidă? Bugg's Construction este răspunsul

tău.

Până când potopul va mătura întreaga lume, adică.

— Putem să-ţi cumpărăm nişte haine?

Tehol clipi. 'De ce?'

Seren se uită în jos. Valea se întindea mai jos, cu laturile ei abrupte pădure fără uşurare, un verde adânc nemişcat. Sclipirea apei curgătoare trecea prin umbrele din nadirul tăieturii. Sângele Munţilor, Edur a numit acel râu. *Tis'-forundal.* Apele lui curgeau roşii de sudoarea fierului.

Pista pe care aveau să o urmeze traversa acel râu din nou şi din nou.

Singuraticul Tiste Edur, mult dedesubt, se părea, din acel pârâu purpuriu. Mergând până la capătul potecii, apoi începem ascensiunea.

Parcă ştiind că suntem aici.

Buruk cel Pale îşi lua timpul cu această călătorie, făcând oprire la scurt timp după prânz. Căruţele nu aveau să se răstoarne pe acea potecă stâncoasă şi alunecătoare în vale decât mâine. Atenţie sau indiferenţă beată, rezultatul a fost acelaşi.

Huli stătea lângă ea. Amândoi îl priveau pe Tiste Edur urcându-se mai aproape.

— Seren.

'Da?'

încă patru ani.
Poate.

— Plângi noaptea.

— Credeam că adormi.

Nu spuse nimic pentru o clipă, apoi: „Plânsul tău m-a trezit mereu”. *Şi asta e cât de aproape îndrăzneşti, nu-i aşa?* – Ar fi să mă aibă al tău. – Sunt sigur că aşa ar fi fost, Seren, dacă aş plânge.

Şi asta îmi uşurează vinovăţia? Ea dădu din cap spre acel Tiste Edur îndepărtat. – îl recunoşti?

'Fac.'

— Ne va face necazuri?

— Nu, nu cred. Cred că va fi escorta noastră înapoi pe ţinuturile Hiroth. – Născut nobil?

Huli dădu din cap. – Binadas Sengar.

Ea a ezitat, apoi a întrebat: – l-ai tăiat carnea?
'Eu am. Aşa cum a făcut-o pentru mine.

Seren Pedac şi-a tras blănurile mai strâns pe umeri. Vântul nu cedase, deşi ceva din putregaiul umed al văii îi călărea acum papură zgomotătoare. – Huli, îţi este frică de această Mare întâlnire?

„Nu trebuie decât să mă uit înapoi ca să văd ce urmează”. – Eşti atât de sigur de asta?

— Vom cumpăra pace, dar va fi, pentru Tiste Edur, o pace mortală. – Dar pace oricum, Huli.

— Achizitor, ai putea la fel de bine să ştii şi să mă înţelegi clar. Vreau să spulber această adunare. Vreau să-i instig pe Edur la război cu Letheras.

Uimită, se uită la el.

Huli Beddict se întoarse. „Cu această cunoaştere”, a spus el, „fă cum vrei”.

încă patru ani.
Poate.

Capitolul trei

Faţă către Lumină

trădat de întuneric

Părintele Umbră

zace sângerând

Nevăzut şi nevăzut

pierdut

până la Copiii săi ia

calea finală şi în

singurătate a

străinilor

Treziţi-vă încă o dată

T ISTE E DUR
RUGĂCIUNEA

O tăcere grea care părea ca acasă în ceaţa densă, de nepătruns. Vâslele Blackwood fuseseră extrase din apă groasă ca sângele, care curgea în râuri, apoi mărgele, pe puţurile lustruite, uscandu-se în cele din urmă cu o patina de sare în aerul rece şi nemişcat. Şi acum nu mai era nimic de făcut decât să aştepte.

Fiica Menandore dăduse un semn sumbru în acea dimineaţă. Corpul unui războinic Beneda. Un cadavru umflat pârjolit de vrăjitorie, pielea decojită de foamea neîncetată a mării. Vuietul şoptit al muştelor a înţepat în zbor de sosirea acelor Edur ai căror sclavi îl găsiseră pentru prima dată.

Letherii vrăjitorie.

încă patru ani.
Poate.

Războinicul nu purta teacă, nici armură. El pescuise.

Patru bărci lungi K'orthan plecaseră de la gura râului la scurt timp după descoperire, ambarcaţiunea de conducere au călărit Hannan Mosag şi Cadre lui K'risnan, împreună cu şaptezeci şi cinci de războinici cu sânge. Au urmat echipaje de o sută în cei trei raiders suplimentari.

Valul le-a dus o vreme. Curând a devenit clar că niciun vânt nu aşteaptă în largul ţărm, aşa că au lăsat cele trei pânze triunghiulare de pe fiecare navă înfăşurate şi, treizeci şi cinci de războinici într-o parte, au început să vâslească.

Până când Regele Vrăjitor a semnalat oprirea.

Ceaţa a cuprins cele patru bărci lungi de raider. Nu se vedea nimic din douăzeci de lovituri ale vâslei în orice direcţie. Trull Sengar stătea pe banca în spatele fricii. îşi lăsase vâsla jos şi acum apucase noua suliţă învelită de fier pe care i-o dăduse tatăl său.

Corăbiile Letherii erau aproape, ştia el, plutind în acelaşi mod ca şi bărcile Edur. Dar s-au bazat numai pe vele şi deci nu au putut face nimic până când vântul a răsărit.

Şi Hannan Mosag se asigurase că nu va fi vânt.

Wraiths-uri din umbră pâlpâie peste punte, rătăcind neliniştite, mâinile cu gheare lungi întinzându-se în jos în timp ce se căţărau în patru picioare. Se târau de parcă dornici să părăsească limitele raiderului. Trull nu văzuse niciodată atât de mulţi dintre ei şi ştia că erau prezenţi şi pe celelalte bărci lungi. Totuşi, ei nu ar fi ucigaşii Letherilor. Pentru asta, Regele Vrăjitor chemase altceva.

O putea simţi. Aşteptând sub ei. O răbdare vastă, suspendată în adâncuri.

Lângă proa, Hannan Mosag ridică încet o mână şi, privind dincolo de Regele Vrăjitor, Trull văzu corpul unei nave de recoltă Letherii ieşind încet din ceaţă. Pânzele înfăşurate, felinarele la capătul stâlpilor de împingere, aruncau lumină plictisitoare, galbenă.

Şi apoi o a doua navă, legată de prima printr-un cablu gros.

încă patru ani.
Poate.
Aripioarele de rechin taie suprafaţa peludă a apei din jurul lor.

Şi apoi, brusc, acele aripioare au dispărut.

Orice a aşteptat dedesubt se ridica.

A apărut nevăzut cu un tremur al apei.

O clipă, înceţoşată şi nesigură.

Apoi ţipă.

Trull şi-a lăsat suliţa jos şi şi-a bătut ambele mâini la urechi – şi nu a fost singur în acel răspuns, pentru că ţipetele au devenit mai puternice, scoase din gâtle neputincioase şi ridicându-se în ţipete. Vrăjitoria a fulgerat în ceaţă, apoi a încetat pentru scurt timp.

Corăbiile Letherii erau acum pe toate părţile. Cu toate acestea, nu se vedea nimic din ceea ce se întâmpla cu ei. Ceaţa se înnegrise în jurul lor, încolăcindu-se ca fumul, şi din acea întuneric de nepătruns doar ţipetele se sloboziseră, ca frânturi de groază, zvârcolirea sufletelor.

Sunetele erau în craniul lui Trull, indiferent la eforturile lui de a le

bloca.

Sute de voci. Sute si sute.

Apoi tăcere. Greu şi absolut.

Hannan Mosag făcu un semn.

Pelerina albă de ceaţă a dispărut brusc.

Mările liniştite se rostogoleau acum sub un vânt constant. Deasupra, soarele strălucea în jos de pe un cer albastru înverşunat.

Dispăruse şi emanaţia neagră care cuprinsese flota Letherii.

Corăbiile s-au bătut, felinarele arse răsunând sălbatic.

'Paletă.'

Vocea lui Hannan Mosag părea să vină chiar de lângă Trull. A

încă patru ani.
Poate.
început, apoi s-a întins, împreună cu toţi ceilalţi, după o vâslă. Rose pentru a-şi planta şoldul de tunnel, apoi a tăiat în apă.

Barca lungă se năpusti înainte.

Câteva momente ţineau palele ferme în apă, oprindu-şi ambarcaţiunea lângă carena uneia dintre nave.

Wraiths-ul din umbră se întindeau pe partea ei pătată de roşu.

Şi Trull a văzut că linia de plutire de pe carenă se schimbase. El îşi dădu seama că deţinerea lui era acum goală.

— Frica, şuieră el. 'Ce se întâmplă? Ce s-a întâmplat?'

Fratele său s-a întors, iar Trull a fost şocat de chipul palid al lui Fear.
— Nu este pentru noi, Trull, spuse el, apoi se întoarse încă o dată.

Nu este pentru noi. Ce vrea să spună prin asta? Ce nu este?

Rechinii morţi se rostogoleau în valurile din jurul lor. Cadavrele lor erau desfăcute, de parcă ar fi explodat dinăuntru. Apa era striată cu spumă vâscoasă.

— Ne întoarcem acum, spuse Hannan Mosag. – Omule, războinicii mei. Am fost martori. Acum trebuie să plecăm.

Martor— în numele părintelui Shadow, ce? La bordul navelor Letherii,
pânza s-a rupt şi s-a înălţat.

Wraithurile îi vor elibera. Până la amurg, aceasta nu este o simplă demonstraţie de putere. Aceasta – aceasta este o provocare. O provocare, de o aroganţă atât de profundă, încât a depăşit-o cu mult pe aceea a acestor vânători de Letherii şi a recoltei lor prosteşti, sinucigaşe, de foci cu colţi. La această realizare, un nou gând i-a venit lui Trull în timp ce privea alţi războinici care se ocupau de pânze. *Cine dintre Letherii ar trimite cu bună ştiinţă echipajele a nouăsprezece nave la moarte? Şi de ce ar fi acele echipaje chiar de acord cu asta?*

Se spunea că aurul era tot ceea ce conta pentru Letherii. Dar cine, în mintea lor bună, ar căuta bogăţia atunci când aceasta însemna moarte sigură? Trebuiau să fi ştiut că nu va exista nicio

încă patru ani.
Poate.
scăpare. *Şi iarăşi, dacă nu m-aş fi împiedicat de ei? Dacă nu aş fi ales şuviţa Calach să caut jad?* Dar nu, acum el era cel arogant. Dacă nu Trull, atunci altul. Crima nu ar fi trecut niciodată neobservată. Crima nu a fost *niciodată menită* să treacă neobservată.

A împărtăşit confuzia colegilor săi războinici. Ceva era în neregulă aici. Atat cu Letherii cat si cu . . . *ne. Cu Hannan Mosag. Regele nostru vrăjitor.*

Umbrele noastre dansează. Letherii şi Edur, dansând un ritual – dar aceştia nu sunt paşi pe care îi pot recunoaşte. Părinte Shadow, iartă- mă, sunt speriat.

Nouăsprezece nave ale morţii au navigat spre sud, în timp ce patru atacatori K'orthan au navigat spre est. Patru sute de războinici Edur, încă o dată călărind o tăcere grea.

Le revenea sclavilor să se ocupe de pregătiri. Cadavrul Benedei a fost aşezat pe un pat de nisip pe podeaua unei anexe mari de piatră învecinată cu cetatea şi lăsat să se scurgă.

Orbitele, urechile, nările şi gura căscată au fost toate curăţate şi uniformizate cu ceară moale. Găurile mestecate în carnea sa erau pline cu un amestec de lut şi ulei.

Cu şase văduve Edur supravegheate, o tavă uriaşă de fier a fost aşezată deasupra unui şanţ plin cu cărbuni care fuseseră pregătiţi alături de cadavru. Monede de cupru stăteau pe tavă, pocnind şi explodând în timp ce picăturile de condens de pe ele sfârâiau şi şuierau, apoi dispăreau.

Udinaas s-a ghemuit lângă şanţ, rămânând suficient de departe pentru a se asigura că sudoarea lui nu i se scurge pe monede – o blasfemie care a însemnat instantaneu moarte pentru sclavul nepăsător – şi privea monedele, văzându-le întunecându-se, devenind negre fumurii. Apoi, când primul loc strălucitor a apărut în centrul fiecărei monede, el a folosit cleşti pentru a o smulge din tavă şi a aşezat-o pe una dintr-un şir de farfurii de lut ars – câte o farfurie pentru fiecare văduvă.

încă patru ani.
Poate.

Văduva, îngenuncheată în faţa farfurii, a folosit un set mai fin de cleşte pentru a ridica moneda. Şi apoi sa pivotat pentru a se apleca peste cadavru.

Prima poziţie a fost orbită de ochi stâng. Un şuierat trosnet, viermi de fum ridicându-se în sus în timp ce femeia apăsa cu cleştele, ţinând moneda ferm pe loc, până când se topea cu carnea şi apoi rezista să fie dislocată. A urmat priza ochiului drept. Nasul, apoi fruntea şi obrajii, fiecare monedă atingându-şi vecinii.

Când partea din faţă şi părţile laterale ale corpului, inclusiv toate membrele, au fost făcute, ceară topită a fost turnată peste cadavrul învelit cu monede. Şi, când s-a răcit, a fost apoi răsturnat. Mai multe monede, până a fost acoperit întregul corp, cu excepţia tălpilor picioarelor şi a palmelor mâinilor. A urmat un alt strat de ceară topită.

Sarcina de a înveli a consumat cea mai mare parte a zilei şi era aproape de amurg când Udinaas s-a împiedicat în cele din urmă din clădire anexă şi s-a ridicat, cu capul plecat, în timp ce aerul rece îi smulgea sudoarea de pe piele. Scuipă în efortul de a-şi scoate duhoarea urâtă din gură. Carne arsă, putrezită în limitele turgente ale clădirii, încinse ca cuptorul. Miros de păr pârjolit. Nicio cantitate de ulei parfumat şi pieptănarea pielii nu putea învinge ceea ce i se infiltrase în pori. Au trecut câteva zile până când Udinaas se va scăpa de acel gust îngrozitor, îngrozitor.

Se uită în jos la pământul dintre picioarele lui. îl mai durea umărul din cauza vindecării forţate făcute de Uruth. De atunci, nu avusese ocazia să vorbească cu Feather Witch.

Stăpânilor săi, nu le explicase nimic. De fapt, nu-l presaseră prea tare. Câteva întrebări şi păreau mulţumite de răspunsurile lui incomode şi ineficiente. Udinaas se întrebă dacă Uruth fusese la fel de nemotivată în propria ei interogatorie pe Feather Witch. Tiste Edur rareori au arătat prea multă conştientizare a sclavilor lor şi chiar mai puţină înţelegere a căilor lor. A fost, desigur, privilegiul cuceritorilor să fie aşa, iar soarta universală a celor cuceriţi să sufere această

nesocotire. Cu toate acestea, identităţile au persistat. La nivel personal. Libertatea era puţin mai mult decât o plasă zdrenţuită, acoperită peste o mulţime de legături minore, autoimpuse. Este

dezbrăcatul a schimbat puţin, cu excepţia, poate, a iluziei reconfortante a idealului. Minte legată de sine, sine de carne, carne de oase. Aşa cum vor Rătăciţii, suntem o zăbrele de cuşti şi orice flutură înăuntru nu cunoaşte decât o singură libertate şi aceasta este moartea.

Cuceritorii au presupus întotdeauna că ceea ce au cucerit este identitatea. Dar adevărul era că identitatea nu putea fi ucisă decât din interior şi chiar şi acel gest nu era decât o himeră. Izolarea a avut mulţi copii, iar dizolvarea a fost doar unul dintre ei – totuşi calea sa a fost unică, căci acea cale a început când identitatea a fost lăsată în urmă.

Din clădirea din spatele lui a ieşit cântecul de doliu, cadenţa Edur a durerii. *Hnh, huh, huh, huh* ... Un sunet care i-a înfrigurat mereu pe Udinaas. Ca o *emoţie care loveşte acelaşi perete, iar şi iar şi iar. Vocea celor prinşi, blocaţi. O voce copleşită de adevărurile lumii.* Pentru Edur, durerea era mai puţin legată de pierdere, decât de pierdere.

Asta se întâmplă când trăieşti o sută de mii de ani?

Văduvele au apărut apoi, înconjurând cadavrul care plutea până la brâu pe umbre groase, învolburate. O figură de monede de cupru. Utilizarea singulară a banilor de către Edur. Cupru, staniu, bronz, fier, argint şi aur, era armura morţilor.

Cel puţin asta e sincer. Letherii folosesc banii pentru a cumpăra contrariul. Ei bine, nu chiar. Mai mult ca iluzia contrariului. Bogăţia ca armură a vieţii. Pastrare, cetate, cetate, armata veşnic vigilentă. Dar duşmanului nu-i pasă nimic de toate acestea, căci duşmanul ştie că eşti fără apărare.

„Hunh, huh, huh, huh

Acesta a fost ora fiicei Sheltatha Lore, când toate lucrurile materiale au devenit incerte. întins de retragerea luminii, când aerul şi-a pierdut claritatea şi şi-a dezvăluit moţurile şi boabele, imperfecţiunile atât luminoase, cât şi întunecate erau atât de perfect deghizate în alte momente. Când tronul s-a dovedit gol.

De ce să nu te închini la bani? Cel puţin recompensele sale sunt evidente şi imediate. Dar nu, a fost simplist. Cultul leterilor era mai subtil, etica ei legată de acele trăsături şi obiceiuri care au servit bine

nesocotire
dobândirii bogăţiei. Sârguinţă, disciplină, muncă asiduă, optimism, personalizarea gloriei. Şi relele corespunzătoare: lenea, disperarea şi anonimatul eşecului. Lumea a fost suficient de brutală încât să-i dezvăluie pe unul de celălalt şi să nu lase loc de îndoială sau echivoc făinoase. în acest fel, închinarea putea deveni pragmatism, pragmatismul era un zeu rece.

Errantul face din al nostru un zeu rece, aşa că putem acţiona fără constrângere. O rugăciune potrivită pentru Letherii, deşi nimeni nu ar rosti-o într-un mod atât de îndrăzneţ. Feather Witch a spus că fiecare act făcut a fost o rugăciune şi, astfel, în cursul unei zile au fost slujiţi o mulţime de zei. Vinul şi nectarul şi frunzele de foşnet şi înghiţirea acestora erau o rugăciune către moarte, a spus ea. Dragostea era o rugăciune către viaţă. Răzbunarea era o rugăciune către demonii dreptăţii. Pecetluirea unui pact de afaceri a fost, a spus ea cu un zâmbet slab, o rugăciune către şoptitorul de iluzii. Realizarea pentru unul s-a născut din privarea pentru altul, până la urmă. Un joc jucat cu două mâini.

„Hunh, huh, huh, huh.. .'

S-a scuturat. Tunica lui udă îl învăluia acum într-un frig umed.

Un strigăt din direcţia mării. Raiders K'orthan se întorceau. Udinaas a traversat complexul, spre casa Sengar. l-a văzut pe Tomad Sengar şi pe soţia sa Uruth ieşind şi au căzut în genunchi, cu capul lipit de pământ, până au trecut. Apoi se ridică şi intră grăbit în casa lungă.

Cadavrul învelit cu cupru avea să fie plasat în trunchiul scobit al unui Blackwood, cu capetele sigilate cu discuri de cedru. Peste şase zile, burta avea să fie îngropată într-una din cele duzini de crânzi sacre din pădure. Până în acel moment, mizeria avea să continue. Văduvele făceau pe rând cuvântul acela tocit, teribil.

Se îndreptă spre micul alcov unde îi aştepta paietul de dormit. Bărcile lungi urmau să pătrundă în canal, una după alta, în semi-lumina granuloasă. Nu ar fi dat greş. Nu au făcut-o niciodată. Echipajele a nouăsprezece corăbii Letherii erau acum morţi – nu au fost luaţi sclavi, nu de data aceasta. Stând de ambele maluri ale canalului, soţiile şi taţii nobili şi-au salutat războinicii în tăcere.

nesocotire. În linişte.

Pentru că s-a întâmplat ceva groaznic.

S-a întins pe spate, privind în sus la tavanul înclinat, simţind o constricţie ciudată şi tulburătoare în gât. Şi putea auzi, în zgomotul sângelui său, un ecou slab în spatele inimii lui. O bătaie dublă.
Hunh huh Huh huh. Hunh huh Huh huh. . .

Cine eşti tu? Ce mai astepti? Ce vrei cu mine?
Trull se urcă pe palier, cu mâna rece a suliţei în mâna dreaptă, cu patul încălţat de fier izbind scântei pe lespezi, în timp ce se îndepărta de malul canalului şi se opri lângă Fear. Vizavi de ei, dar rămaşi la cinci paşi, stăteau Tomad şi Uruth. Rhulad nu era de văzut nicăieri.

Şi nici nu era Mayen, şi-a dat seama.

O privire a scos la iveală că Fear scruta mulţimea primitoare. Nu se schimba expresia, dar se îndreptă spre Tomad.

— Mayen este în pădure cu celelalte fecioare, spuse Tomad. — Colectarea morok. Sunt păziţi deTheradas, Midikşi Rhulad.

'Fiul meu.' Uruth se apropie, cu ochii cercetând chipul lui Fear. *'Ce a făcut el?'*

Frica clătină din cap.

— Au murit fără onoare, spuse Trull. „Nu am putut vedea mâna care a dat acea moarte, dar a fost. . .monstruos.'

— Şi recolta? întrebă Tomad.

— A fost luat, părinte. De aceeaşi mână.

O sclipire de furie în ochii lui Uruth. „Aceasta nu a fost o dezvăluire completă. Aceasta a fost o *invocare demonică* .

Trull se încruntă. – Nu înţeleg, mamă. Erau umbre... – Şi un întuneric, interveni frica.
— Din adâncuri *întuneric.'*

Ea şi-a încrucişat braţele şi şi-a întors privirea. Trull nu-l văzuse niciodată pe Uruth atât de tulburat.

Şi în sine, propria lui nelinişte tot mai mare. Trei cincimi din Tiste

nesocotire

Edur foloseau vrăjitoria. O multitudine de fragmente din warrenul sfâşiat al lui Kurald Emurlahn. Puterea lui Shadow arăta nenumărate arome. Dintre fiii lui Uruth, doar Binadas a mers pe cărările vrăjitoriei. Cuvintele fricii declanşaseră totuşi o recunoaştere în Trull. Fiecare Tiste Edur le-a inteles pe ale lui, pana la urma. Rolant de magie sau nu.

— Mamă, vrăjitoria lui Flannan Mosag nu a fost Kurald Emurlahn. Nu avea nevoie de expresiile lor pentru a realiza că el fusese ultimul dintre ei care a înţeles acel adevăr. Se strâmbă, „Iartă-mă cuvintele mele nebuneşti...”

— Prost doar când le vorbeşti cu voce tare, spuse Uruth. – Frica, ia-l pe Trull şi Rhulad. Du-te la castronul de piatră...

— încetează cu asta. Acum.' Vocea lui Tomad era dură, expresia lui întunecată. 'Frică. Trull. întoarce-te în casă şi aşteaptă-mă acolo. Uruth, tind la nevoile de văduvele. Un războinic căzut se confruntă cu primul său amurg printre rude. Trebuie făcute îndemnuri.

Pentru o clipă, Trull a crezut că va obiecta. în schimb, cu buzele apăsate într-o linie, ea dădu din cap şi se îndepărtă cu paşi mari.

Frica îl făcu semn pe Trull şi se îndreptară spre casa lungă, lăsându-l pe tatăl lor singur lângă canal.

— Sunt vremuri incomode, spuse Trull.

— Este nevoie, întrebă Fear, când stai între Rhulad şi Mayen?

Trull închise gura. Prea dezechilibrat pentru a devia întrebarea cu un răspuns dezarmant.

Frica a luat tăcerea drept răspuns. – Şi când stai între ei, cu cine te confrunţi?

— îmi... îmi pare rău, Frica. întrebarea ta a fost neaşteptată. Este nevoie, întrebi. Răspunsul meu este: nu ştiu.

'Ah văd.'

— Stăpânirea lui. . . mă irită.'

Frica nu a răspuns.

nesocotire.

Au venit în prag. Trull şi-a studiat fratele. „Frica, ce este acest bol de piatră? Nu am auzit niciodată-'

— Nu contează, răspunse el, apoi intră înăuntru.

Trull a rămas în prag. îşi trecu o mână prin păr, se întoarse şi privi înapoi peste complex. Cei care fuseseră întâmpinaţi au plecat, la fel ca rudele lor războinice. Hannan Mosag şi Cadre lui K'risnan nu erau văzuţi nicăieri. A rămas o siluetă singură. Tomad.

Suntem atât de diferiţi de toţi ceilalţi?

Da. Căci Regele Vrăjitor i-a cerut pe fiii lui Tomad. Să urmăresc o viziune.

El ne-a făcut slujitorii lui. Inca... el este stăpânul?

în visul său, Udinaas s-a trezit îngenuncheat în cenuşă. Era tăiat şi sângera. Mâinile lui. Picioarele lui. Cenuşa părea să roadă rănile cu foame avidă. Strângerea gâtului îl făcu să tragă răsuflarea. A zgâriat în aer în timp ce se căţăra în picioare şi stătea în picioare, clătinând – iar cerul urlă şi se repezi din toate părţile.

Foc. O furtună de foc.

El a ţipat.

Şi s-a trezit încă o dată în genunchi.

Dincolo de respiraţia lui zdrenţuită, doar tăcere. Udinaas a ridicat capul. Furtuna dispăruse.

Figuri pe câmpie. Mergând, praful ridicându-se în spatele lor ca giulgii aruncate de vânt. Armele i-au pus în ţeapă. Membrele atârnau de frânturi de tendon şi muşchi. Ochi nevăzători şi expresii răsucite de recunoaştere înfricoşătoare – feţe care îşi văd propriile morţi – orb faţă de propria lui prezenţă în timp ce treceau pe lângă el.

Se ridică în el, un vast sentiment de pierdere. Durerea, apoi şoapta amară a trădării.

Cineva va plăti pentru asta. Cineva va plăti.

Cineva.

nesocotir
e.

Cineva.

Cuvintele nu erau ale lui, gândurile erau ale altuia, ci vocea, acolo în mijlocul craniului lui – acea voce era a lui.

Un războinic mort s-a apropiat. înalt, cu pielea neagră. O sabie îi luase cea mai mare parte a feţei. Osul strălucea, acoperit cu crăpături roşii de la un impact puternic.

Un fulger de mişcare.

Mâna îmbrăcată cu metal s-a izbit într-o parte a capului lui Udinaas. Sânge pulverizat.

Era într-un nor de cenuşă gri, pe pământ. Foc care clipeşte.

A simţit degete cu mănuşuri în jurul gleznei stângi. Piciorul i s-a strâns brutal în sus.

Şi atunci războinicul a început să-l târască.

Unde mergem?

— *Doamna este aspră.*

Doamna?

— *Este aspru.*

Ea ne aşteaptă la sfârşitul călătoriei?

— *Nu este una care aşteaptă.*

Se răsuci în timp ce era tras, se trezi privind în urmă la brazda pe care o făcuse în cenuşă. O pistă care ajunge până la orizont. Şi sânge negru curgea din acea gusă zdrenţuită. *De cât timp mă târăşte? Pe cine rănesc?*

Tunetul copitelor.

'Vine.'

Udinaas se întoarse pe spate, se strădui să ridice capul.

Un ţipăt pătrunzător.

Apoi o sabie a sfâşiat războinicul care îl târa pe Udinaas. Tăiindu-I în jumătate. Mâna i-a căzut de pe gleznă şi s-a rostogolit într-o parte, în timp ce copitele încălcate de fier treceau cu tunet.

nesocotire. Ea a aprins, un alb orbitor. O sabie pâlpâind ca un fulger într-o mână.

în celălalt, un topor cu două lame care picura ceva topit în urma lui.

Calul-

Numai oase, legate de foc.

Uriaşa fiară scheletică şi-a aruncat capul în timp ce se învârtea. Femeia era mascată în aur plat, fără trăsături. O coafură din solzi arcuiţi, aurii, se ridica ca nişte hackeuri în jurul capului ei. Armele ridicate.

Iar Udinaas se uită în ochii ei.

El tresări, ridicându-se în picioare, apoi alergând.

Copitele bătură în spatele lui.

Fiica Dawn. Menandore -

în faţa lui erau întinşi războinicii care merseseră alături de cel care îl târa. Flăcări lingând de-a lungul rănilor, fum tern care se ridică din carnea sfâşiată. Niciunul nu s-a mişcat. *Ei continuă să moară, nu-i aşa? Iar si iar. Ei continuă să moară -*

El a fugit.

Apoi a fost lovit. Un perete de os crestat se izbi de umărul drept, învârtindu-l prin aer. A lovit pământul, s-a prăbuşit şi s-a rostogolit, cu membrele căzute.

Ochii lui se uitau în praful învolburat, cerul în spatele lui învârtindu-se.

O formă a apărut în mijlocul ei şi o cizmă cu talpă tare s-a aşezat pe pieptul lui.

Când vorbea, vocea ei era ca şuieratul a o mie de şerpi. – Sângele unui Locqui Wyval. . . în trupul unui sclav. Pe ce inimă, muritorule, vei călăreţi?

Nu putea să tragă respiraţia. Presiunea cizmei creştea, strivindu-i pieptul. S-a gheare la el.

'Lasa-ti sufletul sa răspundă. înainte să mori.

Călăresc... ceea ce am călărit mereu.

nesocotir
e.

— Răspunsul unui laş.

Da.

— Rămâne un moment. Pentru ca tu să te gândeşti.

întunericul se închise în jurul lui. Putea simţi gust de sânge în nisipul care îi umplea gura. *Wyval! Merg cu Wyval!*

Cizma alunecă într-o parte.

O mână cu mănuşi se întinse până la frânghia pe care o folosea ca centură. Degetele s-au strâns şi a fost ridicat de la pământ, arcuindu-se, cu capul atârnând. înaintea lui, o lume s-a dat peste cap. Ridicat, până când şoldurile lui se împinseră în sus de interiorul coapselor ei.

Şi-a simţit tunica trasă în sus pe burtă. O mână care îi smulge pânza. Degete reci de fier se strânseră în jurul lui.

El gemu.

Şi a fost împins înăuntru.

Foc în sângele lui. Agonie în şoldurile lui şi în partea inferioară a spatelui în timp ce, cu o mână, ea îl împingea din nou şi din nou.

Până când a făcut spasme.

Mâna l-a eliberat şi a lovit înapoi pe pământ, tremurând.

Nu a auzit-o plecând.

Nu a auzit nimic. Nimic în afară de cele două inimi din el. Bătăile lor se apropie, din ce în ce mai mult.

După un timp, cineva s-a stabilit lângă Udinaas.

'Debitor.'

Cineva va plăti. Aproape că a râs.

O mână pe umărul lui. – Udinaas. Unde este acest loc?'

'Nu ştiu.' îşi întoarse capul, privi în ochii înspăimântaţi ai Vrăjitoarei Pene. – Ce vă spun plăcile?

— Nu le am.

— Gândeşte-te la ei. Aruncă-le în mintea ta. – Ce ştii despre astfel de lucruri, Udinaas?

nesocotir
e. S-a ridicat încet. Durerea dispăruse. Fără vânătăi, nici măcar o zgârietură sub stratul de cenuşă. Şi-a târât tunica în jos pentru a-şi acoperi picioarele. – Nimic, răspunse el.

„Nu ai nevoie de divinaţie”, a spus ea, „pentru a şti ce tocmai sa întâmplat”. Zâmbetul lui era amar. 'Fac. Zori. Cea mai de temut fiică a lui Edur.

Menandore. Ea a fost aici.

— Letherii nu sunt vizitaţi de zeii Tiste Edur... – Am fost. Şi-a întors privirea. – Ea, uh, sa folosit de mine.

Feather Witch trandafir. – Sângele Wyval te-a luat. Eşti otrăvit cu viziuni, Debitor. Nebunie. Visează că eşti mai mult decât omul pe care îl văd toţi ceilalţi.

— Uită-te la cadavrele din jurul nostru, Feather Witch. Ea le-a tăiat. – Sunt morţi de mult.

— Da, totuşi *mergeau.* Vedeţi această pistă – unul dintre ei m-a târât şi acesta este următorul meu. Şi acolo, copitele calului ei le-au făcut.

Dar ea nu se uita, privirea ei aţinta în schimb asupra lui Udinaas. „Aceasta este o lume a propriei conjurări”, a spus ea. – Mintea ta este cuprinsă de viziuni false.

— Aruncă-ţi plăcile.

'Nu. Acesta este un loc mort.

— Sângele lui Wyval este viu, Feather Witch. Sângele lui Wyval este cel care ne leagă de Tiste Edur.

'Imposibil. Wyval sunt generaţii din Eleint. Ei sunt bătrânii dragonilor şi nici măcar dragonii nu-i controlează. Sunt din Hold, dar sălbatici.

„Am văzut o corbă albă. Pe şuviţă. Asta veneam să-ţi spun, sperând să ajung la tine înainte să arunci plăcile. Am căutat să-l alung, iar răspunsul ei a fost râsul. Când ai fost atacat, am crezut că e Corb Alb. Dar nu vezi? Alb, chipul lui Menandore, al zorilor. Asta ne-au arătat Fulcra.

— Nu voi fi devorat de nebunia ta, Debitor.

— Mi-ai cerut să-i mint pe Uruth şi pe celălalt Edur. Am făcut cum ai cerut, Feather Witch.

nesocotire.

— Dar acum Wyval te-a luat. Şi în curând te va ucide şi chiar şi Edur nu poate face nimic. De îndată ce îşi dau seama că eşti într-adevăr otrăvit, îţi vor tăia inima.

— Ţi-e teamă că voi deveni Wyval? Asta e soarta mea?

Ea clătină din cap. – Acesta nu este sărutul unui Soletaken, Udinaas. Este o boală care îţi atacă creierul. Otrăveşte sângele limpede al gândurilor tale.

— Eşti cu adevărat aici, Feather Witch? Aici, în visul meu?

Odată cu întrebarea, forma ei deveni translucidă, se clătina, apoi se împrăştia ca nisipul bătut de vânt.

Nu mă voi trezi niciodată?

Mişcarea cerului în dreapta lui l-a atras în jurul lui.

Dragonii. O zeci de creaturi, călărind curenţi îndepărtaţi chiar deasupra orizontului incert. în jurul lor roia Wyval, ca nişte muşchi.

Şi Udinaas a înţeles deodată ceva.

Ei merg la război.

______

Frunzele Morok au acoperit cadavrul. în următoarele câteva zile, acele frunze aveau să înceapă să putrezească, lăsând în ceara chihlimbar o pată albăstruie, până când corpul învelit cu monede dedesubt a devenit o formă neclară, ca şi cum ar fi învelit în gheaţă.

Umbra în ceară, care îl înconjoară pe războinicul Beneda pentru totdeauna. Un refugiu pentru spectrul rătăcitor, acolo în buşteanul scobit.

Trull stătea lângă cadavru. Boia Blackwood era încă în curs de pregătire într-o clădire neluminată dintr-o parte a cetăţii. Lemnul viu a rezistat mâinilor care i-ar schimba forma. Dar iubea moartea şi aşa putea fi convinsă.

Strigăte îndepărtate în sat, în timp ce vocile se ridicau într-o rugăciune finală către Fiica Amurg. Noaptea a fost la câteva momente de la sosire. Orele goale, când chiar şi credinţa însăşi trebuie să fie liniştită, erau în faţă. Noaptea a aparţinut Trădătorului. Care a căutat să- l ucidă pe părintele Shadow chiar în momentul lor de triumf şi care aproape a reuşit.

Au existat interdicţii împotriva discursului serios în această trecere

nesocotire.

a timpului. în întuneric rătăcea înşelăciunea, o suflare nevăzută pe care oricine putea să-l atragă şi astfel să se infecteze.

Nu au fost îngropate săbii sub pragul caselor în care locuiau fecioarele. A pecetlui căsătoria acum ar însemna să-i condamne soarta. Un copil născut a fost omorât. îndrăgostiţii nu s-au atins unul de altul. Ziua era moartă.

în curând, însă, luna avea să răsară şi umbrele aveau să revină încă o dată. Aşa cum Scabandari Bloodeye a ieşit din întuneric, tot aşa a

apărut şi lumea. *Eşecul îl aşteaptă pe Trădător.* Nu se putea altfel, ca nu cumva tărâmurile să coboare în haos.

Se uită în jos la movila de frunze sub care zăcea trupul războinicului. Se oferise voluntar să stea de pază în prima noapte. Niciun cadavru Edur nu a fost lăsat vreodată nesupravegheat când întunericul se întindea, pentru că nu-i păsa de nimic

indiferent dacă respiraţia îi curgea în carne caldă sau rece. Un cadavru ar putea declanşa evenimente groaznice la fel de uşor ca actele cuiva în viaţă. Nu avea nevoie de o voce sau de gesturi proprii. Alţii erau mereu dornici să vorbească pentru asta, să tragă lama sau pumnalul.

Hannan Mosag proclamase că acesta era cel mai mare defect dintre Edur. Bătrânii şi morţii au fost primii şoptitori ai cuvântului *răzbunare.* Bătrânii şi morţii stăteau lângă acelaşi zid şi, în timp ce morţii îl înfruntau, bătrânii îi ţineau spatele. Dincolo de acel zid era uitarea. Au vorbit de la sfârşitul vremurilor şi amândoi au cunoscut nevoia să-i conducă pe tineri pe căi identice, chiar dacă doar pentru a da sens la tot ceea ce ştiuseră şi tot ceea ce făcuseră.

Vrăjiturile erau acum interzise. Crimele de răzbunare au condamnat o întreagă linie de sânge la execuţie în dizgraţie.

Trull Sengar îl privise, de unde stătea în întunericul de sub un copac – trupul dinaintea lui – îl privise pe fratele său Rhulad ieşind în pădure, în aceste ore întunecate, el fusese furtiv în mişcare, furând ca un spectru de la marginea satului.

în pădure, pe poteca de nord.

Asta a dus la cimitirul care fusese ales pentru înmormântarea războinicului Beneda.

Unde o femeie singură veghea împotriva nopţii.

Poate fi o încercare... care va eşua. Sau este o repetare a întâlnirilor care au mai avut loc, de multe ori. Ea este de necunoscut. Ca toate femeile sunt de necunoscut. Dar el nu este. A întârziat la război şi deci cureaua lui este goală. Ar trage sânge în alt mod.

Pentru că Rhulad trebuie să câştige. în toate, el trebuie să câştige. Aceasta este marginea stâncii a vieţii lui, şuviţa îngustă pe care el însuşi o modelează, cu fiecare uşoară observată – indiferent dacă este reală sau imaginată, nu contează – fiecare moment de

tăcere care, pentru el, ţipă dispreţ faţă de vastul vid al realizărilor sale.

Rhulad. Tot ceea ce merită să lupţi se câştigă fără a lupta. Fiecare luptă este o luptă împotriva îndoielii. Onoarea nu este un lucru de urmărit, pentru că ea, ca şi în cazul tuturor celorlalte forţe ale vieţii, este de fapt impulsionată, mergând direct pentru tine. Momentul ciocnirii este locul în care adevărul despre tine este dezvăluit.

O încercare. Pe care o va refuza, cu indignare în ochi.

Sau braţele lor sunt acum împletite, iar în întuneric este căldură şi sudoare. Şi trădarea.

Şi nu se putea mişca, nu îşi putea abandona propria veghe deasupra acestui războinic Beneda anonim.

Fratele său Frica făcuse o sabie, după obicei. Stătuse în faţa lui Mayen, cu lama sprijinită pe dosul mâinilor. Şi ea făcuse un pas înainte, mărturisită de toţi, pentru a-i lua arma de la el. Ducând-o înapoi acasă.

Logodnă.

La un an de la acea zi – peste cinci săptămâni – avea să iasă din prag cu acea sabie. Apoi, folosindu-l pentru a excava un şanţ înainte de prag, ea îl aşeza în pământ şi îl îngropa. Fier şi pământ, armă şi casă. Barbat si femeie.

Căsătorie.

înainte de acea zi în care Frica a prezentat sabia, Rhulad nu se uitase nici măcar la Mayen. A fost dezinteresul tineretului? Nu, Edur nu erau ca Letherii. Un an printre leterii a fost ca o zi printre eduri. Printre fecioarele din gospodăriile nobiliare se aflau o mână de femei mai frumoase. Dar el pusese ochii asupra ei după aceea.

Şi asta a făcut să fie ceea ce a fost.

Ar putea abandona această priveghere. Un războinic Beneda nu era un războinic Hiroth, până la urmă. Un cadavru ros de mare, îmbrăcat în cupru, nu în aur. Putea să plece pe acea potecă,

mergând prin întuneric.

Pentru a găsi ce? Certitudine, dinţii ascuţiţi din spatele tuturor celor care îi roadeau gândurile.

Şi ce merită?

Sunt aceste ore negre -

Ochii lui Trull Sengar se măriră încet. O siluetă ieşise din marginea pădurii vizavi de el. Inima bătând, se uită fix.

A făcut un pas înainte. Sânge negru în gură. Pielea este o reflexie palidă, tocită a luminii lunii, mânjită cu murdărie, pătată de ceva asemănător mucegaiului. Teci gemene, goale, de lemn lustruit la şolduri. Fragmente de armură atârnă de el. înalt, dar cu umeri aplecaţi, de parcă înălţimea ar fi devenit propria ei impunere.

Ochi ca nişte cărbuni pe moarte.

— Ah, murmură, privind în jos spre mormanul de frunze, ce avem noi aici? Vorbea limba nopţii, înrudită cu cea a Edurului.

Tremurând, Trull se forţă să facă un pas înainte, mutându-şi suliţa într-o strângere cu două mâini, lama de fier plutind deasupra cadavrului. – Nu este pentru tine, spuse el, cu gâtul brusc uscat şi ciudat de strâns.

Ochii străluciră mai strălucitor pentru o clipă când apariţia cu pielea albă ridică privirea către Trull. – Tiste Edur, mă cunoşti?

Trull dădu din cap. – Fantoma întunericului.

Trădătorul. Un rânjet galben şi negru.

Trull tresări când se apropia cu un pas şi apoi se aşeză ghemuit pe cealaltă parte a frunzelor. – Pleacă de aici, fantomă, spuse Edur.

— Sau ce vei face?

— Trage alarma.

'Cum? Vocea ta este doar o şoaptă acum. Gâtul tău este încleştat. Te chinui să respiri. Este trădarea care te sugrumă, Edur? Nu contează. Am rătăcit departe şi nu vreau să port armura acestui

om. S-a îndreptat. – întoarce-te, războinică, dacă vrei să tragi respiraţia.

Trull se ţinea acolo unde era. Aerul i-a şuierat în gâtul strâns şi simţea că îi slăbesc membrele.

— Ei bine, laşitatea nu a fost niciodată un defect printre Edur. Ascultă-te aşa, atunci. Silueta s-a întors şi a mers spre marginea pădurii.

Binecuvântat de aer, apoi altul. învârtindu-se cu capul, Trull şi-a plantat suliţa şi s-a sprijinit de ea. 'Aştepta!'

Trădătorul se opri, îl privi încă o dată. —Asta...

asta nu s-a mai întâmplat niciodată. Privegherea...

„Contestat doar de spiritele pământeşti înfometate". Trădătorul dădu din cap. – Sau, şi mai patetic, de spiritele Blackwoods dezrădăcinate,
care se scufundă în carne şi oase pentru a face ce? Nimic, aşa cum au făcut în viaţă. Există nenumărate forţe în această lume, Tiste Edur, şi majoritatea dintre ele sunt slabe.

— Părintele Shadow te-aînchis...

— Aşa a făcut şi eu rămân acolo. încă o dată, acel zâmbet îngrozitor. – în afară de când visez. Darul reticent al Mamei Dark, o amintire pentru mine că Ea nu uită. Un reamintire pentru mine că şi eu nu trebuie să uit niciodată.

— Acesta nu este un vis, spuse Trull.

— Au fost spulberaţi, spuse Trădătorul. 'Cu mult timp în urma. Fragmente împrăştiate pe un câmp de luptă. De ce i-ar vrea cineva? Acele cioburi sparte nu pot fi niciodată reunite. Ei sunt, fiecare şi fiecare, acum pliaţi pe ei înşişi. Deci, mă întreb, *ce a făcut cu ei?*

Silueta a intrat în pădure şi a dispărut.

— Acesta, şopti Trull, nu este un vis.

Udinaas deschise ochii. Duhoarea cadavrului ars a rămas în nas şi în gură, groasă în gât. Deasupra lui, tavanul înclinat al casei lungi, scoarţă neagră şi aspră şi crăpăituri îngălbenite. A rămas nemişcat sub pături.

Era aproape de zori?

Nu auzea nimic, nicio voce din camerele de dincolo. Dar asta i-a spus puţin. Orele dinaintea răsăritului lunii au fost tăcute. La fel ca, desigur, orele în care toată lumea dormea. Avea plase de reparat în ziua următoare. Şi şuviţe de frânghie de ţesut.

Poate că acesta este adevărul nebuniei, când o minte nu poate face altceva decât să facă liste nesfârşite cu sarcinile banale care o aşteaptă, ca dovadă a sensului său mental. Repare plasele alea. înfăşuraţi acele fire. Vedea? Nu mi-am pierdut sensul viaţa mea.

Sângele Wyvalului nu era nici cald, nici rece. Nu a făcut furie. Udinaas nu se simţea diferit în corpul său. *Dar sângele limpede al gândurilor mele, o, ele sunt într-adevăr pătate.* A împins păturile şi s-a ridicat. *Aceasta este calea, deci, şi trebuie să rămân pe ea. Până vine momentul.*

Repare plasele. Ţesiţi şuviţele.

Sapă groapa pentru acel războinic Beneda, care tocmai ar fi deschis ochii, dacă ar fi avut vreunul. Şi nu văzut întunericul monedelor întemniţate. Nu am văzut ceara albastră, nici frunzele morok reacţionând la acea ceară şi devenind umede şi negre. Văzut, în schimb, chipul lui... altceva.

Wyval a înconjurat dragonii în zbor. Văzuse asta. Ca nişte câini care înconjoară stăpânul lor în timp ce vânătoarea este pe cale să fie dezlănţuită. Ştiu, deci, de ce sunt acolo unde am ajuns. Şi când este un răspuns, noaptea urmează să şoptească – nu, nu şopteşte, ci urle. Chemarea la urmărire de către întuneric însuşi.

Udinaas şi-a dat seama că era printre inamici. Nu ca un Letherii condamnat la o viaţă de sclavie. Asta nu era nimic legat de pericolul pe care îl simţea noul său sânge, aici, în această inimă a lui Edur şi Kurald Emurlahn.

Feather Witch ar fi fost mai bine, presupun, dar Mother Dark se mişcă nevăzută chiar şi în lucruri ca acestea.

Şi-a făcut drum în camera principală.

Şi sa întâlnit faţă în faţă cu Uruth.

— Acestea nu sunt orele de rătăcire, sclave, spuse ea.

Văzu că tremura.

Udinaas se lăsă pe podea şi îşi aşeză fruntea pe scândurile uzate.

—

Pregăteşte pelerinele fricii, ale lui Rhulad şi ale lui Trull pentru călătoria în noaptea asta. Fi

gata înainte de răsăritul lunii. Mâncare şi băutură pentru masa de dimineaţă.

Se ridică repede în picioare pentru a face ceea ce ea a cerut, dar a fost oprit de o mână întinsă.

— Udinaas, spuse Uruth. – Faci asta singur, fără să spui nimănui. El a dat din cap.

Din pădure s-au strecurat umbre. Luna răsărise, lumea închisorii pentru adevăratul tată al lui Menandore, care era prins în ea. Bătăliile străvechi ale Părintelui Umbră făcuseră această lume, o modelaseră în atât de multe feluri. Scabandari Bloodeye, apărător vehement împotriva slujitorilor fanatici ai certitudinii implacabile, fie că acea certitudine ardea orbitoare, fie că era negru atotînghiţitor. înfrângerile pe care le făcuse – îngroparea fratelui întuneric şi întemniţarea fratelui Lumină acolo, în acea lume îndepărtată, zăbrelită de pe cer – au fost ambele daruri şi nu doar pentru Edur, ci pentru toţi cei care s-au născut şi au trăit doar o singură zi. a muri.

Darurile libertăţii, o voinţă dezlănţuită, dacă nu se lipeşte pe sine astfel de lanţuri – ofertele nenumărate, mereu zguduitoare ale

gazdei înghesuite, fiecare şoptind promisiuni de mântuire împotriva confuziei – şi le purta ca o armură.

Trull Sengar a văzut lanţuri pe Letherii. A văzut plasa impenetrabilă care îi lega, legăturile raţionamentului ţesute împreună într-o masă haotică în care nu puteau fi găsit niciun început şi niciun sfârşit. El a înţeles de ce se închinau unui tron gol. Şi ştia modul în care vor justifica ei tot ceea ce făceau. Progresul a fost o necesitate, creşterea a fost câştig. Reciprocitatea aparţinea proştilor, iar datoria era forţa obligatorie a întregii naturi, a fiecărui popor şi a fiecărei civilizaţii. Datoria era propriul ei limbaj, în care erau folosite cuvinte precum negociere, compensare şi justificare, iar legalitatea era o sferă de duplicitare care orbea ochii justiţiei.

Un tron gol. Pe vârful unui munte de monede de aur.

Părintele Umbră căutase o lume în care incertitudinea să-şi poată acţiona otrava insidioasă împotriva celor care alegeau intransigenţa ca armă – cu care ţineau înţelepciunea la distanţă. Unde fiecare cetate s-a prăbuşit în cele din urmă din interior, din însăşi greutatea acelor lanţuri care exercitau o îmbrăţişare atât de inflexibilă.

în mintea lui se certa cu acea fantomă – Trădătorul. Cel care a căutat să-l ucidă pe Scabandari Bloodeye cu toate acele mii de ani în urmă. El a susţinut că fiecare certitudine este un tron gol. Că cei care cunoşteau o singură cale vor veni să i se închine, chiar dacă ducea la marginea unei stânci. S-a certat, iar în tăcerea indiferenţei acelei fantome faţă de cuvintele sale a ajuns să-şi dea seama că el însuşi vorbea – aprig de căldură – de la picioarele unui tron gol.

Scabandari Bloodeye nu făcuse niciodată acea lume. El dispăruse în acesta, pierdut pe o cale pe care nimeni altcineva nu putea să o urmeze.

Trull Sengar stătea în faţa cadavrului şi a mormanului său de frunze putrezite şi simţi pustiirea în sufletul său. O mulţime de cărări aşteptau în faţa lui şi toate erau sordide, pline de disperare.

Sunetul cizmelor pe potecă. S-a transformat.

Frica şi Rhulad se apropiară. Purtând pelerina lor. Frica îl purta pe al lui Trull în braţe, iar de umerii bărbatului atârna un pachet mic.

Faţa lui Rhulad era îmbujorată, iar Trull nu-şi putea da seama dacă s- a născut din anxietate sau emoţie.

— Te salut, Trull, spuse Fear, întinzându-i mantia.

'Unde mergem?'

— Tatăl nostru trece în noaptea asta în templu. Mă rog pentru îndrumare.

— Bolul de piatră, spuse Rhulad, cu ochii strălucind. – Mama ne trimite la Stone Bowl.

'De ce?'

Rhulad a ridicat din umeri.

Trull s-a confruntat cu Frica. „Ce este acest bol de piatră? Nu am auzit niciodată de asta. – Un loc vechi. în şanţul Kaschan. — Ştiai de locul ăsta, Rhulad?

Fratele lui mai mic a clătinat din cap. – Nu până în seara asta, când mama a descris-o. Cu toţii am mers pe marginea şanţului. Desigur, întunericul inimii ei este de nepătruns – cum am fi putut ghici că în ea se ascunde un loc sfânt?

— Un loc sfânt? în întuneric absolut?

— Semnificaţia asta, spuse Fear, va fi evidentă destul de curând, Trull.

Au început să meargă, fratele cel mare în frunte. în pădure, pe o potecă care duce spre nord-vest. – Frica, spuse Trull, ţi-a mai vorbit Uruth despre Bowl de piatră?

„Sunt Maestrul Armelor”, a răspuns Fear. „Au fost rituri de respectat. . .' Printre ele, ştia Trull, memorarea fiecărei bătălii vreodată Edur

au luptat. Apoi s-a întrebat de ce îi venise acel gând, ca răspuns la cuvintele fricii. Ce legături ascunse a încercat să dezvăluie propria sa mintea şi de ce nu a putut să le discearnă?

Au continuat mai departe, evitând bazinele de lumina lunii neîntrerupte de umbre.

— Tomad ne-a interzis această călătorie, spuse Trull după un timp.

— în chestiuni de vrăjitorie, spuse Fear, Uruth este superior lui Tomad. – Şi aceasta este o chestiune de vrăjitorie?

Rhulad pufni în spatele lui Trull. – Ai stat cu noi în barca regelui vrăjitor.

— Da, a fost de acord Trull. – Frica, oare Hannan Mosag ar fi de acord cu ceea ce facem, cu ceea ce Uruth ne porunceşte?

Frica nu spunea nimic.

— Tu, a spus Rhulad, eşti prea plin de îndoială, frate. Te leagă pe loc...

— Te-am văzut mergând pe poteca către cimitirul ales, Rhulad. După plecarea lui Duskşi înainte derăsăritul lunii.

Dacă Frica a reacţionat la asta, spatele nu i-a dezvăluit şi nici paşii nu i-au zbătut pe potecă.

— Ce-i cu asta? întrebă Rhulad, cu tonul prea liber, prea casual. — Cuvintele mele, frate, nu trebuie să li se răspundă cu neîncredere.

— Ştiam că Fear era ocupată să supravegheze întoarcerea armelor în armurie, spuse Rhulad. – Şi am simţit o răuvoinţă care târăşte întunericul. Şi aşa am stat în veghe ascunsă la logodnica lui, care era singură în cimitir. Poate că sunt nesângerat, frate, dar nu sunt lipsit de curaj. Ştiu că crezi că lipsa de experienţă este solul în care înfloresc rădăcinile curajului fals. Dar nu sunt fals, indiferent ce credeţi. Pentru mine, lipsa de experienţă este un sol neîntrerupt, care nu este încă pregătit pentru rădăcini. Am stat în locul fratelui meu.

— Rău răutate în noapte, Rhulad? A căror?'

— Nu puteam fi sigur. Dar am simţit-o.

— Frica, spuse Trull, nu ai întrebări pentru Rhulad în această

chestiune? – Nu, răspunse frica sec. – Nu este nevoie de asta. . . când eşti
în jurul.'

Trull şi-a închis gura, recunoscător că noaptea i-a ascuns înroşirea feţei.

După aceea, s-a lăsat linişte ceva timp.

Traseul a început să urce, şerpuind printre aflorimente de granit cu piele de lichen. S-au căţărat peste copaci căzuţi ici şi colo, au urcat pe tobogane abrupte. Lumina lunii a devenit difuză, iar Trull a simţit că era aproape de zori când au ajuns la cel mai înalt punct al traseului.

Calea îi ducea acum spre interior – spre est – de-a lungul unei creaste de copaci prăbuşiţi şi bolovani sparţi. Apa prinsă în depresiuni din roca de bază a format bazine negre impenetrabile care s-au răspândit pe traseu. Cerul a început să se lumineze deasupra capului.

Frica i-a condus apoi de pe potecă, spre nord, peste sâmburi prăbuşit şi printre copacii răsucite. La scurt timp mai târziu, Kaschan Trench era în faţa lor.

Un defileu vast, ca o rană înţepată a unui cuţit în roca de bază, cu părţile sale abrupte şi curgând cu apă, curgea într-o linie zimţată, începând sub Haşana Inlet o jumătate de zi spre vest şi, în cele din urmă, dispărând în roca de bază la mai mult de o zi de călătorie, spre est: Erau în punctul cel mai larg, cu două sute de paşi, peisajul vizavi puţin mai înalt, dar de altfel identic – bolovani împrăştiaţi arătau de parcă ar fi fost împinşi în sus din defileu şi copaci stricat care păreau îmbolnăviţi de o suflare nevăzută, din adâncuri.

Frica i-a desfăcut mantia, a lăsat rucsacul şi s-a îndreptat spre o movilă diformă de pietre. El a îndepărtat ramurile moarte şi Trull a văzut că pietrele erau un fel de gropi. Frica a îndepărtat piatra de capăt şi a coborât mâna în golul de dedesubt. Ridică un colac de frânghie înnodat.

— Scoate-ţi mantia şi armele, spuse el în timp ce ducea bobina până la margine.

A găsit un capăt şi şi-a legat rucsacul, mantia, sabia şi suliţa. Trull şi Rhulad s-au apropiat cu echipamentul lor şi totul a fost legat de
frânghie. Frica a început apoi să-l coboare peste lateral.

— Trull, ia celălalt capăt şi du-l într-un loc de umbră. Un loc în care umbra nu se va retrage înaintea soarelui pe măsură ce trece ziua.

A luat capătul frânghiei şi a mers către un bolovan mare, înclinat. Când a introdus capătul în umbra de la baza ei, a simţit că nenumărate mâini îl apucă. Trull făcu un pas înapoi. Frânghia era acum întinsă.

Revenind la margine, văzu că Frica îşi începuse deja coborârea.

Rhulad rămase cu privirea în jos.

— Trebuie să aşteptăm până ajunge la fund, spuse Rhulad. – Va trage de frânghie de trei ori. Mi-a cerut să merg mai departe.

'Foarte bine.'

— Are cele mai dulci buze, murmură Rhulad, apoi ridică privirea şi întâlni ochii lui Trull. – Asta vrei să spun? Pentru a da dovada suspiciunilor tale?

— Am multe bănuieli, frate, răspunse Trull. „Avem gânduri arse de soare, avem gânduri înghiţite de întuneric. Dar gândurile din umbră sunt cele care se mişcă cu furiş, strecurându-se până la marginea tărâmurilor rivale – chiar dacă doar pentru a vedea ce este de văzut.

— Şi dacă nu văd nimic?

— Nu văd niciodată nimic, Rhulad.

— Atunci iluzii? Dacă văd doar ceea ce le evocă imaginaţia? False jocuri de lumină? Forme în întuneric? Nu aşa devine suspiciunea o otravă? Dar o otravă ca nectarul alb, fiecare gust care te lasă însetat de mai mult.

Trull tăcu o clipă lungă. Apoi a spus: „Frica mi-a vorbit nu de

mult. Despre modul în care cineva este perceput, mai degrabă decât despre modul în care este cu adevărat. Cum puterea celui dintâi o poate copleşi pe cea a celui din urmă. Cum, într-adevăr, percepţia modelează adevărul ca valurile pe piatră.

— Ce mi-ai cere, Trull?

S-a confruntat direct cu Rhulad. —încetează să te pavneşti înaintea lui Mayen. Un zâmbet ciudat, apoi: – Foarte bine, frate. Ochii lui Trull se măriră uşor.
Frânghia s-a rupt de trei ori.

— E rândul meu, spuse Rhulad. S-a apucat de frânghie şi a dispărut rapid din vedere.

Nodurile acestor cuvinte erau orice altceva decât slăbite. Trull trase adânc aer în piept, scoase încet, întrebându-se de acel zâmbet. Particularitatea acestuia. Un zâmbet care ar fi putut fi durere, un zâmbet născut din rănire.
Apoi s-a întors asupra sa şi a studiat ce simţea. Greu de găsit, de recunoscut, dar. . . *Părinte Shadow, iartă-mă. Simt... murdară.*
Cele trei remorchere îl tresăriră.

Trull luă frânghia grea în mâini, simţind învelişul de ceară de albine frecat de fibre pentru a le împiedica să putrezească. Fără nodurile pentru picioare şi mâini, coborârea ar fi într-adevăr perfidă. Ieşi peste margine, cu faţa spre interior, apoi se lăsă pe spate şi începu să-şi croiască drum în jos.

Pârâie sclipitoare curgeau pe piatra brută dinaintea lui. Calcrări pătate de roşu aliniau suprafaţa ici şi colo. Insecte asemănătoare puricilor au sărit peste suprafaţă. Zgârieturile lăsate de trecerea lui Rhulad şi Frica străluceau în lumina care se stingea, brazde zdrenţuite rănind tot ce se lipeau de stâncă.

Nod cu nod, a coborât pe frânghie, întunericul se adânceşte în jurul lui. Aerul a devenit rece şi umed, apoi rece. Apoi picioarele lui au lovit bolovanii cu muşchi, iar mâinile s-au întins pentru a-l linişti.

Ochii lui se străduiau să distingă formele fraţilor săi. – Ar fi trebuit

să aducem un felinar.

— Este lumină din castronul de piatră, spuse Fear. – Un bătrân Warren. Kaschan.

— Warrenul acela a murit, spuse Trull. – Distrus de mâna părintelui Shadow.

— Copiii lui au murit, frate, dar vrăjitoria persistă. S-au adaptat ochii? Poţi să vezi pământul în faţa ta?

O prăbuşire de bolovani şi strălucirea apei curgătoare între ei. 'Eu pot.'

— Atunci urmează-mă.

Şi-au făcut drum de pe zid. Piciorul era perfid, forţându-i să meargă încet. Ramuri moarte împodobite cu ciuperci şi muşchi. Trull a văzut un fel de rozătoare palidă, fără păr, strecurându-se într-o crăpătură dintre două stânci, cu coada alunecându-se în urma lui. – Acesta este
tărâmul Trădătorului, spuse el.

Frica mormăi. – Mai mult decât ştii, frate. – Mai este ceva
în faţă, spuse Rhulad în şoaptă.

Forme vaste, falnice. Pietre în picioare, lipsite de lichen sau
muşchi, suprafaţa cu textura ciudat, făcută, îşi dădu seama Trull
în timp ce se apropiau, de
seamănă cu scoarţa Blackwood. Rădăcini groase s-au încolăcit de la baza fiecărui obelisc, răspândindu-se pentru a se împletire cu cele ale pietrelor de fiecare parte. Dincolo, pământul a căzut într-o adâncitură largă, din care lumina se scurgea ca ceaţa.

Frica i-a condus printre pietrele în picioare şi s-au oprit la marginea gropii.

Rădăcinile s-au zvârcolit în jos şi ţesute în mijlocul lor erau oase. Mii si mii. Trull l-a văzut pe Kaschan, vechii duşmani temuţi ai Edurului, bot de reptilieni şi colţi strălucitori. Şi oase care aparţineau în mod clar Tiste. Printre ele, oasele de aripi fin curbate de la Wyval şi, chiar la bază, craniul masiv al unui Eleint, osul lat şi plat al frunţii zdrobit spre interior, ca de lovitura unui pumn gigantic, cu mănuşă.

Din covoraşul haotic de pe versanţi crescuse un tuf fără frunze, crengile şi crengile cenuşii şi strânse. Apoi respiraţia şuieră printre dinţii lui Trull. Tufişul era de piatră, nu creştea în felul cristalului, ci al lemnului viu.

„Vrăjitoria Kaschan”, spuse frica după un timp, „se naşte din sunete pe care urechile noastre nu le pot auzi, formate în cuvinte care slăbesc legăturile care ţin toată materia împreună, care o ţin de pământ. Sunete care se îndoaie şi întind lumina, aşa cum un flux de maree în sus pe un râu este despărţit în momentul întoarcerii. Cu această vrăjitorie, au modelat cetăţi de piatră care călăreau cerul ca norii. Cu această vrăjitorie, ei au transformat întunericul asupra lui cu o foame pe care nimeni care s-a apropiat prea mult nu ar putea s-o sfideze, o foame atot-devoratoare care se hrănea în primul rând cu ea însăşi. Vocea lui era ciudat de surdină în timp ce vorbea. – Vrăjitoria Kaschan a fost trimisă în lăcaşul Mamei întunecate, ca o ciumă. Astfel a fost sigilată poarta de la Kurald Galain către orice alt tărâm. Astfel, Mama întunecată a fost dusă în miezul Abisului, martoră la un vârtej nesfârşit de lumină care o înconjura – tot ceea ce ea ar devora într-o zi, până când ultimul fir de materie va dispărea în ea. Anihilarea Mamei întunecate. Astfel, Kaschan, care sunt morţi de mult, i-au stabilit Mamei întunecate un ritual care se va sfârşi cu uciderea ei. Când toată Lumina dispare. Când nu există nimic de aruncat Shadow, şi aşa şi Shadow este sortită să moară.

„Când Scabandari Bloodeye a descoperit ce făcuseră, era prea târziu. Sfârşitul, *moartea* Abisului, nu poate fi evitat. Călătoria a tot ceea ce există se repetă pe orice scară, fraţilor. De la acele tărâmuri prea mici pentru ca noi să le vedem, până la Abisul însuşi. Kaschanul a blocat toate lucrurile în mortalitate, în plonjarea necruţătoare către dispariţie. Aceasta a fost răzbunarea lor. Un act născut, poate, din disperare. Sau cea mai aprigă ură imaginabilă. Martori ai dispariţiei lor, ei au forţat pe toţi ceilalţi să împărtăşească acea soartă.

Fraţii lui au tăcut. Ecourile plictisitoare ale ultimelor cuvinte ale fricii au dispărut.

Apoi Rhulad mormăi. – Nu văd semne ale acestei convergenţe finale, Frica.

— O moarte îndepărtată, da. Mai departe decât s-ar putea imagina. Totuşi va fi

vino.'

— Şi ce înseamnă asta pentru noi?

„Invaziile Tiste i-au condus pe Kaschan la ultimul lor act. Părintele Shadow a câştigat duşmănia fiecărui zeu Bătrân, a fiecărui ascendent. Din cauza ritualului Kaschan, jocul etern dintre întuneric, Lumină şi Umbră avea să se încheie într-o zi. Şi

odată cu ea, toată existenţa. Şi-a înfruntat fraţii. „îţi spun această cunoaştere secretă, ca să înţelegi mai bine ce s-a întâmplat aici, ce s-a făcut. Şi de ce HannanMosag vorbeşte despre duşmani cu mult dincolo de muritorii Letherii.'

Primele licăriri de realizare şoptiră prin Trull. Şi-a târât privirea din ochii întunecaţi şi bântuiţi ai fricii şi a privit în jos în groapă. Până la bază, până la craniul acelui dragon ucis. – L-au ucis.

— l-au distrus corpul corporal, da. Şi i-a închis sufletul. – Scabandari Bloodeye, spuse Rhulad, clătinând din cap de parcă ar nega totul

că a văzut. – Nu poate fi mort. Craniul ăla nu este... – Este, spuse Fear. – L-au ucis pe zeul nostru. 'OMS?' întrebă Trull.

'Toti. Zei bătrâni. Şi Eleint. Zeii bătrâni şi-au slăbit sângele în vene. Dragonii au dat naştere unui copil de o teroare de nedescris, să-l caute şi să-l vâneze pe Scabandari Bloodeye. Părintele Shadow a fost doborât. Un zeu bătrân pe nume Kilmandaros i-a spart craniul. Apoi au făcut pentru spiritul lui Bloodeye o închisoare a durerii eterne, a agoniei peste măsură, care să dureze până când Abisul însuşi va fi devorat.

— Hannan Mosag înseamnă să-l răzbune pe zeul nostru.

Trull se încruntă. – Zeii Bătrâni au dispărut, Frica. La fel şi Eleint. Hannan Mosag comandă şase triburi ale lui Tiste Edur şi un lavă fragmentat.

— Patru sute douăzeci şi câteva de mii de Edur, spuse Rhulad. – Şi, pentru toate explorările noastre nesfârşite, nu am găsit nicio rudă printre fragmentele lui Kurald Emurlahn. Frica, Hannan Mosag vede prin gânduri pătate. Un lucru este să provoci hegemonia Letherilor cu demoni invocaţi şi, dacă necesare, lame de fier. Trebuie să purtăm acum război împotriva fiecărui zeu din această lume?

Frica dădu încet din cap. „Sunteţi aici”, le-a spus el, „şi vi s-a spus ceea ce se ştie. Să nu te văd că te apleci într-un genunchi şi lăudăm numele Regelui Vrăjitor. El caută putere, fraţilor. El *are nevoie* de putere şi nu-i pasă de provenienţa ei şi nici de pata ei.

— Cuvintele tale sunt trădătoare, spuse Rhulad, iar Trull auzi o

încântare ciudată în vocea fratelui său.

'Sunt ei?' a întrebat frica. – Hannan Mosag ne-a însărcinat să facem o călătorie periculoasă. Să primească pentru el un cadou. Pentru a-l da apoi în mâinile lui. Un cadou, fraţilor, de la cine?

— Nu-l putem nega, spuse Trull. „El va alege pur şi simplu pe alţii care să meargă în locul nostru. Şi ne vom confrunta cu exilarea, sau mai rău.

— Desigur că nu-l vom nega, Trull. Dar nu trebuie să călătorim ca bătrânii orbi.

— Dar Binadas? întrebă Rhulad. – Ce ştie el despre asta? – Totul, răspunse Fear. – Mai mult, poate, decât Uruth însăşi.

Trull se uită încă o dată la craniul de dragon mucegăit din fundul gropii. – De ce eşti sigur că este Scabandari Bloodeye?

— Pentru că văduvele l-au adus aici. Cunoştinţele au fost transmise în fiecare generaţie printre femei.

— Şi Hannan Mosag?

— Uruth ştie că a fost aici, în acest loc. Cum a descoperit adevărul rămâne un mister. Uruth nu mi-ar fi spus niciodată mie şi Binadas, dacă nu ar fi fost disperarea ei. Regele vrăjitor se bazează pe puteri mortale. Gândurile lui sunt pătate? Dacă nu înainte, sunt acum.

Ochii lui Trull au rămas pe acel craniu. O execuţie brutală, pumnul acela trimis. – Mai bine sperăm, şopti el, că zeii Bătrâni au dispărut într-adevăr.

Capitolul patru

Există maree sub fiecare

val Şi suprafaţa apei Nu

suportă greutate

T ISTE E DUR SAYING

Nerek credea că Tiste Edur erau copii ai demonilor. Era cenuşă în sângele lor, care le păta pielea. A privi în ochii unui Edur însemna să vezi cenuşirea lumii, mânjirea soarelui şi pielea aspră a nopţii însăşi.

în timp ce războinicul Hiroth pe nume Binadas se îndrepta spre grup, Nerek a început să se întâmple. Pumnii bătându-şi propriile feţe şi piept, au căzut în genunchi.

Buruk cel Pale a mărşăluit printre ei, strigând blesteme şi ţipând cereri, dar ei erau surzi la el. Negustorul se întoarse în cele din urmă spre locul unde stăteau Seren Pedac şi Huli Beddict şi începu să râdă.

Huli se încruntă. – Va trece, Buruk, spuse el.

'Oh, va fi acum? Şi lumea în sine, va trece şi asta? Ca un vânt de moarte, vieţile noastre se învârtesc ca praful în mijlocul goanei sale precipită? Doar ca să se aşeze în urma lui, mort şi lipsit de sens – şi toate acele zgomote frenetice fără sens? Hah! Dacă l-aş fi angajat pe Faraed!

Atenţia lui Seren Pedac a rămas pe Tiste Edur care se apropia. Un vânător. Un ucigaş. Unul care probabil avea şi trăsătura tăcerilor lungi. îşi putea imagina acest Binadas, împărţind un foc în sălbăticie cu Huli Beddict. într-o seară, o noapte şi a doua zi dimineaţă, probabil o jumătate de duzină de cuvinte s-au schimbat între ei. Şi, bănuia ea, formarea unei prietenii vaste şi fără adâncime. Acestea erau misterele bărbaţilor, atât de derutant pentru femei. Unde tăcerile ar putea deveni o îmbinare de căi. Unde o mână de cuvinte fără importanţă ar putea lega spiritele într-un mod inefabil

înţelegere. Forţe în joc pe care ea le putea simţi, într-adevăr să le asculte, totuşi rămânând mereu în afara lor. Derutat şi frustrat şi pe jumătate neîncrezător.

Cuvintele împletesc sfaia între şi printre femei. Iar limbajul gestului şi al expresiei, toate îmbinându-se pentru a modela o tapiserie care, aşa cum înţelegea fiecare femeie, nu putea să rupă decât într-o singură direcţie, printr-un efort deliberat, vicios. O prietenie între femei nu cunoştea decât un inamic, şi acesta era răutatea.

Astfel, cu cât mai multe cuvinte, cu atât ţesătura este mai strânsă.

Seren Pedac îşi trăise cea mai mare parte a vieţii în compania bărbaţilor, iar acum, în rarele ei vizite la casa ei din Letheras, era privită de femei care o cunoşteau cu nelinişte. Ca şi cum alegerea ei i-ar fi făcut loialitatea incertă, motiv de suspiciune. Şi găsise în ea o neplăcere nedorită când era în compania lor. Au ţesut din fire diferite, pe rame diferite, discordante cu propriile ei ritmuri. Se simţea stângace şi grosolană printre ei, prinsă de propriile ei tăceri.

La care ea a răspuns cu fuga, departe de oraş, de trecutul ei.

De la femei.

Cu toate acestea, în cele mai scurte momente, într-o întâlnire a doi bărbaţi cu schimbul lor aproape indiferent de salutări, ea a fost doborâtă cu un pas în spate – aproape fizic – şi a fost închisă. Aici, împărţind acest teren, această potecă cu stâncile şi copacii ei, încă într-o altă lume.

Prea uşor să trageţi concluzia, cu un rânjet privat, că bărbaţii erau simpli. Desigur, dacă ar fi fost străini, s-ar putea foarte bine să se învârtească şi să-şi adulmece anusurile chiar acum. Concluzii invitante care au măturat deoparte toate noţiunile de complexitate, în locul lor o serie de generalizări reconfortante. Dar întâlnirea a doi bărbaţi care erau prieteni a distrus astfel de generalizări şi a contestat dispreţul care le ducea, ducând invariabil o femeie la mânie.

Şi dorinţa ciudată şi răutăcioasă de a păşi între ei.

Pe o plajă pietruită, un bărbat se uită în jos şi vede o stâncă, apoi alta şi alta. O femeie se uită în jos şi vede. . . stânci. Dar poate chiar şi acest lucru este simplist. Bărbatul la singular şi femeia la plural. Mai probabil că suntem bucăţi din amândouă, unii din unul în celălalt.

Pur şi simplu nu ne place să recunoaştem asta.

Era mai înalt decât Huli, cu umerii la nivelul ochilor Letherii. Părul lui era castaniu şi legat în împletituri lungi până la degete. Ochii de culoarea nisipului umed.
Piele ca cenuşa mânjită. Trăsături tinere, lungi şi înguste care delimitează gura lată.

Seren Pedac ştia numele Sengar. Era probabil că ea văzuse rudele acestui bărbat, printre delegaţiile cu care tratase în cele trei vizite oficiale la tribul lui Hannan Mosag.

— Războinicul Hiroth, spuse Buruk cel Pale, strigând pentru a fi auzit deasupra nerekului plângărit, „Te urez bun venit ca oaspete. Eu sunt-'

„Ştiu cine eşti”, a răspuns Binadas.

La cuvintele lui, vocile Nerek s-au stins, lăsând doar vântul să-şi urmeze poteca şi curgerea constantă a apei topite din cursurile mai înalte.

— Aduc la Hiroth, zicea Buruk, lingouri de fier...

— Şi ar testa, îl întrerupse Huli Beddict, grosimea gheţii. – Sezonul

s-a transformat, i-a răspuns Binadas lui Huli. – Gheaţa este ruptă

fisuri. A existat o recoltare ilegală de foci cu colţi. Hannan Mosag va fi dat răspunsul.

Seren Pedac se îndreptă spre comerciant. Studii chipul lui Buruk Palid. Alcoolul, nectarul alb şi vântul amar ridicaseră vasele de sânge chiar sub pielea palidă de pe nas şi obraji. Ochii bărbatului erau îngroziţi şi împuşcaţi de roşu. Nu a transmis nicio reacţie la cuvintele lui Edur. 'Regretabil. Este regretabil că, printre fraţii mei negustori, sunt cei care aleg să nesocotească înţelegerile. Momeala

aurului. O maree pe care nimeni nu o poate rezista.

„Acelaşi lucru se poate spune despre răzbunare”, a subliniat Binadas.

Buruk dădu din cap. – Da, toate datoriile trebuie rambursate.

Huli Beddict pufni. – Aurul şi sângele nu sunt la fel.

— Nu-i aşa? a provocat Buruk. – Războinicul Hiroth, interesele pe care le reprezint vor adera acum şi mereu la acordurile legate. Vai, Lether este o fiară cu multe capete. Controlul cel mai sigur al elementelor mai vorace va fi găsit într-o alianţă – între Edur şi acei Letherii care ţin de cuvintele care leagă cele două popoare ale noastre.

Binadas se întoarse. – Păstrează-ţi discursurile pentru Regele Vrăjitor, spuse el. – Te voi escorta în sat. Asta este tot ce trebuie să se înţeleagă între noi.

Ridicând din umeri, Buruk cel Pale se întoarse la căruţa lui. – Pe picioarele tale, Nerek! Traseul este în jos de aici încolo, nu-i aşa!

Seren îl privi pe comerciant urcând în spatele acoperit, dispărând din vedere, în timp ce Nerekul începea să se grăbească. O privire i-a arătat pe Huli şi Binadas înfruntându-se încă o dată. Vântul le-a purtat cuvintele la ea.

— Voi vorbi împotriva minciunilor lui Buruk, spuse Huli Beddict. – Va căuta să te prindă în capcană cu asigurări şi promisiuni simple, dintre care niciuna nu va merita un andocare.

Binadas ridică din umeri. – Am văzut capcanele pe care le-aţi întins înaintea Nerekului şi a Tarthenalului. Fiecare cuvânt este un nod într-o plasă invizibilă. împotriva ei, săbiile lui Nerek erau prea tocite. Tarthenalul prea lent pentru a se mânia. Faraed nu puteau decât să zâmbească în confuzia lor. Nu suntem ca acele triburi.

— Ştiu, spuse Huli. – Prietene, oamenii mei cred în stivuirea monedelor. Unul peste altul, urcând, urcând mereu la înălţimi glorioase. Urcarea înseamnă progres, iar progresul este tendinţa naturală a civilizaţiei. Progresul, Binadas, este credinţa din care reies noţiunile de destin. Letherii cred în destinul lor. Ei merită toate lucrurile, născuţi din virtuţile lor recunoscute. Tronul gol este mereu acolo pentru a fi luat.

Binadas zâmbea la cuvintele lui Huli, dar era un zâmbet ironic. Se întoarse brusc către Seren Pedac. – Achizitor. Alăturaţi-vă nouă, vă rog. Vechile răni strică părerea lui Huli Beddiet despre Lether?

„Destinul ne răneşte pe toţi”, a răspuns ea, „şi noi, Letherii, purtăm cicatricile cu mândrie. Cei mai mulţi dintre noi, a adăugat ea cu o privire plină de scuze către Huli.

— Una dintre virtuţile tale?

— Da, dacă ai putea să-i spui aşa. Avem talentul de a ascunde lăcomia sub mantia libertăţii. în ceea ce priveşte actele de depravare din trecut, preferăm să le ignorăm. Progresul, la urma urmei, înseamnă să privim mereu înainte şi orice am călcat în picioare în urma noastră este cel mai bine să uităm.

— Aşadar, progresul, spuse Binadas, încă zâmbind, nu vede sfârşit. – Vagoanele noastre se rostogolesc vreodată pe deal, Hiroth. Din ce în ce mai repede.' – Până când lovesc un zid.

„Ne prăbuşim prin majoritatea acestora”.

Zâmbetul s-a stins, iar Seren a crezut că a detectat o privire de tristeţe în ochii lui Edur înainte ca acesta să se întoarcă. „Trăim în lumi diferite”.

Şi eu l-aş alege pe al tău, spuse Huli Beddict.

Binadas îi aruncă bărbatului o privire, cu o expresie surprinzătoare. – Ai vrea, prietene?

Ceva în tonul lui Hiroth a făcut ca firele de păr să se ridice pe ceafa lui Seren Pedac.

Huli se încruntă, sugerând că şi el detectase ceva greşit în acea întrebare.

Atunci nu s-au mai schimbat cuvinte, iar Seren Pedac i-a permis lui Huli şi Binadas să preia conducerea pe traseu, permiţându-le atât de departe încât intimitatea lor să fie asigurată. Chiar şi aşa, păreau lipsiţi de a vorbi. Ea îi urmărea, paşii lor potriviţi, felul în care mergeau. Şi s-a întrebat.

Huli era atât de clar pierdut. Căutând să facă din Tiste Edur mâna propriei răzbunări, l-ar conduce la război, dacă ar putea. Dar distrugerea a produs doar ceartă, iar visul lui de a găsi pacea în sufletul său în sângele şi cenuşa măcelului a umplut-o de milă pentru bărbat. Ea nu putea, totuşi, să o lase să o orbească faţă de pericolul pe care îl prezenta.

Seren Pedac nu avea dragoste pentru propriul ei popor. Foamea răpitoare a Letherilor şi incapacitatea de a trece la orice perspectivă care nu le-a fost de folos au asigurat practic o mulţime de ciocniri sângeroase cu fiecare putere străină pe care o întâlneau. Şi, într-o zi, îşi vor întâlni meciul. *Vagoanele se vor sparge de un perete mai solid decât oricare dintre noi. Va fi Tiste Edur?* Nu părea probabil. Adevărat, posedau vrăjitorie formidabilă, iar Letherii încă nu au întâlnit luptători mai înverşunaţi. Dar triburile combinate se ridicau la mai puţin de un sfert de milion. Numai capitala regelui Diskanar găzduia peste o sută de mii şi în Lether existau o jumătate de duzină de oraşe aproape la fel de mari. Cu protectoratele peste Marea Draconilor şi spre est, hegemonia ar putea strânge şi echipa şase sute de mii de soldaţi, poate mai mulţi. Ataşat fiecărei legiuni ar fi un maestru de vrăjitorie, antrenat de Ceda, însuşi Kuru Qan. Edur-ul ar fi zdrobit, anihilate.

Şi Huli Beddict...

Ea îşi întoarse gândurile de la el cu un efort. La urma urmei, alegerile erau de făcut ale lui. Nici, bănuia ea, nu ar fi ascultat de avertismentele ei.

Seren Pedac şi-a recunoscut propria incertitudine şi confuzie. Ar susţine pacea cu orice preţ? Care au fost recompensele capitulării? Letherii au acces la resursele revendicate acum de Edur. Recolta din mare. *Şi Blackwood . . .*

Desigur. Este lemnul viu după care tânjim, sursa corăbiilor care se pot vindeca singure, care taie valurile mai repede decât cele mai elegante galere ale noastre, care rezistă magiei dezlănţuite asupra lor. Acesta este în centrul acestui joc.

Dar regele Diskanar nu era un prost – nu el era cel care adăposteşte astfel de aspiraţii. Kuru Qan s-ar fi ocupat de asta. Nu, acest gambit a fost al reginei. Asemenea îngâmfare, să creadă că Letherii ar putea stăpâni lemnul viu. Că Edur şi-ar renunţa atât de uşor secretele lor, artele lor arcane în a convinge voinţa Blackwood, în a le lega puterea de a lor.

Recoltarea focilor cu colţi a fost o simulare. Pierderea bănească a făcut parte dintr-o schemă mult mai mare, o investiţie cu scopul de a genera dividende politice, care, la rândul lor, ar recupera de o sută de ori pierderile. Şi doar cineva la fel de bogat ca regina sau cancelarul Triban Gnol ar putea absorbi astfel de pierderi. Navele echipate de către îndatoraţi, cu prevederea de a compensa acele datorii în cazul morţii lor. Vieţi renunţate de dragul copiilor şi al nepoţilor. Nu ar fi avut probleme cu echipajul acelor nave. Sânge şi

aur, atunci.

Nu putea fi sigură de suspiciunile ei, dar păreau să se potrivească şi erau la fel de amar de neplăcut pentru ea, precum probabil pentru Buruk cel Pale. Tiste Edur nu ar preda Blackwood. Concluzia a fost ieşită dinainte. Trebuia să fie război. *Iar Huli Beddict îşi va face cel mai înverşunat susţinător. Agentul involuntar al reginei. Nu e de mirare că Buruk îi tolerează prezenţa.*

Şi rolul pe care l-ar juca? *Sunt escorta acestei nebunii mârâite. Nimic mai mult decât atât. Păstrează-ţi distanţa, Seren Pedac.* Ea a fost Achizitor. Ea ar face ceea ce fusese însărcinată să facă. Livrează-I pe Buruk cel Pale.

Nu se va decide nimic. Nu de noi. Sfârşitul jocului aşteaptă Marea întâlnire.

De-ar putea găsi mângâiere în acest gând.

La douăzeci de paşi în faţă, pădurea îi înghiţi pe Huli Beddict şi Binadas Sengar. întuneric şi umbre, apropiindu-se cu fiecare pas pe care îl făcea.

Orice criminal care putea traversa canalul înot cu un sac de docuri legat la spate a câştigat libertatea. Cantitatea de monedă depindea de natura încălcării. Furtul, răpirea, neachitarea unei datorii, pagubele proprietăţii şi crima au adus amenda maximă de cinci sute de docuri.
Deturnarea, atacul fără motiv, blestemul în public asupra numelor Tronului Gol, al regelui sau al reginei, au cerut trei sute
docuri în reparaţie. Cea mai mică dintre amenzi, o sută de docuri, a fost aplicată în caz de târvie, anulate în public şi lipsă de respect.

Acestea au fost amenzile pentru bărbaţi. Femeilor astfel acuzate li sa acordat jumătăţi de greutate.

Dacă cineva putea plăti amenda, a făcut-o, ştergându-şi astfel cazierul judiciar.

Canalul îi aştepta pe cei care nu puteau.

înecurile au fost mai mult decât spectacol public, ele au fost

evenimentul principal printre o mulţime de activităţi pentru care se jucau averi în fiecare zi în Letheras. Deoarece puţini criminali au reuşit vreodată să treacă peste canal cu povara lor, distanţa şi numărul de lovituri au oferit măsura pentru pariuri. La fel au făcut Risings, Flailings, Flounderings and Vanishings.

Infractorii aveau frânghii legate de ei, permiţând recuperarea monedelor odată ce înecul a fost confirmat. Cadavrul a fost aruncat înapoi în râu. *Vinovat ca nămolul.*

Brys Beddict l-a găsit pe Finadd Gerun Eberict pe al doilea nivel, cu vedere la canal, în mijlocul unei mulţimi de privitori la fel de privilegiaţi ca înecurile de dimineaţă. Casele de pariuri au răscolit prin presă, împărţind plăci de plată şi strângând pariuri. Voci răsunau în aer deasupra zumzetului conversaţiei emoţionate. în apropiere, o femeie a ţipat, apoi a râs. Vocile masculine s-au ridicat ca răspuns.

— Finadd.

Faţa plată, cu cicatrici, cunoscută practic de fiecare cetăţean, se îndreptă spre Brys, sprâncenele subţiri ridicându-se în semn de recunoaştere. „Campionul regelui. Ai ajuns tocmai la timp. Ublala Pung este pe cale să înoate. Am opt sute de docuri pe nenorocitul.

Brys Beddict se sprijini de balustradă. El a scanat gardienii şi oficialii de pe lansarea de mai jos. „Am auzit numele”, a spus el, „dar nu-mi amintesc de crima lui. Asta e Ublala? Arătă în jos către o siluetă îmbrăcată care se înălţa deasupra celorlalţi.

'El este. Semisânge tartenal. Aşa că au adăugat două sute de docuri la amenda lui.

'Ce a făcut el?'

'Ce nu a făcut? Crimă ori trei, distrugerea proprietăţii, atac, răpire ori două, blestem, fraudă, neplată a datoriei şi anulare
public. Toate într-o după-amiază.

— Zăul de la Urum's Lenders? Criminalul îşi aruncase mantia. Nu purta decât o cârpă. Pielea lui lustruită era căptuşită cu cicatrici de bici. Muşchii de sub ea erau enormi.

— Ăsta este.

— Deci, ce poartă el?

— Patruzeci şi trei sute.

Şi Brys a văzut acum enormul sac cu căptuşeală dublă fiind mânuit pe spatele omului uriaş. „Binecuvântarea lui Errant, nu va reuşi să-i facă un accident vascular cerebral”.

— Acesta este consensul, spuse Gerun. „Fiecare apel este pe Fliling, Floundering şi Vanishing. Fără lovituri, fără Risinguri.

— Şi apelul tău?

— Şaptezeci la unu.

Brys se încruntă. Astfel de şanse nu însemnau decât un singur lucru. – Crezi că va reuşi!

Capetele s-au întors la exclamaţia lui, zumzetul în jurul lor a devenit mai puternic. Gerun s-a sprijinit de balustradă, inspirând lung printre dinţi,
scoţând acel sunet acum infam de şuierat. – Majoritatea Tarthenalului semi-sânge au cele mai rele trăsături, mormăi el cu voce joasă, apoi zâmbi. – Dar nu Ublala Pung.

Un vuiet din partea mulţimii de pe pasarela şi treptele şi din partea opusă. Gardienii îl conduceau pe criminal pe lansare. Ublala mergea cocobit, încordând cu greutatea sacului. La malul apei a împins paznicii şi s-a întors.

Trăgându-şi pânza în jos. Şi urinând într-un flux arcuit.

Undeva, o femeie a ţipat.

— Vor strânge cadavrul ăla, a spus un negustor, uluit, la Eddies. Am auzit că sunt chirurgi care pot...

— Şi n-ai plăti un vârf pentru asta, Inchers! a intervenit

tovarăşul lui. – Nu lipsesc, Hulbat, ai grijă! Tocmai *spuneam* ...
– Şi zece mii de femei *visează!*

O linişte bruscă, când Ublala Pung se întoarse cu faţa la canal.

Apoi a mers înainte. Şolduri. Cufăr. Umeri.

O clipă mai târziu, capul lui a dispărut sub apa densă şi murdară.
Nu o căpăţână, nici un bipel. Cei care pariaseră pe Vanishing au cântat.

Mulţimile s-au despărţit, cifrele se închideau pe casele de pariuri.

— Brys Beddict, care este distanţa?

— O sută de paşi.

— Da.

Au rămas sprijiniţi de balustradă. După un moment, Brys îi aruncă lui Finadd o privire întrebătoare. Gerun dădu din cap spre lansarea de mai jos. – Uită-te la rând, băiete.

în jurul liniei de recuperare se auzi un zgomot, iar Brys văzu – cam în acelaşi timp cu alţii, după vocile care se ridicau, – că funia încă se juca. – Merge pe fund!

Brys a descoperit că nu-şi putea smulge ochii de la acea frânghie care se desfăşoară. O duzină de bătăi ale inimii. Doua duzini. O jumătate de sută. Şi totuşi acea frânghie şi-a şerpuit drum în apă.

Strigătele şi strigătele se ridicaseră la un ton asurzitor. Porumbeii au izbucnit în aer de pe acoperişurile din apropiere, împrăştiindu-se în panică. Pariorii se luptau cu casele de pariuri pentru plăţile de plată. Cineva a căzut de pe al treilea nivel şi, din nefericire, a ratat canalul cu câţiva paşi. A lovit pietrele şi nu s-a mişcat, un cerc de martori închizându-se în jurul corpului său.

— Asta e, oftă Gerun Eberict.

O cifră apărea pe lansarea din partea îndepărtată. Scurge noroi. – Patru plămâni, băiete.

Opt sute de docuri. La şaptezeci la unu. – Eşti un om bogat care tocmai a devenit mai bogat, Finadd.

— Şi Ublala Pung e una liberă. Hei, l-am văzut pe fratele tău mai devreme. Tehol. Cealaltă parte a canalului. Purta o fustă.

— Nu sta atât de aproape, nu, mai aproape, ca să mă auzi, Shand, dar nu prea aproape. Nu ca şi cum ne cunoaştem.

— Ţi-ai pierdut minţile, a răspuns ea.
'Poate. Oricum, îl vezi pe omul ăla?

'OMS?'

— Acel criminal, desigur. Sângele jumătate care l-a sfâşiat pe cel al lui Urum – de altfel, estorcatorul a meritat-o...

— Tarthenalul are patru plămâni.

— Şi el la fel. înţeleg că nu ai pariat?
„Dispreţuiesc jocurile de noroc”.

— Foarte ridicol, fată.

'Ce spui despre el?'

— Angajează-l.

'Cu plăcere.'

— Atunci cumpără-i nişte haine.

'Trebuie să?'

— Nu este angajat din cauza atributelor sale fizice – ei bine, nu acelea, oricum. Voi trei aveţi nevoie de un bodyguard.

— îmi poate păzi corpul oricând.

— Asta e, Shand. Am terminat de vorbit cu tine azi.

— Nu, nu eşti, Tehol. Astă seară. Atelierul. Şi adu-l pe Bugg.
„Totul merge conform planului. Nu e nevoie... – Fii acolo.

în urmă cu patru ani, Finadd Gerun Eberict a dejucat de unul singur o tentativă de asasinat asupra regelui Diskanar. întorcându-se la palat târziu într-o noapte, a dat peste trupurile a doi gardieni în afara uşii camerelor private ale regelui. Un atac vrăjitor le umpluse plămânii cu nisip, ducând la asfixiere. Carnea lor era încă caldă. Uşa era întredeschisă.

Palatul Finadd scosese sabia. A dat buzna în dormitorul regelui şi a găsit trei siluete aplecate peste forma adormită a lui Ezgara Diskanar. Un mag şi doi asasini. Gerun l-a ucis mai întâi pe vrăjitor, cu o tăietură în ceafa omului, tăindu-i măduva spinării. Apoi oprise atacul celui mai apropiat asasin, vârful săbiei îngropându-se în pieptul bărbatului, chiar sub claviculă stângă. S-ar dovedi a fi o rană de moarte. Al doilea asasin şi-a întins pumnalul în faţa lui Finadd. Probabil că ţintise spre unul dintre ochii lui Gerun, dar Finadd-ul şi-a aruncat capul pe spate şi vârful i-a intrat în gură, tăind ambele buze, apoi împingând cu putere între dinţii din faţă. împingându-le, peste care sa blocat lama.

Sabia din mâna lui Gerun s-a tăiat, spulberând braţul întins. încă trei hack-uri sălbatice l-au ucis pe asasin.

La această ultimă logodnă a fost martor un rege cu ochii mari.
Două săptămâni mai târziu, Finadd Gerun Eberict, cu respiraţia şuierând prin noul gol din dinţii din faţă, a îngenuncheat în faţa lui Ezgara Diskanar în sala tronului.
iar înainte ca masele adunate să li se acorde concediul Regelui. Pentru restul vieţii soldatului, el a fost imun la condamnarea penală. Pe scurt, era liber să facă ce voia, oricui dorea, cu excepţia liniei proprii a regelui.

Identitatea persoanei din spatele tentativei de asasinat nu a fost niciodată descoperită.

De atunci, Gerun Eberict se afla într-o cruciada privată. Un vigilent singuratic, implacabil. Se ştia că a ucis personal treizeci şi unu de cetăţeni, inclusiv doi negustori bogaţi, foarte respectaţi şi puternici din punct de vedere politic, iar cel puţin alte o duzină de morţi misterioase i-au fost atribuite în mod obişnuit. Pe scurt, devenise cel mai de temut om din Letheras.

De asemenea, în acel timp, se îmbogăţise.

Cu toate acestea, el a rămas un Finadd în Garda Regelui şi, prin urmare, a fost legat de responsabilităţile obişnuite. Brys Beddict a bănuit că decizia de a-l trimite pe Gerun

Eberict cu delegaţia a fost la fel de mult pentru a scuti oraşul de presiunea prezenţei sale, cât a fost o declaraţie către regina şi prinţ. Şi Brys se întrebă dacă regele ajunsese să regrete sancţiunea sa.

Cei doi paznici ai palatului au mers unul lângă altul peste Podul Soulan şi în Districtul Pursers. Ziua era călduroasă, cerul alb cu nori subţiri şi înalţi. Au intrat la Rild's, un local cunoscut pentru bucătăria sa din peşte, precum şi pentru o băutură alcoolică făcută din coajă de portocală, miere şi spermă de focă. S-au aşezat în curtea interioară, la masa privată a lui Gerun.

De îndată ce s-au comandat băuturi şi prânz, Gerun Eberict se lăsă pe spătarul scaunului şi îl privi pe Brys cu curiozitate. – Oaspetele meu este astăzi Campionul Regelui?

— într-un fel de a vorbi, recunoscu Brys. – Fratele meu, Huli, îl însoţeşte pe Buruk cel Pale. Se crede că Buruk va rămâne cu Edur până la Marea întâlnire. Există îngrijorări legate de Huli.

— Ce fel de îngrijorare?

— Ei bine, l-ai cunoscut cu ani în urmă.

Am făcut. Mai degrabă bine, de fapt. El era Finadd-ul meu pe atunci. Iar la promovarea mea, el şi cu mine ne-am îmbătat grozav la Porul şi probabil am născut câte o duzină de nenorociţi fiecare cu câte o trupă de dansatori de flori din Trate. în orice caz, compania a încetat
aproximativ zece luni mai târziu, sau cel puţin aşa am auzit.

'Da bine. Nu este acelaşi bărbat, să ştii. —
Nu-i aşa?
Au sosit băuturile, un vin de chihlimbar pentru Brys, Tusked Milk
pentru Gerun. – Nu, răspunse Brys la întrebarea lui Finadd, nu cred.

— Huli crede într-un singur lucru, şi acesta este loialitatea. Singurul
dar pe care îl simte este
merită oferit. Desigur, a fost foarte abuzat, iar moştenirea acesteia

este o nouă listă în capul fratelui tău, cu numele fiecărui bărbat şi femeie care l-a trădat. Gerun îşi aruncă băutura înapoi şi făcu semn pentru încă una. „Singura diferenţă dintre el şi mine este că pot să trimit nume de pe lista *mea*

— Şi dacă, spuse Brys încet, numele regelui este pe lista lui Huli?

Ochii lui Gerun s-au aplatizat. – După cum am spus, sunt singurul care elimină numele. – Atunci de ce este Huli cu Buruk cel Pale?

— Buruk nu este omul regelui, Brys. Chiar opusul, de fapt. Aştept cu nerăbdare să-l cunosc în sfârşit.

Un fior rece îl străbătu pe Brys.

— în orice caz, continuă Gerun, celălalt frate al tău mă interesează.

— Tehol? Nu-mi spune că e pe lista ta.

Gerun zâmbi, dezvăluind înclinarea laterală a dinţilor săi superiori şi inferiori. – Şi ţi-aş spune dacă era? Relaxează-te, nu este. Nu încă, în orice caz. Dar el pune la cale ceva.

— îmi este greu să cred. Tehol a încetat să mai facă ceva cu mult timp în urmă.

Asa crezi tu.'

— Nu ştiu nimic care să sugereze altfel, dar se pare că ştii.

A sosit a doua băutură a lui Gerun. – Erai conştient, spuse Finadd, băgând un deget în lichidul gros şi vicios, că Tehol mai deţine o mulţime de interese, în proprietate, licenţe, investiţii comerciale şi transport? A ridicat fronturi destul de solide, suficient pentru a fi destul de sigur că nimeni altcineva nu ştie că a rămas activ.

— Se pare că nu este suficient de solid.

Gerun ridică din umeri. „în multe feluri, Tehol a mers pe calea concediului regelui cu mult înaintea mea şi fără sancţiunea reală”.

— Tehol nu a ucis niciodată pe nimeni...

Zâmbetul lui Gerun deveni sălbatic. – în ziua în care Taxele s-au prăbuşit, Brys, chiar şi o duzină de finanţatori s-au sinucis. Şi acel colaps a fost numai şi exclusiv de mâna lui Tehol. Perfect, într-adevăr genial cronometrat. El a avut al lui
propria listă, numai că nu le-a băgat un cuţit în gât; în schimb, i-a făcut pe toţi partenerii săi de afaceri. Şi i-a dat jos pe fiecare...

— Dar şi el a căzut.

— Totuşi, nu s-a sinucis din cauza asta, nu-i aşa? Asta nu ţi-a spus ceva? Ar fi trebuit.'

— Numai că nu i-a păsat.

'Exact. Brys, spune-mi, cine este cel mai mare
admirator al lui Tehol? 'Tu?'

'Nu. Oh, sunt impresionat pe măsură. Suficient pentru a fi suspicios ca Groapa Errantului acum că mai amestecă oala. Nu. Altcineva.

Brys îşi întoarse privirea. încercând să decidă dacă îi plăcea acest bărbat care stă în faţa lui. L-a plăcut suficient pentru această conversaţie. Ştia că ura subiectul.

Au sosit prânzurile lor.

Gerun Eberict şi-a concentrat atenţia asupra fileului la grătar de pe farfuria de argint din faţa lui, după ce a comandat un al treilea lapte cu colţi.

Brys i-a trecut prin minte că nu văzuse niciodată o femeie să bea acel amestec.

— Nu vorbesc cu Tehol, spuse el după un timp, cu privirea pe cont propriu, în timp ce despărţea încet carnea albă, dezvăluind şirul de vertebre şi spinii dorsali.

— Dispreţuieşti ce a făcut?

Brys se încruntă, apoi clătină din cap. 'Nu. Ce a făcut după.

'Care era?'

'Nimic.'

— Apa trebuia să se limpezească, băiete. Aşa că a putut să se uite încă o dată în jur şi să vadă ce a mai rămas.
— Sugerezi un geniu diabolic, Gerun.

'Eu sunt. Tehol posedă ceea ce Huli nu are. Cunoaşterea nu este suficientă. Nu este niciodată. Este capacitatea de a face ceva cu aceste cunoştinţe. Să o facă perfect. Timing absolut. Cu consecinţe devastatoare. Asta are Tehol. Huli, Errantîl protejează, nu.

Brys ridică privirea şi întâlni ochii palizi ai lui Finadd. – Sugerezi că Huli este cel mai mare admirator al lui Tehol?

„Inspiraţia proprie a lui Huli. Şi de aceea este cu Buruk cel Pale. —
Ai de gând să-i stai în cale la Marea întâlnire?
— S-ar putea să fie prea târziu până atunci, Brys. Presupunând că aceasta este intenţia mea.

— Nu este?

— Nu m-am hotărât.

— Vrei război?
Privirea lui Gerun a rămas la nivel. – Acea maree specială stârneşte nămolurile cele mai adânci. Orbit pe toată lumea. Un bărbat cu un scop poate face multe în acel nor. Şi, în cele din urmă, se stabileşte.

— Şi iată, spuse Brys, incapabil să-şi ascundă amărăciunea, lumea s-a schimbat.

'Eventual.'

„Războiul ca mijloc...”

„Spre un sfârşit paşnic...”

— Pe care îl vei găsi plăcut ochiului tău.

Gerun îşi împinse farfuria şi se aşeză din nou pe spate. – Ce este viaţa fără ambiţie, Brys?

Brys se ridică, mâncarea lui smulsă într-o masă haotică pe farfuria din faţa lui. – Tehol ar fi mai bine să răspundă la asta decât eu, Finadd.

Gerun îi zâmbi. „Informaţi-i pe Nifadas şi pe Kuru Qan că nu sunt conştient de complexităţile cauzate de Marea întâlnire iminentă. Nici nu sunt orb la nevoia de a mă scoate din oraş pentru o vreme. Desigur, am compensat propria mea absenţă, în aşteptarea întoarcerii mele triumfale.

— îţi voi transmite cuvintele, Finadd.

— Regret pierderea poftei de mâncare, Brys. Peştele a fost excelent. Data viitoare, vom vorbi despre lucruri fără importanţă. Amândoi te respect şi te admir, Champion.

— Ah, deci nu sunt pe lista ta.

'Nu încă. O glumă, Brys, adăugă el văzând expresia Campionului. – în plus, m-ai tăia în bucăţi. Cum să nu admir asta? O văd aşa – istoria acestui deceniu, pentru dragul nostru Letheras, poate fi înţeleasă cel mai succint printr-o relatare fidelă a celor trei fraţi Beddict. Şi, după cum este clar, povestea nu sa încheiat încă.

Aşa s-ar părea. —îţi mulţumesc, Finadd, pentru companie şi invitaţie.

Gerun se aplecă înainte şi luă farfuria Campionului. – Luaţi ieşirea din spate, dacă vă rog, spuse el, oferindu-i lui Brys farfuria. – Pe alee locuieşte un băiat înfometat. Minte, el va returna argintul – asigură-te că înţelege asta. Spune-i că ai fost oaspetele meu.

— Foarte bine, Finadd.

— încearcă astea.

Tehol se uită fix la pantalonii de lână, apoi întinse mâna spre ei. – Spune-mi, Bugg, are rost să continui?

— Vrei să spui jambierele ăştia sau cu existenţa mea jalnică?

— Ţi-ai angajat echipajul? Şi-a dezbrăcat fusta şi a început să-şi îmbrace pantalonii.

— Douăzeci dintre cei mai nemulţumiţi nemulţumiţi pe
care i-am putut găsi. – Nemulţumiri?

— Fiecare dintre ele şi sunt destul de sigur că toate sunt legitime. Desigur, câţiva au meritat probabil alungarea din comerţ.

— Majoritatea decertificărilor sunt politice, Bugg. Doar asiguraţi-vă că niciunul dintre ei nu este incompetent. Tot ce ne trebuie este ca ei să păstreze un secret şi, pentru asta, ciudă împotriva breslelor este cea mai bună motivaţie.

— Nu sunt pe deplin convins. în plus, am primit nişte avertismente de la bresle.

'în persoană?'

„Misive livrate. Până acum. Genunchiul tău stâng va rămâne cald.

'Cald? Este cald acolo, Bugg, în ciuda a ceea ce îţi spun vechile tale oase de reumă.

— Ei bine, sunt pantaloni pentru fiecare sezon.

'într-adevăr? Asigură breslele că nu vrem să sublicitam. De fapt, chiar opusul. Nici nu plătim echipajului nostru tarife mai mari. Niciun
beneficiu...

— Cu excepţia unei participaţii în întreprindere.

— Nu spune nimic despre asta, Bugg. Uită-te la firele de păr
de pe coapsa mea dreaptă. Ei stau pe cap.

— Este contrastul care nu le place.

— Breslele?

— Nu, părul tău. Breslele vor doar să ştie de unde, după
Errant, am venit. Şi cum îndrăznesc să înregistrez o companie.

— Nu-ţi face griji pentru asta, Bugg. Odată ce vor afla ce

pretindeţi că puteţi face, vor fi siguri că veţi eşua şi, prin urmare, vă vor ignora. Până când vei reuşi, adică.

— Am pe gânduri secunde.

'Despre ce?'

— Pune-i fusta înapoi.

— înclin să fiu de acord cu tine. Găsiţi mai multă lână. De preferinţă aceeaşi culoare, deşi nu este esenţial, presupun. în orice caz, avem o întâlnire cu cei trei dragi în această seară.

'Riscant.'

— Trebuie să fim circumspecţi.

— Asta merge în ambele sensuri. Am furat acea lână.

Tehol şi-a înfăşurat încă o dată cearceaful în jurul taliei. – Mă voi întoarce mai târziu să te iau. Fă curăţenie pe aici, vrei?

— Dacă am timp.

Tehol a urcat pe scară pe acoperiş.

Lumina soarelui se adâncea, în timp ce se îndrepta spre orizont, scălând clădirile din jur într-o strălucire caldă. Doi artişti aşezaseră şevalete pe al treilea nivel, concurând pentru a-l imortaliza pe Tehol şi patul său. Le făcu un semn care păru să declanşeze o ceartă puternică, apoi se aşeză pe salteaua încălzită de soare. Privit în sus la cerul întunecat.

îl văzuse pe fratele său Brys la Drownings. De cealaltă parte a canalului, în conversaţie cu Gerun Eberict. Se zvoneau că Gerun însoţea delegaţia la Tiste Edur. Nu e surprinzător. Regele avea nevoie de acel om sălbatic din oraş.

Problema cu aurul era felul în care se târa. Unde nimic altceva nu putea. S-a scurs din secrete, a înflorit în ceea ce ar fi trebuit să fie crăpături fără viaţă. S-a zbătut când ar fi trebuit să rămână ascuns, sub observaţie. Nebun ca orice buruiană între pavaj şi, dacă cineva

era atât de înclinat, puteai urmări acele rădăcini până în jos. Cheltuielile bruşte, de la rudele angajaţilor morţi, au urmat rapid – dar nu suficient de repede – de decese bruşte, inexplicabile. O despărţire ciudată care i-a lăsat pe inchizitorii regelui cu nimeni pe care să-l întrebe, pe nimeni pe care să-l tortureze pentru a găsi sursa conspiraţiei. încercările de asasinat nu erau puţine lucruri, până la urmă, mai ales când regele însuşi era ţinta. Succes extraordinar, aproape de necrezut – să fi ajuns în dormitorul lui Diskanar, să
staţi în poziţie deasupra omului, doar bătăile inimii de la eliberarea morţii. Acel vrăjitor nu a arătat niciodată până acum o asemenea îndemânare în artele relevante. A evoca nisip pentru a umple cufărurile a doi bărbaţi era cea mai înaltă vrăjitorie.

Curiozitate naturală şi posibil avantaj, acestea fuseseră motivele lui Tehol, iar el fusese mult mai rapid decât inchizitorii regali. O avere, descoperise el, fusese cheltuită pentru conspiraţie, economiile unei vieţi.

în mod clar, numai Gerun Eberict cunoştea întreaga amploare a schemei. Angajaţii lui nu ar fi anticipat că angajatorul lor îi ataca. Uciderea lor. Ei au ripostat, iar unul fusese aproape de a reuşi. Iar Finadd-ul purta cicatricile nemişcate, buzele şi dinţii strâmbi, pentru a arăta apropierea obiectului.

Imunitate de convingere. Pentru ca Gerun Eberict să poată porni şi să facă ceea ce voia să facă. Judecător şi călău, pentru infracţiuni reale şi închipuite, pentru infracţiuni atât majore, cât şi minore.

într-un fel, Tehol îl admira pe bărbat. Pentru determinarea lui, dacă nu pentru metodele sale. Şi pentru conceperea şi jocul de noroc, totul pe o schemă care taie respiraţia cu îndrăzneala ei. . . extremitate.

Fără îndoială, Brys avea afaceri oficiale cu bărbatul. Ca campion al

regelui. Chiar şi aşa, îngrijorător. Nu ar fi bine să-l ai pe fratele său

tânăr atât de aproape

Gerun Eberict.

Căci, dacă Tehol avea un duşman adevărat, un duşman care să se potrivească cu propria sa inteligenţă care – se pare – l-a întrecut pe Tehol însuşi în viciozitate – acesta era Finadd Gerun Eberict, posesorul Permisului Regelui.

Şi adulmeca în jur, răsucindu-şi braţele. Mai sigur, deci, să presupunem că Gerun ştia că Tehol nu era atât de sărac pe cât ar crede majoritatea. Nici în întregime. . . inactiv.

Astfel, o nouă faldă de luat în considerare în această tapiserie şifonată, încâlcită.

Gerun era imun. Dar nu fără duşmani. Desigur, mortal cu o sabie şi despre care se ştie că are o duzină de gărzi de corp înjurate, legaţi de sânge, care îl protejează atunci când dormea. Se zvoneşte că moşia lui este inexpugnabilă şi poseda propriul arsenal, un farmacist cu un alchimist rezident bine versat în otrăvuri şi antidoturile lor, depozite voluminoase şi sursă independentă de apă. Una peste alta, Gerun plănuise pentru aproape orice situaţie.

Cu excepţia focalizării singulare a minţii unui Tehol Beddict.

Uneori singura soluţie era şi cea mai simplă, cea mai evidentă.

Vedeţi o buruiană între pavaj... scoate-o afara.

'Bugg!'

O voce slabă de jos. 'Ce?'

— Cine ţinea piesele lui Gerun la pariul azi după-amiază?

Capul cărunt al servitorului său apăru în trapă. – Ştii deja, din moment ce eşti proprietarul ticălosului. Turble. Presupunând că nu a murit de un atac de cord. . . sau sinucidere.'

— Turble? Nicio sansa. Bănuiesc că bărbatul face bagajele. O călătorie bruscă în Insulele Exterioare.

— Nu va ajunge niciodată la porţile oraşului. — înseamnă că Gerun este pe bietul ticălos. 'Nu ai fi?

Cu acea răsplată?

Tehol se încruntă. – Sinuciderea, mă gândesc acum, ar putea fi concluzia lui Turble la starea lui jalnică de lucruri.Neaşteptat, adevărat şi cu atât mai şocant pentru asta. Din câte îmi amintesc,nu are rude. Deci datoria moare odată cu el.

— Şi Gerun a plecat la opt sute de docuri.

— S-ar putea să tresară la asta, dar nu atât de mult pe cât ai observa. Omul merită un vârf, poate mai mult.

— Nu ştii?

— Bine, aşa că generalizam. Bineînţeles că ştiu, până la ultimul doc. Nu, ultimul pui. în orice caz, spuneam, sau, mai degrabă, sugeram, că pierderea a opt sute de docuri nu este ceea ce l-ar face pe Gerun să înţepe. Este *scăparea.* Singura cale pe care nici măcar Gerun nu o poate urma cu îndârjire – nu de bunăvoie, oricum. Astfel, Turble trebuie să se sinucidă.

— Mă îndoiesc că va fi de acord cu asta.

— Nu, probabil că nu. Dar pune-o în mişcare, Bugg. Până la Eddy. Găseşte-ne un cadavru potrivit. Proaspăt şi încă nescurcat. la-i în schimb o sticlă sau două din sângele lui Turble...

'Ce va fi? Foc? Cine se sinucide folosind focul?

„Incendiul va fi o consecinţă nefericită a unei lămpi cu ulei nesupravegheate. Nesupravegheat din cauza sinuciderii. Ars dincolo de recunoaştere, vai, dar scriitorii vor jura pe proprietarul sângelui. Aşa funcţionează, nu-i aşa?

„Venele unui bărbat nu mint niciodată”.

'Dreapta. Numai că pot.

— Corect, dacă eşti suficient de nebun încât să scurgi un cadavru şi să pompezi sânge nou în el.

— Un exerciţiu îngrozitor, Bugg. Mă bucur că eşti la îndemână.

Faţa încreţită de la trapă se încruntă. – Şi Turble?

— îl scoatem ilegal în mod obişnuit. întotdeauna şi-a dorit să se apuce de pescuit. Pune pe cineva în tunel, în caz că scăpa mai devreme decât ne aşteptăm. Privitorii lui Gerun vor fi cei mai buni martori ai noştri. Oh, şi nu vor scuipa Finadd?

— Este înţelept? întrebă Bugg.

— Nicio alegere. El este singurul bărbat care mă poate opri. Aşa că îl primesc pe el primul.

— Dacă simte că tu eşti...

— Atunci sunt un om mort.

— Şi am rămas fără muncă.

'Prostii. Fetele vor continua. în plus, eşti beneficiarul meu – neoficial, desigur.

— Ar fi trebuit să-mi spui asta?

'De ce nu? Mint.'

Capul lui Bugg se lăsă înapoi.

Tehol se aşeză înapoi pe pat. Acum, trebuie să-mi găsesc un hoţ. Una buna.

Ah! îl cunosc chiar pe acela. Biata fata...

'Bugg!'

Soarta lui Shurq Elalle luase o întorsătură mai rău. Nimic de-a face cu profesia ei, pentru că aptitudinile ei în arta furtului erau legendare în rândul clasei fără lege. O ceartă cu proprietarul ei, care, din păcate, a escaladat la tentativă de omor din partea lui, la care, desigur, ea – în toată legalitatea – a răspuns aruncându-l pe fereastră. Căderea nefericitului fusese, din păcate, ruptă de un negustor care se vâslase pe strada de dedesubt. Proprietarului i s-a

rupt gâtul. La fel şi ale comerciantului.

O autoapărare neglijentă care a dus la moartea unui nevinovat fusese acuzaţia. Patru sute de docuri, înjumătăţite. în mod normal, Shurq ar fi putut plăti amenda şi asta ar fi fost. Din păcate, cearta ei cu proprietarul fusese din cauza unui anumit tezaur de aur care dispăruse în mod inexplicabil din
Cache-ul lui Shurq. Fără un doc pe numele ei, fusese condusă în jos spre canal.

Chiar şi atunci, era o femeie în formă. Două sute de docuri erau, probabil, manevrabile – nu frânghia de recuperare nu s-ar fi prins de ţepii unui peşte lupe de patruzeci de pietre care ieşise la suprafaţă pentru a-l arunca pe înotător, doar ca să se scufunde înapoi în fund, luând Shurq cu el.

Peştele Lupe, deşi rar în canal, mânca doar bărbaţi. Niciodată femei. Nimeni nu ştia de ce a fost aşa.

Shurq Ellale s-a înecat.

Dar, după cum sa dovedit, au fost morţi şi apoi au fost morţi. Fără să ştie ea, Shurq fusese blestemat de una dintre victimele ei din trecut. Un blestem plătit pe deplin şi sfinţit de Templul Gol. Aşa că, deşi plămânii i s-au umplut cu apă murdară, deşi inima i s-a oprit, la fel ca toate celelalte funcţii perceptibile ale corpului şi minţii, ea a rămas acolo când a fost în sfârşit recuperată din canal, învelită în noroi, ochii plictisiţi şi albul rumenit de vasele sparte, şi sânge neînsufleţit, în general cel mai mizerabil şi trist de uimit.

Chiar şi cei fără de lege şi cei fără adăpost au ocolit-o după aceea. Toţi cei vii, de fapt. Trecând pe lângă ea de parcă ar fi fost într-adevăr o fantomă, o amintire moartă.

Carnea ei nu sa degradat, deşi paloarea ei era vizibil nesănătoasă. Nici reacţiile şi abilităţile ei de pricepere nu au fost în niciun fel diminuate. Putea să vorbească. Vedea. Auzi. Gândi. Nimic dintre acestea nu i-a îmbunătăţit prea mult starea de spirit.

Bugg a găsit-o acolo unde spusese Tehol că va fi găsită. Pe o alee din spatele unui bordelo. Ascultând, aşa cum făcea în fiecare seară, gemetele de plăcere – reale şi improvizate – care se iau de la ferestrele de deasupra.

„Shurq Elalle”.

Ochi nepăsători şi tulburi aţintiţi asupra lui. – Nu fac nicio plăcere, spuse ea.

— Vai, nici eu, zilele astea. Sunt aici pentru a vă oferi un contract pe perioadă nedeterminată de la stăpânul meu.

— Şi cine ar fi acesta?

— Nu încă, mă tem. Muncă de hoţ, Shurq.

— Ce nevoie am de bogăţii?

— Ei bine, asta ar depinde de substanţa lor, îmi imaginez.

Ea a ieşit din alcovul umbrit în care stătuse. – Şi ce-şi imaginează stăpânul tău că îmi doresc?

'Negociabil.'

— Ştie el că sunt mort?

'Desigur. Şi îşi trimite regretele.

— El?

— Nu, am inventat asta.

— Nimeni nu mă mai angajează.

— De aceea ştia că vei fi disponibil.

Nimănui nu-i place compania mea.

— Ei bine, o baie n-ar strica, dar e pregătit să facă indemnizaţii.

— O să vorbesc cu el.

'Foarte bun. El a anticipat dorinţele tale.

Miezul nopţii.' 'Unde?'

— Un acoperiş. Cu un pat.

'I.?'

'Da.'

— în patul lui?

— Hm, nu sunt sigur dacă asta a fost în mintea lui...

— Mă bucur să aud asta. S-ar putea să fiu mort, dar nu sunt uşor. Voi fi acolo. Miezul nopţii, până la un sfert. Nu mai. Dacă mă poate convinge în acel timp, totul şi bine. Dacă nu, păcat.

— Un sfert ar trebui să fie mai mult decât suficient, Shurq. – Eşti prost să fii atât de încrezător în asta. Bugg zâmbi. – Sunt?

— Unde e Bugg?

— Ne va întâlni aici. Tehol s-a apropiat de canapea şi s-a aşezat pe ea, ridicându-şi picioarele până când a fost în poziţie înclinată. Le-a privit pe cele trei femei. – Acum, ce este atât de important încât trebuie să risc să fiu descoperit prin această întâlnire nesăbuită?

Shand îşi trecu o palmă caloasă peste capul ei ras. – Vrem să ştim ce ai făcut, Tehol.

— Aşa este, spuse Rissarh.

Hejun avea braţele încrucişate, iar faţa ei era încruntă în timp ce a adăugat: „Nu avem nevoie de bodyguard”.

— Oh, am uitat de el. Unde este el?'

— A spus că are nişte bunuri de colectat, spuse Shand. – Ar trebui să fie aici oricând. Nu, ceilalţi nu l-au întâlnit încă.

— Ah, deci sunt sceptici cu privire la entuziasmul tău. – Se ştie că exagerează, spuse Rissarh.

— în plus, se răsti Hejun, ce legătură are cu a fi bodyguard? Nu-mi pasă cât de mare e...

Uşa depozitului scârţâi şi toată lumea se uită în sus.

Chipul rotund al lui Ublala Pung se uită timid înăuntru, chiar de sub surplontă.

'Dragă domnule!' strigă Tehol. 'Te rog, intra!'

Semisângele ezită. Ochii săi palizi fluturau printre Shand, Rissarh şi Hejun. 'Există. . . trei dintre ei”, a spus el.

— Trei din ce?

'Femei.'

— Da, într-adevăr, spuse Tehol. 'Şi. . .?'

Ublala se încruntă, buzele strângându-se în ceva care seamănă mult cu o bofă.

— Nu-ţi face griji, invită Tehol cu un semn de mână, promit să te protejez de ei.

'într-adevăr?'

'Absolut. Intră, Ublala Pung, şi fii binevenit.

Bărbatul uriaş a împins uşa mai departe şi a intrat înăuntru.

Bunurile lui Ublala nu includeau, era clar, pantaloni sau pânză. Era la fel de gol precum fusese jos la canal. Nu că îmbrăcămintea i-ar fi deghizat prea mult atributele, a concluzionat Tehol după un moment de reflecţie descurajată. *Ei bine, nu contează asta.* „îţi este foame? însetat? Relaxează-te, prietene. Pune-ţi geanta jos. . . da, este foarte bine. Stai jos – nu, banca, nu scaunul – ai ajunge să o porţi, ceea ce, acum că mă gândesc la ea. . . nu, probabil că nu. Ublala, aceste femei

au nevoie de bodyguard. Presupun că ai acceptat oferta de la

Shand...

— Credeam că este doar ea.

— Şi asta face diferenţa?

„îngreunează”.

— De acord. Dar, de cele mai multe ori vei fi aici. . .' Vocea lui Tehol dispăru, când în cele din urmă observă că Shand, Rissarh şi Hejun nu se mişcaseră de la sosirea lui Ublala şi nici nu scoseseră niciun cuvânt. *Oh, acum cu adevărat...*

Nisall fusese prima concubină a regelui timp de trei ani. Nu i s-a acordat nicio putere oficială titlul, cu excepţia a ceea ce personalitatea femeii în cauză ar putea realiza. Au existat variaţii considerabile de-a lungul istoriei, adesea dependente de forţa regelui din acea vreme, precum şi de cea a reginei şi a cancelarului.

în prezent, erau şase concubine în total, celelalte tinere, fiice minore ale unor familii puternice. Investiţii potenţiale în viitor, există la fel de mult pentru a capta atenţia prinţului ca şi a regelui. La fel ca cele patru consoarte ale reginei, ei erau găzduiţi într-un cartier privat, izolat, al palatului. Numai Primului Consoar, Turudal Brizad şi Primei Concubine li se permitea contactul cu oricine, altul decât personajele regale.

Brys Beddict se înclină în faţa lui Nisall, apoi îl salută pe Preda Unnutal Hebaz. Nu a fost surprins să-l găsească pe Prima Concubină în biroul lui Preda. Nisall hotărâse cu mult timp în urmă loialitatea ei.

— Campioană, zâmbi tânăra. – Eu şi Unnutal tocmai discutam despre tine.

— Mai precis, spuse Preda, făceam conjecturi asupra conţinutului conversaţiei tale cu Finadd Gerun Eberict de azi devreme.

— Preda, regret întârzierea mea în avă raporta.

— Un raport bine repetat până acum, spuse Nisall, având în vedere că vi s-a cerut deja să îl furnizaţi Primului eunuc şi Ceda Kuru Qan. Astfel, vă vom permite o anumită lipsă de animaţie în povestire.'

Brys se încruntă, cu ochii pe comandantul său. – Preda, îmi trece prin minte că Gerun Eberict rămâne unul dintre ofiţerii tăi, indiferent de concediul regelui. Sunt surprins că nu ţi-a raportat

deja detaliile conversaţiei de astăzi.

— Şi cine să spună că nu a făcut-o? Unnutal a întrebat. Apoi ea flutură cu o mână. – Un răspuns necaritabil din partea mea. îmi cer scuze, Brys. A fost într-adevăr o zi lungă.

— Nu sunt necesare scuze, Preda. Am vorbit pe loc...

— Brys, îl întrerupse Nisall. – Acum eşti Campionul Regelui. Nu există nici un loc unde să poţi vorbi la nesfârşit. Chiar şi până la Ezgara însuşi, Iartă-i pe Preda maniera ei bruscă. Conversaţiile cu Gerun tind să exasperaţi.
Are o oarecare îngâmfare cu el, spuse Brys.

Aroganţă, se răsti Unnutal. – Nu ţi-a dat motive să-l chemi afară?

'Nu.'

— Ce nefericit, oftă Nisall.

Deşi cred că am fost avertizat.

Ambele femei şi-au fixat ochii asupra lui.

Brys ridică din umeri. „Mi s-a reamintit că lista lui este un proiect în derulare”. – Se gândeşte să-l omoare pe Buruk cel Pale.

'Cred că da. Primul eunuc a fost informat de această posibilitate. – Acum, spuse Nisall, începând să treacă la pas în cameră, dacă regele ar fi informat despre această evoluţie, ar putea fi înclinat să-l retragă pe Gerun din delegaţie. Care va fi percepută ca o victorie de către
regină şi

cancelarul.

„Percepţiile pot fi integrate în strategie”, a spus Brys.

— Vorbeşte ca un duelist, spuse Nisall. – Dar avantajele aduse reginei de absenţa lui Gerun depăşesc poate orice avantaj pe care l-am putea modela. în plus, ştim că Buruk cel Pale merge sub instrucţiunile din tabăra ei, aşa că pierderea lui nu ne va răni.
Brys s-a gândit la asta, neliniştit de o astfel de respingere a vieţii

unui bărbat. – Cât de bine stă Buruk cu poverile lui?

— Avem un spion aproape de el, desigur, spuse Preda. „Omul este torturat de conştiinţa lui. El scapă cu nectar alb şi băutură şi cu răsfăţ sexual dizolvat.

'Regina. . .'

— Vrea război, termină Nisall cu un semn brusc din cap. – Vaca de mare iresponsabilă, lacomă, miop. Un partener bun pentru cel mai prost cancelar din istoria lui Letheras. Şi un prinţ gros, uşor de condus, care aşteaptă cu nerăbdare să preia tronul.

Brys se mişcă inconfortabil. – Poate că, dacă conştiinţa lui Buruk îl bântuie, el poate fi influenţat pe o altă cale.

— Sub privirea de şoim a lui Moroch Nevath? Probabil nu.'

Ochii Campionului se îngustară asupra lui Nisall. Toate acestea duceau la ceva. Doar că nu era sigur ce.

Preda a oftat. – Gerun trebuie să adauge un nume pe lista lui. – Moroch Nevath?

— Şi asta va fi dificil.

'Se va. Bărbatul este singular. în toate modurile imaginabile. Incoruptibil, cu o istorie pe măsură.

Şi cui i-a jurat bărbatul?

— Păi, prinţul, desigur. Dar concediul regelui nu include uciderea regalităţii.

— Cu toate acestea, istoria lui este mult mai puţin curată.

Nisall a adăugat: „Gerun nu ar putea acţiona direct împotriva prinţului. Ar trebui să atace oblic.

— Prima concubină, înţeleg puţin motivaţiile lui Gerun Eberict. Nu înţeleg natura cauzei sale.

— Da, spuse Preda. – Ştiu exact ce face. Şi cred că putem vedea că se adaugă la lista lui.

— îngrijorarea este, spuse Nisall, ce rol va avea vechiul său

Finadd, Huli Beddict, în timpul interpretării tuturor acestor lucruri.

Brys îşi întoarse privirea. începea să se simtă sub asediu. Dacă nu un frate, atunci celălalt. – O să mă gândesc.

— Nu prea mult, Finadd, spuse Unnutal Hebaz.

— Poate o zi sau două.

'De acord. Până atunci, Brys.

— Noapte bună Preda, prima concubină.

Ieşi din birou.

Pe coridor, la cinci paşi de cei doi paznici care vegheau la uşa prin care tocmai ieşise, paşii i s-au încetinit până la oprire. Fără a ţine seama de ochii curioşi din spatele lui, Campionul Regelui rămase nemişcat.

în mintea celor doi paznici, trei titluri. Stăpânul Săbiei, Finadd şi Campionul Regelui – toate au fost motive de invidie şi admiraţie. S-ar fi putut întreba totuşi de el în acel moment. Felul în care stătea, parcă singur într-o lume mare, copleşitoare. Ochii aţintiţi clar pe un peisaj interior. Oboseală în umeri. S-ar fi putut întreba, dar dacă da, a fost o empatie scurtă, efemeră, înlocuită rapid de acele sentimente mai dure, invidie şi admiraţie. Şi afirmaţia burlană că abilitatea supremă a cumpărat multe lucruri, inclusiv izolarea. Şi omul ar putea trăi al naibii de bine cu asta.

„Nu este loc pentru sentimente aici”, a spus Tehol, „e trist să spun. Letheras este neiertător. Nu ne putem permite să facem greşeli. De dragul lui Errant, Ublala, relaxează-te. Devii albastru. Oricum, aşa cum spuneam, Shand, e neglijent să fii neglijent. Cu alte cuvinte, nu putem continua să ne întâlnim aşa.

— Exersezi? întrebă Rissarh.

— La ce?

Bugg şi-a dres glasul. – Mâine am o întâlnire cu arhitecţii regali.

'În cele din urma!' Shand oftă de unde stătea la masă, bătând din ochi înainte de a continua: „Din câte am putut să ne dăm seama că nu se întâmplă nimic”.

— Ei bine, spuse Tehol, tocmai aceasta este impresia pe care o dorim.

— Bine, dar asta e impresia *exterioară* . Nu ar trebui să se aplice la noi, idiotule. Dacă nu suntem în schemă, atunci nimeni nu este.

— Pregătire, Shand. Fundamentul. Acest lucru nu poate fi grăbit. Acum, trebuie să plec.

'Ce?'

'Este târziu. Patul meu face semn. Pregăteşte o cameră pentru Ublala. Adu-i nişte haine. Poate chiar o armă pe care ştie să o folosească.

— Nu mă lăsa aici! gemu Ublala.

— Toate astea sunt afaceri, îl asigură Tehol. – Eşti în siguranţă aici. Nu-i aşa, Shand?

— Desigur, murmură ea.

'Opriţi-vă. Sau voi angaja un bodyguard pentru bodyguardul nostru. – Poate că Ublala are un frate.

Tehol îi făcu semn lui Bugg să-l urmeze în timp ce se îndrepta spre uşă. – Presupun că astfel de întâlniri sunt utile. Din când în când.'
— Fără îndoială, răspunse Bugg.

Au ieşit pe stradă. Mulţimea nopţii era plină de forţă. Magazinele au rămas deschise vara târziu, pentru a profita de frenezia sezonului. Căldura a făcut pentru nelinişte, ceea ce a făcut pentru o anumită nesaţietate. Mai târziu, în sezon, când temperaturile deveneau insuportabile, aveau să apară eervaţie şi datorii.

Tehol şi Bugg au părăsit strada principală din faţa canalului şi şi-au croit drum pe diverse alei, lăsând treptat mulţimile care cheltuiau în urmă şi trecând printre cei săraci. Voci strigau din umbră.

Copii răvăşiţi i-au urmat pe cei doi bărbaţi, câţiva întinzându-şi

mâinile murdare pentru a smulge fusta lui Tehol înainte de a fugi râzând. în scurt timp, şi ei dispăruseră, iar drumul de urmat era gol.

— Ah, liniştea primitoare a cartierului nostru, spuse Tehol în timp ce se îndreptau spre casa lor. „Acea goană mă deranjează mereu. Ca şi cum prezentul ar fi nesfârşit.

— Acesta este momentul tău contemplativ? întrebă Bugg.

A fost. Acum s-a terminat, din fericire.

Au intrat şi Tehol a mers drept spre scară. – Curăţă locul mâine dimineaţă.

— Ţine minte, vei avea un vizitator în

seara asta. – Nu doar în visele mele?

Tehol se urcă pe acoperiş. A închis trapa, apoi s-a ridicat şi a studiat stelele deasupra capului până când ea a ieşit din întuneric într-o parte şi a vorbit. Ai intarziát.'

'Nu, nu sunt. Miezul nopţii. încă un sfert.

'Este? Oh.'

— Şi cum e viaţa, Shurq? îmi pare rău, nu am putut rezista.

— Şi n-am mai auzit niciodată gluma aceea anume până acum. Este o existenţă mizerabilă. Zi după zi, noapte după noapte. Un pas în faţa celuilalt, şi mai departe spre nicăieri în special.

— Şi moartea a schimbat totul?

— Nu mă face să râd, Tehol Beddict. Tuşesc lucruri când râd. Vrei să-mi oferi un contract. A face ceea ce?'

— Ei bine, de fapt, un retenant.

„Angajare continuă. Am refuzat toţi servitorii când eram în viaţă; de ce ar trebui să fac altceva acum?

— Securitatea locului de muncă, desigur. Nu mai eşti tânăr. S-a dus la patul lui şi s-a aşezat cu faţa la ea. 'în regulă. Luaţi în considerare provocările pe care le ofer. Am în minte ţinte pe care

nici un hoţ în viaţă nu le-ar atinge. De fapt, doar un înalt mag sau cineva care a murit ar putea învinge protecţia şi nu lăsa urme. Nu am încredere în înalţi magi, lăsând doar pe tine.

— Mai sunt şi alţii.

— Alţi doi, mai exact. Şi niciunul nu este un hoţ de profesie.
— De unde ai ştiut că mai sunt alţi doi?
— Ştiu multe lucruri, Shurq. Una este o femeie care şi-a înşelat soţul, care la rândul său şi-a cheltuit economiile vieţii pe blestemul împotriva ei. Celălalt este un copil, originea blestemului necunoscută, care locuieşte în terenul vechiului turn din spatele palatului.

'Da. O vizitez ocazional. Nu ştie cine a blestemat-o. De fapt, copilul nu are deloc amintire despre viaţa ei.

— Probabil o adăugare la blestemul iniţial, gândi Tehol. – Dar asta este într-adevăr curios.

'Este. O jumătate de vârf era preţul curent. Cât de mult ca vrăjitoria să-i fure amintirile?

— Din nou, la jumătate, aş crede. Sunt multe de făcut unui copil de zece ani. De ce să nu o ucizi şi să o îngropi într-un loc îndepărtat sau să o arunci în canal? S-a aşezat înainte. – Să-ţi spun, Shurq, vom include urmărirea acelui mister – bănuiesc că te interesează în ciuda ta.

„Nu m-ar deranja să bag un cuţit în ochiul celui care a blestemat copilul. Dar nu am indicii.

— Ah, deci nu ai fost complet apatic, atunci.

— N-am spus niciodată că sunt, Tehol. Dar, negăsind nicio urmă, recunosc o scădere a motivaţiei.

'Voi vedea ce pot face.'

Moarta îşi înclină capul şi îl privi în tăcere pentru o clipă. – Ai fost odată un geniu.

'Foarte adevarat.'

— Atunci ai pierdut totul.

'Asta e corect.'

— Şi cu asta, probabil, o pierdere similară a încrederii.
— Oh, cu greu, Shurq Elalle.

— Toate fac parte din planul tău diabolic.

— Orice plan care merită este diabolic.

— Nu mă face să râd.

— încerc să nu o fac, Shurq. Avem o intelegere?'
— Secretul blestemului asupra copilului nu a fost plata intenţionată a ta pentru serviciile mele, Tehol. Ce altceva?'

„Sunt deschis la sugestii. Vrei să anulezi blestemul? Tânjiţi după noaptea veşnică? Plecarea definitivă pe furiş a sufletului tău furiş? Tu vrei să fii înviat în adevăr? Viaţă înzestrată încă o dată? Răzbunare împotriva celui care te-a blestemat?

— Am făcut deja asta.

'în regulă. Recunosc că nu sunt surprins. Cine a fost învinuit pentru asta? – Gerun Eberict.

— O, asta e inteligent. Apropo de el. . .' – Este una dintre ţintele tale? — Foarte mult.

— în principiu, nu-mi place asasinarea. în plus, a omorât mai mult de un ticălos.

— Nu vreau să-l omori, Shurq. Fură-i doar averea. — Gerun Eberict a devenit din ce în ce mai nerăbdător, e adevărat. – O răspundere reală.

„Presupunând că menţinerea status quo-ului este un efort util.” – Nu fă presupuneri, Shurq. Este mai mult o chestiune de cine controlează

dizolvarea status quo-ului menţionat. Finadd-ul îşi pierde controlul asupra propriilor pofte de mâncare.

— Eşti una dintre ţintele lui, Tehol?

— Nu de ce să fiu conştient, nu încă, oricum. Preferabil deloc.

„Ar fi destul de o provocare să învingi măsurile defensive ale proprietăţii sale”. – Sunt sigur că ar fi.

— Cât despre menajerul meu, nu mă interesează din nou. Nici în a muri cu finalitate. Nu, ceea ce vreau este să mi acorde *aparenţa* de viaţă.

Sprâncenele lui Tehol se ridicară.

„Vreau ca pielea mea să strălucească cu o vigoare palpabilă. Vreau o anumită alură întunecată pentru ochi. Părul meu are nevoie de coafare. Hainele noi, un parfum înflorit persistă în urma mea. Şi vreau să simt din nou plăcere.

'Plăcere?'

'Sexual.'

— Poate că este doar compania pe care ai păstrat-o.

— Nu mă face să râd.

— Vei tuşi lucruri.

— Nu vrei să ştii, Tehol Beddict. Poate că putem face ceva şi în privinţa asta. Apa aia de râu are trei ani.

'Sunt curios. Cum reuşeşti să vorbeşti fără suflare?
'Nu ştiu. Pot să trag aer în gât. începe să se usuce după un timp.

'Am observat. Bine, unele dintre aceste lucruri pot fi realizate destul de uşor, deşi va trebui să fim circumspecţi. Altele, de exemplu retrezirea plăcerii, vor fi evident mai problematice. Dar sunt sigur că ceva poate fi gestionat...

— Nu va fi ieftin.

— Sunt sigur că Gerun Eberict va plăti cu plăcere pentru asta. – Şi dacă îi ia tot ce are?

Tehol a ridicat din umeri. „Dragul meu, banii nu sunt scopul exerciţiului. Aveam de gând să-l arunc în râu.

Ea l-a studiat în tăcere încă o clipă, apoi a spus: „Aş putea să-l iau cu mine”.

— Nu *mă face să* râd, Shurq. Serios.'

'De ce?'

— Pentru că este un râs foarte contagios.

'Ah. Punct luat.

— Şi reţinătorul? întrebă Tehol.

— Luat, de asemenea. Probabil că nu vrei să stau în jurul tău. – întâlnirile de la miezul nopţii ca aceasta ar trebui să fie suficiente.

Vino mâine

noapte şi vom face din tine o femeie nouă.

— Atâta timp cât *miros* nou.

'Nu vă faceţi griji. Cunosc doar oamenii pentru sarcina în cauză.

Hoţul a plecat coborând pe peretele exterior al clădirii. Tehol stătea la marginea acoperişului şi o urmărea progresând, apoi, când ajunse pe aleea de dedesubt, îşi permise să facă ochii peste cap. S-a întors şi s-a apropiat de patul lui.

Doar pentru a auzi voci jos. Tonuri surprinse de la Bugg, dar nu de alarmă. Şi suficient de tare încât să-l avertizeze pe Tehol în caz Shurq ar fi zăbovit.

Tehol oftă. Viaţa fusese mai bună – mai simplă – cu doar câteva săptămâni în urmă.

Când fusese fără planuri, scheme, scopuri. Fără, pe scurt, scop.

O agitaţie modestă şi acum toată lumea dorea să-l vadă. scârţâie

de pe scară, apoi o siluetă întunecată ieşi în vedere.

Trecu o clipă înainte ca Tehol să-l recunoască, iar sprâncenele i se ridică cu o clipă înainte de a păşi în faţă. – Ei bine, acest lucru este neaşteptat.

— Servitorul tău părea sigur că vei fi treaz. De ce este asta?'

— Dragă frate, talentele lui Bugg sunt cu adevărat supranaturale.

Brys se apropie de pat şi îl studie pentru o clipă. – Ce se întâmplă când plouă?

— Vai, sunt nevoit să mă retrag în camera de mai jos. Acolo pentru a suferi sforăitul neîncetat al lui Bugg.

— Asta te-a determinat să dormi pe acoperiş?

Tehol zâmbi, apoi îşi dădu seama că nu era probabil ca Brys să vadă acel zâmbet în întuneric. Apoi am decis că totul era bine. „Campionul regelui. Am fost neglijent când te-am felicitat. Deci, felicitări.

Brys era nemişcat. – Cât de des vizitezi cripta? Sau vizitezi vreodată?

încrucişându-şi braţele, Tehol şi-a îndreptat privirea către canalul de dedesubt. O strălucire mânjită de stele reflectate, târându-se prin oraş. – Au trecut ani de zile, Brys.

— De când ai fost ultima dată?

— De când au murit. Cu toţii avem moduri diferite de a le onora memoria. Cripta familiei? El a ridicat din umeri. – O cameră scufundată cu pereţi de piatră, care nu conţine nimic important.

'înţeleg. Sunt curios, Tehol, cât de exact le onorezi memoria în aceste zile?’

'Nu ai nici o idee.'

'Nu, eu nu.'

Tehol se frecă la ochi, abia acum realizând cât de obosit era. Gândirea se dovedea un hrănitor vorac al energiilor sale, făcându-l să recunoască că nu mai practicase. Nu doar gândirea, desigur. Creierul a făcut şi alte lucruri, chiar mai obositoare. Revizuirea fraţilor, a relaţiilor de mult înstrăinate, a văzut armuri vechi şi lustruite îmbrăcate încă o dată, arme la care s-au ajuns, poziţii vechi despre care s-a crezut cândva abandonate dovedindu-se a fi pur şi simplu latente. – Este o sărbătoare festivă, Brys? Am omis ceva? Dacă am avea veri, unchi şi mătuşi, nepoţi şi nepoate, ne-am putea aduna pentru a merge pe drumurile cunoscute. în jurul scaunelor goale unde stăteau odată mama şi tatăl nostru. Şi am putea face limba noastră nerostită într-un mod care să imite un alt adevăr – că morţii vorbesc în tăcere şi astfel nu ne lasă niciodată în pace...

— Am nevoie de ajutorul tău, Tehol.

îşi ridică privirea, dar nu reuşi să deducă nimic din expresia fratelui său în întuneric.

— Sunt Huli, continuă Brys. – O să se omoare.

— Spune-mi, spuse Tehol, te-ai întrebat vreodată de ce niciunul dintre noi nu şi-a găsit o soţie?

— Vorbeam despre...

— Este simplu, într-adevăr. Dă vina pe mama noastră, Brys. Era prea inteligentă, la-ne Errant, ce eufemism. Nu tatăl a fost cel care a gestionat investiţiile.

— Şi tu eşti fiul ei, Tehol. Mai mult decât mine şi Huli, de departe. De fiecare dată când te privesc, de fiecare dată când te ascult, luptă-te să- ţi urmezi liniile de gândire. Dar nu văd cum asta...

— Aşteptările noastre stau în nori, Brys. Oh, încercăm. Toţi am încercat, nu-i aşa?

— La naiba, Tehol, ce vrei să faci?

— Huli, desigur. Despre asta ai venit să vorbeşti, nu-i aşa?

Bine. A cunoscut o femeie. La fel de inteligentă ca mama noastră, în felul ei. Sau, mai degrabă, l-a găsit. Cel mai mare dar al lui Huli, dar nici măcar nu l-a recunoscut pentru ceea ce era, când era chiar acolo, în mâinile lui.

Brys se apropie, cu mâinile ridicate de parcă era pe cale să-şi apuce fratele de gât. – Nu înţelegi, spuse el, cu vocea trosnind de emoţie. După o clipă, mâinile i-au căzut. – Prinţul îl va vedea ucis. Sau, dacă nu prinţul, atunci primul eunuc – ar trebui să vorbească Huli împotriva regelui. Dar asteapta!' A râs fără umor. – Mai este şi Gerun Eberict! Cine va fi şi acolo! Am lăsat pe cineva afară? Nu sunt sigur. Conteaza? Huli va fi la parlament. Singurul ale cărui motive sunt necunoscute – nimănui. Nu-ţi poţi juca jocul dacă un străin intră în ultimul moment, nu-i aşa?

— Calmează-te, frate, spuse Tehol. – Ajungeam la punctul meu. – Ei bine, nu pot să văd!

— în linişte, te rog. Huli a găsit-o, apoi a pierdut-o. Dar ea este încă acolo – asta e clar. Seren Pedac, Brys. Ea îl va proteja...

Brys mârâi şi se întoarse. – Cum a făcut mama tatălui? Tehol tresări, apoi oftă. – Circumstanţe atenuante... – Şi Huli este fiul tatălui nostru!

— Ai întrebat, acum o clipă, cum onorez memoria părinţilor noştri. Pot să-ţi spun asta, Brys. Cand te vad. Cum stai. Harul mortal – priceperea ta, te-a învăţat de mâna lui – ei bine, nu am nevoie de memorie. El stă în faţa mea, chiar acum. Mai mult decât cu Huli. Mult mai mult. Şi, aş risca, sunt aşa cum spui tu, ca ea. Astfel, —îşi întinse mâinile neputincios, – ceri ajutor, dar nu vei auzi ce-ţi spun. Trebuie să fie amintiri despre soarta părinţilor noştri? Trebuie să existe memorie, Brys? Stam aici, tu şi cu mine, şi jucăm din nou vechile torturi familiale.

— Descrieţi, atunci, spuse el răguşit, soarta noastră.

— Ar fi putut să-l salveze, Brys. Dacă nu pentru noi. Frica ei pentru noi. întregul joc al datoriilor, atât de îndemânatic născocit să-l prindă pe Tatăl – ea l-ar fi sfâşiat, numai că, la fel ca mine, nu putea vedea nimic din lume care să se ridice din cenuşă. Şi, nevăzând nimic, s-a *temut.*

— Fără noi, atunci, ea l-ar fi salvat – l-ar fi ferit de acel

moment de laşitate supremă?

Brys era în faţa lui acum, cu ochii strălucind.

— Cred că da, răspunse Tehol. „Şi din ei, ne-am tras lecţiile de viaţă. Ai ales protecţia Gărzii Regelui, iar acum rolul de Campion. Unde datoriile nu te vor găsi niciodată. Cât despre Huli, el s-a îndepărtat – de aur, de capcanele lui mortale – şi a căutat onoare pentru a salva oameni. Şi chiar şi atunci când asta a eşuat. . . îţi imaginezi sincer că Huli s-ar gândi vreodată să se sinucidă? Laşitatea tatălui nostru a fost trădarea, Brys. Din cel mai rău tip.

— Şi ce rămâne cu tine, Tehol? Ce lecţie trăieşti acum? – Diferenţa dintre mine şi mama

noastră este că nu port nicio povară. Nu

copii. Aşa că, frate, cred că voi ajunge să reuşesc exact ceea ce nu a putut face, în ciuda dragostei ei pentru Tată.

— Îmbrăcându-văîn cârpe şi dormind pe acoperiş?

— Percepţia întăreşte aşteptările, Brys. Şi a crezut că vede un zâmbet ironic al fratelui său.

— Chiar şi aşa, Tehol, Gerun Eberict nu este atât de înşelat pe cât ai putea crede. Aşa cum am fost, recunosc.

'Pana diseară?'

— Presupun că da.

— Du-te acasă, Brys, spuse Tehol. „Seren Pedac stă în spatele lui Huli şi va continua să facă asta, indiferent cât de mult ar fi în dezacord cu orice ar fi el.

caută să facă. Ea nu se poate abţine. Chiar şi geniul are defectele lui. Un alt rânjet. – Chiar şi cu tine, Tehol?

— Ei bine, generalizam ca să te relaxez. Nu mă includ niciodată în propriile mele generalizări. Eu sunt întotdeauna excepţia de la regulă.

— Şi cum reuşeşti asta?

— Ei bine, eu definesc regulile, desigur. Acesta este jocul meu special, frate. – Pe rătăcitul, te urăsc uneori, Tehol. Asculta. Nu

face
subestimează-l pe Gerun Eberict...

— O să am grijă de Gerun. Acum, probabil că ai fost urmărit aici?

— Nu m-am gândit la asta. Da, probabil că eram. Crezi că vocile noastre au purtat?

— Nu prin secţiile pe care Bugg le ridică în fiecare noapte
înainte de a merge la culcare. – Bugg?

Tehol şi-a bătut fratele pe umăr şi l-a îndrumat spre trapă. – Doar că este în mare parte lipsit de valoare. Căutăm vreodată talente ascunse, un exerciţiu care asigură distracţie nesfârşită. Pentru mine, cel puţin.

— Nu i-a îmbălsămat pe părinţii noştri? Numele-'

— Ăsta a fost Bugg. Acolo l-am întâlnit prima dată şi i-am văzut imediat lipsa de potenţial. Intrarea poate fi văzută în secret dintr-un loc şi nu altul, Brys. în mod normal, nu puteai să faci nicio apropiere fără să fii detectat. Şi apoi ar fi o urmărire, care este dezordonată şi probabil să eşueze din partea ta. Va trebui să-l ucizi pe bărbatul – al lui Gerun, bănuiesc. Şi nu într-un duel. Execuţie totală, Brys. Eşti pregătit?

'Desigur. Dar ai spus că nu există nicio abordare care să
nu poată... —Ah, ei bine, am uitat să menţionez tunelul
nostru.

Brys se opri la trapă. – Ai un tunel. „A-l ţine ocupat
pe Bugg este o corvoadă eternă”.

încă la cinci paşi de porţiunea umbrită a zidului depozitului care oferea singura ascunzătoare cu o linie de vedere clară până la uşa casei lui Tehol, Brys Beddict se opri. Ochii îi erau bine adaptaţi şi putea vedea că

nimeni nu era acolo.

Dar simţea mirosul de sânge. Metalic şi gros. Sabia scoasă, se

apropie.

Niciun om nu ar fi putut supravieţui unei asemenea pierderi. Era un bazin negru pe pavaj, reticent să se strecoare în crăpăturile dintre pietrele aşezate. Un gât s-a deschis larg, rana lăsată să se scurgă înainte ca cadavrul să fi fost târât. Iar traseul era simplu, cu călcâi dublu de-a lungul peretelui depozitului, după un colţ şi ferit de vedere.

Finadd s-a gândit să-l urmeze.

Apoi, văzând o singură amprentă, trasată în praf uscat pe praf, s-a răzgândit.

Amprenta lasata de un copil. Bared. în timp ce l-a târât pe mort.
Fiecare oraş avea întunericul lui, locuitorii săi care târau doar noaptea în el

propriul lor joc de prădător şi pradă. Brys ştia că nu era lumea lui şi nici nu dorea să-i vâneze secretele. Aceste ore au aparţinut corbului alb şi le-a fost binevenit.

S-a întors pe cealaltă parte şi a început să se întoarcă spre palat.

Mintea formidabilă a fratelui său nu fusese inactiv, se părea. Indiferenţa lui nu mai mult decât o fesă. Ceea ce a făcut din Tehol un om foarte periculos. *Mulţumesc Errantului că este de partea mea...*

El este de partea mea, nu-i aşa?

Vechiul palat, care urma să fie în curând abandonat în întregime în favoarea Domiciliului Etern, stătea pe un deal scufundat, clădirea propriu-zisă la o sută de paşi de malurile incerte sezoniere ale râului. Secţiuni ale unui zid înalt indicau că a existat o dată o incintă, care se întindea de la palat până la râu, în care un sortiment de structuri fuseseră efectiv izolate de restul oraşului.

Nu atât într-o revendicare de proprietate, pentru că structurile în cauză au precedat chiar şi primul Imperiu fondator. Poate că, pentru acei constructori iniţiali, existase o recunoaştere, într-un fel, a ceva ce se apropia de sacru în aceste terenuri, deşi, desigur, nu era sfânt pentru colonizatori. O altă posibilitate era că primii Letherii au fost posesorii unei cunoştinţe arcane mai complete – secrete pierdute de mult – care i-au inspirat să facă onoare locuinţelor Jaghut şi turnului unic, ciudat de diferit din mijlocul lor.

Adevărul se prăbuşise odată cu pereţii incintei şi nu s-au găsit răspunsuri la cernerea prafului de mortar prăbuşit şi a fulgilor de exfoliat.
şist. Zona, deşi nu mai era sigilată, a fost evitată prin obicei. Pământul în sine era lipsit de valoare, în virtutea unei proclamaţii regale veche de şase secole, care interzicea demolarea structurilor antice şi relocarea ulterioară. Fiecare contestaţie juridică sau, într-adevăr, anchetă cu privire la acea proclamaţie a fost respinsă în mod sumar, fără nici măcar recurgerea la instanţe.

Toate foarte bine. Practicanţii pricepuţi ai plăcilor din Holdurile cunoşteau bine semnificaţia acelui turn ghemuit, pătrat, înclinat, cu terenurile sale zbârlite şi pline de vegetaţie. Şi, într-adevăr, a locuinţelor Jaghut, reprezentative aşa cum erau ei ale Calităţii de Gheaţă. Mulţi au susţinut că turnul Azath a fost prima structură adevărată a Azath pe această lume.

Din noua ei perspectivă, Shurq Elalle era mai puţin sceptică decât ar fi fost cândva. Terenul din jurul turnului de piatră cenuşie răvăşit a exercitat o atracţie de rău augur asupra hoţului mort. Erau rude acolo, dar nu de sânge. Nu, aceasta era familia strigoilor, a celor care nu puteau sau nu voiau să se predea uitării. în cazul celor îngropaţi în pământul cocoloşi, împuşcat de lut din jurul turnului, mormintele lor erau închisori. Azath nu a renunţat la copiii săi.

Simţea, de asemenea, că acolo erau îngropate creaturi vii, cele mai multe dintre ele înnebunite de secole şi secole prinse în

rădăcini străvechi care le ţineau strâns. Alţii au rămas în mod ameninţător de tăcuţi şi nemişcaţi, ca şi cum ar aştepta sfârşitul eternităţii.

Hoţul s-a apropiat de terenul interzis din spatele palatului. Putea să vadă turnul Azath, al treilea şi cel mai de sus, marginea deasupra pereţilor curbaţi ai locuinţelor Jaghut. Nici una dintre structuri nu stătea pe deplin verticală. Toate erau înclinate într-un fel, argila subterană strângându-se de sub greutatea lor imensă sau lentilele de nisip spălate de scurgerile subterane. Viile se căţăraseră pe părţile laterale în pânze haotice, deşi cei care ajunseseră până la Azath mureau acolo, ofilit de pietrele de temelie în mijlocul ierburilor îngălbenite.

Nu avea nevoie să vadă urma de sânge pentru a o urma. Mirosul era greu în aerul însufleţit al nopţii, dâre invizibile călărind curenţii, iar ea şi- a urmărit traseul până când a ajuns la zidul jos şi strâmb din jurul

turnului
Azath.
Chiar dincolo, la baza unui copac răsucit, stătea copilul Fierbător. Nouă sau zece ani. . . pentru totdeauna. Gol, pielea ei palidă mânjită, părul lung închegat cu sânge în coagulare. Cadavrul dinaintea ei era deja pe jumătate sub pământ, fiind târât în întuneric.

Să-i hrănesc pe Azath? Sau vreun locuitor râvnitor? Shurq habar n-avea. Nici nu i-a păsat. Momentele au înghiţit cadavre şi asta a fost util.

Kettle ridică privirea, cu ochii negri reflectând plictisitor lumina stelelor. Existau matriţe care, dacă sunt lăsate nesupravegheate, puteau orbi, iar pelicula era groasă peste ochii morţi ai fetei. Ea s-a ridicat încet şi s-a apropiat.

— De ce nu vei fi mama mea?

— Ţi-am spus deja, Kettle. Nu sunt mama

nimănui. – Te-am urmărit în seara asta.

— Mă urmăreşti mereu, spuse Shurq.

— Imediat după ce ai părăsit acel acoperiş, un alt bărbat a venit în casă. Un soldat. Şi a fost urmărit.

— Şi pe care dintre cei doi l-ai ucis?

— Păi, cel care a urmat, desigur. Sunt o fata buna. Am grija de tine. Aşa cum ai grijă de mine...

— Nu am grijă de nimeni, Kettle. Erai mort cu mult înainte să fiu eu. Locuind aici pe aceste terenuri. Vă aduceam cadavre.

'Niciodată deajuns.'

— Nu-mi place să ucid. Doar când nu am de ales. în plus, nu am fost singurul care a folosit serviciile tale.

'Da, tu ai fost.'

Shurq se uită lung la fată. 'Am fost?'

'Da. Şi ai vrut să ştii povestea mea. Toţi ceilalţi fug de mine, aşa cum fug de tine acum. în afară de acel bărbat de pe acoperiş. Este altul, nu ca toţi ceilalţi?

— Nu ştiu, Kettle. Dar acum lucrez pentru el.

turnului Azath.

'Mă bucur. Adulţii ar trebui să funcţioneze. Ajută să le umple minţile. Minţile goale sunt rele. Periculos. Ei se umplu. Cu lucruri rele. Nimeni nu este fericit.

Shurq îşi înclină capul. – Cine nu e fericit?

Kettle flutură cu o mână murdară spre curtea zdrobită. 'Neliniştit. Toti. Nu ştiu de ce. Turnul transpira tot timpul acum.

„îţi voi aduce apă sărată”, a spus Shurq, „pentru ochii tăi. Trebuie să le speli.

— Văd destul de uşor. Cu mai mult decât ochii mei acum. Pielea mea vede. Şi gusturile. Şi visuri de lumină.

'Ce vrei să spui?'

Kettle îşi împinse şuviţe de păr însângerate de pe faţa ei în formă de inimă. – Cinci dintre ei încearcă să iasă. Nu-mi plac acele cinci – numi plac majoritatea, dar mai ales cele cinci. Rădăcinile mor. Nu stiu ce sa fac. Ei şoptesc cum mă vor rupe în bucăţi. Curând. Nu vreau să fiu sfâşiat în bucăţi. Ce ar trebuii să fac?'

Shurq a tăcut. Apoi ea a întrebat: „Cât de mult ai impresia despre cei îngropaţi, Kettle?”.

— Majoritatea nu vorbesc cu mine. Şi-au pierdut minţile. Alţii mă urăsc pentru că nu i-am ajutat. Unii imploră şi imploră. Ei vorbesc prin rădăcini.

— Există cineva care să nu te întrebe

nimic? – Unii tac mereu.

'Vorbeşte cu ei. Găseşte pe altcineva cu care să vorbeşti, Kettle. Cineva care ar putea să te ajute. *Altcineva să-ţi fie mama. . . sau tată.* „Cereţi opinii, cu privire la orice problemă. Dacă rămâne atunci cineva care nu caută să vă mulţumească, care nu încearcă să vă răstoarne dorinţele astfel încât să le eliberaţi şi care nu are nicio loialitate faţă de ceilalţi, atunci îmi veţi spune despre acela. Tot ce ştii. Şi te voi sfătui cât pot de bine, nu ca mamă, ci ca tovarăş.

'în regulă.'

'Bun. Acum, am venit aici din alt motiv, Kettle. Vreau să ştiu, cum

turnului
Azath.
ar ucis acel spion?

— L-am muşcat prin gât. Este cel mai rapid şi îmi place sângele. – De ce îţi place sângele?

— în părul meu, să-l ţin de faţa mea. Şi miroase a viu, nu-i aşa? îmi place mirosul ăsta.

— Câţi omori?

'Multe. Pământul are nevoie de ele.

— De ce are nevoie pământul de ele?

— Pentru că e pe moarte.

'Moarte? Şi ce s-ar întâmpla dacă moare, Kettle? „Totul va ieşi”.

'Oh.'

'Imi place aici.'

— Fierbător, de acum înainte, spuse Shurq, îţi voi spune pe cine să omori – nu-ţi face griji, ar trebui să fie destule.

'în regulă. Asta e frumos din partea ta.'

Dintre sutele de creaturi îngropate în terenul Azath, doar una era capabilă să asculte conversaţia dintre cei doi strigoi de la suprafaţa de deasupra. Azath-ul îşi renunţa stăpânirea asupra acestui locuitor, nu din slăbiciune, ci din necesitate. The Guardian nu era pregătit. într-adevăr, s-ar putea să nu fie niciodată gata. Alegerea în sine fusese greşită, încă un semn al puterii slăbite, al vârstei târându-se înainte pentru a revendica cea mai veche structură de piatră din tărâm.

Turnul Azath era într-adevăr pe moarte. Iar disperarea a forţat o rătăcire pe căi fără precedent.

Dintre toţi prizonierii, se făcuse o alegere. Şi pregătirile erau în desfăşurare, lente ca urma rădăcinilor prin piatră, dar la fel de inexorabile. Dar era atât de puţin timp.

turnului Azath.

Urgenţa a fost un ţipăt tăcut care a stors sânge din turnul Azath. Cinci creaturi rude, luate şi ţinute de pe vremea lui K'Chain Che'Malle, erau aproape la îndemână de suprafaţă. Şi asta nu era bine, pentru că erau

Toblakai.

Capitolul cinci

împotriva platului ca un tunet Acolo

unde şinele locuieşte între ochi,

Sub lovitura osul s-a spart Şi

sufletul a fost târât afară Să se

zvârcolească în strânsoare De

răzbunare nerăscumpărată . . .

*A ULTIMA NOAPTE DIN BLOODEYE*_______

UN AUTOR NECUNOSCUT (COMPILAT DE T

ISTE A NDII BURSANTI DE C ORAL BLACK)

–

Râsul lui Shadow era scăzut, un sunet care promitea nebunie tuturor celor care îl auzeau. Udinaas lăsă plasa să cadă de pe degete şi se rezemă de stânca încălzită de soare. îşi miji ochii spre cerul strălucitor. Era singur pe plajă, cu valurile agitate ale golfului întinzându- se în faţa lui. Singur, cu excepţia spectrului care îl bântuia acum în fiecare clipă de trezire.

Conjurat, apoi uitat. Rătăcire, un zbor etern de la soare, dar întotdeauna existau locuri de ascuns.

— încetează, spuse Udinaas, închizând ochii.

turnului Azath.

De ce vreodată? îţi miros sângele, sclave. Din ce în ce mai rece. Am cunoscut odată o lume de gheaţă. După ce am fost ucis, da, după. Chiar şi întunericul are defecte şi aşa m-au furat. Dar am vise.

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.

— *Am vise şi tu nu înţelegi nimic, sclave. Am fost încântat să servesc? Nu. Niciodată niciodată niciodată şi din nou, niciodată. Te urmăresc.'*

Udinaas deschise ochii şi se uită în jos la aşchia de umbră dintre două stânci, din care ieşea vocea. Puricii de nisip zbârneau şi se aruncau pe piatra de flancare, dar despre spectrul în sine nu era niciun semn vizibil. 'De ce?'

'De ce vreodată de ce? Ceea ce ai aruncat mă face semn, sclave. Promiţi o călătorie demnă – visezi la grădini, sclave? Ştiu că o faci – pot miros. Pe jumătate mort şi îngrozit, de ce nu? Nu există scăpare. Deci, cu visele mele, îmi serveşte să slujesc. Serveşte pentru a servi. Nu am fost odată Tiste Andii? Cred că am fost. Ucis şi aruncat în noroi, până când a venit gheaţa. Apoi smuls, după atâta timp, pentru a-mi servi ucigaşii. Sclavii mei, a căror sârguinţă a şovăit atunci. Să şoptăm despre trădători, sclave?

— Te-ai târgui?

„Aici când mă suni, spune-mi Wither. Am vise. Dă-mi ceea ce ai aruncat. Dă-mi umbra ta şi voi deveni a ta. Ochii tăi în spatele tău, pe care nimeni altcineva nu-i poate vedea sau auzi, dacă nu ghicesc şi nu au putere, dar de ce ar ghici? Eşti un sclav. Cine se comportă. Ai grijă să te comporţi, sclave, până în momentul în care vei trăda.

— Credeam că Tiste Andii trebuia să fie dură şi nefericită. Şi te rog, Wither, nu mai rămâi.

— *De acord, odată ce-mi dai umbra ta.*

„Pot să te vadă alţi wraith? Hannan Mosag...

— *Acel ăsta? Mă voi ascunde în castingul tău natural. Ascuns. Niciodată găsit. Vezi, fără rime. Eram îndrăzneţi în acele vremuri, sclave. Soldaţi într-un război, o invazie. înmuiat în sângele rece al lui K'Chain Che'Malle. L-am urmărit pe cel mai mic copil al lui Mother Dark însăşi. Şi am fost martori.*

— La ce?

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.

— *Pentru trădarea liderului nostru de către Bloodeye. La pumnalul băgat în spatele domnului nostru. Eu însumi am căzut la o lamă mânuită de un Tiste Edur. Neaşteptat. Măcel brusc. Nu am avut nicio şansă. Nicio şansă.*

Udinaas a făcut o mutră, a studiat valurile zvâcnitoare care se războiau cu curentul revărsat al râului. – Edur susţin că a fost invers, Wither.

— Atunci de ce sunt eu mort şi ei vii? Dacă noi am fi ambuscatorii în ziua aceea?

'De unde sa stiu? Acum, dacă intenţionezi să te pândeşti în umbra mea, Wither, trebuie să înveţi să taci. Dacă nu vă vorbesc. Tăcut şi vigilent şi nimic mai mult.'

— *Mai întâi, sclave, trebuie să faci ceva pentru mine.*

Udinaas oftă. Cei mai mulţi dintre Edur, născuţi nobili, erau la ceremonia de înmormântare a pescarului ucis, împreună cu o jumătate de duzină de rude din Beneda, deoarece identitatea Edur fusese în sfârşit stabilită. Mai puţin de o duzină de războinici au rămas în complex în spatele lui. Wraiths-urile din umbră păreau să devină mai îndrăzneţe în astfel de momente, ieşind să zboare pe pământ, între case lungi şi de-a lungul pereţilor palisadelor.

Se întrebase adesea de asta. Dar acum, dacă Wither trebuia să fie crezut, el avea răspunsul lui. Acele spectre nu sunt rude ancestrale cu muritorul Edur. Ei sunt Tiste Andii, sufletele legate ale celor ucişi. Şi, eram disperat după aliaţi... – Foarte bine, ce vrei să fac, Wither?

„înainte să se ridice mările în acest loc, sclave, Inlet Hasana era un lac. Spre sud şi vest, pământul se întindea pentru a se uni cu vârful cel mai vestic al Reach. O câmpie vastă, pe care au fost măcelăriţi ultimii dintre oamenii mei. Merge pe ţărm înaintea ta, sclave. Sud. Există ceva de-al meu – trebuie să-l găsim.

Udinaas s-a ridicat şi a periat nisipul de pe pantalonii săi grosolan de lână. S-a uitat în jur. Trei sclavi din cetatea Regelui Vrăjitor erau jos lângă gura râului, bătând hainele de stânci. O barcă de pescar singuratică era pe apă, dar îndepărtată. – Cât de departe va trebui să merg?

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace. — *Se află aproape.*

„Dacă sunt perceput că mă rătăcesc prea departe, voi fi ucis *pe loc.” Nu departe, sclave ...*

— Mă numesc Udinaas, aşa că te vei adresa *mie. – Pretindeţi privilegiul mândriei?*

— Sunt mai mult decât un sclav, Wither, după cum bine ştii.

— *Dar trebuie să te comporţi ca şi cum nu ai fi. Te numesc „sclav" pentru a-ţi aminti asta. Eşuează în amăgirea ta şi durerea pe care ţi-o vor provoca în căutarea a tot ce ai ascunde de ei va fi fără măsură ...*

'Suficient.' A coborât până la linia de plutire. Soarele şi-a aruncat umbra în urma lui, a tras lung şi monstruos.

Tăvălugii construiseră o măturare cocoaşă de nisip deasupra pietrelor, pe care zăceau fire de alge încâlcite şi o împrăştiere de detritus. Un pas în interiorul acestei înălţimi alungite era o depresiune plină cu pietricele alunecoase şi stânci. – Unde ar trebui să caut?

— *Printre pietre: Puţin mai departe. Trei, doi paşi. Da. Aici.'* Udinaas se uită în jos, cercetând zona. 'Nu vad nimic.'

'Săpa. Nu, la stânga voastră – acele pietre, mutaţi-le. Acela. Acum, mai adânc. Acolo, eliberează-l.

Un bulgăre deformat care stătea greu în mână. Lungimea unui deget şi conic la un capăt, obiectul metalic din interior a fost înghiţit de calcificări groase. 'Ce este?'

— *Un vârf de săgeată, sclave. Sute de milenii, târându-se pe acest mal. Trecerea veacurilor se măsoară prin întâmplare. Valoarea adâncă a mareelor, succesiunea de furtuni capricioase. Aşa se mişcă lumea ...*

— Sute de milenii? Nu ar mai fi nimic...

— *O lamă de fier simplu, fără investiţii vrăjitoare, ar fi dispărut într-adevăr. Vârful săgeţii rămâne, sclave, pentru că nu se va preda. Trebuie să tăiaţi tot ce îl înconjoară. Trebuie să o învii.*

'De ce?'

— *Am motivele mele, sclave.*

Nu era nimic plăcut în asta, dar Udinaas s-a îndreptat şi şi-a băgat

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.

nodul în geanta de curea. S-a întors la plasele lui. – Nu voi fi, murmură el, mâna răzbunării tale.

Râsul lui Wither l-a urmat în scrâşnirea pietrelor.

Era fum atârnând deasupra zonei joase, ca nişte nori târâţi în jos şi acum mărunţiţi de vârfurile întunecate ale copacilor.

— O înmormântare, spuse Binadas.

Seren Pedac dădu din cap. Nu fuseseră furtuni şi, în plus, pădurea era prea umedă pentru a susţine un incendiu. Practica Edur de înmormântare a implicat o construcţie de tumul, care a fost apoi acoperită pentru a forma un rug. Căldura intensă a copt cadavrul învelit cu monede ca şi cum ar fi fost lut şi a pătat roşu pietrele din tumul. Wraiths-ul din umbră dansau în mijlocul flăcărilor, se răsuceau spre cer cu fumul şi aveau să zăbovească mult după plecarea celor îndoliaţi.

Seren şi-a scos cuţitul şi s-a aplecat să-şi zgârie noroiul de pe cizme. Pe această parte a munţilor vremea se strecura zilnic din mare, aruncând ploaia şi ceaţa în valuri pernicioase. Hainele ei erau înmuiate. De trei ori de dimineaţă, vagoanele grele încărcate au derapat de pe potecă, zdrobind odată un Nerek de moarte sub roţile solide, cu jante de fier.

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.

Îndreptându-se, şi-a curăţat cuţitul între două degete înmănuşate, apoi l-a învelit pe o parte.

Stările de spirit erau proaste. Buruk cel Pale nu ieşise din căruţa lui de două zile şi nici cele trei concubine Nerek nerek. Dar coborârea a fost în sfârşit încheiată, iar în faţă era o potecă largă, în mare parte plană, care ducea la satul lui Hannan Mosag.

Binadas stătea în picioare şi privi cum ultimul vagon se legăna în afara pantei, iar Seren simţi nerăbdarea lui Edur. La urma urmei, cineva murise în satul lui. Ea aruncă o privire spre Huli Beddict, dar nu simţi nimic de la el. Se retrăsese adânc în sine, ca şi cum şi-ar fi construit rezerve în aşteptarea a ceea ce avea să urmeze. Sau, la fel de probabil, să se străduiască să susţină hotărârea care se prăbuşeşte. Ea părea să-şi fi pierdut capacitatea de a-l citi. Durerea purtată fără pauză şi atât de mult timp ar putea deveni ea însăşi o mască.

— Binadas, spuse Seren, Nerek trebuie să se odihnească. Călătoria în faţa noastră este clară. Nu este nevoie să rămâi cu noi ca escortă. Du-te la oamenii tăi.

Ochii lui s-au îngustat asupra ei, suspicios de oferta ei.

Ea nu a mai adăugat nimic. La urma urmei, el ar crede ceea ce ar crede, indiferent cât de autentică ar fi intenţia ei.

— Ea spune adevărat, spuse Huli. – Nu te-am constrânge, Binadas.

'Foarte bine. îl voi informa pe Hannan Mosag despre vizita

dumneavoastră iminentă.

L-au privit pe Edur pornind pe potecă. în clipe

copacii l-a înghiţit.

'Vezi?' a întrebat-o Huli.

— Am văzut doar dorinţe şi obligaţii conflictuale, răspunse Seren, întorcându-se.

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.

— Numai, atunci, ceea ce ai ales să faci.

Ridicarea din umeri a lui Seren era obosită. – Oh, Huli, asta e calea noastră a tuturor. S-a apropiat. – Dar nu trebuie să fie aşa, Achizitor.

Surprinsă, ea îi întâlni privirea şi se întrebă de seriozitatea bruscă de acolo. – Cum ar trebui să răspund la asta? ea a intrebat.„Toţisuntem ca nişte soldaţi, ghemuiţi în spatele fortificaţiilor pe care le-am ridicat. Vei face ceea ce crezi că trebuie, Huli.

— Şi tu, Seren Pedac? Ce curs te aşteaptă?

întotdeauna acelaşi curs. – Tiste Edur nu sunt de la tine. Ei pot asculta, dar nu sunt obligaţi să urmeze.

S-a întors. – Nu am aşteptări, Seren, ci doar temeri. Ar trebui să reluăm călătoria.

Ea aruncă o privire spre Nerek. Ei stăteau sau ghemuiau lângă vagoane, cu aburi care se ridicau din spate. Expresiile lor erau slăbite, ciudat de indiferente faţă de rudele morţi pe care îi lăsaseră în urmă în mormântul lui improvizat de noroi, stânci şi rădăcini. Cât de mult ar putea fi dezbrăcat de la un popor înainte să înceapă să se dezbrace? Panta abruptă de dizolvare a început cu o derapare, doar pentru a deveni o alergare cu capul.

Letherii credeau în adevăruri cu inima rece. Momentul a fost o avalanşă şi nimeni nu a avut privilegiul de a alege să se dea deoparte, împărţirea dintre viaţă şi moarte a fost măsurată în loviri progresive pentru poziţie în mijlocul tuturor progresului devorabil. Nimeni nu-şi putea permite compasiune. în consecinţă, nimeni nu se aştepta nici de la alţii.

Trăim într-o perioadă ostilă. Dar apoi, toate sunt vremuri ostile.

A început să plouă încă o dată.

Departe spre sud, dincolo de munţii pe care tocmai îi trecuseră, se punea la cale prăbuşirea Tiste Edur. Şi, bănuia ea, viaţa lui Huli Beddict fusese pierdută. Nu-şi puteau permite riscul pe care îl

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.

prezenta, trădarea pe care a avut-o la fel de mult pe cât a promis. Ironia exista în dorinţele lor unite. La urma urmei, amândoi au căutat război. Doar faţa victoriei a fost diferită.

Dar Huli poseda puţin din perspicacitatea necesară pentru a juca acest joc special şi a rămâne în viaţă.

Şi începuse să se întrebe dacă va face vreun efort să-l salveze.

Un strigăt din căruţa lui Buruk. Nerek se căţără obosit în picioare.

Seren îşi trase mai strâns mantia pe umeri, cu ochii îngustaţi pe potecă

înainte. îl simţi pe Huli venind lângă ea, dar nu se uită peste.

— La ce templu ai fost şcolarizat?

Ea pufni, apoi clătină din cap. „Thurlas, surorile învăluite ale tronului goi”.

— Chiar vizavi de Canalul Mic. îmi amintesc. Ce fel de copil ai fost, Seren?

— în mod clar, ai o imagine în minte.

Ea îi prinse semnul din cap la periferia ei, iar el spuse: „Zelos. Potrivit în exces. Zelos.'

— Există registre, care înregistrează numele studenţilor de seamă. îl vei găsi pe al meu în ele, iar şi iar. De exemplu, deţin titlul celor mai multe pedepse aplicate într-un an. Două sute şaptezeci şi unu. Eram mai familiarizat cu Celula Neluminată decât cu camera mea. Am fost acuzat şi că am sedus un preot în vizită. Şi înainte să întrebi, da, am fost vinovat. Dar preotul a jurat altfel, să mă protejeze. A fost excomunicat. Am auzit mai târziu că s-a sinucis. Dacă aş fi avut în continuare vreo nevinovăţie, aş fi pierdut-o atunci.

Se întoarse să stea în faţa ei, în timp ce primul vagon era tras pe lângă Nerek. A fost nevoită să se uite la el. Ezită, apoi îi oferi un zâmbet ironic. —Te-am şocat, Huli Beddict?

— S-a spart gheaţa sub mine.

O fulgerare de furie, apoi si-a dat seama de batjocura de sine din

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace

mărturisirea lui. „Nu ne naştem inocenţi, pur şi simplu nemăsuraţi”.

— Şi, probabil, nemăsurat, de asemenea.

— Cel puţin pentru câţiva ani. Până când exteriorul este aplicat în interior, atunci începe războiul brutal. Nici noi nu suntem născuţi pentru compasiune – în ciuda ochilor mari şi ai comportamentului dulce.

— Şi ai ajuns să-ţi recunoşti războiul devreme.

Seren a ridicat din umeri. – Duşmanul meu nu era autoritatea, deşi poate că aşa părea. A fost copilăria însăşi. Aşteptările scăzute ale adulţilor, dorinţa de *a ierta.* M-a îmbolnăvit...

— Pentru că a fost nedrept.

— Sentimentul de nedreptate al unui copil este întotdeauna egoist, Huli. Nu m-am putut păcăli cu această indignare. De ce vorbim despre asta?

— întrebări pe care am uitat să le pun. Pe atunci. Cred că eu însumi eram un copil în acele vremuri. Tot înăuntru, nu afară.

Sprâncenele i se ridică, dar nu spuse nimic.

Huli a înţeles oricum. 'S-ar putea sa ai dreptate. în unele lucruri, adică. Dar nu când vine vorba de Edur.

Al doilea vagon trecu pe lângă el. Seren îl studie pe bărbatul dinaintea ei. – Eşti atât de sigur de asta? ea a întrebat. – Pentru că te văd condus de propriile tale nevoi. Edur sunt sabia, dar mâna este a ta, Huli. Unde este compasiunea în asta?

— Ai greşit, Seren. Intenţionez să fiu sabia. Fiorul din oasele ei s-a adâncit. 'În ce fel?'

Dar el a clătinat din cap. – Nu pot avea încredere în tine, Seren. Ca toţi ceilalţi, va trebui să aşteptaţi. Un lucru, însă. Nu-mi sta în cale. Vă rog.'

Nu pot avea încredere în tine. Cuvinte care i-au tăiat sufletul. Pe de altă parte, problema încrederii a stat pe ambele părţi ale căii, nu-i aşa?

Al treilea vagon se opri lângă ei. Perdeaua de la fereastra uşii a fost târâtă la o parte şi chipul de moarte a lui Buruk se uită afară. „Şi aceasta este îndrumare? Cine deschide calea?

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.

Suntem condamnaţi acum să rătăcim pierduţi? Nu-mi spune că ai devenit din nou iubiţi! Seren, arăţi în mod pozitiv *asediată.* Aşa este blestemul iubirii, o, inima mea te plânge!

— Ajunge, Buruk, spuse Seren. Ea şi-a şters ploaia de pe faţă şi, ignorând-o pe Huli, a trecut pe potecă. Nerek a păşit de fiecare parte pentru a o lăsa să treacă.

Traseul forestier a fost flancat de copaci Blackwood, plantaţi pentru a afirma posesia Edur asupra acestor terenuri. Scoarţă aspră de la miezul nopţii, care fusese răsucită în imagini de coşmar şi scenarii arcane de către spectrurile din umbră care se agăţau de fiecare şanţ şi fisură din pielea aspră. Wraiths care acum au apărut la vedere pentru a o urmări pe Seren şi pe cei care o urmăreau.

Părea mai mult decât de obicei. Curgând neliniştit ca ceaţa neagră între boile uriaşe. Zecuri, apoi sute, înghesuind de o parte şi de alta a potecii. Paşii lui Seren încetiniră.

îl auzea pe Nerek în spatele ei, gemete slabe, zgomotul vagoanelor încetinind, apoi oprindu-se.

Huli a venit alături de ea. – Au format o armată, şopti el.

în tonul lui era o satisfacţie întunecată.

— Sunt ei cu adevărat strămoşii Edur?

Privirea lui se îndreptă spre ea, febrilă. 'Desigur. Ce altceva ar putea fi? Ea sa scuturat. — îndeamnă-l pe Nerek înainte, Huli. Ei te vor asculta.

Au mai rămas două zile, atât... Şi apoi a tăcut.

Căci o siluetă stătea pe urme. Piele de culoarea inului albit, înaltă ca un Edur, o faţă ascunsă de dungi întunecate, de parcă degetele pătate de sânge ar fi tras pe obrajii slabi. O apariţie, ochii roşii plictisiţi arzând din acele orbite adânci morţi. Mucegaiul atârna în foi zdrenţuite de armura putrezită. Două teci, ambele goale.

Wraiths roiau la picioarele figurii, ca în închinare.

O uşă de căruţă zdrăngăni şi Buruk ieşi clătinându-se, înfăşurat într-o pătură care tara pământul în spatele lui, când veni lângă Seren.

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.

— *Barrowand Root!* şuieră negustorul. – Plăcile nu au minţit! Seren făcu un pas înainte.

Huli întinse o mână. 'Nu-'

— Ai vrea să stăm aici pentru totdeauna? se răsti ea, eliberându-se. în ciuda bravadei cuvintelor ei, era îngrozită. Fantomele s-au dezvăluit în poveştile şi legendele copilăriei şi în zvonurile ocazionale febrile din capitală. Ea crezuse în astfel de apariţii cu jumătate de inimă, o idee manifestată cu voinţă. O viziune şoaptă asupra istoriei, ridicată ca un vestitor, ca un avertisment tăcut. O noţiune, deci, pe atât de simbolică, cât şi de actuală.

Şi chiar şi atunci, îşi imaginase ceva mult mai mult. . . efemer. Lipsită de distincţie, o faţă compusă din indicii deznădăjduite, trăsături estompate de scăderea relevanţei lor. Văzut pe jumătate în curenţii de întuneric, acolo un moment, dispărut în următorul.

Dar era o palpabilitate în conjurarea înaltă care stătea în faţa ei, o afirmaţie a insistenţei fizice. Detalii gravate pe faţa lungă şi palidă, ochii plaţi şi filmaţi care o priveau apropiindu-se cu cea mai deplină înţelegere.

De parcă tocmai s-ar fi căţărat din una dintre turnurile din această pădure. Dar el nu este... nu este Edur.

„Un dragon”, spuse apariţia în limba Tiste, „s-a târât odată pe această potecă. Nicio pădure pe atunci. Numai devastare. Sânge în pământul zdrobit. Dragonul, muritorul, a *făcut* acest traseu. Simţi asta? Sub tine, împrăştierea memoriei care împinge rădăcinile, care înclină copacii de ambele părţi. Un dragon.' Silueta s-a întors apoi şi s-a uitat pe poteca din spatele ei. – Edurul – fugea nevăzut, fără să ţină seama. Rudele trădătoarei mele. Inca. . . un nevinovat.' El s-a confruntat cu ea încă o dată. – Dar tu, muritorule, nu eşti chiar atât de nevinovat, nu-i aşa?

Surprinsă, Seren nu spuse nimic.

în spatele ei, vorbi Huli Beddict. – De ce o acuzi, fantomă?

'O mie. O mie peste o mie de fapte rele. A ei. Tu. Felul tau. Zeii sunt ca nimic. Demonii mai puţin decât copiii. Fiecare Ascendent un mummer incomod. Comparativ cu tine. E vreodată aşa, mă întreb? Acea depravare înfloreşte în faldurile florii, când a venit sezonul ei. Seminţele secrete ale decăderii ascunse sub gloria înfloritoare. Noi

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.
toţi,

aici în urma voastră, suntem ca un *nimic.* 'Ce vrei?' întrebă Huli.

Wraithurile scăpaseră, înapoi printre copaci. Dar un nou val sosise în jurul cizmelor zdrenţuite ale fantomei. Şoareci, o masă clocotitoare care se revarsă pe potecă. Până la glezne, primul ajunse la picioarele lui Seren, zbârnâind în jurul lor. O maree gri şi maro, mişcare fără minte. O *multitudine de sine minuscule, cuprinse de un imperativ necunoscut şi de necunoscut. De a i c i . . . acolo.*

Era ceva teribil, înfiorător, la ei. Mii, zeci de mii – poteca din faţă, din câte vedea ea, era acoperită de şoareci.

„Pământul a fost spulberat”, a spus apariţia. „Nici un copac nu a mai rămas în picioare. Numai cadavre. Şi creaturile minuscule care se hrăneau cu ele. propria legiune a lui Hood. Valea sordidă a morţii, muritori, cu spatele de blană şi în creştere. Asa pare . . .

uşor.' Strigoiul păru să se scuture. – Nu vreau nimic de la tine. Călătoriile au început toate. îţi închipui că drumul tău nu a mai cunoscut niciodată paşi?

„Nu suntem atât de orbi încât să credem asta”, a spus Seren Pedac. S-a luptat să nu dea departe şoarecii care roiau în jurul gleznelor ei, temându-se să coboare în isterie. „Dacă nu veţi – sau nu puteţi – să curăţaţi acest traseu, atunci nu avem de ales...”

Capul apariţiei se înclină. „Ai produce nenumărate morţi mici? în numele a ce? Comoditate?

— Nu văd sfârşitul acestor creaturi ale tale, fantomă.

A mea? Nu sunt ai mei, muritorule. Pur şi simplu aparţin timpului meu. Până la vârsta supremaţiei lor mizerabile pe acest pământ. O mulţime de tirani care să stăpânească peste cenuşa şi praful pe care le- am lăsat în urma noastră. Ei văd în spiritul meu o promisiune.

— Şi, mârâi Huli, suntem menţi să vedem la fel?

Apariţia începuse să se estompeze, culorile sângerând. „Dacă vă

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace
face plăcere”, a venit răspunsul slab, batjocoritor. – Desigur, s-ar putea ca spiritul pe care îl văd să fie al tău, nu al meu.

Apoi fantoma a dispărut.

Şoarecii au început să curgă spre pădure de pe ambele părţi ale potecii, ca şi cum ar fi fost brusc confuzi, orbiţi încă o dată la orice forţă mai mare i-ar fi revendicat. Sângerau în muici, umbre şi lemnul putrezit al copacilor căzuţi. Un moment acolo, următorul, a dispărut.

Seren se îndreptă spre Buruk cel Pale. – Ce ai vrut să spui când ai spus că plăcile nu mint? Barrow şi Root, acestea sunt ţigle din Calea Azath, nu-i aşa? Ai fost martor la un casting înainte de a începe această călătorie. în Trate. Negi?

Nu avea să-i întâlnească ochii. Faţa lui era palidă. – Holdurile se trezesc, Acquitor. *Toti.'*

— Atunci cine era el? întrebă Huli Beddict.

'Nu stiu.' Buruk se încruntă brusc şi se întoarse. 'Conteaza? Noroiul se agită şi lucrurile se urcă liber, atâta tot. A şaptea închidere se apropie, dar mă tem că nu va fi nimic asemănător cu ceea ce am fost învăţaţi cu toţii. Naşterea imperiului, oh, da, dar cine îl va conduce? Profeţia este pernicios de vagă. Drumul s-a eliberat, hai să continuăm.

Se urcă înapoi în căruţa lui.

— Trebuie să înţelegem asta? întrebă Huli.

Seren a ridicat din umeri. – Profeţiile sunt ca plăcile în sine, Huli. Vezi în ele ce vrei. Urmele terorii ei erau acre în gât, iar membrele i se simţeau slăbite şi slăbite. Obosită dintr-o dată, îşi desfăcu cârma şi o ridică. Ploaia fină era ca gheaţa pe fruntea ei. Ea a închis ochii.

Nu pot să-l salvez. Nu pot salva pe niciunul dintre noi.

Huli Beddict a vorbit cu Nerek.

Deschizându-şi ochii, Seren se scutură. Şi-a legat cârma de rucsac.

Călătoria s-a reluat. Cărucioare zgomotătoare, gemând, respiraţia aspră a lui Nerek. Aerul nemişcat şi ceaţa căzând prin el ca suflarea unui zeu epuizat.

Doua zile. Apoi este gata.

— Deci mereu spui. Atunci urmează-i, Wraith, şi lasă-măîn pace.

La treizeci de paşi în faţă, nevăzută de niciunul dintre ei, o bufniţă traversă poteca, tăcută pe aripile ei largi şi întunecate. Era sânge pe gheare, sânge în jurul ciocului.

Recompensele bruşte au fost de necontestat. Extravaganţă nedemnă de sărbătoare. Vânătorul ştia doar vânătoare şi era indiferent la frica de pradă. Indiferenţă, de asemenea, faţă de cioara albă care a navigat în

urma lui

O răsucire întâmplătoare a vântului a atras rămăşiţele fumului rugului în sat. Arsese o zi şi o noapte şi din care a ieşit Trull Sengar

casa lungă a tatălui său a doua zi dimineaţă pentru a găsi ceaţa plutind peste compusul amar cu pata ei.

Regreta lumea nouă pe care o găsise. Revelaţiile nu puteau fi anulate. Şi acum a împărtăşit secrete şi adevărul era că ar fi preferat să se descurce fără ele. Odată, feţele cunoscute se schimbaseră. Ce ştiau ei? Cât de vastă şi de insidioasă această înşelăciune? Câţi războinici atrase Hannan Mosag în ambiţiile sale? în ce măsură se organizaseră femeile împotriva Regelui Vrăjitor?

Nu se schimbaseră nicio vorbă pe această temă între fraţi, nu de la acea conversaţie din groapă, craniul dragonului înfipt în cuptor, singurul martor la ceea ce majoritatea ar numi trădare. Pregătirile pentru călătoria iminentă erau în curs. La urma urmei, nu ar fi sclavi care să- i însoţească. Hannan Mosag trimisese spectatori înainte în satele care se aflau între aici şi câmpurile de gheaţă, şi astfel îi aşteptau provizii, atenuând nevoia de provizii împovărătoare, cel puţin până la capăt.

O căruţă trasă de o jumătate de duzină de sclavi trecuse peste pod, în patul său, cu arme proaspăt falsificate. Lăncile cu vârfuri de fier stăteau drepte în mănunchiuri legate. învelişul de cupru a protejat arborii pe jumătate din lungimea lor. Erau vizibile şi săbii cu mâner încrucişat, mânere de mână şi jumătate şi teci de piele fiartă. Cârlige pentru călăreţi dezlănţuiţi, snopi de săgeţi lungi cu fluturaşi din piele. Topoare de aruncat, aşa cum sunt favorizate de Arapay. Sticlă largi în stilul Merude.

Forjele au mai bătut zgomotul războiului.

Trull i-a văzut pe Fear şi Rhulad îndreptându-se spre căruţă, mai mulţi sclavi urmărindu-i, iar Fear a început să conducă depozitarea armelor.

Rhulad aruncă o privire în timp ce Trull se apropia. – Mai ai nevoie de suliţe, frate? el a intrebat.

— Nu, Rhulad. Văd aici armele Arapay şi Merude – şi Beneda şi Den-Ratha...

— Fiecare trib, da. Aşa este acum printre toate forjele, în fiecare sat. O împărtăşire a abilităţilor.

urma lui Trull aruncă o privire spre Fear. – Gândurile tale despre asta, frate? Acum îi vei antrena pe războinicii Hiroth cu noi arme?

— Am învăţat cum să mă apăr de ei, Trull. Intenţia Regelui Vrăjitor este de a crea o armată adevărată, precum cea a Letherii. Aceasta va implica unităţi specializate. Frica l-a studiat pe Trull pentru o clipă, înainte de a adăuga: „Eu sunt Maestrul de Arme pentru Hiroth, iar acum, la comanda Regelui Vrăjitor, pentru toate triburile.

— Tu vei conduce această armată?

„Dacă ar veni războiul, da, îl voi conduce în luptă”.

— Aşa sunt onoraţi Sengar, spuse Rhulad, cu faţa inexpresivă, cu tonul fără inflexiune.

Astfel suntem răsplătiţi.

— Binadas s-a întors în zori, spuse Fear. „El va lua această zi în odihnă. Atunci vom pleca.

Trull dădu din cap.

— Vine o rulotă de negustori Letherii, spuse Rhulad. – Binadas i-a întâlnit pe traseu. Achizitorul este Seren Pedac. Iar Huli Beddict este cu ei.

Huli Beddict, Santinela care i-a trădat pe Nerek, Tarthenal şi Faraed. Ce voia? Nu toţi Letherii erau la fel, ştia Trull. Vederi opuse cântau cu ciocnirea săbiilor. Trădările abundeau în rândul mulţimii răpitoare din oraşele vaste şi într-adevăr, dacă zvonurile erau adevărate, în palatul regelui însuşi. Negustorul a fost însărcinat să livreze cuvintele celui care l-a cumpărat. în timp ce Seren Pedac, în profesia de Achizitor, nu şi-a exprimat părerea şi nici nu şi-ar fi interferat cu scopurile celorlalţi. El nu fusese în sat în timpul celorlalte vizite ale ei şi nu putea judeca mai mult decât atât. Dar Huli, cândva Sentinel – se spunea că era imun la corupţie, aşa cum ar putea fi doar un bărbat trădat odată.

Trull tăcu în timp ce privea sclavii trăgând pachetele de arme din patul căruciorului şi ducându-le în arsenal.

Până şi fraţii lui păreau . . . altfel cumva. Ca şi cum umbrele s-ar întinde între ei, nevăzute de nimeni altcineva, şi ar putea face vântul să bată cu o trepidare ponderată. întuneric, deci, în sângele fraţilor. Nimic din toate acestea nu a servit călătoriei pe cale să înceapă. Nimic din toate acestea.

Eu am fost mereu cel mai îngrijorat. Nu văd prea multe, văd doar lucruri greşite. Şi deci vina este a mea, în mine. Trebuie să rămân

urma
lui.
atent la asta. Cum ar fi presupunerile mele despre Rhulad şi Mayen. Lucruri greşite, gânduri greşite, acestea sunt cele care par a fi . . . neobosit . . .

— Binadas spune că Buruk poartă fierul Letherii, spuse Rhulad, rupând reveria lui Trull. – Asta se va dovedi util. Dapple ştie, Letherii sunt cu adevărat proşti...

— Nu sunt, spuse Fear. – Sunt indiferenţi. Ei nu văd nicio contradicţie în a ne vinde fier la un moment dat şi în a purta război cu noi în următorul.

— Nici recoltarea focilor cu colţi, a adăugat Trull, dând din cap. „Ei sunt o naţiune cu zece mii de mâini care se apucă şi nimeni nu poate spune care sunt adevărate, care aparţin celor de la putere”.

— Regele Ezgara Diskanar nu este ca Hannan Mosag, spuse Fear. 'El nu-şi conduce poporul cu absolut. . .'

Trull aruncă o privire în timp ce vocea fratelui său se stingea.

Frica a dispărut. – Mayen este oaspete în seara asta, spuse el. – Mama vă poate cere să participaţi la pregătirile cinei.

— Şi aşa vom face, spuse Rhulad, întâmpinând ochii lui Trull o clipă înainte de a-şi fixa din nou atenţia asupra sclavilor.

Putere absoluta... nu, am anulat asta, nu-i aşa? Şi într-adevăr, poate că nu a existat deloc. Femeile, la urma urmei . . .

Ceilalţi sclavi erau ocupaţi în casa lungă, grăbindu-se încoace şi înapoi prin ferme, când Udinaas intră şi se îndrepta spre paietul lui de dormit. El trebuia să slujească în această noapte şi i s-a permis în prealabil o scurtă perioadă de odihnă. îl văzu pe Uruth stând lângă vatra centrală, dar a putut să treacă neobservat în confuzie, doar un alt sclav în întuneric.

Afirmaţiile lui Feather Witch au rămas cu el, strângându-i fiecare respiraţie. Dacă Edur ar descoperi adevărul care îi curgea prin vene, l-ar ucide. Ştia că trebuie să se ascundă, doar că nu ştia cum.

Se aşeză pe saltea lui. Sunetele şi mirosurile camerelor de dincolo au plutit peste el. întins pe spate, a închis ochii.

în această noapte, el va lucra alături de Feather Witch. Ea îl vizitase o dată, în visul lui. în afară de asta, nu avusese ocazia să vorbească cu ea. Nici, bănuia el, nu era probabil ca ea să invite la un schimb de cuvinte. Dincolo de improprietatea banală stabilită de clasa lor, ea

urma
lui
văzuse în el sângele Wyvalului – sau cel puţin aşa pretindea ea în vis. *Doar dacă nu era deloc ea. Nimic mai mult decât o conjurare din propria mea minte, o remodelare a prafului.* Dacă ar fi posibil, ar vorbi cu ea, fie invitat sau nu.

Covoare au fost târâte afară şi aşezate peste stacale. Bucăitul bâtelor pe care le foloseau sclavii pentru a bate praful din ele era ca îndepărtat, gol.
tunet.

Un gând fulgerător, întrebându-se vag unde se dusese spectrul din umbră, apoi somnul îl luă.

Era fără formă, o legătură insubstanţială a simţurilor. Eu drăguţ. O lume albastră, tulbure, mânjită cu dungi de verde, nisip de murdărie şi nisip, miros de frig. Sunete de gemete îndepărtate, râuri solide alunecând unul împotriva celuilalt. Lentile de lumină solară care furnizează căldură în adâncuri, acolo unde s-a construit până când un fulger zgomotos a zguduit lumea.

Udinaas curgea prin acest peisaj îngheţat, care pentru toţi ochii lumii de dincolo era blocat nemişcat, atemporal. Şi nimic din presiunile, greutăţile ridicate şi forţele disparate nu a fost dezvăluit, până la acel moment exploziv final când lucrurile *s-au rupt.*

Erau forme în gheaţă. Corpuri ridicate de la pământ mult mai jos şi ţinute în ipostaze incomode. încarnat, cu ochii întredeschişi. Flori de sânge suspendate în nori nemişcaţi în jurul rănilor. Fluxuri de bilă şi deşeuri. Udinaas s-a trezit călătorind prin scene de măcel. Tiste Edur şi rudele cu pielea mai închisă. Fiare reptiliene enorme, unele cu doar lame pentru mâini. în mulţimi fără număr.

A ajuns într-un loc în care corpurile reptiliene formau o masă aproape solidă. Curgând printre ei, el se dădu brusc înapoi. Un curent vertical de apă topită se ridica prin gheaţă în faţa lui, ieşind în sus şi ieşind din cadavrele îngrămădite. Apa era roz, striată de noroi, pulsând pe măsură ce urca în sus, parcă ar fi condusă de o inimă adâncă, subterană.

Şi apa aceea era otravă.

Udinaas s-a trezit fugind prin gheaţă, ciocnindu-se de cadavre, carne tare ca piatra. Apoi trecut, în mături răsucite de fisuri, lipsite de

urma lui cadavre. Jos canale solide. Curând, din ce în ce mai repede, întunericul înghiţindu-l.

Creaturi masive cu blană maro, prinse în picioare, cu plante verzi în gură. Turmele ţinute suspendate deasupra pământului negru. Colţi de fildeş şi ochi strălucitori, smocuri de ierburi dezrădăcinate. Forme lungi – lupi, cu umeri abrupţi şi gri – prinşi în acţiunea de a sări, alergând alături de o fiară enormă cu coarne. Aceasta a fost încă o scenă de măcel, vieţi furate într-o clipă de alterare catastrofală – lumea aruncată pe o parte, zgomotul mărilor, frigul fără suflare care tăia carnea până la oase.

Lumea ... lumea însăşi trădează, la-ne Errant, cum poate fi asta?

Udinaas cunoscuse pe mulţi pentru care certitudinea era un zeu, singurul zeu, indiferent de caracterul trăsăturilor sale. Şi văzuse modul în care o astfel de credinţă făcea lumea simplă, unde totul era divizibil prin despicarea ascuţită a judecăţii reci, după care nu era posibilă nicio reparare. Văzuse o asemenea certitudine, dar nu o împărtăşise niciodată.

Dar el crezuse întotdeauna că lumea în sine era ... de necontestat. Nu static – niciodată static – dar capabil să fie înţeles. A fost, fără îndoială, crud uneori şi mortal. . . *dar aproape întotdeauna puteai să-l vezi venind.* Creaturi îngheţate în mijlocul saltului. îngheţat în timp ce stau în picioare, cu ierburi atârnând de la gură. Acest lucru era dincolo de înţelegere. *Vrăjitorie. Trebuia sa fie.* Chiar şi atunci, puterea părea de neimaginat, pentru că era un principiu conform căruia lumea şi tot ce trăia pe ea poseda o rezistenţă naturală la magie. De la sine înţeles, altfel magii şi zeii ar fi remodelat şi probabil ar fi distrus echilibrul tuturor lucrurilor cu mult timp în urmă. Astfel, pământul ar rezista. Fiarele care locuiau pe ea ar rezista. Fluxul de aer, scurgerea apei, plantele în creştere şi insectele zgomotoase – toate ar rezista.

Totuşi au eşuat.

Apoi, în adâncuri, o formă, ghemuit pe piatră, un turn de piatră. O tăietură îngustă înalt sugera o uşă, iar Udinaas se trezi apropiindu-se de ea prin gheaţă solidă.

în acel portal negru.

Ceva s-a spulberat şi, brusc, corporal, a căzut în genunchi. Piatra era suficient de rece încât să-i rupă pielea de pe genunchi şi de pe palmele mâinilor. S-a clătinat în picioare, iar umărul lui a lovit ceva care s-a clătinat în urma impactului.

Frigul a făcut aerul brutal, orbindu-l, şocându-i plămânii. Printre lacrimi îngheţate, văzu, în mijlocul unei străluciri albastre slabe, o siluetă înaltă. Piele ca o velină albită, membre prea lungi şi colţoase,

urma lui
cu prea multe articulaţii. Ochi negri, îngheţaţi, o expresie de uşoară surpriză pe trăsăturile ei înguste şi arcuite. Hainele pe care le purta constau dintr-un ham din curele de piele si nimic mai mult. Era neînarmat. Un bărbat, dar orice altceva decât un bărbat.

Şi atunci Udinaas a văzut, împrăştiate pe podea în jurul figurii, cadavre răsucite de moarte. Piele închisă, verzuie, cu colţi. Un bărbat, o femeie, doi copii. Corpurile lor fuseseră rupte, capetele osului spart ieşind din carne. Felul în care stăteau întinse sugera că bărbatul cu pielea albă fusese ucigaşul lor.

Udinaas tremura incontrolabil. Mâinile şi picioarele îi erau amorţite. 'Oare? Wraith umbră? Esti cu mine?'

Tăcere.

Inima a început să-i bată puternic în piept. Acest lucru nu se simţea ca un vis. A fost prea real. Nu simţea nicio dislocare, nicio asigurare în şoaptă a unui corp întins pe paietul său de dormit într-o casă lungă Edur.

Era aici şi era îngheţat de moarte.

Aici. în adâncurile gheţii, această lume a secretelor în care timpul a încetat.

Se întoarse şi studie pragul uşii.

Şi abia atunci am observat urmele de paşi imprimate pe plăcile încărcate de ger. Conducă afară. Picioarele goale, umane, ale unui copil.

Nu era gheaţă vizibilă dincolo de portal. Numai argintiu opac, de parcă o perdea ar fi căzut peste intrare.

Simţindu-şi că i se retrage din membre, Udinaas a dat înapoi urmele paşilor. în spatele figurii în picioare. Unde văzu, după un moment de amorţire, că ceafa bărbatului fusese înfiptă. Părul şi pielea erau încă ataşate de plăcile sfărâmate ale craniului care atârnau pe gât. Ceva ca un pumn ajunsese în capul figurii, sfâşiind carnea cenuşie a creierului.

Pauza părea incredibil de recentă.

Urme minuscule indicau că copilul stătuse în spatele siluetei – nu, *apăruse* în spatele ei,

urma
lui
pentru că nu mai erau găsite altele. Apăruse

. . . a *face ceea ce? Să ajungi în craniul unui mort?* Cu toate acestea, silueta era la fel de înaltă ca un Edur. Copilul ar fi trebuit să se caţere.

Gândurile îi încetineau. Contemplarea lui asupra acestui mister oribil era o languiră plăcută. Şi îi era somnoros. Ceea ce l-a amuzat. Un vis care i-a făcut somn. *Un vis care mă va ucide.* Ar găsi un cadavru îngheţat pe paietul de dormit? Ar fi luat ca un prevestitor?

Ei bine, urmăriţi amprentele... în acea lume de argint. Ce altceva putea face?

Cu o ultimă privire înapoi la scena imobilă a crimei trecute şi profanării recente, Udinaas se clătină încet spre prag.

Argintul l-a învăluit şi sunete năvăliră din toate părţile. Luptă. Ţipete, ciocănitul zgomotos al armelor. Dar nu putea vedea nimic. Căldura se rostogoli peste el din stânga, purtând cu ea o cacofonie de strigăte inumane.

Contactul cu pământul de dedesubt a dispărut, iar sunetele au scăzut, s-au diminuat rapid până mult mai jos. Vânturile urlau şi Udinaas îşi dădu seama că zboară, ţinut în sus pe aripi piele. Alţii de genul lui navigau pe curenţii chinuiţi – îi putea vedea acum, ieşind din nor. Corpuri cu solzi cenuşii de mărimea boilor, gâturi cu muşchi, mâini şi picioare înghesuite. Capete lungi, înclinate, fălcile dezvăluind şiruri de dinţi ca nişte pumnale şi gingiile palide care le ţineau. Ochii de culoarea argilei, pupilele fante verticale.

Locqui Wyval. Acesta este numele nostru. Spawn of Starvald Demelain, copiii mizerosi pe care nimeni nu i-ar pretinde ca fiind ai lor. Suntem ca muştele care se răspândesc într-o sărbătoare putrezită, un tărâm după altul. D'isthal Wyvalla, Enkar'al, Trol, suntem o ciuma de demoni într-o mie de panteoane.

Exultare sălbatică. Existau alte lucruri în afară de iubire, pe baza cărora să prosperăm.

Un val de aer s-a împins – l-a împins pe el şi pe cei din familia lui într-o parte. Bestial ţipă din partea rudelor lui când ceva ieşea în vizor.

urma
lui*Eleint! Soletake dar oh, atât de mult sânge draconic, ale lui Tiam.*
Solzi albi ca osul, roşul rănilor mânjite ca vopsea ceaţă,

monstruos de imens, dragonul pe care Wyval-ul alesese să-l urmeze se profila alături de ei.

Şi Udinaas îi cunoştea numele.

Ruina Silchas. Tiste Andii, care s-a hrănit în urma fratelui său, s – a hrănit cu sângele lui Tiam şi a băut adânc. Mai adânc decât Anomander Rake de departe. întuneric şi haos. El ar fi acceptat povara divinităţii. .. dacă i s-ar fi dat ocazia.

Udinaas ştia acum la ce era pe punctul de a fi martor. Semblingul de pe vârful dealului mult mai jos. Trădarea. Uciderea de onoare a lui Shadow în încălcarea jurămintelor. Un cuţit în spate şi ţipetele Wyval-ului aici, pe cerul agitat de deasupra câmpului de luptă. Wraithul din umbră nu minţise. Moştenirea faptei a rămas în aservirea brutală de către Edur a spiritelor Tiste Andii. Credinţa s-a dovedit o minciună, iar în ignoranţă s-a găsit slăbiciune. Neprihănirea Edurului stătea pe nisipuri mişcătoare.

Ruina Silchas. Armele din acele vremuri aveau o putere terifiantă, dar ale lui fuseseră spulberate. Prin strigătul de moarte al matronei K'Chain Che'Malle.
Lumina argintie pâlpâi. O strângere fizică şi se trezi întins pe paietul lui de dormit în casa lungă Sengar.

Pielea îi fusese ruptă de pe palme, din genunchi. Hainele îi erau ude cu ger topit.

O voce murmură din umbră: „Am căutat să urmez, dar nu am putut. Ai căiătorit departe.

se ofilesc. Udinaas se rostogoli pe o parte. – Locul tău de sacrificare, şopti el. 'Am fost acolo. Ce vrei de la mine?'

— *Ce vrea cineva, sclave? Evadare. Din trecut, din trecutul lor. Te voi conduce pe cale. Sângele Wyvalului te va proteja ...*

— împotriva lui Edur?

— *Lasă-mi ameninţarea Edurului. Acum, pregăteşte-te. Ai sarcini înaintea ta în noaptea asta.*

urma
lui Un somn care îl lăsase epuizat şi bătut. Făcând o grimasă, se ridică în picioare.

Cu doi dintre sclavii ei aleşi, Mayen a trecut pragul, apoi a făcut o pauză cu doi paşi în camera principală. Era slabă de salcie, nuanţa pielii ei mai închisă decât majoritatea. Ochi verzi încadraţi de păr lung, umbrit, în care străluceau mărgele de onix. O tunică tradiţională din piele de focă argintie şi o centură largă de scoici sidefate. Brăţări şi glezne din fildeş de balenă.

Trull Sengar putea vedea în ochii ei o conştientizare supremă a propriei ei frumuseţi şi era întuneric în acea privinţă cu pleoapele grele, de parcă nu ar fi împotrivă să mânuiască acea frumuseţe, să dobândească dominaţia şi, odată cu aceasta, o libertate potenţial neplăcută în care pentru a-şi satisface dorinţele.

Erau tot felul de plăceri şi foame care nu vorbeau despre virtuţi, ci doar depravare. încă o dată, totuşi, Trull a fost lovit de îndoiala de sine în timp ce o privea pe mama sa mergând cu paşi mari în faţa lui Mayen pentru a-şi exprima bun venitul. Poate că a văzut din nou prin umbre ale propriei sale turnări.

Aplecat până când i s-a lăsat cu spatele la perete, a aruncat o privire spre Fear. Mândrie incertă. Era şi nelinişte în expresia fratelui său, dar s-ar fi putut naşte din orice – călătoria pe care aveau să o întreprindă mâine, chiar viitorul poporului său. Chiar dincolo de el, Rhulad, ai cărui ochi au devorat-o pe Mayen de parcă simpla ei prezenţă ar fi răspuns la cele mai crude pofte ale lui.

Ea absoarbe. Aceste valuri de atenţie răsturnătoare, atrase şi hrănite cu acestea. Amurg fereşte-mă, sunt nebun, să găsesc astfel de gânduri revărsându-se din locurile întunecate din propriul meu suflet?

Salutul formal a fost complet. Uruth făcu un pas într-o parte, iar Mayen alunecă înainte, spre masa Blackwood pe care fusese deja aranjată primul fel de mâncare. Ea avea să-şi ia locul la capătul cel mai apropiat, cu Tomad vizavi de ea la capul mesei. în stânga ei, Frica, în dreapta ei, Uruth. Binadas lângă Uruth şi Trull lângă Fear. Rhulad era în dreapta lui Binadas.

— Mayen, spuse Tomad după ce se aşeză, bun venit în vatra

urma
lui.
Sengarului. Mă întristează că această noapte marchează, pentru următorul timp, ultima în care toţi fiii mei sunt prezenţi. Ei fac o călătorie pentru Regele Vrăjitor şi mă rog pentru întoarcerea lor în siguranţă.

— Sunt făcut să cred că câmpurile de gheaţă nu prezintă riscuri mari pentru războinicii Edur, răspunse Mayen. – Cu toate acestea, văd gravitate şi îngrijorare în ochii tăi, Tomad Sengar.

— Se supără un tată în vârstă, spuse Tomad cu un zâmbet slab. 'Nimic mai mult.'

Rhulad spuse: „Arapay se aventurează rar pe câmpurile de gheaţă, de teamă de bântuiri. Mai mult, gheaţa poate orbi, iar frigul poate fura viaţa ca sângerarea unei răni nevăzute. Se spune că sunt şi fiare...

Frica a intervenit: „Fratele meu caută slavă răsunătoare în necunoscut, Mayen, ca să ne priveşti pe toţi cu uimire şi uimire”.

„Mă tem că nu m-a lăsat cu nimic altceva decât groază”, a spus ea. – Şi acum trebuie să-mi fac griji pentru soarta ta.

— Suntem egali cu tot ce ne-ar putea asalta, spuse repede Rhulad.

Ferind limba bolborositoare a unui prost fără sânge.

S-au reumplut pahare cu vin şi au trecut câteva clipe, apoi a vorbit Uruth. „Când cineva nu ştie ce caută, precauţia este cea mai sigură armură”. S-a confruntat cu Binadas. – Printre noi, tu singur te-ai aventurat dincolo de graniţele de est ale ţinutului Arapay. Ce pericole

prezintă câmpurile de gheaţă?

Binadas se încruntă. – Vrăjitorie veche, mamă. Dar pare înclinat să adoarmă. Făcu o pauză, gândindu-se. – Un trib de vânători care trăiesc pe gheaţă – n-am văzut decât urme. Arapay spun că vânează noaptea.
— Ce anume? întrebă Trull.
Fratele lui a ridicat din umeri.

— Vom fi şase, spuse Rhulad. „Theradas şi Midik Buhn şi toţi pot vorbi despre abilităţile lui Theradas. Deşi fără sânge, a adăugat el, Midik este aproape egalul meu cu sabia. Hannan Mosag a ales bine în alegerea fiilor războinici ai lui Tomad Sengar.

Această ultimă afirmaţie atârna ciudată în aer, parcă plină de posibile semnificaţii, fiecare răsturnând într-o direcţie diferită. Aşa era otrava suspiciunii. Femeile aveau convingerile lor, Trull ştia bine şi acum probabil că se uitau la cei şase războinici în cauză, întrebându-se de motivaţiile lui Hannan Mosag, de motivele lui pentru a-i alege pe aceşti bărbaţi. Şi Frica, de asemenea, s-ar ţine de propriile sale gânduri, ştiind ce ştia el – *aşa cum ştim noi Sengar, acum.*

Trull a simţit incertitudinea şi a început să se întrebe pentru el însuşi. La urma urmei, frica era Maestrul de Arme pentru toate triburile şi, într-adevăr, fusese însărcinată cu remodelarea structurii militare Edur. De la Maestru de Arme la Maestru de Război, atunci. Mi s-a părut capricios să rişti atât pe Fear Sengar. Iar Binadas a fost considerat de majoritatea ca fiind printre vrăjitorii cei mai formidabili ai triburilor unite. împreună, Frica şi Binadas au fost cruciale în timpul campaniilor de cucerire, în timp ce Theradas Buhn a fost de neegalat în conducerea raidurilor dinspre mare. *Singurii membri ai acestei expediţii sunt eu, Rhulad şi Midik.* A fost, aşadar, problema încrederii?

era mai exact acest dar pe care urmau să-l recupereze?

— Au fost evenimente neplăcute în ultimul timp, spuse Mayen, aruncând o privire către Uruth.

Trull a surprins încruntarea tatălui său, dar Mayen trebuie să fi văzut încuviinţată în expresia lui Uruth, pentru că ea a continuat: „Spiritele au umblat în întuneric în noaptea privegherii. Nedoriţi din punct de vedere al aspectului, intruşi în locurile noastre sfinte – fantasmele au fugit la apropierea lor.

„Este prima dată când aud de asemenea lucruri”, a spus Tomad.

Uruth îşi întinse paharul cu vin şi o întinse pentru a fi umplut din nou de un sclav. – Sunt totuşi cunoscuţi, soţ. Hannan Mosag şi K'risnan-ul său au stârnit umbre adânci. Valea schimbării creşte – şi, în curând, mă tem că ne va mătura.

— Dar noi suntem cei care ne înălţăm pe valul acela, spuse Tomad, cu faţa întunecată. „Un lucru este să pună la îndoială înfrângerea, dar acum pui la îndoială victoria, soţie”.

— Vorbesc doar despre Marea întâlnire ce va urma. Nu au povestit propriii noştri fii despre chemarea din adâncuri care a furat sufletele vânătorilor de foci Letherii? Când acele nave navighează în portul de la Trate, cum credeţi că veţi reacţiona voi, Letherii? Am început dansul războiului.

„Dacă ar fi aşa”, a replicat Tomad, „atunci nu ar mai avea rost să tratăm cu ei”.

— Cu excepţia, a întrerupt Trull, amintindu-şi propriile cuvinte ale tatălui său, când s-a întors prima dată din paturile Calach, să le ia măsura.

— A fost luat cu mult timp în urmă, spuse Fear. – Letherii vor căuta să ne facă nouă aşa cum au făcut Nerekului şi Tartenalului. Majoritatea dintre ei nu văd nicio eroare sau defect moral în faptele lor trecute. Cei care o fac sunt incapabili sau nu doresc să pună la îndoială metodele, doar execuţia, şi astfel sunt sortiţi să repete ororile şi să vadă rezultatul – indiferent de natura lui – ca încă un test al principiilor ferm susţinute. Şi chiar dacă sângele curge într-un râu în jurul lor, ei vor fi obsedaţi de detalii. Nu se poate contesta convingerile fundamentale ale unor astfel de oameni, pentru că ei nu te vor auzi.

— Atunci va fi război, şopti Trull.

— întotdeauna există război, frate, răspunse Frica. „Credinţe, cuvinte

şi săbii:

istoria răsună de ciocnirea lor interminabilă.'

— Asta şi ruperea oaselor, spuse Rhulad, cu zâmbetul unui bărbat cu un secret.

O îngâmfare prostească, căci Tomad nu putea să o rateze şi se aplecă înainte. – Rhulad Sengar, vorbeşti ca un bătrân orb cu un

sac plin de spectre. Sunt tentat să te trag peste această masă şi să-ţi sufoc bucuria de pe faţă.

Trull simţi că sudoare i se înţepa sub haine. A văzut sângele părăsind faţa fratelui său. O, *Părinte, scapi o rană mai adânc decât ţi-ai fi putut imagina vreodată.* Aruncă o privire spre Mayen şi fu surprins să vadă ceva avid în ochii ei, o răutate, o încântare abia constrânsă.

— Eu nu sunt atât de tânăr, părinte, spuse Rhulad cu râpă, nici tu nu sunt atât de bătrân, ca să laşi astfel de cuvinte...

Pumnul lui Tomad bătu blatul mesei, trimiţând ceşti şi farfurii în zgomot. – Atunci vorbeşte ca un bărbat, Rhulad! Spuneţi-ne toate aceste cunoştinţe groaznice care vă înfăşoară fiecare luptă şi care le au pentru săptămâna trecută! Sau cauţi să despărţi coapsele fragede de felurile tale de femeie? îţi imaginezi că eşti primul tânăr războinic care caută să meargă în pas cu femeile? Simpatia, fiule, este o cale slabă către poftă...

Rhulad era în picioare, cu faţa răsucindu-se de furie. – Şi cu ce târfă ai vrea să-mi paturi, tată? Cui sunt promis? Şi în numele cui? M-ai lăsat în lesă aici în satul ăsta şi apoi te batjocoreşti când mă încordez. Se uită cu privirea la ceilalţi, fixându-se în cele din urmă pe Trull. „Când începe războiul, Hannan Mosag va anunţa un sacrificiu. El trebuie. Se va deschide un gât pentru a se vărsa pe prova navei de plumb. Mă va alege pe mine, nu-i aşa?

— Rhulad, spuse Trull, nu am auzit aşa ceva...

'El va! Mă culc cu trei fete! Sheltatha Lore, Sukul Ankhadu şi Menandore!'

O farfurie a scăpat din mâinile unui sclav şi a crăpat pe blatul mesei, vărsând crustaceele pe care le ţinea. în timp ce sclavul întinse mâna pentru a opri accidentul, mâinile lui Uruth s-au rupt şi i-au apucat pe Letherii de încheieturi. O răsucire sălbatică pentru a dezvălui palmele.

Pielea fusese smulsă de pe ei, crudă, roşie, udă strălucitoare şi crăpată. – Ce este asta, Udinaas? întrebă Uruth. Ea se ridică şi îl smulse

închide.

— Am căzut… gâfâi Letherii.

— Să-ţi plângi rănile pe mâncarea noastră? Ti-ai pierdut minţile?'

'Amantă!' se aventură un alt sclav, îndreptându-se înainte. – L-am văzut intrând mai devreme – atunci nu a avut astfel de răni, vă jur!

— El este cel care a luptat cu Wyval! strigă un altul, dându-se înapoi îngrozit brusc.

— Udinaas este posedat! strigă celălalt sclav.

'Linişte!' Uruth puse mâna pe fruntea lui Udinaas şi se împinse înapoi cu putere. El mormăi de durere.

Vrăjitoria s-a învârtit pentru a-l înconjura pe sclav S-a făcut spasme, apoi a călcat, prăbuşindu-se la picioarele lui Uruth.

— Nu este nimic în el, spuse ea, retrăgând o mână tremurândă.

Mayen a vorbit. —Vrăjitoare pene, îngrijeşte-te de sclavul lui Uruth.

Tânăra femeie Letherii se năpusti înainte. Un alt sclav a apărut să o ajute să-l tragă pe bărbatul inconştient.

— Nu am văzut nicio insultă în acţiunile sclavului, continuă Mayen. – Rănile erau într- adevăr dure, dar el ţinea pânză împotriva lor. Ea întinse mânaşi ridică farfuria pentru a dezvălui lenjeria albită pe care Udinaas o folosise pentru a-şi acoperi mâinile.

Uruth mormăi şi se aşeză încet. – Cu toate acestea, ar fi trebuit să mă informeze. Iar pentru acea neglijare trebuie pedepsit.

— Tocmai i-ai violat mintea, a răspuns Mayen. – Nu este suficient? Tăcere.

Ne iau fiicele, anul care vine ar trebui să se dovedească interesant. Un an, aşa cum cere tradiţia, apoi Fear şi Mayen îşi vor

stabili reşedinţa într-o casă a lor.

Uruth se uită pur şi simplu la femeia mai tânără, apoi, spre surprinderea lui Trull, ea dădu din cap. – Foarte bine, Mayen. Eşti oaspete în această seară şi, aşadar, voi respecta dorinţele tale.

Prin toate acestea, Rhulad rămase în picioare, dar acum stătea din nou încet.

Tomad spuse: „Rhulad, nu ştiu niciun plan de a reînvia sacrificiul de sânge străvechi pentru a anunţa un război. Hannan Mosag nu este neglijent cu vieţile războinicilor săi, chiar şi cu cei încă nesângeraţi. Nu pot să înţeleg cum ai ajuns să crezi că te aşteaptă o asemenea soartă. Poate, a adăugat el, această călătorie pe care urmează să o întreprindeţi îţi va oferi oportunitatea de a deveni un războinic însângerat şi, aşadar, să stai cu mândrie alături de fraţii tăi. Aşa că mă voi ruga.

Era o uvertură clară, această dorinţă de glorie, iar Rhulad arăta o înţelepciune neobişnuită, acceptând-o cu un simplu semn din cap.

Nici Feather Witch, nici Udinaas nu s-au întors, dar sclavii rămaşi s- au dovedit suficienţi pentru a servi restul mesei.

Şi cu toate acestea, Trull încă nu putea pretinde nicio înţelegere a lui Mayen, logodnica lui Fear.

O palmă usturătoare şi a deschis ochii.

Să văd chipul lui Feather Witch plutind deasupra celui al lui, un chip
plin de furie. – Al naibii de prost! şuieră ea.

Clipind, Udinaas privi în jur. Erau înghesuiţi în nişa lui de dormit. Dincolo de pânza atârnată, sunetele joase ale mâncatului şi conversaţia blândă.

Udinaas a zâmbit.

Feather Witch se încruntă. 'Ea-'

— Ştiu, interveni el. – Şi ea nu a găsit nimic.

El a privit ochii ei frumoşi deschizându-se. —Atunci este adevărat? Trebuie să fie.'

— Minţi, Udinaas. Wyvalul s-a ascuns. Cumva, undeva, s-a ascuns de Uruth.

— De ce eşti atât de sigură de asta, Feather Witch? Se aşeză brusc pe spate. – Nu contează... – Ai avut vise, nu-i aşa?

Ea a început, apoi şi-a întors privirea. – Eşti fiul unui datornic. Nu eşti nimic pentru mine.

— Şi tu eşti totul pentru mine, Feather Witch.

— Nu fi idiot, Udinaas! Aş putea la fel de bine să mă căsătoresc cu un şobolan! Acum, taci, trebuie să mă gândesc.

Se ridică încet, apropiindu-le încă o dată feţele. – Nu este nevoie, spuse el. – Am încredere în tine şi aşa îţi voi explica. Se uită într-adevăr adânc, dar Wyval-ul dispăruse. Ar fi fost altfel dacă Uruth mi-ar fi căutat umbra.

Ea clipi în semn de înţelegere bruscă, apoi: – Nu se poate, spuse ea, clătinând din cap. – Tu eşti Letherii. Wraithurile îi servesc doar pe Edur...

— Spectatorii îndoaie un genunchi pentru că trebuie. Ei sunt la fel de sclavi ai Edurului ca şi noi, Vrăjitoarea Pene. Am găsit un aliat. . .'

— în ce scop, Udinaas?

A zâmbit din nou, iar de data aceasta a fost un zâmbet mult mai întunecat. – Ceva pe care îl înţeleg bine. Rambursarea datoriilor, Feather Witch. în întregime.'

Cartea a doua
Prora zilei

Suntem prinşi în epocă a tinereţii noastre

târât peste pietrele acestui drum cheltuit şi

împovărat de dorinţele tale.
Iar copitele descălţate zăngănesc sub oase
pentru a ne aminti de fiecare sarcină fatală

pe dealurile pe care le-ai semănat

cu seminţe congelate

în acest pământ mort.

Pământ înghiţit

şi bit de măcinat

urcăm în cer atât de singuri

în felurile noastre agitate

o zvâcnire de membre
iar stelele de fier au izbucnit de pe călcâiele
tale, năucitoare de urgenţă

avertizându-ne despre muşcătura ta sălbatică.

D ESTRIERI (FI MI CĂTRE TATĂL)

Capitolul şase

Errantul înclină soarta,

Ca o armură nevăzută

Ridicare pentru a toci lama

Pe un câmp brusc

Cu bătălie şi cu mulţimea

Ochii orbi le-au scos ochii

Prin strâmtoarea acestor treburi

Unde proştii întunecaţi dansează pe gresie

Şi şansa călăreşte o suliţă

Cu bronz roşu

A scuipa lumi ca nişte cranii

Una peste alta

Până când mările se revarsă

Pentru aîngroşa mâinile îmbrăcate cu metal

Deci acesta este Errantul

Care călăuzeşte fiecare soartă

Infailibil

Pe sânul bărbaţilor.

C *ASTAREA PLACEI* C EDA A NKARAN Q AN (1059

B URN 'S

Tarancede se ridica din partea de sud a portului lui Trate. Săpat din bazalt brut, era lipsită de eleganţă sau frumuseţe, ajungând ca un braţ noduros la şapte etaje dintr-o insulă artificială de stânci zimţate. Valurile îl ciocăneau din toate părţile, aruncând spumă în aer. Nu erau ferestre, nici uşi, totuşi o serie de plăci lucioase obsidiane înconjurau nivelul cel mai de sus, fiecare la fel de înaltă ca un bărbat şi aproape la fel de lată.

Nouă turnuri similare s-au ridicat deasupra graniţelor, dar Tarancede a fost singurul care a stat deasupra mărilor aspre din nord.

Lumina soarelui era o strălucire groaznică împotriva plăcilor de obsidian, deasupra unui port deja înghiţit până la sfârşitul zilei. O duzină de bărci de pescari au călărit pe apele agitate dincolo de golf, plimbându-se pe raftul de mică adâncime spre sud. Erau în afara

benzilor maritime şi probabil fără să ţină seama de cele trei corăbii care apăreau spre nord, cu pânzele pline de burtă în timp ce coborau spre port, aerul din jurul lor era aglomerat de pescăruşi zgomotoşi.

S-au apropiat şi un pilot de navă a pornit de pe debarcaderul principal pentru a le întâmpina.

Cele trei nave de recoltare se reflectau în plăcile de obsidian ale turnului, alunecând în valuri ciudate de la una la alta, pescăruşii pătau dungi albe în jurul lor.

Vâslele scowului s-au dat brusc înapoi, răsucind ambarcaţiunea.

Forme roiau peste tachelajul navei de conducere. Vântul constant care purtase pânzele a căzut, brusc ca o respiraţie întreruptă, şi pânza s-a înălţat în jos. Siluetele care pluteau deasupra punţii, doar vag de formă umană, păreau să se îndepărteze, ca nişte bannere negre, peste întunericul din ce în ce mai adânc. Pescăruşii se învârteau din cărările lor cu strigăte stridente.

Din nebunie a început să sune un sonerie de alarmă. Nu stabil. Discordant, o cacofonie de panică.

Niciun marinar care a trăit sau ar fi trăit vreodată nu a ignorat adâncurile înfometate ale mării. Spiritele antice călăreau curenţii întunericului departe de lumina soarelui, agitând nămoluri care au înghiţit istoria sub straturi nesfârşite de linişte indiferentă. Puterile lor erau imense, poftele lor nesăţioase. Tot ce a coborât din lumea luminată de sus s-a aşezat în îmbrăţişarea lor.

Suprafaţa mărilor, ştia fiecare marinar, era efemeră. Schiţe ciudate pe o ardezie în continuă schimbare, iar vieţile nu erau decât scântei, atât de uşor de stins de forţele demonice care se puteau ridica de departe pentru a-şi scutura pieile de fiare şi, astfel, să pună capăt lumii.

Ispăşirea era aversiune, o rugăciune de a trece neobservată, de a scăpa neînţeles. Sânge înainte de prova, delfini care dansează spre tribord şi un strop de scuipă pentru a călări vânturile binecuvântate. Mâna stângă freacă, mâna dreaptă se usucă. Cârpe mai late de vânt pe tachete, cârpe albite de soare legate de lanţul ancorei de mare.

O zeci de gesturi, incontestabile şi legate în tradiţie, toate pentru a

aluneca mările în linişte.

Nimeni nu a căutat să cheme spiritele răvăşite din acele văi zdrobite de apă care nu vedeau nicio lumină. Nu erau lucruri care să fie legate, până la urmă. Nici negociat cu. Inimile lor băteau în ciclurile lunii, vocea lor era furtuna puternică şi aripile lor se puteau răspândi de la orizont la orizont, în foi de apă falnice cu nervuri albe care măturau toate înaintea lor.

Sub valurile portului Trate, cu trei nave moarte ca nişte aripioare pe spate, spiritul legat se căţăra într-un val de curenţi reci spre ţărm. Ultimele suliţe de lumină solară i-au înclinat carnea învolburată, iar diminuarea presiunilor masive a făcut ca creatura să crească în dimensiune, împingând pe coastele stâncoase din faţă şi în lateral apele mai calde ale golfului, astfel încât peştii şi crustaceele din zonele de mică adâncime s-au prăbuşit, sus din valuri în bucăţi de carne stricate şi scoici sfărâmate, dând pescăruşilor şi crabilor de pământ o sărbătoare bruscă de măcel.

Spiritul a ridicat navele, acum sălbatic, pe un singur val care se ridica sus pe măsură ce se umfla spre ţărm. Docurile, care cu câteva clipe mai devreme fuseseră aglomerate de privitori tăcuţi, au devenit un roi de siluete care fugeau, străzile care duceau spre interior umplându-se de fugări care încetineau până la sufocare, zdrobitoare de mase de umanitate.

Valul s-a prăbuşit mai aproape, apoi a căzut brusc. Corpurile au tunat la plonjarea rapidă, spatele s-au rupt şi, la a treia navă, catargul principal a explodat într-un nor de lemn aşchiat. Legănându-se, trăgând epave, recoltatorii se îndreptau între chei.

Presiuni înăuntru, ridicându-se din nou, spiritul s-a retras din golf. în urma lui, devastare.

Strălucind în lumea sa obsidiană, prima navă a scârţâit şi a alunecat de un dig şi s-a odihnit uşor. Petele albe ale pescăruşilor s-au aruncat pe punte, pentru a începe în cele din urmă hrănirea lor. Turnul Tarancede fusese martor la toate, plăcile netede din apropierea vârfului său absorbind fiecare detaliu pâlpâitor al evenimentului, în ciuda luminii defectuoase.

Şi, într-o cameră de sub vechiul palat din oraşul Letheras, departe spre sud-est, Ceda Kuru

Qan privea. în faţa lui stătea o ţiglă care se potrivea cu cele ale turnului îndepărtat de deasupra portului lui Trate şi, în timp ce se uita la umbra neagră enormă care umpluse golful şi cea mai mare parte a intrării şi acum începea să se retragă lentă, vrăjitorul clipi din sudoare, a lui
ochi şi şi-a forţat privirea înapoi către acele trei nave de recoltare care se trânteau acum lângă digurile.

Pescăruşii şi întunericul din ce în ce mai adunat făceau greu să se vadă multe, cu excepţia cadavrelor răsucite înghesuite pe punte şi a ultimelor câteva spectre pâlpâitoare.

Dar Kuru Qan văzuse destule.

Cinci aripi către Eternul Domiciliu, dintre care doar trei erau complete. Fiecare dintre acestea din urmă era alcătuită din holuri largi, cu tavane arcuite învelite cu foiţă de aur. între contraforturile zburătoare elaborate de ambele părţi şi pe toată lungimea se aflau uşi care duceau la camere care aveau să servească drept birouri şi domicilii pentru personalul administrativ şi de întreţinere al Casei Regale. Spre centru, camerele alăturate aveau să găzduiască paznici, armele şi trapele care duceau la pasaje private – sub nivelul solului – care înconjurau întregul palat care era inima Domiciliului Etern.

în momentul de faţă, totuşi, acele pasaje erau adânci în piept în apă noroioasă, prin care şobolanii se mişcau fără un scop anume, cu excepţia, posibil, a plăcerii. Brys Beddict stătea pe un palier la trei paşi de viitura încărcată de mâl şi privea capetele ridicate înotând înainte şi înapoi în întuneric. Lângă el stătea un inginer de palat acoperit cu noroi uscat.

„Pompele sunt aproape inutile”, spunea bărbatul. 'Am mers cu furtunuri mari, am mers cu furtunuri mici, nu a făcut nicio diferenţă. Odată ce tracţiunea a devenit suficient de puternică, a intrat un şobolan, sau zece, să astupe lucrurile. în plus, scurgerea este la fel de constantă ca întotdeauna. Deşi Plumbii încă jură că suntem deasupra mesei aici.

— Sunt sigur că Ceda va fi de acord să ataşeze un mag echipajului

tău.

— Aş aprecia, Finadd. Tot ce ne trebuie este să reţinem curgerea pentru un timp, astfel încât să putem scoate apa şi captatorii să coboare şi să adune şobolanii. L-am pierdut pe Ormly aseară, cel mai bun prins al palatului. Probabil că s-a înecat – prostul nu putea să înoate. Dacă Errantul priveşte în altă parte, am putea fi scutiţi să găsim mult mai mult decât oase. Şobolanii ştiu când l-au găsit un prins, să ştii.

„Aceste tuneluri sunt esenţiale pentru menţinerea securităţii regelui...” „Ei bine, nimeni nu va încerca să le folosească dacă sunt inundate...”

— Nu ca mijloc de pătrundere pentru asasini, interveni Brys. „Ei trebuie să permită trecerea rapidă a gardienilor în orice zonă de deasupra căreia este încălcat.

— Da, da. Făceam doar o glumă, Finadd. Desigur, ai putea alege înotători rapizi printre paznicii tăi. . . în regulă, nu contează. Adu-ne un mag care să adulmece şi să ne spună ce se întâmplă şi apoi să oprim apa să intre şi noi ne ocupăm de restul.

— Probabil, spuse Brys, asta nu indică o tasare...

— Ca şi celelalte aripi? Nu, nimic nu sa prăbuşit – am putea spune. Oricum, există zvonuri că aceştia vor avea o privire nouă. O nouă firmă de construcţii a lucrat acolo jos, în apropiere. Un prost a cumpărat pământul din jur. Există şoapte că şi-au dat seama cum să sprijine clădirile.

'într-adevăr? N-am auzit nimic despre asta.

— Breslele nu sunt încântate de asta, asta e sigur, din moment ce aceşti parveniţi îi angajează pe cei nedoriţi – acei nemulţumiţi care au făcut Lista. Plătindu-le mai puţin decât rata obişnuită, totuşi, care este singurul lucru care merge pentru ei, presupun. Breslele nu le pot închide atâta timp cât fac asta. Inginerul ridică din umeri, începu să scoată bucăţi de lut întărit din antebraţe, tresărind la firele de păr trase. – Desigur, dacă arhitecţii regali decid că sprijinirea lui Bugg funcţionează, atunci rolul companiei va deveni vertiginos.

Brys se întoarse încet de la studiul său asupra şobolanilor şi se uită la inginer. – Bugg?

— La naiba, am nevoie de o baie. Uită-te la unghiile mele. Da, Bugg's

Construction. Trebuie să fie un Bugg, atunci, nu? Altfel, de ce să-l numească Construcţia lui Bugg? Un strigăt de la un membru al echipajului pe treapta cea mai de jos, apoi un ţipăt. Sălbatic

urcându-se până la palier, unde muncitorul se întoarse şi arătă cu degetul.

O masă de şobolani, aproape la fel de largă ca şi coridorul însuşi, trecuse în vizor. Mişcându-se ca o plută, s-a strecurat în bazinul de lumină al felinarului spre scări. în centrul său – revelaţia care a stârnit încă un ţipăt din partea muncitorului şi un blestem din partea inginerului – plutea un cap uman. Păr argintiu nuanţat de galben, o faţă palid,
adânc căptuşită, cu o frunte înaltă şi lată deasupra ochilor holbaţi, înguști.

Alţi şobolani s-au îndepărtat în fugă, în timp ce pluta a alunecat pentru a împinge treapta cea mai joasă. Muncitorul a gâfâit: – Ia-ne Errant, e Ormly!

Ochii pâlpâiră, apoi capul se ridică, ridicând cu el pe cei mai apropiaţi şobolani din plută, cocoşaţi peste umeri, curgând apă sclipitoare. „Cine în
Altfel ar fi Hold? se repezi apariţia, oprindu-se pentru a scoate o gură de flegmă şi scuipând-o în apa învolburată. – Ca trofeele mele? întrebă el, ridicând braţele sub vasta pelerină de şobolani. – Coarde şi cozi. Al naibii de greu când este ud, totuşi.

— Am crezut că eşti mort, mormăi inginerul, pe un ton sugerând că ar prefera să fie adevărat.

— Te -ai *gândit.* Te gândeşti mereu , nu-i aşa, Grum? Poate că asta, probabil asta, ar putea fi, ar putea fi, ar trebui să fie – hah! Crezi că aceşti şobolani m-au speriat? Crezi că aveam de gând să mă înec? Groapa primitoare a Holdului, eu sunt un prindetor şi nu orice prindetor vechi. Ei mă cunosc, bine. Fiecare şobolan din acest oraş blestemat îl cunoaşte pe Ormly Prinsătorul! Cine e acesta?'

— Finadd Brys Beddict. Campionul Regelui s-a prezentat. – Este o colecţie impresionantă de trofee pe care ai strâns-o acolo,

Catcher.

Ochii bărbatului s-au luminat. – Nu-i aşa că este doar! Mai bine atunci când pluteşte, totuşi. Chiar acum, al naibii de greu. Al naibii de greu.

— Cel mai bine să te urci de sub el, sugeră Brys. – Inginere Grum, cred că o masă bună, mult vin şi o noapte liberă se datorează lui Ormly Prinzătorul.

'Da domnule.'

— Voi vorbi cu Ceda în legătură cu cererea

dumneavoastră. 'Mulţumiri.'

Brys i-a lăsat pe palier. Părea din ce în ce mai puţin probabil ca Eternul Domiciliu să fie pregătit pentru naşterea Epocii a VIll-a. în rândul populaţiei, părea să fie mai puţin decât un entuziasm slab pentru celebrarea viitoare. Istoriile ar putea foarte bine să povestească profeţii despre gloriosul imperiu destinat să se ridice încă o dată în mai puţin de un an de acum înainte, dar, în adevăr, nu era puţin în acest moment special care să susţină noţiunea de renaştere, nici economic, nici militar. în orice caz, a existat o uşoară nelinişte, centrată pe adunarea iminentă a tratatului cu triburile Tiste Edur. Risc şi oportunitate; cei doi erau sinonimi pentru Letherii. Chiar şi aşa, războiul nu a fost niciodată plăcut, deşi până acum întotdeauna satisfăcător în încheierea lui. Astfel, riscul a dus la oportunitate, cu puţine gânduri scutite pentru învinşi.

Desigur, triburile Edur erau acum unite. în acelaşi timp, alte astfel de alianţe se formaseră în opoziţie cu ambiţiile Letherilor din trecut şi nici una nu se dovedise imună la strategiile de diviziune. Aurul a cumpărat din nou trădarea şi din nou. Alianţele s-au prăbuşit şi inamicul s-a prăbuşit. Ce probabilitate ar fi diferit de data aceasta?

Brys se întrebă de complezenţa implicită a propriului popor. Era sigur că nu citise greşit sentimentele publice. Nervii erau la vârf, dar doar puţin. Pieţele au rămas puternice. Iar dorinţele fără minte zi de zi ale unui popor pentru care posesiunea era totul a continuat fără încetare.

în interiorul palatului, însă, emoţiile erau mai încordate. Divinaţiile Cedei promiteau o modificare fundamentală care îl aştepta pe Lether. Kuru Qan vorbea, într-un mod şerpuit, uluit, despre un fel de Ascensiune. O transformare. . . *de la rege la împărat,* deşi rămânea de văzut cum se va manifesta o asemenea progresie. Anexarea Tiste Edur şi a bogatelor lor patrii avea să iniţieze într-adevăr o vigoare reînnoită, o frenezie a profitului. Victoria ar purta propria sa afirmare a dreptăţii lui Lether şi a căilor sale.

Brys a ieşit din aripa a doua şi a coborât spre Canalul îngust. Era dimineaţa târziu, aproape amiaza. Mai devreme în acea zi, făcuse antrenament şi lupta cu ceilalţi paznici ai palatului în afara serviciului din complexul din spatele cazărmii, apoi luase micul dejun la un restaurant din curte, lângă canalul Quillas, mulţumind pentru acest scurt timp de singurătate, deşi despărţirea lui de palat... permis numai pentru că regele vizita camerele Primei Concubine şi nu avea să iasă la iveală decât la mijlocul după-amiezii – era o legătură invizibilă care se strângea treptat, până când se simţi obligat să-şi reia îndatoririle vizitând Domiciliul Etern şi verificând progresul acolo. Şi apoi înapoi la vechiul palat.

Să-l găsesc, trecând prin poarta principală şi păşind cu paşi mari în Sala Mare, într-un tumult.

Inima bătându-i cu putere în piept, Brys se apropie de cel mai apropiat gardian. – Caporal, ce sa întâmplat?

Soldatul salută. – Nu sunt sigur, Finadd. Ştiri de la Trate, înţeleg. Edur au măcelărit câţiva marinari Letherii. Cu cea mai murdară vrăjitorie.

'Regele?'

— A convocat un consiliu în două

clopote. – Mulţumesc, caporale.

Brys a continuat spre palat.

Şi-a făcut drum în camerele interioare. Printre servitorii şi mesagerii care se grăbeau de-a lungul coridorului central, l-a văzut pe cancelarul Triban Gnol în picioare cu o mână de adepţi, o anumită animaţie pentru conversaţia lui şoptită. Ochii întunecaţi ai bărbatului se îndreptară spre Brys în timp ce Campionul trecu cu

paşi mari pe lângă el, dar buzele lui nu încetară să se mişte. în spatele Cancelarului, văzu Brys, se afla consoarta Reginei, Turudal Brizad, rezemat neînsufleţit de perete, trăsăturile sale blânde, aproape feminine, arătând un zâmbet slab.

Brys îl găsise întotdeauna pe bărbat ciudat de deranjant şi nu avea nimic de-a face cu funcţia sa singulară de consoartă a lui Janall. Era o prezenţă tăcută, adesea la întâlniri care tratau cele mai sensibile probleme ale statului, mereu vigilent în ciuda indiferenţei sale studiate. Şi era bine ştiut că el îşi împărţea patul cu mai mult decât cu regina, deşi dacă Janall ştia despre asta era subiectul unor conjecturi în curte. Printre iubiţii săi, s-a zvonit, a fost cancelarul Triban Gnol.

Un cuib neîngrijit, una peste alta.

Uşa biroului primului eunuc era închisă şi păzită de doi Rulith ai lui Nifadas, gărzi de corp eunuci, bărbaţi înalţi, fără nimic din grăsimea pe care s-ar putea aştepta să-i vadă. Kohl grele le-a căptuşit ochii şi vopsea roşie le-a lărgit gura într-o grimasă perpetuă înclinată. Singurele lor arme erau o breşă de pumnale cu cârlig învelite sub braţele încrucişate şi, dacă purtau vreo armură, aceasta era bine deghizată sub cămăşi lungi de mătase purpurie şi pantaloni maro. Erau desculţi.

Amândoi dădură din cap şi se dădură deoparte pentru a-i permite lui

Brys să treacă.

Trase de ciucuri împletit şi putu auzi vag sunetul clopoţel plictisitor din camera de dincolo.

Uşa se deschise cu un clic.

Nifadas era singur, stând în spatele biroului său, a cărui suprafaţă era plină de suluri şi hărţi desfăşurate. Era cu spatele la cameră şi părea să se uite la un perete. „Campionul regelui. Te-am aşteptat.

— Acesta părea primul în ordine, primul eunuc.

'Doar asa.' A tăcut câteva bătăi de inimă, apoi: „Există credinţe care constituie religia oficială a unei naţiuni, dar acele credinţe şi acea religie sunt, de fapt, puţin mai mult decât cel mai subţire aur bătut pe oase mult mai vechi. Nicio naţiune nu este singulară sau exclusivă – mai
degrabă, nu ar trebui să fie, în sine
bun. Există mult pericol în a afirma pentru sine o pretenţie de puritate; fie de sânge sau de origine. Puţini ar putea recunoaşte

acest lucru, dar Lether este mult mai bogat pentru minorităţile sale devoratoare, cu condiţia ca digestia să rămână veşnic incompletă.

— Oricum ar fi, Finadd, îţi mărturisesc o anumită ignoranţă. Palatul îi izolează pe cei prinşi în el, iar rădăcinile sale se hrănesc prost. Aş şti despre convingerile private ale oamenilor.

Brys s-a gândit un moment, apoi a întrebat: „Poţi să fii mai precis, primul eunuc?”

Nifadas tot nu s-a întors spre el. 'Mările. Locuitorii adâncului. Demoni şi zei vechi, Brys.

„Tiste Edur numesc apele întunecate tărâmul lui Galain, despre care se spune că aparţine rudelor, pentru care întunericul este acasă. Am auzit că Tarthenalul privesc mările ca pe o singură fiară cu nenumărate membre – inclusiv pe cele care ajung în interior ca râuri şi pâraie. Nerecii se tem de ea ca de lumea lor de jos, un loc în care înecul este etern, o soartă care îi aşteaptă pe trădători şi ucigaşi.

— Şi Letherii?

Brys ridică din umeri. „Kuru Qan ştie mai multe despre asta decât mine, primul eunuc. Marinarii se tem, dar nu se închină. Ei fac sacrificii în speranţa de a evita observarea. Pe mări, aroganţii suferă, în timp ce doar cei blânzi supravieţuiesc, deşi se spune că dacă înjosirea este dusă prea departe, foamea de dedesubt devine iritată şi plină de ciudă. Marea şi curenţii dezvăluie tiparele pe care trebuie să le urmezi, ceea ce explică în parte multitudinea de superstiţii şi ritualuri cerute celor care ar călători pe mare.

'Şi asta . . . foamea dedesubt. Nu are loc printre Holdurile?

— Nu din ce să ştiu, primul eunuc.

Nifadas se întoarse în cele din urmă şi îl privi pe Brys cu ochii pe jumătate închişi. – Nu ţi se pare ciudat, Finadd Beddict? Lether s-a născut din colonişti care au venit aici din Primul Imperiu. Acel Prim Imperiu a fost apoi distrus, paradisul distrus în deşert fără viaţă. Cu toate acestea, a fost Primul Imperiu în care Forţele au fost descoperite pentru prima dată. Adevărat, Ţara goală s-a dovedit o manifestare ulterioară, cel puţin în măsura în care se referea la noi înşine. Astfel, trebuie să ne imaginăm că credinţele mai vechi au supravieţuit şi au fost duse pe acest nou pământ cu toate acele milenii în urmă? Sau, dimpotrivă, fiecare pământ – şi mările învecinate – evocă un set indigen de credinţe? Dacă acesta este cazul, atunci argumentul care susţine prezenţa zeilor fizici, de netăgăduit, este foarte susţinut.

„Dar chiar şi atunci”, a spus Brys, „nu există nicio dovadă că astfel de zei sunt foarte preocupaţi de treburile muritorilor. Nu cred că marinarii au în vedere foamea despre care am vorbit ca pe un zeu. Mai mult ca un demon, cred.

„Pentru a răspunde celor fără răspuns, o nevoie de care suferim cu toţii”. Nifadas oftă. – Finadd, culegătorii independenţi de foci au fost ucişi cu toţii. Trei dintre navele lor au supravieţuit călătoriei de întoarcere la Trate, echipate până la digurile de către wraiths Edur, dar transportate pe mări care erau mai mult decât mări. Un demon, precum marinarii pe care jură. . . totuşi, a fost ceva mult mai mult, sau aşa crede Ceda noastră. Sunteţi familiarizat cu credinţele Faraed? A lor este o tradiţie orală şi, dacă enumerarea generaţiilor este corectă şi nu o simplă pretenţie poetică, atunci tradiţia este într-adevăr străveche. Miturile creaţiei Faraed se concentrează pe zeii bătrâni. Fiecare numit şi aspectat, un panteon dezbinător de personalităţi complet nesănătoase. în orice caz, printre ei se numără Elder Lord of the Seas, Dweller Below. Se numeşte Mael. în plus, Faraed l-au remarcat pe Mael în cele mai vechi poveşti ale lor. Odată a umblat pe acest pământ, Finadd, ca o manifestare fizică, după moartea unei Epoci.'

'O varsta? Ce fel de vârstă?

— Din vremea dinaintea Faraedului, cred. Sunt . . . contradicţii şi obscurităţi.'

— Ceda Kuru Qan crede că demonul care a purtat navele a fost acest Mael?

— Dacă a fost, atunci Mael a suferit multă degradare. Aproape fără minte, un vâltor turbulent de emoţii nelegate. Dar puternic, totuşi.

— Totuşi, Tiste Edur l-au înlănţuit?

Sprâncenele subţiri ale lui Nifadas se ridicară. – Eliberaţi o potecă printr-o pădure şi fiecare fiară o va folosi. Acesta este controlul? într-un fel, poate.

— Hannan Mosag a căutat să facă o declaraţie.

— într-adevăr, Finadd, şi aşa a făcut. Totuşi, este o afirmaţie adevărată sau o bravada înşelătoare?

Brys clătină din cap. Nu avea niciun răspuns de oferit.

Nifadas se îndepărtă încă o dată. – Regele a considerat acest lucru de importanţă suficientă. Ceda şi acum pregăteşte . . . mijloace. Cu toate acestea, meriţi mai degrabă dreptul de a fi întrebat decât de

— Ce mi se cere să fac, primul eunuc? O ridicare slabă din umeri. „Trezeşte un zeu bătrân”.

„Există un flux mare în compozit. Este acest lucru relevant? Nu cred.' Ceda Kuru Qan şi-a împins lentilele cu sârmă mai sus pe

puntea nasului şi se uită la Brys. „Aceasta este o călătorie a minţii, Campionul Regelui, totuşi riscul pentru tine este aşa încât ai putea la fel de bine să călătoreşti în lumea de jos în adevăr. Dacă mintea ta este ucisă; nu există întoarcere. Extremă necesitate, vai! regele vrea ca tu să continui.

— Nu mi-am imaginat că nu va fi niciun pericol, Ceda. Spune-mi, vor fi aplicabile abilităţile mele marţiale?

'Necunoscut. Dar eşti tânăr, iute la minte şi rezistent. Se întoarse şi cercetă blatul aglomerat din spatele lui. – Flux mare, vai. Lăsând o singură alegere. întinse mâna şi luă un pahar. O pauză, o mişcare îndoielnică la conţinutul ei, apoi luă o înghiţitură precautǎ. Ah! După cum se bănuieşte. Fluxul din compozit se datorează în întregime laptelui coagulat. Brys Beddict, eşti gata?

Campionul Regelui ridică din umeri.

Kuru Qan dădu din cap. – Voiam să te pun să bei asta.

— Laptele închegat nu îmi va face rău, spuse Brys, luând paharul din Ceda. A aruncat-o repede jos, apoi a pus paharul de argint pe masă. 'Cât timp?'

'Pentru ce?'

— Până când poţiunea îşi va face efectul.

— Ce poţiune? Vino cu mine. Vom folosi Cedance pentru această călătorie. Brys îl urmă pe bătrânul vrăjitor din cameră. La uşă, aruncă o privire înapoi spre pahar. Amestecul avea gust de citrice şi lapte de capră acru; îl simţea deja clocotindu-i ameninţător în stomac. 'Eu trebuie

Acum presupunem că ceea ce tocmai am băut nu avea niciun scop.

— O masă. Unul dintre experimentele mele. Speram să-ţi facă plăcere, dar, judecând după paloarea ta, s-ar părea că nu a fost cazul.

— Mă tem că ai dreptate.

— Ei bine, dacă se dovedeşte neplăcut, fără îndoială, îl vei readuce în discuţie. – E o cunoaştere reconfortantă, Ceda.

Restul călătoriei către adâncurile palatului a fost, din milă, fără evenimente. Ceda Kuru Qan l-a condus pe Brys în camera imensă în care aşteptau ţiglele Forţelor. – Vom folosi o ţiglă de Fulcra în acest efort, Campionul Regelui. Dolmen.'

Au ieşit peste drumul îngust până la discul central. Plăcile masive se întindeau pe toate părţile sub ele.

Tulburarea din stomacul lui Brys se potolise oarecum. A aşteptat ca Ceda să vorbească.

— Unele lucruri sunt importante. Alţii nu sunt. Totuşi, toţi ar pretinde atenţia unui muritor. Fiecare dintre noi revine să rămânem mereu atent şi, astfel, să dobândim înţelepciune în conexiunea posibilităţilor. Eşecul nostru comun, Brys Beddict, este că suntem ghidaţi de indiferenţa noastră faţă de eventualităţi. Momentul mulţumeşte, viitorul poate aştepta luarea în considerare.

„Istoriile vechi pe care le-am adus cu noi din Primul Imperiu relatează eşecuri similare. Porturi bogate la gurile de râu care au fost abandonate după trei secole, din cauza colmaţiei cauzate de defrişarea pădurilor şi a metodelor de irigare prost concepute. Porturi care, dacă le-ai vizita acum ruinele, le-ai găsi o legă sau mai mult în interiorul coastei actuale. Pământul se târăşte până la mare; a fost vreodată aşa. Chiar şi aşa, ceea ce facem noi oamenii poate accelera foarte mult procesul.

„Este totul relevant? Doar parţial, recunosc. Cum trebuie neapărat să recunosc multe lucruri, recunosc asta. Există progresii naturale care, atunci când sunt dezvăluite, sunt profund exemplare ale imensităţii antichităţii. Dincolo chiar şi de vârsta existenţei oamenilor, această lume este foarte, foarte veche, Brys Beddict. făcu un gest Kuru Qan.

Brys coborî privirea spre locul în care indicase el şi văzu ţigla Dolmenului. Imaginea sculptată şi pictată înfăţişa un singur monolit înclinat pe jumătate îngropat în lut fără viaţă. Cerul din spatele lui era incolor şi lipsit de trăsături.

„Chiar şi mările se nasc doar pentru a muri într-o zi”, a spus Kuru Qan. „Totuşi, ţara se agaţă de amintirea sa şi tot ceea ce a îndurat este gheare pe chipul său. Dimpotrivă, chiar în adâncurile celui mai adânc ocean, veţi găsi urmele când a stat deasupra valurilor. Aceasta este cunoaşterea pe care o vom folosi, Brys.

— Nifadas a fost destul de vag cu privire la sarcina mea, Ceda. Trebuie să-l trezesc pe Mael, probabil să-l anunţ pe zeul Bătrân că este
manipulat. Dar eu nu sunt un adorator şi nici nu există nici un Letherii care să pretindă altfel pentru el sau ea – de ce m-ar asculta Mael?

— Habar n-am, Brys. Va trebui să improvizezi.

— Şi dacă acest zeu a căzut cu adevărat şi absolut, până când nu va fi mai mult decât o fiară fără minte, atunci ce? porunci t.

Kuru Qan clipi în spatele lentilelor şi nu spuse nimic.

Brys se mişcă neliniştit. „Dacă mintea mea este tot ceea ce va face călătoria, cum îmi voi apărea? Pot să port arme?

— Cum îţi manifesti apărarea depinde în întregime de tine, Finadd. în mod clar, anticipez că te vei regăsi aşa cum eşti acum. înarmaţi şi blindaţi. Toate îngâmfarea, desigur, dar asta nu este relevant. Sa începem?'

'Foarte bine.'

Kuru Qan a făcut un pas înainte, un braţ smulgându-se ca să-l prindă pe Brys de hamul de arme. O tragere sălbatică, surprinzător de puternică, îl aruncă înainte, cu capul înainte peste marginea discului. Strigând alarmat, se frământă, apoi se prăbuşi spre ţigla Dolmenului.

„Chiar şi în cea mai nobilă întreprindere, există o poticnire ocazională”.

Ochii lui Bugg erau plaţi, faţa lui cărnată fără expresie, în timp ce se uita fix la Tehol fără să vorbească.

— în plus, este doar o mică defecţiune, luând în considerare toate lucrurile. Cât despre mine, de ce, sunt suficient de fericit. Cu adevărat. A ta este dezamăgirea perfect de înţeles şi, îndrăznesc să o spun, o modestă bătaie de încredere, care vine cu un efort prost conceput. Nicio vină în fapta în sine, vă asigur. Drept dovadă, a făcut o întoarcere lentă în faţa servitorului său. 'Vedea? Picioarele sunt într-adevăr de lungime egală. Voi rămâne cald, oricât de răcoare devin nopţile. Desigur, nu avem nopţi răcoroase. Sufocos este cel mai bine ne putem descurca, vă acord, dar ce e puţină sudoare între . . . uh . . . picioarele?'

— Nuanţa aceea de gri şi tonul acela de galben sunt cea mai proastă combinaţie pe care am încercat-o vreodată, stăpâne, spuse Bugg. – îmi devine greaţă doar privindu-te.

— Dar ce legătură are asta cu pantalonii?

— Foarte puţin, desigur. Preocuparea mea este de principii,

desigur.

— Nu mă pot certa cu asta. Acum, povesteşte-mi despre treburile zilei şi grăbeşte-te, am o întâlnire la miezul nopţii cu o femeie moartă.

— Amploarea disperării tale, stăpâne, nu mă uimeşte niciodată.
„S-a sinucis împrumutatorul nostru favorit, aşa cum se anticipa îngrozitor?”

— Fără nicio problemă.

— Cu excepţia celei de care se presupune că s-a spânzurat?

— După cum spui, dar asta s-a întâmplat înainte ca focul să-i treacă tragic incinta.

— Şi vreo vorbă despre reacţia lui Finadd Gerun Eberict la toate acestea? – Hotărât descurajat, stăpâne. – Dar nu e prea suspicios?

'Cine poate spune? Agenţii săi au făcut întrebări, dar mai direct în legătură cu o căutare a unui depozit ascuns de câştiguri, o încercare de a recupera pierderea şi altele. Totuşi, nu a apărut o astfel de avere.

— Şi ar fi bine să nu nu. Eberict trebuie să înghită întreaga pierdere, nu că ar fi fost cu adevărat o pierdere, ci doar o negare a averii sporite. Investiţiile sale principale rămân intacte, până la urmă. Acum, opreşte- te să blamla, Bugg. Trebuie să mă gândesc. Tehol îşi ridică pantalonii, tresărind la încruntarea bruscă a lui Bugg. – Trebuie să slăbesc, mormăi el, apoi începu să se plimbe.

Patru paşi l-au adus pe marginea acoperişului. Se întoarse şi îl înfruntă pe Bugg. – Ce porţi?

— Este cea mai recentă modă printre zidari şi aşa ceva.

— Cei Puţini Prăfuiţi.

'Exact.'

— O curea largă de piele, cu o mulţime de bucle şi pungi. Bugg dădu din cap.

— Probabil, continuă Tehol, ar trebui să existe unelte şi instrumente asortate în acele bucle şi pungi. Lucruri pe care le-ar

putea folosi un zidar.

— Ei bine, eu conduc compania. Nu folosesc
porunci
t.
acele lucruri. – Dar ai nevoie de centură.

— Dacă trebuie să fiu luat în serios, stăpâne, da.

— Da, asta e important, nu-i aşa? Presupun că sunt notate în mod corespunzător în cheltuieli? 'Desigur. Asta şi pălăria de lemn.

— Vrei să spui una dintre chestiile alea roşii în formă de bol? 'Asta e corect.'

— Deci de ce nu o porţi?

— Nu lucrez acum. Oricum, nu ca proprietar unic al Bugg's Construction.

— Cu toate acestea, ai centura.

— E reconfortant, stăpâne. Presupun că asta trebuie să fie ceea ce este purtarea unei centuri de sabie. Există ceva extrem de liniştitor în ceea ce priveşte greutatea solidă pe şolduri.

— De parcă te-ai duela veşnic cu materialele tale.

'Da domnule. Ai terminat cu gândurile tale? 'Eu sunt.'

'Bun.' Bugg îşi desfăcu cureaua şi o aruncă pe acoperiş. —îmi face şoldurile deformate. Eu merg în cerc.

— Ce zici de un ceai de plante?

'Aş vrea nişte.'

'Excelent.'

Se uitară unul la altul încă o clipă, apoi Bugg dădu din cap şi se îndreptă spre scară. De îndată ce i se întoarse cu spatele, Tehol trase încă o dată pantalonii mai sus. Aruncând o privire spre centură, ezită, apoi clătină din cap. *Asta ar fi o prezumţie.*

Bugg a coborât şi a dispărut din vedere. Tehol se îndreptă spre patul lui şi se aşeză pe cadrul care scârţâie. Se uită în sus la stelele tulburi. Se apropia un festival de sărbători, acesta dedicat Erranţilor, acel veşnic misterios purtător de întâmplare, de circumstanţe fatidice şi de impulsuri prost alese. Sau ceva de genul asta. Tehol nu a fost niciodată sigur. Holdurile şi multitudinea lor de locuitori au fost inventate ca surse de încredere de vină pentru aproape orice, sau cel puţin aşa bănuia el. Eludarea răspunderii era o tendinţă a speciei umane, se părea.

Ar fi o sărbătoare vastă fără sens, în orice caz. De ceva, poate nimic, şi cu siguranţă implicând totul. Pariuri frenetice la Special Drownings, în care cei mai notori criminali ar încerca să înoate ca lebedele. Oamenii cărora le plăcea să fie văzuţi s-ar concentra să fie văzuţi. Spectacolul a fost o investiţie în indolenţă demnă, iar indolenţa a spus bogăţie. Şi între timp, paznicii care se aflau în casă din moşiile goale mormăiau şi moţeau la posturile lor.

Un sunet de zgârietură din întunericul din dreapta lui. Tehol aruncă o privire. 'Ai ajuns devreme.'

Shurq Elalle se apropie. —Ai spus miezul nopţii.

— Ceea ce este de cel puţin două clopote de acum încolo.

'Este? Oh.'

Tehol se ridică. – Ei bine, eşti aici. Nu are rost să te trimit. Chiar şi aşa, nu vom vizita Selush decât după miezul nopţii.

— Am putea merge mai devreme.

— Am putea, deşi aş prefera să nu o alarmez. Ea a indicat că va avea nevoie de multe provizii, până la urmă.

— Ce mă face mai rău decât orice alt cadavru? – în primul rând, alte cadavre nu ripostează.

Femeia strigoi se apropie. „De ce m-aş simţi obligat să rezist? Nu mă face pur şi simplu drăguţă?

'Desigur. Tocmai făceam o conversaţie. Şi cum ai fost, Shurq Elalle?

'Aceeaşi.'

'Aceeaşi. Care este?'

'Am fost mai bine. Cu toate acestea, mulţi ar numi consecvenţa o virtute. Sunt nişte pantaloni extraordinari.

'Sunt de acord. Nu pe gustul tuturor, vai... – Nu am nici un gust.

'Ah. Şi aceasta este o consecinţă a morţii sau o recunoaştere de sine mai generală?

Ochii plaţi, lipsiţi de viaţă, care până acum evitaseră contactul direct, se fixară pe Tehol. 'Ma gandeam . . . noaptea Festivalului Errantului.'

Tehol zâmbi. – Mă anticipezi, Shurq.

„Există şaisprezece paznici de serviciu în orice moment, cu încă opt dormitor sau jocuri de noroc în cazarmă, care este ataşată la casa principală a proprietăţii printr-o singură pasarelă acoperită
porunci
t
care are nouăsprezece paşi în lungime. Toate uşile exterioare sunt cu două bare. Sunt patru paznici staţionaţi în cuburi la fiecare colţ al acoperişului şi paznici strânse peste fiecare fereastră. Zidurile proprietăţii sunt de
două ori mai mari decât un bărbat.

— Sună formidabil.

Ridicarea din umeri a lui Shurq Elalle a scos un sunet de piele umedă, deşi nu se putea stabili dacă din hainele ei sau din altă parte.

Bugg reapăru, căţărându-se cu o mână, cealaltă echilibrând o tavă făcută dintr-un capac de ladă. Două ceşti de lut erau pe tavă, conţinutul lor aburind. A ajuns încet pe acoperiş, apoi, ridicând privirea şi văzându-i pe cei doi,
se opri consternat. 'Scuzele mele. Shurq Elalle, salutări. Ţi-ar plăcea nişte ceai?

— Nu fi absurd.

'Ah, da. Necugetat la mine. Iertare.' Bugg se duse cu tava.

Tehol şi-a luat ceaşca şi a adulmecat cu prudenţă. Apoi s-a încruntat la servitorul său.

Cine a ridicat din umeri. – Nu avem ierburi, stăpâne. A trebuit să improvizez. 'Cu ce? Ascunsă de oaie?

Sprâncenele lui Bugg se ridicară. —într-adevăr, foarte aproape. Mi-a rămas nişte lână.

— Galbenul sau gri?

'Gri.'

— Ei bine, atunci e în regulă. Sorbi. 'Neted.' —
Da, ar fi.

— Nu ne otrăvim, nu-i aşa? – Numai uşor, stăpâne.

„Sunt momente”, a spus Shurq Elalle, „în care regret că am murit. Nu este una dintre acele momente, totuşi.

Cei doi bărbaţi o priviră speculativi, sorbind din ceai.

„în mod ideal”, a continuat ea, „mi-aş drese acum glasul pentru a

acoperi acest moment de stângăcie. Dar sunt incapabil să mă simt mai ciudat decât este starea mea normală. în al doilea rând, să-mi dresez glasul are consecinţe neplăcute.

— Ah, dar Selush a conceput o pompă, spuse Tehol. – Operaţia va fi, uh, nu pentru cei delicaţi. Chiar şi aşa, în curând vei emana parfum de trandafiri.

— Şi cum va reuşi ea asta?

— îmi imaginez, cu trandafiri.
Shurq ridică o sprânceană subţire. – Trebuie să fiu umplut cu flori uscate? – Ei bine, nu peste tot, desigur.

— O întrebare practică, Tehol Beddict. Cum să fiu ascuns dacă trosc la fiecare pas pe care îl fac?

— O întrebare bună. Vă sugerez să discutaţi asta cu Selush.

— împreună cu orice altceva, s-ar părea. Să-mi reiau contul despre averea potenţialei victime? Presupun că servitorul tău este de încredere.

— în mod excepţional, răspunse Tehol. Te rog continua.'
„Finadd Gerun Eberict va participa la Special Drownings, după care, la încheierea acesteia, va fi invitat la un eveniment găzduit de Turudal Brizad...”

— Consoarta reginei?

'Da. L-am jefuit odată.

'Într-adevar! Şi ce ai luat?

— Fecioria lui. Eram foarte tineri – ei bine, el era, oricum. Asta s-a întâmplat cu mult înainte ca el să danseze la palat şi aşa a câştigat interesul reginei. —Acum, acesta este un detaliu interesant. Ai fost dragostea lui adevărată, dacă pot să te întreb o întrebare atât de personală?

„Singura dragoste a lui Turudal este pentru el însuşi. După cum am spus, el era mai tânăr şi eu mai bătrân. Desigur, acum este mai în vârstă decât mine, ceea ce este un fapt curios. Oarecum curios, oricum. în orice caz, nici pe atunci nu lipseau bărbaţi şi femei care îl urmăreau, îmi imaginez că a crezut că cucerirea era a lui. Poate că încă mai are. Măsura furtului perfect este atunci când victima rămâne fericită fără să ştie că a fost furată.

— Aş crede, observă Bugg, că Turudal Brizad nu a regretat predarea sa.

— Cu toate acestea, spuse Shurq Elalle. Ea a tăcut, apoi: – Nu există nimic pe lumea asta care să nu poată fi furat.

porunci

— Şi cu ţ. acel gând învârtindu-ne ca lanolină în stomac, spuse Tehol, aşezându-şi paharul jos, tu şi cu mine ar trebui să ne plimbăm, Shurq.

— Cât de departe până la Selush's?

— O putem întinde. îţi mulţumesc, dragă Bugg, pentru răcoritoarea unică. Fă curăţenie pe aici, vrei?

— Dacă am timp.

Shurq ezită. – Ar trebui să cobor pe perete, apoi să te umbră nevăzut?

Tehol se încruntă. – Numai dacă trebuie. Ai putea pur şi simplu să tragi acea glugă şi să obţii astfel anonimatul.

'Foarte bine. Mă voi întâlni pe stradă, ca să nu fiu văzut ieşind dintr-o casă în care nu am intrat niciodată.

— încă mai sunt observatori care mă spionează? —

Probabil că nu, dar merită să fii precaut. 'Foarte bun. Ne vedem într-o clipă, atunci.

Tehol a coborât pe scară. Camera single mirosea a sudoare de oaie, iar căldura din vatră era aprigă. Şi-a făcut repede drum afară, a virat la dreapta în loc de la stânga şi a ajuns la ceea ce fusese cândva un fel de miuăunuri neoficiale, acum pline de gunoi şi materiale de construcţie aruncate, cu fronturile îndreptate spre el sigilate cu cărămizi sau uşi cu zăvoarele scoase.

Shurq Elalle ieşi din umbră, cu gluga trasă în jurul feţei. – Spune-mi mai multe despre acest Selush.

Au început să meargă, trecând o pilă pe o alee îngustă pentru a ajunge la strada de dincolo. – Un fost asociat al lui Bugg. Imbalsamtorii si alti dealeri de morţi sunt un fel de familie extinsa, se pare. Schimb constant de tehnici şi părţi ale corpului. înţeleg că este o artă. Povestea unui corp poate fi desfăşurată dintr-o mulţime vastă de detalii, pentru a fi citită ca un sul.

„Ce valoare a aduna o listă de defecte când subiectul este deja mort?” – îmi imaginez o curiozitate teribilă. Sau o morbiditate curioasă. – încerci să fii amuzant?

— Niciodată, Shurq Elalle. Am luat la inimă avertismentele tale cu

privire la asta.

— Tu, Tehol Beddict, eşti foarte periculos pentru mine. Totuşi sunt atras, de parcă ai fi nectar alb intelectual. Mă însetez după tensiunea creată de lupta mea pentru a nu fi prea amuzat.

— Ei bine, dacă Selush reuşeşte în ceea ce îşi propune, riscul asociat cu râsul va dispărea şi s-ar putea să chicoti fără teamă.

„Chiar şi când eram în viaţă, nu am *chicotit niciodată.* Nici nu mă aştept să fac asta acum că sunt mort. Dar ceea ce sugerezi invită. . . dezamăgire. O eliberare a tensiunii menţionate, o moarte a scânteilor. Acum mi-e teamă să devin deprimat.

— Riscul de a realiza ceea ce îţi doreşti, spuse Tehol, dând din cap când ajungeau la canalul Trench şi începură să meargă de-a lungul lungimii sale urâte. „Empatizez, Shurq Elalle. Este o consecinţă dureroasă a succesului.

— Spune-mi ce ştii despre vechiul turn din terenul interzis din spatele palatului.

— Nu prea mult, cu excepţia faptului că tovarăşul tău strigoi locuieşte în apropiere. Fata.'

'Da ea face. l-am numit Fierbătorul.

— Trecem aici. Tehol a indicat un pod pietonal. – Ea înseamnă ceva pentru tine?

— Este greu de răspuns. Poate. Ar putea dovedi că ea înseamnă ceva pentru noi toţi, Tehol Beddict.

Ah. Şi pot fi de ajutor în această chestiune?

— Oferta ta mă surprinde.

— Mă străduiesc să rămân mereu surprinzător, Shurq Elalle.

'Caut s-o descopăr. . . istorie. Este, cred, important. Vechiul turn pare să fie bântuit într-un fel, iar această bântuire este în comunicare cu Kettle. Are o nevoie disperată.

'Pentru ce?'

— Carne de om.

'Vai.'

— în orice caz, acesta este motivul pentru care Gerun Eberict pierde spionii pe care i-a pus

asupra ta.

Tehol se opri. 'Scuzaţi-mă?'

— Ibricul îl ucide. poruncit.

în pantă abruptă, peretele negru de stâncă se întindea în lumină. Curenţii îi treceau pe faţa ondulată cu o ferocitate neîntreruptă şi tot ceea ce se agăţa de ea pentru a se alimenta din acel pârâu agitat era ghemuit, cu coajă tare şi încăpăţânat. De la baza zidului şanţului se întindeau apartamente uriaşe, iar acestea au fost curăţate până la roca de bază. Insule imense încâlcite de detritus, zdrobite şi legate între ele de presiuni inimaginabile, se târau pe suprafaţă, ca nişte leviatani migratori în fluxul de apă întunecată.

Brys stătea pe câmpie, privind cea mai apropiată masă care se prăbuşeşte trecând pe lângă. Ştia că era martor la privelişti pe care nici un muritor nu le văzuse vreodată, unde ochii naturali ar vedea doar întunericul, unde presiunile ar fi ucis de mult carnea corporală care cobora de la suprafaţă mult deasupra. Totuşi, aici stătea, după propriile simţuri, la fel de real, la fel de fizic, aşa cum fusese în palat. îmbrăcat, blindat, cu sabia atârnându-i de şold. Simţea apa îngheţată şi torentul ei sălbatic într-un mod vag şi îndepărtat, dar curenţii nu-i puteau provoca echilibrul, nu-l puteau trage de pe picioare. Nici frigul nu i-a furat puterea membrelor.

Respiră, iar aerul era rece şi umed – era, îşi dădu seama, aerul camerei subterane a Cedance.

Acea recunoaştere i-a liniştit inima, i-a diminuat dezorientarea.

Un zeu locuieşte în acest loc. Mi s-a părut potrivit pentru aşa ceva. Primar, plin de extreme, un tărâm al violenţei crude şi al forţelor imense, ciocnitoare ale naturii.

O altă masă de epave trecu pe lângă ea şi Brys văzu, printre ramuri palide, scheletice şi a ceea ce păreau a fi mănunchiuri de frânghie desfăcute, bucăţi de metal turtite ale căror margini prezentau cârliţe albe extrudate. *După Errant, acel metal este armură, iar acele cârcei sunt.....*

Detritusul s-a prăbuşit. în timp ce a făcut-o, Brys a văzut ceva dincolo

de ea.

Forme staţionare, blocate, verticale care se ridică din câmpie.

S-a îndreptat spre ei.

Dolmeni.

Această înţelegere cerşetoare. Părea imposibil ca câmpia dinaintea lui să fi cunoscut cândva aer, lumina soarelui şi vânturi uscate.

Şi apoi a văzut că pietrele falnice erau din aceeaşi stâncă ca şi câmpia şi că într-adevăr făceau parte din ea, ridicându-se ca nişte proeminenţe solide. Pe măsură ce Brys se apropia, văzu că suprafeţele lor erau cioplite, un fir neîntrerupt de glife legate.

în total şase dolmene, formând un rând care se taie în diagonală din unghiul peretelui şanţului.

Se opri înaintea celui mai apropiat.

Glifele formau o zăbrele argintie peste piatra neagră, iar în suprafaţa neuniformă de sub simboluri a văzut indicii de siluetă. Cu mai multe membre, capul mic, înclinat şi ghemuit, o creastă masivă a sprâncenelor proiectată peste o singură orbită. Gura lată părea a fi un şir de cârce alungite, capătul fiecăreia având colţi lungi şi subţiri şi era închis pentru a forma un şir spinos care se întrepătrunde. Şase braţe segmentate, două – posibil patru – picioare, abia sugerate în ondulaţiile pietrei negre.

Glifele învăluiau figura, iar Brys bănuia că formau un fel de închisoare, o barieră care împiedică apariţia creaturii.

Argintul părea să curgă în şanţurile lui sculptate.

Brys a înconjurat dolmenul şi a văzut alte forme de fiecare parte, nu două la fel, o mulţime de fiare demonice şi de coşmar. După o lungă clipă de atenţie, a trecut la următoarea piatră în picioare. Şi a găsit mai multe.

Al patrulea dolmen era diferit. Pe de o parte, glifele se dezlănţuiseră, argintul sîngera şi acolo unde ar fi trebuit să fie o siluetă era o indentare sugestivă, o creatură masivă, uriaşă, cu tentacule şerpuitoare pentru membre.

Absenţa mută era înfricoşătoare. Ceva era liber, iar Brys nu credea că era un zeu.

Mael, unde esti? Aceştia sunt slujitorii tăi?

Sau trofeele tale?

Se uită în sus la adâncitură. Absenţa de aici a fost mai profundă decât cea care a crescut înaintea lui. i-a şoptit sufletul. . . *abandon.*

Mael dispăruse. Această lume fusese lăsată în seama curenţilor întunecaţi, toridi şi a turmelor de detritus.

porunci

— Vino pentru altul, nu?

Brys se învârti. La zece paşi depărtare stătea o siluetă uriaşă învelită în armură. Fier negru, patinat, împânzit cu nituri verzi cu verdigris. O cârmă grozavă cu apărători plini pentru obraji, înclinate vertical până la linia maxilarului, întărite de-a lungul podului nasului până la bărbie. Fantele subţiri ale ochilor erau prinse într-o plasă de grilaj care se prelungea în jos sub gărzi pentru a atârna zdrenţuite şi rigide pe umeri şi pe pieptar. Barnacles au încrustat articulaţiile braţelor şi picioarelor, iar firele de plante viu colorate, agăţate de îmbinările din armură, curgeau în curent. Mănuşile din plăci suprapuse de argint neîntinat ţineau de o sabie cu două mâini, lama la fel de largă precum mâinile lui Brys erau lungi. Capătul contondent al săbiei se sprijinea pe roca de bază. Din acele mâini îmbrăcate cu metal, vedea acum, sângele curgea.

Letherii şi-au scos propria sabie lungă. Curenţii agitaţi l-au tras brusc, de parcă orice l-ar fi ţinut imun la ravagiile acestei lumi adânci ar fi dispărut. Lama era răsucită şi răsucită în mână cu fiecare val de apă. Pentru a contracara o astfel de armă precum cea mânuită de războinic, avea nevoie de viteză, tactica sa principală fiind cea de evaziune. Oţelul Letherii al săbiei sale lungi nu s-ar fi spart ciocnind într-o paradă dură, dar braţele lui ar putea.

Şi acum, curenţii l-au bătut, se luptau cu sabia în mână.
Nu avea nicio speranţă să lupte cu această creatură.

Cuvintele pe care le rostise războinicul erau într-o limbă necunoscută lui Brys, dar el o înţelesese. Vii pentru altul? Nu sunt aici să eliberez aceşti demoni din cuştile lor vrăjitori...

Apariţia a făcut un pas înainte. 'Demoni? Nu sunt demoni aici. Numai zei. Zei uitaţi. Crezi că teapa cuvintelor este o închisoare?
'Nu ştiu ce să cred. Nu cunosc cuvintele scrise...

„Puterea este amintire. Puterea este evocare – un zeu moare când devine fără nume. Aşa a oferit Mael acest dar, acest sanctuar. Fără numele lor, zeii dispar. Crima comisă aici este peste măsură. Ştergerea numelor, legarea unui nou nume, realizarea unui sclav. Dincolo de măsură, muritor. Ca răspuns am fost făcut, să-i păzesc pe cei care rămân. Este sarcina mea. Sabia se ridică şi războinicul făcu încă un pas mai aproape.

Unii luptători au provocat o rană nevăzută chiar înainte ca armele să fie scoase. în ele, înălţată ca o penumbră, era promisiunea mortalităţii. A scos sânge, a slăbit voinţa şi puterea. Brys se confruntase înainte cu bărbaţi şi femei cu acest talent înnăscut. Şi îi răspunsese cu . . . amuzament.

Gardianul dinaintea lui a promis o asemenea mortalitate, cu o forţă

palpabilă. încă un pas greu. O forţă care să se potrivească cu apele

agitate. Deodată

înţelegând, Brys zâmbi.

Curentul vicios şi-a încetat vâltoarea. Viteza şi agilitatea au revenit în grabă.

Uriaşa sabie s-a tăiat orizontal. Brys sări înapoi, vârful săbiei lui trântind în sus şi în sus într-o lovitură de oprire împotriva singurei ţinte aflate la îndemână.

Oţelul Letherii s-a strecurat printre plăcile de argint ale mănuşului din stânga şi s-a scufundat adânc.

în spatele lor a explodat un dolmen, contuzia tunând prin roca de sub picioare. Războinicul s-a clătinat, apoi şi-a înclinat sabia în jos. Brys se aruncă pe spate, rostogolindu-se peste un umăr pentru a-şi recăpăta picioarele ghemuit.

Sabia războinicului înfipsese în bazalt un sfert din lungimea lui. Şi s-a blocat repede.

A năvălit să se închidă. Punându-şi piciorul stâng în spatele gardianului, Brys şi-a pus ambele mâini pe cufărul blindat şi a împins.

Efortul a eşuat, când gardianul s-a ţinut în picioare, strângând sabia

încorporat
ă. Brys s-a învârtit şi a bătut cu cotul drept în faţa învelită de fier. Durerea i-a explodat în braţ când capul a fost dat înapoi, iar Letherii s- au înclinat într-o parte, mâna lui stângă luând sabia lungă din dreapta sa amorţită rapid.

Războinicul şi-a tras propria sabie, dar aceasta nu s-a clintit.

Brys sări încă o dată înainte, împingându-şi cizma stângă în jos pe partea laterală a celui mai apropiat picior al gardianului, jos, cu lăţimea unei mâini deasupra gleznei.

Fier antic mototolit. Oasele s-au spart.

Războinicul s-a scufundat pe acea parte, dar a rămas parţial în picioare, sprijinindu-se de sabia blocată.

Brys se dădu repede înapoi. 'Suficient. Nu mai vreau să mai ucid zei.

Chipul blindat se ridică pentru a-l privi. 'Sunt învins. Am eşuat.

Letherii l-au studiat o clipă lungă pe războinic, apoi au vorbit. 'The

sângele ţi se scurge din mâini – aparţine zeilor supravieţuitori de aici?

— S-a diminuat, acum.

— Te pot vindeca?

'Nu. Nu mai avem nimic.

„De ce curge sângele? Ce se întâmplă când se epuizează?

„Este putere. Fură curaj – împotriva ta a eşuat. Era de aşteptat ca sângele duşmanilor ucişi să ... nu contează acum.

— Dar Mael? Nu poţi primi ajutor de la el? –

Nu a mai vizitat de mii de ani.

Brys se încruntă. Kuru Qan spusese să-şi urmeze instinctele. Nu-i plăcea ceea ce se întâmplase aici. 'Voi ajuta. Astfel, ţi-aş da propriul meu sânge.

Războinicul a tăcut mult timp. Apoi: „Nu ştii ce oferi, muritore”.

— Ei bine, nu vreau să mor. Intenţionez să supravieţuiesc calvarului. Va fi suficient? „Sângele unui duşman pe moarte sau pe moarte are putere, în comparaţie cu sângele unui muritor care trăieşte, acea putere este

încorporat
ă.

minusculă. Zic din nou, nu ştii

ce oferi.'

— Am mai multe în minte, Guardian. Pot să mă apropii? – Suntem neputincioşi în faţa ta.

— Sabia ta nu merge nicăieri, nici măcar cu ajutorul meu. ţi-aş da-o pe a mea. Nu poate fi rupt, sau aşa mi se spune. Şi într-adevăr nu am văzut niciodată spărgând oţelul Letherii. Arma ta cu două mâini este eficientă numai dacă adversarul tău se prepelează şi, prin urmare, devine încet şi stângaci.

— Aşa s-ar părea.

Brys era încântat de tonul ironic din vocea războinicului. Deşi nu existase autocompătimire în recunoaşterea eşecului, nu-i plăcuse să le audă. îşi inversă strânsoarea săbiei lungi şi îi oferi războinicului pomul. 'Aici.'

„Dacă îmi eliberez mâinile, voi cădea”.

— Unul va face.

Gardianul slăbi o mână şi apucă sabia lungă. – Lângă abis, cântăreşte ca nimic!

„Forjarea este o artă secretă, cunoscută doar de poporul meu. Nu te va eşua.

— îţi tratezi toţi inamicii tăi învinşi în acest fel?

— Nu, doar celor cărora nu am vrut să-i fac rău, în primul rând.

— Spune-mi, muritorule, eşti considerat un spadasin bun în lumea ta? 'Trecere.' Brys smulse mănuşa de piele de la mâna dreaptă, apoi trase

pumnalul lui. „Acest braţ este încă în mare parte amorţit...”

'Sunt multumit. Deşi mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru pentru faţa mea.

Brys şi-a tăiat palma şi a privit cum sângele înfloreşte şi se scurge de curent. A pus mâna sângerândă pe stânga războinicului, care era încă închisă în jurul mânerului armei încorporate. îşi simţi sângele tras între plăci de argint.

încorporat
ă. Mâna războinicului se răsuci ca să o apuce pe a lui într-o strângere tare ca piatra.

O încleştare a muşchilor, iar gardianul a început să se îndrepte.

Brys privi în jos şi văzu că piciorul zdrobit se repara în spasme dureroase, devenind solid sub greutatea uriaşului războinic.

Slăbiciune bruscă năvăli prin el.

— Eliberează-mi mâna, spuse războinicul, ca să nu mori. Dând din cap, Brys şi-a tras mâna liberă şi s-a clătinat înapoi. – Vei trăi?

— Sper că da, a icnit el, cu capul învârtit. – Acum, înainte să plec, spune-mi numele lor.

'Ce?'

— Am o memorie bună, Guardian. Nu va mai fi înrobire, atâta timp cât voi rămâne în viaţă. Şi dincolo de viaţa mea, mă voi asigura că acele nume nu sunt uitate...

— Suntem zei străvechi, muritor. Rişti...

— Ţi-ai câştigat pacea, în ceea ce mă priveşte. împotriva Tiste Edur – cei care au venit înainte să înlănţuiască unul dintre rudele tale – vei fi gata data viitoare. Viaţa mea poate spori puterea ta şi sper că va fi suficient să reziste.

Gardianul se îndreptă la toată înălţimea. – O să fie, muritor. Jertfa ta nu va fi uitată.

'Numele! Simt că mă estompez...

Cuvintele i-au umplut mintea, o avalanşă de nume, fiecare arzind o marcă în memoria lui. A ţipat la şocul atacului, al nenumăratelor straturi de durere, vise, vieţi şi morţi, de tărâmuri de neimaginat, de civilizaţii care se prăbuşesc în ruine, apoi de praf.

Poveşti. Atâtea poveşti... ah, Errant -

'Răcăt, salvează-ne, *ce ai făcut?'*

Brys se trezi întins pe spate, sub el o podea dură, emailată. A deschis ochii şi a văzut chipul înţepenit al lui Kuru Qan plutind

încorporat
ă.
deasupra lui.

— Nu l-am putut găsi pe Mael, spuse Campionul Regelui. Se simţea incredibil de slăbit, abia reuşind să-şi ridice o mână la faţă.

— Nu mai ai o picătură de sânge în tine, Finadd. Spune-mi tot ce sa întâmplat.

Holdurile mă părăsesc, poveşti fără sfârşit... – Am descoperit ce au făcut soţii Tiste Edur, Ceda. Un zeu antic, dezbrăcat de nume, legat de unul nou. Acum serveşte Edur.'

Ochii lui Kuru Qan s-au îngustat în spatele lentilelor groase. – Dezbrăcat de nume. Relevant? Poate. Poate fi găsit unul dintre acele nume? Va servi oare pentru a-l scăpa din strânsoarea lui Hannan Mosag?

Brys închise ochii. Dintre toate numele ţinute acum în el. . . cunoştea vreunul dintre ceilalţi zei identitatea rudelor sale? – S-ar putea să-l am, Ceda, dar să-l găsesc va dura timp.

— Te întorci cu secrete, Finadd Brys Beddict.

— Şi abia o mână de răspunsuri.

Ceda se lăsă pe spate. – Ai nevoie de timp pentru a te recupera, tânărul meu prieten. Mâncare, vin şi o mulţime din ambele. Poti sa stai?'

Voi încerca

Umilul servitor Bugg a păşit prin întunericul Ultimii Alei a lui Sherp, numit aşa pentru că bietul Sherp a murit acolo cu câteva decenii în urmă. El a fost un loc fix în acest cartier, şi-a amintit Bugg. Bătrân, pe jumătate orb şi mormăind la nesfârşit despre un altar crăpat misterios, pierdut de mult în lutul de sub străzi. Sau, mai precis, sub această bandă specială.

Trupul lui fusese găsit încovoiat într-un cerc zgâriat, printre gunoaie şi o jumătate de duzină de şobolani strânşi de gât. Oricât de ciudat fusese, puţini erau cărorale păsa sau erau suficient de curioşi încât să caute explicaţii. Oamenii mureau pe aleişistrăzi tot timpul, până la urmă.

Lui Bugg îi era dor de bătrânul Sherp, chiar şi după toţi aceşti ani, dar unele lucruri nu puteau fi anulate.

încorporată.

Fusese trezit de un zgomot al rogojinii de stuf care servea acum drept uşă către modesta reşedinţă a lui Tehol. Un copil mânjit de murdărie care dă o citaţie urgentă. Ea a alergat acum câţiva paşi înainte, aruncând o privire înapoi din când în când pentru a se asigura că era încă urmărită.

La capătul Ultimii Alei a lui Sherp erao altă alee, aceasta rulând perpendicular, la stânga ducând în jos lao dolină cunoscută sub numele de Călcâiul Errantului, care devenise o groapă de gunoi, iar la dreapta încetând după cincisprezece paşi într-o casă în ruină, cu un acoperiş prăbuşit.

Copilul l-a condus pe Bugg la acea ruină.

O secţiune a rămas cu suficient spaţiu pentru a sta în picioare, iar în această cameră locuia acum o familie. Nerek: şase copii şi o bunica care rătăciseră din nord după ce părinţii copiilor au murit de Truce Fever – ceea ce în sine era o nedreptate fără sens, deoarece Truce Fever era uşor de vindecat de orice vindecător Letherii, având suficiente monede.

Bugg nu-i cunoştea, dar ştia *de* ei şi, în mod clar, ei auziseră, la rândul lor, de serviciile pe care era pregătit să le ofere, în anumite circumstanţe, gratuit.

O mână minusculă întinse să se închidă pe a lui, iar fata l-a condus prin pragul uşii într-un coridor unde a fost forţat să se ghemuiască sub tavanul înclinat şi înclinat. Trei paşi de-a lungul şi jumătatea inferioară a unei alte uşi a fost dezvăluită şi, dincolo de ea, o cameră aglomerată. Mirosind a moarte.

Salutări murmurate şi capetele plecate când Bugg intră, cu ochii aţintindu-se asupra formei nemişcate întinsă pe o pătură însângerată în centrul camerei.

După o clipă de studiu, ridică privirea şi căută privirea celui mai mare dintre copii, o fată de vreo zece sau unsprezece ani – deşi probabil mai în vârstă şi pipernicită de malnutriţie, sau mai tânără şi îmbătrânită prematur de aceeaşi. Ochi mari şi duri i-au întâlnit pe ai lui.

încorporat
ă.

— Unde ai găsit-o?

— A ajuns acasă, răspunse fata pe tonul ei de lemn.

Bugg se uită din nou la bunica moartă. – De cât de departe?

— Buried Round, a spus ea.

— A vorbit, deci, înainte ca viaţa să o părăsească. Muşchii maxilarului lui Bugg s-au strâns. Buried Round era la două, trei sute de paşi distanţă. O voinţă extraordinară, la bătrână, să fi parcurs toată această distanţă cu două lovituri de sabie de moarte în piept. – Cred că ştia că avea mare nevoie.

— Pentru a ne spune cine a ucis-o, da.

Şi să nu dispară pur şi simplu, aşa cum fac atât de mulţi dintre cei săraci, ridicând astfel spectrul abandonului – o cicatrice fără care aceşti copii ar putea să se descurce.

Atunci cine?'

„Ea traversa Runda şi s-a trezit în calea unui anturaj. Şapte bărbaţi şi stăpânul lor, toţi înarmaţi. Stăpânul era furios, ceva despre toţi spionii săi dispăreau. Bunica noastră a implorat monede. Stăpânul şi-a pierdut minţile de furie şi a ordonat gardienilor săi să o omoare. Şi aşa au făcut.

— Şi este cunoscută identitatea acestui maestru? – îi vei găsi chipul pe docurile proaspăt bătute. *Ah.*

Bugg îngenunche lângă bătrână. El şi-a pus o mână pe fruntea ei rece şi căptuşită şi a căutat rămăşiţele vieţii ei. „Urusanul Clanului cunoscut sub numele de Bufniţa. Puterea ei s-a născut din dragoste. Pentru nepoţii ei. Ea a plecat, dar nu a mers departe. Şi-a ridicat capul şi a întâlnit privirea fiecăruia dintre cei şase copii. – Aud mişcarea unor pietre vaste, predarea măcinată a unui portal lung închis. Există lut rece, dar nu a îmbrăţişat-o. A tras aer în piept. „Voi pregăti această carne pentru înmormântarea lui Nerek...”

— Am avea binecuvântarea ta, spuse fata.

Sprâncenele lui Bugg se ridicară. 'A mea? Nu sunt Nerek, nici măcar un preot... —Am avea binecuvântarea ta.

Servitorul a ezitat, apoi a oftat. – După cum vrei. Dar spune-mi, cum vei trăi acum?

Ca şi cum, ca răspuns, s-a auzit un zgomot în prag, apoi o siluetă uriaşă a intrat greu în camera mică, părând că o umple în

încorporat
ă
întregime. Era tânăr, mărimea şi trăsăturile lui evidenţiind atât sângele lui Tarthenal, cât şi cel al lui Nerek. Ochi mici aţintiţi asupra cadavrului lui Urusan şi toată faţa s-a întunecat.

'Si cine e acesta?' întrebă Bugg. O mişcare de pietre uriaşe – acum asta... această împingere deoparte a munţilor întregi. Ce începe aici?

— Vărul nostru, spuse fata, cu ochii mari, adoratori şi plini de rugăciuni, în timp ce ridica privirea la tânăr. – Lucrează pe frontul portului. Unn este numele lui. Unn, acesta este omul cunoscut sub numele de Bugg. Un dulap al morţilor.

Vocea lui Unn era atât de slabă încât abia se auzea. 'Cine a făcut *asta?' O, Finadd Gerun Eberict, la sărbătoarea ta de sânge fără sens*

ai un oaspete neinvitat şi ceva îmi spune că vei ajunge să regreţi.

Selush of the Stinking House era înalt şi suficient de proporţionat, dar cea mai notabilă trăsătură a ei era părul. Douăzeci şi şapte de împletituri scurte din părul gros şi negru, proiectate în toate direcţiile, fiecare înfăşurată în jurul unui cuţit de coarne, ceea ce însemna că împletiturile se curbau şi se răsuceau într-un mod deosebit. Avea undeva între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani, obscuritatea fiind produsul talentului ei formidabil de a deghiza defecte. Ochi violet, produse de o cerneală neobişnuită colectată de la viermii segmentaţi care trăiau adânc în nisipul plajelor insulei de sud şi buzele păstrate pline şi roşii de un venin de şarpe uşor toxic pe care ea îl picta în fiecare dimineaţă.

în timp ce stătea în faţa lui Tehol şi Shurq Elalle în pragul locuinţei ei modeste şi, din păcate, numită, era îmbrăcată în mătase strânsă, invitându-l pe Tehol, împotriva propriului său simţ al decorului, să-şi examineze sfârcurile sub luciul aurit – şi aşa a fost un cu mult timp înainte ca el să ridice privirea pentru a vedea alarma din ochii ei.

'Ai ajuns devreme! Nu te aşteptam. Oh! Acum sunt nervos. într-adevăr, Tehol, ar trebui să ştii mai bine decât să faci neaşteptat! Aceasta este femeia moartă?

„Dacă nu”, a răspuns Shurq Elalle, „atunci am probleme şi mai profunde, nu aţi spune?”

încorporată.

Selush se apropie. —Aceasta este cea mai proastă îmbălsămare pe care am văzut-o vreodată.

— Nu am fost îmbălsămat.

'Oh! Un scandal! Cum ai murit?

Shurq ridică o sprânceană fără viaţă. 'Sunt curios. Cât de des răspund la această întrebare clienţii tăi?

Selush clipi. – Intră, dacă trebuie. Atat de devreme!'

— Draga mea, spuse Tehol în mod rezonabil, sunt mai puţin de câteva sute de bătăi ale inimii de la soneria de la miezul nopţii.

'Exact! Vezi cât de tulburat m-ai făcut? Imediat, înăuntru, trebuie să închid uşa. Acolo! Oh, străzile întunecate sunt atât de înspăimântătoare. Acum, dragă, lasă-mă să te privesc mai atent. Servitorul meu a fost neobişnuit de reticent, mă tem. Se aplecă brusc până când nasul ei aproape atinge buzele lui Shurq.

Tehol tresări, dar, din fericire, niciuna dintre femei nu a observat.

— Te-ai înecat.

'într-adevăr.'

— în canalul Quillas. Chiar în aval de Windlow's Meatgrinders, în ultima zi a unei luni de vară. Care? Luna rătăcitorului? Al observatorului?

— Al trădătorului.

'Oh! Atunci Windlow trebuie să fi avut afaceri neobişnuit de bune în acea lună. Spune-mi, oamenii ţipă când te văd?

'Uneori.'

'Şi eu.'

— Primiţi, a întrebat Shurq, complimente pentru părul dvs.? 'Nu.'

— Ei bine, a fost o discuţie plăcută, spuse Tehol în grabă. – Nu avem toată noaptea, vai...

— Păi, da, avem, prostule, spuse Selush.

încorporat
ă. 'Oh corect. îmi pare rău. În orice caz. Shurq a fost o victimă a înecurilor şi, sa dovedit, un blestem permanent.

— Nu este întotdeauna aşa? Selush oftă, întorcându-se să meargă la masa lungă de-a lungul peretelui din spate al camerei.

— Tehol a pomenit de trandafiri, spuse Shurq, urmându-l.

— Trandafiri? Draga mea, nu. Scorţişoară şi paciuli, aş crede. Dar mai întâi, trebuie să facem ceva cu toată mucegaiul acela şi cu muşchiul din nările tale. Şi apoi mai este ootooloo...

— Ce? întrebau Shurq şi Tehol la unison.

„Trăieşte în izvoarele termale din Munţii Bluerose”. Se întoarse şi îl privi pe Shurq cu sprâncenele ridicate. – Un secret printre femei. Sunt surprins că nu ai auzit niciodată de ei.

— S-ar părea că îmi lipseşte educaţia.

— Ei bine, un ootooloo este o creatură mică cu corp moale care se hrăneşte printr-o crăpătură, un fel de fantă verticală pentru gură. Pielea sa este acoperită de cili cu calitatea neobişnuită de a transmite senzaţia. Aceşti cili pot lua rădăcini în carnea membranoasă...

— Aşteaptă o clipă, spuse Tehol îngrozit, nu sugerezi... —

Majoritatea bărbaţilor nu pot face diferenţa, dar măreşte plăcerea de

multe ori

. . . sau aşa sunt făcut să cred. Nu am invitat niciodată unul înăuntru, deoarece amplasarea unui ootooloo este permanent şi are nevoie, uhm, de hrănire constantă.

'Cât de des?' întrebă Shurq, iar Tehol auzi o alarmă potrivită în tonul ei.

'Zilnic.'

— Dar nervii lui Shurq sunt morţi – cum poate ea să simtă ceea ce simte chestia asta cu ottoolie?

— Nu mort, Tehol Beddict, pur şi simplu netrezit. în plus, înainte de prea mult timp, cilii lui ootooloo vor fi pătruns în tot

încorporat
ă
corpul ei, iar cu cât organismul este mai sănătos, cu atât carnea ei strălucitoare este mai strălucitoare şi mai viguroasă!

'înţeleg. Şi cum rămâne cu creierul meu? Vor creşte şi aceste rădăcini
în el?

— Ei bine, nu putem avea asta, nu-i aşa, ca nu cumva să trăieşti restul existenţei salivând într-o baie fierbinte. Nu, vă vom infuza creierul cu o otravă – ei bine, nu o otravă adevărată, ci exudaţia unei creaturi mici care împarte acele izvoare termale cu ootooloo. Exudaţia menţionată este neplăcută pentru ootooloo. Nu este natura minunată?
Bugg, cu ochi grăunţi, se clătină în casa stăpânului său. Era mai puţin de o oră înainte de zori. Se simţea epuizat, mai mult de binecuvântarea pe care o dăduse decât de pregătirea cadavrului bătrânei pentru înmormântare. Doi paşi în camera single şi se opri.

Shand era aşezat pe podea şi sprijinit de peretele de vizavi. – Unde este ticălosul, Bugg?
— Lucrez, deşi îmi imaginez că eşti sceptic. Nu am dormit noaptea asta şi deci nu sunt egal cu conversaţia, Shand...

'Si imi pasa? Ce fel de munca? Ce face el care trebuie făcut când restul lumii doarme?

— Shand, eu...

Raspunde-mi!'

Bugg se îndreptă spre oala aşezată pe un grătar deasupra vatrăi acum răcoroase. A înmuiat o ceaşcă în ceaiul călduţ şi fiert. – Douăsprezece linii de investiţii, ca nişte pârâuri nevăzute sub fundaţii, care mănâncă, dar încă nu dezvăluie un tremur. Există grinzi esenţiale pentru fiecare economie, Shand, pe care se bazează totul.

— Nu poţi face afaceri în miezul nopţii.

— Nu genul ăsta de afaceri, nu. Dar există pericole în toate acestea, Shand. Ameninţări. Şi trebuie îndeplinite. Oricum, ce faci noaptea fără bodyguard?

încorporat
ă. 'Ublala? Acea ciudă? în patul lui Rissarh. Sau a lui Hejun. Nu al meu, nu în seara asta, oricum. O luăm pe rând.

Bugg se uită la ea prin întuneric. A băut ultimul ceai şi a lăsat ceaşca jos.

— Toate acestea sunt adevărate? întrebă Shand după o clipă.
— Acele investiţii? 'Da.'

— De ce nu ne spune aceste lucruri?

„Pentru că investiţiile tale trebuie să rămână separate, deconectate. Nu poate exista un model comparabil. Astfel, urmaţi-i instrucţiunile cu precizie. Totul va deveni clar în cele din urmă.

— Urăsc geniile.

'De inteles. Tot ce face pare să încurce, este adevărat. Se obişnuieşte cu asta.

— Şi cum mai face Bugg's

Construction? 'Destul de bine.'

— Oricum, care este scopul? Doar pentru a face bani?

'Nu. Intenţia este de a achiziţiona contractul pentru Eternul

Domiciliu.' Shand se uită cu privirea. 'De ce?'

Bugg zâmbi.
Dezinfectarea, albirea, răzuirea, pieptănarea. Uleiuri parfumate frecate pe haine şi pe piele. Păstrează uleiurile frecate peste tot. Curăţarea înroşirii ochilor, nasului, urechilor şi gurii. Apoi a venit vremea pompei.

în acel moment, Tehol se clătină afară să ia aer.

Cerul păleşte spre est, locuitorii mai puţin sănătoşi ai oraşului deja se ridicau şi se aventurau pe străzi. Cărucioare zbârnâind pe pavaj. Undeva a cântat un cocoş, doar pentru a avea strigătul exuberant întrerupt într-o tăcere sugrumată. Un câine a lătrat fericit.

Paşi, oprindu-se în dreapta lui Tehol. – Mai eşti aici?

încorporat
ă.

— Ah, asistentul lui Selush. Şi ce mai faci în această dimineaţă îngrozitoare, Padderunt?

Expresia bătrânului era veşnic acru, dar la interogarea politicoasă a lui Tehol părea să explodeze într-o mizerie şifonată. 'Cine sunt? Nedormit! Aşa sunt eu, blestemat de şarpe! Ei încă acolo? E o cauză pierdută, spun eu. O cauză pierdută. La fel ca tine, Tehol Beddict. O cunoşteam pe mama ta – ce ar spune ea văzându-te acum?

— îi cunoşti cadavrul, bătrâne prost. înainte de asta nu te-am întâlnit

niciodată. – Crezi că oricum nu mi-a spus totul despre ea? Cred că

nu văd
ce e de văzut? Sufletul din interior modelează carnea. Oh, ea a vorbit bine cu mine.

Sprâncenele lui Tehol se ridicară. – Sufletul din interior modelează carnea? Se uită în jos la faţa şifonată de prune care se uita la el. 'Vai.'

— O, asta e o remarcă tăioasă, nu-i aşa? Adevărat, iată ce se întâmplă când un om cumsecade nu doarme!

Un mic vas de lut a explodat pe pietruiala dintre ei, urmat de un strigăt furios de la o fereastră din clădirea de vizavi.

'Acolo!' strigă Padderunt, cu mâna la cap, în timp ce se clătina în cercuri. „Fă din vecinii noştri duşmani vii! Tu nu locuieşti aici, nu-i aşa?

— Calmează-te, spuse Tehol. – Pur şi simplu am întrebat cum ai fost în această dimineaţă, în caz că ai uitat. Răspunsul tău trebuia să fie la fel de nebunesc şi nedescris. Dacă aş fi vrut o listă cu bolile tale, ei bine, nu aş vrea. Cine ar? Civilitate inofensivă este ceea ce era de aşteptat, Padderunt. Nu o invectivă greşită.

'Oh, chiar aşa? Ei bine, de unde ar trebui să ştiu asta? Haide, există un loc în apropiere care face prăjituri grozave de cereale. Şi ceai de frunze de foşnet, care poate trezi morţii.

încorporat
ă.

Cei doi şi-au făcut drum pe stradă.

'Ai încercat?' întrebă Tehol.

— Ce ai încercat?

— Trezirea morţilor cu ceai de frunze de foşnet.

— Ar fi trebuit să funcţioneze.

— Dar, din păcate, nu a fost.

— încă ar fi trebuit. Chestia îţi dublează ritmul cardiac şi te face să treci totul în stomac.

'Nu pot să aştept.'

— Până te obişnuieşti. Face şi un ucigaş bun de insecte. Doar stropiţi-l pe podea şi în crăpături şi aşa. Nu îl pot recomanda suficient de mult.

„Majoritatea oamenilor fumează frunză, nu o beau”. – Barbarii, lată-ne. Cumperi, nu? 'Cu ce?'

„Atunci merge pe contul lui Selush, adică trebuie doar să plăteşti mai târziu”. 'Amenda.'

Shurq Elalle stătea în faţa oglinzii lungi de argint. Instinctul o făcu să măsoare valoarea acelui argint pentru o clipă, înainte de a se concentra în sfârşit asupra imaginii reflectate. O paloare sănătoasă pe pielea ei, obrajii strălucind de vigoare. Părul ei era curat şi fusese tuns pentru prima dată în ultimii ani, parfumat cu o notă de ulei de patchouli. Albul ochilor ei era limpede, o strălucire umedă reflectându-se în pupilele ei.

Pieile putrede şi lenjeria îmbrăcămintei ei fuseseră înlocuite cu mătase neagră, sub o jachetă scurtă, neagră, din piele de viţel. O centură nouă pentru arme, jambiere bronzate şi cizme înalte. Mănuşi de piele strânse. – Arăt ca o curvă.

— Totuşi, nu o curvă bătrână, nu? spuse Selush.

încorporat
ă. — Adevărat, îţi iau moneda şi apoi te omor. Aşa arăt eu. — Sunt o mulţime de bărbaţi acolo care vor merge pentru asta, ştii. – Să fii ucis?

Absolut. în orice caz, am fost făcut să cred că asta nu era profesia ta. Deşi presupun că s-ar putea să te simţi înclinat să încerci ceva nou – apropo, cum se simte ootooloo?

— Foame. Nu pot să-i hrănesc, uh, altceva?

Ochii lui Selush scânteiau. „Experimentare, acesta este spiritul!” Unele comentarii, reflectă strigoiul, nu meritau niciun răspuns. Shurq Elalle a îndoit muşchii care i-ar permite să tragă respiraţia... erau mult timp fără practică şi era ciudat să simţi sentimentul încă vag şi îndepărtat al aerului alunecându-i pe gât şi umpându-i pieptul. După pompă, fuseseră perfuzii. Respiraţia pe care a eliberat-o mirosea a scorţişoară şi smirnă. Mai bine decât noroiul râului în orice zi.

— Munca ta este acceptabilă, spuse ea.

— Ei bine, asta e o uşurare! Se apropie zorii şi mor de foame. Te testăm, dragă? îmi imaginez că asistentul meu şi Tehol sunt la stabilirea locală, rupând postul. Să ne alăturăm lor.

— Credeam că nu ar trebui să mănânc sau să beau. – Nu, dar poţi să te îmbrăcăşti şi să flirtezi, nu-i aşa? Shurq se uită la femeie.

Selush a zâmbit. Apoi pleoapele ei tremurară şi se întoarse. – Unde este şalul meu?

Kuru Qan plecase şi se întorsese cu doi asistenţi care l-au dus pe Brys înapoi în camerele lui Ceda, unde a fost întins pe o bancă şi plin cu diverse lichide şi alimente. Chiar şi aşa, puterea a întârziat să se întoarcă şi el încă zăcea culcat, cu capul sprijinit pe o pernă, când uşile s-au deschis şi a intrat primul eunuc Nifadas.

Ochii lui mici străluceau când se uita de sus la Brys. – Campionul regelui, eşti suficient de bine ca să-ţi cunoşti regele? Va fi aici într-o clipă.

încorporată.

Brys se strădui să stea mai drept. „Este regretabil. Sunt, pentru moment, inegal cu responsabilităţile mele...

— Nu contează asta, Finadd. Regele tău caută doar să se asigure că te vei recupera din încercarea ta. Preocuparea reală îl motivează pe Ezgara Diskanar în acest caz. Te rog, rămâi unde eşti. Nu te-am văzut niciodată atât de palid. „Ceva s-a hrănit cu sângele lui", a spus Kuru Qan, „dar nu îmi va spune ce a fost.'

Nifadas îşi strânse buzele în timp ce îl privea pe Brys. – Nu-mi pot imagina că un zeu ar face aşa ceva.

— Mael nu era acolo, primul eunuc, spuse Brys. „Tiste Edur au găsit altceva şi l-au legat de serviciul lor".

— Poţi să ne spui ce este chestia asta?

— Un zeu uitat, dar asta este măsura cunoştinţelor mele. Nu îi cunosc natura şi nici toată lăţimea puterii sale. Este veche, mai veche decât oceanul însuşi. Orice s-a închinat la ea nu era uman.

O voce a vorbit din prag. „Sunt mereu neglijent cu bunurile mele, deşi Errantul m-a scutit de cea mai crudă consecinţă până acum, pentru care sunt recunoscător".

Kuru Qan şi Nifadas s-au închinat amândoi când Ezgara Diskanar a intrat în cameră. în al şaselea deceniu al său, trăsăturile regelui au rămas surprinzător de tinere. Era de o înălţime medie, uşor înclinat, gesturile lui dezvăluind o energie nervoasă care părea neobosit. Oasele de sub trăsăturile lui erau proeminente şi oarecum asimetrice, rezultatul unui incident din copilărie cu un cal prost. Pometul drept şi arcul orbital stăteau mai plat şi mai sus decât omologii lor pe partea stângă a feţei regelui, făcând ca ochiul de pe acea parte să pară mai mare şi mai rotund. Era un ochi care funcţiona prost şi avea tendinţa de a rătăci independent atunci când Ezgara era iritat sau obosit. Vindecătorii ar fi putut corecta pagubele, dar regele le-a interzis – chiar şi în copilărie, el fusese încăpăţânat şi voinic şi nu era deloc preocupat de aspectul exterior.

O dovadă suplimentară a acestei observaţii a fost dovedită în ţinuta sa modestă, mai potrivită pentru un cetăţean din pieţe decât pentru un rege.

Brys reuşi să se încline uşor din poziţia lui înclinată. – Scuzele mele, înălţimea voastră...

— Nu e nevoie, Finadd, interveni Ezgara Diskanar, fluturând o

încorporat
ă

mână. – într-adevăr, eu sunt cel care trebuie să-ţi cer scuze. Sarcini neplăcute care te scot de la funcţiile tale oficiale. Ţi-am abuzat puternic de loialitate, tânărul meu Campion. Şi ai suferit pentru asta.

— Mă voi recupera, sire, spuse Brys.

Ezgara zâmbi, apoi îi cercetă pe ceilalţi din cameră. – Ei bine, aceasta este o adunare de toamnă, nu-i aşa? Ar trebui să fim uşuraţi că cea mai dragă soţie a mea este în acest moment lipsită de sens sub o consoartă epuizată, astfel încât nici cei mai de încredere spioni ai ei nu îndrăznesc să se amestece să raporteze despre această întâlnire. Să sperăm că, când se va întâmpla în sfârşit, va fi mult prea târziu.

vorbi Nifadas. – Regele meu, eu voi fi primul care îmi ia concediu, dacă îmi permiteţi. Se apropie cu repeziciune ora plecării mele din oraş, iar pregătirile mele sunt departe de a fi finalizate.

Zâmbetul deformat al lui Ezgara se lărgi. – Primul eunuc, sârguinţa ta în astfel de chestiuni este legendară, lăsându-mă sceptic în privinţa pretenţiilor tale. Cu toate acestea, aveţi permisiunea mea, chiar dacă vă puteţi asigura că spionii voştri sunt anunţaţi exact când spionii ei îşi fac raportul, pentru ca ei, la rândul lor, să vă raporteze şi apoi mie. Deşi ceea ce trebuie să fac cu astfel de cunoştinţe îmi va scăpa, fără îndoială, dat fiind că evenimentul care a iniţiat aceste rafale de raportare nu este altul decât cel care are loc chiar acum în această cameră.

Nifadas se înclină. – Nimeni nu se poate odihni în acest dans, sire,

după cum bine ştiţi. Zâmbetul regelui se strânse. – Ei bine, chiar da,

primul eunuc. Pleacă cu

tu atunci.'

Brys îl privi pe Nifadas plecând. Imediat ce uşa a fost închisă, regele s-a confruntat cu Kuru Qan. – Ceda, cancelarul continuă să depună o petiţie împotriva ataşării lui Finadd Gerun Eberict la delegaţie. Argumentele lui sunt convingătoare.

— Se teme pentru viaţa fiului tău, înălţimea ta.

încorporat
ă. Ezgara dădu din cap. – Şi s-a slăbit atât de mult reţinerea lui Finadd încât ar putea să-mi ucidă moştenitorul?

— S-ar spera că nu, sire.

— îţi închipui că fiul meu înţelege riscul şi, prin urmare, va acţiona cu constrângere şi decor?

— Prinţul Quillas a fost anunţat despre pericole, sire, răspunse Kuru Qan cu atenţie. – Şi-a adunat în jurul lui cei mai de încredere bodyguarzi ai săi, sub comanda lui Moroch Nevath.

— Probabil că Moroch se simte egal cu sarcina de a apăra viaţa prinţului său. La acest lucru, Ezgara se întoarse şi îl fixa pe Brys cu o privire iscoditoare.
— Moroch este extrem de priceput, sire, spuse Brys Beddict după o clipă. – Aş risca că va avea degustători la rând în faţa prinţului şi magi plini cu o mulţime de protecţii.
„Cei din urmă, înălţimea voastră”, a spus Kuru Qan, „pot atesta. Am pierdut câţiva studenţi pricepuţi la comanda reginei.

„Astfel”, a spus Ezgara Diskanar, „căutăm echilibrul în ameninţare şi ne bazăm pe înţelepciunea jucătorilor. Totuşi, dacă una dintre părţi decide asupra acţiunii preventive, scenariul se dezvăluie rapid.

— Adevărat, sire.

— Finadd Brys Beddict, este Moroch Nevath capabil să sfătuiască
reţinere?
— Aşa cred, sire.

— întrebarea care rămâne, totuşi, spuse Ezgara, este dacă fiul meu este capabil să o primească.

Nici Ceda, nici Brys nu au răspuns la asta.

Regele lor i-a privit pe amândoi o clipă lungă, apoi şi-a concentrat atenţia asupra lui Brys. – Aştept cu nerăbdare să revii la îndatoriri, campion, şi sunt uşurat că te-ai recuperat din aventurile tale.

Ezgara Diskanar ieşi din cameră. în pragul uşii, el spuse – fără să se întoarcă sau să se oprească – „Gerun Eberict va trebui să-şi reducă propriul anturaj, cred '

încorporat
ă. Uşa a fost închisă de unul dintre servitorii lui Kuru Qan, lăsându-i pe cei doi bărbaţi singuri. Ceda aruncă o privire spre Brys, apoi ridică din umeri.

— Dacă mijloacele erau o virtute nemuritoare . . .' se aventură Brys.

— Regele nostru ar fi un zeu, termină Kuru Qan, dând din cap. „Şi pe asta ne mizăm acum viaţa.” Lentilele care îi acopereau ochii străluceau cu lumină reflectată. – Observaţie curioasă de făcut în acest moment. Cred că profund prevăzător. Brys Beddict, îmi spui mai multe despre călătoria ta?

— Numai că am căutat să îndrept o greşeală şi că, în consecinţă, Tiste Edur nu va mai putea lega niciun zeu uitat.

— Atunci, o faptă demnă.

— Asta este speranţa mea.

„Ce spun mereu bătrânele vrăjitoare din piaţă? „Sfârşitul lumii este anunţat cu o vorbă bună.”'

Brys tresări.

— Desigur, continuă Ceda distras, ei folosesc asta doar ca o scuză pentru a fi nepoliticos cu bătrânii iscoditori.

— Au o altă vorbă, Ceda, spuse Brys după o clipă. „Adevărul se ascunde în haine incolore.”

— Sigur nu aceleaşi vrăjitoare? Dacă da, atunci sunt toţi cei mai mari mincinoşi cunoscuţi de lumea muritorilor!

Brys zâmbi la glumă. Dar un gust de cenuşă îi venise la gură şi el se precipită în interior la primele şoapte de groază.

Capitolul şapte

Nu vezi altceva decât carne

în schemele lucrate

care cusă fiecare dans

în modele de creştere -

încorporat
ă.
ritualul zilelor noastre

vieţile noastre împodobite

cu import preţios

de parcă stăm neîntăriţi

înaintea meselor sărbătoare grele

iar tapiserii împovărate

cu fapte simple

sunt toţi cei care ne cheamă

şi tot ce apelăm la noi

precum ar fi carnea umflată de sânge

prin altceva decât nevoie.

Dar viziunea mea nu este aşa privilegiat şi ceea ce văd

sunt oasele în mişcare fantomatică, oasele care sunt

sclavi şi ei ţes

lumea solidă de sub

picioare cu fiecare pas

pe care îl faci.

S *LAVII ÎN SUB* F

ISHER KELT ATH

Pedac a privit copiii Edur jucându-se printre copacii sacri. Umbrele care se zvârcoliau în scoarţa neagră a boilor erau un haotic
vârtej de mişcare înconjurând copiii, faţă de care păreau cu totul

încorporat
ă.
indiferenţi. Dintr-un motiv inefabil, ea a găsit juxtapunerea înfiorătoare.

Cu ani în urmă, îl văzuse pe tânărul Nerek jucându-se în mijlocul oaselor împrăştiate ale strămoşilor lor şi asta o lăsase mai zguduită decât orice câmp de luptă pe care l-a parcurs. Scena dinaintea ei rezona acum în acelaşi mod. Era aici, în satul Regelui Vrăjitor, şi în mijlocul oamenilor, al figurilor în mişcare şi al vocilor care răsună prin aerul ceţos, se simţea pierdută şi singură.

înconjurând crângul sfânt era o pasarelă largă, noroiul acoperit cu fâşii şubrede de scoarţă mărunţită, de-a lungul cărora stăteau buşteni grosolan cioplîţi în bănci. La zece paşi în stânga lui Seren se afla Huli Beddict, aşezat cu antebraţele pe genunchi, cu mâinile ancorate capul în timp ce se uita la pământ. De ceva vreme nici nu se mişcase, nici nu vorbise, iar inconsecenţialitatea banală a saluturilor lor schimbate nu mai răsuna între ei, excluzând o slabă aromă de tristeţe în tăcerea reciprocă.

Tiste Edur i-a ignorat pe cei doi străini Letherii din mijlocul lor. Li se oferise cazare pentru ei şi pentru Buruk cel Pale. Prima întâlnire cu Hannan Mosag urma să fie în această noapte, dar compania era deja aici de cinci zile. în mod normal, era de aşteptat o aşteptare de o zi sau două. Era clar că Regele Vrăjitor le trimitea un mesaj cu această întârziere fără precedent.

Un avertisment mai îngrozitor era încă găsit în numeroşii Edur din alte triburi care locuiesc acum în sat. îi văzuse pe Arapay, Merude, Beneda şi Sollanta printre nativii Hiroth. Den-Ratha, care locuia în regiunile cele mai nordice ale teritoriului Edur, au fost în mod notoriu reticenţi să se aventureze din propriile meleaguri. Chiar şi aşa, faptul triburilor unificate nu putea fi făcut mai aparent şi mai deliberat decât fusese, iar un adevăr pe care ea îl cunoştea doar în abstract a primit o confirmare înfricoşătoare în actualitatea lui. Slăbiciunile dezbinate din vechime nu mai existau. Totul se schimbase.

Nerek trăseseră vagoanele aproape de cabana pentru oaspeţi şi acum erau înghesuiţi printre ele, de teamă să nu se aventureze în sat. Tiste Edur avea un fel de a privi direct prin cei pe care îi considerau a fi oameni mai mici. Acest lucru i-a înspăimântat într-un fel pe Nerek, de parcă faptul că existenţa lor ar fi putut fi afectat de indiferenţa Edur. De când au ajuns au avut păreau să se ofilească, imuni la îndemnurile lui Buruk, abia înclinaţi să se hrănească. Seren plecase în căutarea lui Huli, în speranţa de a-l convinge să vorbească cu Nerek.

După ce l-a găsit, ea începuse să se întrebe dacă el fusese

încorporat
ă
provocat cu ceva asemănător cu căptuşeala enervantă care se aşezase pe Nerek. Huli Beddict părea bătrân, de parcă sfârşitul călătoriei ar fi avut cu sine un cost înverşunat şi în faţa lui aştepta încărcări mai grele.

Seren Pedac şi-a tras privirea de la copiii care se jucau şi s-a întors spre locul unde stătea Huli pe banca de buşteni. Bărbaţii erau rapizi şi încăpăţânaţi cu barierele lor, dar ea se săturase. – Nerek ăia vor muri de foame dacă nu faci ceva.

Nu exista niciun indiciu că ar fi auzit-o.

— Bine, se răsti ea. – Ce înseamnă încă câteva morţi cu Nerek la

numărul tău? Şi-a dorit furie. Ultraj. Ar fi vrut să-l rănească cu asta,

dacă

doar pentru a confirma că încă mai curge sânge. Dar la cuvintele ei vicioase, el ridică încet privirea şi îi întâlni ochii cu un zâmbet blând. – Seren Pedac. Nerek aşteaptă acceptarea de către Tiste Edur, la fel ca şi noi – deşi noi, Letherii, suntem mult mai puţin sensibili la daunele spirituale pe care Edurii doresc să le suferim. La urma urmei, pielea noastră este groasă...

„Născută din fixarea noastră pentru aşa-zisul nostru destin infailibil”, a răspuns ea. – Ce-i cu asta?

— Obişnuiam să cred, spuse el, cu zâmbetul dispărut, că grosimea
noastră armura nu era altceva decât o iluzie. Aroganţă şi aroganţă neprihănită care ascunde nesiguranţe adânci. Că am trăit într-o criză perpetuă, de vreme ce destinele autoproclamate poartă o mie de măşti şi nici una dintre ele nu se potriveşte cu adevărat...

— Cum pot, Huli Beddict, când sunt modelaţi după perfecţiune?

A ridicat din umeri, a privit în jos şi a părut să-şi studieze mâinile. – Dar în cele mai multe privinţe armura noastră este într-adevăr groasă. Impermeabil la nuanţe, orb la subtilitate. De aceea suntem mereu atât de suspicioşi faţă de lucrurile subtile, mai ales când

încorporată
sunt expuse de străini, de străini.

„Noi, Letherii, ne cunoaştem propriile jocuri de înşelăciune”, a spus Seren. – Ne pictezi ca pe nişte proşti gafe...

„Ceea ce suntem, în atât de multe feluri”, a răspuns el. „Oh, ne vizualizăm obiectivele suficient de clar. Dar ignorăm faptul că fiecare pas pe care îl facem spre ei zdrobeşte pe cineva, undeva.

— Chiar şi al nostru.

— Da, există asta. S-a ridicat, iar Seren Pedac a fost lovită încă o dată de corpul său. Un om imens, stricat. – Mă voi strădui să uşurez situaţia dificilă a Nerekului. Dar răspunsul îi revine Tiste Edur.'

'Foarte bine.' Ea făcu un pas înapoi şi se întoarse. Copiii s-au jucat mai departe, în mijlocul umbrelor pierdute. Ea l-a ascultat pe Huli îndepărtându-se, trosnetul mocasin al picioarelor lui mocasin pe aşchii de lemn dispărând.

Foarte bine.

Ea şi-a făcut drum în sat, pe bulevardul principal, peste podul care ducea prin porţi deschise în secţia interioară, unde îşi aveau reşedinţa Hiroth, născut nobil. Chiar dincolo de ei se afla casa lungă a lui Hannan Mosag. Seren Pedac se opri în luminişul larg, chiar în interiorul zidului de palisadă. Niciun copil la vedere, doar sclavi ocupaţi cu treburile lor uşoare şi o jumătate de duzină de războinici Edur care luptă cu o gamă largă de arme. Nimeni nu i-a scutit Achizitorului nicio notificare, cel puţin nu în exterior, deşi era sigură că sosirea ei fusese observată pe ascuns şi că mişcările ei vor fi urmărite.

Doi sclavi Letherii se plimbau prin apropiere, purtând intre ei o praştia de plasa bombata de midii. Seren se apropie.

— Aş vorbi cu o matronă Edur.

— Ea vine, răspunse unul dintre ei, fără să arunce o privire.

Seren se întoarse.

Femeia Edur care se îndrepta spre ea era flancată de însoţitori.

încorporat
ă.
Părea tânără, dar, în adevăr, nu avea de unde să ştie. Atrăgător, dar asta în sine nu era neobişnuit. Purta o halată lungă, lâna vopsită în albastru miezul nopţii, cu modele cu fire aurii împodobind manşete şi brocart. Părul ei lung, castaniu drept, era nelegat.

— Acquitor, spuse ea în Edur, eşti pierdut?

— Nu, milady. Aş vorbi cu tine în numele Nerekului.

Sprâncenele subţiri se arcuiau deasupra feţei în formă de inimă. 'Cu mine?' – Cu un Edur, răspunse Seren.

'Ah. Şi ce vrei să spui?

„Până în momentul în care Tiste Edur oferă un bun venit oficial Nerekului, ei mor de foame şi suferă chinuri spirituale. Aş ruga să le arăţi milă.

— Sunt sigur că aceasta nu este decât o neglijenţă, achizitor. Nu este adevărat că audienţa ta cu Regele Vrăjitor are loc chiar în această noapte?

'Da. Dar asta nu este o garanţie că vom fi proclamaţi oaspeţi în acel moment, nu-i aşa?

— Ai cere un tratament special? – Nu pentru noi înşine. Pentru Nerek.

Femeia a studiat-o o vreme, apoi: „Spune-mi, dacă vrei, cine sau ce sunt aceşti Nerek?”

Au trecut o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, în timp ce Seren se străduia să se adapteze la această ignoranţă neaşteptată. Neaşteptat, îşi spuse ea, dar deloc surprinzător – nu căzuse decât la propriile presupuneri. Se părea că Letherii nu erau unici în obsesiile lor de sine. Sau, de altfel, aroganţa lor. – Scuze, milady...

— Mă numesc Mayen.

— Iertare, Mayen. Nerek sunt slujitorii lui Burukcel Pale. Asemănător ca statut cu sclavii tăi. Ei aparţin unui trib care a fost asimilat de Lether cu ceva timp în urmă şi acum lucrează pentru a-şi plăti datoriile.

— Aderarea la Letherii presupune datorii?

Privirea lui Seren se îngustă. – Nu direct, nu ca atare, Mayen. Au fost. . .

circumstanţe unice.'

încorporat
ă. 'Da, desigur. Acestea apar, nu-i aşa? Femeia Edur şi-a apăsat un vârf de deget pe buze, apoi a părut că a luat o decizie. – Du-mă, atunci, la aceşti Nerek, Acquitor.

'Imi pare rau? Acum?'

— Da, cu cât spiritul lor se linişteşte mai repede, cu atât mai bine. Sau te-am înţeles greşit?

'Nu.'

— Se presupune că binecuvântarea oricărui Edur va fi suficientă pentru aceşti nenorociţi oameni de trib ai tăi. Nici nu pot să văd cum va afecta relaţiile Regelui Vrăjitor cu tine. într-adevăr, sunt sigur că nu va fi. S-a întors către unul dintre sclavii ei Letherii. – Feather Witch, te rog să-i informezi pe Uruth Sengar că voi avea oarecum întârziere, dar asigură-o că nu va dura mult timp.

Tânăra pe nume Feather Witch s-a înclinat şi s-a repezit spre o casă lungă. Seren se uită după ea pentru o clipă. – Mayen, dacă pot să întreb, cine i-a dat acest nume?

— Vrăjitoarea cu pene? Este Letherii, nu-i aşa? Acei Letherii născuţi ca sclavi printre noi sunt numiţi de mamele lor. Sau bunici, oricare ar fi practica în rândul soiului tău. Nu m-am gândit prea mult la asta. De ce?' Seren a ridicat din umeri. „Este un nume vechi, asta-i tot. Nu l-am auzit folosit într-un mult timp, şi apoi numai în istorii.' – Să mergem, achizitor?

Udinaas stătea pe un taburet jos, lângă intrare, scoţând solzi dintr-un coş plin cu peşte uscat. Mâinile îi erau ude, roşii şi crăpate de pasta de sare în care fusese împachetat peştele. Privise sosirea Achizitorului, urmase ocolul lui Mayen, iar acum Feather Witch se apropia, cu o expresie tulburată pe chip.

— îndatorat, se răsti ea, Uruth este înăuntru? – Este, dar trebuie să aştepţi.

'De ce?'

— Vorbeşte cu văduvele înalte. Au fost acolo de ceva vreme şi nu, nu ştiu ce îi priveşte.

— Şi îţi imaginezi că te-aş fi întrebat? – Cum sunt visele

încorporat
ă. tale, Feather Witch?

Ea păli şi se uită în jur de parcă ar fi căutat în alt loc unde să aştepte. Dar începuse să cadă o ploaie uşoară şi sub acoperişul proeminent al casei lungi erau uscate. – Nu ştii nimic despre visele mele, îndatorat.

'Cum pot să nu? Vii la mine în ele în fiecare noapte. Vorbim tu şi cu mine. Ne certăm. îmi ceri răspunsuri. Blestemi privirea din ochii mei. Şi, în cele din urmă, fugi.

Ea nu i-ar întâlni privirea. – Nu poţi fi acolo. în mintea mea, spuse ea. – Nu eşti nimic pentru mine.

— Suntem doar cei căzuţi, Vrăjitoarea Pene. Tu, eu, fantomele. Noi toti. Suntem praful care se învârte în jurul gleznelor cuceritorilor în timp ce aceştia păşesc spre glorie. în timp, s-ar putea să ne ridicăm în cearta lor neîncetată şi să-i sufocăm, dar este o răzbunare meschină, nu crezi?

— Nu vorbeşti aşa cum obişnuiai, Udinaas. Nu mai ştiu cine vorbeşte prin tine.

Se uită în jos la mâinile sale mânjite de solzi. 'Şi cum să răspund la asta? Sunt neschimbat? Cu greu. Dar asta înseamnă că schimbările nu sunt ale mele? eu sa luptat cu Corbul Alb pentru tine, Vrăjitoarea Pene. Te-am smuls din strânsoarea lui, iar acum tot ce faci este să mă blestemi.

— Crezi că apreciez să-ţi datorez viaţa?

El tresări, apoi reuşi să zâmbească în timp ce îşi ridică privirea încă o dată, surprinzând-o studiindu-l – deşi încă o dată ea întoarse privirea.

— Ah, înţeleg acum. Te-ai regăsit. . . îndatorat. Mie.'

— Greşit, şuieră ea. – Uruth m-ar fi salvat. N-ai făcut nimic, decât să te faci prost.

— A întârziat prea mult, Feather Witch. Şi insisti să-mi spui îndatorat, de parcă a-l spune destul de des te va îndepărta...

'Linişte! Nu vreau nimic de-a face cu tine!

— N-ai de ales, deşi dacă vorbeşti mai tare, ambele noastre capete vor depăşi o ştiucă în afara zidurilor. Ce a vrut achizitorul cu Mayen? Ea se

încorporat
ă.
mişcă nervoasă, ezită, apoi spuse: – Un bun venit pentru Nerek.

Ei mor.

Udinaas clătină din cap. – Cadoul ăsta trebuie făcut de Regele Vrăjitor. —Aşa ai crede, totuşi Mayen s-a oferit în locul lui. Ochii i se măriră. 'Ea a făcut? Şi-a pierdut minţile?

— Linişte, prostule! Feather Witch se ghemui vizavi de el. – Căsătoria iminentă i-a umplut capul. Ea se modelează ca regină şi astfel a devenit insuportabilă. Şi acum l-ar binecuvânta pe Nerek...

'Binecuvânta?'

— Cuvântul ei, da. Cred că până şi Acquitor a fost surprins. —A fost Seren Pedac, nu-i aşa? Feather Witch dădu din cap.

Amândoi au tăcut câteva clipe, apoi Udinaas a spus: „Ce crezi că ar face o asemenea binecuvântare?”

— Probabil nimic. Nerek sunt un popor distrus. Zeii lor sunt morţi, spiritele strămoşilor lor împrăştiate. O, o fantomă sau două ar putea fi
atrase de pământul proaspăt sfinţit.

— O binecuvântare a lui Edur ar putea face asta? Sfinţiţi pământul?

'Poate. Nu ştiu. Dar ar putea exista o legătură. Destine, în funcţie de puritatea liniei de sânge a lui Mayen, de tot ceea ce o aşteaptă în viaţa ei, de dacă este... Feather Witch făcu un gest furioasă şi îşi închise gura.

Dacă este virgină. Dar cum ar putea fi asta în discuţie? Nu este încă căsătorită, iar Edur nu încalcă acele reguli. „Nu am vorbit despre asta, tu şi cu mine”, a spus Udinaas. – Ţi-am spus că trebuie să aştepţi, pentru că asta se aşteaptă de la mine. Nu aveai niciun motiv să crezi că mesajul tău de la Mayen este urgent. Suntem sclavi, Feather Witch. Nu ne gândim pentru noi înşine, iar la Edur şi la felurile lor nu ştim aproape nimic.

Ochii ei se fixară în cele din urmă pe ai lui. 'Da.' O clipă, apoi, „Hannan Mosag se întâlneşte cu Letherii în seara asta”.

încorporat
ă. 'Ştiu.'

— Buruk cel Pale. Seren Pedac. Huli Beddict.

Udinaas a zâmbit, dar zâmbetul nu avea niciun umor. – Dacă vrei, la picioarele cui vor fi turnate plăcile, Feather Witch?

— Printre cei trei? Errant ştie, Udinaas. De parcă şi-ar fi simţit propria înmuiere faţă de el, se încruntă şi se îndreptă. – Voi sta acolo. Aşteptare.'

— Intenţionaţi să turnaţi plăcile în seara asta, nu-i aşa?

Ea recunoscu cu un semn concis din cap, apoi se îndreptă spre colţul casei lungi, până la marginea ploii care se îngroşa.

Udinaas a reluat să dezbrace cântarul. S-a gândit la propriile cuvinte de mai devreme. Căzut. Cine ne urmăreşte paşii, mă întreb? Noi care suntem cei uitaţi, cei scăzuţi şi cei ignoraţi. Când calea este un eşec, nu este niciodată luată de bunăvoie. Cei căzuţi. De ce plânge inima mea pentru ei? Nu ei, ci noi, căci, cu siguranţă, sunt numărat printre ei. Sclavi, iobagi, ţărani şi muncitori fără nume, feţele înceţoşate din mulţime – doar o pată de memorie, o zgârietură de picioare pe pasajele laterale ale istoriei.

Poate cineva să se oprească, se poate întoarce şi să-şi forţeze ochii să străpungă întunericul? Şi vezi pe cei căzuţi? Poate cineva să-i vadă vreodată pe cei căzuţi? Şi dacă da, ce emoţie se naşte în acel moment?

Avea lacrimi pe obrajii lui, care se scurgeau pe mâinile fretate. Ştia răspunsul la acea întrebare, ascuţit cu un cuţit şi adâncit, iar răspunsul a fost recunoaştere. _______

Huli Beddict se muta să stea lângă Seren Pedac în timp ce Mayen se îndepărta. în spatele lor, Nerek vorbeau în limba lor maternă, cuvinte dure şi rapide, încordate de neîncredere. Ploaia şuiera în focurile de bucătărie.

— Nu ar fi trebuit să facă asta, spuse Huli.

— Nu, încuviinţă Seren, n-ar fi trebuit. Totuşi, nu sunt sigur ce tocmai s-a întâmplat. Au fost doar cuvinte, până la urmă. Nu au fost?

încorporat
ă.

— Nu ia proclamat oaspeţi, Seren. Ea le-a binecuvântat sosirea.

Acquitor îi aruncă o privire înapoi către Nerek, încruntat la expresiile lor înroşite şi nervoase. 'Despre ce vorbesc ei?'

„Este vechiul dialect – există cuvinte de comercianţi pe care le înţeleg, dar multe altele pe care nu le înţeleg”.

— Nu ştiam că Nerek are două limbi.

— Numele lor este menţionat în analele Primelor Debarcări, spuse Huli. „Ei sunt oamenii indigeni al căror teritoriu se întindea pe tot sudul. Nerek se uita la apropierea primelor nave. Nerek care a venit să-i întâmpine pe primii Letherii care au pus piciorul pe acest continent. Nerek care a făcut comerţ, i-a învăţat pe colonizatori cum să trăiască în acest pământ, le-a dat medicamente împotriva febrei de căldură. Ei sunt aici de mult, mult timp. Două limbi? Sunt surprins că nu sunt o mie.

— Ei bine, spuse Seren Pedac după o clipă, măcar s-au animat încă o dată. Vor mânca, fă cum le porunceşte Buruk...

'Da. Dar simt o nouă teamă printre ei – nu una de a incapacita, dar sursa gândurilor tulburi. Se pare că nici măcar ei nu înţeleg semnificaţia deplină a acelei binecuvântări.'

— Acesta nu a fost niciodată pământul lor, nu-i aşa?

'Nu ştiu. Edur susţin cu siguranţă că au fost întotdeauna aici, de pe vremea când gheaţa s-a retras pentru prima dată din lume.

— O, da, uitasem. Miturile lor ciudate de creaţie. Şopârle şi dragoni şi gheaţă, un zeu-rege trădat.

După o clipă, ea aruncă o privire peste el şi îl văzu uitându-se la ea.

— Ce este, Huli?

'De unde ştii astfel de lucruri? Au trecut ani de zile până când Binadas Sengar mi-a renunţat la astfel de informaţii şi asta ca un

încorporată.
cadou solemn în urma legăturii noastre.

Seren clipi. 'Am auzit . . . undeva. Presupun.' Ea a ridicat din umeri, ştergându-şi apa de ploaie de pe faţă. „Toată lumea are un fel de mit al creaţiei. Prostii, de obicei. Sau amintiri reale, toate amestecate şi infuzate cu magie şi miracole.

— Sunteţi surprinzător de dispreţuitor, Acquitor.
— Şi ce cred Nerek?

„Că toţi s-au născut dintr-o mamă singură, de nenumărate generaţii trecute, care a fost hoţul focului şi a umblat prin timp, căutând ceea ce ar putea răspunde unei nevoi care o mistuia – deşi ea nu a putut descoperi niciodată natura acelei nevoi. Odată, în călătoria ei, ea a luat în ea o sămânţă sacră şi astfel a născut o fetiţă. După toate aparenţele exterioare, a continuat el, acel copil era puţin diferit de mama ei, pentru că sacralitatea era ascunsă şi aşa rămâne ascunsă până astăzi. în cadrul Nerek, care sunt urmaşii acelui copil.

— Şi prin asta, Nerek îşi justifică patriarhatul ciudat.

— Poate, recunoscu Huli, deşi linia feminină este considerată cea mai pură.

— Şi mama acestei prime mame are un nume?

— Ah, ai observat amestecul confuz al celor două, ca şi cum ar fi mai degrabă roluri decât indivizi distincţi. Fecioară, mamă şi bunica, o progresie în timp...

— Reducerea grelei petrecute ca soţie. înţelepciunea se desfăşoară ca o floare într-un morman de bălegar.

Privirea lui se ascuţi asupra ei. „în orice caz, ea este cunoscută sub o serie de nume înrudite, sugerând şi variaţii ale unei singure persoane. Eres, N'eres, Eres'al.'

— Şi acesta este ceea ce se află în centrul cultului strămoşilor Nerek? – A fost, Seren Pedac. Uiţi, cultura lor este distrusă.

— Culturile pot muri, Huli, dar oamenii trăiesc mai departe, iar ceea ce poartă în ei sunt seminţele renaşterii...

— O amăgire, Seren Pedac, răspunse el. „Orice s-ar putea naşte din asta este sucit, slab, o batjocură de sine”.

încorporat
ă. — Chiar şi piatra se schimbă. Nimic nu poate sta pe loc...

— Totuşi am face-o. Nu-i aşa? Oh, vorbim de progres, dar ceea ce ne dorim cu adevărat este perpetuarea prezentului. Cu excesele sale aparent nesfârşite, cu poftele ei înfocate, întotdeauna aceleaşi reguli, mereu acelaşi joc. Seren Pedac a ridicat din umeri. – Discutam despre Nerek. Un născut nobil
femeia din Hiroth Tiste Edur i-a binecuvântat... —înainte de a fi exprimat chiar şi propria noastră întâmpinare oficială.

Sprâncenele ei s-au ridicat. – Crezi că aceasta este încă o insultă voalată la adresa Letherii? Instigat de însuşi Hannan Mosag? Huli, cred că dvs
de data asta imaginaţia are mai bine pe tine. – Gândeşte-te ce îţi place.

Ea sa întors. 'Mă duc la o plimbare.'

Uruth o interceptase pe Mayen la pod. Orice s-a schimbat între ei a fost scurt şi fără dramatism, cel puţin niciunul pe care Udinaas nu ar fi putut stabili de unde stătea în faţa casei lungi. Feather Witch o urmase pe Uruth după ce îi transmisese mesajul de la amanta ei şi aşteptase la o jumătate de duzină de paşi distanţă de cele două femei Edur, deşi nu atât de departe încât să nu fie la îndemână. Uruth şi Mayen s-au apropiat apoi unul lângă celălalt, sclavii în urmă.

Auzind râsete slabe, Udinaas se înţepeni şi se cocoşă mai jos pe scaun.

— Taci, Wither! şuieră el.

„Există tărâmuri, sclave mort” , şopti spectrul, „în care amintirile modelează uitarea şi astfel fac din veacurile trecute de mult o lume la fel de reală ca aceasta. în acest fel, timpul este învins. Moartea este sfidată. Şi uneori, Udinaas cel îndatorat, un astfel de tărâm se apropie. Foarte aproape.'

— Gata, te implor. Nu mă interesează ghiciturile tale stupide...

„Vrei să vezi ce văd acum? Să trimit vălul lui Shadow să-ţi alunece peste ochi şi să-ţi dezvălui astfel trecuturi nevăzute?

'Nu acum-'

'Prea târziu.'

în faţa ochilor sclavului se desfăşurau straturi, subţiri ca o pânză

încorporat
ă.
de păianjen, iar satul din jur păru să se strângă înapoi, înceţoşat şi incolor, sub atacul. Udinaas s-a chinuit să se concentreze. Poiana dispăruse, înlocuită cu copaci falnici şi un podea de pădure de muşchi şifonat, unde ploaia cădea în foi. Marea din stânga lui era mult mai aproape, răsturnând aprig valuri cenuşii, spumoase pe stânca neagră zimţată a ţărmului, spuma explodând spre cer.

Udinaas se îndepărtă de violenţa acelor valuri – şi deodată s-au stins în întuneric, iar o altă scenă s-a ridicat în faţa ochilor sclavului. Marea se retrăsese, dincolo de orizontul vestic, lăsând în urmă roci de bază cu cicatrici de şanţuri înconjurate de stânci de gheaţă. Aerul rece purta duhoarea de putregai.

Siluete treceau pe lângă Udinaas, purtând blănuri sau poate purtând propria lor haină groasă, pete maro, cafeniu şi negru. Erau surprinzător de înalţi, trupurile lor disproporţionat de mari sub capetele cu craniu mic şi fălci grele. Unul purta o centură ţesătă din stuf de care atârnau vidre moarte şi toate purtau colaci de frânghie făcute din ierburi răsucite.

Au tăcut, dar Udinaas şi-a simţit teroarea în timp ce se uitau la ceva în cerul nordic.

Sclavul miji ochii, apoi văzu ceea ce le captase atenţia.

Un munte de piatră neagră, atârnând suspendat în aer deasupra pantelor joase, înghesuite de gheaţă spartă. Se apropia din ce în ce mai mult, iar Udinaas simţi o răuvoinţă care emana din enorma, imposibilă conjurare – o emoţie pe care creaturile înalte şi zbucilate o simţeau în mod clar şi ele.

S-au mai privit o clipă, apoi s-au rupt. A fugit pe lângă

Udinaas... şi scena sa schimbat.

Roci de bază zdrobite, piatră pulverizată, ceaţă răscolitoare. Au apărut două siluete înalte, târând între ele pe al treilea – o femeie, inconştientă sau moartă, cu părul lung, castaniu închis, nelegat şi care ţinea pe pământ. Udinaas tresări când a recunoscut una dintre figurile care mergeau – acea armură orbitoare, cizmele îmbrăcate cu fier şi mantia de argint, chipul cu coifă. *Menandore. Sora Dawn.* A căutat să fugă – ea nu putea să evite să-l vadă – dar s-a trezit încremenit pe loc.

încorporat
ă. A recunoscut-o şi pe cealaltă femeie, din statuile sculptate cu frică rămase pe jumătate îngropate în lut în pădurea din jurul satului Hiroth. Pielea neagră, cenuşie şi neagră, făcându-i chipul dur să semene cu o mască de război. O cuirasă de fier tocit, petice. Brăţări şi ciupi de lanţ şi piele, o pelerină lungă din piele de focă care se întinde în spatele ei. *Dapple, sora volubilă. Sukul Ankhadu.*

Şi cunoştea, atunci, femeia pe care au târât-o între ei. Amurg, Sheltatha Lore. Cea mai preţuită fiică a lui Scabandari, Protectoarea Tiste Edur.

Cele două femei s-au oprit, eliberând braţele moale ale celei dintre ele, care a căzut pe roca pietroasă ca şi cum ar fi murit. Două seturi de ochi largi şi epicantici de la Tiste păreau să se fixeze asupra lui Udinaas.

Menandore a fost primul care a vorbit. – Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

în timp ce Udinaas se străduia să găsească un răspuns la asta, vocea unui bărbat de lângă el a spus: „Ce i-ai făcut?”.

Sclavul se întoarse să vadă un alt Tiste, care stătea la îndemână de unde stătea Udinaas pe scaun. Mai înalt decât femeile care se aflau în faţa lui, purta armură emailată albă, împroşcată de sânge, pătată şi cicatrice de tăieturi de sabie. O cârmă ruptă era legată de şoldul drept. Pielea îi era albă ca fildeşul. Sângele uscat îi marca partea stângă a feţei cu un model ca un fulger ramificat. Focul îi arsese cea mai mare parte a părului, iar pielea pateului îi era crăpată, roşie şi curgând.

Pe spate îi erau atârnate săbii lungi cu teacă gemenă, mânerele şi mânerele ieşind în sus în spatele umerilor lui largi.

— Nimic pe care să nu merite, răspunse Menandore ca răspuns la întrebarea bărbatului Tiste.

Cealaltă femeie şi-a descoperit dinţii. „Dragul nostru unchi avea ambiţii pentru acest văr preţios al nostru. Şi totuşi a venit când ea a ţipat nevoia?

Bărbatul cu cicatrici de luptă a trecut pe lângă poziţia sclavului, cu atenţia asupra corpului lui Sheltatha Lore. – Aceasta este o mizerie groaznică. M-aş spăla pe mâini de asta, pe toate.

încorporat
ă.

— Dar nu poţi, spuse Menandore cu o bucurie ciudată. – Cu toţii suntem otrăviţi de sângele mamei, până la urmă...

Sukul Ankhadu sa îndreptat spre sora ei cu cuvintele: „Fiicele ei s-au descurcat mai rău decât otrava! Nu există nimic echilibrat în această zdrobire de sine. Uită-te la noi! Căţele pline de naştere – capetele zgomotoase ale lui Tiam se ridică din nou şi din nou, generaţie după generaţie! Ea a înjunghiat un deget în bărbatul Tiste. – Şi ce rămâne cu tine, părinte? Acel coşmar pleacă pe aripi cu pene din întunericul altui tărâm, cu picioarele desfăşurate atât de late şi îmbietoare, şi nu ai fost tu primul la rând? Pur Osserc, primul Fiu al întunericului şi al Luminii, atât de preţios! Şi totuşi erai, împletindu-ţi sângele cu acea curvă – spune-ne, ai proclamat-o sora ta înainte sau după ce ai tras-o?

Dacă veninul cuvintelor ei avea vreun efect, nu exista niciun semn exterior. Cel pe nume Osserc a zâmbit pur şi simplu şi şi-a întors privirea. – Nu ar trebui să vorbeşti aşa despre mama ta, Sukul. La urma urmei, a murit dându-te pe lume...

— A murit dându-ne pe toţi pe lume! Mâna ridicată a lui Sukul Ankhadu s-a închis într-un pumn care părea să răsucească aerul. „Moare şi renaşte. Tiam şi copiii ei. Tiam şi amanţii ei. Miile ei de morţi şi totuşi *nimic nu se schimbă!*

Menandore vorbi pe un ton calm. – Şi cu cine te-ai certat, Osserc?

Osserc se încruntă. – Anomandră. De data asta a luat mai bine pe mine. Luând în considerare, continuă el după o clipă, nu este surprinzător. Arma furiei se dovedeşte adesea mai puternică decât armura raţiunii reci. Apoi a ridicat din umeri. – Chiar şi aşa, l-am amânat suficient de mult...

— Pentru a permite scăparea lui Scabandari? întrebă Menandore. 'De ce? Rudele tale sau nu, s-a arătat pentru ceea ce este cu adevărat: un criminal perfid.

Sprâncenele lui Osserc s-au ridicat batjocoritor şi a privit femeia inconştientă care zăcea la pământ între fiicele lui. – Atunci, probabil, vărul tău care a suferit în mod evident din cauza ta nu a murit. în consecinţă, aş putea sublinia că Scabandari nu a ucis Silchas Ruin...

— Adevărat, se răsti Sukul, ceva mult mai rău. Dacă nu crezi că a mânca noroi pentru eternitate este o soartă de preferat.

— Scuteşte-mă de ultraj, oftă Ossec. „Aşa cum observaţi atât de des, dragă copil, trădarea şi trădarea sunt trăsătura cea mai preţioasă a familiei noastre extinse sau, dacă nu preţioasă, cu siguranţă cea mai populară. în orice caz, am terminat aici. Ce ai de gând să faci cu ea?

încorporat
ă. — Credem că lui Silchas s-ar putea bucura de companie.

Osserc se înţepeni. – Doi Ascendenţi draconici pe acelaşi teren? Testaţi cu durere acea Casa Azath, fetelor.

— Va căuta Scabandari să o elibereze? întrebă Menandore.

— Scabandari nu este în stare să elibereze pe nimeni, răspunse Osserc, inclusiv pe sine.

Cele două femei au fost clar surprinse de acest lucru. După un moment, Menandore a întrebat: „Cine a reuşit asta?”

Bărbatul a ridicat din umeri. 'Conteaza? Era îngâmfarea lui Scabandari să creadă că zeii acestei lumi nu aveau puterea să i se opună. S-a oprit apoi pentru a-şi privi fiicele speculativ şi a spus: „Ascultaţi asta ca un avertisment, dragii mei. *Primii copii ai* Mamei întuneric s- au născut fără a avea nevoie de nici un tată. Şi, în ciuda a ceea ce ar putea pretinde Anomander, ei *nu erau* Tiste Andii.'

— Nu ştiam asta, spuse Menandore. —
Ei bine, acum o faci. Calcaţi încet, copii.

Udinaas a privit silueta înaltă îndepărtându-se, apoi sclavul a gâfâit când forma lui Osserc se înceţoşa, se mişca, se desfăşura pentru a găsi o nouă formă. Solzi uriaşi şi strălucitori de aur şi argint se unduiesc în timp ce aripile se întindeau larg. Un val de putere, iar dragonul enorm era în aer.

Sukul Ankhadu şi Menandore s-au uitat după el, până când dragonul s-a împuţinat într-un jar strălucitor pe cerul greu, şi-a dat cu ochiul şi a dispărut.

Sukul mormăi, apoi spuse: – Sunt surprins că Anomander nu l-a ucis. – Ceva îi leagă, soră, despre care nu ştim noi şi nimeni altcineva

lucru despre. Sunt sigur de asta.

'Poate. Sau ar putea fi ceva mult mai simplu.
'Ca?'

— Ei vor continua jocul, spuse Sukul cu un zâmbet strâns. – Şi plăcerea ar păli într-adevăr dacă unul l-ar ucide pe celălalt.

Ochii lui Menandore căzură la forma nemişcată a lui Sheltatha Lore. 'Aceasta. Şi-a luat un iubit dintre zeii acestei lumi, nu-i aşa?
'Pentru un timp. Dă naştere a doi
copii îngrozitori. 'Oribil? Fiicele,
atunci.

Sukul dădu din cap. – Şi tatăl lor a văzut asta destul de clar încă de la început, pentru că le-a numit potrivit.

încorporat
ă. 'Oh? Şi care au fost acele nume, soră?

— Invidie şi ciudă.

Menandore zâmbi. – Acest zeu – cred că mi-ar plăcea să-l cunosc într-o zi.

— Este posibil să obiecteze la ceea ce plănuim să facem cu Sheltatha Lore. într-adevăr, este posibil ca şi acum să ne caute urmele, ca să ne prevină răzbunarea. în consecinţă, aşa cum obişnuieşte să spună Osserc, ar trebui să ne grăbim.

Udinaas a privit cum cele două femei se depărtau, lăsându-şi vărul inconştient acolo unde zăcea.

Menandore s-a înfruntat în depărtare pe sora ei. – Iubitul Shelthai. Acel zeu... care este numele lui?

Răspunsul lui Sukul părea să vină de la mare distanţă, „Draconus”.

Apoi cele două femei s-au transformat în dragoni, de o mărime aproape care să se potrivească cu cea a lui Osserc. Unul pătat, unul orbitor de strălucitor.

Creatura pătată s-a ridicat în aer, a alunecat într-o mişcare bancară până când a plutit deasupra corpului Sheltatha Lore. O gheară cu gheare se întinse în jos şi o strânse în strânsoarea ei.

Apoi dragonul s-a ridicat mai sus pentru a se alătura surorii ei.

Şi au plecat.

Spre sud.

Scena s-a estompat rapid în faţa ochilor sclavului.

Şi, încă o dată, Udinaas stătea în faţa casei lungi Sengar, cu un peşte pe jumătate de solz în mâinile lui roşii şi crăpate, cu ochiul îndreptat spre el cu acea privire mereu tulburătoare de surpriză fără minte – un ochi pe care îl văzuse, cu cea mai neobişnuită dintre variaţii, toată dimineaţa şi toată după-amiaza, iar acum, când amurgul se închidea în jurul lui, se uita din nou, mut şi golit de viaţă. De parcă ceea ce ţinea nu era deloc un peşte.

Doar ochi. Ochi morţi, fără sens... Cu toate acestea, chiar şi morţii acuză.

încorporată.

— Ai făcut destule, sclave.

Udinaas ridică privirea.

Uruth şi Mayen stăteau în faţa lui. Două femei Tiste, nici pătate, nici orbitor de strălucitoare. Doar nuanţe în variaţii slabe, dezordonate.

între ei şi cu un pas în urmă, Feather Witch stătea pe primul loc printre sclavii însoţitori. Ochi mari plini de avertismente febrile, fixaţi pe cont propriu.

Udinaas şi-a plecat capul în faţa lui Uruth. — Da, stăpână. – Găseşte un unguent pentru acele mâini, spuse Uruth. – Mulţumesc, stăpână.

Procesiunea a trecut, în casa lungă.

Udinaas se uită în jos la peşte. Studiem acel ochi încă o clipă, apoi l- a scos cu degetul mare.

Seren Pedac stătea pe plajă în ploaie, urmărind apa în mişcarea ei neîncetată, felul în care ploaia zgomotătoare transforma suprafaţa într-o piele muricată, cenuşie şi cu păr de păianjen în timp ce se umfla spre ţărm pentru a sparge şuieratul, subţire şi îmbufnat pe neted, pietre.

Noaptea sosise, târându-se din umbrele preţioase. Orele întunecate erau peste toate, un şal de tăcere aşezându-se în satul din spatele ei. Se gândea la sclavii Letherii.

Oamenii ei păreau deosebit de potriviţi să se predea. Libertatea a fost un altar, rugătorii s-au străduit să ajungă toată viaţa, zgâriind podeaua netedă până când sângele a împroşcat piatra strălucitoare şi fără cusur, dar adevărul era că rămânea pentru totdeauna dincolo de mâna muritorilor. Aşa cum orice sacrificiu era justificat în numele său glorios. Cu toate acestea, ştia că blasfemia era o crimă goală. Libertatea nu era un zeu, şi dacă era, şi dacă avea chipul întors asupra adoratorilor săi, expresia lui era batjocoritoare. Lanţurile unui sclav au furat ceva ce el sau ea nu deţinuse niciodată.

Sclavii Letherii din acest sat nu aveau datorii. Ei au servit nevoi recunoscute şi au fost plătiţi cu hrană şi adăpost. Se puteau

încorporat
ă

căsători. Produceţi copii care nu ar moşteni datoriile părinţilor lor. Porţiunile din ziua alocate sarcinilor lor nu au progresat, nu au devorat din ce în ce mai mult timp din viaţa lor. în total, pierderea libertăţii s-a dovedit a fi aproape lipsită de sens pentru aceşti rude ai ei.

Un copil pe nume Feather Witch. Ca şi cum o vrăjitoare din trecutul îndepărtat, îmbrăcată stângaci, ţeapăn şi manierată aşa cum par a fi toate lucrurile învechite, ar fi ieşit din istorii. Rolator de plăci aleasă de pântece, care şi-a practicat artele divinaţiei pentru serviciul comunităţii ei, mai degrabă decât pentru monedele dintr-o pungă de piele. Poate că numele îşi pierduse sensul printre aceşti sclavi. Poate că nu existau plăci vechi de găsit, nici nopţi solemne în care destinele se adunaseră într-o potecă pătată, împletită de crăpături, mozaicul de groază al destinului se arăta înaintea tuturor – cu o femeie-copil cu ochi glugă care supraveghează ritualul înspăimântător.

A auzit trosnitul pietrelor de lângă gura râului şi s-a întors să vadă un sclav bărbătesc ghemuit la linia de plutire. Şi-a băgat mâinile în apa rece şi proaspătă, de parcă ar fi căutat izolvare sau scăpare amorţitoare de gheaţă.

Curios, Seren Pedac s-a apropiat.

Privirea pe care i-a aruncat-o era păzită, neîncrezătoare. – Acquitor, spuse el, sunt ore grele printre Edur. Cel mai bine ar fi să lase cuvintele nespuse.

„Totuşi, nu suntem Edur”, a răspuns ea, „nu-i aşa?”

El şi-a retras mâinile, iar ea a văzut că erau roşii şi umflate. – Emurlahn sângerează din pământ pe aceste meleaguri, Acquitor.

— Cu toate acestea, suntem Letherii.

Zâmbetul lui era ironic. – Achizitor, sunt un sclav.

— M-am gândit la asta. Robie. Şi eliberarea de datorii. Cum cântăriţi schimbul?

S-a aşezat pe spate, cu apa picurându-i din mâini şi a părut să studieze apa limpede care se învârtea pe lângă. Ploaia căzuse şi

încorporat
ă.
ceaţa ieşea din pădure. – Datoria rămâne, achizitor. Ea guvernează fiecare sclav Letherii dintre Edur, dar este o datorie care nu poate fi niciodată plătită.'

Se uită la el, şocată. – Dar asta e o nebunie!

El a zâmbit încă o dată. „Prin astfel de lucruri suntem cu toţii măsuraţi. De ce ţi-ai imaginat că simpla sclavie o va schimba?

Seren tăcu o vreme, studiindu-l pe bărbatul ghemuit la marginea apei curgătoare. Deloc nearătoasă, totuşi, acum că ştia, putea vedea datoria lui, povara sigură asupra lui şi adevărul că, pentru el, pentru fiecare copil pe care l-ar putea naşte, nu ar exista nicio absolvire a stigmatizării. A fost brutal. A fost . . . Letherii. „Există o sclavă,” spuse ea, „care se numeşte Feather Witch”.

Părea că tresări. – Da, turnătorul nostru rezident al plăcilor.

Ah. mă întrebam. Câte generaţii a locuit familia acelei femei ca sclav printre Edur?

— Un scor, poate.

„Totuşi talentul a persistat? în această lume a lui Kurald Emurlahn? Este extraordinar.

'Este?' El a ridicat din umeri şi s-a ridicat. „Când tu şi tovarăşii tăi sunteţi oaspeţi la Hannan Mosag în această noapte, Feather Witch va juca.

Seren Pedac se răsfrângea brusc de frig. Ea trase aer adânc în piept şi o eliberă încet şi greu. 'Există . . . riscă, făcând aşa ceva.

— Asta se ştie, achizitor.

— Da, acum văd că ar fi.

— Trebuie să mă întorc la sarcinile mele, spuse el, fără a-i întâlni privirea. 'Desigur. Sper că amânarea cu tine nu va aduce durere. A zâmbit din nou, dar nu a spus nimic. Ea îl privi urcând pe şuviţă.

Buruk cel Pale stătea înfăşurat în pelerină de ploaie înaintea focului Nerek. Huli Beddict era în apropiere, poziţionat uşor în spatele

încorporată comerciantului, îmbrăcat cu glugă şi retras.

Seren a mers lângă Buruk, a studiat flăcările care se zbăteau din care se ridica fum pentru a atârna mânjite, întinse şi nemişcate deasupra lor. Fiorul nopţii se infiltrase în oasele Acquitorului şi muşchii gâtului ei se încordaseră ca răspuns. O durere de cap se construia în spatele ochilor ei.

— Seren Pedac, oftă Buruk. – Nu sunt bine.

Ea auzi la fel de mult în vocea lui slabă şi tremurătoare. – Ai alergat mult şi departe, spuse ea.

— Numai ca să mă trezesc stând nemişcat, aici, în faţa unui foc bolnăvicios. Nu sunt atât de prost încât să nu fiu conştient de crimele mele.

Huli mormăi în spatele lor. – Acestea ar fi crime deja comise sau cele viitoare, Buruk cel Pale?

„Distincţia este fără sens”, a răspuns comerciantul. – în seara asta, spuse el, îndreptându-se, vom fi făcuţi oaspeţi ai lui Hannan Mosag. Sunteţi amândoi pregătiţi?

— Formalitatea, spuse Seren, este cel mai mic dintre ceea ce prezice această întâlnire, Buruk. Regele vrăjitor intenţionează să-şi facă poziţia fără ambiguitate. Vom auzi un avertisment, pe care se aşteaptă să îl transmitem delegaţiei când soseşte.

— Intenţiile sunt la fel de lipsite de relevanţă, achizitor. Sunt fără aşteptări, în timp ce unul dintre noi trei nu este consumat de nimic altceva. Declaraţii repetate, declaraţii îngrozitoare, toate aşteaptă această vizită. Buruk îşi înclină capul să-l privească pe Huli Beddict. – încă mai gândeşti ca un copil, nu-i aşa? Figurine de lut scufundate până la glezne în nisip, una aici, una acolo, stând exact aşa. Unul spune asta, celălalt spune asta, apoi te întinzi în jos şi le rearanjezi în consecinţă. Scene, privelişti, clare cu certitudine. Sărmanul Huli Beddict, care şi-a luat un cuţit la inimă cu atâta vreme în urmă, încât se răsuceşte zilnic pentru a confirma că este încă acolo.

— Dacă m-ai vedea în copilărie, spuse bărbatul uriaş mârâind, asta e greşeala ta, nu a mea, Buruk.

„Un avertisment blând”, a răspuns comerciantul, „că nu sunteţi

încorporată printre copii”.

Buruk le făcu apoi semn să urmeze şi se îndreptă spre cetate.

Căzând în pas lângă Huli – cu negustorul la o jumătate de duzină de paşi în faţă, abia vizibil în întuneric – Seren întrebă: – L-ai întâlnit pe acest Hannan Mosag?

— Am mai fost oaspete aici, Seren.

— Al Regelui Vrăjitor?

— Nu, din gospodăria Sengar. Aproape de sângele regal, fiul cel mare, Fear Sengar, este Mareşalul de Război al lui Hannan Mosag – nu titlul său real, dar serveşte bine ca traducere.

Seren s-a gândit la asta pentru o clipă, apoi s-a încruntat şi a spus: „Atunci, anticipaţi că prietenii vor fi prezenţi în seara asta”.

— Am avut, dar nu trebuie să fie. Niciunul dintre sengarii, cu excepţia patriarhului, Tomad, şi a soţiei sale, nu se află în sat. Fiii au plecat.

'Stânga? Unde?'

Huli clătină din cap. 'Nu ştiu. Este . . . ciudat. Trebuie să presupun că Fear şi fraţii lui se vor întoarce la timp pentru întâlnirea tratatului.

— Este regele vrăjitor conştient de legăturile de sânge pe care le-aţi legat cu Binadas Sengar?

'Desigur.'

Buruk cel Pale ajunsese pe podul care ducea la secţia interioară. Ceaţa se îngroşaseră în ceaţă, întunecând lumea din jurul celor trei Letherii. Nu era nimeni altcineva la vedere, nici niciun sunet dincolo de scrâşnitul picioarelor lor pe poteca pietrişă. în faţa lor se ridica cea mai mare parte a cetăţii.

Intrarea lată şi arcuită era plină de lumină focului.

— Nu are gardieni, murmură Seren.

— Nimic din ceea ce poate fi văzut, răspunse Huli Beddict.

Buruk urcă cele două trepte puţin adânci până la palier, făcu o pauză pentru a-şi elibera clemele pelerinei, apoi intră cu paşi mari înăuntru. O clipă mai târziu, Seren şi Huli l-au urmat.

Sala lungă era practic goală. Masa de sărbătoare era o versiune mult mai mică decât ceea ce ocupa în mod normal axa centrală a încăperii, aşa cum reiese din modelele de uzură de pe covorul vast care acoperă podeaua din grătare de lemn. Şi în dreapta, a văzut Seren, stătea acea masă, împinsă de peretele căptuşit cu tapiserie.

— Al Regelui Vrăjitor?

Aproape de capătul îndepărtat al camerei, masa modestă de sărbătoare fusese poziţionată transversal, cu trei scaune cu spătar înalt aşteptând pe Letherii pe această parte. Vizavi de ei stătea Regele Vrăjitor, deja ajuns la masă. Cinci războinici Edur stăteau în umbră în spatele lui Hannan Mosag, nemişcaţi.

Ei trebuie să fie K'risnan. Vrăjitorii... par tineri.

Regele Vrăjitor a aşteptat până când s-au desprins de hainele exterioare, apoi le-a făcut semn înainte şi le-a spus într-un Letherii acceptabil: „Alăturaţi-vă, vă rog. Nu-mi place mâncarea rece, aşa că aici mă vezi, umpându-mi grosolan burta.

Buruk cel Pale s-a înclinat din talie, apoi a spus: „Nu credeam că am întârziat, sire...”

— Nu eşti, dar eu nu sunt unul pentru formalităţi. într-adevăr, sunt adesea încercat de simplă curtoazie. Iertaţi, dacă vreţi, nerăbdarea acestui rege.

— Poftele le pasă puţin de cerinţele de decor, sire, spuse Buruk, apropiindu-se.

— Eram încrezător că un Letherii va înţelege. Acum, se ridică brusc, gestul oprindu-i pe cei trei în loc, îi proclam ca oaspeţi pe Buruk cel Pale, pe Acquitor Seren Pedac şi pe Sentinel Huli Beddict. Luaţi loc, vă rog. Eu devorez doar ceea ce îmi pregătesc bucătarii.

A lui era o voce pe care se putea asculta, ore care trec fără preaviz, neplăceri uitate. Hannan Mosag era, îşi dădu seama Seren, un rege foarte periculos.

Buruk cel Pale ocupă locul central, Seren deplasându-se spre cel din stânga comerciantului, Huli la dreapta. în timp ce se aşezau pe scaunele Blackwood, Regele Vrăjitor se aşeză din nou şi întinse mâna după un pahar. – Vin de la Trate, spuse el, pentru a-mi onora oaspeţii.

„Este dobândit prin comerţ paşnic, se speră”, a spus Buruk.

— Vai, mi-e teamă că nu, răspunse Hannan Mosag, ridicând privirea aproape cu sfială în ochii negustorului, apoi îndepărtându-

— Al Regelui Vrăjitor?

se încă o dată. – Dar suntem cu toţii nişte oameni tari aici la această masă, sunt sigur.

Buruk îşi luă paharul şi sorbi. Părea să se gândească, apoi oftă: – Numai puţin acrit de provenienţă, sire.

Regele Vrăjitor se încruntă. – Am presupus că ar trebui să aibă gustul aşa.

— Nu e surprinzător, sire, odată ce te obişnuieşti cu asta.

— Confortul care este familiaritatea, Buruk cel Palid, se dovedeşte încă o dată un arbitru puternic.

„Letherii devin adesea neliniştiţi din cauza familiarităţii, vai, şi, drept consecinţă, o văd adesea ca pe o scădere a calităţii”.

— Este o noţiune prea complicată, Buruk, spuse Hannan Mosag. — încă nu am băut suficient pentru a dansa cu cuvinte, cu excepţia cazului în care, bineînţeles, ţi-ai potolit setea înapoi în locuinţa ta, caz în care mă aflu într-un dezavantaj. Buruk întinse mâna după o bucată de peşte afumat. – îngrozitor de treaz, mă tem. Dacă

dezavantajul există, atunci ne aparţine nouă. 'Cum aşa?'

— Ei bine, sire, ne onoraţi cu vin pătat de sânge, un gest cel mai dezechilibrator. Mai mult, am primit vestea despre sacrificarea sigiliului Letherii vânători. Sângele a crescut suficient de adânc încât să ne înece.

Se părea că Buruk cel Pale nu era interesat de schimburi voalate. O tactică curioasă, reflectă Seren, şi una pe care, bănuia ea, regele Ezgara Diskanar nu ar aprecia-o în aceste circumstanţe.

— Sunt sigur că puţinele rude rămase ale focilor cu colţi măcelărite ar fi de acord, smulse aşa cum sunt ei în acea val de cădere, spuse Regele Vrăjitor într-un fel gânditor.

— A ajuns şi la noi, continuă Buruk, despre întoarcerea navelor în portul lui Trate. Calele care ar fi trebuit să ţină recolta

— Al Regelui Vrăjitor?

costisitoare erau în mod inexplicabil de goale.

'Gol? A fost nepăsător.

Buruk se lăsă pe spate în scaun, închizând ambele mâini în jurul paharului în timp ce studia conţinutul întunecat.

Huli Beddict vorbi brusc. „Rege vrăjitor, eu unul nu simt nicio nemulţumire în rezolvarea acelui eveniment perfid. Acei vânători au sfidat acordurile de lungă durată şi şi-au meritat soarta.

— Santinela, spuse Hannan Mosag, cu o nouă seriozitate în tonul său, mă îndoiesc că rudele lor îndurerate ar fi de acord. Cuvintele tale sunt reci. Mi se dă să înţeleg că noţiunea de datorie este o forţă omniprezentă în rândul poporului tău. Aceşti recoltatori nefericiţi erau probabil *îndatoriţi,* nu-i aşa? Disperarea lor este pradă de stăpâni la fel de lipsiţi de inimă în sentimentele lor ca şi tu. I-a scanat pe cei trei Letherii dinaintea lui. – Sunt singur în durerea mea?

— Consecinţele potenţiale ale acelui măcel promit şi mai multă durere, sire, spuse Buruk cel Pale.

— Şi asta e inevitabil, comerciante?

Buruk clipi.

— Este, răspunse Huli Beddict, aplecându-se înainte pe scaun. „Rege vrăjitor, există vreo îndoială asupra cui trebuie vizitată această durere? Ai vorbit despre stăpâni reci şi da, sângele lor ar fi trebuit să fie vărsat în acest caz. Chiar şi aşa, ei sunt stăpâni doar pentru că Datorii îi acceptă ca atare. Aceasta este otrava de aur ca singura măsură a valorii. Acei recoltatori nu sunt mai puţin vinovaţi pentru disperarea lor, sire. Toţi sunt participanţi la acelaşi joc.

— Huli Beddict, spuse Buruk, vorbeşte doar pentru el însuşi.

— Nu vorbim cu toţii numai pentru noi? întrebă Hannan Mosag.

— Oricât de dezirabil ar fi, sire, ar fi o minciună să faci astfel de afirmaţii – pentru mine, pentru tine.

Regele Vrăjitor îşi împinse farfuria şi se lăsă pe spate. – Şi atunci, cum rămâne cu Achizitorul? Ea nu vorbeşte deloc. Ochi calmi şi

— Al Regelui
Vrăjitor?
blânzi aţintiţi asupra ei. – I-aţi escortat pe aceşti oameni, achizitor Seren Pedac. – Am, domnule, răspunse ea, şi deci sarcina mea este gata.

„Şi în tăcerea ta cauţi să te absolvi de tot ce urmează să vină de la această întâlnire”.

— Acesta este rolul de achizitor, sire.

— Spre deosebire de cea a, să zicem, Sentinel.

Huli Beddict tresări, apoi spuse: – Am încetat să mai fiu Sentinel

de
mult, sire. 'Într-adevar? Atunci de ce, pot să întreb, eşti aici?

— S-a oferit voluntar, răspunse Buruk. – Nu era pentru mine să-l întorc.

Adevărat. Acea responsabilitate, după cum înţeleg problema, aparţinea achizitorului. Hannan Mosag o studie, aşteptând.

— Nu m-am simţit obligat să refuz decizia lui Huli Beddict de a ne însoţi, sire.

— Da, răspunse Regele Vrăjitor. – Nu e curios?

Sub hainele ei umede se înţepa transpiraţia. – Permiteţi-mi să mă corectez, domnule. Nu credeam că voi reuşi dacă aş încerca să-l refuz pe Huli Beddict. Şi aşa am decis să-mi menţin iluzia autorităţii mele.

Zâmbetul brusc al lui Hannan Mosag a fost profund dezarmant. – Un răspuns sincer. Bravo, achizitor. Acum poţi pleca.

Ea se ridică tremurândă, se înclină. – A fost o plăcere să te cunosc,
rege vrăjitor. – îmi răspund sentimentul, Achitor. Vom vorbi mai
târziu, tu şi cu mine. – Sunt la chemarea dumneavoastră, sire.

Neîntâlnind privirile colegilor ei Letherii, Seren a păşit în jurul scaunului, apoi a plecat afară.

Regele Vrăjitor îi refuzase sarcina de a fi martor la tot ce a urmat

— Al Regelui Vrăjitor?

în această noapte între el, Huli şi Buruk. La nivel personal, a usturat, dar ea ştia că el ar fi putut foarte bine să-i fi salvat viaţa.

în orice caz, se spusese tot ce trebuia spus. Se întrebă dacă Huli Beddict înţelesese asta. Nu era nicio îndoială că Buruk avea.

Suntem extrem de dezechilibraţi, într-adevăr. Hannan Mosag, regele vrăjitor, vrea pace.

Ploaia se întorsese. Şi-a tras mantaua mai strâns pe umeri.

Sărmanul Huli.

Cineva s-a apropiat de el. Udinaas aruncă o privire spre Hulad, cu faţa familiară cu căptuşeală trasă, tulburată şi slăbită. 'Esti în regula?'

Hulad a ridicat din umeri. „îmi aminteam de ultima dată când a distribuit, Udinaas. Nervii mei sunt distruşi în noaptea asta.

Udinaas nu spuse nimic. Cu o oarecare surpriză, el însuşi nu simţea ceva asemănător. Schimbările veniseră la el, asta era clar. Feather Witch, auzise el, simţise greul nemulţumirii lui Mayen. Părea că furia lui Uruth faţă de binecuvântarea Nerek, deşi a fost transmisă cu o concizie liniştită, fusese dură în conţinut. Ulterior, Mayen luase un comutator la spatele sclavului ei.

Desigur, când a fost vorba de a trata sclavii, dreptatea era lipsită de sens.

O privi mişcându-se să stea în centrul zonei degajate. Erau mai mulţi sclavi înghesuiţi în vastul hambar decât fuseseră ultima dată. Ademenit de poveştile pline ale castingurilor trecute, fără îndoială. *Aproape la fel de bun ca înecurile.*

Feather Witch s-a aşezat pe podeaua împachetată şi toţi ceilalţi au urmat rapid exemplul, mişcându-se cu o prospeţime pe care ea însăşi nu a reuşit să o egaleze, învineţită şi bătută aşa cum era. Udinaas a văzut încordarea în mişcările ei şi s-a întrebat în ce măsură l-a învinovăţit pentru suferinţa ei. Mayen nu era o amantă

— Al Regelui Vrăjitor?

mai dură decât oricare alt Edur. Bătăile erau neobişnuite din milă – cele mai multe crime grave comise de sclavi erau pedepsite cu moarte rapidă. Dacă cineva nu avea de gând să ucidă un sclav, ce valoare îl invalidează?

Ultima turnare nu a mers până la împrăştierea propriu-zisă a plăcilor. Sosirea bruscă a Wyvalului o smulsese pe Feather Witch din tărâmul Holdurilor manifeste. Udinaas simţi primele tremurături de anticipare în piept.

Tăcere bruscă în timp ce Feather Witch închise ochii şi coborî capul, părul ei galben se închidea peste faţă ca nişte perdele gemene. Ea se cutremură, apoi trase aer adânc, zdrenţuit, şi privi în sus cu ochii goali, în care

pata neagră a unui cer de noapte fără stele creştea încet, ca din spatele unei ceţe subţiri, urmate de spirale de lumină luminoasă.

începuturile a cuprins-o cu masca ei de teroare, răsucindu-i trăsăturile în ceva primordial şi înfricoşător. Udinaas ştia că ea se uita la Abis, suspendată în uitarea uitară a tot ceea ce se afla între stele. Nu existau încă Creatori şi nici lumi pe care le-ar modela.

Şi acum Fulcra. Focul, Dolmenul şi Errantul. Errantul, care dă formă Holdurilor -

— Du-te cu mine la Holds.

Sclavii Letherii au slăbit respiraţia îndelungată.

„Suntem pe Dolmen şi totul este aşa cum ar trebui să fie”. Cu toate acestea, vocea ei era încordată. „A trăi înseamnă a purta război împotriva Abisului. în creşterea noastră noi găsim cucerire, în stagnarea noastră ne aflăm sub asediu şi în moartea noastră ultimele noastre apărări sunt asaltate. Acestea sunt adevărurile despre Beast Hold. Blade şi Knuckles, războiul de care nu putem scăpa. Vârsta i-a zgâriat faţa şi a tăiat ochii Bătrânului. Este cicatrice şi devastat de lupte. Crone chicoteşte cu scuipat amar şi tresări din vise de zbor. Gura Văzătorului se mişcă, dar nimeni nu aude. Şamanul plânge bătătura morţilor în câmpurile de oase, dar nu crede în niciunul dintre modelele pe care le modelează din acele rămăşiţe împrăştiate. Tracker îşi parcurge paşii sigur şi hotărât, pentru a crede că rătăceşte pierdut.

Ea a tăcut.

— Al Regelui
Vrăjitor?
Voci mormăite din mulţime. Aceasta a fost o invitaţie rece în

Holds.

Păzeşte-ne rătăcitori, avem probleme. Necazuri groaznice.

Hulad îl smulse de braţ, făcu un semn către peretele îndepărtat, unde umbrele zăceau groase ca apa noroioasă. O siluetă stătea acolo, înapoi la peretele de tencuială împroşcat cu murdărie. Achizitorul. Seren Pedac.

Feather Witch a rămas tăcută şi neliniştea a crescut.

Udinaas se ridică în picioare şi îşi făcu drum prin mulţime, ignorând privirile sclavilor pe lângă care trecu. Ajunse la peretele din spate şi îşi

croi drum de-a lungul lui până ajunse de partea Achizitorului.

'Ce a mers prost?' ea a întrebat.

'Nu ştiu-'

Feather Witch a început să vorbească din nou. „Bone Bibanul stă acum ca un tron pe care nimeni nu-l va ocupa, pentru că forma lui a devenit ostilă îmblânzirii.

Spatele tronului este acum cocoşat, coastele trase în jos, omoplaţii abrupţi şi îngusti. Braţele, pe care s-ar sprijini braţele unui conducător, s-au ridicat acum, fiecare în chip de lup, iar în ochii lor arde viaţa sălbatică. Ea făcu o pauză, apoi intonă: „Hold of the Beast a găsit Twin Rulers”.

— Este imposibil, murmură Seren Pedac.

— *Şi acum înaintea noastră. . . Calea Azathului. Pietrele lui sângerează. Pământul se ridică şi se abureşte. Un ţipăt tăcut şi neîncetat scutură ramurile copacilor bătrâni. Azath stă asediat.*

Vocile se ridicau în semn de negare, sclavii mişcându-se.

— *Adică ţineţi!* strigă Feather Witch, cu capul înclinat pe spate, cu
dinţii descoperiţi.

Tăcere încă o dată, cu toţi ochii aţintiţi asupra ei.

— *Mormânt rupt! Cadavrele zac împrăştiate înaintea pragului desfăcut. Urquall*

— Al Regelui Vrăjitor?

Jaghuthan taezmalas. Ei nu sunt aici pentru a repara pagubele. Sunt uitate, iar gheaţa în sine nu-şi poate aminti greutatea trecerii lor.

— Ce limbă a fost asta? întrebă Seren Pedac. — Jaghut, răspunse Udinaas, apoi închise gura. – Ce este Jaghut?

El a ridicat din umeri. – Forgers of the Ice, Acquitor. Nu contează. S- au dus.'

Ea îl prinse de braţ şi îl răsuci. – De unde ştii asta? – *Calea Dragonului,* spuse Feather Witch, cu pielea strălucind sudoare. „EleintTiam purake setoram n'brael buras—”

— Cuvinte draconice, spuse Udinaas, bucurându-se brusc de cunoştinţele sale secrete. „Copiii Mamei Tiam au pierdut în tot ceea ce s-au predat.” Mai mult sau mai puţin. Poezia suferă în traducere...

— *Eleinţii ar distruge tot ce se aflau pe calea lor pentru a se răzbuna, spuse Feather Witch cu o voce zgâiată. – După cum vom vedea cu toţii în noaptea lungă a veni. Regina zace moartă şi s-ar putea să nu mai învieze niciodată. Consoarta se zvârceşte pe un copac şi şopteşte cu nebunie despre momentul eliberării sale. Liege este pierdut, târând lanţuri într-o lume în care a merge înseamnă a îndura şi unde a te opri înseamnă a fi devorat. Cavalerul se îndreaptă pe propria sa cale condamnată, în curând să încrucişeze lamele cu propria sa răzbunare. Poarta furie cu foc sălbatic. Wyval...*

Capul ei s-a repezit pe spate ca şi cum ar fi fost lovit de o mână invizibilă şi sângele i-a stropit din gură şi din nas. Ea a icnit, apoi a zâmbit cu un zâmbet roşu.

— Locqui Wyval aşteaptă. Doamna şi Sora dansează una în jurul celeilalte, fiecare pe partea ei a lumii. Băutorul de Sânge aşteaptă şi el, aşteaptă să fie găsit. Path-Shaper cunoaşte febră în sângele lui căzut şi se clătineşte pe marginea prăpastiei.

Prin urmare! The Holds, salvează unul.

— Cineva să o oprească, şuieră Seren Pedac, eliberând braţul lui

— Al Regelui Vrăjitor?

Udinaas.

Şi acum era rândul lui să o prindă, să o reţină. Ea îi aruncă o privire urâtă şi se răsuci pentru a scăpa de strânsoarea lui.

A tras-o aproape. – Aceasta *nu este lumea ta,* Acquitor. Nimeni nu te-a invitat. Acum, stai aici şi nu spune nimic. . . *sau pleci!'*

— *Calea goală a devenit . . .*' Zâmbetul lui Feather Witch se lărgi, *„foarte aglomerat într-adevăr. – Atenţie fraţilor! Asculta! Sângele ţese o pânză care va prinde întreaga lume! Nimeni nu va scăpa, nimeni nu va găsi refugiu!* Mâna ei dreaptă a izbucnit, împroşcând plăcile antice pe podea. De pe căpriori de deasupra porumbeilor au izbucnit din întuneric, un bătaie sălbatică, haotică de aripi. Se învârteau în nebunie, cu pene învârtindu-se în jos.

— *Vegherii stau pe loc ca şi cum ar fi fost din piatră! Feţele lor sunt măşti de groază. Stăpânele dansează cu dorinţa zădărnicită. Ochii ei erau închişi, totuşi ea arătă spre o placă după alta, proclamându-şi identitatea cu o voce aspră şi răguşită. – Rătăcitorii au spart gheaţa şi întunericul rece vine cu îmbrăţişarea lui de moarte. Walkers nu se pot opri în torentul tot mai mare care îi trage mereu mai departe. Salvatorii...*

'Ce spune ea?' întrebă Seren Pedac. „Ea i-a făcut pe toţi plurali – jucătorii din Hold of the Empty Throne – acest lucru nu are sens...”

„— Se înfruntă unul pe celălalt, şi amândoi sunt condamnaţi şi, într-o reflecţie zdrobită, aşa stau Trădătorii şi aceasta este ceea ce se află în faţa noastră, înaintea noastră a tuturor”. Vocea ei s-a îndepărtat cu ultimele ei cuvinte şi încă o dată bărbia i s-a aşezat, capul înclinat înainte, părul lung măturat în jos pentru a-şi acoperi faţa.

Porumbeii de deasupra capului se biciuiau, singurul sunet din hambarul masiv.

— *Concurenţi la Tronul Gol,* şopti Vrăjitoarea Pene pe un ton plin de *tristeţe. – Sânge şi nebunie.. .'*

Udinaas şi-a eliberat încet strânsoarea pe Seren Pedac.

Ea nu făcu nicio mişcare, la fel de îngheţată pe loc ca toţi ceilalţi prezenţi.

Udinaas a mormăit, amuzat şi i-a spus Achitatorului: „Nu a dormit

— Al Regelui Vrăjitor?

bine în ultima vreme, vezi tu”.

Seren Pedac se clătină afară, într-un strat solid de ploaie rece. Un potop şuierător pe pietricelele cărării, râuri minuscule tăind nisipurile, pădurea de dincolo părând trasă în jos de fire şi frânghii. O susurare furioasă din direcţia râului şi a mării. De parcă lumea s-ar prăbuşi în apa topită.

Ea clipi împotriva lacrimilor reci.

Şi-a amintit de jocul copiilor Edur, de vorbăria neglijentă de acum o mie de clipe, atât de departe în mintea ei acum încât să răsună ca reminiscenţa altcuiva. De vremuri alunecoase şi lipsite de formă.

Amintirile se repezi, coborau spre mare.

Ca nişte copii în zbor.

Capitolul opt

Unde sunt zilele pe care le-am ţinut cândva Atât de liber

în mâinile noastre sigure?

Când au apărut aceste fluxuri de curse

Să ne sculptăm peşteri fără adâncime sub picioarele noastre?

Şi cum s-a clătinat această scenă

Şi schimbă-te pentru a ne încarcă minciunile noastre

dibace în locurile în care tinerii se vor întâlni,

Pe tărâmurile visurilor noastre mândri?

Unde, printre voi toţi înaintea mea,

Sunt feţele pe care le cunoşteam cândva?

ÎNCIPATE ÎN PERETE, K' RUL B

— Al Regelui
Vrăjitor?

ELFRY , D ARUJHISTAN

I -a văzut pe Theradas Buhn însângerat, un şoc de Merude îşi deschisese obrazul drept, rupând osul de sub ochi şi tăiând maxilarul şi jumătatea superioară a mandibulei. Rana sălbatică întârziase să se vindece, iar firul care fusese folosit pentru a sigila gaura căscată din gură îi înflorise carnea înainte ca camarazii săi să-l poată aduce pe războinic într-o tabără Hiroth din apropiere, unde un vindecător făcuse tot ce putea ea... alungarea infecţiei, tricotând oasele. Rezultatul a fost o cicatrice lungă, strâmbă, într-o depresiune concavă cu cusătură de pe acea parte a feţei sale, şi o anumită privire plată a ochilor lui, care a sugerat răni nevăzute care nu se vor vindeca niciodată.

Trull Sengar stătea cu ceilalţi la cinci paşi de marginea câmpului de gheaţă, privindu-l pe Theradas în timp ce se plimba înainte şi înapoi de-a lungul liniei încrustate de gheaţă şi zăpadă, blana de vulpe cu vârful roşu a mantiei lui fulgerând în rafale vântului. Ţinuturile Arapay erau acum în spatele lor şi, odată cu ei, reticenţii ospitalitatea acelui trib Edur subjugat. Războinicii din Hiroth erau singuri şi în faţa lor se întindea un peisaj alb şi spulberat.

Părea fără viaţă, dar Arapay vorbise despre vânători de noapte, ucigaşi ciudaţi, învăluiţi cu blană, care ieşeau din întuneric mânuind lame zimţate de fier negru. Au luat părţi ale corpului ca trofee, până la punctul de a lăsa în urma lor trunchi fără membre şi fără cap. Niciunul nu fusese niciodată capturat, iar cadavrele celor căzuţi nu au fost lăsate niciodată acolo unde zăceau.

Chiar şi aşa, aveau tendinţa să pradă doar vânătorii Edur perechi. Grupurile mai formidabile au fost în general lăsate în pace. Arapay le numea *Jheck,* ceea ce însemna, aproximativ, *lupi în picioare.*

— Sunt ochii aţintiţi asupra noastră, rosti Theradas cu vocea lui groasă şi tocită.

Fear Sengar ridică din umeri. „Deşeurile de gheaţă nu sunt atât de lipsite de viaţă pe cât par. Iepuri de câmp, vulpi, bufniţe de

— Al Regelui Vrăjitor?

pământ, lupi albi, urşi, aranag...

— Arapay vorbeau despre fiare uriaşe, intervin Rhulad.

— Fildeş vechi, Rhulad, spuse Fear. – Găsit în gheaţă. Este posibil ca astfel de fiare să nu mai existe.

— Arapay spun altceva.

Theradas mormăi. – Şi trăiesc cu frica de risipa de gheaţă, Rhulad, şi aşa i-au umplut cu fiare de coşmar şi demoni. Acesta este: vom vedea ce vedem. Ţi-ai terminat mesele? Pierdem lumina zilei.

— Da, spuse Fear ridicându-se, ar trebui să mergem mai departe.

Rhulad şi Midik Buhn s-au mutat pe flancuri. Ambii purtau blană de urs, neagră şi cu guler argintiu. Mâinile lor, în mănuşi căptuşite cu blană – cadouri Arapay – erau înfăşurate în jurul suliţelor lungi pe care le foloseau ca bastoane, testând zăpada strânsă dinaintea lor la fiecare pas. Theradas se îndreptă spre punct, la cincisprezece paşi înainte, lăsându-i pe Trull, Fear şi Binadas să călătorească ca grup de bază, trăgând cele două sănii pline cu ghiozdane de piele pline cu provizii.

Se spunea că, mai departe, în deşeuri, era apă sub gheaţă, rămăşiţe încărcate cu sare dintr-o mare interioară şi buzunare cavernoase ascunse sub mantale de zăpadă subţire. Trădarea aştepta sub picioare, forţându-i să călătorească încet.

Vântul a năvălit asupra lor, muşcând pielea dezvăluită şi au fost forţaţi să se aplece în faţă împotriva rafalei sale răcoroase şi reci.

în ciuda blănurilor care îl învăluiau, Trull simţi şocul acelui frig brusc, o forţă lipsită de minte şi indiferentă, dar dornică să fure. Inundându-şi pasajele aeriene într-un atac amorţitor. Şi în acel curent, un miros slab de moarte.

Edur şi-au înfăşurat faţete de lână, lăsând cele mai goale fante pentru ochi. Conversaţiile au fost repede abandonate şi au mers în tăcere, cu mocasinii căptuşiţi cu blană înfundat şi îndepărtat.

Căldura soarelui şi schimbarea sezonului nu au putut câştiga

— Al Regelui Vrăjitor?

războiul în acest loc. Zăpada şi gheaţa s-au ridicat în vânt pentru a străluci deasupra capului, batjocorind soarele însuşi cu imagini în oglindă duble, făcându-l pe Trull să bănuiască că vântul ţinea aproape de pământ, în timp ce sus cristalele de gheaţă suspendate pluteau nemişcate, obişnuite cu trecerea anotimpurilor. , de ani.

Şi-a înclinat capul pentru a se uita în sus pentru o clipă, întrebându- se dacă acel baldachin strălucitor, aproape opac de deasupra lor, nu reţine amintirile îngheţate ale trecutului, imagini minuscule blocate în fiecare cristal, dând mărturie la tot ce se întâmplase dedesubt. O multitudine de destine, poate ajunge până când era marea, în locul gheţii. Oare creaturi necunoscute au plimbat apele în canoe arcane, cu toate acele mii de ani în urmă? Vor deveni într-o zi aceşti Jheck?

Letherii vorbeau despre Holds, acel straniu panteon de elemente, iar printre ele se afla Cald of Ice. De parcă iarna s-a născut din vrăjitorie, de parcă gheaţa şi zăpada ar fi instrumente de distrugere voită. Ceva din această noţiune era prezent şi în legendele Edur. Gheaţa care se prăbuşeşte pentru a fura pământul care era îmbibat în sângele Tiste, furtul brutal al teritoriilor câştigate cu greu săvârşit ca un act de răzbunare, poate înflorirea gelidă a vreunui blestem rostit într-o ultimă suflare, o ultimă sfidare.

Sentimentul, atunci, dacă ar exista unul dintre acestea, era de o duşmănie veche. Gheaţa a fost un hoţ al vieţii, al pământului şi al recompensei drepte. Legat în moarte şi sânge, o închisoare veşnică. Din toate acestea, ar putea câştiga ura.

Au continuat toată ziua, mişcându-se încet, dar constant, prin câmpuri amestecate de cioburi de gheaţă sparte, în sus, care în depărtare păreau pur şi simplu albe, dar când s-au apropiat, s- a descoperit că posedă nenumărate nuanţe de verde, albastru şi maro. Au traversat nişte plăci de zăpadă tare, sculptată de vânt, care formau modele ondulate netede ca nisipul. Linii de falie ciudate în care forţe nevăzute răsuciseră gheaţa, împingând o parte în sus împotriva lui altele, măcinandu-se pe căi opuse, de parcă lumea solidă de sub ei s-ar împinge într-o migraţie capricioasă.

Spre după-amiaza târziu, un strigăt încet din partea lui Theradas îi opri. Trull, care mergea cu ochii în pământ înaintea lui, ridică

— Al Regelui Vrăjitor?

privirea la sunetul înăbuşit şi văzu că Theradas stătea în faţa a ceva, făcându-le semn înainte cu o mână înfăşurată în blană. Câteva clipe mai târziu au ajuns lângă el.

O crevasă largă le tăia calea, lungimea de cel puţin cincisprezece paşi. Pereţii abrupţi de gheaţă au coborât în întuneric şi din adâncurile lui se ridica un miros ciudat.

— Sare, spuse Binadas după ce şi-a scos masca pentru faţă. – Bazine de maree. Rhulad şi Midik li s-au alăturat din flancuri. – Se pare că se întinde până la foarte orizont, spuse Rhulad.

— Pauza pare recentă, observă Binadas, ghemuindu-se la margine. – Ca şi cum suprafaţa s-ar micşora.

— Poate că vara a reuşit o modificare modestă a acestor deşeuri, gândi Fear. „Am trecut peste defecte sigilate care ar putea fi cicatricile rămase de la răni similare în trecut”.

— Cum vom trece? întrebă Midik.

— Aş putea desena umbre de jos, spuse Binadas, apoi clătină din cap, dar ideea mă nelinişteşte. Dacă există spirite înăuntru, ele s-ar putea dovedi nestăpânite. Sunt straturi de vrăjitorie aici, ţesute în zăpadă şi gheaţă, şi ei nu îl primesc pe Emurlahn.

— Ieşi afară din frânghii, spuse Fear.

— Se apropie amurgul.

— Dacă este necesar, vom campa mai jos.

Trull aruncă o privire pe Frica. – Dacă se închide în timp ce suntem noi acolo?

— Nu cred că este posibil, spuse Fear. – în plus, vom rămâne nevăzuţi în noaptea asta, ascunşi aşa cum vom fi în adâncuri. Dacă există într-adevăr fiare în această ţară – deşi nu am văzut încă semne adevărate – atunci aş prefera să profităm de orice ocazie pentru a le evita.

— Al Regelui Vrăjitor?

Pietricele umede i-au derapat sub mocasini în timp ce Trull coborî, trecând din frânghii. S-a uitat în jur, surprins de strălucirea slabă verde care împrăştia scena. Erau într-adevăr pe fundul mării. Sarea putrezise gheaţa la margini, creând vaste caverne aglomerate cu stâlpi strălucitori. Aerul era rece, turbulent şi agitat.

într-o parte, Midik şi Rhulad scoseseră mănunchiuri de lemne dintr-un pachet şi pregăteau un foc de bucătărie. Binadas şi Fear reîncărcau săniile pentru a ţine ghiozdanele cu mâncare departe de pământul ud, iar Theradas plecase să cerceteze cavernele.

Trull se îndreptă cu paşi mari la o piscină mică şi se ghemui pe marginea ei. Apa salină roia cu mici creveţi cenuşii. Lipa de plutire se înghesuia lipirii.

— Gheaţa moare.

La cuvintele Fear din spatele lui, Trull se ridică şi se înfruntă cu fratele său. 'De ce spui asta?'

— Sarea îşi roade carnea. Suntem în cea mai joasă regiune a fundului mării antic, cred. Unde s-a adunat ultima apă, apoi s-a evaporat încet. Acele coloane de sare sunt tot ce a mai rămas. Dacă întregul bazin ar fi fost ca acest loc, atunci baldachinul de gheaţă s-ar fi prăbuşit...

— Poate că tocmai asta, sugeră Binadas, alăturându-se lor. —în cicluri de mii de ani. Se prăbuşeşte, apoi sarea îşi începe lucrul din nou. Trull s-a uitat în zonele sumbre. „Nu pot să cred că aceşti stâlpi pot susţine toată această gheaţă. Trebuie să existe un ciclu de colaps, aşa cum a spus Binadas. Ochii lui au prins mişcare, apoi Theradas a apărut şi Trull a văzut că războinicul scoase sabia.

— Există o cale, spuse Theradas. – Şi un loc de adunare. Nu suntem primii care au venit aici.

Rhulad şi Midik li s-au alăturat. Nimeni nu a vorbit o vreme.

Apoi Fear a dat din cap şi a întrebat: – Cât de recente sunt semnele, Theradas? – Zile.

— Binadas şi Trull, mergeţi cu Theradas la acest loc de adunare. Voi rămâne aici cu cei fără sânge.

— Al Regelui Vrăjitor?

Calea începea la douăzeci de paşi de la crevasă, o potecă curăţată de pietricele şi detritus care se întindea între coloanele aspre şi cristaline de sare. Apa topită a picurat din tavanul putrezit într-o ploaie continuă. Theradas îi conduse mai departe încă treizeci de paşi, unde poteca se termina la marginea unei întinderi uriaşe cu o cupolă, lipsită de stâlpi.

Aproape de centru era ghemuit o piatră joasă, deformată de altar. O înconjurau ofrande votive – în mare parte scoici, printre care se vedea o bucată ciudată de fildeş sculptat. Cu toate acestea, Trull îi cruţa doar o privire de moment, pentru că privirea îi fusese atrasă spre peretele din partea opusă.

Un plan abrupt de gheaţă de o sută de paşi sau mai mult, înălţându- se într-o surplosă înclinată – un zid în care nenumărate fiare fuseseră prinse în mijlocul fuziunii, îngheţate în plin zbor. Din gheaţă se proiectau coarne, capete şi umeri – încă solide şi imobile – şi picioarele anterioare ridicate sau întinse înainte. Ochii cu rame de îngheţ reflectau plin de lumină albastru-verde. Mai adânc în interior, formele înceţoşate ale altor sute.

Uimit de privelişte, Trull se apropie încet, înconjurând altar, pe jumătate aşteptându-se în orice moment să vadă fiarele care încărcau izbucnind într-o mişcare bruscă, năvălindu-se, pentru a le zdrobi pe toate sub nenumărate copite.

Pe măsură ce se apropia, văzu corpuri grămezi lângă bază, fiare care căzuseră din gheaţa care se retrăgea, se dezgheţaseră, prăbuşindu-se în cele din urmă în bazine viscoase.

Micile muşte negre s-au ridicat în nori din carnea şi ascunde în descompunere, s-au îndreptat spre Trull parcă hotărâte să-şi apere sărbătoarea. S-a oprit, şi-a fluturat mâinile până când acestea s-au împrăştiat şi au început să se întoarcă spre carcasele putrezite. Fiarele – caribui – alergaseră pe zăpadă, cu un strat plin până la genunchi deasupra fundului mării. încă mai vedea panica în ochii lor – şi acolo, mânjite în spatele unui braţ de gheaţă, capul şi umerii unui lup enorm, cu părul argintiu şi ochi chihlimbar, alergând lângă

— Al Regelui Vrăjitor?

un caribu, umăr la umăr. Capul lupului era ridicat, fălcile deschise, aproape de gâtul victimei. Canini atâta timp cât degetul mare al lui Trull strălucea sub buzele decojite.

Drama naturii, viaţa fără a ţine seama de cataclismul care s-a repezit asupra ei din spate sau de sus. Mâna brutală a unui zeu la fel de indiferent ca fiarele înseşi.

Binadas a venit lângă el. „Acesta s-a născut dintr-un lăcaş”, a spus el.
Trull dădu din cap. Vrăjitorie. Nimic altceva nu avea sens. 'Un zeu.'

— Poate, dar nu neapărat, frate. Unele forţe trebuie doar dezlănţuite. Un elan natural apoi înfloreşte.

— Calitatea de Gheaţă, spuse Trull. – Aşa cum le descriu Letherii în credinţa lor. – Mâna Observatorului, spuse Binadas, care a aşteptat până când a început războiul

făcut înainte de a merge înainte pentru a-şi dezlănţui puterea.

Trull se crezuse mai informat decât majoritatea războinicilor Edur cu privire la vechile legende ale poporului lor. Cu cuvintele lui Binadas răsunând în capul lui, totuşi, se simţea teribil de ignorant. 'Unde au plecat?' el a intrebat. – Acele puteri de altădată? De ce locuim ca şi cum . . . parcă *singur?*

Fratele său a ridicat din umeri, mereu reticent să-şi predea rezerva, tăcerea lui plină de conştient. „Rămânem singuri”, a spus el în cele din urmă, „pentru a păstra sfinţenia trecutului nostru”.

Trull s-a gândit la asta, privirea lui călătorind peste tabloul din faţa lui, acele vieţi întunecate şi tulburi care nu puteau depăşi soarta lor, apoi spuse: „Adevărurile noastre preţuite sunt vulnerabile”.

— A provoca, da.

— Şi sarea roade gheaţa de sub noi, până când lumea noastră se subţiază periculos de sub picioarele noastre.

'Până ce a îngheţat... se dezgheţă.'

Trull făcu un pas mai aproape de cel al caribuului încărcător. „Ceea ce se dezgheţă la rândul său se prăbuşeşte şi cade la

— Al Regelui Vrăjitor?

pământ. Şi putrezeşte, Binadas. Trecutul este acoperit de muşte.

Fratele său s-a îndreptat spre altar şi a spus: „Cei care îngenunchează în faţa acestui altar au fost aici cu doar câteva zile în urmă”.

— Nu au venit aşa cum am venit noi.

— Fără îndoială că există şi alte căi către această lume interlopă.

Trull aruncă o privire spre Theradas, abia acum amintindu-şi prezenţa. Războinicul stătea în prag, cu răsuflarea în aer.

— Ar trebui să ne întoarcem la ceilalţi, spuse Binadas. – Mai avem mult de mers mâine.

Noaptea a trecut, umedă, rece, apa topită şoptind neîncetat. Fiecare Edur stătea de veghe pe rând, înfăşurat în blănuri şi arme pregătite.

Dar nu se vedea nimic în lumina plictisitoare, slab luminiscentă. Gheaţă, apă şi piatră, moarte, mişcare înfometată şi oase impermeabile, un triumvirat orb care conduce un tărâm gelid.

Chiar înainte de zori, compania s-a ridicat, a mâncat o masă rapidă, apoi Rhulad a urcat pe frânghii, având încredere în vârfurile înfipte în gheaţă mult deasupra capului, la aproximativ două treimi din drum, unde fisura s-a îngustat într-un loc suficient pentru a permite o cruce. – spre peretele de nord. Dincolo de acest punct, Rhulad începu să bată noi ţepi în gheaţă. Pe chelnerii de dedesubt au plouat aşchii şi cioburi o vreme, apoi se auzi un strigăt îndepărtat din partea lui Rhulad. Midik s-a dus la frânghii şi a început să urce, în timp ce Trull şi Fear legau pachetele cu mâncare de linii de piele împletite. Săniile ar fi trase ultimele.

„Astăzi”, a spus Binadas, „va trebui să fim atenţi. Vor şti că am fost aici, că le-am găsit altarul.

Trull aruncă o privire. – Dar nu am profanat-o.

— Poate că numai prezenţa noastră a fost suficientă indignare,

— Al Regelui Vrăjitor?

frate.

Soarele era deasupra orizontului în momentul în care războinicii Edur au fost adunaţi de cealaltă parte a crevasei, cu săniile încărcate şi gata. Cerul era senin şi nu bătea vânt, totuşi aerul era rece. Mingea de foc a soarelui era flancată de ambele părţi de versiuni mai mici – mai clare şi mai strălucitoare decât data trecută, de parcă în cursul nopţii, tocmai dincolo de lumea de deasupra lor şi-ar fi încheiat transformarea din cea pe care o cunoşteau în ceva ciudat şi interzis, ostil, la viaţă.

Theradas în frunte încă o dată, au pornit.

Gheaţa scrâşnind sub picioare, şuieratul şi zgomotul alergătorilor de sanie cu ramă de coarne şi un şuierat atât aproape, cât şi îndepărtat, de parcă liniştea ar fi devenit auzită, un sunet pe care Trull l-a înţeles în cele din urmă a fost zgomotul propriului sânge, ţesut în şi în jurul ritmului respiraţiei sale, tamburului inimii lui. Strălucirea i-a ars ochii. Plămânii îi usturau cu fiecare val de aer.

Edur nu a aparţinut acestui peisaj. Calea de gheaţă. Temut de Letherii. Furătorul de viaţă – de ce ne-a trimis Hannan Mosag aici?

Theradas se opri şi se întoarse. – Urme de lup, spuse el, destul de grele pentru a sparge crusta de zăpadă.

Au ajuns la el, au oprit săniile. Trull a scos hamul de pe umerii lui dornici.

Urmele se întrerup pe traseul lor, îndreptându-se spre vest. Erau uriaşi.

„Acestea aparţin unei creaturi precum cea pe care am văzut-o în gheaţă aseară”, a spus Binadas. 'Ce vânează ei? Nu am văzut nimic.

Frica a mormăit, apoi a spus: – Asta nu înseamnă mare lucru, frate. Nu suntem călători liniştiţi, cu aceste sănii.

„Chiar şi aşa”, a răspuns Binadas, „turmele lasă semne. Ar fi trebuit să găsim ceva, până acum.

Au reluat călătoria.

Puţin după amiază, Frica a cerut oprire pentru o altă masă. Câmpia de gheaţă se întindea plat şi lipsit de trăsături pe toate

— Al Regelui Vrăjitor?

părţile.

— Nu e nimic de îngrijorat aici, spuse Rhulad, aşezându-se pe una dintre sănii. „Putem vedea pe oricine venind. . . sau *orice altceva,* de altfel. Spune-ne, frică, cât de departe vom merge? Unde este acest dar pe care Hannan Mosag vrea să-l găsim?

— încă o zi spre nord, răspunse Fear.

„Dacă este într-adevăr un cadou”, a întrebat Trull, „cine îl oferă?”

'Nu stiu.'

Nimeni nu a vorbit o vreme.

Trull studie zăpada tare de la picioarele lui, neliniştea lui crescând. Ceva de rău augur atârna în aerul nemişcat şi rece. Singurătatea lor părea brusc ameninţătoare, absenţa o promisiune a unui pericol necunoscut. Cu toate acestea, el era printre rudele de sânge, printre războinicii Hiroth. *Prin urmare.*

Totuşi, de ce acest dar miroase a moarte?

Altă noapte. S-au ridicat corturile, s-a gătit o masă, apoi au fost puse ceasurile. Trull a fost primul. El a parcurs perimetrul taberei lor, cu suliţa în mână, într-un circuit continuu pentru a rămâne treaz. Mâncarea din stomac îi făcea somnolenţă, iar golul total al deşeurilor de gheaţă părea să proiecteze o forţă care atenuează concentrarea. Deasupra, cerul era plin de nuanţe ciudate, schimbătoare, care se ridicau şi coborau în modele deconectate. Văzuse astfel de lucruri înainte, în cea mai adâncă iarnă din ţinuturile Hiroth, dar niciodată la fel de ascuţit, niciodată la fel de roşu, scoţând un cântec ciudat şi şuierător, ca de sticlă spartă care scrâşneşte sub picioare.

Când a venit timpul, l-a trezit pe Theradas. Războinicul ieşi din cort şi se ridică, ajustându-şi mantia de blană până când îl înfăşură strâns, apoi scoţând sabia. Se uită cu privirea la cerul plin de viaţă al nopţii, dar nu spuse nimic.

— Al Regelui Vrăjitor?

Trull se târă în cort. Aerul dinăuntru era umed. Pe pereţii cortului se formase gheaţă, gravând hărţi ale unor lumi necunoscute pe ţesătura întinsă şi ceară. Din afară veneau paşii neclintiţi ai lui Theradas în timp ce îşi făcea turul. Sunetul îl urmă pe Trull în somn.

Au urmat vise dezarticulate. L-a văzut pe Mayen, goală în pădure, aşezându-se deasupra unui bărbat, apoi zvârcolindu-se de pofta flămândă. S-a împiedicat mai aproape, căutând mereu să vadă chipul acelui bărbat, să descopere cine era – şi în schimb el s-a trezit pierdut, pădurea de necitit, de nerecunoscut, o senzaţie pe care nu o mai experimentase până acum şi l-a lăsat îngrozit. Tremurând în genunchi în argila udă, în timp ce de undeva dincolo îi auzea strigătele de plăcere, bestiale şi ritmice.

Şi dorinţa a crescut în el. Nu pentru Mayen, ci pentru ceea ce găsise, în eliberarea ei sălbatică, închizându-se în clipă, în prezent, viitor şi trecut fără sens. Un moment fără să ţină seama de consecinţe. Foamea lui a devenit o durere în el, înfiptă ca un vârf de cuţit rupt în piept, tăindu-i cu fiecare respiraţie zdrenţuită şi în vis a strigat, ca şi cum ar fi răspuns la vocea lui Mayen şi a auzit-o râzând cu recunoaştere. Un râs invitându-l să se alăture lumii ei.

Mayen, logodnica fratelui său. O parte detaşată a minţii lui a rămas rece şi obiectivă, aproape sardonica în privinţa sa de sine. înţelegând natura acestei reţele, această invidie laterală şi propriile sale apetite în creştere.

Bărbaţii Edur erau lenţi la astfel de lucruri. Acesta a fost motivul pentru care logodna şi căsătoria au urmat cel puţin un deceniu – deseori doi – de maturitate deplină. Femeile Edur au ajuns la foamea lor feminină mult mai devreme în viaţa lor. S-a şoptit, printre bărbaţi, că se foloseau adesea de sclavii Letherii, dar Trull se îndoia de adevărul. Părea . . . neconceput.

Şinele detaşat era amuzat de asta, parcă ar fi batjocoritor de propria naivitate a lui Trull.

S-a trezit înfrigurat, slăbit de îndoieli şi confuzie, şi a rămas întins pentru o vreme în semilumina palidă care precedă zorii, urmărindu-i respiraţia curgând în aerul apropiat al cortului.

Ceva îl roade, dar a trecut mult timp până şi-a dat seama ce era. Fără paşi.

— Al Regelui Vrăjitor?

Trull coborî din cort, împiedicându-se de zăpadă şi gheaţă şi se îndreptă.

Era ceasul lui Rhulad. Lângă focul mort, forma cocoşată, strânsă, a fratelui său, aşezat cu capul cu glugă plecat.

Trull se ridică cu paşi mari pentru a sta în spatele lui Rhulad. Furia bruscă l-a luat să-şi dea seama că fratele său dormea. Şi-a ridicat suliţa în ambele mâini, apoi a rotit capătul fundului într-o mişcare bruscă care se lega de partea laterală a capului lui Rhulad.

Un trosnet înăbuşit care l-a făcut pe fratele său să se arunce într-o parte. Rhulad a scos un ţipăt pătrunzător în timp ce se întinse pe zăpada tare, apoi s-a rostogolit pe spatele, căutându-se după sabia.

Vârful de suliţă al lui Trull era la gâtul fratelui său. – Ai dormit cu ceasul tău! şuieră el.

'Nu am!'

'Te-am văzut dormind! Am mers până la tine!

'Nu am!' Rhulad se ridică în picioare, cu o mână ţinută de capul lui.

Ceilalţi ieşeau acum din corturile lor. Frica se uită la Trull şi Rhulad pentru o clipă, apoi se întoarse către haite.

Trull tremura, trăgând aer adânc, rece. Pentru o clipă, l-a surprins cât de disproporţionată era furia lui, apoi amploarea riscului l-a inundat din nou.

— Am avut vizitatori, anunţă Fear, ridicându-se şi cercetând pământul îngheţat. „Nu au lăsat urme...”

— Atunci de unde ştii? întrebă Rhulad.

— Pentru că toată mâncarea noastră a dispărut, Rhulad. Se pare că ne va fi foame o vreme.

Theradas a înjurat şi a început un circuit mai larg, căutând un traseu.

Au fost printre noi. The Jheck. Ne-ar fi putut ucide pe toţi acolo

— Al Regelui Vrăjitor?

unde am dormit. Totul pentru că Rhulad nu va înţelege ce înseamnă să fii războinic. Nu mai era nimic de spus şi toţi ştiau asta.

Cu excepţia lui Rhulad. 'Nu dormeam! Jur! Frica, trebuie sa ma crezi! Pur şi simplu m-am aşezat o clipă să-mi odihnesc picioarele. N-am văzut pe nimeni!

— în spatele pleoapelor închise, mârâi Theradas, asta nu este surprinzător. – Crezi că mint, dar nu! Spun adevărul, jur!' – Nu contează, spuse Fear. 'E gata. De acum înainte, vom dubla

ceas.'

Rhulad se îndreptă spre Midik. – Mă crezi, nu-i aşa?

Midik Buhn se întoarse. – A fost o bătălie tocmai care te trezea pentru ceasul tău, Rhulad, spuse el, pe un ton atât de trist, cât şi de obosit.

Rhulad stătea ca în stare de şoc, durerea a ceea ce a văzut ca fiind o trădare clară şi adânc lovită pe faţă. Buzele i se subţiră, muşchii maxilarului se îngrămădeau şi se întoarse încet.

Nenorociţii erau în tabăra noastră. Credinţa lui Hannan Mosag în noi.. . – Să lovim corturile, spuse Fear, „şi să fim pe drum”.

Trull s-a trezit scanând orizontul într-o matură nesfârşită, sentimentul său de vulnerabilitate uneori aproape copleşitor. Erau urmăriţi, urmăriţi. Goliciunea peisajului era o minciună, cumva. Posibil că era vrăjitorie la lucru, deşi acest lucru nu a scuzat – nu putea – scuza eşecul lui Rhulad.

încrederea dispăruse, iar Trull ştia bine că viitorul lui Rhulad va fi acum dominat de efortul de a o recâştiga. O scăpare şi drumul viitor al tânărului îl aştepta, adânc dezordonat şi inevitabil. O călătorie privată împodobită de luptă, fiecărei etape i se împotrivi o mulţime de îndoieli, reale şi imaginare – distincţia nu a mai făcut nicio diferenţă. Rhulad avea să vadă în fraţii şi prietenii săi o succesiune neîntreruptă de recriminări. Fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare privire. Şi, tragedia a fost că nu va fi departe de

— Al Regelui Vrăjitor?

adevăr.

Acest lucru nu ar fi ţinut din sat. Sengar ruşine sau nu, povestea avea să iasă la iveală, cântată cu bucurie liniştită printre rivali şi răutăcioşi – şi, având ocazia, erau o mulţime de aceia de găsit. O pată care i-a revendicat pe toţi, întreaga linie Sengar.

Au mers mai departe. Spre nord, prin ziua goală.

După-amiaza târziu, Theradas a văzut ceva în faţă, iar câteva clipe mai târziu l-au văzut şi ceilalţi. O licărire de lumină solară reflectată, înaltă, îngustă şi colţoasă, se ridică din deşeurile plate. Este dificil să-i judeci dimensiunea, dar Trull a simţit că proiecţia era substanţială şi nefirească.

— Acesta este locul, spuse Fear. „Visele lui Hannan Mosag erau adevărate. Vom găsi cadoul acolo.

— Atunci hai să ne ocupăm de asta, spuse Theradas, pornind.

Spaţiul creştea constant înaintea lor. Au apărut crăpături în zăpadă şi gheaţă sub picioare, suprafaţa înclinând în sus cu cât se apropiau mai mult. Ciobul se ridicase din adânc, în mod cataclismic, o ascensiune bruscă care trimisese în aer bucăţi de gheaţă de mărimea unui vagon, care să se prăbuşească şi să se prăbuşească pe părţile laterale. Boli de noroi colţoşi, acum îngheţaţi şi ramificaţi, se rostogoliseră peste zăpadă şi înconjurau zonaîntr-un cerc aspru.

Avioanele prismatice au prins şi au împărţit lumina soarelui în spate. Gheaţa din acel ciob falnic era pură şi limpede.

La baza fântânii în sus crăpate – încă la treizeci sau mai mulţi paşi de spate – grupul se opri. Trull s-a strecurat din ham de sanie, Binadas

— Theradas, Midik, stai aici şi păzeşte săniile, spuse Fear. – Trull, scoate-ţi suliţa din praştie. Binadas, Rhulad, pe flancurile noastre. Sa mergem.'

Au urcat pe pantă, şerpuindu-şi drumul între mase de gheaţă şi noroi.

Un miros urât a umplut aerul, de putregai vechi şi saramură.

Binadas şuieră avertisment, apoi spuse: – Spiritul chemat de

— Al Regelui Vrăjitor?

Hannan Mosag din adâncul oceanului a fost aici, sub gheaţă. Aceasta este lucrarea lui, iar vrăjitoria persistă.

— Emurlahn? întrebă Trull.

'Nu.'

Au ajuns la baza spatelui. Dimensiunea sa o depăşeşte pe cea a copacilor Blackwood de o mie de ani. Nenumărate avioane se ridicau într-o confuzie răsucită, o masă de suprafeţe ascuţite, tăiate, în care lumina roşie a soarelui apus curgea groasă ca sângele.

Frica arăta. Acolo. Cadoul.'

Şi acum Trull a văzut asta. Slab şi tulbure, forma pătată a unei săbii cu două mâini, cu mâner de clopot, cu lama ciudat fracturată şi pestriţă – deşi poate că efectul a fost creat de grosimea intermediară a gheţii.

— Binadas, împleteşte Emurlahn în suliţa lui Trull. Cât de mult poţi – asta va lua multe, multe umbre.

Fratele lor se încruntă. 'Lua? În ce fel?'

— Spărgând gheaţa îi va distruge. Se cere anihilarea, pentru a elibera darul. Şi amintiţi-vă, nu vă închideţi mâna nepăzită în jurul mânerului, odată ce arma este liberă. Şi fereşte-i pe wraiths să încerce la fel, pentru că o vor încerca. Cu hotărâre disperată.

— Ce fel de sabie este asta? şopti Trull.

Frica nu a răspuns.

— Dacă vrem să spulberăm acest spate, spuse Binadas după o clipă, toţi ar trebui să staţi departe de mine şi de Trull.

— Nu vom fi răniţi, spuse Fear. „Viziunea lui Hannan Mosag a fost clară în acest sens”.

— Şi până unde a mers viziunea aia, frate? întrebă Trull. – A văzut călătoria noastră de întoarcere?

Frica clătină din cap. – La sfărâmare, la căderea ultimului fragment de gheaţă. Nu mai departe.'

'Mă întreb de ce?'

— Acesta nu este un moment pentru îndoială, Trull, spuse Fear.

'Nu-i aşa? S-ar părea că acesta este tocmai timpul pentru îndoială. Fraţii lui l-au înfruntat.

Trull îşi întoarse privirea. – Se simte greşit.

— Ţi-ai pierdut curajul? se răsti Rhulad. – Am mers tot acest drum, iar acum îţi exprimi îndoielile?

„Ce fel de armă este acest dar? Cine a modelat-o? Nu ştim nimic despre ceea ce suntem pe cale să eliberăm.

— Regele nostru vrăjitor ne-a poruncit, spuse Frica, cu expresia întunecată. – Ce vrei să facem, Trull?

'Nu ştiu.' Se întoarse către Binadas. – Nu există nicio modalitate de a dezvălui secretele?

— Cred că voi afla mai multe când vom elibera sabia.

Frica mormăi. – Atunci începe, Binadas.

Au fost întrerupţi de un strigăt al lui Theradas. 'Un lup!' strigă el, arătând spre sud.

Fiara abia se vedea, cu blana albă pe zăpadă, stătea nemişcată la o mie sau mai mulţi paşi depărtare, privindu-i.

„Nu mai pierde timpul”, îi spuse Frica lui Binadas.

Umbrele se învârteau din locul în care stătea Binadas, pete

albastre se târăsc pe zăpadă, încolăciind axul suliţei Blackwood în mâinile lui Trull, unde păreau să se afunde în lemnul lucios. Arma nu se simţi diferit prin blana groasă a mănuşilor sale, dar Trull i se păru că poate auzi ceva nou, un sunet ascuţit care părea să-i reverbereze în oase. Se simţea ca teroare.

— Gata, gâfâi Binadas.

Trull îi aruncă o privire fratelui său, văzu paloarea feţei lui, transpiraţia strălucitoare de pe fruntea lui. – Ei rezistă la asta?
Binadas dădu din cap. – Ştiu că sunt pe cale să moară.

— Cum pot muri wraiths? întrebă Rhulad. – Nu sunt deja fantome? Spiritele strămoşilor noştri?

— Nu al nostru, a răspuns Binadas, dar nu a detaliat, făcându-i în schimb un semn către Trull. – Loveşte gheaţa, frate.

Trull ezită. S-a uitat în jur peste umărul stâng, a căutat până a găsit lupul îndepărtat. îşi lăsase capul în jos, picioarele strânse sub el.
— Fiica Dusk, şopti el, e pe cale să încarce. Mai jos, Theradas şi Midik îşi pregăteau suliţele.

— Acum, Trull!

Burdusul fricii îl tresări, încât aproape că scăpa suliţa. Strângând fălcile, se îndreptă încă o dată cu spatele, apoi tăie vârful suliţei de fier de gheaţă.

Chiar şi în timp ce arma se biciuia înainte, vederea periferică a lui Trull se mişcă din toate părţile, în timp ce figurile păreau să se ridice chiar din zăpada însăşi.

Apoi spatele a explodat într-o ceaţă orbitoare, albă.

Strigăte bruşte.

Trull simţi o cheie sălbatică pe suliţa din mâinile lui, Blackwood răsunând ca fierul în timp ce nenumărate spectre erau smulse. Strigătele lor de moarte i-au umplut craniul. Poticnându-se, şi-a strâns strânsoarea, străduindu-se să vadă prin nor.

Armele s-au ciocnit.

Un coarne îi gheare pentru faţă, fiecare dinţi sculptat într-un vârf ghimpat cu vârf de cuarţit. Trull se dădu înapoi, aruncând axul suliţei în calea coarnei. Prinderea în capcană. El a răsucit suliţa, inversând strânsoarea şi a reuşit să-l forţeze pe atacator să elibereze coarnele. S- a întors într-o parte. O tăietură în sus cu suliţa, iar Trull simţi lama de fier sfâşieandu-se prin piele şi carne, zgomotând de-a lungul coastelor înainte de a se elibera momentan, pentru a se conecta puternic de partea inferioară a maxilarului.

Scena din jurul lui devenea din ce în ce mai vizibilă. Erau ascunşi de sălbatici, mici şi bestiali, purtând piei cu pielea albă, feţe ascunse în spatele măştilor albe plate. Mânuind arme de coarne ca gheare şi suliţe scurte înjunghiate cu vârfuri de piatră strălucitoare, Jheck roia din toate părţile.

Frica îi ţinea pe trei, iar în spatele lui stătea sabia, dreaptă şi eliberată de gheaţă, cu vârful blocat în pământul îngheţat. Părea că Jheck erau disperaţi să-l revendice.

Trull a lovit pe cel mai apropiat oponent al fricii, vârful de fier lovind adânc în gâtul sălbaticului. Sânge stropit, aruncat în jos pe axul suliţei.
A smuls arma, la timp pentru a-l vedea pe ultimul Jheck din faţa roţii fricii, rănit de moarte de o lovitură de sabie.

învârtindu-se, Trull îl văzu pe Binadas coborând sub o masă de

Jheck.

Umbrele au învăluit apoi figurile zvârcolite.

Rhulad nu era de văzut nicăieri.

Dedesubt, Theradas şi Midik întâmpinaseră sarcina lupului, iar fiara uriaşă era pe partea ei, înţepenită de suliţe, cu picioarele bătând cu piciorul chiar şi atunci când Theradas păşise înăuntru cu şansa lui lată. încă doi lupi se apropiau, alături de ei o jumătate de duzină de Jheck.

Un alt zeci de sălbatici urcau panta.

Trull şi-a pregătit arma.

în apropiere, Binadas se căţăra liber de o movilă de cadavre. Era învelit în sânge, favorizând partea dreaptă.

— în spatele nostru, Binadas, porunci frica. —Trull, du-te în stânga

mea. Repede.'

— Unde este Rhulad?

Frica clătină din cap.

în timp ce Trull se deplasa în stânga fratelui său, scana cadavrele întinse pe zăpadă. Dar toţi erau Jheck. Chiar şi aşa, credinţa l-a lovit puternic ca o lovitură în piept. Aveau să moară aici. Aveau să eşueze.

Sălbaticii de pe pârtie au încărcat.

Din mâinile lor zburau coarne, dinţi ascuţiţi ca un pumnal fulgerând în timp ce armele mortale se învârteau cap la cap.

strigă Trull, apărându-se cu suliţa, în timp ce se lăsa sub atacul învolburat. Unul a zburat pe lângă garda lui, cu un dinţi tăindu-i genunchiul stâng. Gâfâi din cauza durerii şi simţi ţâşnirea bruscă de sânge sub jambiere, dar piciorul îi ţinea greutatea şi rămase drept.
în spatele armelor aruncate, Jheck-ul sosi în grabă.

O duzină de bătăi de inimă în defensivă, apoi războinicii Edur au găsit deschideri pentru contraatacuri aproape simultan. Sabia şi suliţa muşcă carnea, iar doi dintre Jheck au căzut.

Un ţipăt din spatele lui Trull şi al fricii, iar sălbaticii s-au retras, apoi s- au aruncat la unison spre dreapta lor...

— în timp ce Rhulad sări în mijlocul lor, cu sabia lungă cu mâner de

clopot în mâini.

O tăietură sălbatică şi un cap de Jheck înclinat departe de umeri pentru a sări şi a se rostogoli pe pantă.

Un alt cotlet, un strop de sânge.

Atât Fear, cât şi Trull s-au grăbit să se închidă cu combatanţii...

— chiar dacă suliţele înjunghiate şi-au găsit drum în Rhulad din toate părţile. A ţipat, lama alunecoasă de sânge clătinându-i deasupra capului. Apoi s-a lăsat. O lovitură l-a răsturnat pe spate, cu sabia încă în mâini.

Jheck-ul din jur se îndepărtă, apoi alergă în jos pe panta, cu armele scăzând sau aruncate deoparte în panică bruscă.

Trull sosi, derapând pe gheaţa pătă de sânge, rana din picior fiind uitată în timp ce îngenunchea lângă Rhulad.

— Se retrag, spuse Frica între răsuflări aspre, trecând să stea de pază înaintea lui Trull şi Rhulad.

Amorţit, Trull şi-a smuls o mănuşă şi şi-a pus mâna pe gâtul lui Rhulad, căutând un puls.

Binadas se clătină, aşezându-se vizavi de Trull. – Cum se descurcă, frate?

Trull ridică privirea, se holbă până când Binadas ridică privirea şi-şi blocă privirile. – Rhulad a murit, spuse Trull, lăsând ochii în jos şi văzând acum, pentru că

prima dată, rănile masive de ţeapă au lovit trunchiul fratelui său, pete de sânge deja îngheţat pe blănuri, miros de urină amară şi fecale înţepătoare.

— Vin Theradas şi Midik, spuse Fear. – Jheck au fugit. Apoi a pornit, rotunjindu-se spre spatele ascensiunii.

Dar asta nu are sens. Ne-au avut. Erau prea mulţi.

Nimic din toate acestea nu are sens. Rhulad. E mort. Fratele nostru este mort.

clopot în mâini.

La scurt timp mai târziu, Frica s-a întors, s-a ghemuit lângă el şi s-a întins tandru. . . a lua sabia. Trull privi mâinile lui Fear apropiindu-se de ale lui Rhulad, unde încă strângeau mânerul îmbrăcat în piele. Privit, în timp ce Frica căuta să slăbească acele degete moarte.

Şi nu putea.

Trull a studiat acea armă căzută. Lama era într-adevăr pestriţă, aparent forjată din fier lustruit şi cioburi negre dintr-un material mai dur, mai sticlos, suprafaţa crăpată şi neuniformă. Stropi de sânge îngheţau ici şi colo, ca un putregai care se răspândea rapid.

Frica a căutat să elibereze sabia.

Dar Rhulad nu a vrut să-l elibereze.

„Hannan Mosag ne-a avertizat”, a spus Binadas, „nu-i aşa? Nu permite ca trupul tău să atingă darul.'

— Dar e mort, şopti Trull.

Amurgul se închidea rapid în jurul lor, frigul din aer crescând. Theradas şi Midik au sosit. Ambii au fost răniţi, dar niciunul nu grav

asa de. Au tăcut în timp ce se uitau în jos la Rhulad.

Frica se lăsă pe spate, ajungând la un fel de decizie. Mai tăcu o clipă, trăgându-şi încet mănuşile. Apoi s-a îndreptat. – Du-l – sabia şi tot – până la sănii. Vom înfăşură corpul şi lama împreună. Eliberarea cadoului din mâinile fratelui nostru este ca Hannan Mosag să se descurce acum.

Nimeni altcineva nu a vorbit.

Frica i-a studiat pe fiecare dintre ei pe rând, apoi a spus: „Călătorim prin această noapte. Vreau să scăpăm din aceste deşeuri cât mai curând posibil. Se uită din nou de sus la Rhulad. – Fratele nostru are sânge. A murit un războinic al lui Hiroth. A lui va fi o înmormântare a unui erou, una de care toţi Hiroţii îşi vor aminti.

în urma amorţelii a venit . . . alte lucruri. întrebări. Dar ce rost

clopot în mâini,
aveau acestea? Orice răspunsuri care puteau fi găsite nu erau mai bune decât presupunerile, născute din incertitudini vulnerabile la nenumărate otrăvuri – acea mulţime de îndoieli care asediau şi acum gândurile lui Trull. Unde dispăruse Rhulad? Ce căutase să obţină încărcând în acel nod de sălbatici Jheck? Şi înţelesese bine interdicţia de a lua darul, totuşi o făcuse totuşi.

Atât de mult din ceea ce sa întâmplat părea. . . lipsit de sens.

Chiar şi în ultimul său act de extremitate, Rhulad nu răspunde la pierderea încrederii sub care a muncit. Nici un gest curat, acest final dezordonat. Frica l-a numit un erou, dar Trull a bănuit motivaţia din spatele acestei afirmaţii. Un fiu al lui Tomad Sengar eşuase în atribuţiile sale de pază de noapte. Şi acum era mort, sacrificiul în sine stricat de intenţii de neînţeles.

întrebările nu l-au dus pe Trull nicăieri şi au dispărut într-un nou val, unul care l-a îmbolnăvit, strângându-i intestinele cu spasme de angoasă. Fusese curaj în ultimul act. Daca nimic altceva. O vitejie surprinzătoare, când Trull a avut, a fratelui său Rhulad, a început să bănuiască. . . în caz contrar, *m-am indoit de el. în toate privinţele, mă îndoiam de el.*

în inima lui şopti . . . vinovăţie, o fantomă şi o voce de fantomă, devenind monstruoasă cu mâinile îngheţate care se strângeau, se strângeau mereu, până când sufletul lui începu să ţipe. Un strigăt pătrunzător pe care numai Trull îl putea auzi, dar un sunet care ameninţa să-l înnebunească.

Şi prin toate acestea, un simţ mai răspândit, o goliciune adânc în el. Pierderea unui frate. Chipul care nu avea să zâmbească niciodată, vocea pe care Trull nu o va mai auzi niciodată. Părea să nu aibă sfârşit straturile de pierdere care se aşezau asupra lui îngrozitoare şi grele.

A ajutat-o pe Fear să-l înveleească pe Rhulad şi sabia într-o foaie de pânză ceară, auzind plânsul lui Midik ca de la mare distanţă, ascultând- o pe Binadas vorbind în timp ce lega rănile şi atrăgea pe Emurlahn pentru a grăbi vindecarea. în timp ce pliurile înţepenite se închideau peste faţa lui Rhulad, lui Trull răsuflară într-un gâfâit zdrenţuit şi tresări înapoi când Fear strânse învelişul cu curele de

clopot în mâini.
piele.

— S-a terminat, murmură Frica. – Nu se poate lupta împotriva morţii, frate. Soseşte mereu, sfidând fiecare ascunzătoare, orice încercare frenetică de a scăpa. Moartea este umbra oricărui muritor, adevărata lui umbră, iar timpul este slujitorul ei, învârtind acea umbră încet, până când ceea ce se întindea în spatele unuia se întinde acum înaintea lui.

— L-ai numit erou.

— Am făcut-o, şi nu a fost o revendicare goală. S-a dus de cealaltă parte a ascensiunii, motiv pentru care nu l-am văzut şi l-a descoperit pe Jheck căutând sabia prin subterfugiu.

Trull ridică privirea.

— Aveam nevoie de răspunsuri ale mele, frate. A ucis doi pe acea parte a dealului, dar şi-a pierdut arma făcând asta. Alţii veneau, îmi imaginez, şi aşa că Rhulad trebuie să fi ajuns la concluzia că nu avea de ales. Jheck a vrut sabia. Ar trebui să-l omoare pentru a-l obţine. Trull, s-a făcut. A murit, însângerat şi curajos. Eu însumi am dat peste cadavrele dincolo de înălţime, înainte să mă întorc la tine şi Binadas.

Toate îndoielile mele. . . otrăvurile suspiciunii, în toate aromele lor urâte – ia-mă fiica Dusk – dar am băut adânc.

— Trull, avem nevoie de tine şi de abilităţile tale cu acea suliţă în urma noastră, spuse Fear. „Atât Binadas, cât şi Rhulad de aici vor trebui trase pe sănii şi pentru asta vom fi nevoie de Theradas şi de mine. Midik ia punct.
Trull clipi confuz. – Binadas nu poate merge?

„îi este rupt şoldul şi nu mai are puterea să-l vindece”. Trull se îndreptă. – Crezi că vor urmări? – Da, spuse Fear.
Zborul lor a început. întunericul s-a abătut asupra lor şi un vânt a început să sufle, ridicând sus zăpada cu granulaţie fină, până când cerul însuşi a devenit alb cenuşiu şi coborât. Temperatura a scăzut şi mai mult, parcă cu o intenţie vicioasă, până când până şi blănurile pe care le purtau au început să le cedeze.

clopot în mâini.

Favorizandu-şi piciorul rănit, Trull a alergat la douăzeci de paşi în spatele săniilor – abia se vedeau prin zăpada bătută de vânt. Suliţa îngheţată de sânge era în strânsoarea lui, un detaliu pe care îl confirma la fiecare câteva momente de când degetele îi amorţiseră, dar acest lucru nu l-a încurajat puţin. Inamicul s-ar putea foarte bine să fie peste tot în jurul lui, chiar dincolo de raza viziunii lui, trecând prin întuneric, la doar câteva momente de la a se repezi.

Nu ar avea timp să reacţioneze şi orice strigăt de avertizare ar fi reuşit să fie smuls de vânt, iar tovarăşii săi nu ar auzi nimic. Nici nu s-ar întoarce după trupul lui. Cadoul trebuie livrat.

Trull alergă mai departe, scanând constant de o parte şi de alta, răsucindu-se din când în când pentru a privi în spate, nevăzând altceva decât un alb slab. înjunghierea ritmică a durerii din genunchi îi tăia o lasiune mortală tot mai mare, suflul de epuizare încetinindu-i tremurul sub blănuri, târându-i membrele.

Sosirea zorilor a fost anunţată printr-o renunţare plictisitoare şi reticente a întunericului omniprezent – nu a existat nicio întrerupere în atacul viscolului, nicio creştere a temperaturii. Trull renunţase la veghe. Pur şi simplu alerga mai departe, cu un picior în faţa celuilalt, cu mocasinii îmbrăcaţi în gheaţă pe toată întinderea sa. Mâinile lui deveniseră ciudat de calde sub mănuşi, o căldură îndepărtată, strânsă undeva dincolo de încheieturi. Ceva despre asta îl tulbura vag.

Foamea dispăruse, la fel ca şi durerea de la genunchi.

O nelinişte furnicatoare, iar Trull ridica privirea.

Săniile nu se vedeau nicăieri. Gâfâi un aer amar, încetini paşii, clipind în efortul de a vedea prin cristalele de gheaţă de pe gene. Lumina stinsă a zilei se stingea. A alergat ziua, fără minte ca o piatră de moară, iar altă noapte se apropia cu paşi repezi. Şi era pierdut.

Trull a scăpat suliţa. A strigat de durere în timp ce îşi făcea braţele, căutând să pompeze mai mult sânge în muşchii lui reci şi înţepeni. Şi-a tras degetele în pumni în mănuşi şi a fost îngrozit că aproape că nu reuşea la o sarcină atât de simplă. Căldura a devenit mai caldă, apoi fierbinte, apoi arzătoare ca şi cum ar fi a lui

degetele ardeau. A luptat prin agonie, bătându-şi pumnii pe

clopot în mâini.
coapse, flexându-se împotriva valurilor de durere arzătoare.

Era înconjurat în alb, ca şi cum lumea fizică ar fi fost curăţată, erodata în uitare de zăpadă şi vânt. Teroarea îi şopti în minte, pentru că simţea că nu era singur.

Trull a luat suliţa. A studiat zăpada din toate părţile. O direcţie părea puţin mai întunecată decât oricare alta – estul – şi a stabilit că alergase spre vest. în urma soarelui nevăzut. Şi acum, trebuia să se întoarcă spre sud.

Până când urmăritorii lui s-au săturat de jocul lor.

El a pornit.

La o sută de paşi, şi a aruncat o privire în spatele lui, pentru a vedea doi lupi ieşind din zăpada. Trull se opri şi se întoarse. Fiarele au dispărut încă o dată.

Inima bubuind, Trull şi-a scos sabia lungă şi a înfipt-o cu vârful întâi în zăpada tare. Apoi a făcut şase paşi înapoi de-a lungul urmei şi şi-a pregătit suliţa.

Au venit din nou, de data asta cu o taxă.

A avut timp să-şi planteze suliţa şi să cadă într-un genunchi înainte ca prima fiară să vină asupra lui. Axul suliţei se înclină când vârful de fier se izbi în centru mort în sternul lupului. Bone şi Blackwood s-au spulberat simultan, apoi a fost ca şi cum un bolovan ciocănea în Trull, aruncându-l înapoi în aer. A aterizat pe umărul stâng, ca să derape şi să se rostogolească într-un strop de zăpadă. în timp ce se prăbuşi, şi-a văzut antebraţul stâng, sângele ieşind din aşchiile negre care ieşeau din el. Apoi s-a oprit, luptă cu sabia lungă.

Trull îl smulse şi se ridică pe jumătate când se întoarse.

O masă de blană albă, fălci negru-gumate se întindeau larg.

Urlând, Trull a tăiat orizontal cu sabia, căzând în urma leagănului disperat.

Marginea de fier tăiată prin oase, un set, apoi altul.

clopot în
mâini.

Lupul a căzut peste el, cu membrele anterioare tăiate pe jumătate şi stropindu-se cu sânge.

Dinţii s-au închis pe lama săbiei lui într-o frenezie.

Trull îşi dădu drumul, smulgându-şi sabia de fălcile lupului. Sânge care se prăbuşeşte, o masă de limbă lovindu-se pe gheaţa crustă din faţă
faţa lui, muşchiul zvâcnind ca un lucru încă viu. S-a ghemuit, apoi s-a aruncat spre fiara care se zvârnea. împingându-şi vârful săbiei în gât.

Lupul tuşi, dând din picior de parcă ar fi căutat să scape, apoi se prăbuşi nemişcat pe zăpada roşie.

Trull se dădu înapoi. A văzut prima fiară, zăcând acolo unde suliţa şi- a furat viaţa înainte de a se rupe. Dincolo de el stăteau trei vânători de Jheck – care s-au topit din nou în alb.

Sângele curgea pe antebraţul stâng al lui Trull, adunându-se în mănuşa lui. Ridică braţul şi l-a apropiat de stomac. Tragerea aşchiilor ar trebui să aştepte. Gâfâind, îşi lăsă sabia jos şi îşi trecu antebraţul stâng prin hamul de suliţă. Apoi, luând sabia, porni încă o dată.

Uitare din toate părţile. în care coşmarurile puteau să înflorească, brusc şi nestingheriţi, năvălindu-se asupra lui, la fel de repede cu cât mintea lui plină de groază le-ar fi putut evoca, unul după altul, succesiunea nesfârşită, până când moartea l-a luat – până când albul i- a alunecat în spatele ochilor.

Se poticni mai departe, întrebându-se dacă lupta a avut loc într-adevăr, nedorind să se uite în jos pentru a-şi confirma rănile de pe braţ – temându-se că nu va vedea nimic. Nu ar fi putut ucide doi lupi. Nu ar fi putut alege pur şi simplu să se confrunte într-o direcţie şi nu în alta, să se trezească întâmpinând acea sarcină direct. Nu ar fi putut să-şi împingă sabia în pământ la numărul exact de paşi în spatele lui, de parcă ştia cât de departe va fi aruncat de impact. Nu, evocase întreaga bătălie din propria sa imaginaţie. Nicio altă explicaţie nu avea sens.

clopot în mâini.

Şi aşa s-a uitat în jos.

O masă de aşchii care se ridică ca nişte ţepi strâmbi din antebraţul lui. O sabie înnegrită în mâna dreaptă, smocuri de blană albă prinse în sângele închegat lângă mâner. Lancea îi dispăruse.

am febra. Voinţa gândurilor mele a ieşit din ochii mei, răsturnând adevărul a tot ceea ce văd. Chiar şi durerea din umărul meu este doar o iluzie.

O val de paşi în spatele lui.

Cu un vuiet, Trull se biciui, şuierând sabia.

Lama se tăie în partea laterală a capului unui sălbatic, chiar deasupra urechii. Deformarea oaselor, sângele curgând din ochi şi ureche pe acea parte. Răsturnarea figurii.

Un altul, ţâşnind jos din dreapta lui. Trull sări înapoi, oprindu-se. A privit, mişcarea părând îngrozitor de lentă, în timp ce Jheck-ul îşi întoarse suliţa înjunghiătoare pentru a para. Am privit cum sabia pătrunde sub bloc, apoi se extinde încă o dată, pentru a aluneca mai întâi sub claviculă stângă a bărbatului.

Un al treilea atacator la stânga lui, trântind o vârf de suliţă în ochii lui Trull. Se lăsă pe spate, apoi învârti cerc complet, pivotând pe piciorul drept şi trecu uşor tăişul săbiei peste gâtul sălbaticului. O inundaţie roşie pe pieptul lui Jheck.

Trull şi-a încheiat rotirea şi şi-a reluat alergatul, zăpada usturându-i ochii.

Nimic decât coşmaruri.

Zăcea nemişcat, zăpada acoperându-l încet, în timp ce mintea lui alerga la nesfârşit, fugind de această minciună, de această lume goală care nu era goală, de acest alb gros care a explodat în mişcare şi culoare iar şi iar.

Atacatorii, apărând din întuneric şi zăpadă. Momente de luptă frenetică, scântei şi şuierat de fier şi muşcătură de lemn şi piatră. O succesiune de ambuscade care păreau fără sfârşit, convingându-l pe Trull că se afla într-adevăr într-un coşmar, care se pliază mereu în sine. De fiecare dată, Jheck a apărut în trei, niciodată mai mult, iar războinicul Hiroth a început să creadă că sunt aceiaşi trei, murind doar să se ridice din nou – şi aşa va continua, până când vor reuşi în cele din urmă, până când îl vor ucide.

Cu toate acestea, a luptat mai departe, lăsând sânge şi cadavre în

urma lui.

Alergare, zăpadă scârţâind sub picioare.

Şi apoi vântul a căzut, brusc ca o respiraţie pierdută.

Petice de pământ întunecat în faţă. O barieră nevăzută a izbucnit peste, strălucirea groaznică a unui soare care apune la dreapta lui, curgerea languidă de aer rece şi umed, mirosul de noroi.

Şi strigăte. Figuri în stânga lui, la o jumătate de mie de paşi distanţă. Fraţii vetrei, mortul salutându-i sosirea.

Bucuria îi curgea în inimă, Trull se clătina spre ei. Atunci nu trebuia să fie o fantomă care rătăceşte pentru totdeauna singură. Ar fi rude lângă el. Frica şi Binadas. Şi Rhulad.

Midik Buhn şi Theradas, repezindu-se spre el.

Lumina soarelui s-a clătinat, s-a ondulat ca apa, apoi s-a ridicat întunericul într-un potop mistuitor.
Săniile erau pe o parte, cu alergătorii îngropaţi în noroi. Pe unul se afla o siluetă înfăşurată, în jurul căreia fuseseră împachetate şi legate la loc plăci de gheaţă zimţate. Binadas era sprijinit pe cealaltă sanie, cu ochii închişi, cu faţa adânc căptuşită de durere.

Trull se ridică încet, simţindu-se ameţit şi ciudat de stânjenit. Blănuri s-au prăbuşit de pe el în timp ce se ridică în picioare şi se ridică, clătinând, şi se uită uluit în jur. Spre vest strălucea un lac, cenuşiu plat sub cerul acoperit. Vântul slab era cald şi umed.
Fusese aprins un foc, iar deasupra a fost scuipat un iepure slăbănog, îngrijit de Midik Buhn. într-o parte stăteau Frica şi Theradas, cu faţa spre câmpurile de gheaţă îndepărtate de la est, în timp ce vorbeau pe un ton liniştit.

Mirosul cărnii prăjite l-a atras pe Trull spre foc. Midik Buhn ridică privirea spre el, apoi se uită repede în altă parte, ca fiind ruşinat de ceva.

Degetele lui Trull îi mâncăriau puternic şi le ridică la vedere. Roşu, pielea decojită, dar cel puţin nu le pierduse de frig. într-adevăr, părea intact, deşi armura lui de piele era despicată şi tăiată peste tot pe piept şi pe umeri şi putea vedea că sub căptuşeala matlasată găsea felii, ici şi colo, pătate de roşu închis, iar sub ele era înţepătura unor răni superficiale, pe corpul lui.

Nu un coşmar, aşadar, acele nenumărate atacuri. Şi-a verificat sabia şi a descoperit că nu purta teaca cu centură. O clipă mai târziu şi-a spionat arma, sprijinindu-se de un pachet. Era abia de recunoscut. Lama era răsucită, marginea atât de bătută încât sabia făcea puţin mai mult decât o bâtă.

Paşi şi Trull se întoarse.

Frica îi puse mâna pe umăr. – Trull Sengar, nu ne aşteptam să te revedem. îndepărtarea lui Jheck din calea noastră a fost o tactică îndrăzneaţă şi ne-a salvat vieţile. A dat din cap spre sabie. – Arma ta spune povestea. Ştii câţi ai învins?

Fraţilor, toţi. Fraţii mei -

Trull clătină din cap. 'Nu. Teamă, nu i-am îndepărtat intenţionat de tine. M-am pierdut în furtună.

Fratele lui a zâmbit şi nu a spus nimic.

Trull aruncă o privire spre Theradas. – M-am pierdut, Theradas Buhn. – Nu contează, răspunse Theradas mârâind.

— Am crezut că sunt mort. Trull îşi întoarse privirea, frecându-şi faţa. – Te-am văzut şi am crezut că mă alătur cu tine în moarte, ma aşteptam. . .' A scuturat din cap. 'Rhulad . . .'

— Era un adevărat războinic, Trull, spuse Fear. – S-a terminat, iar acum trebuie să mergem mai departe. Există Arapay pe drum – Binadas a reuşit să-şi trezească şamanii în situaţia noastră. Ne vor grăbi călătoria spre casă.

Trull dădu din cap distras. Se uită la câmpul îndepărtat de gheaţă. Amintindu-şi senzaţia şi sunetul de sub mocasini, suflarea vântului, frigul enervant. îngrozitorii Jheck, vânători tăcuţi care au pretins o lume îngheţată ca a lor. Ei doriseră sabia. De ce?

Câţi Jheck ar putea susţine acele câmpuri de gheaţă? Câţi au ucis? Câte soţii şi copii au rămas să se întristeze? A flamanzi?

Ar fi trebuit să fim cinci sute. Atunci ne-ar fi lăsat în pace.

'Acolo!'

La strigătul lui Midik, Trull se întoarse, apoi se îndreptă spre direcţia pe care o arăta Midik. înspre nord, unde au păşit o duzină de fiare uriaşe, coborând din gheaţă, patru picioare şi blană maro, fiecare purtând colţi lungi şi curbaţi de fiecare parte a unui bot gros şi sinuos.

Mediuoase, maiestuoase, uriaşele creaturi au mers spre lac.

Aceasta nu este lumea noastră.

O sabie aştepta în strânsoarea neclintită a unui cadavru, învelită în pânză ceară, legată cu gheaţă. O armă familiară cu îmbrăţişarea implacabilă a frigului. Nu era în mâinile lui Hannan Mosag. Doar dacă Regele Vrăjitor nu se schimbase.

Şi poate că are.

— Vino şi mănâncă, Trull Sengar, strigă fratele său în urma lui.

Surorile au milă de noi, în felul în care pur şi simplu mergem mai departe, şi mai departe. Dacă am fi murit cu toţii, acolo, pe gheaţă.

Dacă am eşuat.

Capitolul nouă

S-ar putea să fii scris aşa

Filat în şuviţe cusute în aţă

Sânge ţesut copilului care ai fost cândva

înghesuiţi în valul nopţii

Şi demonii dincolo de colţ

Ochiul tău curge în jos

O rafală de membre arahnide

Răsucindu-te şi răsturnându-te strâns

Pentru a se hrăni mai târziu.

S-ar putea să fii scris aşa

înţepat fără sens pe marginea drumului

Aşezat pe poteca întunecată

Şi amintirile dincolo de colţ

Ochiul tău suge în noroi

Fluide îngrozitoare se scurg

Din trecute improbabile

Şi tot ce ar fi putut fi.

Ai fi scris aşa

Fraţilor, toţi. Fraţii mei -

Ai putea sparge carcasa

Şi desfăşuraţi încă o dată
Copilul care ai fost cândva

CALITATE _

W RATHEN U RUT

R urat pe plajă, gol şi gri, tânărul zăcea nemişcat în nisip. Părul lui lung şi castaniu era încâlcit, mârâit de crengi şi şuviţe alge. Păsări solzoase se ridicau în jurul corpului, cu ciocul zimţat căscată în căldura dimineţii.

S-au împrăştiat la sosirea lui Withal, zburând în aer. Apoi, în timp ce trei Nachts negri coborau de pe margine, păsările ţipă şi se învârteau peste valuri.

Withal s-a ghemuit lângă siluetă, a studiat-o o clipă, apoi a întins mâna şi a rostogolit corpul pe spate.

— Trezeşte-te, băiete.

Ochii s-au deschis brusc, plini de groază şi durere bruscă. Gura căscată, gâtul întins şi ţipete pătrunzătoare se ridicau în aer. Tânărul a avut convulsii, picioarele foarfecând nisipul şi s-a gheare de scalp.
Withal se lăsă pe spate pe coapte şi aşteptă.

Ţipetele au devenit răguşite, au fost înlocuite cu plâns. Convulsiile s- au diminuat până la valuri de înfior, în timp ce tânărul se ghemuia încet în nisip.

— Devine mai uşor, se speră, murmură Withal.

Cap răsucit, ochi mari şi umezi care se fixează pe Withal. 'Ce. . .

Unde . . .'

— La cele două întrebări la care sunt cel mai puţin în stare să răspund, băiete. Să le încercăm pe cele mai uşoare. Mă numesc Withal, cândva din al treilea oraş Meckros. Eşti aici, oriunde ar fi aici,

pentru că stăpânul meu vrea. Se ridică cu un mormăit. 'Roti sa stai? Te aşteaptă în interior, nu departe.

Ochii se îndepărtară, concentraţi asupra celor trei Nacht-uri de la marginea marginii. 'Ce sunt acele lucruri? Ce face ăla?

„Bhoka'ral. Nachts. Numiţi-le după cum doriţi. Aşa cum am. Cel care face cuibul este Puie, un mascul tânăr. Acest cuib anume a durat aproape o săptămână – vezi cum este obsedat de el, ajustând crengi exact aşa, ţesând algele marine, învârtindu-se cu un ochi critic. Masculul mai în vârstă, de acolo şi privind pe Puie, este Rind. El este momente de hilaritate, după cum veţi vedea. Femela care se lăseşte pe
stâncă este Mape. Ai ajuns la un moment propice, băiete. Ceas.'

Constructorul de cuiburi, Puie, începuse să se îndepărteze de construcţia complicată de pe margine, coada neagră zvâcnind dintr-o parte în alta, cu capul clătinând. La cincisprezece paşi de cuib, s-a aşezat brusc, cu braţele încrucişate şi părea că studiază cerul incolor.

Femela, Mape, a încetat să se încălzească, s-a oprit o clipă, apoi a mers dezinvolt spre cuib.

Puie se încordă, chiar dacă se străduia vizibil să-şi păstreze privirea spre cer. Ajungând la cuib, Mape a ezitat, apoi a atacat. Driftwood, ierburi şi

crenguţe zburau în toate direcţiile. în câteva clipe, cuibul fusese distrus într-o frenezie sălbatică, iar Mape stătea ghemuit în epavă, urinând.

în apropiere, Rind se rostogolea într-o veselie neputincioasă.

Puie se prăbuşi într-o vădită deprimare.

— Acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori decât aş vrea să număr, spuse Withal, oftând.

— Cum de vorbeşti limba mea?

— Mi-ar plăcea o poftă, de la comercianţi. Stăpânul meu, se pare, a îmbunătăţit-o. Un cadou, aţi putea spune, unul dintre numeroasele cadouri, pe care nu le-am cerut niciunul. Bănuiesc, continuă el, că vei ajunge la sentimente similare, băiete. Ar trebui să plecăm.

Fraţilor, toţi. Fraţii mei -

Withal îl privi pe tânăr care se ridică în picioare. – înalt, observă el, dar am văzut mai înalt.

Durerea a inundat încă o dată trăsăturile tânărului şi s-a dublat. Withal s-a apropiat şi l-a sprijinit înainte să se răstoarne.

— E durere de fantomă, băiete. Durere de fantomă şi frică de fantomă. Luptă prin ea. 'Nu! E real! E *adevărat,* ticălosule!

Cu toate acestea, încordat în timp ce toată greutatea tânărului s-a instalat în braţele lui. – Destul de asta. Ridice în picioare!'

'Nu e bine! mor_

— Pe picioarele tale, la naiba!

O scuturare aspră, apoi Withal îl împinse.

Se clătină, apoi se îndreptă încet, respirând adânc, zdrenţuit. A început să tremure. 'Este atât de frig . . .'

— Respiraţie, băiete, este năucitor de cald. Şi tot mai fierbinte cu fiecare zi. Cu braţele înfăşurate, tânărul îl privi pe Withal. 'Cum

ai trăit de mult. . . a locuit aici?

— Mai lung decât mi-aş dori. Unele alegeri nu sunt pentru tine. Nu pentru tine, nu pentru mine. Acum, stăpânul nostru îşi pierde răbdarea. Urmaţi-mă.'

Tânărul s-a împiedicat în spatele lui. „Ai spus „al nostru”.” – Am făcut-o?

'Unde sunt hainele mele? Unde sunt – nu, nu contează – mă doare să-mi amintesc. Nu contează.'

Ajunseră la margine, iar iarba uscată trăgându-le de picioare în timp ce se îndreptau spre interior. Nacht-ii li s-au alăturat, urcând şi ţopăind, ţipând şi pufnind în timp ce ţineau pasul.

La două sute de paşi în faţă era ghemuit un cort zdrenţuit, pânza albită de soare şi pătată. Din intrarea largă, unde cea mai mare parte a unei laturi fusese trasă în spate, pentru a dezvălui interiorul, stropi de fum cenuşiu-maroniu au plutit.

Unde stătea o siluetă cu glugă.

'El este?' a întrebat tânărul. – Ăsta e stăpânul tău? Eşti un sclav, atunci?

„Servesc”, a răspuns Withal, „dar nu sunt
deţinut”. 'Cine este el?'

Withal privi înapoi. – El este un zeu. A observat scrisul de neîncredere de pe chipul flăcăului şi a zâmbit ironic. – Cine a văzut zile mai bune.

Soţii Nacht s-au oprit şi s-au înghesuit într-un grup de trei.

Ultimii paşi pe pământul ofilit, apoi Withal făcu un pas într-o parte. – L-am găsit pe şuviţă, îi spuse el figurii aşezate, cu câteva clipe înainte ca pescăruşii şopârlă.

întunericul ascundea trăsăturile Zeului Infirm, aşa cum a fost vreodată cazul când Withal fusese chemat la o participare. Fumul de la brazier a umplut cortul, prelingându-se pentru a curge de-a lungul brizei blânde. O mână noduroasă şi subţire a ieşit din faldurile unei mâneci în timp ce zeul făcu un gest. – Mai aproape, râpă el. 'Sta.'

„Tu nu eşti zeul meu”, a spus tânărul.

'Sta. Nu sunt nici mărunt, nici prea sensibil, tânăr războinic.

Withal îl privi pe băiat ezitând, apoi se aşeza încet pe pământ, cu picioarele încrucişate, cu braţele înfăşurate în jurul corpului lui tremurând. 'E frig.'

— Nişte blănuri pentru oaspetele nostru, Withal.

— Blanuri? Nu avem niciuna... Se opri când observă pielea de urs mănunchiată lângă el. L-a strâns şi l-a împins în mâinile flăcăului.

Zeul schilodit a împrăştiat nişte seminţe pe cărbunii brazierului. Sunete de pop, apoi mai mult fum. *'Pace.* încălzeşte-te, războinică, în timp ce-ţi spun despre pace. Istoria este fără greşeală şi chiar şi muritorul cel mai puţin observator poate fi făcut să înţeleagă, prin nenumărate repetiţii. Vedeţi pacea ca
puţin mai mult decât absenţa războiului? Poate că, la nivel de suprafaţă, este doar atât. Dar permiteţi-mi să descriu caracteristicile păcii, tânărul meu prieten. O plictisire omniprezentă a simţurilor, o decadenţă care afectează cultura, evidenţiată de o obsesie tot mai mare pentru divertismentul scăzut. Virtuţile extremităţii – onoarea, loialitatea, sacrificiul – sunt înălţate ca nişte icoane proaste, monedă pentru cea mai ieftină muncă. Cu cât pacea durează mai mult, cu atât aceste cuvinte sunt folosite mai mult şi devin mai slabe. Sentimentalitatea pătrunde în viaţa de zi cu zi. Totul devine o batjocură de sine, iar spiritul creşte. . . neliniştit.'

Zeul schilodit făcu o pauză, cu respiraţia zguduită. „Este acesta un pesimism singular? Permiteţi-mi să continui cu o descriere a ceea ce urmează unei perioade de pace. Războinici bătrâni stau în taverne, spunând poveşti despre tinereţea viguroasă, trecutul lor când toate lucrurile erau mai simple, mai clare. Ei nu sunt orbi la decăderea din jurul lor, nu sunt imuni la pierderea respectului pentru ei înşişi, pentru tot ceea ce au dat pentru regele lor,

Fraţilor, toţi. Fraţii mei -
pământul lor, concetăţenii lor.

„Tinerii nu trebuie abandonaţi uitării. Există întotdeauna duşmani dincolo de graniţe şi, dacă nu există niciunul în adevăr, atunci trebuie să fie modelat. Crime vechi săpate din pământul indiferent. Ulituri şi insulte deschise sau zvonuri despre acestea. O ameninţare percepută dintr-o dată acolo unde nu a existat înainte. Motivele nu contează – ceea ce contează este că războiul este modelat din pace şi, odată ce călătoria este începută, se naşte un impuls irezistibil.

— Bătrânii războinici sunt mulţumiţi. Tinerii sunt în flăcări de zel. Regele se teme, dar este eliberat de presiunile interne. Armata îşi trage uleiul şi piatra de ascuţit. Forjele explodează cu fier topit, nicovalele sună ca clopotele templului. Vânzătorii de cereale şi armurierii şi îmbrăcămintei şi vânzătorii de cai şi nenumăraţi alţi furnizori zâmbesc cu plăcerea bogăţiei iminente. O nouă energie a cuprins regatul, iar acele câteva voci ridicate în obiecţie sunt repede reduse la tăcere. Acuzaţiile de trădare şi execuţie sumară îi convinge în curând pe cei care se îndoiesc.

Dumnezeul Infirm şi-a întins mâinile. „Pacea, tânărul meu războinic, se naşte din uşurare, este îndurată în epuizare şi moare cu amintiri false. Fals? Ah, poate sunt prea cinic. Prea bătrân, martor la mult prea mult. Oare onoarea, loialitatea şi sacrificiul există cu adevărat? Se nasc astfel de virtuţi numai din extremitate? Ce le transformă în cuvinte goale, cuvinte devalorizate prin suprasolicitarea lor? Care sunt regulile economiei spiritului, civilizaţia pe care o răsuceşte şi o batjocoreşte în mod repetat?
Se mişcă uşor şi Withal simţi respectul zeului. – Withal al celui de-al treilea oraş. Ai purtat războaie. Ai falsificat arme. Ai văzut loialitate şi onoare. Ai văzut curaj şi sacrificiu. Ce zici de toate astea?

— Nimic, răspunse Withal.

Hacking râs. – Ţi-e teamă să mă înfurii, da? Nu este nevoie. îţi dau voie să-ţi spui părerea.

— Am stat în partea mea de taverne, spuse Withal, în compania colegilor veterani. O companie selectă, poate, nu a devenit atât de oarbă de sentimentalism încât să creeze nostalgie din vremuri de

groază şi teroare. Am dezvăluit acele zile ale tinereţii noastre? Nu. Am vorbit despre război? Nu dacă am putea evita asta şi am muncit din greu pentru a o evita.

'De ce?'

'De ce? Pentru că feţele revin. Atât de tineri, unul după altul. O sclipire de viaţă, o eternitate de moarte, acolo în mintea noastră. Pentru că despre loialitate nu trebuie vorbit, iar onoarea trebuie îndurată. în timp ce curajul trebuie supravieţuit. Acele virtuţi, înlănţuit, aparţin tăcerii.

— într-adevăr, zise zeul, aplecându-se înainte. „Totuşi, cum proliferează în pace! Cântat din nou şi din nou, de parcă o declaraţie solemnă conferă aceleaşi calităţi vorbitorului. Nu te fac să tresăriţi, de fiecare dată când le auzi? Nu ţi se răsucesc în intestin, nu te strâng tare de gât? Nu simţi o furie...

— Da, mârâi Withal, când aud că obişnuiau să ridice un popor din nou la război.

Zeul schilodit tăcu o clipă, apoi se lăsă pe spate şi respinge cuvintele lui Withal cu o mişcare neglijentă a mâinii. Şi-a îndreptat atenţia asupra tânărului războinic. „Am vorbit despre pace ca pe o anatemă. O otravă care slăbeşte spiritul. Spune-mi, războinică, ai vărsat sânge?

Tânărul tresări sub blănurile lui. Tremuraturi de durere i-au traversat faţa. Apoi frica. – Sânge vărsat? Vărsat, jos, atât de mult – peste tot. Eu nu... nu pot... oh, fiicele mă iau...

„Oh, nu,” şuieră Zeul Infirm, „nu Fiicele”, te- *au luat.* Te-am ales pe tine. Pentru că regele tău m-a trădat! Regele tău era flămând după puterea pe care i-am oferit-o, dar nu după cucerire. Nu, pur şi simplu a căutat să se facă inatacabili pe sine şi pe oamenii lui. Degete deformate strânse în pumni. *'Nu îndeajuns de bun!'*

Zeul schilodit părea să se spasme sub păturile lui zdrenţuite, apoi tuşi jalnic.

Un timp mai târziu, hacking-ul a încetat. Mai multe seminţe pe cărbuni, fum răscolit, apoi: „Te-am ales, Rhulad Sengar, pentru darul meu. Vă amintiţi?'

Fraţilor, toţi. Fraţii
mei -

Tremurând, cu buzele ciudat de albastre, chipul tânărului războinic a suferit o serie de expresii încordate, care s-au terminat cu groază. El a dat din cap. 'Am murit.'

— Ei bine, murmură Zeul Infirm, fiecare dar are un preţ. Există puteri îngropate în acea sabie, Rhulad Sengar. Puteri neimaginate. Dar ei sunt reticenţi să cedeze. Trebuie să plătiţi pentru ele. în luptă. Cu moartea. Nu, ar trebui să fiu precis în asta. Odată cu moartea *ta* , Rhulad Sengar.

Un gest, iar sabia pestriţă era în mâna Zeului Infirm. L-a aruncat jos în faţa tânărului războinic. „Prima ta moarte s-a încheiat şi, drept consecinţă, abilităţile tale – puterile – au crescut. Dar este doar începutul, la-ţi arma, Rhulad Sengar. Următoarea ta moarte se va dovedi mai uşor de suportat pentru tine? Probabil ca nu. Cu timpul, poate. . .'

Withal studie groaza de pe chipul tânărului războinic şi văzu sub ea licărirea *ambiţie.*

Hood, nu te întoarce.

Un moment lung, îngheţat, în care Withal a văzut ambiţia crescând ca nişte flăcări în spatele ochilor Tiste Edur.

Ah. Dumnezeul infirm este fântâna aleasă. Şi nu-l nega, Cu toate acestea, mâna ta este în asta, cufundată adânc. Deci foarte profund.

Fumul se răsfoi, apoi se învârte, orbindu-l pentru moment pe Withal, chiar dacă Rhulad Sengar întinse mâna spre sabie.

Mila unui zeu? Nu era convins.

în patru zile avea să sosească delegaţia Letherii. Trecuseră două nopţi de când Regele Vrăjitor îi chemase pe Seren, Huli şi Buruk cel Pale în audienţa lui la masa de sărbătoare. Spiritul lui
Buruk era ridicat, o evoluţie care nu o surprinsese pe Seren Pedac. Negustorii ale căror interese au fost temperate de înţelepciune au preferat întotdeauna pe termen lung eforturile speculative. Au existat întotdeauna vulturi de comerţ care flămânzeau după ceartă şi adesea profitau de o astfel de discordie, dar Buruk cel Pale nu era unul dintre ei.

Contrar dorinţelor celor din Letheras care îl înrolaseră pe Buruk, comerciantul nu dorea un război. Şi aşa, odată cu insinuarea lui Hannan Mosag că Edur va căuta pacea, tumultul din sufletul lui Buruk

se atenuase. Problema îi fusese luată din mâini.

Dacă Regele Vrăjitor dorea pace, era pregătit să se lupte. Dar încrederea lui Seren Pedac în Hannan Mosag crescuse. Liderul Edur poseda viclenie şi rezistenţă. Nu ar exista nicio manipulare la tratat, nicio trădare cusă în ţesătura declaraţiilor generoase.

O greutate fusese ridicată de pe ea, atenuată doar de Huli Beddict. Ajunsese să înţeleagă că dorinţele lui nu vor fi îndeplinite. Cel puţin, nu de Hannan Mosag. Daca ar avea războiul lui, ar trebui neaparat sa vina de la Letherii. Şi aşa, dacă ar urma acea cale, ar trebui să-şi inverseze loialităţile exterioare. Nu mai este de partea Tiste Edur, ci s-a acumulat la cel puţin un element al delegaţiei Letherii – o facţiune caracterizată prin trădare şi lăcomie necruţătoare.

Huli părăsise satul şi se afla acum undeva în pădure. Ea ştia că se va întoarce pentru adunarea tratatului, dar probabil că nu înainte. Nu l-a invidiat dilema lui.

Cu energie reînnoită, Buruk cel Pale a decis să se apuce să-şi vândă fierul de călcat şi pentru aceasta i s-a cerut să aibă însoţit un Achizitor. Trei Nerek i-au urmat în timp ce se îndreptau spre forje, fiecare purtând câte un lingou.

Plouase în mod constant de la sărbătoarea din casa lungă a Regelui Vrăjitor. Pe străzile pietroase curgea apa în râuri turgente. Nori acri atârnau jos în vecinătatea forjelor, acoperind pereţii de lemn şi de piatră cu funingine uleioasă. Sclavii îmbrăcaţi în mantii de ploaie grele se mişcau încoace şi încolo de-a lungul pasajelor înguste dintre zidurile compuse.

Seren i-a condus pe Buruk şi slujitorii săi către o clădire ghemuită de piatră, cu ferestre înalte, cu fante, intrarea la trei trepte de la nivelul solului şi flancată de coloane Blackwood sculptate pentru a imita bronzul ciocănit, complet cu nituri şi lovituri. Uşa era Blackwood incrustat cu argintiu şi fier negru, modelele un script arhaic, stilizat despre care Seren bănuia că conţinea securi forjate de umbră.

Se întoarse spre Buruk. – Trebuie să intru singur pentru început.

Uşa a fost deschisă, surprinzând-o, şi trei Edur s-au repezit afară,

Fraţilor, toţi. Fraţii mei -

împingând-o pe lângă ea. Ea se uită după ei, întrebându-se de tensiunea lor

expresii. Un fluturat de frică o străbătu. – Trimite-I pe Nerek înapoi, îi spuse ea lui Buruk. – Sa întâmplat ceva.

Negustorul nu s-a certat. Făcu un gest şi cei trei Nerek plecară în grabă.

în loc să intre în casa breslei, Seren şi Buruk s-au îndreptat spre strada centrală, văzând mai mulţi Edur ieşind din clădiri şi alei laterale pentru a alinia apropierea de cartierul nobiliar. Nimeni nu a vorbit.

— Ce se întâmplă, achizitor?

Ea clătină din cap. – Aici e bine. Aveau o vedere destul de clară pe stradă, la două sute sau mai mulţi paşi, iar în depărtare apăruse o procesiune. Ea a numărat cinci războinici Edur, unul care folosea un toiag în timp ce el şchiopăta. Alţi doi trăgeau o pereche de sănii peste pietrele alunecoase ale străzii. Un al patrulea a mers uşor înaintea celorlalţi.

— Nu este Binadas Sengar? întrebă Buruk. – Cel cu băţ, vreau să spun.

Seren dădu din cap. Părea să sufere, epuizat de straturi succesive de vindecare vrăjitorie. Războinicul care a mers înainte era în mod clar rudă cu Binadas. Aceasta a fost, deci, întoarcerea grupului pe care Hannan Mosag îl trimisese.

Şi acum văzu, legată de una dintre sănii, o formă înfăşurată – ascunsuri peste bucăţi de gheaţă care plângeau constant pe margini. O formă mai mult decât de rău augur. Inconfundabil.

— Ei poartă un cadavru, şopti Buruk.

Unde s-au dus? Blănurile alea mănunchiate – la nord, atunci. Dar nu e nimic acolo sus, nimic altceva decât gheaţă. Ce le-a cerut Regele Vrăjitor de la ei?

Amintirea divinaţiilor lui Feather Witch i-a revenit brusc, inexplicabil, iar frigul din oasele ei s-a adâncit. – Haide, spuse ea pe

un ton liniştit. – Spre secţia interioară. Vreau să fiu martor la asta. Ea s-a dat înapoi din mulţime şi a pornit.

— Dacă ne lasă, mormăi Buruk, grăbindu-se să ajungă din urmă.

„Rămânem în fundal şi nu spunem nimic”, ne-a instruit ea. – Probabil că toţi vor fi prea preocupaţi pentru a ne acorda multă atenţie.

— Nu-mi place asta, Acquitor. Nici una dintre ele. îi împărtăşea teama, dar nu spuse nimic.

Au trecut podul cu mult înaintea procesiunii, deşi era evident că acel cuvânt îi precedase. Familiile nobile erau toate afară în complex, nemişcate în ploaie. Primii dintre ei au fost Tomad şi Uruth, un spaţiu respectuos în jurul celor doi Edur şi a sclavilor lor.

— Este unul dintre fraţii Sengar, spuse Seren Pedac pe sub răsuflarea ei. Buruk a auzit-o.

„Tomad Sengar a fost cândva un rival al lui Flannan Mosag pentru

tronul, mormăi el. – Cum va lua asta, mă întreb? Ea aruncă o privire spre el. 'De unde stii ca?'

— Am fost informat, achizitor. Asta nu ar trebui să te surprindă, luând în considerare toate lucrurile.

Procesiunea ajunsese pe pod.

Ah.' Buruk oftă. – Regele vrăjitor şi K'risnanul său au ieşit din cetate.

Udinaas stătea la un pas în spatele lui Uruth, pe dreapta ei, ploaia curgându-i pe faţă.

Rhulad Sengar era mort.

Era indiferent la acest fapt. Un tânăr Edur dornic de violenţă – au fost o mulţime, iar unul mai puţin nu a făcut nicio diferenţă. Faptul că era un Sengar a garantat practic că Udinaas va avea sarcina de a îmbrăca cadavrul. Nu aştepta cu nerăbdare asta.

Trei zile pentru ritual, inclusiv privegherea şi colorarea cărnii. în mintea lui, a trecut prin posibilităţi într-un fel detaşat, în timp ce ploaia se scurgea în spatele gulerului şi, fără îndoială, s-a adunat în gluga pe care nu se deranjase să o traseze deasupra capului. Dacă Rhulad ar fi rămas nesângerat, monedele ar fi fost de aramă, cu

Fraţilor, toţi. Fraţii mei -

discuri de piatră pentru a acoperi ochii. Dacă ar fi sângerat şi ucis în luptă, era probabil ca monede de aur să fie folosite. Monede leterii, mai ales. Destul de ei pentru a răscumpăra un prinţ. O risipă extravagantă pe care i s-a părut ciudat de delicios să o contemple.

Chiar şi aşa, simţea deja mirosul de carne arsă.

Privi grupul trecând podul, Frica trăgând sania pe care fusese aşezat trupul învelit al lui Rhulad. Binadas şchiopăta rău – trebuie să fi fost pagube considerabile, pentru a rezista vindecării vrăjitoare care trebuie să fi fost deja aruncată asupra lui. Theradas şi Midik Buhn. Şi Trull Sengar, în frunte. Fără suliţa mereu prezentă. *Deci, într-adevăr o bătălie.*

— Udinaas, ai proviziile tale? întrebă Uruth cu o voce plictisitoare.

— Da, stăpână, am, răspunse el, aşezându-şi o mână pe rucsacul de piele atârnat de umărul stâng.

'Bun. Nu vom pierde timpul în asta. Trebuie să îmbraci corpul. Nu altul.

— Da, stăpână. Cărbunii au fost aprinşi.

— Eşti un sclav harnic, Udinaas, spuse ea. – Mă bucur că eşti în casa mea.

Abia s-a împotrivit să se uite la ea la asta, confuz şi alarmat pe cât era de recunoaştere. *Şi dacă ai fi găsit sângele Wyval în mine, mi-ai fi rupt gâtul fără să stai pe gânduri.* – Mulţumesc, stăpână.

— A murit ca un războinic cu sânge, spuse Tomad. „O văd în mândria

fricii”.

Regele Vrăjitor şi cei cinci ucenici ai săi vrăjitori au mers cu paşi mari să intercepteze grupul când au ajuns pe această parte a podului, iar Udinaas a auzit gâfâitul de ultraj al lui Uruth.

Tomad întinse mâna să o liniştească cu o mână. – Trebuie să existe un motiv pentru asta, spuse el. – Hai, ne vom alătura lor.

Nu era nicio comandă să rămână în urmă, aşa că Udinaas şi ceilalţi sclavi i-au urmat pe Tomad şi Uruth în timp ce se îndreptau spre fiii lor.

Hannan Mosag şi K'risnan lui s-au întâlnit primii cu cortegiul. S-au schimbat cuvinte liniştite între Regele Vrăjitor şi Fear Sengar. O întrebare, un răspuns, iar Hannan Mosag păru

să se clatine. Ca unul singur, cei cinci vrăjitori s-au apropiat de el, dar ochii lor erau aţintiţi asupra formei învăluite a lui Rhulad, iar Udinaas a văzut un amestec de consternare, groază şi alarmă pe feţele lor tinere.

Privirea fricii se îndreptă de la Regele Vrăjitor la tatăl său când grupul lui Tomad a sosit. „Te- am dezamăgit, părinte”, a spus el. – Fiul tău cel mic a murit.

— Deţine cadoul, se răsti Hannan Mosag, cu un ton şocant de acuzator. – Am nevoie, dar el o ţine. Nu am fost suficient de clar în instrucţiunile mele, Fear Sengar?

Chipul războinicului se întunecă. —Am fost atacaţi, regele vrăjitor, de către Jheck. Cred că ştii cine şi ce sunt ei...

Tomad mârâi: – Nu.

Binadas a vorbit. – Sunt Soletaken, părinte. Capabil să-şi asume înfăţişarea lupilor. Intenţia lor era să revendice sabia...

— Ce sabie? întrebă Uruth. – Ce... – Destul de asta! strigă Hannan Mosag.

— Regele vrăjitor, spuse Tomad Sengar, apropiindu-se, Rhulad a murit. Poţi recupera acest cadou al tău...

— Nu este atât de simplu, interveni Frica. – Rhulad ţine sabia nemişcat – nu-i pot strânge degetele din strânsoare.

— Trebuie tăiat, spuse Hannan Mosag.

Uruth şuieră, apoi clătină din cap. – Nu, regele vrăjitor. Ţi este interzis să-l mutilezi pe fiul nostru. Frica, a murit Rhulad ca un războinic cu sânge?

'El a făcut.'

— Atunci interdicţiile sunt cu atât mai mari, îi spuse ea lui Hannan Mosag, încrucişându-şi braţele.

— Am *nevoie de* acea sabie!

în tăcerea încordată care a urmat acelei izbucniri, Trull Sengar a vorbit pentru prima dată. – Regele vrăjitor. Corpul lui Rhulad este încă îngheţat. Este posibil ca, la dezgheţ, strânsoarea sa de sabie să se slăbească. în orice caz, pare clar că problema necesită o discuţie calmă şi motivată. în cele din urmă, poate dovedi că dorinţele noastre conflictuale pot fi rezolvate printr-o formă de compromis. Şi-a înfruntat tatăl şi mama. „A fost sarcina noastră, dată de Regele Vrăjitor, să recuperăm un cadou, iar acel dar este sabia pe care o deţine acum Rhulad. Mamă, trebuie să îndeplinim sarcina cerută de la noi. Sabia trebuie pusă în mâinile lui Hannan Mosag.

în vocea ei era şoc şi groază, când Uruth a răspuns: „l-ai tăia mâinile fratelui tău mort? esti fiul meu? Aş-'

Soţul ei a oprit-o cu un gest aprig. – Trull, înţeleg dificultatea acestei situaţii şi sunt de acord cu sfatul tău că deciziile să fie reţinute pentru moment. Regele vrăjitor, trupul lui Rhulad trebuie să fie pregătit. Acest lucru poate fi efectuat fără să li se acorde atenţie mâinilor. Avem ceva timp, atunci, eşti de acord?

Tomad mârâi: – Nu.

Hannan Mosag a răspuns cu un semn scurt din cap.

Trull s-a apropiat de Udinaas, iar sclavul a putut vedea epuizarea războinicului, sângele vechi al nenumăratelor răni din armura lui zdrenţuită. „Preluaţi controlul asupra corpului”, spuse el pe un ton liniştit. – Către Casa Morţilor, aşa cum ai face cu oricare altul. Totuşi, nu vă aşteptaţi ca văduvele să participe la ritual – trebuie să amânăm asta până când anumite probleme sunt rezolvate.

— Da, stăpâne, răspunse Udinaas. S-a rotit şi i-a ales pe Hulad şi încă unul dintre colegii săi sclavi. – Ajută-mă cu legăturile săniei. Cu acord solemn, ca întotdeauna.

Ambii bărbaţi cărora li s-a adresat erau în mod evident speriaţi. Acest tip de conflict deschis între Hiroth Edur a fost fără precedent. Păreau în pragul panică, deşi cuvintele lui Udinaas i-au liniştit oarecum. Au existat valori în ritual, iar stăpânirea de sine era primul dintre ele.

Trecând pe lângă Edur, Udinaas şi-a condus pe cei doi colegi de sclavi la sanie. Pânza ceară care acoperă gheaţa încetinise topirea, deşi

plăcile de sub ea erau mult diminuate, marginile înmuiate şi alb ca laptele. Frica i-a trecut hamul lui Udinaas. Ceilalţi doi sclavi ajutând, au început să-l târască spre structura mare de lemn unde

se află Edur

cadavrele erau pregătite pentru înmormântare. Nimeni nu i-a oprit.

Seren Pedac îl prinse de braţul lui Buruk şi începu să-l tragă înapoi spre pod. El îi aruncă o privire sălbatică, dar cu înţelepciune nu spuse nimic.

Nu reuşeau să descurce pe nevăzut trecerea, iar Seren simţi că transpiraţia îi înţepătură pe gât şi în partea mică a spatelui, în timp ce îl îndruma pe comerciant înapoi spre tabăra de oaspeţi. Nu au fost abordaţi, dar prezenţa lor fusese, fără îndoială, marcată. Consecinţele vor rămâne nedeterminate, până când conflictul la care au fost martori va fi rezolvat.

Nerek întinsese o prelată de pe unul dintre vagoane pentru a proteja vatra pe care o ardeau continuu. Au fugit din flăcările fumurii de îndată ce Buruk şi Seren au sosit, dispărând rapid în corturile lor.

— Aşa arată, mormăi Buruk în timp ce se apropia de vatră şi întinse mâinile, „ar fi o problemă serioasă. Regele vrăjitor a fost

Tomad mârâi: –
Nu
zguduit şi numi place această vorbă despre un cadou. O sabie? Un fel de sabie, da? Un cadou de la cine? Cu siguranţă nu o alianţă cu Jheck...

— Nu, încuviinţă Seren, dat fiind că a fost Jheck cu care s-au luptat. Nu e nimic altceva acolo, Buruk. Nimic.'

Se gândi la scena aceea de cealaltă parte a podului. Fratele fricii, nu Binadas, ci celălalt, care sfătuise raţiunea, el

a interesat-o. Atrăgător din punct de vedere fizic, desigur. Majoritatea Edur au fost. Dar au fost mai multe. A fost . . . inteligenţă. Şi durere. Seren se încruntă. A fost întotdeauna atrasă de cei răniţi.

— O sabie, gândi Buruk, privind în flăcări, de atâta valoare încât Hannan Mosag se gândeşte la mutilarea cadavrului unui războinic însângerat.

— Nu ţi se pare ciudat? întrebă Seren. – Un cadavru, ţinându-se de o sabie atât de strânsă până şi Fear Sengar nu-l poate slăbi?

— Poate îngheţat?

— Din momentul morţii?

El a mormăit. – Presupun că nu, cu excepţia cazului în care fraţilor lui le-a luat ceva timp să ajungă la el.

— Cel puţin o zi sau mai mult. Desigur, nu ştim circumstanţele, dar pare puţin probabil, nu-i aşa?

— Da. Buruk ridică din umeri. – O înmormântare a naibii de Edur. Asta nu-l va pune pe Regele Vrăjitor într-o dispoziţie bună. Delegaţia va ajunge exact la momentul nepotrivit.

— Cred că nu, spuse Seren. – Mai ales Hannan Mosag. Cu excepţia cazului în rândul unui popor divizat.

Un zâmbet rapid, amar. 'Noi?'
Edur au fost dezechilibrate de asta. există o rezoluţie rapidă, vom fi

— Letherii, Buruk. Nu fac parte din delegaţie. Nici, strict vorbind, nu eşti.

— Nici Huli Beddict, a adăugat el. „Totuşi, ceva îmi spune că suntem legaţi iremediabil de acea plasă, indiferent dacă vede lumina zilei sau se scufundă în adâncuri.”

Tomad mârâi: – Nu.

Ea nu spuse nimic, pentru că avea dreptate.

Sania alunecă cu uşurinţă de-a lungul paielor ude şi Udinaas ridică o cizmă pentru a-şi opri progresul de-a lungul platformei de piatră. Nevorbind, cei trei sclavi au început să desprindă curelele, smulgându- le de sub corp. Prelata a fost apoi ridicată limpede. Plăcile de gheaţă se sprijineau pe o formă înfăşurată în pânză, formată în mod clar de corpul pe care îl conţinea şi toţi trei văzură în acelaşi timp că falca lui Rhulad se deschisese în moarte, ca şi cum ar fi scos un ţipăt tăcut şi nesfârşit.

Hulad se dădu înapoi. – Păstrează-ne rătăciţi, şuieră el.

— Este destul de comun, Hulad, spuse Udinaas. – Voi doi puteţi pleca, dar mai întâi trageţi cufărul aici, cel sprijinit pe role.

— Monede de aur, atunci?

— Aşa presupun, a răspuns Udinaas. „Rhulad a murit un războinic cu sânge. Era născut nobil. Deci, trebuie să fie aur.

— Ce risipă, spuse Hulad.

Celălalt sclav, Mm, a zâmbit şi a spus: „Când Edur vor fi cuceriţi, ar trebui să facem o companie, noi trei, pentru a jefui tumul”. El şi Hulad au tras cufărul de-a lungul alergătorilor.

Cărbunii erau roşii, foaia de fier neagră de căldură.

Udinaas a zâmbit. – Sunt secţii în tumul alea, Mm. Şi spectre din umbră care îi păzesc.

— Atunci angajăm un mag care îi poate risipi. Wraithurile vor dispărea, împreună cu fiecare Edur blestemat. Nimic decât oase putrezite. Visez la acea zi.

Udinaas aruncă o privire spre bătrân. – Şi cât de îndatorat eşti, Irim?

Rânjetul dispăru. – Doar atât. Aş fi în stare să plătesc. Pentru nepoţii mei, care sunt încă în Trate. Plăteşte-te, Udinaas. Nu visezi la fel pentru tine?

— Unele datorii nu pot fi plătite cu aur, Mm. Visele mele nu sunt

Tomad mârâi: –
Nu.
de bogăţie.

'Nu.' Zâmbetul lui Irim a revenit. – Vrei doar inima unei fete atât de mult deasupra ta, nu ai speranţa Errantului de a o deţine. Săracul Udinaas, clătinăm cu toţii din cap la tristeţea asta.

— Mai puţin tristeţe decât milă, bănuiesc, spuse Udinaas, ridicând din umeri. 'Destul de aproape. Poti pleca.'

— Duhoarea persistă chiar şi acum, spuse Hulad. – Cum poţi suporta asta, Udinaas?

— Informaţi-I pe Uruth că am început.

Nu era momentul să fii singur, totuşi Trull Sengar s-a trezit chiar aşa. Realizarea a fost bruscă, iar el clipi, dând încet sens împrejurimilor. Se afla în casa lungă, locul naşterii lui, în picioare în faţa stâlpului central cu lama săbiei proeminentă. Căldura din vatră părea incapabilă să-i ajungă până la oase. Hainele îi erau ude.

îi lăsase pe ceilalţi afară, blocaţi în liniştea lor ciocnire de voinţe. Regele vrăjitor şi nevoia lui împotriva lui Tomad şi Uruth şi insistenţa lor asupra respectării corespunzătoare a unui războinic cu sânge mort, un războinic care era fiul lor.

Cu acest conflict, Hannan Mosag şi-ar putea pierde autoritatea în rândul Tiste Edur.

Regele vrăjitor ar fi trebuit să dea dovadă de constrângere. Acest lucru ar fi putut fi rezolvat în linişte, necunoscut altcuiva. Cât de greu poate fi să smulgi o sabie din mâinile unui mort? Şi dacă vrăjitoria era implicată – şi cu siguranţă părea să fie – atunci Hannan Mosag era în elementul său. Avea şi K'risnan-ul lui. Ar fi putut face ceva. Si daca nu. .

. *apoi tăiaţi degetele lui off.* Un cadavru nu mai adăposteşte spiritul. Moartea rupsese legarea. Trull nu simţea nimic pentru carnea rece de sub gheaţă. Nu mai era Rhulad, nu mai era.

Dar acum nu putea exista nicio şansă de secret. Cearta fusese martoră şi, conform tradiţiei, la fel trebuie să fie şi rezoluţia.

Ş i . . . conteaza ceva din ele?

Nu am avut încredere în Rhulad Sengar. Cu mult înainte de eşecul lui

Tomad mârâi: –
Nu.
la paza de noapte.

Acesta este adevărul. Ştiam... îndoieli.

Gândurile lui nu l-au putut duce mai departe. Angoarea a crescut într- un potop, arzând ca acidul. De parcă şi-ar fi crescut propriul demon, uriaş şi flămând, şi ar putea doar să privească cum se hrăneşte cu sufletul lui. Regretul roade şi vinovăţia avidă, remuşcarea o sărbătoare nesfârşită.

Suntem sortiţi, acum, să dăm răspuns la moartea lui, iar şi iar. Nenumărate răspunsuri, pentru a înghesui întrebarea solitară a vieţii lui. Este soarta noastră, deci, să suferim sub asediul a tot ceea ce nu poate fi cunoscut niciodată?

Au fost străini care asistau la scenă. Realizarea a fost bruscă, şocantă. Un comerciant şi Achizitorul lui. Letherii vizitatori. Spioni în avans ai delegaţiei tratatului.

Confruntarea lui Hannan Mosag a fost o greşeală îngrozitoare din multe puncte de vedere. înalta stima a lui Trull pentru Regele Vrăjitor fusese deteriorată, murdară şi tânjea după lumea de o lună trecută, înainte de descoperirea defectelor şi a fragilităţilor.

Căpătând prin pădure, mintea plină de urgenţa veştilor îngrozitoare . O suliţă rămasă în urma lui, vârful de fier îngropat adânc în pieptul unui Letherii. Picioarele de plumb îl trec prin umbră, mocasinii bătând pe traseul pătat. Sentimentul că tocmai am ratat ceva, un prevestire neasistat. Ca şi cum ai intra într-o cameră din care tocmai a ieşit altcineva, deşi în cazul lui camera fusese o catedrală din pădure, Hiroth
pământ sfinţit şi nu văzuse niciun semn de trecere care să dea substanţă suspiciunii sale.

Şi tocmai acest simţ îi revenise. Trecuseră prin evenimente grele, toate fără a ţine seama de semnificaţie, de adevăruri ascunse. Cerinţele supravieţuirii le forţaseră un fel de neglijenţă.

Un val gelid de convingere se ridica în interiorul lui Trull Sengar şi ştia, solid ca un cuţit în inima lui, că ceva groaznic urma să se întâmple.

Stătea în picioare, singur în casa lungă.

Cu faţa spre stâlpul central şi sabia lui strâmbă.

Şi nu se putea mişca.

Tomad mârâi: – Nu.

Trupul lui Rhulad Sengar era îngheţat. O siluetă cenuşie palidă, cu membrele rigide, întinsă pe platforma de piatră. Capul dat pe spate, ochii strânşi închişi, gura întinsă lung, de parcă s-ar strădui să respirăm niciodată. Mâinile războinicului erau închise în jurul unei săbii ciudate, pete, cu lamă dreaptă, cu ramă de îngheţ şi pătată de sânge uscat.

Udinaas umpluse găurile nasului şi urechilor cu ceară.

El ţinea cleştele, aşteptând ca prima monedă de aur să atingă căldura optimă pe placa de fier suspendată deasupra cărbunilor. Pusese unul pe cearşaf, apoi, douăzeci de bătăi de inimă mai târziu, altul. Ordinea de plasare a războinicilor cu sânge născuţi nobili era precisă, la fel ca şi timpul alocat întregului ritual. Aşteptarea lui Udinaas a fost o perioadă de repetare şi epuizare ameţitoare.

Dar un sclav ar putea fi aplecat pentru orice sarcină. S-au găsit adevăruri dure doar în denigrarea propriului spirit, dacă cineva era înclinat să le caute. *Ar trebui, de exemplu, un bărbat să necesite autojustificare. înainte de, să zicem, crimă sau alte atrocităţi.*

Luaţi acest corp. Un tânăr al cărui trup este acum o proclamare a morţii. Edur folosesc monede. Letherii folosesc în, plumb şi piatră. în ambele, nevoia de a acoperi, de a deghiza, de a ascunde oribila absenţă scrisă acolo în acel chip nemişcat.

Deschis sau închis, a început cu ochii.

Udinaas strânse cu cleştele marginea monedei Letherii. Aceste prime două trebuiau să fie puţin mai reci decât celelalte, ca nu cumva să se spargă ochii din spatele pleoapelor. A fost martor la asta odată, când a fost ucenic la un bătrân sclav care începuse să-şi piardă simţul timpului. Sfârâit, apoi un jet exploziv de fluid fără viaţă, urât mirositor şi tulbure de degradare, moneda aşezându-se mult prea adânc în priză, evaporarea şuierătoare şi pielea încreţită şi înnegrită.

Se întoarse pe scaun, având grijă să nu scape moneda, apoi se aplecă peste chipul lui Rhulad Sengar. A coborât discul de aur fierbinte.

Un sfârâit moale, în timp ce pielea capacului s-a topit, toată umezeala a tras din ea, astfel încât s-a strâns în jurul monedei.

Tomad mârâi: – Nu.

Ţinând- o tare.

A repetat sarcina cu a doua monedă.

Căldura din cameră dezgheţa cadavrul şi, în timp ce Udinaas muncea să pună monede pe trunchi, era în permanenţă uluit de mişcare. Spatele arcuit s-a aşezat, un cot emiţând o bufnitură moale, râuri de apă topită care se târără peste piatră pentru a picura din laterale, de parcă trupul ar plânge acum.

Duhoarea pielii arse era densă în aerul fierbinte şi umed. Cadavrul lui Rhulad Sengar trecea printr-o transformare, dobândind armuri strălucitoare, devenind altceva decât Tiste Edur. în mintea lui Udinaas, el a încetat să mai existe ca un lucru odată ce trăia, munca dinaintea sclavului puţin diferită de a repara plasele.

Piept, până la abdomen. Fiecare suliţă înfăşurată cu lut şi ulei, încercuită cu monede apoi sigilată. Pelvis, coapse, genunchi, tibie, glezne, vârful picioarelor. Umeri, braţe, coate, antebraţe.

O sută şaizeci şi trei de monede.

Udinaas şi-a şters transpiraţia de pe ochi, apoi s-a ridicat şi a mers, cu membrele dureroase, până la ceaunul care conţinea ceara topită. Habar nu avea cât timp trecuse. Duhoarea îi ţinea pofta de mâncare la distanţă, dar umpluse de o jumătate de duzină de ori golul din stomac cu apă rece. Afară, ploaia continuase, lovindu-se pe acoperiş, învârtindu-se peste pământ dincolo de pereţi. Un sat în doliu – nimeni nu l-ar deranja până nu va apărea.

Ar fi preferat ca o jumătate de duzină de văduve Edur să conducă depunerea monedelor, cu el la staţia lui obişnuită, îngrijindu-se de foc. Ultima dată când făcuse asta în singurătate fusese cu tatăl lui Uruth, ucis în luptă de Arapay. Fusese mai tânăr atunci, uimit de spectacol şi de rolul său în realizarea lui.

Ataşând mânerul de ceaun, Udinaas îl ridică din vatră şi îl duse cu grijă înapoi la cadavru. O acoperire groasă pe partea din faţă şi pe părţile laterale ale cadavrului. Un timp scurt pentru ca ceara să se răcească – nu prea mult, deci că a crăpat când întoarse trupul – apoi se va întoarce la monedele de aur.

Udinaas se opri o clipă, stând deasupra mortului Tiste Edur. – Ah, Rhulad, oftă el. – Cu siguranţă te-ai putea pavan în faţa femeilor acum, nu-i aşa?

— Aînceput doliu.

Tomad mârâi: – Nu.

Trull tresări, apoi se întoarse şi o găsi pe Fear stând lângă umărul lui. 'Ce? Oh. Atunci ce s-a hotărât?

'Nimic.' Fratele său s-a îndepărtat şi a mers spre vatră. Faţa i s-a răsucit în timp ce privea flăcările scăzute. – Regele vrăjitor proclamă eforturile noastre un eşec. Mai rău, el crede că l-am trădat. Ar ascunde această suspiciune, dar o văd totuşi.

Trull tăcu o clipă, apoi murmură: – Mă întreb când a început trădarea. Şi cu cine.

„Te-ai îndoit de acest „cado” încă de la început.

— Mă îndoiesc şi mai mult acum. O sabie care nu îşi va renunţa strânsoarea asupra unui războinic mort. Ce fel de armă este asta, Frica? Ce vrăjitorie răzbate în ea? S-a înfruntat pe fratele său. – Te-ai uitat atent la acea lamă? Oh, făcut cu îndemânare, dar există. . . cioburi, prinse în fier. Din alt metal, care a rezistat forjării. Orice ucenic spadasin ar putea să-ţi spună că o astfel de lamă se va sparge la prima lovitură.

— Fără îndoială că vrăjitoria investită ar fi împiedicat asta, răspunse

Fear. – Deci, oftă Trull, trupul lui Rhulad este pregătit.

— Da, aînceput. Regele vrăjitor ne-a atras părinţii în intimitatea casei sale lungi. Tuturor celorlalţi le este interzis să intre. Va fi. . . negocieri.'

— Taierea mâinilor fiului lor cel mic, în schimbul a ce?

'Nu ştiu. Decizia va fi anunţată public, desigur. între timp, suntem lăsaţi în voia noastră.

— Unde este Binadas?

Frica a ridicat din umeri. – Vindecătorii l-au luat. Vor trece zile până să-l vedem din nou. Magii sunt greu de vindecat, mai ales când este un os rupt. Arapay care l-a îngrijit a spus că erau peste douăzeci de bucăţi libere

carnea şoldului lui. Toate trebuie trase la loc şi reparate. Muşchi şi tendoane de tricotat, vasele de sigilat şi sângele mort eliminat. Trull se apropie de o bancă de lângă un perete şi se aşeză, aşezându-şi capul în mâini. întreaga călătorie părea acum ireală, cu excepţia cicatricilor de

luptă pe carne şi armură şi dovezile brutale ale unui

cadavrul fiind îmbrăcat acum pentru înmormântare.

Tomad mârâi: – Nu.

Jheck-ul fusese Soletaken. Nu-şi dăduse seama. Lupii aceia. . .

A fi Soletaken era un dar aparţinând părintelui Shadow şi rudelor lui. A aparţinut cerurilor, unor creaturi cu o putere imensă. Că barbarii primitivi şi ignoranţi ar trebui să posede un dar al unei puteri atât de prodigioase şi sfinte nu avea sens.

Soletaken. Acum părea. . . sordid. O armă la fel de sălbatică şi la fel de banală ca un topor cu tăiş crud. Nu înţelegea cum poate fi aşa ceva.

— Ne aşteaptă o încercare gravă, frate.

Trull clipi la frică. – O simţi şi tu. Urmează ceva, nu-i aşa?

'Nu sunt obişnuit cu asta. . . la acest sentiment. De neputinţă. De . . . nestiind; necunoscand.' Şi-a frecat faţa, ca şi cum ar fi căutat să trezească cuvintele potrivite din muşchi, sânge şi oase. Ca şi cum tot ceea ce aştepta în el s-ar fi luptat vreodată, zadarnic şi frustrat, să găsească o voce pe care alţii să o poată auzi.

Un pumn de simpatie îl izbi pe Trull şi îşi lăsă privirea în jos, nemaivrând să fie martor la disconfortul fratelui său. – La fel este şi cu mine, spuse el, deşi recunoaşterea nu era pe deplin adevărată. Nu era neobişnuit cu neputinţa; nişte sentimente cu care ai învăţat să le trăieşti. Nu avea niciunul dintre talentele fizice, naturale ale Fear, nici uşurinţa fratelui său. Se părea că singura lui abilitate adevărată era aceea de a observa necruţătoare, înlănţuită de o imaginaţie întunecată. – Ar trebui să dormim puţin, a adăugat el. – Epuizarea nu se potriveşte acestor momente. Nimic nu va fi anunţat fără noi.

— Adevărat, frate. Frica ezită, apoi întinse mâna şi puse o mână pe umărul lui Trull. – Aş vrea să stai mereu alături de mine, fie şi numai pentru a mă împiedica să mă poticnesc. Mâna se retrase şi Fear se îndreptă spre camerele de dormit din spatele casei lungi.

Trull se uită după el, uluit de recunoaştere, pe jumătate neîncrezător. *în timp ce am spus cuvinte să-l consoleze, a făcut el la fel pentru mine?*

Theradas îi spusese că aud zgomotele bătăliei, din nou şi din nou, trecând prin vântul şi zăpada. Au auzit ţipete bestiale de durere, urlete de lup plângând în disperare de moarte. îl auziseră conducând

Tomad mârâi: –

Nu.

Jheck din calea lor. Auzit, până când distanţa le-a furat toată cunoştinţele despre soarta lui. Şi apoi, ei aşteptaseră sosirea inamicului, care nu a venit niciodată.

Trull uitase deja majoritatea acelor ciocniri, numerele contopindu-se într-unul singur, un coşmar haotic nepăşit din timp, învăluit în tifonul de zăpadă întins şi sfâşiat de vântul care se învârte, înfăşurându-se tot mai strâns. Legat şi purtat ca şi cum ar fi făcut disparat, deconectat de lume. *Aşa se păstrează cele mai groaznice momente din trecut? Se întâmplă această separare plină de durere pentru fiecare dintre noi – noi? . . supravieţuitori?* The câmpul de tumul propriu al minţii, poteca şerpuind între pământul îngrămădit ascund pietrele grele şi cavernele întunericului cu pereţii lor vopsiţi cu sânge şi pietrele pârjolite de foc – un traseu de viaţă, părăsit sub un cer gri. Odată mers pe jos, acea potecă nu mai putea fi parcursă niciodată. Nu se putea decât să se uite înapoi şi să cunoască groază la imensitatea şi acumularea răvăşită a încă mai multe tumule. Mai mult şi mai mult.

Se ridică şi se îndreptă spre saltea lui de dormit. Obosiţi de gândul celor cărora îi venerau Edur, care trăiseră zeci şi zeci de mii de ani şi groaza interminabilă a tot ceea ce se afla în spatele lor, drumul nesfârşit al faptei şi al regretului, oasele şi vieţile acum aşternut de praf rămăşiţe corodate, de metal – nimic mai mult, pentru că povara pe care o putea purta viaţa era atât de limitată, pentru că viaţa nu putea decât să meargă mai departe, mereu mai departe, pasajul realizând puţin mai mult decât o agitare de praf în urma ei.

Tristeţea devenită amară de disperare, Trull se lăsă jos pe salteaua căptuşită subţire, se întinse pe spate şi închise ochii.

Gestul nu a servit decât să-i dezlănţuie imaginaţia, imagine după imagine plângând la viaţă cu strigăte tăcute, dar de neconsolat, care îi umpleau capul.

S-a zguduit înaintea atacului şi, ca un războinic care se clătină fără sens înainte de o lovitură necruţătoare, a căzut înapoi în mintea lui, în uitare.

Ca un pat de aur într-un pârâu de munte, o strălucire înceţoşată înotând în faţa ochilor lui. Udinaas se lăsă pe spate, abia acum simţind pe deplin greutatea de plumb a muşchilor epuizaţi, atârnaţi ca lanţuri din oase. Duhoarea de carne arsă îi vopsise plămânii, acoperindu-i interiorul pieptului şi strecurându-i otrava insipidă în vene. Carnea i se simţea înfundată în zgură.

Se uită în jos la spatele împânzit cu aur al lui Rhulad Sengar.

Tomad mârâi: –
Nu.

Acoperirea cu ceară din forma se răcise, devenind mai opac cu fiecare clipă care trecea.

Bogăţia aparţine morţilor, sau aşa trebuie să fie pentru unul ca mine. Dincolo de îndemâna mea. A luat în considerare acele noţiuni, felul în care au plutit prin ceaţă din mintea lui. îndatorare şi sărăcie. Limitele definitorii ale majorităţii vieţilor. Doar o mică parte din populaţia Letherii cunoştea bogăţiile, se putea deda la excese. A lor era o lume distinctă, un paradis invizibil încadrat de interese şi preocupări necunoscute tuturor.

Udinaas se încruntă, curios de propriile sentimente. Nu era invidie. Doar tristeţea, un sentiment a tot ceea ce îi stătea în afara strângerii şi avea să rămână aşa. într-un fel ciudat, bogaţii Letherii îi devenise la fel de îndepărtaţi şi străini ca Edur. Era deconectat, diviziunea la fel de ascuţită şi absolută ca cea dinaintea lui acum – propriul sine uzat şi cadavrul învelit în aur din faţa lui. Vii şi morţi, mişcarea întunecată a corpului său şi imobilitatea perfectă a lui Rhulad Sengar.

S-a pregătit pentru sarcina sa finală înainte de a părăsi camera. Ceara se solidificase suficient pentru a permite răsturnarea corpului. La intrarea în această casă, părinţii lui Rhulad se aşteptau să-şi găsească fiul mort întins pe spate, devenit practic de nerecunoscut după monedele şi ceara. Transformat, de fapt, într-un sarcofag, deja îndepărtat, odată cu începutul călătoriei către lumea umbrelor.

Errant, ia-mă, am putere pentru asta?

Cadavrul fusese rostogolit pe vâsle de lemn cu mânere curbate, care erau ataşate ambele de o singură pârghie. Un stâlp de creastă cu patru picioare a fost aşezat transversal sub pârghie, oferind punctul de sprijin. Udinaas se îndreptă şi se poziţiona la pârghie, luând Blackwood-ul cu ambele mâini şi aşezând pe el greutatea părţii superioare a corpului. El ezită, lăsând capul în jos până când sprânceana i se sprijini pe antebraţe.

Wraith-ul din umbră a tăcut, fără nicio şoaptă la ureche de zile întregi. Sângele Wyvalului a adormit. Era singur.

Se aştepta la o întrerupere pe parcursul întregii proceduri.

Hannan Mosag şi K'risnan-ul lui, tunzând în cameră. A tăia

Tomad mârâi: –

Nu.

Degetele lui Rhulad sau toate mâinile. Neavând instrucţiuni contrare, Udinaas învelise sabia în ceară, uşor înclinată în timp ce ajungea în jos de-a lungul coapselor corpului.

A tras aer în piept, apoi a împins pârghia în jos. Ridicarea corpului o fracţiune. Crăpături în ceară, o reţea nebună de linii, dar asta era de aşteptat. Reparat uşor. Udinaas împinse mai tare, urmărind cum trupul începea să se întoarcă, înclinându-se pe o parte. Greutatea săbiei a învins ceara care acoperă lama, iar vârful s-a prăbuşit pe platforma de piatră, trăgând braţele cu ea. Udinaas înjură pe sub răsuflare, clipind din sudoarea din ochi. Foi de ceară de mărimea unei farfurii căzuseră. Monedele, cel puţin – văzu el uşurat – au rămas bine fixate.

A strecurat o curea de reţinere peste pârghie pentru a o ţine pe loc, apoi s-a mutat la cadavru. Repoziţionând sabia, a împins greutatea uriaşă în trepte, până când echilibrul s-a schimbat şi corpul s-a lovit pe spate.

Udinaas a aşteptat până şi-a recăpătat răsuflarea. A fost nevoie de un alt strat de ceară, pentru a repara deteriorarea. Apoi ar putea ieşi din acest coşmar.

Un sclav nu trebuie să se gândească. Erau sarcini de făcut. Prea multe gânduri se târau prin el, interferând cu concentrarea lui.

Se împletici înapoi la vatră pentru a recupera ceaunul de ceară.

Un pocnet ciudat în spatele lui. Udinaas se întoarse. Studie cadavrul, căutând locul unde ceara se desprinsese. Acolo, de-a lungul maxilarului, despicandu-se larg peste gura. Şi-a amintit de contorsiunea facială care fusese dezvăluită când legăturile au fost îndepărtate. Era posibil să fie nevoit să coasă buzele împreună.

Luă ceaunul şi se întoarse spre cadavru.

Văzu capul răsturnându-se înapoi.

O respiraţie înfiorătoare.

Şi apoi cadavrul a ţipat.

Din neant, o scenă s-a rezolvat încet, iar Trull Sengar s-a trezit în

Tomad mârâi: –
Nu.

picioare, încă o dată în mijlocul rafalei de vânt şi zăpadă învolburată. Era înconjurat, un inel de forme întunecate, vagi. Strălucirea mânjită a
ochilor de chihlimbar era fixată asupra lui, iar Trull întinse mâna spre sabia lui, doar ca să găsească teaca goală.

Jheck-ul îl găsise în sfârşit şi de data aceasta nu avea scăpare. Trull se întoarse şi din nou, în timp ce lupii uriaşi se apropiau. Urletul vântului îi umplea urechile.

A căutat un pumnal – orice – dar nu a găsit nimic. Mâinile îi erau amorţite de frig, iar zăpada care batea îi ustura ochii.

Mai aproape, acum, din toate părţile. Inima lui Trull bătea cu putere. El a fost plin de groază, umplut ca un om care se îneacă este umplut de pătrunderea apei mortale, de şocul tăgăduirii, de pierderea bruscă a tuturor puterilor şi, odată cu ea, de toată voinţa.

Lupii au încărcat.

Fălcile închise pe membrele lui, colţii lovindu-i pielea. A fost târât în jos sub greutatea atacului. Un lup şi-a închis gura în jurul gâtului. Mişcări înspăimântătoare de măcinare au mestecat prin muşchi. Oasele s-au spart. Gura îi ţâşnea plină şi fierbinte de sânge şi bilă. El s-a lăsat, incapabil nici măcar să se onduleze strâns, în timp ce fiarele îi sfâşiau braţele şi picioarele, i-au sfâşiat pântecele.

Nu auzea nimic altceva decât ţipetele vântului, urcând mereu.

Trull deschise ochii. Era întins pe saltea lui de dormit, durerea îi pulsa în muşchi cu amintirea fantomă a acelor dinţi sălbatici.

Şi am auzit ţipete.

Frica apăru pe intrarea, cu ochii lui straniu roşii, clipind uluit. —

Trull?

— Vine de afară, răspunse el, ridicându-se ţeapăn în picioare.

Au ieşit să vadă figuri alergând, convergând spre Casa Morţilor.

'Ce se întâmplă?'

Trull clătină din cap la întrebarea fratelui său. – Poate că

Tomad mârâi: –
Nu.
Udinaas . . .' Au pornit.

Doi sclavi s-au împiedicat de la intrarea în clădire, apoi au fugit în panică, unul dintre ei strigând incoerent.

Fraţii şi-au accelerat pasul.

Trull o văzu pe Achizitorul Letherii şi pe negustorul ei pe pod, figuri năvălindu-se pe lângă ei, în timp ce se apropiau încet şi ezitant.

Ţipetele nu se mai domoliseră. Era durere în acele strigăte şi groază. Sunetul, respiraţie reînnoită după răsuflare, făcea sângele gelificat în venele lui Trull. Aproape că putea. . .

Mayen era în prag, care era întredeschisă. în spatele ei stătea sclava Feather Witch.

Nici unul nu s-a mutat.

Frica şi Trull au ajuns la ei.

Capul lui Feather Witch se răsuci, cu ochii pe jumătate înnebuniţi, în timp ce se uitau la Trull, apoi la Frica.

Frica a venit de lângă logodnica lui din prag. Se uită înăuntru, cu faţa tresărind la fiecare ţipăt. – Mayen, spuse el, ţine pe toţi ceilalţi afară. Cu excepţia lui Tomad şi Uruth şi a Regelui Vrăjitor, când ajung. Trull... Numele a fost rostit ca pe o rugăminte.

Mayen făcu un pas înapoi, iar Trull înainta.

Una lângă alta, au intrat în Casa Morţilor.

O masă, o formă cocoşată, acoperită cu ceară ca pielea decojită, care dezvăluie strălucirea monedelor de aur, trântită la picioarele platformei de piatră, cu faţa în jos, cu fruntea pe genunchi, cu braţele strânse în jurul tibiei, dar încă ţinând sabia. O masă, o formă cocoşată, scoţând ţipete nesfârşite.

Sclavul Udinaas stătea în apropiere. Căra un cazan de ceară. Stătea pe o parte la doi paşi în stânga Letherilor, ceara vărsată printre crengi şi paie.

Udinaas murmura. Cuvinte liniştitoare tăind sub ţipete.

Se apropia mai mult de formă, pas cu pas atent.

Tomad mârâi: – Nu.

Frica făcu să pornească înainte, dar Trull îl prinse de braţ şi îl ţinu înapoi. Auzise ceva în acele ţipete. Veniseră să răspundă liniştirilor joase ale sclavului, sfidătoare la început, dar acum subţiri, vocea umplută de rugăciuni. Strangulat din nou şi din nou în fiori de disperare crudă. Şi prin toate acestea Udinaas a continuat să vorbească.

Soră binecuvântează-ne, acesta este Rhulad. Fratele meu.

Cine era mort.

Sclavul s-a ghemuit încet în faţa figurii oribile, iar Trull şi-a putut desluşi cuvintele în timp ce spunea: „Sunt monede în faţa ochilor tăi, Rhulad Sengar. De aceea nu vezi nimic, le-as elimina. Fraţii tăi sunt aici. Frica şi Trull. Ei sunt aici.'

Ţipetele au izbucnit atunci, înlocuite de plâns neputincios.

Trull se uită la Udinaas, apoi făcea ceva ce nu credea că este posibil. Sclavul întinse mâna şi luă capul lui Rhulad în mâini, aşa cum ar putea o mamă

copil de neconsolat. Tandru, dar ferm, mâinile l-au ridicat încet de genunchi.

Un sunet de hohote de hohote se auzi de la Frica, rapid redus la tăcere, dar Trull îl simţi pe fratele său tremurând.

Faţa – o , Părinte Shadow, faţa.

O mască înnebunită de ceară, crăpată şi cicatrice. Iar sub ea, monede de aur, topite pe carne – nici una nu se dislocase – înclinate ca solzii de armură din jurul maxilarului întins, al gurii gâfâind.

Udinaas se aplecă şi mai aproape, vorbi încet lângă urechea stângă a

lui Rhulad.

Cuvinte, răspunse cu un fior, un spasm care făcea ca monedele să dea un clic – sunetul audibil, dar stins sub ceară. Un picior răzuit peste plăcile de piatră din jurul platformei, s-a tras mai strâns.

Frica îl zgudui în strânsoarea lui Trull, dar acesta ţinu, şi-a reţinut fratele pe spate, când Udinaas se întinse la centură şi scotea un cuţit de lucru.

În şoapta; ritmic, aproape muzical. Sclavul ridică cuţitul. Aşezaţi

Tomad mârâi: –
Nu.
cu atenţie marginea lângă vârf de-a lungul monedei care acoperă ochiul stâng al lui Rhulad.

Faţa tresări, dar Udinaas îşi trase braţul drept într-un fel de îmbrăţişare, se aplecă mai aproape, fără să se oprească în murmurul lui. Apăsaţi cu marginea, mişcarea minute, apoi moneda a fulgerat când s-a desprins de-a lungul fundului. O clipă mai târziu a căzut.

Ochiul era închis, o zbârcitură roşie. Rhulad trebuie să fi căutat să o deschidă pentru că Udinaas a pus două degete pe capac şi Trull l-a văzut clătinând din cap în timp ce spunea ceva, apoi a repetat.
Un tic ciudat din capul lui Rhulad, iar Trull şi-a dat seama că fusese un semn din cap.
Udinaas a inversat apoi poziţia braţelor şi a pus muchia cuţitului la

ochiul drept al lui Rhulad.

Afară se auzi zgomotul unei mase de oameni, dar Trull nu se întoarse.

Nu putea să-şi tragă privirea de la Letherii, de la fratele său.
Era mort. Nu era nicio îndoială. Nici unul.

Sclavul, care lucrase la Rhulad o zi şi o noapte, umplând rănile de moarte cu ceară, ardând monede în carnea rece, care atunci îşi văzuse încărcătura revenind la viaţă, acum îngenunchea în faţa Edurului, cu vocea ţinând nebunia la distanţă. , vocea lui – şi mâinile – călăuzindu- l pe Rhulad înapoi la cei vii.

Un sclav Letherii.
Părinte Shadow; cine suntem noi să fi făcut asta?

Moneda a fost apreciată liberă.

Trull o trase pe Fear în timp ce se apropia. Nu a vorbit. Nu încă. Udinaas a întors cuţitul în teacă. Se lăsă pe spate, cu o mână

retrăgându-se să se aşeze pe umărul stâng al lui Rhulad. Apoi sclavul se pivotă şi ridică privirea spre Trull. – Nu este pregătit să vorbească. Ţipetele l-au epuizat, având în vedere greutatea monedelor care îi învelesc pieptul. Udinaas se ridică pe jumătate, intenţionând să se îndepărteze, dar braţul stâng al lui Rhulad foşni, mâna suspinând departe de strânsoarea săbiei, monedele clacănind în timp ce

Tomad mârâi: –

Nu.

degetele bâjbeau, apoi găsi braţul sclavului. Şi aţinut.

Udinaas aproape că a zâmbit – iar Trull a văzut pentru prima dată epuizarea bărbatului, extremitatea a tot ceea ce trecuse – şi s-a aşezat din nou. – Fraţii tăi, Rhulad, spuse el. – Trull şi Frica. Ei sunt aici să aibă grijă de tine acum. Nu sunt decât un sclav...

Două monede căzură în timp ce strânsoarea lui Rhulad se strânse.

— Vei rămâne, Udinaas, spuse Trull. – Fratele nostru are nevoie de tine. Avem nevoie de tine.'

Letherii dădu din cap. – Cum vrei, stăpâne. Doar. . . Sunt obosit. Eu... continui să întunec, doar ca să mă trezesc la sunetul propriei voci. El clătină din cap neputincios. – Nici măcar nu ştiu ce i-am spus fratelui tău... – Nu contează, intervin frica. – Ce ai făcut ' Cuvintele i s-au îndepărtat şi pentru o clipă i s-a părut că faţa lui se va mototoli. Trull văzu muşchii gâtului fratelui său încordaţi, apoi ochii lui Fear se închiseră strâns, trase adânc aer în piept şi redevenise el însuşi. El clătină din cap, incapabil

vorbi.

Trull se ghemui lângă Udinaas şi Rhulad. – Udinaas, înţeleg. Trebuie sa te odihneşti. Dar mai staţi câteva clipe, dacă puteţi.

Sclavul dădu din cap.

Trull şi-a mutat privirea, a studiat chipul devastat al lui Rhulad, cu ochii încă închişi – dar în spatele lor se simţea mişcare. – Rhulad. Este Trull. Ascultă-mă, frate. Ţine-ţi ochii închişi, deocamdată. Trebuie să luăm asta... această armură... de pe tine...

La asta, Rhulad clătină din cap.

— Sunt monede funerare, Rhulad...

'D-da. e u . . . stiu.'

Cuvinte crude şi grele, respiraţia împinsă dintr-un piept strâns.

Trull a ezitat, apoi a spus: – Udinaas a fost cu tine, singur, te pregăteşte...

'Da.'

— S-a epuizat, frate.

'Da. Spune-i mamei. Vreau. îl vreau.'

Tomad mârâi: –
Nu.
Desigur. Dar dă-i drumul acum, te rog...

Mâna a căzut departe de braţul sclavului, bătând puternic şi aparent nesimţit pe podea. Cealaltă mână, încă ţinând sabia, se zvâcni brusc.

Şi un zâmbet îngrozitor a apărut pe chipul lui Rhulad. 'Da. îl ţin nemişcat. Acest. Asta a vrut să spună.

Trull se dădu uşor înapoi.

Udinaas s-a târât pe o distanţă mică, s-a rezemat de cufărul de monede. Se trase într-o formă care făcea ecou cu cea a lui Rhulad şi, în clipa înainte de a-şi întoarce faţa, Trull văzu chipul umplut de angoasă.

Epuizare sau nu, pentru Udinaas pacea şi odihna erau la zece mii de paşi – Trull putea vedea asta, putea înţelege acel adevăr brutal. Rhulad avusese sclavul, dar pe cine avea Udinaas?

Nu un gând tipic Edur.

Dar nimic – *nimic* – *nu* era aşa cum era. Trull se ridică şi se apropie de Frica. Se gândi o clipă, apoi se întoarse spre intrarea. Mayen încă stătea acolo, lângă ea, Letherii, Vrăjitoarea Pene. Trull îi făcu semn spre sclav, apoi arătă spre locul în care se ghemuia Udinaas.

îi văzu faţa întinsă de groază. Am văzut-o clătinând din cap.

Apoi a fugit din clădire.

Trull se strâmbă.

O zarvă la intrare, iar Mayen se retrase din vedere.

Au apărut Tomad şi Uruth.

Iar în spatele lor, în timp ce înaintau încet, a venit Hannan Mosag.

Oh. Oh nu. Sabia. Sabia blestemata -

Capitolul zece

Petalele albe se rotesc şi se
ondulează în drumul lor în jos spre
marea fără adâncime.

Tomad mârâi: – Nu.

Femeia şi coşul ei, mâna ei luminând roşu într- o mişcare rapidă şi moale, împrăştiind acestea aripi pure, să călărească o clipă pe vânt. Ea stă în picioare, o zeiţă abandonată care naşte zborul care eşuează şi cade pe pieptul lat al râului. Un coş cu păsări destinate să se înece.

Vedeţi-o plângând în umbra trasă a oraşului mâna ei un lucru fără trup, cu gheare de trup şi neîncetat în repetare, ea dă moartea şi în ochii ei se vede groaza de a trăi.

L ADY E LASSARA OF T RATE C

ORMOR F URAL

T Iul de tunete, zgomotul puternic al ploii pe acoperiş. Furtuna urmărea cursul râului, trasă spre nord şi trăgea pe Letheras o margine a norilor săi. Nesezon, nepoftit, făcând camera unică a locuinţei lui Tehol aproape şi vaporoasă. Mai erau două scaune decât fuseseră, recuperate de Bugg dintr-un morman de gunoi. Pe una dintre ele, în colţul îndepărtat, stătea Ublala Pung, plângând.

întrucât fusese fără pauză de peste un clopoţel, corpul său uriaş s-a zguduit de un înfior care a făcut ca scaunul să scârţâie alarmant.

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

O stropire de picioare afară, apoi perdeaua din prag a fost trasă într-o parte şi Bugg a pătruns înăuntru, apa curgând din el. A tuşit.

— Ce arde în vatră?

Tehol a ridicat din umeri. – Orice a fost îngrămădit lângă el, desigur.

— Dar asta a fost pălăria ta de ploaie. L-am ţesut singur, cu propriile mele mâini. – O pălărie de ploaie? Acele stuf înfăşuraseră peşte putrezit...

— Asta-i puturos, în regulă. Bugg dădu din cap, ştergându-şi ochii. – Oricum, putrezirea este un termen relativ, stăpâne.

'Este?'

— Faraed îl consideră o delicatesă. — Ai vrut doar să miros a peşte.

— Mai bine tu decât toată casa, spuse Bugg, aruncând o privire spre Ublala. 'Ce-i în neregulă cu el?'

— Nu am nicio idee, spuse Tehol. – Deci, care sunt veştile?

Am gasit-o.'

'Grozav.'

— Dar va trebui să mergem s-o luăm.

'Du-te afara?'

'Da.'

— în ploaie?

'Da.'

— Ei bine, spuse Tehol, reluând pasul, asta nu-mi place deloc. Prea riscant.'

'Riscant?'

'De ce da. Riscant. S-ar putea să mă ud. Mai ales acum că nu am pălărie de ploaie.

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

— Şi a cui e vina, mă întreb?

— Mocnea deja, stătea atât de aproape de vatră. Abia l-am înghiontat cu degetul de la picior şi a mers în sus.

— îl uscam.

Tehol făcu o pauză la jumătatea pasului, îl studie pe Bugg o clipă, apoi

reluă

ritmul. – E o furtună, spuse el după o clipă. – Trec furtunile. Am nevoie de un motiv

să amâne.'

'Da domnule.'

Tehol se întoarse şi se apropie de Ublala Pung. – Cel mai iubit bodyguard, ce este în neregulă?

Ochi cu rame roşii se uitau la el. – Nu te interesează. Nu chiar. Nimeni nu este.'

— Bineînţeles că sunt interesat. Bugg, mă interesează, nu-i aşa? Este natura mea, nu-i aşa?

— Absolut, stăpâne. De cele mai multe ori.' – Sunt femeile, nu-i aşa, Ublala? Pot spune.' Bărbatul uriaş dădu jalnic din cap.

— Se ceartă pentru tine?

A scuturat din cap.

— Te-ai îndrăgostit de unul dintre ei? – Doar atât. Nu am avut ocazia.

Tehol aruncă o privire spre Bugg, apoi înapoi la Ublala. – N-ai avut ocazia. Ce afirmaţie ciudată. Poti elabora?'

„Nu este corect, asta este. Nu e corect. Nu vei înţelege. Nu este o problemă pe care o ai. Adică, ce sunt eu? Să fiu altceva decât o jucărie? Doar pentru că am un mare...

— Aşteaptă o clipă, a interceptat Tehol. – Să vedem dacă te înţeleg pe deplin, Ublala. Simţi că doar te folosesc. Interesat doar de atributele tale. Tot ce vor de la tine este sex. Fără angajament, nici

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

măcar loialitate. Sunt fericiţi să ia pe rând cu tine, fără să ţină cont de sentimentele tale, de natura ta sensibilă. Probabil că nici nu vor să se îmbrăţişeze după aceea sau să vorbească, nu?

Ublala dădu din cap.

— Şi toate astea te fac nenorocit?

Dădu din nou din cap, smucind, buza inferioară ieşind în afară, gura lată în jos la colţuri, un muşchi tremurând în obrazul drept.

Tehol se uită încă o clipă, apoi îşi ridică mâinile în sus. 'Ublala! nu intelegi? Eşti într-un paradis al bărbaţilor! Ceea ce noi toţi ceilalţi nu putem decât să visăm!

— Dar vreau ceva mai mult!

'Nu! Tu nu! Aveţi încredere în mine! Bugg, nu eşti de acord? Spune-i!'

Bugg se încruntă, apoi spuse: – Este aşa cum spune Tehol, Ublala. Desigur, un adevăr tragic şi, desigur, natura Maestrului este să se bucure de adevăruri tragice, care pentru mulţi ar putea părea neobişnuite, chiar nesănătoase...

— Mulţumesc pentru afirmaţie, Bugg, îl întrerupse Tehol, încruntat. – Du-te să cureţe, vrei? S-a confruntat din nou cu Ublala. – Eşti la apogeul realizării masculine, prietene, stai! Ai spus că nu e o problemă pe care o am? Ce ai vrut să spui cu asta?

Ublala clipi. 'Ce? Uh, eşti la vârful ăla, sau cum l-ai numit – eşti şi tu la asta?

Bugg pufni. – Nu a mai fost la asta de luni de zile.

— Ei bine, asta este! Tehol s-a năpustit spre vatră şi a smuls ceea ce mai rămăsese din stufurile mătuşe. A stins flăcările, apoi a ridicat obiectul carbonizat şi l-a pus pe cap. – în regulă, Bugg, hai să mergem s-o luăm. Cât despre acest gigant lipsit de creier de aici, el poate să se mute singur aici, pentru tot ce îmi pasă. Câte insulte poate suporta un om sensibil ca mine, oricum?

Din stufurile de pe capul lui Tehol s-au năpustit firimi de fum.

— E pe cale să ia din nou flacără, stăpâne.

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

— Ei bine, asta e bine la ploaia, nu-i aşa? Sa mergem.'

Afară, pe culoarul îngust, apa curgea până la glezne spre canalul înfundat de la capătul îndepărtat, unde se forma un mic lac. Având o jumătate de pas în frunte, şi-au croit drum prin întinderea sa învolburată şi plină de ploaie.

— Ar trebui să fii mai înţelegător cu Ublala, stăpâne, spuse Bugg peste umăr. – Este un om foarte nefericit.

— Simpatia îi aparţine celor cu membrii mici, Bugg. Ublala are trei femei saliva peste el, sau ai uitat?

— Asta e o imagine destul de dezgustătoare.

— Ai fost prea bătrân de prea mult timp, dragă servitoare. Nu este nimic inerent dezgustător la saliva. Făcu o pauză, apoi spuse: – Bine, poate că există. Totuşi, trebuie să vorbim despre sex? Subiectul ăsta mă face nostalgic'

— Errant fereşte.

— Deci, unde este ea?

— într-un bordel.

— Oh, acum e chiar patetic.

— Mai degrabă ca o dependenţă abia dobândită, stăpâne. Cu cât îl hrăneşte mai mult, cu atât devine mai foame.

Au traversat bulevardul Turol şi şi-au făcut drum în Cartierul Prostituatelor. Ploaia se diminua, capetele de coadă ale frontului furtunii curgând deasupra capului. „Ei bine”, a comentat Tehol, „aceasta nu este o condiţie de dorit pentru unul dintre cei mai valoroşi angajaţi ai mei. Mai ales că dependenţa ei nu îl include pe şeful ei frumos şi elegant. Ceva îmi spune că ar fi trebuit să fiu eu plângând într-un colţ de acolo, nu Ublala.

„Ar putea fi pur şi simplu un caz în care Shurq nu vrea să amestece afacerile cu plăcerea.”

— Bugg, mi-ai spus că e într-un bordel.

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

'Oh. Dreapta. îmi pare rău.

— Acum sunt cu adevărat nefericit. Nu am fost nefericit în dimineaţa asta. Dacă tendinţa continuă, până la amurg voi înota canalul cu pungi de monede la gât.

'Iată-ne.'

Stăteau în faţa unei case înguste, cu trei etaje, aşezate uşor înăuntru faţă de clădirile alăturate şi părând cu câteva secole mai vechi decât orice altceva de pe stradă. Faţada avea o faţadă sculptată în jurul a două coloane pătrate încastrate de marmură albastră prăfuită. Femeile demoni în basorelief, contorsionate şi zvârcolindu-se într-o orgie în masă, s-au înghesuit pe panouri, iar deasupra coloanelor s-au ghemuit gargui de piatră cu sâni enormi ţinuţi sus şi îmbietoare.

Tehol se întoarse către Bugg. – Acesta este Templul. Ea este în Templu? – Asta te surprinde?

— Nici măcar nu îmi permit să trec peste prag. Chiar şi regina Janall frecventează acest loc de câteva ori pe an. Cotizaţiile anuale de membru sunt zece mii de docuri. . . Am auzit... s-a zvonit. De la cineva, o dată. – Matrona Delisp este probabil foarte mulţumită de cea mai nouă proprietate a ei.

— Pariez că e la asta. Deci, cum o extragem pe Shurq Elalle, mai ales că este evident că ea este acolo unde îşi doreşte să fie, iar Matrona are cel puţin treizeci de bandiţi în angajaţi care ar putea încerca să ne oprească? Ar trebui pur şi simplu să considerăm asta o cauză pierdută şi să fim pe drum?

Bugg ridică din umeri. – Asta ţine de tine să hotărăşti, stăpâne. 'Bine.' Se gândi. —Aş vrea măcar o vorbă cu ea. – Probabil tot ce îţi poţi permite.

— Nu fi absurd, Bugg. Ea nu taxează după cuvânt. . . ea face?' – S-ar putea să încarce după o privire, stăpâne. Dragul nostru hoţ

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.
mort are

a înflorit...

'Mulţumesc mie! Cine a aranjat revizia ei? Reparaţiile ei de doc uscat, noul strat de vopsea? Am avut o înţelegere-'

— Spune-i, stăpâne, nu mie. Sunt foarte conştient de eforturile pe care le faci pentru a-ţi potoli propriile pofte specifice.

— Nici măcar nu o să te întreb ce vrei să spui prin asta, Bugg. Sună sordid, iar şinele meu sordid este propria mea afacere.

— Aşa este, stăpâne, aşa este. Bine că nu eşti genul nostalgic.

Tehol se uită o clipă la Bugg, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Templu. Cel mai vechi bordel din tot pământul. Unii au spus că stătea aici cu mult înainte ca oraşul să se ridice în jurul lui şi, într-adevăr, oraşul s-a ridicat în jurul lui din cauza bordelului însuşi. Nu prea avea sens, dar puţine lucruri au avut atunci când a venit vorba de dragoste şi de multele ei nuanţe false, dar atrăgătoare. îşi înclină capul pe spate pentru a studia garguiile, iar pălăria de trestie pârjolită alunecă pentru a stropi pietruiala din spatele lui. – Ei bine, asta rezolvă lucrurile. Ori stau aici şi îmi ud părul, ori intru înăuntru.

— Din câte îmi dau seama, stăpâne, pălăria mea de ploaie a fost un eşec tragic în orice caz.

— Este natura ta excesiv de critică, Bugg, în ce te-a făcut. Urmează-mă! Tehol a urcat treptele cu hotărâre proprie. Pe măsură ce a ajuns

palierul uşii din faţă s-a deschis, iar cadrul a fost umplut de un bărbat uriaş, cu glugă, care purta o haină neagră, un topor uriaş cu două lame în mâinile lui mănuşi.

îngrozit, Tehol se opri, Bugg împleticindu-se de el din spate pe treapta de jos.

— Scuză-mă, reuşi Tehol, făcându-se într-o parte şi trăgându-l pe Bugg cu el. – Atunci, la o decapitare? îi făcu semn bărbatului să treacă.

Ochi mici străluceau din umbrele glugăi. —Vă mulţumesc, domnule, spuse el cu o voce răguşită. – Eşti foarte politicos. înaintă pe palier,

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.
apoi făcu o pauză. 'Ploua.'

— într-adevăr, aproape terminat, aş paria. Vezi albastrul deasupra capului?

Gigantul purtător de topor s-a înfruntat cu Tehol. – Dacă întreabă cineva, domnule, nu m-ai văzut niciodată aici.

'Ai cuvântul meu.'

— Cel mai amabil. Se îndreptă din nou spre stradă, apoi coborî cu grijă treptele.
„Oh”, a spus el în timp ce porni, „e ud! Ooh!

Tehol şi Bugg l-au privit îndepărtându-se în fugă, cocoşat şi ţesând pentru a evita bălţile mai adânci.

Bugg oftă. – Recunosc că sunt foarte speriat de apariţia lui bruscă.
Sprâncenele ridicate, Tehol îşi privi servitorul. 'într-adevăr? Săracul Bugg, trebuie să faci ceva cu nervii tăi. Haide, atunci, şi nu te teme de nimic cât eşti cu mine.

Au intrat în Templu.

Şi Tehol se opri încă o dată, la fel de brusc ca prima dată, când vârful unui cuţit i se aşeză pe obraz, sub ochiul drept, care clipi rapid. Bugg a reuşit să se retragă la timp pentru a evita să se ciocnească de stăpânul său, pentru care recunoştinţa lui Tehol a fost suficientă pentru a-i slăbi genunchii.

O voce dulce şi feminină murmură aproape de urechea lui: – Nu eşti deghizat, domnule. Ceea ce înseamnă că amândoi ştim ce înseamnă asta, nu-i aşa?

— Am venit după fiica mea...

— Acum, asta e de foarte prost gust. Nu putem suporta dorinţe atât de întortocheate şi bolnave aici...

— înţelegi greşit – de înţeles, desigur, asta este. Voiam să spun că am venit să o recuperez, înainte să fie prea târziu.

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

'Numele ei?'

„Shurq Elalle”.

— Ei bine, e prea târziu.

— Vrei să spui că e moartă? Sunt conştient de asta. Vezi tu, sunt strămoşii ei, ei vor să vină acasă în criptă. Le este teribil de dor de ea, iar câţiva dintre ei se înfurie alarmant. Fantomele pot fi o mulţime de probleme – nu doar pentru tine şi acest stabiliment, ci şi pentru mine. Vedeţi situaţia mea?

Vârful cuţitului s-a retras şi o femeie scundă şi flexibilă a făcut un pas pentru a sta în faţa lui. Mătăsuri apropiate, în nuanţe ruginite, o centură largă de mătase înfăşurată în jurul taliei ei minuscule, papuci răsturnaţi pe picioarele ei minuscule. O faţă dulce, în formă de inimă, cu ochi ciudat de mari, acum îngustaţi. 'Ai terminat?'

Tehol a zâmbit timid. „Trebuie să primeşti asta foarte mult. îmi pare rău. Eşti, probabil, matrona Delisp?

Ea se întoarse. 'Urmaţi-mă. Urăsc această cameră.

Se uită în jur pentru prima dată. Doi paşi lăţime, patru adâncime, o uşă la capătul îndepărtat, pereţii ascunşi în spatele tapiserii luxuriante înfăţişând nenumărate cuplări de tot felul. – Pare destul de îmbietor, spuse el, urmând-o pe femeie până la uşă.

— Este mirosul uzat.

'A petrecut? O da.'

— Miroase a. . . regret. Urăsc mirosul ăsta. Urăsc totul despre asta. Ea deschise uşa şi se strecură.

Tehol şi Bugg s-au grăbit să-l urmeze.

Camera de dincolo era dominată de o scară abruptă, care începea cu un singur pas dincolo de prag. Femeia îi conduse în jurul ei într-o sală de aşteptare de pluş, cu canapele groase de-a lungul pereţilor laterali, un singur scaun cu spătar înalt ocupând peretele din partea opusă. S-a dus direct la acel scaun şi s-a aşezat. 'Sta. Acum, ce

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

înseamnă toate astea despre fantome? Oh, nu contează asta. Aveai, ce, zece ani când ai născut pe Shurq Elalle? Nu e de mirare că nu te-a menţionat niciodată. Chiar şi când era în viaţă. Spune-mi, ai fost dezamăgit când s-a hotărât la o carieră de hoţ?

— Din tonul tău, spuse Tehol, înţeleg că conteşti veridicitatea afirmaţiilor mele.

— Care întrebare m-a scos?

— Dar, vezi tu, nu sunt atât de ignorant pe cât crezi. De aici deghizarea mea. Ea clipi. „Deghizarea ta este să arăţi ca un bărbat la

începutul lui treizeci de ani,

purtând lână udă şi prost făcută...

Bugg stătea mai drept. – Prost făcut? Acum, stai...

Tehol şi-a înghiontat servitorul cu un cot, tare în coaste. Bugg mormăi, apoi se domoli.

— Este corect, spuse Tehol.

— O investiţie vastă în vrăjitorie, deci. Câţi ani ai de fapt?

'Şaizeci şi nouă . . . draga mea.'

'Sunt impresionat. Acum, ai menţionat fantome?

— Mi-e teamă, matronă. Cele groaznice. Răzbunător, lipsit de înclinaţie spre discurs. Până acum am reuşit să le ţin închise în cripta familiei, dar vor ieşi mai devreme sau mai târziu. Şi porniţi într-un furie pe străzi – o noapte de teroare pentru toţi cetăţenii lui Letheras, mă tem – până când ajung aici. Şi apoi, ei bine, mă înfior la acest gând.

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

— Pentru că tremur acum, deşi din motive complet diferite. Dar da, cu siguranţă avem o dilemă. Cu toate acestea, dilema mea specială este una cu care recunosc că mă lupt de ceva vreme.

'Oh?'

— Din fericire, se pare că mi-ai oferit o soluţie.

'Sunt multumit.'

Femeia se aplecă înainte. – Ultimul etaj – există o singură cameră. Vorbeşte nenorocitul ăla demon de aici! înainte ca celelalte fete ale mele să mă jupească de viu!

Scările erau abrupte, dar bine căptuşite, balustrada de lemn de sub mâinile lor o ondulare neîntreruptă de sâni sculptaţi cu dragoste lustruiţi şi unşi cu ulei de nenumărate palme transpirate. Nu s-au întâlnit cu nimeni pe drum şi au ajuns la ultimul etaj fără suflare – din cauza urcării, desigur, îşi spuse Tehol în timp ce se opri la uşă şi îşi ştergea mâinile de jambierele ude.

Capul coborât şi gâfâind, Bugg era lângă el. – la-mă rătăcitor, ce au frecat în acel lemn?

— Nu sunt sigur, a recunoscut Tehol, dar abia pot merge.

— Poate că ar trebui să luăm o clipă, sugeră Bugg, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă.

'Bună idee. Hai.'

La scurt timp mai târziu, Tehol se îndreptă, tresărind, şi dădu din cap către Bugg, care replică cu o strâmbă. Tehol ridică o mână şi bătu uşa grea de lemn.

— Intră, se auzi comanda înăbuşită.

Tehol deschise uşa şi intră în cameră. în spatele lui, Bugg şuieră: – la-mă, uită-te la toţi sânii!

Panourile de perete şi tavanul au continuat tema începută pe balustrada din lemn, o proliferare zbuciumată a excesului mamar. Până şi podeaua de sub covoarele groase era noduroasă.

— O obsesie singulară… începu Tehol şi fu întrerupt. —

Oh, spuse o voce din patul imens din faţa lor, tu eşti.

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

Tehol şi-a dres glasul. „Shurq Elalle”.

— Dacă ai venit pentru servicii, spuse ea, s-ar putea să fii uşurată să ştii că toporul mare al călăului a fost o compensaţie jalnică.

— S-a udat în ploaie, spuse Bugg.

Tehol îi aruncă o privire înapoi. – Care este relevanţa asta? – Nu ştiu, dar m-am gândit că ai putea.

— Nu plec, spuse Shurq, dacă de aceea eşti aici. – Trebuie, răspunse Tehol. – Matrona insistă.

S-a aşezat mai drept în pat. – Sunt nenorocitele alea de vaci de jos, nu-i aşa? Le-am furat toţi clienţii şi ei mă vor afară!

— îmi imaginez că da. Tehol a ridicat din umeri. – Dar asta nu e deloc surprinzător, nu-i aşa? Ascultă, Shurq, am avut o înţelegere, nu-i aşa?

Expresia ei s-a întunecat. – Deci ar trebui să fac lucrul onorabil? Bine, dar am o problemă cu anumite apetite. . .'

— Aş vrea să pot ajuta.

Sprâncenele ei s-au ridicat.

— Uh, am vrut să spun... vreau să spun... oh, nu ştiu ce vreau să spun.

A făcut o pauză, atunci luminat. – Dar vă voi prezenta lui Ublala, un bodyguard nefericit dor de angajament.'

Sprâncenele ei se ridicau mai sus.

'Păi de ce nu? Nu trebuie să-i spui că eşti mort! Nu va observa niciodată, de asta sunt sigur! Şi în ceea ce priveşte poftele tale, mă îndoiesc că va fi o problemă acolo, deşi există un trio de femei care ar

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.
putea fi foarte supărate, dar eu mă voi descurca. Uite, este o soluţie genială, Shurq.

— O să încerc, presupun, dar nu fac nicio promisiune. Acum, ieşi afară, te rog, ca să mă pot îmbrăca.

Tehol şi Bugg schimbară priviri şi apoi se conformară, închizând uşor uşa în urma lor.

Bugg şi-a studiat stăpânul. – Sunt foarte impresionat, spuse el după o clipă. „Am crezut că aceasta este o situaţie fără soluţie. Stăpâne, admiraţia mea pentru tine creşte ca...

— Nu te mai uita la balustrada aia, Bugg.

'Uh, da. Ai dreptate.'
Matrona Delisp aştepta la capătul scărilor. Văzându-l pe Shurq Elalle urmând un pas în urma lui Bugg, faţa i s-a răsucit de dezgust. – Errant să te binecuvânteze, Tehol Beddict. îţi rămân dator.'

Tehol oftă. – Am avut sentimentul că eşti sceptic cu privire la povestea mea.

— Jambierele de lână, răspunse ea. – Am auzit că aproape toată lumea este pusă în ordine pentru ei.

Tehol i-a aruncat o privire lui Bugg, dar slujitorul s-a ridicat din sprâncene şi a spus: „Nu cu mine, stăpâne. Ar fi neloial. Fii sigur că versiunea tuturor celorlalţi se va dovedi doar imitaţii patetice.
— Poate, matrona Delisp, spuse Tehol, sunt doar deghizat în Tehol Beddict. Ar fi inteligent, nu-i aşa?

— Prea inteligent pentru tine.

— Ei bine, ai un motiv acolo.

— Oricum, mă vrei să fiu dator sau nu?
Shurq Elalle trecu pe lângă Bugg. – Nu-mi place să fiu ignorată. Toţi mă ignoraţi de parcă aş fi...

'Mort?' întrebă Delisp.

în centrul încăperii mici, Tehol se plimba.

„Voiam doar să-mi subliniez motivul pentru care eliberez această casă, şi anume că şi eu îi datorez lui Tehol Beddict. S-ar putea să fiu mort, dar nu sunt lipsit de onoare. în orice caz, Delisp, cred că îmi datorezi o plată destul de substanţială chiar acum. Şaizeci la sută, îmi amintesc...

— Pentru ce ai nevoie de toţi aceşti bani? întrebă Matrona. „Câte variante de ţinută de asasin sexual există acolo? De câte pachete de condimente crude aveţi nevoie pentru a păstra proaspete? Nu, stai, nu vreau să ştiu răspunsul. Şaizeci la sută. Bine, dar îmi va lua o zi sau două – nu ţin genul ăsta de monede pe aici. Unde ar trebui să-l livrez?

— Reşedinţa lui Tehol Beddict va fi suficientă. – Stai, obiectă Tehol. – Nu pot să-mi asigur... – Intenţionez, interveni Shurq, să-l cheltuiesc repede.

'Oh. Bine, dar nu sunt fericit. Prea multe intrări şi plecări acolo. Suspiciunile vor fi trezite nesăţios...

— Nu te mai uita la balustradă, stăpâne. „Visele lui Errant! Să ieşim de aici.'

Furtuna trecuse. Apa de ploaie încă curgea pe străzi, dar oamenii se mai aventurau să iasă din nou. Era după-amiaza târziu. Shurq Elalle se opri la poalele treptelor Templului. – Mă voi alătura cu tine în seara asta, pe acoperişul tău, Tehol Beddict. Miezul nopţii.'

— Dar Ublala Pung?

— Recunosc că am avut gânduri secundare.

„Shurq Elalle. Ublala Pung a supravieţuit unei înec. A traversat fundul canalului. Voi doi aveţi multe în comun, dacă vă gândiţi bine.

„Este, de asemenea, înzestrat masiv”, a adăugat Bugg. Tehol îi făcu o mutră. – Eşti nepoliticos...

— Adu-l pe acoperiş în seara asta, spuse Shurq.

— Aceasta este o conspiraţie pentru a mă face nenorocit, nu-i aşa? Amândoi, lăsaţi-mă. Mă duc la o plimbare. Bugg, când te întorci acasă, dă-i o ordine. Fără îndoială, Shand va intra în fugă în curând. Spune-i că trec mâine pentru o treabă importantă...

— Ce afacere importantă?

'Nu ştiu. Voi inventa ceva. Ai alte lucruri de care să-ţi faci griji... cum decurge fundaţia, oricum?

— Se adună.

— Atunci rezolvă lucrurile.

— Ai înţeles greşit, stăpâne. Suntem conform programului.

— Nu am înţeles greşit, am fost obstinat. Acum, plec să găsesc o conversaţie mai rezonabilă, undeva. Se întoarse pentru un ultim cuvânt cu Shurq, dar ea dispăruse. —Al naibii de hoţ. Haide, Bugg. Stai, ce e pentru cina?

'Frunze de bananier.'

— Nu sunt de peşte, am încredere.

— Desigur că nu, stăpâne.

'Atunci ce?'

„Materialul în care erau înfăşuraţi era neidentificabil, ceea ce, dacă vă gândiţi bine, este probabil un lucru bun”.

— Cum trăim din chestia asta?

— O întrebare bună, stăpâne. Este într-adevăr derutant.

Tehol şi-a studiat servitorul pentru o clipă lungă, apoi i-a făcut semn bărbatului să plece.

— Dar Ublala Pung?

Bugg a virat la dreapta, aşa că Tehol a plecat la stânga. Aerul se încălzea, dar încă proaspăt după ploaie. Câinii umezi aruncau gunoiul din bălţile care se depuneau. Pisicile au alungat gandacii care se ridicaseră din canale. Un cerşetor găsise o fărâmă de săpun şi stătea gol sub un jet de apă care venea dintr-un jgheab de streaşină crăpat, făcând o spumă tulbure în timp ce cânta o bocetă care fusese populară cu o sută de ani în urmă. Locuitorii profitaseră de ploaia neaşteptată, golind vasele camerei de la ferestre, în loc să-i ducă la câţiva zeci de paşi până la cea mai apropiată groapă comună. Drept urmare, unele dintre bazine găzduiau lucruri plutitoare, iar pâraiele din jgheaburi transportau mici insule aruncate cu zburătoare care se adunau ici şi colo în plute zumzăitoare care sângerau nămol maro galben.

Era o seară frumoasă în oraşul Letheras, reflectă Tehol, testând aerul o clipă înainte de a respira adânc şi a elibera într-un oftat mulţumit. A mers pe stradă până a ajuns la canalul Quillas, apoi a mers de-a lungul lui spre râu. în dreapta lui se înălţa o pădure de catarge din bărcile de pescari ancorate pentru a aştepta furtuna. Prelate erau trase deoparte, stropindu-se cu apa, în timp ce echipajele scăpau febril, astfel încât să poată merge spre apă deschisă înainte ca lumina zilei să nu se întâmple. Lângă un debarcader, o jumătate de duzină de paznici ai oraşului pescuiau un cadavru din apa tulbure, o mulţime de privitori strigând sfaturi în timp ce echipa se lupta cu cârligele. Deasupra lor clapau pescăruşi.

Tehol a intrat în vizorul vechiului palat, apoi a luat o stradă laterală departe de canal, mergând pe un traseu întortocheat şi confuz, până când a ajuns la terenul turnurilor. Amurgul adunat a făcut ca aerul să fie granulat, când Tehol a ajuns la zidul jos, care se prăbuşeşte şi s-a uitat peste scurta întindere de curte ruptă şi neuniformă, până la un singur turn răvăşit, care era în mod clar diferit în construcţie de toate celelalte, fiind pătrat în loc de rotund.

Straniile ferestre triunghiulare erau întunecate, înghesuite de viţe moarte. Uşa din lemn, pătată în negru, era învăluită în umbră. Tehol se întreba cum ar fi putut supravieţui o astfel de uşă – lemnul normal ar fi putrezit în praf cu secole în urmă.

Nu vedea pe nimeni în curte. 'Fierbător! Copule, eşti acolo?

Din spatele unui copac a ieşit o siluetă mică şi răvăşită.

Surprins, Tehol spuse: —A fost un truc bun, fetiţă.

Ea s-a apropiat. – Există un artist. Un pictor. El vine să picteze

— Dar Ublala Pung?
turnul. Vrea să mă picteze şi pe mine, dar eu stau în spatele copacilor. îl înfurie foarte tare. Tu eşti omul care doarme pe acoperişul casei tale. Mulţi oameni încearcă să te spioneze.

'Da, ştiu. Shurq îmi spune că ai grijă de ei. – A spus că poate ai putea ajuta să afli cine sunt. A studiat-o.

— L-ai văzut în ultima vreme pe Shurq?

'Doar o data. Era totul aranjat. Abia am recunoscut-o. – Ei bine, fetiţă, am putea vedea acelaşi lucru făcut pentru tine, dacă vrei. Faţa murdară, peticită de mucegai, s-a încruntat.

'De ce?'

'De ce? Pentru a te face mai puţin vizibil, presupun. Nu ţi-ar face plăcere să arăţi aşa cum arată Shurq acum?

— Să te bucuri?

— Măcar să te gândeşti la asta?

'în regulă. Arăţi prietenos. Arăţi de parcă aş putea să te plac. Nu-mi plac mulţi oameni, dar aş putea să te plac. Pot să te numesc Tată? Shurq este mama mea. Ea nu este, într-adevăr, dar aşa o numesc. Caut şi fraţi şi surori. Ea a făcut o pauză, apoi a întrebat: „Ma poţi ajuta?”

— O să încerc, Kettle. Shurq mi-a spus că turnul vorbeşte cu tine.

— Nu cuvinte. Doar gânduri. Sentimente. îi este frică. E cineva în pământ care va ajuta. Odată ce va fi eliberat, ne va ajuta. El este unchiul meu. Dar cele rele mă sperie.

'Cele rele? Cine sunt ei? Sunt şi ei în pământ? Ea a dat din cap.

— Există vreo şansă să iasă din pământ înainte ca unchiul tău?

„Dacă o fac, ne vor distruge pe toţi. Eu, unchiul şi turnul. Ei asa au spus. Şi asta îi va elibera pe toţi ceilalţi.

— Şi ceilalţi sunt răi, de asemenea?

Ea a ridicat din umeri. – Ei nu vorbesc mult. în afară de unul. Ea spune că mă va face împărăteasă. Mi-ar plăcea să fiu împărăteasă.

— Dar Ublala Pung?

— Ei bine, n-aş avea încredere în asta. Doar părerea mea, Kettle, dar promisiuni de genul ăsta sunt suspecte.

— Aşa spune şi Shurq. Dar ea sună foarte frumos. Vrea să-mi dea o mulţime de bunătăţi şi chestii.

— Ai grijă, fată.

— Ai visat vreodată la dragoni, tată? — Dragoni?

Ridicând din umeri din nou, se întoarse. – Se întunecă, spuse ea peste umăr. – Trebuie să omor pe cineva. . . . poate acel artist. . .'

Turudal Brizad, consoarta reginei Janall, stătea sprijinit de perete, în timp ce Brys Beddict îşi conducea studenţii prin ultimul exerciţiu de contraatac.

Publicul nu era neobişnuit în timpul regimului său de antrenament cu garda regelui, deşi Brys fusese uşor surprins de faptul că Turudal se număra printre diverşii privitori, dintre care majoritatea erau practicanţi cu armele pe care le folosea în instruirea sa. Consoarta era binecunoscută pentru a lui moduri indolente, un privilegiu care, pe vremea bunicului lui Brys, nu ar fi fost tolerat într-un Letherii tânăr, în formă. Patru ani de serviciu militar începând cu anul al şaptesprezecelea fuseseră obligatorii. în acele vremuri au existat ameninţări externe din belşug. Bluerose la nord, oraşele-stat independente şi nestăpânite ale arhipelagului din Marea Dracons şi diferitele triburi de pe câmpia de est făcuseră presiuni pe Lether, împinse împotriva avanposturilor de unul dintre regimurile expansioniste ciclice din îndepărtatul Kolanse.

Bluerose îi plătea acum un omagiu regelui Ezgara Diskanar, oraşele- stat fuseseră zdrobite, lăsând puţin mai mult decât o mână de păstori de capre şi pescari pe insule, iar Kolanse ajunsese la izolare în urma unui fel de război civil de câteva decenii trecute.

I-a fost dificil pentru Brys să-şi imagineze o viaţă care nu poseda practic nicio capacitate de a se apăra, cel puţin la atingerea maturităţii, dar Turudal Brizad era o astfel de creatură. într-adevăr, consoarta şi-a exprimat părerea că nu era decât un precursor, un pionier al unei stări de viaţă umană în care soldatul era lăsat în seama celor îndatoriţi şi a celor inadecvaţi mintal. Deşi iniţial Brys se batjocorise auzind o relatare a cuvintelor lui Brizad, neîncrederea lui începuse să se clatine. Armata Letherii era încă puternică, dar tot mai mult era legată de economie. Fiecare campanie a fost o

— Dar Ublala Pung?

oportunitate de bogăţie. Şi, printre populaţia civilă de comercianţi, negustori şi toţi cei care serveau nenumăratele nevoi ale civilizaţiei, puţini se mai deranjau cu antrenamentul marţial. Un curent subteran de dispreţ le colora acum privinţa faţă de soldaţi.

Până când vor avea nevoie de noi, desigur. Sau descoperă un mijloc de a profita de acţiunile noastre.

A încheiat exerciţiul, apoi a zăbovit să vadă cine a părăsit camera şi cine a rămas să exerseze singur. Majoritatea au rămas, iar Brys a fost mulţumit. Cei doi plecaţi erau, ştia el, spionii reginei din bodyguard. în mod ironic, toţi ceilalţi ştiau şi acest detaliu.

Brys îşi înveli sabia şi se îndreptă cu paşi mari spre Turudal Brizad. 'Consort?' O înclinare ocazională a capului. – Finadd.

— Te-ai trezit pe un capăt liber? Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată aici înainte.

— Palatul pare ciudat de gol, nu crezi? – Ei bine, se aventură Brys, cu siguranţă există mai puţine strigăte.

Turudal Brizad zâmbi. – Prinţul este tânăr, Finadd. O oarecare exuberanţă este de aşteptat. Cancelarul ar avea o vorbă cu tine, la convenţia ta. înţeleg că eşti pe deplin recuperat din încercarea ta misterioasă?

— Vindecătorii regelui erau de obicei ei pricepuţi, Consort. Mulţumesc de întrebare. De ce vrea cancelarul să vorbească cu mine?

Bărbatul a ridicat din umeri. – Nu eu sunt cel care mă întreb. Nu sunt decât un mesager în asta, Finadd.

Brys l-a studiat o clipă, apoi a dat pur şi simplu din cap. – Accept invitaţia lui Triban Gnol. Un clopoţel de acum?

— Ar trebui să fie suficient. Să sperăm, de dragul nostru, că aceasta nu va marca o extindere a conflictului actual dintre cancelar şi Ceda.

Brys a fost surprins. – Există o ceartă? nu auzisem. Adică, în afară de obişnuita ciocnire de opinii. Se gândi, apoi spuse: „îţi împărtăşesc îngrijorarea, Consort”.

— Dar Ublala Pung?

— Te-a lovit vreodată, Finadd, că pacea duce la îngăduinţa la ceartă?

— Nu, din moment ce afirmaţia ta este fără sens. Opusul păcii este războiul, în timp ce războiul este o expresie extremă a conflictului. După argumentul tău, viaţa este caracterizată ca o oscilaţie între ceartă în timpul păcii şi ceartă în timpul războiului.

— Atunci, nu complet aiurea, spuse Turudal Brizad. „Existăm într-o stare de stres perpetuu. Atât în noi înşine, cât şi în lumea de dincolo. El a ridicat din umeri. „Putem vorbi despre dorinţa de echilibru, dar în sufletul nostru arde pofta de discordie”.

— Dacă sufletul tău este tulburat, Consort, spuse Brys, ascunde-l bine. – Niciunul dintre noi de aici nu îi lipseşte această îndemânare, Finadd.

Brys îşi înclină capul. „Nu am nicio înclinaţie să mă complac în ceartă. Găsesc că încă nu sunt de acord cu premisa ta. în orice caz, trebuie să-mi iau concediu de la tine acum, Consort.

Pe drumul înapoi spre camerele sale, Brys reflectă asupra cuvintelor lui Turudal Brizad. S-ar fi putut foarte bine să fi existat un avertisment ascuns acolo, dar în afară de sugestia evidentă că totul nu era aşa cum părea – şi în palat acest lucru a fost considerat ca dat – el nu putea străpunge subtilitatea intenţiilor consoartei.

în ceea ce îl privea pe Brys, stresul stătea în minte. Născut din perspectivă şi nuanţa prin care se vedea lumea şi astfel de lucruri au fost modelate atât de natură, cât şi de hrănire. Poate că, la un nivel cel mai elementar, lupta de a trăi a produs un anumit stres, dar acesta nu era acelaşi lucru cu cearta evocată de o minte activă, nenumăratele ei furtuni de dorinţe, emoţii, griji şi terori, dialogul ei necruţător cu moartea.

Brys îşi dăduse seama cu mult timp în urmă ce-l atrăsese în arta luptei. Lumea marţială, de la duel la război, a fost în mod inerent reducţionistă, dialogul făcut simplu şi direct. Ameninţările, târgurile şi compromisurile erau interzise de lungimea oţelului Letherii. Autodisciplina a impus o măsură de control asupra propriei soarte, care, la rândul său, a servit la diminuarea efectelor dăunătoare ale stresului, cu atât mai mult când a devenit clar pentru practicant că

— Dar Ublala Pung?

moartea lupta folosind şansa oarbă atunci când toate celelalte eşuează şi, astfel, nu avea alegere, ci să accepte consecinţele, oricât de brutale ar fi acestea. Noţiuni simple la care se poate reflecta pe îndelete, dacă alegeţi – dar niciodată când sunteţi faţă în faţă cu un inamic cu lamele dezvelite şi dansând.

Legile fizice impuneau limitări specifice, iar Brys era mulţumit de acea impunere clară a predictibilităţii – suficientă pentru a oferi structura în jurul căreia şi-a construit viaţa.

Viaţa lui Turudal Brizad era mult mai puţin sigură. Fizicul lui şi atractivitatea lui pentru ceilalţi era calitatea lui singulară şi nicio diligenţă nu putea reţine anii care îl ameninţau. Desigur, existau alchimii şi vrăjitorie care puteau fi adunate pentru a sta în breşă, dar valul întunecat a fost reticent să negocieze, pentru că îşi respecta propriile legi şi acele legi erau imuabile. Mai rău încă, eficacitatea lui Brizad a fost definită de capriciile altora. Oricât ar fi de profesionist, fiecare partener era, potenţial, o fântână insondabilă de emoţii brute, tânjind să-l apuce pe Brizad şi să-l prindă în capcană. în exterior, desigur, existau reguli în vigoare. A fost o consoartă, până la urmă. Regina avea deja un soţ. Cancelarul era obligat să respecte legile străvechi care îi refuzau relaţiile formale cu bărbatul sau femeia. Turudal Brizad nu poseda practic niciun drept; copiii pe care i-ar putea naşte ar fi lipsiţi de nume sau de putere politică – într-adevăr, reginei trebuia să se asigure
că nu au loc astfel de sarcini şi până acum ea ţinuse această interdicţie.

Dar s-a zvonit că Janall îi dăduse inima lui Brizad. Şi că Triban Gnol ar fi putut foarte bine să facă acelaşi lucru, cu potenţiala consecinţă a rupei vechii alianţe dintre regină şi cancelar. Dacă da, atunci Turudal Brizad devenise punctul de sprijin nefericit. Nu e de mirare că bărbatul era afectat de stres.

Dar care au fost ambiţiile proprii consoartă? îşi predase şi el inima şi, dacă da, cărui iubit?

Brys a intrat în camera lui. Se desprinse de centura şi armura, apoi îşi scoase lenjeria umedă de transpiraţie. S-a stratificat cu ulei parfumat pe care apoi l-a răzuit cu un pieptene de lemn. îmbrăcat în

— Dar Ublala Pung?

haine curate, s-a apucat să-şi îmbrace armura formală. El a înlocuit sabia de antrenament mai grea cu sabia lungă obişnuită în teacă de la talie. O ultimă clipă scanând conţinutul reşedinţei sale modeste, observând cuţitele deplasate pe raftul de deasupra patului său, indicând că încă un spion trecuse prin camera lui. Nici unul suficient de neglijent încât să lase cuţitele în poziţie greşită – asta fusese făcut de oricine îl spionase pe spion, pentru a-i anunţa lui Brys că încă o căutare pentru cine ştia ce sa întâmplat, o întâmplare săptămânală în ultima vreme.

A mutat cuţitele înapoi în poziţia lor obişnuită, apoi a

plecat. 'Introduce.'

Brys păşi înăuntru, apoi se opri pentru a căuta prin camera aglomerată şi aglomerată.

— Aici, Campionul Regelui.

Urmă sunetul vocii şi în cele din urmă îl zări pe Ceda, care era suspendată într-un ham cu curele de piele, care depindea de tavan. Cu faţa în jos şi aproape de înălţimea unui bărbat deasupra podelei, Kuru Qan purta o cască ciudată de metal cu mai multe lentile fixate într-o ramă cu fante în faţa ochilor. Pe podea era o hartă arhaică, îngălbenită.

— Am puţin timp, Ceda, spuse Brys. – Cancelarul mi-a cerut să-l asist în scurt timp. Ce faci?'

— Este important, băiete?

— Că ştiu? Presupun că nu. Am fost doar curios.' – Nu, citaţia cancelarului.

'Nu sunt sigur. Se pare că trebuie să fiu din ce în ce mai privit ca un fel de jucător esenţial într-un joc pe care nu-l înţeleg. La urma urmei, regele îmi cere rar sfatul în chestiuni de stat, pentru care sunt veşnic recunoscător, din moment ce îmi fac un punct să nu mă implic în asemenea consideraţii. Astfel, nu am ocazia de a influenţa opinia tatălui nostru şi nici nu mi-aş dori să o fac.

— Dar Ublala Pung?

„Prin acest mijloc”, a spus Kuru Qan, „demonstrez că lumea este rotundă”. 'Într-adevar? Nu au făcut asta primii colonizatori din Primul Imperiu

evident? La urma urmei, au înconjurat globul.

— Ah, dar asta a fost mai degrabă o dovadă fizică decât teoretică. Am vrut să determin acelaşi adevăr prin ipoteză şi teorie.

— Pentru a testa veridicitatea metodelor?

'Oh nu. Veridicitatea menţionată este deja un dat. Nu, băiete, încerc să dovedesc veridicitatea dovezilor fizice. Cine poate avea încredere în ceea ce mărturisesc ochii, până la urmă? Acum, dacă dovezile matematice susţin o astfel de observaţie practică, atunci ajungem undeva.

Brys se uită în jur. – Unde sunt ajutoarele voastre?

— Le-am trimis la Royal Lens-maker pentru mai multe lentile. 'Cand a fost asta?'

— Cândva în această dimineaţă, cred. Da, imediat după micul dejun.
– Prin urmare, ai stat acolo toată ziua.

— Şi mă întorc într-un loc şi în altul, fără voia mea. Sunt forţe, băiete, forţe nevăzute, care trag asupra noastră în fiecare moment al existenţei noastre. Forţele, cred acum, în conflict.

'Conflict? În ce fel?'

„Pământul de sub noi exercită un imperativ, evidenţiat de sângele care mi se depune pe faţă, uşurinţa din spatele craniului meu, mâinile nevăzute care încearcă să mă tragă în jos – am avut cele mai rafinate halucinaţii. Cu toate acestea, există o forţă contrară, mai slabă, care caută să mă târască – o altă lume, una care călătoreşte pe cer în jurul acesteia...

'Luna?'

— De fapt, sunt cel puţin patru luni, băiete, dar celelalte nu sunt doar la distanţă, ci sunt permanent ascunse de la reflectarea luminii soarelui. Foarte greu de văzut, deşi textele timpurii sugerează că acest lucru nu a fost întotdeauna aşa. Motivele dispariţiei lor nu sunt

— Dar Ublala Pung?

încă cunoscute, deşi bănuiesc că masa lumii noastre are ceva de-a face cu asta. Apoi, din nou, s-ar putea să fie deloc mai departe, dar într-adevăr mai aproape, doar foarte mic. Relativ vorbind.'

Brys studie harta de pe podea. – Acesta este originalul, nu-i aşa? Ce nouă perspectivă aţi obţinut cu toate aceste lentile?

— O întrebare importantă? Probabil, dar într-un mod indirect. Aveam harta în mână, băiete, dar apoi a căzut. Cu toate acestea, am fost răsplătit cu o perspectivă. Continentele au fost odată unite toate. Ce forţe, trebuie să ne întrebăm aşadar, i-au despărţit? Cine a transmis cererea cancelarului?

'Ce? Oh, Turudal Brizad.

'Ah, da. Un băiat atât de rătăcit şi tulburat. Se vede o asemenea tristeţe în ochii lui, sau cel puţin în comportamentul lui.

— Unul are?

'Şi el a zis?'

— A vorbit despre o ceartă între tine şi cancelar. A, uh, una nouă.

'Există? Mai întâi am auzit de el.

'Oh. Deci nu există unul.

— Nu, nu, băiete, sunt sigur că există. Fii suficient de bun să afli despre asta pentru mine, vrei?

Brys dădu din cap. – Desigur, Ceda. Dacă pot. Asta este întinderea sfatului tău?

'Deci este.'

— Ei bine, pot măcar să te ajut să te ajut?

— Deloc, băiete. Cine ştie câte perspective mai voi experimenta?

„De asemenea, s-ar putea să-ţi pierzi membrele sau să leşini”. —

— Dar Ublala Pung?

Mai am membrele mele?

Brys sa mutat direct sub Ceda, poziţionându-şi umărul stâng sub şoldurile lui Kuru Qan. – Te desfac.

— Fii sigur că te cred pe cuvânt, băiete.

— Şi intenţionez să vorbesc o vorbă sau două cu asistenţii tăi după ce termin cu cancelarul.

— Mergi cu ei, te rog. Sunt îngrozitor de uituci. – Ei bine, nu mă vor uita după ziua de azi.

Mâinile strânse la spate, Triban Gnol se plimba. – Care este pregătirea armatei, Finadd?

Brys se încruntă. – Preda Unnutal Hebaz ar fi mai bine echipat să vă dea un răspuns la asta, cancelar.

— în prezent este indispusă, aşa că te-aş întreba.

Erau singuri în biroul Cancelarului. Doi gardieni aşteptau afară. Lumânările votive emanau un parfum de mirodenii rare Kolanse, dând camerei o atmosferă vag religioasă. *Un templu de monede de aur, iar acest om este marele preot. . .* „Este un mandat ca armata şi marina să fie menţinute la a nivelul de pregătire, domnule cancelar. Rechizite şi magazine suficiente pentru o campanie de sezon. După cum ştiţi, contractele cu furnizorii prevăd că, în perioade de conflict, nevoile armatei trebuie să aibă prioritate faţă de toţi ceilalţi clienţi. Aceste contracte sunt bineînţeles menţinute şi vor fi aplicate cu rigurozitate.

— Da, da, Finadd. Dar caut părerea unui soldat. Sunt soldaţii regelui pregătiţi şi capabili de război?

— Aşa cred, cancelar.

Triban Gnol se opri şi îl fixă pe Brys cu ochii lui strălucitori. – O să te ţin de asta, Finadd.

— Nu mi-aş fi aventurat o opinie dacă nu aş fi fost pregătită să o susţin, cancelar.

Un zâmbet brusc. 'Excelent. Spune-mi, ţi-ai luat încă o soţie? Credeam că nu, deşi mă îndoiesc că există o fată printre nobilimi

— Dar Ublala Pung?

care ar ezita într-o asemenea lovitură de stat. Există multe moşteniri cu care trebuie să trăieşti, Finadd, iar mijloacele prin care li se răspunde sunt trăsăturile definitorii ale vieţii unui bărbat sau a unei femei.

— îmi pare rău, cancelar. La ce ajungi?

— Istoria familiei tale este bine cunoscută, Finadd, şi am profundă simpatie pentru tine şi, într-adevăr, pentru fraţii tăi nefericiţi. în special Huli, pentru care mă îngrijorează sincer, având în vedere predilecţia lui pentru a se implica în chestiuni cruciale care, strict, nu-i privesc.
Recunosc că mă îngrijorează în numele lui, pentru că nu ţi-aş dori tristeţe ţie şi rudelor tale.

— Mă surprinde, domnule cancelar, că sunteţi prea generos în a vă pregăti lista de preocupări. Cât despre moşteniri, ei bine, sunt propria mea afacere, aşa cum apreciezi, fără îndoială. Pentru cât valorează, sugerez că îi acordaţi lui Huli prea multă putere în aceste chestiuni...

— îţi închipui că sunt aici avertizând un avertisment voalat? Gnol flutură dispreţuitor cu o mână şi reluă să se plimbe. – Mă insultă faptul că tu crezi că sunt la fel de grosolană. Un vânător de foci avertizează sigiliul că plasa se închide în jurul ei? Cu greu. Nu, Finadd, am terminat cu tine. Fii sigur că nu voi mai pierde compasiune pentru tine şi fraţii tăi.

— Sunt uşurat să aud asta, spuse Brys.

O privire veninoasă. – Te rog, închide uşa la ieşire, Finadd. — Desigur, cancelar.

Afară, mergând singur pe coridor, Brys oftă. Nu reuşise să afle nimic despre presupusa ceartă dintre Gnol şi Kuru Qan. Se părea că nu reuşise decât să se adauge pe lista duşmanilor cancelarului.

Un al doilea oftat, mai adânc.

Nu avea nimic din hotărârea neclintită a lui Huli. Nimic din viclenia lui Tehol. Nu avea decât o oarecare îndemânare cu o sabie. Şi ce preţuieşte asta, când atacatorii săi au folosit insinuarea şi

— Dar Ublala Pung?

ameninţarea într-un joc verbal cu cuţitul? Căutând să eliberezi răni pe care timpul nu le-a vindecat?

Fără tragere de inimă, şi-a dat seama că are nevoie de un sfat.

Ceea ce a însemnat încă un duel, de data aceasta cu propriul său frate.

Cel puţin Tehol nu avea chef să rănească. Binecuvântează-l rătăcitor, pare să nu aibă deloc dorinţe.

— Ceea ce îmi doresc, spuse Tehol, încruntat, este o masă care de fapt a început cu mâncare adevărată. Un fel de premisă fondatoare conform căreia ceea ce trebuie să mănânci se menţine de fapt la nivelul cel mai elementar. Ridică una dintre frunzele întunecate şi moale, o studie o clipă, apoi o forţa în gură. Mestecând, se uită cu privirea la Bugg.

„Există maimuţe, stăpâne, pentru care frunzele de banane constituie o sursă esenţială de nutriţie”.

'Într-adevar? Şi sunt încă dispăruţi?

'Nu ştiu. Eu povestesc doar povestea unui marinar pe care am auzit-o odată la un bar.

— Era un beţiv şi un mincinos.

— O, atunci îl cunoşti.

Tehol se uită în jur. – Unde e Ublala? Am nevoie de el aici, ca Shurq Elalle să-i poată măsura. . .'

'Lungime?'

'În valoare de. Unde este el?'

'Pe acoperiş. Pining.'

'Oh. Acoperişul este bun. Pining nu este. Crezi că are nevoie de încă o vorbă?

— De la tine, stăpâne? Nu.'

— încă câteva frunze, te rog. Nu vă zgârciţi cu sosul sau orice ar fi

acesta.

— Dar Ublala
Pung?
— Exact a doua oară.

'Orice ar fi? Nu ştii?

— Nu, stăpâne. Tocmai s-a scurs. Poate din frunze, poate din altceva. îi aminteşte unuia de...

— Tăbăcării?

— Da, exact asta este. Bine făcut.'

Tehol păli şi îşi puse încet castronul. – Tocmai am avut un gând.

Ochii lui Bugg s-au mărit şi şi el şi-a pus castronul jos. – Te rog, stăpâne, nu mai urmări acest gând.

— Continuă să se întoarcă.

'Gândul?'

— Nu, cina. S-a ridicat brusc. – E timpul să bei aer.
— Te superi dacă mă alătur ţie?

— Deloc, Bugg. în mod clar, în timpul pregătirii acestei mese, ai muncit din greu pentru a ignora orice impresie ai fi avut. înţeleg că s-ar putea să fii epuizat de acest efort. Şi dacă nu, ar trebui să fii.

S-au întors la un zgomot de pe alee, apoi perdeaua de peste intrare a
fost dată deoparte.

— Ah, Shand, ne întrebam când vei ajunge! – Eşti un mincinos şi un hoţ, Tehol Beddict. – Este compania pe care o păstrez, mormăi Bugg.

Rissarh şi Hejun l-au urmat în urma lui Shand în timp ce ea a intrat cu furtună în camera mică.

Tehol se dădu cu spatele spre peretele îndepărtat, care nu era suficient de departe. „Inutil să spun”, a spus el, „sunt impresionat”.

Shand se opri. 'Cu ce?'

Văzu că pumnii ei erau strânşi. – Ei bine, vigoarea ta, desigur. în acelaşi timp, îmi dau seama că am fost neglijent în direcţionarea energiilor tale admirabile, Shand. Acum îmi este clar că voi – toţi trei,

— Dar Ublala Pung?

de fapt – aveţi nevoie de o implicare mai directă în demersul nostru nefast.

— O face din nou, mârâi Rissarh.

„Ar trebui să-l batem chiar acum”, a adăugat Hejun. – Uite ce a făcut. Shand, cu mai puţin de un clopoţel în urmă spuneai...

— Taci în legătură cu ceea ce spuneam, interveni Shand. – Implicare directă, ai spus, Tehol. În cele din urma. Era vremea, şi nu jocurile, nenorocitul alunecos. Vorbeşte pentru a-ţi salva viaţa.

— Desigur, spuse Tehol zâmbind. „Vă rog, puneţi-vă confortabil...”

— Suntem destul de confortabili. Vorbi.'

— Ei bine, nu pari confortabil...

— Tehol.

'Cum doriţi. Acum, am să vă dau o listă de nume, pe care va trebui să le memoraţi. Horul Esterrict, al măslinelor Cargo. Mirrik the Blunt, cel mai mare dintre Blunt, proprietarul lui Blunt Letherii Steel şi Blunt Weaponry. Stoople Rott, magnatul cerealelor din Fort Shake. Fratele său, Puryst, producătorul de bere. Erudinaas, regina plantaţiilor de frunze de ruş de la Dissent. Finanţatorii, Bruck Stiffen, Horul Rinnesict, Grate Chizev din Letheras, Hepar the Pleaser, din Trate. Deţinătorii de datorii Druz Thennict, Pralit Peff, Barrakta llk, Uster Taran, Lystry Maullict, toţi din Letheras. Tharav cel Ascuns, din camera unsprezece, Chobor's Manşe de pe strada Seal, Trate. Le ai?

Shand avea ochi sticloşi. 'Mai este?' —

Cam o duzină.

— Vrei să fie ucişi? întrebă Hejun.

'Nu a greşit! Vreau să începeţi să cumpăraţi acţiuni în întreprinderile lor. Sub o varietate de nume, desigur. Străduieşte-te pentru patruzeci şi nouă la sută. Odată ajuns acolo, vom fi gata să forţăm o lovitură de stat. Scopul, desigur, este controlul interesului, dar pentru a obţine acest lucru va fi atins doar cu o ambuscadă bruscă, iar pentru asta momentul trebuie să fie perfect. în orice caz, odată ce ai făcut toate astea – cumpărarea, adică – nu mai face nicio mişcare, întoarce-te la mine.

— Şi cum ne vom permite toate astea? întrebă Shand.

— Oh, făcu Tehol cu mâna, suntem la culoare. Moneda pe care am investit-o pentru tine are un profit considerabil. A venit timpul să-l folosim.

— Dar Ublala
Pung?
— Cât de mult se întoarce?

'Mai mult decât suficient-'

'Cât costă?'

— Ei bine, de fapt nu l-am numărat...

Bugg vorbi. – Cam un vârf.
— Binecuvântarea lui Errant! Shand se uită la Tehol. – Dar nu te-am văzut făcând nimic!

— Dacă ai fi făcut-o, Shand, atunci nu aş fi fost suficient de atent. Acum, cel mai bine începem doar cu numele pe care ţi le-am dat. Următoarea listă poate veni mai târziu. Acum, am întâlniri programate în seara asta...

— Ce fel de întâlniri?

„Oh, asta şi asta. Acum, te rog, te implor, nu mai incarci prin uşa mea din faţă. Trebuie să fie observat mai devreme sau mai târziu, iar asta ar putea fi rău.

— Ce mâncaţi voi doi? întrebă deodată Rissarh, cu nasul încreţit.

— Asta şi asta, răspunse Bugg.

— Haide, le spuse Shand tovarăşilor ei, să mergem acasă. Poate că va apărea Ublala.

— Sunt sigur că o va face, spuse Tehol zâmbind în timp ce le escorta pe cele trei femei până la prag. – Acum, dormi puţin. Aveţi vremuri ocupate înainte.
Hejun se întoarse pe jumătate. – Măsline de marfă – Horul cine?
Shand întinse mâna şi îl târă pe Hejun pe alee.

încă zâmbind, Tehol a ajustat perdeaua până a acoperit din nou intrarea. Apoi s-a întors. 'A decurs bine.'

— Rissarh avea un cuţit, a spus Bugg, „înfipt de-a lungul încheieturii mâinii”.

'Ea a făcut? învelit?'
'Da domnule.'

— Dar Ublala Pung?

Tehol se duse spre scară. – Am încredere că ai avut propriile tale cuţite la îndemână.

— Nu am nici un cuţit.

Tehol făcu o pauză, cu o mână pe treapta cea mai apropiată. 'Ce? Ei bine, unde sunt toate armele noastre?

— Nu avem nicio armă, stăpâne.

'Nici unul? Am făcut-o vreodată?

'Nu. Nişte linguri de lemn. . .'

— Şi eşti priceput cu ele?

'Foarte.'

— Ei bine, atunci e în regulă. Vii?' – într-o clipă, stăpâne.

— Corect, şi asiguraţi-vă că curăţaţi. Locul ăsta este o mizerie îngrozitoare. – Dacă găsesc timp.

Ublala Pung stătea întinsă cu faţa în jos pe acoperiş, lângă pat.

— Ublala, spuse Tehol apropiindu-se, e ceva în neregulă?

'Nu.' Cuvântul era înăbuşit. – Ce faci acolo jos?

'Nimic.'

— Ei bine, suntem pe cale să avem un oaspete care vrea să te cunoască. 'E în regula.'

— S-ar putea să merite să te străduieşti să faci o impresie bună, spuse Tehol.

'în regulă.'

— S-ar putea să se dovedească puţin dificil, Ublala, cu tine întins aşa acolo. Când am apărut prima dată, recunosc că am crezut că ai fost mort. S-a oprit apoi, gândindu-se, şi s-a luminat. – Reţineţi, s-ar putea să fie un lucru bun... O zgârietură de cizme într-o parte, apoi Shurq Elalle ieşi din umbră.

— Acesta este el?

— Dar Ublala
Pung?
— Ai ajuns devreme, spuse Tehol.

'Eu sunt? Oh. Ei bine, aşteptţi ca un nigromant să-l anime sau ceva?

— Aş fi, dacă ar fi mort. Ublala, dacă vrei, ridică-te. Aş dori să vă prezint pe Shurq Elalle...

— Ea este cea moartă? întrebă el, nemişcând încă. – Hoţul care s-a înecat?

— Deja iei ceva împotriva mea, răspunse Shurq, cu tonul ei descurajat.

— încă nu am ajuns la asta, a spus Tehol. – Ublala, ridică-te. Shurq are nevoi. îi poţi întâlni şi, în schimb, îi vei face pe Shand, Rissarh şi Hejun să plece...

— De ce ar face-o? întrebă Ublala.

— Pentru că Shurq le va spune.
'Eu voi?'

— Uite, spuse Tehol, exasperat, niciunul dintre voi nu cooperează aici. Pe picioarele tale, Ublala.

— Nu va fi necesar, interveni Shurq.

— O, bine, e foarte frumos. Nebun, dar drăguţ. Tehol se ghemui lângă Ublala, îşi împinse mâinile sub bărbatul uriaş, apoi se ridică. Picioarele lui Tehol au derapat. A mormăit, a gâfâit, a agitat iar şi iar, fără niciun efect.

— încetează, spuse Shurq cu o voce ciudată. – O să mă faci să râd. Şi să râzi chiar acum ar fi scump.

întins peste Ublala, Tehol se uită la ea. 'Scump?'

— Toate condimentele alea, desigur. Spune-mi, Ublala, ce ai văzut când ai trecut pe fundul canalului?

'Noroi.'

'Ce altceva?'

'Deşeuri.'

— Dar Ublala
Pung?
'Ce altceva? Pe ce mergeai?

— Corpuri. Oase. Raci, crabi. Plase vechi. Oale sparte, mobilier... – Mobilă? întrebă Tehol. – Mobilier care poate fi întreţinut? – Ei bine, era un scaun. Dar nu am stat în ea.

— Corpuri, spuse Shurq. 'Da. O mulţime de cadavre. Cât de adânc era canalul iniţial?

Bugg sosise şi, cu această întrebare, Tehol se uită la servitorul său. 'Bine? Trebuie să ştii, fiind inginer şi toate astea.

— Dar mă prefac doar că sunt inginer, a subliniat Bugg. — Deci pretinde că ştii răspunsul la întrebarea lui Shurq!

„Se spunea că şapte bărbaţi înalţi ar putea sta, picior la umăr, iar ultimul ar putea să se ridice cu mâinile şi să găsească suprafaţa. Odinioară, marile nave comerciale puteau să-şi croiască drum pe toată
lungimea.

— Nu eram departe de suprafaţă, spuse Ublala, răsturnându-se, fără să-şi ţină seama de Tehol, care a ţipat în timp ce a fost prăbuşit într-o parte cu o bătaie. – Aproape că am putut ajunge, a adăugat el în timp ce se ridică, îndepărtându-se.

— E multă mizerie, comentă Bugg.

— Nu mint, spuse Ublala.

— N-am spus că eşti, spuse Bugg.

„Deci”, a întrebat Shurq, „cine ucide pe toţi oamenii aceia?”

— Nu contează toate astea, spuse Tehol în timp ce se ridică în picioare. „Shurq Elalle, permiteţi-mi să vă prezint pe Ublala Pung. Plimbarea pe canal este foarte frumoasă noaptea, da? Nu în ea, vreau să spun. Alături de ea, doar pentru o schimbare. Perfect pentru o promenadă...

— Intenţionez să jefuiesc moşia lui Gerun Eberict, îi spuse Shurq lui Ublala. „Dar există observatori periferici care trebuie îngrijiţi. Poţi crea o diversiune, Ublala Pung?

— Dar Ublala Pung?

Bărbatul uriaş şi-a scărpinat maxilarul. 'Nu ştiu. Nu am nimic împotriva lor...

— Ei nu te plac.

'Nu? De ce?'

'Fara motiv. Pur şi simplu nu.

— Atunci nici mie nu-mi plac.

— Deci spui, dar nu am văzut nicio dovadă. 'Vrei dovezi? Bun. Sa mergem.'

Shurq prinse un braţ în cel al lui Ublala şi îl conduse spre marginea îndepărtată a acoperişului. – Trebuie să sărim pe celălalt acoperiş, spuse ea. – Nu cred că poţi face asta, Ublala. Oricum, nu în linişte.

'Da, pot. îţi voi arăta că pot.

'O să vedem. . .'

Tehol se uită după ei, apoi se îndreptă spre Bugg.

Servitorul a ridicat din umeri. – Sunt complexităţile minţii masculine, stăpâne.

Ploaia de mai devreme în acea zi făcuse aerul nopţii binecuvântat de răcoros. Brys Beddict a părăsit palatul pe o afişă laterală şi a pornit pe un traseu ocolit către reşedinţa fratelui său. Deşi era aproape de miezul nopţii, erau mulţi oameni pe străzi.

Nu se simţise niciodată în întregime confortabil în labirintul aglomerat şi sordid care era Letheras. Faţa bogăţiei a rămas în cea mai mare parte ascunsă, lăsând doar înfăţişarea devastată a sărăciei, iar asta a fost uneori aproape copleşitor. Dincolo de Datori se aflau cei pierduţi, cei care renunţaseră cu totul, iar printre aceştia se vedeau nu doar refugiaţi din triburile anexate, ci şi Letherii – mai mult decât şi-ar fi imaginat. Pentru tot explozivul
creşterea care conducea regatul, părea că o proporţie tot mai mare a populaţiei era lăsată în urmă, iar asta era îngrijorător.

în ce moment al istoriei lui Letheras, s-a întrebat el, lăcomia a

— Dar Ublala Pung?

devenit o virtute? Nivelul de autojustificare cerut a fost uluitor în complexitatea sa tautologică şi părea că limbajul însuşi era cea mai mare armură împotriva bunului simţ.

Nu poţi lăsa pe toţi aceşti oameni în urmă. Ei sunt în afara entuziasmului şi poftei nesfârşite, a acumulării frenetice. Sunt afară şi pot privi doar cu disperare şi invidie tot mai mari. Ce se întâmplă când furia înlocuieşte neputinţa?

Din ce în ce mai mult, rîndurile armatei se umpleau cu cele mai joase clase. Antrenamentul, veniturile acceptabile şi burta plină au oferit stimulentele, totuşi aceşti soldaţi nu erau îndrăgostiţi de civilizaţia pe care au jurat să o apere. Adevărat, mulţi dintre ei s-au alăturat cu vise de pradă, de avere furată şi de glorie câştigată. Dar astfel de bogăţii au venit doar cu agresivitate, şi cu o agresiune de succes. Ce s-ar întâmpla dacă armata s-ar afla în defensivă? *Ei vor lupta pentru a-şi apăra casele, pe cei dragi. Bineînţeles că o vor face. Nu există motive de îngrijorare, nu-i aşa?*

S-a întors pe aleea care ducea la casa lui Tehol şi a auzit, undeva dincolo de locuinţa mizerabilă, sunetele unei ceartă aprigă. Lucrurile s-au prăbuşit într-o cacofonie care s-a încheiat cu un ţipăt.

Brys ezită. Nu putea să ajungă la sursa sunetelor de pe această alee, dar acoperişul lui Tehol i-ar putea permite să vadă în jos pe strada opusă. A continuat.

Cu pomul cuţitului, Brys bătu în tocul uşii. Nu a existat niciun răspuns. Trase perdeaua deoparte şi privi înăuntru. O singură lampă cu ulei tremurândă, strălucirea slabă din vatră şi voci care coborau de sus.

Brys a intrat şi a urcat pe scara şubredă.

A ieşit pe acoperiş şi i-a văzut pe Tehol şi pe servitorul său stând la marginea îndepărtată, uitându-se în jos – probabil la argumentul care era încă în desfăşurare.

— Tehol, strigă Brys, apropiindu-se. – Aceasta este o chestiune pentru paza oraşului? Fratele lui se răsuci, apoi clătină din cap. – Nu cred, frate.

O rezoluţie este doar la câteva momente distanţă. Nu eşti de

— Dar Ublala Pung?

acord, Bugg?

— Cred că da, din moment ce aproape a ieşit şi bătrâna aia a rămas fără lucruri de aruncat.

Brys veni alături şi privi în jos. Un bărbat uriaş era ocupat să se desprindă dintr-o grămadă de moloz prăfuit, aturându-se când obiecte au fost aruncate spre el de o bătrână în pragul casei.

'Ce s-a întâmplat?' întrebă Brys.

— Un asociat de-al meu, a spus Tehol, a sărit pe acoperişul de acolo de pe acesta. A aterizat destul de liniştit, presupun. Apoi acoperişul a cedat, vai. După cum puteţi vedea, este un om mare.

Nefericitul asociat urcase în sfârşit liber. Se părea că a luat cea mai mare parte a zidului cu el în coborâre. A fost un miracol că părea nevătămat. – De ce sărea de pe acoperişul tău, Tehol?

— A fost o îndrăzneală.

'A ta?'

— Oh, nu, nu aş face niciodată asta.

'Atunci cine? Sigur nu slujitorul tău?

Bugg a pufnit: – Eu? Cu siguranţă că nu, Finadd!

— Un alt oaspete, explică Tehol. – Cine a plecat de atunci, deşi nu departe, îmi imaginez. Undeva în umbră, în aşteptarea dragului Ublala.

'Ublala? Ublala Pung? Oh, da, îl recunosc acum. Un asociat? Tehol, bărbatul e un criminal...

— Cine şi-a dovedit nevinovăţia în canal...

— Asta nu este inocenţă, a replicat Brys, „asta este o voinţă încăpăţânată”.

— Un testament pe care Errantul l-ar fi slăbit cu siguranţă dacă Ublala ar fi fost cu adevărat vinovat de crimele de care fusese acuzat.

— Tehol, într-adevăr...

— Dar Ublala Pung?

Fratele lui s-a îndreptat spre el, cu sprâncenele ridicate. —Tu, soldat al regelui, arunci ochiuri asupra sistemului nostru de justiţie?

— Tehol, *regele* aruncă ochiuri asupra justiţiei!

— Cu toate acestea, Brys, apropo, ce cauţi aici? – Am venit să-ţi cer sfatul.

'Oh. Ei bine, ne retragem într-o secţiune mai privată a acoperişului meu? lată, urmează-mă, acel colţ îndepărtat este ideal.

— N-ar fi mai bine jos?

— Ei bine, aşa ar fi, dacă Bugg s-ar fi obosit să facă curăţenie. Aşa cum este, locuinţa mea este o mizerie inacceptabilă. Nu mă pot concentra acolo jos, nici o clipă. Stomacul mi se întoarce la gândul...

— Asta ar fi cina, spuse Bugg în spatele lor.

Fraţii s-au întors să se uite înapoi la el.

Bugg făcu un semn de sân. – Atunci voi fi jos. L-au privit plecând.

Brys şi-a dres glasul. – Sunt facţiuni în palat. Intrigi. Şi se pare că anumiţi oameni m-ar forţa să mă implic, când tot ce îmi doresc este să rămân loial regelui meu.

— Ah, şi unele dintre aceste facţiuni sunt mai puţin loiale regelui?

— Nu în niciun fel care ar putea fi dovedit. Mai degrabă, este pur şi simplu o chestiune de reinterpretare a ceea ce ar servi cel mai bine regelui şi intereselor regatului.

— Ah, dar acestea sunt două lucruri complet diferite. Interesele regelui versus interesele regatului. Cel puţin, presupun că aşa văd ei şi cine ştie, s-ar putea să aibă dreptate.

— S-ar putea, Tehol, dar am îndoieli.

Tehol şi-a încrucişat braţele şi a privit oraşul. – Deci, spuse el, există facţiunea reginei, care include prinţul Quillas, cancelarul Triban Gnol şi prima consoartă, Turudal Brizad. Mi-a fost dor de

— Dar Ublala Pung?

cineva?

Brys se uita la fratele său. A scuturat din cap. – Ofiţeri şi paznici, diverşi spioni.

— Şi propria fracţiune a regelui. Ceda Kuru Qan, primul eunuc Nifadas, Preda Unnutal Hebaz şi poate prima concubină Nisall. Şi, bineînţeles, tu.

— Dar nu vreau să fac parte din nicio facţiune...

— Tu eşti Campionul Regelui, frate. După cum văd eu, nu ai de ales.

— Tehol, sunt deznădăjduit la astfel de jocuri de intrigi. – Deci, nu

spune nimic. Vreodată.'

— La ce va folosi asta?

— îi vei convinge că eşti mai deştept decât ei. Şi mai înfricoşător, că ştii totul. Poţi vedea prin toate faţadele lor...

— Dar nu pot să văd prin toate astea, Tehol. Prin urmare, nu sunt mai

inteligent.

'Desigur ca esti. Trebuie doar să o tratezi ca pe un duel. De fapt, trataţi totul ca pe un duel. Fenda, para, dezactiva, toate chestiile astea complicate.

— E uşor să spui, mormăi Brys.

Au tăcut, uitându-se peste oraşul întunecat. Lămpile cu ulei luminau aleea canalelor, dar apa însăşi era neagră ca cerneala, şerpuind ca nişte panglici ale uitării între clădirile ghemuite şi uriaşe. Alte lumini se mişcau

pe străzi, purtaţi de oameni care îşi îndeplinesc sarcinile. Cu toate acestea, întunericul domina scena.

Brys se uită în sus la cel mai apropiat nivel, privi câteva felinare alunecând de-a lungul intervalului ca nişte luni minuscule. – M-am gândit la Huli, spuse el după un timp.

„Aş avea puţine speranţe”, a spus Tehol. „Dorinţele fratelui nostru nu au nimic de-a face cu autoconservarea. Cred că în mintea lui are de gând să moară în curând.

— Dar Ublala Bung?

Brys dădu din cap.

„Şi”, a continuat Tehol, „dacă va putea, făcând acest lucru, va doborî şi cât mai mult Lether posibil. Doar din acest motiv, cineva îl va opri. Cu finalitate.'

— Şi se va aştepta de la mine răzbunare împotriva acelor criminali, spuse Brys.

— Nu neapărat, spuse Tehol. – La urma urmei, loialitatea ta cea mai importantă este faţă de regele tău.

— înlocuiesc chiar şi asta pentru familia mea?

'Ei bine, da.'

„A nu face nimic ar fi privit ca laşitate. Mai rău încă, nu cred că aş putea să-i înfrunt pe ucigaşii lui Huli fără să-mi ating sabia.

— Poate că trebuie, Brys. Desigur, a adăugat Tehol, nu sunt atât de legat de astfel de interdicţii.

Brys şi-a studiat fratele pentru o clipă lungă. – L-ai răzbuna pe Huli?

— Contaţi pe asta.

în cele din urmă, Brys a zâmbit.

Tehol aruncă o privire şi dădu din cap. – E perfect, frate. Când te întâlneşti faţă în faţă cu ei, arată-i acel zâmbet. Va pune teroare în inimile lor.

Brys oftă şi îşi întoarse privirea către oraş. „în exterior, părem atât de diferiţi, noi trei.”

— Şi aşa suntem, a răspuns Tehol. „Se rezumă la metode şi fiecare mergem pe căi unice. în acelaşi timp, vai, trebuie să trăim cu toţii cu o moştenire identică, o moştenire deosebit de neplăcută.' A ridicat din umeri, apoi şi-a tras pantalonii lăsaţi. – Trei pietre într-un pârâu. Toate supuse aceleiaşi ape năvalnice, dar fiecare avea o formă diferită, în funcţie de natura sa.

— Şi care dintre noi este gresie?

— Huli. Cel mai mult a fost uzat, frate, de departe. Tu, eşti bazalt.

— Şi tu, Tehol?

„Poate o combinaţie a celor două, dând un rezultat trist deformat. Dar pot trăi cu asta.

— Dar Ublala Pung? — Poate că poţi, observă Brys, dar ce zici de noi ceilalţi? —

Există o problemă cu care mă poţi ajuta, frate. 'Oh?'

— Probabil că în palat există înregistratoare de informaţii obscure. Oameni care numără diverse evenimente, tendinţe şi altele.'

— O adevărată armată a lor, Tehol.

'Într-adevar. Acum, poţi să faci nişte întrebări discrete pentru mine? – în legătură cu ce?

— Oameni dispăruţi în Letheras. Cifre anuale, aşa ceva. 'Dacă vrei. De ce?'

— Momentan, sunt doar curios.

— Ce faci, Tehol?

'Acesta şi acela.'

Brys se strâmbă. 'Atenţie.'

'Va trebui. Mirosi asta? Bugg prepară ceai. — Asta nu miroase a ceai.

— Da, e plin de surprize. Să coborâm. Eu unul mi-e foarte sete.

Shurq Elalle îl urmărea pe Ublala Pung apropiindu-se de perechea de paznici care tocmai veniseră după colţul zidului exterior al proprietăţii. Au avut timp să ridice privirea alarmaţi înainte ca el să arunce cu pumnul. Strângându-se într-o falcă, apoi urmând să se lovească de tâmpla celuilalt bărbat. Ambele s-au prăbuşit. Ublala făcu o pauză, privindu-i de sus, apoi porni în căutarea altora.

Shurq a păşit din umbră şi s-a apropiat de perete. Secţiile fuseseră gravate în piatra ocru, dar ea ştia că erau legate de intruziunile unei persoane în viaţă. Căldura unui corp, respiraţiile umede, bubuitul unei inimi. Cele legate de mişcare erau mult mai scumpe de întreţinut şi ar fi rezervate pentru casa principală.

A ajuns la perete, s-a oprit pentru a arunca o ultimă privire în jur,

— Dar Ublala Pung?

apoi a escaladat rapid.

Vârful era împânzit cu cioburi de fier ascuţit ca brici care tăiau adânc în căptuşeala întărită a mănuşilor ei. în timp ce s-a ridicat, cioburi au tăiat straturile de piele şi s-au afundat în palme, îmbunătăţindu-i strângerea. Ea avea să cuseze laceraţiile mai târziu, pentru a împiedica scamele şi insectele şi alte creaturi care ar putea căuta să se stabilească în perforaţii.

Partea superioară a corpului ei cocoţată deasupra braţelor ei, a studiat compusul de dedesubt. Nevăzând pe nimeni, se ridică, pivotând pe mâini, apoi coborî pe cealaltă parte. îşi smulse mâna stângă de vârfuri şi apucă marginea cu degetele, apoi şi-a tras şi mâna dreaptă. Eliberată de cioburi, ea a coborât rapid să se ghemuiască în umbra de sub zid.

Zeci de paznici undeva înainte, între ea şi obiectivul ei. Bărbaţi, dar nu, ea nu se putea gândi la asta, nu chiar acum. Mai târziu, cu Ublala. Din păcate, oaspetele fără minte din ea nu înţelegea nimic despre valoarea anticipării. A cunoscut foamea şi foamea trebuie potolită. Natura lucrurilor vii, gândi ea, spre deosebire de lucrurile moarte. Urgenţă, nemulţumire, povara poftelor. Ea uitase.

Patru gardieni stăteau la intrarea în moşie, unul de fiecare parte a uşilor duble, cei doi rămaşi flancând treptele largi. Păreau plictisiţi. Erau ferestre la etajul principal, dar acestea erau cu obloane. Balcoanele de la nivelul următor – uşile mici de acolo ar fi protejate. Etajul superior era alcătuit din trei camere cu cadru în A orientate spre faţă, cu acoperişurile lor cu vârfuri abrupte şi placate cu ardezie. în interiorul acestor proiecţii, acoperişul proprietăţii era plat şi cu pereţi joase, o adevărată pădure de plante în ghivece şi copaci pipernici. Şi observatori ascunşi.

Una peste alta, aparent inexpugnabil.

Doar genul care i-a plăcut.

Ea a pornit spre cea mai apropiată anexă, o magazie de întreţinere cu un acoperiş înclinat, care dă spre complex. Paşi atenţi, tăcuţi, apoi aşezându-se lângă cel mai apropiat perete al şopronului. Unde a aşteptat.

O bătaie puternică pe porţile din faţă.

Cei patru paznici de la intrarea în moşie s-au îndreptat, au schimbat priviri. Erau cel puţin

— Dar Ublala Pung?

opt dintre camarazii lor care patrulau pe strada şi aleea dincolo de zid. Era prea târziu pentru un oaspete şi, în plus, maestrul Gerun Eberict nu era acasă. Ca alternativă, poate că trimisese un mesager.

Dar atunci ar fi fost un semnal de la patrulă. Nu, îi vedea concluzând, asta era neobişnuit.

Cei doi paznici de la baza treptelor se îndreptară spre poartă, cu mâinile în mânerele săbiilor.

Bucăitul încetă când cei doi bărbaţi ajunseră la jumătatea drumului spre poartă. Au încetinit, scoţând armele.

La doi paşi de poartă.

Portalurile gemene au explodat înăuntru, coborând ambele gărzi sub lemnul şi bronzul bătuţi. Elanul de înaintare al lui Ublala l-a purtat peste uşile turtite şi pe bărbaţii prinşi sub ele.

în vârful scărilor, strigăte de alarmă, iar ultimii doi paznici se repeziră spre uriaş.

— Niciodată nu am făcut nimic nimănui dintre voi! Urlă Ublala, sau cel puţin aşa credea Shurq că a spus – cuvintele au fost făcute neclare de indignarea lui stăpânită în timp ce ataca cei doi paznici.

Un scurt moment de îngrijorare pentru Shurq, deoarece bărbatul ei era dezarmat. Săbiile tăiate. Ublala părea să-i plesnească de-a lungul apartamentului, şi unul

a săbiilor învârtite prin aer. Celălalt a arat în pavajul de la picioarele uriaşului. O palmă în spate îl învârti pe cel mai apropiat bărbat. Gardianul rămas ţipa, se poticneşte înapoi. Ublala întinse mâna, îl prinse de braţul drept şi îl trase aproape.

'Nu sunt carne, sunt un corp nou!'

Sau „Nu sunt rău cu nimeni!”

Paznicul a fost târât de pe picioare şi zdruncinat într-un zgomot de armură pentru a însoţi afirmaţia incoerentă. Nefericitul a plecat moale, membrele lui zvâcnindu-se. Ublala îl lăsă jos şi ridică privirea.

Gărzile curgeau spre el de fiecare parte a moşiei.

Mormăi alarmat, se întoarse şi alergă înapoi prin poarta căscată.

Shurq ridică privirea spre acoperiş. Patru siluete acolo sus, privind în jos la uriaşul care fuge, două dintre ele pregătind suliţele.

— Dar Ublala Pung?

Dar trecuse deja prin arcadă.

Shurq se strecură pe spatele şopronului şi se năpusti peste golul îngust pentru a ajunge lângă zidul proprietăţii. Ea se îndreptă spre scări, pe platformă şi prin intrarea neprotejată. Afară, a auzit cineva a strigat ordine ca o ariergardă să ţină complexul, dar era clar că nimeni nu se întoarse să supravegheze uşile din faţă.

Shurq s-a trezit într-o sală de recepţie, cu pereţii acoperiţi cu fresce ilustrând apărarea disperată de către Gerun a regelui Ezgara Diskanar. S-a oprit, a scos un cuţit pentru a zgâria mustaţa pe chipul bărbătesc, strâmbător şi triumfător al lui Gerun, apoi a continuat printr-o arcada care ducea către o încăpere mare, modelată după modelul unei săli a tronului, deşi tronul – un ornat, cu spatele înalt, monstruozitatea – era pur şi simplu poziţionată în capul unei mese lungi în loc să depăşească o estradă ridicată.

Uşi la fiecare colţ al camerei, fiecare încadrată în mod elaborat. Un al cincilea, îngust şi încadrat în spate, probabil cu un pasaj de servitori dincolo.

Fără îndoială că locuitorii erau trezi până acum. Cu toate acestea, fiind slujitori – îndatoraţi cu toţii – s-ar ascunde sub pătuţurile lor în timpul acestui tumult terifiant.

Ea a pornit spre ultima uşă. Pasajul de dincolo era îngust şi slab iluminat. Celulele cu perdele îl căptuşeau, reşedinţe patetice ale personalului. Nu se vedea nicio lumină de sub niciunul dintre agăţători, dar Shurq simţi zgomotul zgârieturii dintr-o cameră la jumătatea distanţei şi un gâfâit înăbuşit de la una mai aproape, din stânga ei.

Şi-a închis mâna înmănuşată pe mânerul cuţitului de luptă legat sub braţul stâng şi a lovit cu putere spatele lamei de marginea tecii în timp ce o scotea. Mai multe gâfâituri. Un ţipăit îngrozit.

Paşi lenţi pe pasajul îngust, făcând pauze din când în când, dar niciodată suficient de lungi pentru a stârni un ţipăt din partea cuiva, până când a ajuns la o intersecţie în T. în dreapta, culoarul se deschidea spre bucătărie. în stânga, o scară care duce atât în sus, cât şi în pivniţe sub pământ. Shurq se întoarse şi se îndreptă spre coridorul din care tocmai părăsise. Cu vocea scăzută, ea şuieră: „Du-te la culcare. Făceam doar un circuit. Nimeni aici, dragilor. Relaxa.'

'Cine e?' întrebă o voce.

'Cui îi pasă?' a răspuns altul. – După cum a spus, Prist, adormi înapoi. Dar Prist a continuat: „Este doar” că nu

— Dar Ublala Pung?

recunosc „sunt...”

— Da, răspunse celălalt, dar nu eşti grădinar, ci un adevărat erou viu, nu, Prist?

„Tot ce salvez” este...

Shurq se întoarse să se oprească în faţa cortinei lui Prist.

A auzit mişcare dincolo, dar bărbatul a tăcut.

Ea trase lenjeria murdară într-o parte şi se strecură în camera înghesuită. Mirosea a noroi şi gunoi de grajd. în întuneric, distinge doar o siluetă mare, ghemuită pe peretele din spate, cu o pătură întinsă sub bărbie.

— Ah, Prist, murmură Shurq cu o voce puţin mai mult decât o şoaptă şi făcând încă un pas mai aproape, eşti bun să taci? Sper că da, pentru că intenţionez să petrec ceva timp cu tine. Nu-ţi face griji, a adăugat ea în timp ce îşi desfăcea cureaua, va fi distractiv.

Două clopote mai târziu, Shurq şi-a ridicat capul de pe braţul musculos al grădinarului, concentrându-se să asculte dincolo de sforăiturile lui puternice. Bietul nenorocit fusese epuizat – ea spera că Ublala se va descurca mai bine – şi toate scâncetele şi mielăiturile lui ulterioare erau dezgustătoare. Pe măsură ce ecourile scăzute ale soneriei se estompeau, o tăcere solidă l-a înlocuit.

Gardienii se întorseseră la scurt timp după ce Shurq se strecurase în cabina lui Prist. Tare de speculaţii şi discuţii acerbe, indicând că Ublala şi-a reuşit să scape, deşi un apel pentru serviciile vindecătorului casei sugera că ar fi fost o ciocnire sau două. De atunci, lucrurile s-au aranjat. Se făcuse o percheziţie superficială a proprietăţii, dar nu şi a camerelor servitorilor, ceea ce sugerează că paznicilor casei nu le venise nicio suspiciune de diversiune şi infiltrare. Neglijent. Indicator al unei triste lipse de imaginaţie. Una peste alta, aşa cum se aşteptase ea. Un maestru dominator a avut acest efect. Iniţiativa era periculoasă, ca să nu se ciocnească de ego-ul formidabil al lui Gerun.

Shurq s-a desprins din îmbrăţişarea epuizată şi copilărească a lui Prist şi s-a ridicat în tăcere pentru a-şi îmbrăca hainele şi echipamentul. Gerun ar avea un birou, alăturat camerelor sale private. Bărbaţii ca Gerun aveau întotdeauna birouri. Le-a servit nevoii de legitimitate.

Apărările sale ar fi elaborate, magia scumpă şi temeinică. Dar nu atât de complicat încât să lase un Finadd confuz. în consecinţă,

— Dar Ublala Pung?

mecanismele de dezactivare ar fi simple. Un alt lucru de luat în considerare, desigur, a fost faptul că Gerun era absent. Era probabil să existe secţii suplimentare care nu puteau fi anulate. Ea bănuia că vor avea aspect de viaţă, deoarece alte tipuri ar putea fi mai uşor declanşate accidental.

Ea păşi liniştită înapoi în coridor. Sunete de somn şi nimic altceva. Mulţumit, Shurq s-a întors la intersecţia în T şi a virat la stânga. Urcând scara, a avut grijă să aşeze fiecare picior de-a lungul marginilor alternante, unde îmbinările reduceau probabilitatea unui scârţâit semnalizator.

Ajungând la primul palier, Shurq se apropie de uşă, apoi se opri. Nemişcat. De-a lungul cusăturii uşii a fost aşezat o sârmă, blocată de ultimul servitor care a folosit pasajul. Uneori, cele mai simple alarme au reuşit acolo unde au eşuat cele mai elaborate, fie şi doar pentru că hoţul anticipa în exces complicaţia. Ea a eliberat mecanismul şi a răsucit zăvorul.

într-un alt pasaj al servitorilor, paralel cu holul formal, presupunând un aspect tipic pentru moşia lui Gerun. Găsi uşa singură acolo unde se aştepta, în dreapta, la capătul îndepărtat. încă un cablu de eliberat, apoi ea a păşit. Holul era neluminat, ceea ce era inteligent. Trei uşi de-a lungul peretelui opus, încăperile dincolo nu arătau nicio lumină.

Era destul de sigură că găsise încăperile private ale lui Gerun Eberict. Abia detectabile în întuneric erau o mulţime de sigilii arcane pictate pe cea mai apropiată uşă.

Shurq se apropie pentru a studia acele simboluri.

Şi încremeni când o voce plictisitoare vorbea de pe coridor. „A fost incompetenţă. Sau aşa spune el. Şi acum ar trebui să mă revanşez cu el. Ea s-a întors încet. O siluetă aşezată, întinsă pe spate, cu picioarele întinse afară, cu capul înclinat într-o parte.

— Eşti mort, spuse bărbatul.

— Este o promisiune sau o observaţie?

„Doar ceva ce avem în comun”, a răspuns el. – Nu mi se mai întâmplă aşa ceva.

— Ştiu exact cum te simţi. Aşadar, Gerun te are aici să-i păzeşti camerele.

— Dar Ublala
Pung?

— Este penitenţa mea.

— Pentru incompetenţă.

'Da. Gerun nu concediază oamenii, ştii. îi ucide şi apoi, în funcţie de cât de supărat este, fie îi îngroapă, fie îi ţine o vreme. Presupun că mă va îngropa până la urmă.

— Fără să-ţi eliberezi sufletul?

— El uită adesea de partea aceea.

— Sunt aici să fur tot ce are.

„Dacă ai trăi, bineînţeles, te-aş ucide într-un mod monstruos şi terifiant. M-aş ridica de pe acest scaun, cu picioarele târâind, cu braţele întinse cu mâinile zgâiind aerul. Aş scoate sunete bestiale, gemete şi şuierate de parcă mi-ar fi foame să-mi înfund dinţii în gâtul tău.

— Asta s-ar dovedi cu siguranţă suficient pentru a descuraja un hoţ. Unul viu, adică.

— Ar fi, şi probabil mi-ar plăcea şi eu.

— Dar nu trăiesc, nu?

'Nu. Dar am o întrebare pentru tine şi este una importantă.

'în regulă. Intreaba.'

— De ce, din moment ce eşti mort, arăţi atât de bine? Cine te tunde? De ce nu putrezeşti ca mine? Eşti umplut cu ierburi sau aşa ceva? Te machiezi? De ce albul ochilor tăi este atât de alb? Buzele tale atât de lucioase?

Shurq a tăcut o clipă, apoi a întrebat: – Asta e singura ta întrebare? 'Da.'

— Dacă doriţi, vă pot prezenta persoanelor responsabile pentru noul eu. Sunt sigur că pot face acelaşi lucru pentru tine.

'într-adevăr? Inclusivo manichiură?

'Absolut.'

„Ce zici de a-mi pili dinţii? Ştii, pentru a le face ascuţite şi înfricoşătoare. „Ei bine, nu ştiu cât de înfricoşător vei fi cu

— Dar Ublala Pung?
părul coafat, cu machiajul,
unghii perfecte şi buze lucioase.

— Dar dinţi ascuţiţi? Nu crezi că dinţii ascuţiţi îi vor îngrozi pe oameni? „De ce să nu te mulţumeşti cu acestea? Majoritatea oamenilor le este frică să putrezească lucruri, lucruri care se târăsc de dăunători şi împuţite ca un mormânt proaspăt întors. Colţii şi unghiile tăiate în gheare.

'Imi place. îmi place cum gândeşti.
'Plăcerea este de partea mea. Acum, trebuie să-mi fac griji pentru aceste secţii?

'Nu. De fapt, vă pot arăta unde sunt toate mecanismele pentru alarme.

— Asta nu te va dezvălui?

'Dă-mă departe? Desigur, vin cu tine. Presupunând că ne poţi scoate pe amândoi de aici.

'Aha, înţeleg. Sunt sigur că ne vom descurca. Apropo, cum te cheamă? – Harlest Eberict.
Shurq şi-a înclinat capul, apoi a spus: „Oh. Dar ai murit acum zece ani, după spusele fratelui tău.

'Zece ani? Asta-i tot?'

— Cred că a spus că ai căzut pe scări. Sau asa ceva.' – Scări. Sau aruncat de pe balcon. Poate amândoi.'

— Şi ce ai făcut sau nu ai făcut pentru a câştiga o asemenea pedeapsă? 'Nu-mi amintesc. Numai că eram incompetent.

— Asta a fost cu mult înainte ca Gerun să salveze viaţa regelui. Cum ar fi putut să-şi permită vrăjitoria necesară pentru a-ţi lega sufletul de corpul tău?

— Cred că a cerut o favoare.

Shurq se întoarse înapoi spre uşă. – Asta duce la biroul lui?

— Nu, ăla merge în camera lui de dragoste. îl vrei pe cel de aici.

— Dar Ublala Pung?

– E vreo şansă ca cineva să ne audă vorbind chiar acum, Harlest? – Nu, pereţii sunt groşi.

— Un ultim lucru, spuse Shurq, privindu-l pe Harlest. – De ce nu ţi-a legat Gerun loialitatea de magie?

Faţa palidă şi neregulată arăta surpriză. – Ei bine, suntem fraţi!

Alarmele anulate, cei doi strigoi au stat în biroul lui Finadd Gerun Eberict. – Nu păstrează prea multe monede reale aici, spuse Harlest. „în mare parte, scrieri ale deţinere. îşi răspândeşte averea pentru a o proteja. 'Foarte intelept. Unde este sigiliul lui?

'Pe birou.'

— Foarte neînţelept. Fă-mi o favoare şi începe să strângi acele mandate. S-a dus la birou şi a adunat sigiliul greu şi ornamentat şi foile groase de ceară îngrămădite lângă el. – Această ceară este o culoare exclusivă?

'O da. A plătit destul pentru asta. Harlest se dusese la un perete şi îndepărta o tapiserie mare în spatele căreia se afla un dulap încorporat. A decuplat o serie de fire, apoi a deschis uşa mică. înăuntru se aflau teancuri de suluri şi o cutie mică cu bijuterii.

'Ce e în cutie?' întrebă Shurq.

Harlest o ridică şi i-o aruncă lui Shurq. – Banii lui. După cum am spus, nu ţine niciodată prea multe în preajmă.

Ea a examinat clema. Mulţumită că nu era capcană, l-a alunecat într- o parte şi a răsturnat capacul înapoi. 'Nu prea mult? Harlest, asta e plin de diamante.'

Bărbatul, cu braţele încărcate cu suluri, se apropie.
'Este?' – Cred că a chemat câteva dintre exploataţiile sale. 'El trebuie să aibă. Mă întreb de ce?'

„Pentru a-l folosi”, a răspuns ea, „pentru ceva foarte scump. Ei bine, va trebui doar să plece fără.

— Gerun va fi atât de supărat, spuse Harlest, clătinând din cap.

— Dar Ublala Pung?

– O să înnebunească. Va începe să ne vâneze şi nu se va opri până nu ne găseşte.

'Si apoi, ce? Tortura? Nu simţim durere. Să ne omoare? Suntem deja morţi...

— îşi va lua banii înapoi...

— Nu poate dacă nu mai există.

Harlest se încruntă.

Zâmbind, Shurq închise cutia şi reseta închizătorul. – Nu seamănă cu tine şi îmi este de folos, nu-i aşa? Nu, acesta este echivalentul cu a-l arunca pe Gerun de pe balcon sau pe scări, doar din punct de vedere financiar decât fizic.

— Ei bine, el este fratele meu.

— Cine te-a omorât şi nici măcar nu a lăsat asta.

'Este adevărat.'

— Deci, plecăm pe balcon. Am un însoţitor care este pe cale să înceapă o altă diversiune. Eşti cu mine, Harlest?

— Mai pot primi colţii?

'Îţi promit.'

'OK, să mergem.'

Era aproape de zori, iar pământul aburi. Kettle stătea pe o rădăcină cocoşată şi se uită la un singur picior care se întindea încet în muici. Bărbatul pierduse o cizmă în luptă, iar ea îi privi degetele de la picioare zvâcnindu-se cu o clipă înainte ca acestea să fie înghiţite de pământul întunecat.

Se luptase din greu, dar cu maxilarul inferior rupt şi gâtul umplut de sânge, nu durase mult. Kettle şi-a lins degetele.

Era bine că copacul îi mai era foame.

Cei răi începuseră o vânătoare sub pământ, zgâriind, alunecându-

— Dar Ublala Pung?

se şi ucigând tot ce era slab. în curând ar mai rămâne o mână, dar acestea ar fi cele mai rele. Şi apoi aveau să iasă.

Ea nu aştepta cu nerăbdare asta. Şi în noaptea aceasta, îi era greu să găsească o victimă pe străzi, cineva cu gânduri neplăcute, care era locul în care nu îi aparţinea din motive care nu erau drăguţe.

Fusese din *ce* în ce mai greu, îşi dădu ea seama. Se lăsă pe spate şi îşi împinse degetele pătate prin părul murdar, întrebându-se unde dispăruseră toţi criminalii şi spionii. A fost ciudat şi tulburător.

Iar prietenul ei, cel îngropat sub cel mai bătrân copac, îi spusese că era prins în capcană. Nu putea merge mai departe, nici măcar cu ajutorul ei. Dar ajutorul era pe drum, deşi nu era sigur că va ajunge la timp.

Se gândi la acel bărbat, Tehol, care venise aseară să vorbească. Părea destul de drăguţ. Ea spera că va veni din nou. Poate că ar şti ce să facă – ea se întoarse pe rădăcină şi se uită în sus la turnul pătrat – da, poate ar şti ce să facă, acum că turnul era mort.

Capitolul unsprezece

Pânze decolorate călătoresc pe orizont

Atât de departe şi de departe să se diminueze

Scenariul cumplit

Scrie pe acea pânză dovedită.

Ştiu că cuvintele îmi aparţin îmi aparţin

Aceste urme lăsate de fiară De prezenta mea

Apoi, înainte şi acum, mai târziu Şi toate momentele dintre

Pânzele alea îndepărtate conduse Greu pentru vânturile fără

sens

Că şi acum cerc

Şinele meu cu inima de piatră

— Dar Ublala
Pung?
Mijloacele de lacrimi pe care nu le-am vărsat niciodată

Muşcându-mi ochii.

Pânze decolorate plutind parcă ar fi fost ridicate

Deasupra liniei curbe a lumii Şi sunt pierdut şi pierdut să

răspund
Dacă se apropie sau fug

Apropiaţi-vă sau fugiţi de vremuri nedorite în burta aceea

umflată Cu ţipete neauzite până acum Şi departe şi atât de

departe şi departe.

*ACEASTA SĂ LIND L ONGING_*

I SBARATH (DE LA S HOR)

Atras de ţărm, ca şi cum printre mulţimea de adevăruri nescrise dintr- un suflet muritor s-ar putea găsi o recunoaştere a ceea ce însemna să stai pe marginea pământului, privind în necunoscutul fără adâncime care era marea. Nisipul cederea şi pietrele de sub picioarele cuiva şopteau incertitudine, promisiunile răzgândite de dizolvare şi eroziune a tot ceea ce a fost odată solid.

în lume puteau fi adunate toate simbolurile manifeste pentru a reflecta spiritul uman, iar în dialogul următor s-au găsit toate semnificaţiile, fiecare nuanţă şi fiecare aromă, ridicându-se în legiune în faţa ochilor. Lăsând în sarcina martorului decizia de a alege recunoaşterea sau de a alege negarea.

Udinaas stătea pe un trunchi de copac pe jumătate îngropat, cu flutura măturătoare zgâriindu-şi mocasinii. Nu era orb şi nu exista nicio speranţă de negare. El a văzut marea aşa cum era, amintirile dizolvate ale trecutului văzute în prezent şi combustibilul fertil pentru viitor, însăşi faţa timpului. El a văzut mareele în susurarea lor imuabilă, zgomotul vast ca sângele lunii inimii reci, o bătaie de timp

— Dar Ublala Pung?

măsurată şi, prin urmare, măsurabilă. Maree pe care nu se putea spera să le reţină.

în fiecare an, un sclav Letherii, adânc în apă până la piept şi aruncând plase, era prins de o răsucire şi dus în larg. Cu unii, valurile i-au dus mai târziu înapoi, fără viaţă şi umflaţi şi mâncaţi de crabi. Alteori, mareele au livrat cadavre şi cadavre din calamităţi necunoscute şi epave de nave. De la viaţă până la moarte, vastul pustiu de apă dincolo de ţărm a transmis acelaşi mesaj din nou şi din nou.

Stătea ghemuit în epuizare, cu privirea concentrată asupra spărgătoarelor îndepărtate ale recifului, panglica albă care se rostogoli din nou şi din nou în ritmul bătăilor inimii şi din toate părţile se repezi în valuri de sens. Pe cerul cenuşiu şi greu. în strigătele de Clarion ale pescăruşilor. în ploaia ceţoasă purtată de vântul geamăt. Nisipurile incerte care se prelingeau sub mocasinii lui udaţi. Sfârşituri şi începuturi, marginea lumii cunoscute.

Ea a fugit din Casa Morţilor. Tânăra la picioarele căreia îi aruncase inima. în speranţa că ea ar putea arunca o privire la ea – la Errant

el, chiar o ridică şi o devorează ca pe o fiară rânjitoare. Orice, orice, dar. . . *fugind.*

Căzuse inconştient în Casa Morţilor – *ah, are sens în asta?* – şi fusese dus, probabil, înapoi la pătuţul din interior casa lungă Sengar. Se trezise mai târziu – de cât timp nu ştia, pentru că se trezise singur. Nici măcar un sclav nu este prezent în clădire. Nicio mâncare nu fusese pregătită, nici feluri de mâncare sau alte semne ale unei mese lăsate în urmă. Vatra era o movilă de cenuşă albă care acoperea câteva jaruri persistente. Afară, dincolo de vocea slabă a vântului şi de picurarea mai aproape de apă de ploaie, era tăcerea.

Capul plin de ceaţă, cu mişcările lui lente şi stânjenitoare, el a reconstruit focul. Am găsit o pelerină de ploaie şi apoi a ieşit afară. Nevăzând pe nimeni în apropiere, coborâse spre ţărm. Să priveşti marea goală şi plină şi cerul gol şi plin. Bătuit de tăcere şi de vuietul ei de vânt şi ţipete de pescăruş şi ploi scuipate. Singur pe plajă, în mijlocul acestei legiuni strigătoare.

Războinicul mort care era în viaţă.

Preoteasa Letherii care fugise în faţa unei cereri de ajutor, pentru a oferi mângâiere şi a mângâia un tovarăş Letherii.

— Dar Ublala Pung?

În cetatea Regelui Vrăjitor, bănuia Udinaas, Edur au fost adunaţi. Wills s-a blocat într-un război îngrozitor şi, ca o insulă în jurul căreia furtuna năvăli în cicluri nesfârşite, forma monstruoasă a lui Rhulad Sengar, care se ridicase din Casa Morţilor. Blindat în aur, îmbrăcat în ceară, probabil incapabil să meargă sub toată greutatea aceea – până când, desigur, acele monede au fost îndepărtate.

Arta Udinaasului. . . anulat.

Ar fi durere în asta. Durere chinuitoare, dar trebuia făcută şi repede, înainte ca carnea şi pielea să crească să îmbrăţişeze acele monede.

Rhulad nu era un cadavru, nici strigoi, pentru că un strigoi nu ar ţipa. A mai trăit o dată. Nervii îi trezesc, mintea îi arde. Prins într-o închisoare de aur.

La fel ca şi eu, odată. Ca fiecare Letherii este prins. Oh, el este poezie animată, este Rhulad Sengar, dar cuvintele lui sunt pentru Letherii, nu pentru Edur.

Doar un singur sens scos din acea legiune îngrozitoare şi unul care nu l-ar lăsa în pace. Rhulad avea să înnebunească. în mintea lui Udinaas nu exista nicio îndoială. Murind, doar pentru a se întoarce la un trup care a fost nu
mai lung al lui, un trup care a aparţinut pădurii şi frunzelor şi pământului de tumulă. Ce fel de călătorie a fost? Cine deschisese calea şi de ce?

Este sabia. Trebuie sa fie. Sabia care nu avea să-i elibereze mâinile.

Pentru că nu s-a terminat cu Rhulad Sengar. Moartea nu înseamnă nimic pentru asta.

Nu s-a terminat.

Un cadou însemna, se pare, pentru Hannan Mosag. Oferit de cine?

Dar Hannan Mosag nu va avea acea sabie. în schimb, a revendicat Rhulad. Şi acea sabie cu puterea ei atârnă acum peste Regele Vrăjitor.

Acest lucru ar putea distruge confederaţia. L-ar putea răsturna pe Hannan Mosag şi pe K'risnan-ul lui. Dacă, desigur, Rhulad Sengar nu

— Dar Ublala Pung?
se supune autorităţii Regelui Vrăjitor.

O problemă mai puţin problematică ar fi fost Frica sau Trull. Poate chiar Binadas. Dar nu, sabia îl alesese pe Rhulad, nesângetul care fusese dornic de război, un tânăr cu ochi secreţi şi răzvrătire în suflet. S-ar putea să fi fost rupt, dar Udinaas bănuia altceva. *Am putut să-l aduc înapoi, să potolesc acele ţipete. Un răgaz de la nebunie, în care se putea aduna şi să-şi amintească tot ce fusese.*

Lui Udinaas i-a trecut prin minte că ar fi putut să fi făcut o greşeală. O îndurare mai mare ar fi fost aceea de a nu împiedica acea prăbuşire rapidă în nebunie.

Şi acum m-ar avea ca sclav.

Spuma i se învârtea în jurul gleznelor. Valoarea venea.

— Am putea fi la fel de bine într-un sat abandonat fantomelor, spuse Buruk cel Pale, folosind degetul unei cizme pentru a marginea un buştean mai aproape de foc, făcând o strâmbă la aburii care se ridicau din scoarţa sa udă.

Seren Pedac se uită la el încă o clipă, apoi ridică din umeri şi întinse mâna spre ibricul stricat care stătea pe o piatră plată lângă flăcări. Putea simţi căldura mânerului prin mănuşile ei de piele în timp ce îşi umplea din nou ceaşca. Ceaiul era înăbuşit, dar nu i-a păsat prea mult în timp ce a înghiţit o gură din lichidul amar. Măcar era cald.

— Cât va mai dura asta?

— înfrânează-ţi nerăbdarea, Buruk, îl sfătui Seren. „Nu va fi nicio satisfacţie în rezolvarea tuturor acestor lucruri, presupunând că o rezoluţie este egală
posibil. L-am văzut cu ochii noştri. Un mort a înviat, dar a înviat prea târziu.

— Atunci Hannan Mosag ar trebui să-i taie pur şi simplu capul flăcăului şi să termine cu el.

Ea nu a răspuns la asta. în anumite privinţe, Buruk avea dreptate. Interdicţiile şi tradiţiile au mers doar atât de departe şi nu a existat – ar putea exista – niciun precedent pentru ceea ce se întâmplase. îi văzuseră pe cei doi fraţi Sengar târându-şi fratele afară prin prag,

— Dar Ublala Pung?

masa de ceară şi aur care era Rhulad. Ochi roşii, topiţi închise, capul ridicându-se pentru a se uita orbeşte la cerul cenuşiu pentru o clipă, înainte de a cădea înapoi. Păr împletit sigilat cu ceară, atârnând ca nişte fâşii de o pânză zdrenţuită. Fire de scuipă coborând din gura lui căscată, în timp ce îl duceau spre cetate.

Edur s-a adunat pe pod. Pe malul îndepărtat, pe partea satului, şi ieşind din celelalte case lungi nobile din jurul cetăţii. Sute de Edur, şi chiar mai mulţi sclavi Letherii, atraşi de martori, tăcuţi şi amorţiţi şi plini de groază. îi urmărise pe cei mai mulţi Edur, apoi intră în cetate. Sclavii păreau să fi dispărut pur şi simplu.

Seren bănuia că Feather Witch turna plăcile, într-un loc mai puţin public decât hambarul uriaş unde ea desfăşurase ultima dată ritualul. Cel puţin, nu fusese nimeni acolo când se uitase.

Şi acum, timpul s-a târât. Tabăra lui Buruk şi nerecii înghesuiţi în corturile lor deveniseră o insulă în ceaţă, înconjurată de necunoscut.

Se întrebă unde plecase Huli. Erau ruine în pădure şi zvonuri despre artefacte ciudate, unele masive şi întinse, de multe zile de călătorie spre nord-est. Oricât de veche era această pădure, găsise un sol fertil cu istorie. Distrugerea şi dizolvarea au încheiat fiecare trecere a ciclului, iar prăbuşirea a livrat lumii epuizate multiplele părţi pentru a asambla un nou întreg.

Dar vindecarea aparţinea pământului. Nu era garantat celor care trăiau din ea. Rasele s-au încheiat; ultimul dintr-o anumită fiară, ultimul dintr-o anumită rasă, fiecare a mers singur pentru un timp. înainte de închiderea finală a acelor ochi singulari şi de viziunea din spatele lor.

Seren tânjea să se ţină de acea vedere lungă. Ea a căutat cu disperare înţelepciunea calmă pe care o promitea, pacea care aparţinea unei perspective extinse. Cu o distanţă suficientă, chiar şi o serie de munţi ar putea arăta plat, văile dintre fiecare vârf nevăzute. în acelaşi mod, vieţile şi decesele, vârfurile şi văile mortalităţii ar putea fi nivelate. Gândind în acest fel, se simţea mai puţin înclinată să intre în panică.

Şi asta devenea din ce în ce mai important.

— Dar Ublala Pung?

— Şi unde, în numele Errantului, este delegaţia aceea? întrebă Buruk.

— De la Trate, spuse Seren, vor vira până la capăt. Ei vin.'

— Ar fi făcut-o înainte de toate acestea.

— Ţi-e teamă că Rhulad reprezintă o ameninţare la adresa tratatului?

Privirea lui Buruk rămase fixată asupra flăcărilor. – Sabia a fost cea care l-a ridicat, spuse el cu voce joasă. – Sau oricine a făcut-o şi a trimis-o la Edur. Ai aruncat o privire asupra lamei? Este pestriţă. M-a făcut să mă gândesc la una dintre Fiicele pe care le închină, cea pătată, cum o chema?

— Sukul Ankhadu.

— Poate că ea există în adevăr. O zeiţă Edur...

— Un cadou dubios, deci, pentru Edur îl consideră pe Sukul Ankhadu ca pe o creatură volubilă. Ea este de frică. Ei îl închină pe Tatăl Umbră şi pe Fiica Amurg, Sheltatha Lore. Şi, în fiecare zi, mai multe dintre cele din urmă decât cele dintâi. Seren termină ceaiul, apoi umplu din nou ceaşca de tablă. 'Sukul Ankhadu. Presupun că este posibil, deşi nu-mi amintesc nicio poveste despre acei zei şi zeiţe ale Edurului care s-au manifestat vreodată într-o manieră atât de directă. Părea mai degrabă închinarea strămoşilor, fondatorii triburilor ridicaţi în figuri sfinte, aşa ceva. Ea sorbi şi se strâmbă.

— Asta îţi va arde găuri în intestine, Acquitor. – Prea târziu pentru asta, Buruk.

— Ei bine, dacă nu Ankhadu, atunci cine? Sabia aia a venit de undeva. 'Nu ştiu.'

— Nici nu sună de parcă ţi-ar păsa. Această insensibilitate nu ţi se potriveşte, Acquitor.

— Nu este apatie, Buruk, este înţelepciune. Sunt surprins că nu poţi face diferenţa.

„Este înţelepciunea să îţi ia viaţa din ochi, ascuţimea din gânduri? Este înţelepciunea cea care te face indiferent faţă de miracolul de coşmar la care am asistat ieri? 'Absolut. Ce altceva ar putea fi?

— Dar Ublala
Pung?
'Disperare?'

— Şi ce am eu demn de disperare? – Nu sunt eu cel care răspunde la asta.
'Adevărat-'

— Dar voi încerca oricum. A scos un balon şi a scos dopul, apoi l-a înclinat înapoi. Două înghiţituri rapide, după care oftă şi se lăsă pe spate. – Mi se pare că eşti un tip sensibil, Acquitor, ceea ce probabil este o calitate pentru cineva din profesia ta. Dar nu poţi separa afacerile de orice altceva. La urma urmei, sensibilitatea este un tip de vulnerabilitate omniprezent. Te face să răneşti uşor, face ca cicatricile pe care le porţi să se deschidă şi să plângă la cel mai mic zgomot. Mai bău o băutură, faţa lui devenind moale de efectele alcoolului şi nectarului puternic, o slăbiciune venind în cuvintele lui în timp ce continuă: – Huli Beddict. Te-a alungat, dar îl cunoşti prea bine. Se grăbeşte cu capul înainte. într-o soartă aleasă de el şi fie îl va ucide, fie îl va distruge. Vrei să faci ceva în privinţa asta, poate chiar să-l opreşti, dar nu poţi. Nu ştii cum şi simţi asta ca pe propriul tău eşec. propriul tau defect. O slăbiciune. Astfel, pentru soarta care i se va întâmpla, alegi să nu-l învinuieşti, ci pe tine însuţi. De ce nu? Este mai uşor.'

Ea alesese să se uite la drojdia amară din ceaşca îmbrăţişată de mâinile ei, cândva în timpul declaraţiilor lui Buruk. Ochii urmărind marginea răvăşită, apoi degetele şi degetele mari, înfăşuraţi în piele pătată şi cu cicatrici. Tampoane aplatizate lustruite şi întunecate, cusături zdrobite, degetelor întinse şi noduroase. Undeva înăuntru se aflau piele, carne, muşchi, tendon şi calus. Şi os. Mâinile erau unelte atât de extraordinare, gândi ea. Unelte, arme, neîndemânatice şi iscusite, amorţite şi tactile. Printre vânătorii tribali, puteau vorbi, un val de gesturi elocvente în tăcere. Dar nu puteau gusta. Nu am putut auzi. Nu putea să plângă. Cu toate acestea, au ucis atât de uşor.

în timp ce din gură ieşeau sunete, modelate în mod recunoscut în semnificaţii de pasiune, de frumuseţe, de claritate orbitoare. Sau noroios sau tăiat în linişte, criminal şi rău. Uneori toate deodată. Limbajul era război, mai vast decât orice oaste de săbii, suliţe şi

— Dar Ublala Pung?

vrăjitorie. Bătălia care se duce singur împotriva tuturor celorlalţi. Graniţe promulgate, apărate, saliuri şi breşe, câmpuri de cadavre putrezind ca fructele prăbuşite. Cuvinte care caută mereu aliaţi, căutând mereu
verosimilitate iconicăîn presa aglomerată.

Şi, şi-a dat seama, era obosită. Obosit de toate. Pacea domnea în tăcere, în interior şi în exterior, în izolare şi epuizare.

— De ce nu spui nimic, achizitor?

Stătea singur, fără să vorbească, cu o mantie de blană de urs acoperită peste umerii cocoşi, sabia ţinută cu vârful în jos între picioarele îmbrăcate în aur, lama lungă cu bandă şi mânerul lat de clopot în faţa lui. Cumva, reuşise să deschidă ochii, iar strălucirea era vizibilă în umbrele cu glugă de sub fruntea lui, încadrate în împletituri cerate. Respiraţia îi venea într-un zgomot, singurul sunet din încăperea masivă, în urma schimbului lung şi agitat dintre Tomad Sengar şi Hannan Mosag.

Ultimele cuvinte dispăruseră, lăsând un sentiment de neputinţă profundă.

Niciunul dintre sutele de Edur prezenţi nu s-a mişcat sau a vorbit.

Tomad nu putea spune mai mult în numele fiului său. O forţă subtilă îi furase autoritatea şi a venit, îşi dădu seama cu groază Trull, din figura aşezată de blană neagră şi aur strălucitor, din ochii strălucitori din găurile lor întunecate. Din sabia nemişcată.

Stând în estrada centrală, ochii duri ai Regelui Vrăjitor se mutaseră încet de la Tomad la Rhulad, iar acum stăteau acolo, calculatori şi reci.

Sabia trebuia predată. Hannan Mosag îi trimisese să-l recupereze, iar această sarcină nu putea fi numită finalizată până când Rhulad nu o punea în mâinile Regelui Vrăjitor. Până când s-a întâmplat asta, Frica, Binadas, Trull, Theradas şi Midik Buhn au stat cu toţii în dezonoare.

A căzut acum, în sfârşit, lui Rhulad. Pentru a face gestul, pentru a vindeca această rană zdrenţuită.

— Dar Ublala Pung?

Cu toate acestea, nu a făcut nicio mişcare.

Trull nici măcar nu era sigur că fratele său era capabil să vorbească, având în vedere greutatea groaznică care îi cuprindea pieptul. Respiraţia suna dificilă, chinuitoare. Era extraordinar că Rhulad era capabil să-şi ţină braţele sus, mâinile în mâna săbiei. Dintr-o tinereţe flexibilă şi flexibilă, devenise ceva uriaş, bestial.

Aerul din sală era umed şi agitat. Mirosul de frică şi de panică abia reţinută se învârteau în mijlocul fumului din torţe şi din vatră.

Ploaia de afară era neîncetată, vântul scârţâind scândurile groase ale pereţilor.

Respiraţia zgomotătoare se ţinu, apoi vorbi o voce subţire şi frântă.

— Sabia este a mea.

O sclipire de frică din ochii lui Hannan Mosag. – Nu trebuie să fie, Rhulad Sengar.

'A mea. Mi l-a dat. A spus că eu sunt acela, nu tu. Pentru că erai slab.

Regele Vrăjitor se dădu înapoi de parcă ar fi fost lovit în faţă.

OMS? Trull aruncă întrebarea cu o privire ascuţită către Fear. Ochii lor s-au întâlnit, iar Frica clătină din cap.

Tatăl lor se confrunta acum cu Rhulad. Emoţiile i-au străbătut faţa pentru o clipă şi părea că îmbătrâneşte cu secole în faţa ochilor lor. Apoi a întrebat: „Cine ţi-a dat această sabie, Rhulad?”

Ceva ca un zâmbet. – Cel care ne conduce acum, părinte. Cel cu care Hannan Mosag a făcut pact. Nu, nici unul dintre strămoşii noştri pierduţi. Un nou . . . aliat.'

— Nu trebuie să vorbeşti despre asta, spuse Regele Vrăjitor, cu vocea tremurând de furie. – Pactul a fost...

— A fost ceva ce intenţionaţi să-l trădezi, Hannan Mosag, interveni sălbatic Rhulad, aplecându- se în faţă pentru a-şi arunca privirea peste mâinile care erau încrucişate în jurul mânerului săbiei. – Dar asta nu este modul Edur, nu? Tu, care ne-ai conduce, nu poţi avea încredere. A venit timpul, regele vrăjitor, pentru o schimbare. Trull îl privi pe Rhulad ridicându-se în picioare. Şi stătea în picioare, echilibrat şi sigur, cu spatele drept şi cu capul sus. Mantaua ursului a fost dusă înapoi, dezvăluind monedele ondulate. Masca de aur a feţei lui Rhulad se răsuci. – Sabia este a mea, Hannan Mosag! Sunt egal cu el. Nu eşti. Vorbeşte, atunci, dacă ai

— Dar Ublala Pung?

dezvăluie tuturor de aici secretul acestei arme. Dezvăluie cel mai mult

străvechi de minciuni! Vorbeşte, rege vrăjitor!

'Nu o sa.'

Un pas foşnet înainte.
'Apoi . . . *îngenunchea*.'—
Rhulad!

'Tăcere, părinte! îngenunchează-te în faţa mea, Hannan Mosag, şi frăţieşte-ţi *frăţia.* Nu te gândi că te voi lăsa deoparte, pentru că am nevoie de tine. Cu toţii avem nevoie de tine. Şi K'risnan-ul tău.

'Nevoie?' Faţa lui Hannan Mosag a fost devastată, parcă cuprinsă de o durere fizică.

Rhulad se învârti, cu ochii strălucitori fixându-se pe cei trei fraţi ai săi, unul câte unul. „Vino înainte, fraţilor, şi promite-mi serviciul tău. Eu sunt viitorul lui Edur. Theradas Buhn. Midik Buhn. Vino şi spune-mi fratele tău. Legaţi-vă de mine. Puterea ne aşteaptă pe toţi, putere pe care încă nu ţi-o poţi imagina. Vino. Sunt Rhulad, fiul cel mic al lui Tomad Sengar. însângerat în luptă, şi „ *au cunoscut moartea!”*

Brusc, se întoarse, zgâriind cu vârful săbiei de-a lungul podelei. – Moarte, mormăi el, parcă pentru sine. „Credinţa este o iluzie. Lumea nu este aşa cum pare. Suntem proşti, toţi. Astfel . . . prostie.' Pe acelaşi ton scăzut, a continuat: —îngenunchează în faţa mea, Hannan Mosag. Nu este atât de mult să te predai, nu-i aşa? Vom cunoaşte puterea. Vom fi aşa cum am fost cândva, aşa cum trebuia să fim. îngenunchează, Rege Vrăjitor, şi primeşte binecuvântarea mea.

Capul se ridică încă o dată, un fulger de aur în întuneric. – Binadas. Ştii durerea, o rană care rezistă la reparare. Vino înainte şi te voi elibera de acea durere. Voi vindeca daunele.

Binadas se încruntă. – Nu ştii nimic de vrăjitorie,
Rhulad... – *Vino aici!* Ţipătul răsună în camera imensă.
Binadas tresări, apoi şchiopătă mai aproape.

Mâna aurie a lui Rhulad s-a rupt, degetele tăindu-se peste pieptul fratelui său. Cea mai slabă atingere, iar Binadas s-a dat înapoi. Frica

— Dar Ublala Pung?

s- a repezit aproape pentru a-l ţine drept. Cu ochii mari, Binadas se îndreptă. Nu spuse nimic, dar în timp ce se îndreptă era clar că durerea din şold dispăruse. Tremurături l-au zguduit.

— Aşa, spuse Rhulad în şoaptă. —Veniţi, fraţii mei. Este timpul.'

Trull şi-a dres glasul. Trebuia să vorbească. Trebuia să-şi pună întrebări, să spună ceea ce nimeni altcineva nu va spune. – Te-am văzut mort.

— Şi m-am întors.

— Prin puterea săbiei pe care o ţii, Rhulad? De ce i-ar da acest aliat Edurului aşa ceva? Ce speră să câştige acel aliat? Frate, triburile au fost unificate. Ne-am câştigat pacea...

— Tu eşti cel mai slab dintre noi, Trull. Cuvintele tale te trădează. Suntem Tiste Edur. Ai uitat ce înseamnă asta? Cred ca ai.' S-a uitat în jur. – Cred că toţi aţi făcut-o. Şase triburi patetice, şase regi patetici. Hannan Mosag a cunoscut o ambiţie mai mare. Suficient pentru a cuceri. Era necesar, dar nu poate realiza ceea ce trebuie să vină acum.

Trull îl auzea pe fratele pe care îl cunoştea în cuvintele lui Rhulad, dar ceva nou pătrundea prin ei. Rădăcini ciudate, otrăvitoare – era aceasta vocea puterii?

Clic plictisitor al marginilor monedelor, în timp ce Rhulad se înfrunta cu mulţimea tăcută dincolo de cercul interior. – Edur şi-au pierdut din vedere destinul. Regele vrăjitor te-ar suci departe de ceea ce trebuie să fie. Fraţii şi surorile mele – toţi cei de aici sunteţi asta pentru mine şi multe altele. Eu voi fi vocea ta. Voinţa ta. Tiste Edur au călătorit dincolo de regi şi regi vrăjitori. Ceea ce ne aşteaptă este ceea ce am avut cândva, dar am pierdut cu mult timp în urmă. Despre ce vorbesc, fraţi şi surori? voi da un răspuns. *Imperiu.'*

Trull se uită la Rhulad. Imperiu. Şi pentru fiecare imperiu. . . există un împărat.

îngenunchează, poruncise Rhulad. lui Hannan Mosag. Dintre toţi cei

— Dar Ublala
Pung?
de aici.

Tiste Edur nu îngenunchea înaintea simplilor regi . . .

Frica a vorbit. – Ai fi împărat, Rhulad?

Fratele lui s-a rotit cu faţa la el şi şi-a întins braţele într-un gest de depreciere. – Te fac să vrei să te întorci cu groază, Frica? în repulsie? Oh, dar sclavul acela nu a modelat bine? Nu sunt eu un lucru frumos?

în ton se simţea o margine de isterie.

Frica nu a răspuns.

Rhulad a zâmbit şi a continuat: „Ar trebui să-ţi spun, greutatea nu mă mai târăşte. Simt. . . neîncărcat. Da, fratele meu, sunt mulţumit. Oh, asta te şochează? De ce? Nu poţi să-mi vezi bogăţia? Armura mea? Nu sunt eu o viziune îndrăzneaţă a unui războinic Edur?

„Nu sunt sigur”, a răspuns Fear, „ce văd. Este cu adevărat Rhulad cel care locuieşte în acel corp?

— Mori, frică şi găseşte-ţi drumul înapoi. Atunci întreabă-te dacă călătoria nu te-a schimbat.

— Te-ai găsit printre strămoşii noştri? a întrebat frica.

Râsul răspuns al lui Rhulad a fost brutal. El a aruncat sabia în aer, răsucind lama într-un salut sălbatic, dezvăluind o graţie cu arma pe care Trull nu o mai văzuse niciodată la fratele său. 'Strămoşii noştri! Fantome mândre. Stăteau în rânduri de zece mii adânci! Urlând bun venit! Eu eram rudă de sânge, demn să li se alăture în apărarea lor fermă a preţiosului amintiri. împotriva acelei vaste mulţimi de ignoranţă. O, da, frică, a fost un timp de asemenea *glorie.*

— Atunci, după tonul tău, Rhulad, ai provoca tot ceea ce ne este drag. Ne-ai nega convingerile...

— Şi cine dintre voi mă poate

contrazice? „Wraiths-ul din umbră...”

— Sunt Tiste Andii, frate. Sclavi voinţei noastre. Şi vă spun

asta: cei care ne slujesc au murit prin mâinile noastre.'

— Atunci unde sunt strămoşii noştri?

'Unde?' Vocea lui Rhulad era zgomotătoare. 'Unde? Nicăieri, frate.

— Dar Ublala Pung?

Nu sunt nicăieri. Sufletele noastre fug de trupurile noastre, fug de această lume, căci noi nu aparţinem aici. Nu am aparţinut niciodată aici.

— Şi atunci ne conduci acasă, Rhulad?

Ochii au strălucit. – Frate înţelept. Ştiam că vei găsi primul calea.

— De ce ceri să îngenunchem?

Capul înclinat într-o parte. – Aş vrea să te angajezi noului nostru destin. Un destin în care îi voi conduce pe Tiste Edur.'

— Ne-ai duce acasă.

'Aş.'

Frica făcu un pas înainte, apoi se lăsă într-un genunchi, cu capul plecat. – Condu-ne acasă, împărat.

în mintea lui Trull, a auzit un sunet.

Ca o coloană care se rupe.

Şi s-a întors, la fel ca mulţi alţii, să-l înfrunte pe Hannan Mosag şi grupul său de vrăjitori, pentru a-l asista pe Regele Vrăjitor coborând de pe estradă. Să-l privesc îngenunchind înaintea lui Rhulad, înaintea împăratului din Tiste Edur.

Ca o coloană care se rupe.

Apa trăgându-i de tibie, învârtindu-se în jurul cărnii amorţite, Udinaas se strădui să se ridice. Valurile l-au legănat, l-au făcut să se clătinească. în golf, nave. Patru în total, împingându-se prin ceaţă, cojile lor întunecate ghemuindu-se pe apa cenuşie ca nişte leviatani migratori, măturături care strâng valuri. Auzea corul scârţâiturilor surde şi plesnirea lamelor de lemn în apă. Siluete îmbrăcate cu glugă, mici pe punţile îndepărtate. Sosise delegaţia.

Se simţea de parcă stătea pe vârfuri de gheaţă, cu vârfurile zimţate urcate prin genunchi. Nu credea că este capabil să meargă. De fapt, era la câteva clipe să cadă, în apa spumoasă. Atât de uşor, scos de răsucire, frigul inundându-i plămânii, spălându-i negru prin minte. Până când, în perfect acord cu acceptarea predării, s-a terminat.

Ghearele i-au înjunghiat umeri şi l-au ridicat zvârnindu-se de pe valuri. Ghearele trecând prin mantaua de ploaie, muşcând carnea. Prea uluit ca să ţipe, se simţi biciuit prin aer, cu picioarele foarfece într-un strop de apă.

— Dar Ublala Pung?

Aruncat pe un pat de pietre umede la cincisprezece paşi în sus de linia mareei. Orice îl târase a dispărut, deşi focul îi ardea în piept şi în spate acolo unde fuseseră ghearele. Străbătând într-o ciudată neputinţă, Udinaas s-a tras în cele din urmă astfel încât să se întindă pe spate, privind.

sus la norii incolori, ploaia pe fata lui.

Locqui Wyval. Nu m-a vrut mort, presupun.

Ridică un braţ şi simţi ţesătura mantiei de ploaie. Fără înţepături. Bun.

Ar avea probleme să explice dacă ar fi fost altfel.

Sentimentul îi revenea la picioarele inferioare. Se împins pe mâini şi genunchi. Ud, tremurând. Nu putea exista niciun răspuns pentru Rhulad, era atât de simplu. Regele vrăjitor ar trebui să-l omoare. *Presupunând că funcţionează.*

Omoară-I sau predă-te. Şi ce l-ar putea face pe Hannan Mosag să se predea? La un pui abia de sânge? Nu, tăiaţi-i mâinile, tăiaţi-i capul şi zdrobiţi-l. Arde restul în cenuşă prăfuită. Distruge monstruozitatea, pentru că Rhulad Sengar era cu adevărat un monstru.

Paşi pe pietrele din spatele lui. Udinaas s-a aşezat pe spate pe coapse, ploiându-i din ochi. El ridică privirea când Flulad păşi în vizor.

— Udinaas, ce cauţi aici?

— A turnat ea plăcile, Hulad? A făcut-o?

'Ea a incercat.'

'încercat?'

— A eşuat, Udinaas. Calele au fost închise; era oarbă la ei. Era speriată. Nu am văzut-o niciodată atât de speriată.

— Ce s-a mai întâmplat?

'Nu ştiu. Edur sunt încă în cetate.' – Nu pot fi toţi acolo.

— Nu, doar nobilimea. Ceilalţi sunt în casele lor. Deocamdată şi-au alungat sclavii. Majoritatea nu aveau încotro. Sunt doar înghesuiţi în pădure. înmuiat prin. Se pare că nu se vede un sfârşit. Se întinse în jos şi îl ajută pe Udinaas să se ridice. – Să mergem la casa lungă. Uscăţivă şi încălzeşte-te.

L-a lăsat pe Hulad să-l conducă înapoi la casa lungă Sengar. – Ai

— Dar Ublala Pung?

văzut navele, Hulad? întrebă el în timp ce mergeau. 'Le-ai văzut?'

'Da. Ei coboară bărci, dar nu pare să se întâmple. – Mă întreb

ce vor crede despre asta? Hulad nu răspunse.

Au intrat. Căldura bruscă, trosnetul flăcărilor singurul sunet. Hulad l-a ajutat să scoată mantia de ploaie. în timp ce făcea asta, a gâfâit şi a tras de cămaşa lui Udinaas.

— De unde le-ai luat?

Udinaas se încruntă la vânătăile aproape negre unde fuseseră ghearele Wyvalului. 'Nu ştiu.'

— îmi amintesc de rănile lui Feather Witch, de la acel demon. Exact la fel. Udinaas, ce se întâmplă cu tine?

'Nimic. Ma duc la culcare.'

Hulad nu mai spuse nimic în timp ce Udinaas mergea pe lungimea camerei principale spre paietul său de dormit.

Luptându-se cu scurgerea, cele trei scows s-au apropiat mai mult de malul din partea de sud a râului. Fiecare ambarcaţiune deţinea vreo duzină de Letherii, cei mai mulţi gărzi de corp în armură completă, cu vizierele închise pe cârmă.

La patru paşi în spatele lui Buruk cel Pale, Seren îl urmă pe negustor până la şuviţă. Se părea că vor fi singurul comitet de primire, cel puţin pentru început. – Ce ai de gând să le spui? ea a întrebat.

Buruk se uită înapoi la ea, ploaia picurând de pe marginea glugăi lui. – Speram să spui ceva.

Ea nu l-a crezut, dar a apreciat efortul. – Nici măcar nu sunt sigur de protocol. Nifadas conduce delegaţia, dar şi prinţul este aici. Pe cine recunosc mai întâi?

Buruk ridică din umeri. – Cel mai probabil să fie jignit dacă te înclini mai întâi în faţa celuilalt.

„Presupunând”, a răspuns ea, „nu intenţionez o insultă calculată”.

— Ei bine, există asta. Ţine cont, Acquitor, ar trebui să fii neutru.

— Dar Ublala
__Pung?

Poate că ar trebui să-mi îndrept arcul către un spaţiu direct între ei.

— După care vor concluziona amândoi că ţi-ai pierdut minţile. — Ceea ce este cel puţin echitabil.

— Ah, umor. E mult mai bine, achizitor. Disperarea face loc anticipării.

Ajunseră pe şuviţă şi stăteau unul lângă celălalt, privind cum se apropie scows. Ploaia a ales ca acel moment să cadă mai tare, o ploaie crescândă trăgând pe pietre şi şuierând pe apa răsucită de curent şi de maree. Găcile s-au înceţoşat în spatele unui perete gri, aproape au dispărut în întregime, apoi au reapărut dintr-o dată, primul scârţâind şi zvâcnind în timp ce se aşeza la pământ. Mături se ridicau şi apoi coborau în timp ce echipajul le depozita. Gardienii s- au împroşcat şi s-au căţărat pe şuviţă. Unul şi-a făcut drum spre Buruk şi Seren. Expresia lui de sub vizor şi bara nasului era sumbră.

— Sunt Finadd Moroch Nevath, din Garda Prinţului. Unde sunt Edur?

Moroch părea să se înfrunte cu Seren, aşa că ea răspunse: „în cetate, Finadd. A existat o . . . eveniment.'

— Ce înseamnă asta, în numele Errantului?

în spatele lui Finadd şi a gărzilor lui, prinţul Quillas Diskanar era purtat de servitori peste valuri. Primul eunuc Nifadas evitase orice astfel de asistenţă şi pătrundea pe şuviţă.

— Este destul de complicat, spuse Seren. – Tabăra de oaspeţi a lui Buruk este chiar de cealaltă parte a podului. Ne putem acoperi de ploaie...

— Nu contează ploaia, se răsti Moroch. Apoi se răsuci şi salută în timp ce Quillas Diskanar, adăpostit sub o umbrelă în patru colţuri ţinută în sus de doi servitori, se opri în faţa lui Buruk şi Seren. – Prinţul meu, spuse Finadd într-un mârâit, se pare că Tiste Edur au ales acest moment pentru a fi preocupaţi.

— Cu greu un început de bun augur, se răsti Quillas, întorcându-i un râs de râs spre Seren Pedac. – Achizitor. A ales Huli Beddict calea înţeleaptă şi a plecat din acest sat?

Ea clipi, luptându-se să-şi ascundă alarma faţă de preeminenţa pe care şi-o asumase întrebarea lui Huli. *Se tem de el atât de mult?* – E în apropiere, prinţul meu.

— Dar Ublala Pung? — Intenţionez să-i interzic prezenţa, Acquitor.

— Cred că i-a fost adresată o invitaţie, spuse ea încet, de către Regele Vrăjitor.

'Oh? Şi va vorbi Huli în numele Edur acum?

Buruk a vorbit pentru prima dată. – Prinţul meu, aceasta este o întrebare la care am dori să ni se răspundă cu toţii.

Quillas şi-a mutat atenţia. – Tu eşti negustorul de la Trate.

— Buruk cel Pale. Cu o plecăciune adâncă de la care Buruk îşi revine cu greu.

— Un negustor beat la asta.

Seren şi-a dres glasul. – Sosirea ta a fost bruscă, prinţul meu. Edur au fost sechestraţi în cetate de o zi şi jumătate. Nu am avut nimic de făcut decât să aşteptăm.

Primul eunuc stătea cu un pas înapoi, părând neinteresat de conversaţie, cu ochii lui mici şi strălucitori aţintiţi asupra cetăţii. Părea la fel de indiferent la ploaia care îi lovea gluga şi umerii îmbrăcaţi în pelerină. Lui Seren i-a trecut prin minte că aici era un alt tip de putere şi, în tăcere, greutatea îi era furată prinţului Quillas Diskanar.

Dovada acestui lucru a fost bruscă, când prinţul s-a întors spre Nifadas şi a spus: „Atunci, ce crezi din toate acestea, primul eunuc?”

Ochii fără expresie s-au fixat asupra lui Quillas. – Prinţul meu, am ajuns într-un moment de criză. Achizitorul şi comerciantul ştiu ceva despre asta şi trebuie să aşteptăm explicaţia lor.

— într-adevăr, spuse Quillas. —Achizitor, informează-ne despre această criză.

în timp ce stai sub acea umbrelă şi noi suntem înmuiaţi şi răciţi până la oase. – Desigur, prinţul meu. Regele Vrăjitor a trimis un grup de războinici în deşeurile de gheaţă pentru a recupera ceea ce s-a dovedit a fi o sabie. Cu toate acestea, au fost atacaţi de Jheck Soletaken. Unul dintre războinici, care mânuia acea sabie, a fost ucis. Ceilalţi i-au adus trupul înapoi pentru înmormântare, dar cadavrul nu şi-a lăsat strânsoarea pe sabie. Regele vrăjitor a fost foarte animat de acest detaliu şi şi-a făcut cererea pentru armă simplă şi fără

— Dar Ublala Pung?

echivoc. A avut loc o ciocnire publică între el şi tatăl războinicului mort.

— De ce nu tăiaţi degetele corpului? întrebă Quillas Diskanar, cu sprâncenele ridicate cu o neîncredere dispreţuitoare.

„Pentru că”, a răspuns Nifadas, laconic şi exagerat de răbdător, „există o sfinţenie tradiţională acordată unui războinic căzut printre Edur. Te rog, Acquitor, continuă. Este greu de crezut că acest impas nu a fost încă rezolvat.

Ea a dat din cap. „A fost doar începutul şi, într-adevăr, a devenit ceva discutabil. Căci cadavrul a revenit la viaţă.

Quillas pufni. – Ce fel de glumă este asta, femeie?

— Nu glumă, răspunse Buruk cel Pale. – Prinţul meu, l-am văzut cu ochii noştri. Era în viaţă. Adevărul a fost anunţat de ţipetele lui, de ţipete atât de groaznice, căci fusese îmbrăcat...

— îmbrăcat? întrebă prinţul privind în jur.

Primul eunuc făcuse ochii mari. – Cât de departe, negustor Buruk?

— Monedele, primul eunuc. Şi ceara.

— Apără-te rătăcitor, şopti Nifadas. – Şi sabia asta... nu o va ceda?

Seren clătină din cap. – Nu ştim, primul eunuc. – Descrie arma, dacă vrei, Acquitor.

— Prindere cu două mâini, dar o lamă subţire. Un fel de aliaj, dar reticent la fuziune. Există fier şi un fel de metal negru care apare în cioburi alungite.

'Origine? Poţi discerne ceva din stil?

— Nu prea mult, primul eunuc. Mânerul clopotului seamănă oarecum cu tehnica de răsucire desenată folosită de Meckros...

— Meckros? întrebă Quillas. – Negustorii ăia din oraşele plutitoare? – Da, deşi modelul de

pe acel mâner de clopot a fost modelat astfel încât să semene

verigi de lanţ.'

Buruk o înfruntă cu o expresie ironică. – Ai ochi ascuţiţi, Acquitor. Tot ce am văzut a fost o sabie.

— Dar Ublala Pung?

— Sugerez, spuse Nifadas, să ne retragem în tabăra negustorului. Quillas şuieră: – Vei înghiţi această insultă, primul eunuc?

— Nu există nicio insultă, răspunse Nifadas cu uşurinţă, trecând cu paşi mari pe lângă prinţ pentru a-şi prinde braţele o Seren Pedac surprinsă. – Escortează-mă, te rog, Acquitor.

— Desigur, primul eunuc.

Ceilalţi nu au avut de ales decât să-i urmeze.

Nifadas a mers repede. După vreo duzină de paşi, a întrebat pe un ton liniştit, conversaţional: – Huli Beddict a fost martor la toate acestea?

'Nu. Cel puţin eu nu cred. E plecat de ceva vreme.

— Dar se va întoarce.

'Da.'

— Mi-am lăsat majoritatea gărzii la bordul *Risen Pale,* inclusiv pe Finadd Gerun Eberict.

— Gerun... oh.

'Într-adevar. Crezi că ar fi bine să trimit după el?

— Eu... nu sunt sigur, primul eunuc. Depinde, îmi imaginez, de ce ai vrea să facă.

— Poate un cuvânt sau două cu Huli, la întoarcerea lui? – Finadd este un bărbat persuasiv? – Nu din punct de vedere al personalităţii, nu. . .'

Ea dădu din cap, se strădui să-şi reţină un fior – fără succes, s-a dovedit.

— Răcită, achizitor?

'Ploaia.'

'Desigur. Am încredere că servitorii lui Buruk alimentează un fel de foc? – Mai degrabă prea nerăbdător.

— Ei bine, mă îndoiesc că se va plânge cineva. Tu şi Buruk aţi aşteptat aici de ceva vreme, înţeleg.

'Da. De ceva timp. A existat o audienţă cu Regele Vrăjitor, dar în

— Dar Ublala Pung?

conformitate cu rolul meu, am plecat înainte de a se discuta ceva de fond. Şi în ceea ce s-a spus, nici Huli, nici Buruk nu au dezvăluit nimic.

— Huli a fost acolo pentru asta, nu? El îi aruncă un zâmbet slab. – Nu ţi-a fost dezvăluit nimic substanţial, dobânditoare? Recunosc că am probleme în a crede această afirmaţie.

Seren Pedac ezită.

— Achizitor, spuse Nifadas cu voce joasă, privilegiul neutralităţii nu mai există în această chestiune. Face alegerea ta.'

— Nu este asta, primul eunuc, spuse ea, ştiind că afirmaţia ei era neadevărată. – Mă tem că, indiferent de poziţia pe care ar fi ales-o Regele Vrăjitor atunci, nu mai este relevantă. Ea aruncă o privire spre el. – Nu cred că Rhulad va renunţa la acea sabie.

— Rhulad. Ce poţi să-mi spui despre acest Rhulad?
– Fiul cel mai mic dintr-o familie nobilă, Sengar.

— Sengarul? Fiul cel mare este Frica, da? Comandantul războinicilor Edur. Sânge de prestigiu, atunci.
'Da. Un alt frate este Binadas, care ajurat de sânge cu Huli Beddict. 'Interesant. încep să înţeleg complexitatea care ne aşteaptă,
Acquitor. Şi aşa, se pare, şi eu. Căci se pare că am făcut alegerea mea.
De parcă Nifadas mi-ar fi oferit orice altă opţiune, în timp ce merg aici braţ la braţ cu Primul eunuc...

— Trezeşte-te, Udinaas.

Pleoapele au alunecat înapoi din cauza ochilor înţepături şi arşi. Udinaas se uită la peretele înclinat deasupra lui. 'Nu. Trebuie sa dorm-'

'Nu asa tare. Ceea ce ai nevoie, prostule, este să mergi până la cetate. 'De ce? îmi vor tăia gâtul pentru că mă intru...

— *Nu, nu vor. Rhulad nu-i va lăsa, pentru că tu eşti sclavul lui*

— Dar Ublala Pung?

acum şi al nimănui altcuiva. Ei trebuie informaţi. Delegaţia Letherii asteapta.'

— Lasă-măîn pace, Wither.

— *Te vrea împăratul Tiste Edur. Acum.'*

'Dreapta. Şi el ştie asta?

Nu încă.'

— Cum credeam. A închis din nou ochii. – Pleacă, Wraith.

— *Eu şi Wyval suntem de acord cu asta, Udinaas. Trebuie să treci în prim-plan. Trebuie să te faci nepreţuit pentru Rhulad. Spune-mi, vrei sau nu pe Feather Witch pentru tine?*

Udinaas clipi, apoi se ridică. 'Ce?'

— *Du-te acum şi vei vedea.*

— Nu până nu explici asta, Wither.

— *Nu o voi face, sclave. Du-te la cetate. Slujeşte-I pe împăratul*

Edur.'

Udinaas îşi trase păturile deoparte şi întinse mâna după mocasinii udă. – De ce nu mă lăsaţi cu toţii în pace.

— *Te-a violat, Udinaas. Ea ţi-a luat sământa. De ce a făcut asta?*

A rămas nemişcat, cu un mocasin pe el, celălalt rece în mâini. – Menandore. – *Căţeaua are desene, ea are. Fără dragoste pentru Edur sau Andii, nu, nu pentru ea.* – Ce legătură are asta cu ceva? Wraithul nu răspunse.

Udinaas şi-a frecat faţa, apoi a tras cel de-al doilea mocasin şi a tras de cravatele din piele udă. – Sunt un sclav, Wither. Sclavilor nu li se dau sclavi şi doar aşa aş putea câştiga Feather Witch. Dacă nu plănuieşti la invadarea minţii ei şi la răsucirea voinţei ei. în acest caz, nu va fi Feather Witch, nu-i aşa?

— *îmi acordaţi puteri pe care nu le deţin.*

— Doar pentru a sublinia absurditatea promisiunilor tale, Wither. Acum, taci. Mă duc.' Se ridică şi se împiedică din celulă. Hulad era

— Dar Ublala Pung?

ghemuit lângă vatră, încălzind supă sau tocană.

— Vorbeai singur, Udinaas. Nu ar trebui să faci asta.

— Asta îmi tot spun, răspunse el, îndreptându-se spre uşi, adunând pe drum o pelerină de ploaie.

Afară, ploaia era un potop. Abia putea distinge navele ancorate în golf. Pe şuviţă erau figuri. Soldaţi.

Trase capota, apoi se îndreptă spre cetatea care aparţinuse cândva Regelui Vrăjitor.

Slujeşte împăratul Edur. Şi unde vei duce oamenii tăi, Rhulad Sengar?

Wraiths-ul din umbră care păzeau intrarea nu au făcut nicio mişcare pentru a se opune sclavului Letherii în timp ce acesta urca treptele. Ambele mâini pe uşi, împingându-le deoparte, intrând cu paşi mari înăuntru pe o rafală de ploaie torenţială. *Hai, blestemat de Edur. Glisează- mi o lamă pe gât. Prin pieptul meu.* Nu erau gardieni în camera de primire, iar cortina de dincolo era închisă.

A scuturat ploaia de pe pelerină, apoi a continuat înainte.

La perdele. Le-a tras deoparte.

Să-l văd pe Edur îngenuncheat. Toţi, îngenunchiaţi în faţa formei strălucitoare a lui Rhulad Sengar, care stătea pe estradă, cu sabia ridicată într-o mână deasupra capului. Purtaţi blana de urs pe umeri, înfruntaţi o mască de aur ondulată care înconjoară găurile adânci ale orbitelor sale.

Nu orb, atunci. Nici infirm. Şi dacă asta era o nebunie, atunci era o otravă care călărea curenţii groşi ai camerei.

Udinaas a simţit că ochii împăratului se ţineau asupra lui, la fel de palpabili ca nişte gheare înfipându-i în minte. – Apropie-te, sclave, spuse el, cu vocea zdrenţuită.

Capetele se ridicară şi se întoarseră în timp ce Udinaas trecea prin mulţime, coborând treptele. Letherii nu se uitau la niciun chip, privirea lui se concentra doar asupra lui Rhulad Sengar. în viziunea sa periferică, l-a văzut pe Hannan Mosag, îngenuncheat cu capul plecat, iar în spatele lui K'risnan-ul său în poziţii identice de supunere.

— Vorbeşte, Udinaas.

— Dar Ublala Pung?

— Delegaţia a sosit, împărat.

— Suntem legaţi, nu-i aşa, Udinaas? Sclav şi stăpân. Mi-ai auzit chemarea.

— Am făcut-o, stăpâne. Minciunile, îşi dădu seama, erau din ce în ce

mai uşoare.

— Delegaţia aşteaptă în tabăra comerciantului. Adu-le la noi, Udinaas.

— După cum porunci. Se înclină, apoi începu efortul laborios de a da înapoi.

— Nu e nevoie de asta, Udinaas. Nu sunt jignit de spatele unui bărbat. Du-te şi spune-le că conducătorul Edurului îi va saluta acum.

Udinaas s-a învârtit şi a plecat din cameră.

încă o dată sub ploaie, peste pod. Singurătatea ar putea invita la gândire, dar Udinaas a refuzat invitaţia. Ceaţa lumii de dincolo se oglindea în propria sa minte. Era un sclav. Sclavii au făcut ceea ce li s-a poruncit.

Fum de lemn ieşea de sub un baldachin larg, lângă vagoanele comerciale. Figuri care stau sub el. Achizitorul Seren Pedac s-a întors şi l-a văzut primul. *Da. Există mai mult în ea decât îşi dă seama. Fantomele ca ea, plutind ca moliile în jurul flăcării unei lumânări. Ea nici nu le vede.* El am privit-o spunând ceva, apoi ceilalţi s-au întors spre el.

Udinaas se opri chiar lângă prelată, ţinându-şi privirea abătută. – Conducătorul Edurului vă cere să vii la cetate.

Un soldat a mârâit, apoi a spus: „Stai în faţa prinţului tău, Letherii. Lasă-ţi în genunchi sau îţi voi tăia capul de pe umeri.

— Atunci trage-ţi sabia, răspunse Udinaas. – Stăpânul meu este

Tiste Edur. – Nu este nimic, spuse tânărul, îmbrăcat scump, la soldat

latură. Un fluturat de o mână. „Suntem invitaţi, în sfârşit. Primul eunuc, ne vei conduce?

— Dar Ublala Pung?

Bărbatul mare şi greu, cu o faţă la fel de sumbră ca hainele sale, a ieşit să stea lângă Udinaas. – Achizitor, vă rugăm să ne însoţiţi.

Seren Pedac dădu din cap, trasându-şi gluga pelerina peste cap şi alăturându-se Primului eunuc.

Udinaas i-a condus înapoi peste pod. Un vânt începuse să biciuie ploaia în cearşafuri care le-au rupt calea. Printre casele lungi ale nobilimii, apoi spre trepte.

Wraiths-uri din umbră se învârteau înaintea uşii.

Udinaas l-a înfruntat pe Quillas Diskanar. – Prinţe, bodyguarzii tăi nu sunt bineveniţi.

Tânărul se încruntă. —Aşteaptă aici cu oamenii tăi, Finadd.

Moroch Nevath a mormăit, apoi şi-a îndrumat gardienii să se învârtească de fiecare parte a intrării în cetate.

Wraithurile se întoarseră pentru a oferi un coridor către uşile duble. Udinaas a înaintat cu paşi mari şi le-a împins deschise, a intrat înăuntru, apoi s-a întors

despre. La un pas în urma lui erau Nifadas şi Acquitor, prinţul, cu expresia întunecată, în urmă.

Primul eunuc se încruntă la perdeaua de la capătul îndepărtat. – Sala tronului este plină de nobili Edur? Atunci de ce nu aud nimic?

— Vă aşteaptă sosirea, spuse Udinaas. – Conducătorul Tiste Edur stă pe estrada centrală. Aspectul lui te va surprinde...

— Sclav, spuse Quillas, făcând cuvântul dispreţuitor, „nu anticipăm că negocierile vor începe imediat. Nu suntem decât să fim proclamaţi oaspeţi...

— Nu eu sunt cel care garantează asta, a intervenit Udinaas, netulburat. —Aş sfătui să fii pregătit pentru orice.

— Dar asta e absurd...

— Atunci, să ne ocupăm de asta, spuse primul eunuc.

Prinţul nu era obişnuit cu aceste întreruperi constante, cu faţa roşie. A vorbit achizitorul Seren Pedac. – Udinaas, prin cuvintele tale concluzionez că

Hannan Mosag a fost uzurpat.

— Dar Ublala
Pung?
'Da.'

— Şi Rhulad Sengar sa autoproclamat noul rege al Tiste Edur.

— Nu, achizitor. împărat.'

S-a lăsat linişte timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi prinţul a pufnit neîncrezător. 'Ce imperiu? Şase triburi de vânători de foci? Prostul ăsta a înnebunit.

— Un lucru este, spuse Nifadas încet, să te proclami împărat. Este alta a forţa nobilimea Edur să îngenuncheze la o astfel de revendicare. Udinaas, au făcut asta?

— Au, primul eunuc.

Acesta este . . . uimitor.'

— Hannan Mosag? întrebă Seren.

— Şi el a îngenuncheat şi a jurat credinţă,

Acquitor. încă o dată, nimeni nu a vorbit o vreme.

Apoi primul eunuc a dat din cap către Udinaas şi a spus: „Mulţumesc. Sunt gata să-l întâlnesc pe împărat acum.

Udinaas dădu din cap şi se apropie de cortină. Tragându-l deoparte, a păşit în camera de dincolo. Nobilii se mutaseră pentru a forma o alee care ducea în jos spre estrada centrală. Toată lumea stătea în picioare. Pe estradă, Rhulad Sengar s-a sprijinit de sabie. Mişcările lui dislocaseră câteva monede, lăsând pete pete de piele arsă. Lămpile de umiditate, căldură şi ulei au făcut ca aerul să fie încărcat de ceaţă şi plin. Udinaas a căutat să privească scena ca şi cum ar fi fost un străin şi a fost şocat de barbaritatea ei crudă. *Aceştia sunt oameni căzuţi.*

Cine s-ar ridica din nou.

Primul eunuc şi dobânditorul au apărut în prag, iar Nifadas s-a mutat în stânga lui pentru a lăsa spaţiu prinţului Quillas Diskanar.

Udinaas ridică vocea. 'împărat. Primul eunuc Nifadas şi prinţul Quillas Diskanar. Delegaţia tratatului Letherii.'

„Vino înainte”, a venit invitaţia răguşită a împăratului. – Eu sunt

— Dar Ublala Pung?

Rhulad Sengar şi vă proclam oaspeţi ai Imperiului Tiste Edur.

Nifadas şi-a plecat capul. – Mulţumim Alteţei Voastre pentru primire.

— Este dorinţa regelui Letherii să încheie un tratat oficial cu noi, spuse Rhulad, apoi ridică din umeri. „Am avut impresia că avem deja unul. Şi, în timp ce noi o onorăm, oamenii tăi nu o fac. Deci, ce valoare are un nou acord?'

Când Primul eunuc era pe cale să vorbească, Quillas făcu un pas înainte. – Ai confiscat o recoltă de foci cu colţi. Aşa să fie. Asemenea lucruri nu pot fi inversate, nu-i aşa? Cu toate acestea, există chestiunea datoriilor.

Udinaas zâmbi, nefiind nevoie să ridice privirea pentru a vedea expresiile şocate ale nobilimii adunate.

— Hannan Mosag, spuse Rhulad după o clipă, va vorbi în numele Edur în această chestiune.

Udinaas ridică privirea şi-l văzu pe Regele Vrăjitor de altădată făcând un pas înainte pentru a sta în faţa estradei. Era fără expresie. – Prinţule, va trebui să-mi explici cum ai ajuns, Letherii, la noţiunea de datorie. Recoltarea a fost ilegală – o negi?

— Noi nu... nu, Nifadas, vorbesc. După cum vă spuneam, Hannan Mosag, nu contestăm ilegalitatea recoltei. Dar ilegalitatea sa nu infirmă, la rândul său, realitatea că a avut loc. Şi acea recoltă, condusă de Letherii, este acum în mâinile Edur. Vă amintiţi că prezentul tratat are o valoare de piaţă convenită pentru focile cu colţi şi este preţul pe care ne aşteptăm să fim onoraţi.

— O logică extraordinară, Prinţe, spuse Hannan Mosag, cu vocea un bubuit lin.

— Din fericire, a continuat Quillas, suntem pregătiţi pentru un compromis. 'Într-adevar?'

Udinaas se întrebă de ce tăcea Nifadas. Lipsa lui de întrerupere nu putea fi interpretată decât ca loialitate tacită faţă de prinţ şi faţă de poziţia pe care o susţinea.

— Un compromis, da. Datoria va fi iertată, în schimbul pământului. Mai exact, restul Trate Reach, care, după cum ştim

— Dar Ublala Pung?

amândoi, serveşte doar ca tabere sezoniere de pescuit pentru oamenii tăi. Asemenea tabere nu ar fi interzise, desigur. Vor rămâne la dispoziţie pentru un procent modest din captură.

— Aşadar, aşa cum stau lucrurile acum, a spus Hannan Mosag, începem acest tratat cu datoria ta.

'Da.'

— Bazat pe prezumţia că deţinem recolta furată. – Ei bine, desigur...

— Dar nu o posedăm, prinţe Quillas Diskanar.
'Ce? Dar tu trebuie!'

— Eşti binevenit să vizitezi magazinele noastre pentru tine, continuă Hannan Mosag, în mod rezonabil, „l-am pedepsit pe recoltatori, aşa cum era dreptul nostru. Dar nu am recuperat recolta.

— Navele au sosit în Trate cu calele goale!

— Poate că, fugind de mânia noastră, şi-au descărcat povara, ca să- şi grăbească pasul. Fără succes, după cum sa dovedit. în timp ce prinţul se uita pur şi simplu, Hannan Mosag continuă: „Aşadar, nu suntem datori cu tine. Tu, totuşi, eşti în al nostru. La valoarea de piaţă a focilor cu colţi recoltate. Suntem nehotărâţi, momentan, cu privire la natura recompensei pe care o vom cere de la tine. La urma urmei, nu avem nevoie de monede.

„Am adus cadouri!” strigă Quillas.
— Pentru care ne vei percepe apoi, cu dobândă. Suntem familiarizaţi cu modelul tău de cucerire culturală printre triburile vecine, Prinţ. Faptul că situaţia este acum inversată ne câştigă simpatia, dar, după cum obişnuiţi să spuneţi, afacerile sunt afaceri.

Nifadas a vorbit în cele din urmă. – Se pare că avem multe de luat în considerare, noi doi, împărat. Din păcate, călătoria noastră a fost lungă şi obositoare. Poate ne-aţi permite să ne retragem pentru o vreme, să convocăm din nou această întâlnire mâine?

— O idee excelentă, spuse Rhulad, cu monedele de pe faţă răsucindu-se în timp ce zâmbea. – Udinaas, escortează delegaţia la casa lungă a oaspeţilor. Atunci întoarce-te aici. Ne aşteaptă o noapte lungă.

— Dar Ublala Pung?

Prinţul stătea ca o marionetă cu sforile tăiate. Chipurile Achizitorului şi ale Primului eunuc au rămas totuşi calmate.

Chiar şi aşa, se pare că toţi suntem nişte păpuşi aici...

Trull Sengar l-a privit pe sclav care îl conducea pe Acquitor şi delegaţia afară din cameră. Lumea nu se prăbuşise, se sfărâmase şi în faţa ochilor lui văzu bucăţile zimţate, o cameră fisurată şi zăbrelită, o mie de cioburi purtând nenumărate imagini reflectate. Feţe Edur, mulţimi frânte, stropi de fum. Mişcare dezordonată, un murmur febril al sunetului, strălucirea lichidă a aurului şi o sabie la fel de peticică şi fragmentată ca orice altceva se vede.

Ca un mozaic nebun, reasamblat încet de mâna unui nebun. Nu ştia unde îi este locul, unde se potriveşte. Frate cu un împărat. Este Rhulad, dar nu este. nu-l cunosc. Şi îl cunosc prea bine şi, Fiica ia-mă, mă sperie cel mai mult de asta.

Hannan Mosag vorbise în linişte cu Rhulad, dându-i o uşurinţă cu noul său rol despre care Trull ştia că are scopul de a calma martorii adunaţi aici. Trull se întrebă cât îl costă pe Regele Vrăjitor.

Un încuviinţare din cap şi o mişcare a mâinii l-au respins pe Hannan Mosag, care s-a retras să stea lângă K'risnan-ul său. La instrucţiunile lui Rhulad, un scaun mare a fost dus pe estradă, iar împăratul s-a aşezat, dezvăluind privirii înţelegătoare a lui Trull epuizarea fratelui său.
Ar fi nevoie de timp pentru a dobândi puterea necesară pentru a susţine acea greutate imensă şi teribilă pentru orice perioadă de timp. împăratul şi-a lăsat capul pe spate şi i-a privit pe nobili. Atenţia lui a făcut repede la tăcere mulţimea.

— Am cunoscut moartea, spuse Rhulad cu vocea aspră. – M-am întors şi nu sunt acelaşi, nu războinicul fără sânge pe care l-ai văzut înainte să ne începem călătoria către deşertul de gheaţă. M-am întors, să vă aduc amintirea destinului nostru. Să te conduc. Atunci a tăcut, ca şi cum ar fi trebuit să-şi revină din scurtul său discurs. O duzină de bătăi ale inimii, înainte de a continua: „Fă-te de Sengar. Frate, pas înainte.

— Dar Ublala Pung?

Frica făcu aşa cum i se poruncise, oprindu-se pe inelul interior din faţa estradei. Rhulad se uită la el, iar Trull văzu o foame bruscă în aceia ochi fragili.

— în al doilea rând după a lui Hannan Mosag, loialitatea ta, Frica, este cea mai mare nevoie a mea.

Frica părea zguduită, de parcă nu ar fi trebuit pusă la îndoială o astfel de chestiune. Sclavul Udinaas s-a întors atunci, dar şi-a reţinut ochii roşii

scanând scena. Iar Trull s-a mirat de îngustarea bruscă a privirii acelei Letherii.

— Ce, împărate, spuse Frica, îmi ceri? – Un cadou, frate.

„Tot ce am este al tău...”

— Eşti fidel acestei afirmaţii, Frica? întrebă Rhulad, aplecându-se înainte. „Nu aş reuşi altfel”.

Oh. Nu, Rhulad, nu...

— împăratul, spuse Rhulad, liniştindu-se, are nevoie de o împărăteasă. înţelegerea a aruncat o pată pe faţa fricii.

'O soţie. Fă-ţi frică de Sengar, îmi faci cadou o soţie? *Nemernic grotesc* – Trull a făcut un pas înainte.

Mâna lui Rhulad s-a rupt pentru a-l opri. – Fii atent, Trull. Aceasta nu este preocuparea ta. A dezvăluit dinţii pătaţi. – *N-a fost niciodată.*

— Trebuie să-i spargi pe cei care te vor urma? întrebă Trull.

'Alt cuvânt!' ţipă Rhulad. —încă un cuvânt, Trull, şi te voi jupui de viu!

Trull se dădu înapoi la vehemenţă, uluit în tăcere.

O monedă zăngăni pe estradă în timp ce Rhulad îşi ridică o mână la faţă şi se gheare la o extremă emoţie, apoi îşi smulse mâna şi o ţinu în faţa lui, privind cum se înfăşoară într-un pumn. 'Omoara-mă. Asta este tot ce trebuie să faci. Pentru dovada ta. Da, ucide-mă. Din nou.' Ochii strălucitori se fixară pe Trull.

— Ştiai că sunt singur, păzind panta din spate. Tu ştiai asta, Trull, şi m- ai lăsat în seama destinului meu.

'Ce? Nu ştiam aşa ceva, Rhulad...

— Gata cu minciuni, frate. Frica, dăruieşte-mi logodnica ta. Dă-mi Mayen. Te-ai sta între ea şi titlul de împărătească? Spune-mi, eşti aşa de egoist?

La fel de urâtă ca să împing cuţitele în frică, unul după altul. Ca să-şi ruineze carnea. Acesta, îşi dădu seama Trull, acesta era Rhulad. Copilul şi foamea lui brutală, poftele lui vicioase. *Spune-ne, eşti aşa de egoist?*

— Ea este a ta, împărat.

Cuvinte sângerate din toată viaţa, cuvinte care erau ele însele un dar pentru cel care cunoscuse moartea. Deşi lui Rhulad îi lipsea mintea subtilă să înţeleagă asta.

în schimb, chipul lui s-a răsucit sub monede într-un zâmbet larg, plin de bucurie şi triumf. Ochii i s-au ridicat spre un loc din mulţime în care stăteau fecioarele necăsătorite. – Mayen, strigă el. 'E gata. Vino în fata. Alătură-te împăratului tău.

înaltă, regală, tânăra a păşit înainte ca şi cum acest moment ar fi fost repetat de o mie de ori.

Dar asta nu este posibil.

Trecu pe lângă Fear fără să arunce o privire şi se ridică, cu faţa spre exterior, pe partea stângă a scaunului. Mâna lui Rhulad întinse cu un gest de familiaritate înmulţumită şi ea o strânse.

Acel ultim act o lovi pe Frica la fel ca o lovitură fizică în piept. Făcu un pas înapoi.

— îţi mulţumesc, Fear, spuse Rhulad, pentru darul tău. Sunt asigurat de loialitatea ta şi mândru să te numesc fratele meu. Tu, Binadas, Midik Buhn, Theradas Buhn, Hannan

Uite, frate! Ea nu a căutat această trădare!
Uite!
Mosag . . . şi, privirea se mişcă, Trull, desigur. Cei mai apropiaţi fraţi ai mei. Suntem legaţi de sângele strămoşilor noştri. . .'

El a continuat, dar Trull încetase să asculte. Ochii lui erau pe chipul lui Mayen. Pe scrierea de groază de acolo pe care nu putea să-l mascheze. în mintea lui, Trull a strigat către Fear.

Cu un efort, îşi trase privirea de la Mayen şi văzu că Frica văzuse. A văzut ce puteau vedea toţi cei prezenţi, toţi în afară de Rhulad.

l-a salvat pe toţi. Mântuirea celor disperaţi. Ea le-a arătat că unele adevăruri nu pot fi sparte, că nici măcar acest nebun de *pe* tronul său nu ar putea zdrobi onoarea viscerală rămasă Tiste Edur. Si în fata ei era încă o promisiune. Ea ar rezista la crimele lui, pentru că nu avea de ales. O promisiune care a fost şi o lecţie pentru toţi cei prezenţi. *Rezista. Suferi. Trăieşte aşa cum trebuie să trăieşti acum. într-o zi, va exista un răspuns la aceasta.*

Cu toate acestea, Trull se întrebă. Cine ar putea da un răspuns? Ce aştepta în lumea dincolo de graniţele cunoştinţelor lor, suficient de formidabil pentru a contesta această monstruozitate? Şi cât timp ar trebui să aştepte? *Am fost căzuţi, iar împăratul proclamă că ne vom ridica. El este nebun, pentru că noi nu ne ridicăm. Cădem şi mă tem că această coborâre nu va avea sfârşit.*

Până când cineva a dat răspuns.

Rhulad încetase să vorbească, de parcă ar fi devenit conştient că ceva se întâmpla printre adepţii săi, ceva care nu avea nimic de-a face cu el şi cu noua lui putere. Se ridică brusc de pe scaun. „Această adunare s-a încheiat. Hannan Mosag, tu şi K'risnan-ul tău veţi rămâne aici cu mine şi cu împărăteasa, pentru că avem multe de discutat. Udinaas, adu-i lui Mayen sclavii ei, pentru ca ei să-i ajute nevoile. Restul, lasă-mă acum. Răspândiţi cuvântul despre ascensiunea noului imperiu al Edurului. Şi, fraţi şi surori, aveţi grijă de armele voastre. . .'

Vă rog, cineva, să răspundeţi la asta.

La o duzină de paşi de cetate, o siluetă a ieşit din ploaie pentru a sta în faţa lui Udinaas.

Achizitorul.

'Ce-a făcut?'

Udinaas a studiat-o o clipă, apoi a ridicat din umeri. – A furat logodnica fratelui său. Avem o împărăteasă şi ea se descurcă prost la faţa curajoasă.

— Edur sunt uzurpaţi, spuse Seren Pedac. – Şi un tiran stă pe tron.

Udinaas a ezitat, apoi a spus: – Spune-i primului eunuc. Trebuie să te pregăteşti pentru război.

Ea nu a dezvăluit nicio surpriză de cuvintele lui; mai degrabă, o oboseală grea îi toci ochii. S-a întors, a intrat în ploaie şi a plecat.

Sunt purtător de veşti bune într-adevăr. Şi acum, este rândul lui Feather Witch...

Ploaia se năpusti din cer, orbitoare şi oarbă, indiferentă şi lipsită de minte, dar nu avea niciun sens în afară de asta. Cum ar putea? Era doar ploaie, coborând din legiunea masivă de nori îndureraţi a cerului. Iar vântul care plângea era suflarea legilor naturale, născut sus în munţi sau în mare. Vocea lui nu promitea nimic.

Nu exista nici un sens de găsit în vremea fără viaţă, în pulsaţia mareelor şi în urma anotimpurilor.

Nici a trăi şi a muri nu are sens.

Tiranul era îmbrăcat în aur, iar viitorul mirosea a sânge.

Nu însemna nimic.

Cartea a treia

Tot Ce Minciuni Nevăzut

Omul care nu zâmbeşte niciodată îşi

trage mrejele prin adânc Şi suntem

adunaţi

A căsca cu gura căscată în aerul înecat

Sub sunetul zgomotos

De vocea lui temut

Apropo de mântuire

în mesele dreptăţii făcute

Şi hrănit bine pe masa încărcată

Plin de dorinţe nobile

El ne spune toate acestea pentru a perfecţiona

marginea De îndurarea lui veşnică Deschizându-ne

burtica Unul câte unul.

Capitolul doisprezece

Broasca de deasupra teancului de monede nu îndrăzneşte să sară.

P OOR U MUR S AIATORII UN NONIM

Cinci aripi îţi vor cumpăra un grovel. Recunosc, stăpâne, sensul acestei vorbe îmi scapă.

Tehol îşi trecu ambele mâini prin păr, trăgând de încurcături. – Ai. Este Eternul Domiciliu, Bugg. Aripi în număr de cinci, un duş la picioarele Errantului, la picioarele destinului. Imperiul a înviat.

Lether se trezeşte într-o nouă zi de glorie.

Stăteau unul lângă altul pe acoperiş.

— Dar a cincea aripă se scufundă. Dar patru aripi?

— Pescăruşi în coliziune, Bugg. Va fi fierbinte, un adevărat cuptor. Care sunt sarcinile care vă aşteaptă astăzi?

— Prima mea întâlnire cu inginerul regal Grum. Susţinerea pe care am făcut-o cu depozitele l-a impresionat, se pare.

'Bun.' Tehol a continuat să privească peste oraş încă o clipă, apoi şi-a înfruntat servitorul. – Ar fi trebuit?

'L-ai impresionat? Ei bine, podelele nu sunt lăsate şi sunt uscate. Tencuiala nouă nu prezintă crăpături. Proprietarii sunt încântaţi...

— Credeam că deţin acele depozite.

— Nu eşti încântat?

— Ei bine, ai dreptate, eu sunt. Fiecare dintre mine.

— Asta i-am spus Inginerului Regal când i-am răspuns la prima sa misivă.

„Ce zici de oamenii care mă înfruntă cu acele investiţii?”

— Şi ei sunt încântaţi.

— Ei bine, a oftat Tehol, e doar genul ăsta de zi, nu-i aşa? Bugg dădu din cap. – Trebuie să fie, stăpâne.

— Şi asta e tot ce ai plănuit? Pentru intreaga zi?'

'Nu. Trebuie să mărânc nişte mâncare. Apoi trebuie să o vizitez pe Shand şi pe partenerii ei pentru a le da din nou acea

listă a ta. A fost prea lung.

— îl aminteşti în întregime?

'Fac. Puryst Rott Ale, mi-a plăcut asta.

'Mulţumesc.'

— Dar nu toate erau false, nu-i aşa?

— Nu, asta l-ar da prea repede. Toate cele locale erau reale. în orice caz, îi va ţine ocupaţi o vreme. Sper. Ce altceva?'

— încă o întâlnire cu breslele. S-ar putea să am nevoie de bani de mită pentru asta. 'Prostii. Stai tare – sunt pe cale să fie loviţi din altă parte. 'Grevă? Nu auzisem...

'Desigur că nu. Incidentul care a declanşat-o nu s-a întâmplat încă. Ştii că Inginerul Regal este obligat să angajeze doar membri

ai breslei. Trebuie să vedem acest conflict eliminat înainte de a ne crea probleme.

'în regulă. De asemenea, trebuie să verific acel adăpost pentru Shurq şi noul ei prieten.

— Harlest Eberict. A fost o surpriză. Câţi strigoi se plimbă prin acest oraş?

— Evident, mai mult decât ştim, stăpâne.

— Din câte ştim, jumătate din populaţie ar putea fi strigoi – oamenii ăia de pe pod acolo, acolo, cei cu toate coşurile alea de cumpărături în cârpă, poate că sunt strigoi.

— Posibil, stăpâne, recunoscu Bugg. —Vrei să spui strigoi la propriu sau la figurat?

„Oh, da, există o diferenţă, nu-i aşa? Scuze, m-am lăsat luat. Apropo de asta, cum se înţeleg Shurq şi Ublala?

— înot.

— Impresionant de amuzant, Bugg. Deci, vrei să verifici locuinţa lor ascunsă. Asta e tot ce faci astăzi?

— Asta e doar dimineaţa. După-amiaza...

— Poţi să faci o scurtă vizită? 'Unde?'

Breasla de prinzători de şobolani.

— Scale House?

Tehol dădu din cap. „Am un contract pentru ei. Vreau o întâlnire – clandestină

— cu maestrul breslei. Mâine seară, dacă se poate.

Bugg părea tulburat. – Breasla aceea...

'Ştiu.'

— Pot trece pe aici în drum spre cariera de pietriş.

'Excelent. De ce te duci la cariera de pietriş?

'Curiozitate. Au deschis un nou deal pentru a-mi umple ultima comandă şi au găsit ceva.'

'Ce?'

'Nu sunt sigur. Doar că au angajat un necromant să se ocupe de asta. Şi bietul prost a dispărut, în afară de nişte păr şi unghii de la picioare.

'Hmm, asta e interesant. Ţine-mă la curent.'

— Ca întotdeauna, stăpâne. Şi ce ai plănuit pentru azi?

— M-am gândit să mă întorc în pat.

Brys îşi ridică privirea de pe sulul meticulos şi îl studie pe scribul aşezat vizavi de el. – Trebuie să fie o greşeală, spuse el.

'Nu, domnule. Niciodată, domnule.

— Ei bine, dacă acestea sunt doar dispariţiile raportate, cum rămâne cu cele care nu au fost raportate?

— între treizeci şi cincizeci la sută, aş spune, domnule. Adăugat la ceea ce avem. Dar acestea ar fi sulurile cu margini albastre. Sunt depozitate pe raftul proiectat.

'Ce?'

'Proiectat. Acela, cel care iese din peretele de acolo. – Şi care este semnificaţia marginilor albastre?

— Realităţi postulate, domnule, ceea ce există dincolo de statistici. Folosim statisticile pentru declaraţii şi declaraţii oficiale,

publice, dar operăm pe realităţile postulate sau, dacă este posibil, pe realităţile măsurabile.'

— Seturi diferite de date?

'Da domnule. Este singura modalitate de a opera un guvern eficient. Alternativa ar duce la anarhie. Revolte, aşa ceva. Am postulat realităţi pentru acele proiecţii, desigur, şi nu sunt frumoase.

— Dar – Brys s-a uitat înapoi la pergament – „şapte mii de dispariţii în Letheras anul trecut?

— Şase mii nouă sute douăzeci şi unu, domnule. – Cu posibile treizeci şi cinci sute în plus? – Trei mii patru sute şaizeci şi jumătate, domnule.

— Şi este cineva desemnat să conducă

investigaţii asupra acestora? – Asta a fost
contractat, domnule. – în mod clar, o risipă de
monede, atunci...

— Oh, nu, moneda este bine cheltuită.

'Cum aşa?'

— O sumă respectabilă, domnule, pe care o putem folosi în declaraţiile noastre oficiale şi publice.

— Ei bine, cine deţine acest contract?

— Birou greşit, domnule. Aceste informaţii sunt găzduite în Camera de Contracte şi Carte Regale.

— Nu am auzit niciodată de asta. Unde este?'

Scribul se ridică şi se îndreptă spre o uşă mică strânsă între cutii de pergamente. 'Aici. Urmaţi-mă, domnule.

Camera de dincolo nu era cu mult mai mare decât un dressing. Pergamente cu margini albastre umpleau găurile de la podea până la tavan pe toate părţile. Scotocind într-o gaură de la peretele îndepărtat, scribul scoase un sul şi îl desfăcu, 'lată-ne. Este un contract relativ nou. Trei ani până acum. Investigaţii în desfăşurare, rapoarte semestriale întocmite exact la termenele scadente, fără interogări, fiecare aprobată fără a prejudicia.'

'Cu cine?'

„Beslasa Prinzătorilor de Şobolani”.

Brys se încruntă. „Acum sunt bine şi cu adevărat confuz”.

Scribul a ridicat din umeri şi a rostogolit sulul pentru a-l pune deoparte. Peste umăr, a spus: „Nu trebuie să fie, domnule. Breasla este
profund competentă într-o mulţime de eforturi...

„Competenţa nu pare o noţiune relevantă în această chestiune”, a observat Brys.

'Nu sunt de acord. Rapoarte punctuale. Fără întrebări. Două reînnoiri fără provocare. Foarte competent, aş spune, domnule.

„Nici nu există lipsă de şobolani în oraş, aşa cum s-ar vedea cu uşurinţă chiar şi cu o scurtă plimbare pe orice stradă”.

— Managementul populaţiei, domnule. Mi-e teamă să mă gândesc cum ar fi situaţia fără breaslă.

Brys nu spuse nimic.

O expresie defensivă apăru în expresia scribului în timp ce studia Finadd pentru o clipă lungă. – Nu avem decât laude pentru Breasla Prinzătorilor de Şobolani, domnule.

— îţi mulţumesc pentru eforturile tale, spuse Brys. „îmi voi găsi propria cale de ieşire. O zi buna.'

— Şi pentru dumneavoastră, domnule. încântat să fi fost de ajutor.

Afară pe coridor, Brys făcu o pauză, frecându-se la ochi. Camerele de arhivă erau pline de praf. Trebuia să iasă afară, în ceea ce era considerat aer curat în Letheras.

Şapte mii de dispariţii în fiecare an. Era îngrozit.

Deci, mă întreb, în ce s-a împiedicat Tehol? Fratele său a rămas

un mister pentru Brys. în mod clar, Tehol făcea ceva, contrar aparenţelor exterioare. Şi se menţinuse cumva la un nivel formidabil de eficacitate în spatele – sau dedesubtul – scenei. Acea cădere prea publică, atât de şocantă şi traumatizantă pentru taxele financiare, l-a părut acum pe Brys ca doar o altă simulare în planul mai măreţ al fratelui său – oricare ar fi fost asta.

Simplul gând că ar putea exista o astfel de schemă îl îngrijora pe Brys. Fratele său dezvăluise, ocazional, o competenţă înspăimântătoare şi o nemilosire. Tehol poseda puţine loialităţi. Era capabil de orice.

Toate lucrurile luate în considerare, cu cât Brys ştia mai puţin despre activităţile lui Tehol, cu atât mai bine. El nu dorea ca propriile sale loialităţi să fie contestate, iar fratele său ar putea

foarte bine să le conteste. *Ca şi în cazul lui Huli. O, mamă, este binecuvântarea Errantului că nu eşti în viaţă să-ţi vezi fiii acum. Apoi, din nou, cât de mult din ceea ce suntem acum este ceea ce ne-ai făcut să luăm*

întrebări fără răspunsuri. Părea să fie prea mulţi dintre aceştia zilele

astea

. Şi-a făcut loc în pasajele mai cunoscute ale palatului. îl aştepta antrenamentul cu arme şi se trezi anticipând acea perioadă de epuizare fericită. Numai pentru a reduce la tăcere cacofonia gândurilor sale.

„Există avantaje clare de a fi mort”, reflectă Bugg, în timp ce ridica placa de pe podeaua biroului depozitului, dezvăluind o gaură neagră.
iar treapta superioară a unei scări de bronz cu sâmburi. La urma urmei, fugarii morţi nu aveau nevoie de hrană, nici de apă. Fără aer, vino la asta. A făcut să le ascundă aproape fără efort.

A coborât pe scară, cu douăzeci şi trei de trepte, pentru a ajunge la un tunel tăiat grosolan din argila grea şi apoi a tras pentru a forma o coajă tare. La zece paşi înainte, până la un arc strâmb de piatră sub care se afla o uşă de piatră crăpată, înghesuită de hieroglife. Mormintele vechi ca acesta erau rare. Majoritatea se prăbuşiseră de mult sub greutatea oraşului de deasupra capului sau pur şi simplu se scufundaseră atât de mult în noroi încât nu era de ajuns. Savanţii căutaseră să descifreze sigiliile ciudate de pe uşile mormintelor, în timp ce oamenii de rând se întrebau de mult de ce mormintele ar trebui să aibă uşi. Limbajul fusese doar parţial descifrat, suficient pentru a dezvălui că glifele erau încărcate de blesteme şi aspectate de Errant într-un fel misterios. Una peste alta, un motiv suficient pentru a le evita, mai ales că, după ce câteva au fost sparte, s-a ştiut că mormintele nu conţineau nimic de valoare şi erau deosebite prin aceea că sarcofagul de piatră simplă fără trăsături pe care fiecare mormânt adăposteşte era gol. A mai existat zvonul nefondat că acei jefuitori de morminte au suferit ulterior soarte oribile.

Uşa acestui mormânt particular şi-a predat pecetea coborârii neuniforme a întregii structuri. Un efort modest l-ar putea împinge într-o parte.

în tunel, Bugg a aprins un felinar folosind o cutie mică de jar şi l-a aşezat pe pragul mormântului. Apoi şi-a pus umărul pe uşă.

'Eşti tu?' se auzi vocea lui Shurq din întunericul dinăuntru.

— De ce da, spuse Bugg, este.

'Mincinos. Tu nu eşti tu, eşti Bugg. Unde este Tehol? Trebuie să vorbesc cu Tehol.

— Este indispus, spuse Bugg. După ce a împins uşa pentru a-şi permite trecerea în mormânt, a adunat felinarul şi a intrat înăuntru.

— Unde e Harlest?

— în sarcofag.

Nu era niciun capac pentru uriaşul sicriu de piatră. Bugg se apropie şi se uită înăuntru.

astea
- Ce faci, Harlest? A pus felinarul jos pe margine.

— Anteriorul ocupant era înalt. Foarte inalt. Buna, Bugg. Ce fac?
Stau întins aici.

— Da, văd asta. Dar de ce?'

— Nu există scaune.
Bugg se întoarse către Shurq Elalle. – Unde sunt aceste diamante? 'Aici.
Ai găsit ceea ce căutam?

'Eu am. Un preţ decent, care îţi lasă intactă majoritatea averii. —
Tehol poate avea ce a mai rămas în cutie acolo. Câştigurile mele din

curvie pe care o voi păstra.

— Eşti sigur că nu vrei un procent din asta, Shurq? Tehol ar fi fericit cu cincizeci la sută. La urma urmei, riscul era al tău.

'Nu. Sunt un hoţ. Pot primi întotdeauna mai mult.

Bugg aruncă o privire în jur. – Va merge asta pentru următorul timp?

— Nu văd de ce nu. E uscat, cel puţin. Linişte, de cele mai multe ori. Dar am nevoie de Ublala Pung.

Vocea lui Harlest venea din sarcofag. – Şi vreau dinţi şi gheare ascuţite. Shurq a spus că poţi face asta pentru mine.

— Lucrările au început deja la asta, Harlest.

„Vreau să fiu înfricoşător. Este important să fiu înfricoşător. Am exersat şuieratul şi mârâitul.

— Nu e nevoie de îngrijorare acolo, răspunse Bugg. – Vei fi cu adevărat terifiant. în orice caz, ar trebui să merg...

— Nu atât de repede, interveni Shurq. – S-a vorbit despre jaful de la moşia lui Gerun Eberict?

'Nu. Nu este surprinzător, dacă te gândeşti bine. Fratele strigoi al lui Gerun dispare, în aceeaşi noapte în care nişte semi-gigant îi bate pe majoritatea gardienilor. Cu excepţia asta, ce altceva este sigur? Va încerca cineva să intre în biroul tutelat al lui Gerun?

„Dacă mănânc carne umană”, a spus Harlest, „o să putrezească

astea
în stomacul meu, nu-i aşa? Asta înseamnă că voi împuţi. îmi place asta. îmi place să mă gândesc la astfel de lucruri. Mirosul pieirii.

'Ce? Shurq, probabil că nu ştiu că au fost jefuiţi. Şi chiar dacă ar face-o, nu ar face nicio mişcare până când stăpânul lor se întoarce.

— Cred că ai dreptate. Oricum, ai grijă să-mi trimiţi Ublala Pung. Spune-i că mi-e dor de el. El şi a lui...

— O voi face, Shurq. Îţi promit. Altceva?'

„Nu ştiu”, a răspuns ea. 'Lasă-mă să mă gândesc.' Bugg a aşteptat.

„Oh, da”, spuse ea după un timp, „ce ştii despre aceste morminte? A fost un cadavru aici, odată, în acel sarcofag.

— Cum poţi fi sigur?

Ochii ei lipsiţi de viaţă se aţintiră asupra lui. – Putem spune. 'Oh. în regulă.'

— Deci, ce ştii?

'Nu prea mult. Limba de pe uşă aparţine unui popor dispărut cunoscut sub numele de Forkrul Assail, care sunt personificaţi colectiv în Fulcra noastră de personajul pe care îl numim Errantul. Mormintele au fost construite pentru un alt popor dispărut, numit Jaghut, pe care-i recunoaştem în Caldna pe care o numim Caldna de Gheaţă. Secţiile aveau scopul de a bloca eforturile unui alt popor, T'lan Imass, care erau duşmanii declaraţi ai Jaghut. T'lan Imass i-a urmărit pe Jaghut într-un mod cât se poate de necruţător, inclusiv pe acei Jaghut care au ales să- şi cedeze locul în lume – au spus că indivizii aleg ceva care seamănă foarte mult cu moartea. Sufletele lor aveau să călătorească spre Calea lor, lăsându-şi carnea în urmă, carnea fiind depozitată în morminte ca acesta. Asta nu a fost suficient de bun pentru T'lan Imass. Oricum, Forkrul Assail s-au considerat arbitri imparţiali în conflict şi asta a fost, de cele mai multe ori, amploarea implicării lor. în afară de asta, spuse Bugg ridicând din umeri, chiar nu pot spune.

Harlest Eberict se ridicase încet în timpul monologului lui Bugg şi se uita acum la servitor. Shurq Elalle era nemişcat, aşa cum erau adesea morţii. Apoi ea a spus: „Am o altă întrebare”.

astea
. 'Daţi-i drumul.'

„Este acest lucru cunoscut în rândul personalului de serviciu?”

— Nu din ce să fiu conştient, Shurq. Pur şi simplu iau lucruri ici şi colo, de-a lungul timpului.

— Lucruri pe care nici un savant din Letheras nu le înţeleg? Sau doar inventezi pe măsură ce mergi?

— încerc să evit fabricarea completă.

— Şi tu reuşeşti?

'Nu întotdeauna.'
— Ar fi bine să pleci acum, Bugg.

— Da, mai bine. îl voi pune pe Ublala să te viziteze diseară.

— Trebuie? întrebă Harlest. – Nu sunt genul voyeurist... – Mincinos, spuse Shurq. 'Desigur ca esti.'

— Bine, deci mint. Este o minciună utilă şi vreau să o păstrez. – Poziţia aceea este de neapărat...
— Este o afirmaţie bogată, venită de la tine şi având în vedere ceea ce vei face în seara asta...

Bugg luă lanterna şi se dădu încet, în timp ce discuţia continua, împinse uşa la loc, îşi plesni praful din mâini, apoi se întoarse pe scară.

Odată întors în biroul depozitului, a înlocuit piatra, apoi, adunându-şi desenele, s-a îndreptat spre cel mai recent şantier. Cea mai recentă achiziţie a lui Bugg's Construction fusese cândva o şcoală, impunătoare şi rezervată doar copiilor celor mai bogaţi cetăţeni din Letheras. Au fost furnizate reşedinţe, creând instituţia de învăţământ tipică şi foarte populară în stil închisoare. Orice mulţime de traume predate în limitele sale s-au încheiat când, în timpul unei primăveri deosebit de umede, pereţii pivniţei s-au prăbuşit într-un ecluză de noroi şi oase umane mici. Podeaua sălii principale de adunări s-a prăbuşit imediat în timpul următoarei adunări de studenţi, îngropând copiii şi instructorii deopotrivă într-o groapă vastă de noroi negru şi putrezit, în care o treime s-a înecat

astea
complet, iar din acestea trupurile a mai mult de jumătate nu au fost niciodată recuperate. . Construcţia defectuoasă a fost învinuită, ceea ce a dus la un scandal.

De la acel eveniment, în urmă cu cincisprezece ani, clădirea părăsită a rămas goală, se presupunea că bântuită de fantomele supraveghetorilor revoltaţi şi ai monitorilor năuciţi.

Preţul de achiziţie fusese destul de modest.

Nivelurile superioare aflate direct deasupra sălii principale de adunare au fost compromise din punct de vedere structural, iar prima sarcină a lui Bugg fusese să supravegheze instalarea contravântuirilor, înainte ca echipajele să poată re-excava groapa până la podeaua pivniţei. Odată ce podeaua a fost expusă – şi amestecul de oase trimis la cimitir – puţurile au fost extinse drept în jos, prin lentile de lut şi nisip, până la un pat gros de pietriş. S-a turnat ciment şi s-a pus un inel de tije verticale de fier, urmat de pietriş împachetat alternativ şi ciment pe jumătate din adâncimea puţului. Stâlpii de calcar, cu bazele lor găurite pentru a lua tijele proeminente, au fost apoi coborâţi. De acolo în sus, au urmat practicile normale de construcţie. Coloane, contraforturi şi arcade false, toate tehnicile obişnuite în care Bugg avea puţin interes.

Vechea şcoală era transformată într-un conac palaţial. Pe care
îl vindeau apoi unui negustor bogat sau unui nobil lipsit de gust.
Din moment ce erau destule, investiţia a fost una sigură.

Bugg a petrecut puţin timp la faţa locului, înconjurat de maiştri care îi împingeau în faţă suluri care descriu nenumărate modificări şi specificaţii care necesită aprobare. Un clopoţel a trecut înainte ca el să reuşească, în sfârşit, să-şi depună desenele şi să scape.

Strada care a devenit drumul care ducea la cariera de pietriş era o arteră principală care mergea paralel cu canalul. A fost, de asemenea, una dintre cele mai vechi piste din oraş. Construite de-a lungul traseului unei creaste de plajă scufundată de pietricele şi pietricele sigilate în lut, clădirile care o căptuşiseră rezistaseră decăderii lasate comune altor părţi ale oraşului. Vechi de două sute de ani, mulţi dintre ei, într-un stil atât de uitat încât să pară străin.

astea

· Scale House era înalt şi îngust, strâns între două edificii masive de piatră, unul o arhivă a templului şi celălalt inima monolitică a Breslei Inspectorilor Străzii. Cu câteva generaţii trecute, un cioplitor în piatră deosebit de priceput îmbrăcase faţada din calcar şi intrarea formală, flancată de coloane, cu şobolani redaţi cu dragoste. în mulţimi aproape de nenumărat. Şobolani scărtoriţi, şobolani dansatori, şobolani desfrânaţi. Şobolani în război, în repaus, şobolani care s-au ospătat cu cadavre, roire de mese încărcate de sărbătoare în mijlocul mestilor adormiţi şi a servitorilor beţi. Cozile solzoase formau margini complicate pentru scene şi, într-un fel ciudat, lui Bugg i se păru că urcau treptele că şobolanii erau în mişcare, în colţul vederii sale, mişcându-se, zvârcolindu-se, rânjind.

Şi-a scuturat neliniştea, a făcut o pauză pe palier, apoi a deschis uşa şi a intrat cu paşi mari înăuntru.

— Câţi, cât de rău, cât timp?

Biroul, marmură solidă de culoare gri Bluerose, aproape că bloca intrarea în holul de recepţie, acoperând lăţimea încăperii, delimitând un spaţiu îngust în extrema dreaptă. Secretarul care stătea în spatele ei nu trebuia încă să ridice privirea din registrele lui. A continuat să vorbească după o clipă. „Răspundeţi la aceste întrebări, apoi spuneţi-ne unde şi ce sunteţi dispus să plătiţi şi este o singură dată sau sunteţi interesat de vizite regulate lunare? Şi fiţi atenţi că nu acceptăm contracte momentan.

'Nu.'

Secretarul îşi puse pana jos şi ridică privirea. Ochi întunecaţi şi mici străluceau de suspiciune de sub o singură sprânceană slăbănogită. Degetele pătate de cerneală i-au smuls nasul, care începuse să tremure de parcă bărbatul ar fi fost pe cale să strănute. – Nu suntem responsabili.

'Pentru orice.' Mai mult trăgându-l de nas. – Şi nu mai acceptăm petiţii, aşa că dacă eşti aici pentru a livra una, ai putea la fel de bine să te întorci şi să pleci.

— Ce fel de petiţie aş vrea să-ţi înmânez? întrebă Bugg.

astea

· — Orice fel. Asociaţiile beligere de locuinţe trebuie să stea la coadă, la fel ca toţi ceilalţi.

— Nu am nicio petiţie.

„Atunci nu am făcut-o, nu am fost niciodată acolo, ai auzit greşit, a fost altcineva”.

— Sunt aici în numele stăpânului meu, care doreşte să se întâlnească cu breasla ta pentru a discuta un contract.

„Suntem susţinuţi. Nu mai iau contracte...

— Preţul nu este o consideraţie, întrerupse Bugg, apoi zâmbi, în limite rezonabile.

— Ah, dar atunci este o consideraţie. Este posibil să avem limite nerezonabile în minte. Am avut adesea, ştii.

— Nu cred că stăpânul meu este interesat de şobolani.

— Atunci e nebun. . . dar interesant. Consiliul va fi prezent în această seară pentru o altă problemă. Stăpânului dumneavoastră i se va aloca o perioadă scurtă la sfârşitul şedinţei, pe care o voi nota pe ordinea de zi. Altceva?'

'Nu. La ce oră în seara asta?

— Al nouălea clopot, nu mai târziu. Vino târziu şi va fi interzis în afara uşii camerei. Fii sigur că înţelege asta.

— Stăpânul meu este întotdeauna punctual.

Secretara făcu o mutră. – O, el este aşa, nu-i aşa? Săracul de tine. Acum, pleacă. Sunt ocupat.'

Bugg se aplecă brusc înainte şi înjunghie secretarei cu două degete în ochi. Nu a existat nicio rezistenţă. Secretarul îşi înclină capul pe spate şi se încruntă.

— Drăguţ, zâmbi Bugg, dându-se înapoi. – Complimentele mele către vrăjitorul breslei.

— Ce m-a dat departe? întrebă secretara în timp ce Bugg deschidea uşa. Servitorul privi înapoi. – Eşti mult prea asemănător unui şobolan, trădându-ţi

obsesia creatorului. Chiar şi aşa, iluzia este superbă.

„Nu am fost descoperit de zeci de ani. Cine eşti tu, pe numele Errantului?

— Pentru acest răspuns, spuse Bugg întorcându-se, ai nevoie de o

petiţie. 'Aştepta! Cine este stăpânul tău?

Bugg dădu un ultim semn, apoi închise uşa. A coborât treptele şi s-a rotit spre dreapta. O plimbare lungă până la cariere era înaintea lui şi, aşa cum prevăzuse Tehol, ziua era caldă şi tot mai caldă.

Somat să se alăture Cedei în Cedance, camera plăcilor, Brys coborî ultimele trepte până la palier şi se îndreptă spre pasarela înălţată. Kuru Qan ocoli platforma îndepărtată într-un mod distras, mormăind pe sub răsuflarea lui.

— Ceda, strigă Brys în timp ce se apropia. – Ai vrut să mă vezi? – Neplăcut, Finadd, totul

foarte neplăcut. Sfidând înţelegerea, am nevoie

o minte mai limpede. Cu alte cuvinte, nu a mea. Poate a ta. Vino aici. Asculta.'

Brys nu-l auzise niciodată pe Ceda vorbind cu atâta consternare. 'Ce s-a întâmplat?'

— Fiecare Hold, Finadd. Haos. Am asistat la o transformare. Aici, vezi singur. Ţigla Fulcra, Dolmenul. Vezi? O siluetă strânsă la baza ei. Legat de menhir cu lanţuri. Toate ascunse de fum, un fum care îmi amorţeşte mintea. Dolmenul a fost *uzurpat.*

Brys se uită în jos la gresie. Silueta era fantomatică, iar vederea i se înceţoşa cu cât se uita mai mult la ea. 'De cine?'

'Un străin. Un străin.

'Un zeu?'

Kuru Qan şi-a masat sprânceana cărnită cu degetele în timp ce continua să se plimbe. 'Da. Nu. Nu avem nicio valoare în noţiunea de zei. Parveniţi care nu sunt la fel de nimic în comparaţie cu Holds. Cele mai multe dintre ele nici măcar nu sunt reale, pur şi simplu proiecţii ale dorinţelor, speranţelor unui popor. Temerile. Desigur, a adăugat el, uneori este tot ce este nevoie.

'Ce vrei să spui?'

Kuru Qan clătină din cap. „Şi Forţa Azath, asta mă deranjează foarte mult. Piatra centrală, Fleartstone, o simţi? Azath Fleartstone, prietenul meu, a murit. Celelalte plăci s-au adunat în jurul ei, la capăt, strângând strâns pe măsură ce sângele se adună într-un corp rănit. Mormântul este spart.

Portalul stă nepăzit. Trebuie să faci o călătorie pentru mine până la turnul pătrat, Finadd. Şi du-te înarmat.

— Ce să caut?

— Orice neplăcut. Pământ rupt. Dar fii atent – locuitorii acelor morminte nu sunt morţi.

'Foarte bine.' Brys a scanat cele mai apropiate plăci. – Mai sunt?

Kuru Qan se opri, sprâncenele ridicate. 'Mai mult? Dragon Hold s-a trezit. Wyval. Băutor de Sânge. Poartă. Consort. Printre Fulcra, Errantul este acum poziţionat în centrul lucrurilor. Pachetul se apropie, iar Shapefinder a devenit o himeră. Vânătoarea de la Ice Hold merge pe cărări îngheţate. Copilul şi Sămânţa trec la viaţă. Poţiunea goală – poţi să vezi bine – s-a ascuns. Fiecare ţiglă. O umbră stă în spatele Tronului Gol. Şi uite, Mântuitorule şi Trădătorul, s- au unit. Sunt una şi aceeaşi. Cum este posibil acest lucru? Rătăcitor, Stăpână, Privitor şi Umblător, toate ascunse, înceţoşate de o mişcare misterioasă. Sunt speriat, Finadd.

— Ceda, ai auzit de la delegaţie?

— Delegaţia? Nu. Din momentul sosirii lor în satul Regelui Vrăjitor, orice contact cu ei a fost pierdut. Blocat de vrăjitoria Edur, de un fel pe care nu l-am mai experimentat până acum. Sunt multe care sunt tulburătoare. Mult.'

— Ar trebui să plec acum, Ceda, cât mai este ziua. 'De

acord. Atunci întoarce-te aici cu ceea ce ai descoperit.
'Foarte bine.'

Pista care ducea la cariere urca în zig-zag până la o crestătură pe versantul dealului. Arborele de copaci de pe flancuri erau învelite în praf alb. Caprele tuşeau la umbră.

Bugg făcu o pauză pentru a-şi şterge mizeria transpirată de pe frunte,
apoi continuă.

Două vagoane pline cu tăietori de pietre trecuseră de el cu puţin timp mai devreme şi de la maistrul frustrat venea vestea nedorită că echipajul refuzase să mai lucreze cariera, cel puţin până la rezolvarea situaţiei.

Fusese spartă din neatenţie o cavitate, în care o creatură de un fel a fost închisă pentru ceea ce trebuie să fi fost mult, mult timp.

Trei tăietori fuseseră târâţi înăuntru, ţipetele lor de scurtă durată. Nigromantul angajat nu se descurcase mai bine.

Bugg ajunse la crestătură şi se uită în jos la cariera cu părţile ei geometrice de calcar tăiate adânc în pământul din jur. Gura cavităţii abia era vizibilă în apropierea unei zone care au văzut lucrări recente.

Coborî, ajungând la douăzeci de paşi de peşteră înainte de a se opri.

Aerul era brusc rece. încruntat, Bugg făcu un pas într-o parte şi se aşeză pe un bloc de calcar. Privi cum se formează îngheţul pe pământul din stânga peşterii, ajungând într-un punct spre deschiderea întunecată, capătul opus răspândindu-se tot mai larg într-un vârtej de ceaţă. Zgomotul gheţii trosnind sub picioare, apoi o siluetă a apărut de la capătul care se lărgeşte, ca şi cum ieşea din senin. înalt, gol de la şolduri în sus, piele gri-verde. Părul blond lung, cu dungi, atârnă liber peste umeri şi pe spate. Ochi gri deschis, pupilele fante verticale. Colţi cu capac argintiu. Femeie, cu sânii grei. Purta o fustă scurtă, singura ei îmbrăcăminte excluzând mocasinii cu curele din piele şi o curea largă în care ţinea o jumătate de duzină de teci în care se aflau cuţite de înjunghiere.

Atenţia ei era asupra peşterii. Şi-a ancorat mâinile pe şolduri şi a oftat vizibil.

— Nu iese, spuse Bugg.

Ea se uită peste. – Desigur că nu este, acum că sunt aici.

— Ce fel de demon este?

— Foame şi nebun, dar un laş.

— L-ai pus acolo?

Ea a dat din cap. – Fii naibii de oameni. Nu pot lăsa lucrurile în pace. – Mă îndoiesc că ştiau, Jaghut.

'Nicio scuza. întotdeauna sapă. Sapat aici, sapat acolo. Nu se opresc niciodată.

Bugg a dat din cap, apoi a întrebat: – Şi
acum ce? Ea oftă din nou.

îngheţul de la picioarele ei s-a transformat în gheaţă colţoasă, care s- a târât apoi în gura peşterii. Gheaţa a crescut rapid, umplând gaura. Piatra din jur gemu, scârţâi, apoi s-a despărţit, dezvăluind gheaţă solidă sub ea. Pământ nisipos şi bucăţi de calcar s-au prăbuşit.

Privirea lui Bugg se îngustă asupra formei ciudate prinse în centrul gheţii aburinde. – Un Khalibaral? la-ne rătăcitoare, vânătoare, mă bucur că te-ai hotărât să te întorci.

— Acum trebuie să-l găsesc în altă parte. Orice sugestii?'

Bugg se gândi o vreme, apoi zâmbi.

Brys se apropie între două dintre turnurile rotunde ruinate, păşind cu grijă în jurul blocurilor de piatră prăbuşite pe jumătate ascunse în ierburile galbene. Aerul era fierbinte şi nemişcat, lumina soarelui topea aurul topit pe pereţii turnului. Lăcuste s-au ridicat din calea lui în zgomot de panică şi, la senzaţia slabă de scârţâit sub picioare, Brys a privit în jos şi a văzut că pământul se târa de viaţă. Insecte, multe dintre ele de nerecunoscut pentru ochii lui, supradimensionate, incomode, în nuanţe plictisitoare, care se înghesuiau pe ambele părţi în timp ce mergea.

întrucât toţi fugeau, nu era îngrijorat în mod nejustificat.

A venit în vizorul turnului pătrat. Azath. în afară de stilul său primitiv de arhitectură, părea să nu existe nimic altceva care să-l deosebească. Brys a fost derutat de afirmaţia lui Ceda că o structură din piatră şi lemn ar putea fi simţitoare, ar putea respira cu o viaţă proprie. O clădire presupunea un constructor, dar Kuru Qan a susţinut că Azath-ul pur şi simplu a luat fiinţă, adunat împreună de la sine. Invitarea la suspiciune asupra fiecărei legi a cauzalităţii generaţii de savanţi au postulat ca adevăr de nerefuzat.

Terenurile din jur erau mai puţin misterioase, deşi profund mai periculoase. Turnurile cocoşate din curtea plină de vegetaţie erau inconfundabile. Noduroşi si pierniciti, copaci morţi se ridicau ici si colo, uneori din punctul cel mai inalt al movilei, dar mai des din flancuri. O potecă întortocheată din piatră începea vizavi de uşa de la intrare, poarta marcată de stâlpi aspri de piatră nemortierată,

învăluiţi în viţă de vie şi curele. Rămăşiţele unui zid mic împrejmuiau terenul.

Brys ajunse la marginea curţii de-a lungul unei laturi, poarta în dreapta lui, turnul în stânga. Şi am văzut imediat că multe dintre tumulile aflate la vedere se prăbuşiseră pe cel puţin una dintre laturile lor, ca şi cum ar fi fost eviscerată din interior. Buruienile care acopereau movilele erau moarte, înnegrite parcă de putregai.

Mai studie scena o clipă, apoi ocoli perimetrul spre poartă. Mergând între stâlpi, pe prima piatră – care cobora într-o parte cu un zgomot măcinat. Brys

se clătina, întinzându-şi braţele pentru echilibru şi reuşi să-şi revină fără să cadă.

Râsete ascuţite de lângă intrarea în turn.

El a ridicat privirea.

Fata a ieşit din umbra aruncată de turn. Te cunosc, l-am urmat pe cei care te urmăresc. Şi i-a ucis.

— Ce sa întâmplat aici?

'Lucruri rele.' Ea s-a apropiat mai mult, petecată de mucegai şi dezordonată. 'Esti prietenul meu? Trebuia să-l ajut să rămână în viaţă. Dar a murit oricum şi lucrurile sunt ocupate să se omoare între ele. Cu excepţia celui ales de turn. Vrea să vorbească cu tine.

'Mie?'

— Pentru unul dintre prietenii mei mari.

— Cine sunt ceilalţi prieteni ai tăi adulţi, a întrebat Brys? – Mama Shurq, părintele Tehol, unchiul Ublala, unchiul Bugg. Brys a tăcut. Apoi, „Cum te cheamă?” 'Fierbător.'

— Kettle, câţi oameni ai ucis în ultimul an? Ea înclină capul. – Nu pot număra până la opt şi doi. 'Ah.'

— O mulţime de opt şi doi.

— Şi unde se duc cadavrele?

— îi aduc înapoi aici şi îi împing în pământ.

'Toţi?'

Ea a dat din cap.

„Unde este acest prieten al tău? Cel care vrea să vorbească cu mine? – Nu ştiu dacă e prieten. Urmaţi-mă. Pas unde păşesc eu.

L-a luat de mână şi Brys s-a luptat să-şi reţină un fior din cauza

acelui strâns moale. în afara potecii pietruite, între tuburi, pământul mişcându- se nesigur sub fiecare treaptă precaută. Erau mai multe insecte, dar de mai puţine soiuri, de parcă ar fi avut loc un fel de uzură pe terenul Azath. „Nu am mai văzut niciodată insecte ca acestea”, a spus Brys. 'Ei sunt. . . mare.'

— Vechi, din vremurile când s-a născut turnul, spuse Kettle. – Ouă în pământul spart. Alea maro asemănătoare unui băţ cu capete la ambele capete sunt

cel mai răutăcios. îmi mănâncă degetele de la picioare când stau nemişcat prea mult. Şi sunt greu de zdrobit.

— Dar acelea galbene, înţepătoare?

— Nu mă deranjează. Ei mănâncă doar păsări şi şoareci. Aici.'

Se oprise în faţa unei movile mototolite pe care stătea unul dintre copacii mai mari din curte, lemnul striat ciudat de gri şi negru, crenguţele şi ramurile proiectând mai degrabă în curbe decât în unghiuri ascuţite. Rădăcinile răspândite pe întreaga tumulă, scoarţa rămasă răzbunată ciudat, ca pielea de şarpe.

Brys se încruntă. – Şi cum să vorbim, cu el acolo şi cu mine aici sus?

— E prins în capcană. El spune că trebuie să închizi ochii şi să nu te gândeşti la nimic. Aşa cum faci când te lupţi, spune el.

Brys tresări. – îţi vorbeşte acum?

— Da, dar el spune că nu este suficient de bun, pentru că nu ştiu suficient

. . . cuvinte. Cuvinte şi lucruri. El trebuie să îţi arate. Spune că ai mai făcut asta înainte.

— Se pare că nu am niciun secret, spuse Brys.

— Nu mulţi, nu, aşa că spune că va face acelaşi lucru în schimb. Aşa că puteţi avea încredere unul în celălalt. Oarecum.'

'Oarecum. Cuvântul lui?

Ea a dat din cap.

Brys zâmbi. – Ei bine, îi apreciez onestitatea. în regulă, voi încerca asta. A închis ochii. Mâna rece a lui Kettle a rămas în a lui, mică, cu

carnea ciudat de lejeră pe oase. Şi-a tras gândurile din acel detaliu. Mintea unui luptător nu a fost, de fapt, golită în timpul unei lupte. în schimb, era atât detaşat cât şi atent. Concentrarea definită de o structură care a fost la rândul ei asamblată sub legi stricte de necesitate pragmatică. Astfel, observatori, calculatori şi complet lipsiţi de emoţie, chiar dacă fiecare simţ a fost trezit.
Se simţea blocat în acea structură familiară, liniştitoare.

Şi a fost uluit de puterea voinţei care l-a tras. A luptat împotriva unei panică în creştere, ştiind că era neputincios în faţa unei astfel de puteri. Apoi a cedat.
Deasupra lui, un cer s-a transformat. Lumină verde bolnăvicioasă, învolburată, înconjoară o rană neagră zdrenţuită suficient de mare pentru a înghiţi o lună. Nori răsuciţi, torturaţi şi tăiaţi de coborârea a nenumărate obiecte, fiecare obiect părând să lupte cu aerul în timp ce cădea, de parcă această lume s-ar împotrivi activ intruziunii. Obiecte revărsând din acea rană, făcând tuneluri prin straturi ale cerului.

Pe peisajul dinaintea lui era un oraş vast, care se ridica dintr-o câmpie plană, cu grădini etajate şi alei înalte. Un grup de turnuri s-a ridicat din partea îndepărtată, ajungând la înălţimi extraordinare. Terenul agricol se întindea de la periferia oraşului în toate direcţiile cât putea vedea Brys, umbre ciudate curgând peste el în timp ce el privea.

Şi-a tras privirea de la scenă şi a privit în jos, pentru a descoperi că stătea pe o platformă de calcar pătat de roşu. în faţa lui, trepte abrupte coborau, rând după rând, sute, către o întindere pavată flancată de coloane vopsite în albastru. O privire în dreapta lui a scos la iveală o coborâre înclinată. Se afla pe o structură în formă de piramidă cu vârful plat şi, îşi dădu seama cu o tresărire, cineva stătea lângă el, în stânga lui. O figură abia vizibilă, fantomatică, care sfidează detaliile. Era înalt şi părea să privească în sus la cer, concentrat asupra teribilă rană întunecată.

Obiectele lovineau acum pământul, aterizandu-se greu, dar fără nicio viteză pe care ar fi

trebuit să o posede. O trosnitură puternică a reverberat din concurenţa dintre coloanele de dedesubt, iar Brys a văzut că o sculptură masivă în piatră se opri acolo. Un om bizar, asemănător unei fiare, ghemuit, cu braţele groase de muşchi care ajung în faţă, convergând cu o strângere cu două mâini pe penis. Umerii şi capul erau modelaţi ca un taur. Un al doilea set de picioare, feminine, erau înfăşurate în jurul şoldurilor bărbatului-fiară, platforma pe care stătea ghemuit tăia, Brys văzu acum, în formă de femeie, întinsă pe spate sub el. Din apropiere se ridica zgomotul a zeci de tăbliţe de lut – prea îndepărtate pentru ca Brys să vadă dacă era scris pe ele, deşi bănuia că ar putea fi – alunecând ca pe perne de aer înainte de a se odihni într-o zonă împrăştiată.

Fragmente de clădiri – blocuri de calcar tăiate, pietre de temelie, pereţi de chirpici, stropi şi tărâmuri. Apoi membre tăiate, bucăţi de vite şi cai drenate de sânge, o turmă de ceva ce ar fi putut fi capre, fiecare întoarsă pe dos, cu intestinele căzute. Oameni cu piele întunecată – sau cel puţin braţele, picioarele şi trunchiul lor.

Deasupra, cerul se umplea de fragmente mari palide, plutind în jos ca zăpada.

Şi ceva uriaş venea prin rană. înconjurat de fulgere care păreau să ţipe de durere, ţipete nesfârşite, asurzitoare.

Cuvinte blânde au vorbit în mintea lui Brys. – Fantoma mea, eliberează-te să rătăcească, poate, ca să mărturisească. Au luptat împotriva lui Kallor; a fost o cauză demnă. Dar... ce au făcut aici. . . .'

Brys nu-şi putea smulge ochii de la acea sferă urlată de fulger. Putea să vadă membre în interiorul ei, arcurile arzătoare împletite în jurul lor ca nişte lanţuri. – Ce... ce este?

— Un zeu, Brys Beddict. în propriul său tărâm, a fost blocat într-un război. Căci erau zei rivali. Ispite . . .'

— Este aceasta o viziune asupra trecutului? întrebă Brys.

„Trecutul continuă să trăiască”, a răspuns figura. 'Nu există nicio modalitate de a şti. . . stând aici. Cum măsurăm începutul, sfârşitul – pentru noi toţi, ieri a fost ca azi şi cum va fi mâine. Nu suntem conştienţi. Sau poate că suntem, dar alegem – pentru comoditate, pentru linişte sufletească – să nu vedem. Să nu mă gândesc. Un gest vag cu o mână. – Unii spun că sunt doisprezece magi, alţii spun că şapte. Nu contează, pentru că sunt pe cale să devină praf.

Sfera masivă urlă acum, înflorind cu o viteză înspăimântătoare în

timp ce se arunca spre pământ. Brys îşi dădu seama că ar lovi oraşul.

„Astfel, în efortul lor de a impune o schimbare asupra schemei, ei se anihilează pe ei înşişi şi propria lor civilizaţie.”

— Deci au eşuat.

Cifra nu a spus nimic pentru o vreme.

Şi zeul coborât a lovit; un fulger orbitor, o detonaţie care a zguduit piramida de sub ei şi a trimis fisuri prin sala de dedesubt. Fum, urcându-se într-o coloană care apoi se înălţa spre exterior, înghiţind lumea în umbră. Vântul năvăli în afară în mod şoc, aplatind copacii în terenul agricol, răsturnând coloanele care căptuşeau holul. Apoi copacii au izbucnit în flăcări.

„Ca răspuns la o disperare percepută, alimentată de furie aprinsă, au chemat un zeu. Şi a murit cu efortul. înseamnă asta că au eşuat în mişcarea lor? Nu, nu vorbesc de Kallor. Vorbesc
despre neputinţa lor care le-a dat naştere dorinţei de *schimbare.* Brys Beddict, au fost fantomele lor în picioare cu noi acum, aici, în lumea viitoare, unde se află trupul nostru, astfel
capabili să vadă ce a făcut fapta lor, ar recunoaşte că tot ceea ce au căutat s-a împlinit.

„Cea ce era legat de pământ a răsucit pereţii închisorii sale. Dincolo de recunoaştere. Otrava sa s-a răspândit şi a infectat lumea şi pe toţi cei care locuiesc pe ea.

— Mă laşi fără speranţă, spuse Brys.

'Imi pare rau pentru aia. Nu căutaţi să găsiţi speranţă printre conducătorii voştri. Sunt depozite de otravă. Interesul lor pentru tine se extinde doar în măsura în care capacitatea lor de a te controla. De la tine, ei caută datoria şi ascultarea şi te vor încuraja cu limbajul credinţei stârnitoare. Ei caută adepţi şi vai de cei care pun întrebări sau provoacă.

„Civilizaţie după civilizaţie, este la fel. Lumea cade în tiranie cu o şoaptă. Cei înspăimântaţi sunt mereu dornici să se plece în faţa unei necesităţi percepute, în credinţa că necesitatea forţează

conformarea, iar conformismul o anumită stabilitate. într-o lume modelată în conformitate, dizidenţii ies în evidenţă, sunt uşor de marcat şi trataţi. Nu există multitudine de perspective, nici dialog. Victima îşi asumă faţa tiranului, neprihănit şi intransigent, iar războaiele se înmulţesc ca paraziţi. Şi oamenii mor.

Brys a studiat furtuna de foc care a cuprins ceea ce a fost cândva un oraş de o mare frumuseţe. Nu-i cunoştea numele, nici civilizaţia care-l născuse şi, acum l-a lovit, nu conta.

„în lumea ta”, a spus figura, „profeţia se apropie de azimut. Se va ridica un împărat. Sunteţi dintr-o civilizaţie care vede războiul ca pe o extensie a economiei. Oasele stivuite devin fundamentul drumurilor tale de comerţ şi nu vezi nimic rău în asta...

— Unii dintre noi o fac.

'Irelevant. Moştenirea voastră de culturi zdrobite îşi spune propriul adevăr. Intenţionaţi să cuceriţi Tiste Edur. Pretindeţi că fiecare împrejurare este diferită, unică, dar nu este nici diferită, nici unică. Totul este la fel. Puterea armatei tale dovedeşte virtutea cauzei tale. Dar îţi spun asta, Brys Beddict, nu există destinul. Victoria nu este inevitabilă.
Duşmanul tău stă în aşteptare, în mijlocul tău. Duşmanul tău se ascunde fără a fi nevoie să se deghizeze, atunci când belicositatea şi ameninţarea implicită sunt suficiente pentru a-ţi face privirea să se îndepărteze. îţi vorbeşte limba, ia cuvintele tale şi le foloseşte împotriva ta. îţi bate joc de credinţa ta în adevăruri, pentru că s-a făcut arbitrul acelor adevăruri.

— Lether nu este o tiranie...

— Presupuneţi că spiritul civilizaţiei voastre este personificat în regele dumneavoastră benign. Nu este. Regele tău există pentru că se consideră permis ca el să existe. Eşti stăpânit de lăcomie, un tiran monstruos a aprins aur cu glorie. Nu poate fi învins, ci doar anihilat, încă un gest către haosul de foc de dedesubt. – Aceasta este singura ta speranţă de salvare, Brys Beddict. Căci lăcomia se sinucide, când nu mai este nimic de tezaurizat, când nenumăratele legiuni de

muncitori nu sunt decât oase, când chipul îngrozitor al foametei se dezvăluie în oglindă.

— Zeul a căzut. El se ghemuieşte acum, sămânând devastarea. Ridicaţi-vă şi coborâţi-vă, ridicaţi-vă şi coborâţi, şi cu fiecare reînnoire spiritul călăuzitor este mai puţin, mai slab, mai strâns legat de o viziune lipsită de speranţă.

— De ce ne face acest zeu asta?

„Pentru că nu cunoaşte nimic decât durerea şi doreşte doar să o împărtăşească, să o viziteze asupra a tot ceea ce trăieşte, a tot ceea ce există”.

— De ce mi-ai arătat asta?

— Te fac să fii martor, Brys Beddict, la simbolul morţii tale. 'De ce?'

Silueta a tăcut pentru o clipă, apoi a spus: „Te-am sfătuit să nu cauţi speranţă de la conducătorii tăi, căci ei nu te vor hrăni decât cu minciuni. Cu toate acestea, speranţa există. Caută-l, Brys Beddict, în cel care stă lângă tine, de la străinul de cealaltă parte a străzii. Fii suficient de curajos pentru a te strădui să traversezi acea stradă. Nu privi nici înspre cer, nici în pământ. Speranţa persistă, iar vocea ei este compasiune şi îndoială sinceră.

Scena a început să se estompeze.

Silueta de lângă el a vorbit pentru ultima oară. – Asta este tot ce ţi-aş spune. Tot ce pot să-ţi spun.
A deschis ochii şi s-a trezit din nou în picioare în faţa tumulei, ziua murind în jurul lui. Kettle încă îi ţinea mâna în clema ei rece.

— Mă vei ajuta acum? ea a intrebat.

— Locuitorul din mormânt nu a spus nimic despre asta. – Nu o face niciodată.

„Nu mi-a arătat practic nimic despre el. Nici măcar nu ştiu cine sau ce este.

'Da.'

— Nu a făcut nici un efort să mă convingă. . . de orice. Totuşi am văzut. . .' Brys clătină din cap.

— Are nevoie de ajutor pentru a scăpa de mormânt. Alte lucruri încearcă să iasă. Şi o vor face. Nu de mult acum, cred. Vor să mă rănească pe mine şi pe toţi ceilalţi.

— Şi cel pe care trebuie să-l ajutăm îi va

opri? 'Da.'

'Ce pot sa fac?'

— Are nevoie de două săbii. Cel mai bun fier de călcat care există. Lame drepte, cu două tăişuri, ascuţite. Subţire dar puternică. Mânare înguste, pomii grei.

Brys se gândi. – Ar trebui să pot găsi ceva în armurerie. Vrea să-i aduc aici?

Kettle dădu din cap.

Avea nevoie de ajutor. Dar nu a cerut-o. 'Foarte bine. Voi face asta. Dar voi vorbi cu Ceda despre asta.

'Ai încredere în el? Vrea să ştie, ai încredere în acest Ceda?

Brys deschise gura să răspundă, să spună *da,* apoi s-a oprit. Locuitorul din tumulă era o creatură puternică, probabil prea puternică pentru a fi controlată. Nu era nimic aici care să-l facă pe plac lui Kuru Qan. Totuşi, Brys avea de ales? Ceda îl trimisese aici să descopere ce se întâmplase cu Azath. . . S-a uitat spre turn. – Azath, e mort?

'Da. Era prea vechi, prea slab. A luptat atât de

mult timp. – Kettle, mai ucizi oameni în oraş?

'Nu multe. Numai oameni răi. Una sau două pe noapte. Unii dintre copaci sunt încă în viaţă, dar nu se mai pot hrăni cu sângele turnului. Aşa că le dau alt sânge, ca să poată lupta să-i ţină pe monştrii răi. Dar şi copacii mor.

Brys oftă. 'în regulă. Voi vizita din nou, Kettle. Cu săbiile.
— Ştiam că aş putea să te placi. Ştiam că vei fi drăguţ. Din cauza fratelui tău.

Comentariul acela a stârnit o încruntare, apoi un alt oftat. Şi-a desprins uşor mâna din strânsoarea copilului mort. – Fii atent, Kettle.
— A fost un somn perfect, spuse Tehol în timp ce mergea alături de Bugg. – Sunt sigur că a fost, stăpâne. Dar ai cerut această întâlnire.

„Nu mă aşteptam la un răspuns atât de rapid. Aţi făcut sau aţi spus ceva care să-i facă să fie interesaţi în mod nejustificat?

„Desigur că am făcut-o, altfel nu am fi atins această audienţă”. – Oh, asta e rău, Bugg. Le-ai dat numele meu?
'Nu.'

— Ai dezvăluit ceva din planul meu măreţ?

'Nu.'

— Ei bine, ce ai spus, atunci?

— Am spus că banii nu sunt o contrapartidă.

— Nu o consideraţie? Tehol încetini pasul, atragându-l pe Bugg. – Ce crezi că sunt dispus să le plătesc?

— Nu ştiu, răspunse servitorul. – Habar n-am de natura acestui contract pe care vrei să-l închei cu Breasla Prinzătorilor de Şobolani.

— Asta pentru că încă nu mă hotărâsem!

— Ei bine, te-ai hotărât acum, stăpâne?

— Mă gândesc la asta. Sper să vin cu ceva până când ajungem.

— Deci, ar *putea* fi scump. . .'

Expresia lui Tehol s-a luminat. – Ai dreptate, chiar ar putea fi. Prin urmare, banii nu sunt o consideraţie.

'Exact.'

— Mă bucur că suntem de acord. Eşti un servitor minunat,

Bugg. 'Mulţumesc, maestre.'

Au reluat mersul.

în scurt timp se opriră în faţa Scale House. Tehol s-a uitat o vreme

la
faţada răvăşită a rozătoarelor. – Toţi se uită la mine, spuse el.

— Ei transmit această impresie, nu-i aşa?

„Nu-mi place să fiu în centrul atenţiei a mii de şobolani. Ce ştiu ei şi eu nu?

— Având în vedere dimensiunea creierului lor, nu prea.

Tehol se uită încă o clipă, apoi clipi încet şi îl privi pe Bugg. Cinci bătăi ale inimii. Zece.

Servitorul a rămas inexpresiv, apoi a tuşit, şi-a dres glasul şi a spus: „Ei bine, ar trebui să intrăm înăuntru, nu-i aşa?

Secretarul stătea la fel ca mai devreme în acea zi, lucrând la ceea ce lui Bugg i se părea a fi acelaşi registru. încă o dată, nu s-a obosit să ridice privirea. 'Ai ajuns devreme. Mă aşteptam la punctual.

— Nu suntem devreme, spuse Tehol.

'Nu sunteţi?'

— Nu, dar din moment ce clopoţelul sună deja, mai mult de la tine şi vom întârzia.

— Nu sunt de vină. Nu a fost niciodată în această conversaţie ridicolă. Sus pe scări. în partea de sus. Există o singură uşă. Bate o dată, apoi intră şi Errant te ajută. A, şi servitorul poate rămâne aici, cu condiţia să nu mă mai înfigă în ochi.

— El nu stă aici.

'El nu este?'

'Nu.'

'Bine atunci. Ieşiţi din faţa mea, amândoi.

Tehol a condus drumul pe lângă birou şi au început ascensiunea.

— L-ai înfipt în ochi? întrebă Tehol.

— Am considerat că este util pentru a-i atrage atenţia.

— Sunt mulţumit, deşi oarecum alarmat.

— Circumstanţele au justificat acţiuni extreme din partea mea.

— Asta se întâmplă des?

— Mă tem că o face.

Au ajuns la palier. Tehol făcu un pas înainte şi bătu în uşă. O ultimă privire înapoi către Bugg, suspicios şi evaluator, apoi deschise uşa. Au intrat cu paşi mari în camera de dincolo.

în care roiau şobolani. Acoperind podeaua. Blatul mesei. Pe rafturi, căţărându-se pe candelabru de cristal. Strâns pe umeri şi uitându-se din pliuri în hainele celor şase membri ai consiliului aşezaţi de cealaltă

parte a mesei.

Mii de ochi de mărgele aţintiţi asupra lui Tehol şi Bugg, inclusiv pe cei trei bărbaţi şi trei femei care erau inima Breslei Prindătorilor de Şobolani.

Tehol şi-a ridicat pantalonii. – Mulţumesc tuturor...

— Tu eşti Tehol Beddict, spuse femeia aşezată în extrema stângă. Era în mare parte o colecţie de forme sferice, faţă, cap, trunchi, sâni, ochii ei mici, întunecaţi şi strălucitori ca gudronul întărit. Erau cel puţin trei şobolani în masa ei de păr negru vertical şi ondulat.

— Şi sunt curios, spuse Tehol zâmbind. – Ce caută toţi şobolanii ăştia aici?

— întrebare nebunească, răsti bărbatul de lângă femeia rotundă. „Suntem breasla prinzătorilor de şobolani”. Unde altfel ar trebui să-i punem pe cei pe care i-am capturat?

— Credeam că i-ai ucis.

— Numai dacă refuză mărturisirea, spuse bărbatul, punctându-şi cuvintele cu un rânjet de râs dintr-un motiv inexplicabil.

'Mărturisire? Cum fac şobolanii jurăminte?

— Nu e treaba ta, spuse femeia. „Eu sunt Onyx. Lângă mine stă Scint. Pentru a proceda în consecinţă, înainte de tine stau Champion Ormly, Glisten, Bubyrd şi Ruby. Tehol Beddict, am suferit pierderi din investiţiile noastre datorită ţie.

— De la care fără îndoială te-ai revenit.

'Nu asta e ideea!' spuse femeia pe nume Glisten. Era blondă şi atât de subţire şi mică încât numai umerii şi capul îi erau deasupra nivelului mesei. Din când în când grămezi de şobolani zvârcoliţi treceau prin faţa ei, forţând-o să-şi clătească capul în sus pentru a menţine contactul vizual.

— După cum îmi amintesc, spuse Tehol în mod rezonabil, ai pierdut puţin mai puţin de jumătate de vârf.

'De unde stii ca?' întrebă Scint. – Nimeni altcineva, în afară de noi, ştie asta!

— O presupunere, te asigur. în orice caz, contractul pe care îl ofer va fi pentru o sumă identică.'

parte a mesei.

— O jumătate de vârf!

Zâmbetul lui Tehol se lărgi. – Ah, acum am cea mai mare atenţie. Excelent.'

— Este o sumă absurdă, spuse Ormly pentru prima dată. – Ce vrei

să facem, să cucerim Kolanse?

'Ai putea?'

Ormly se încruntă. – De ce ai vrea să facem noi, Tehol Beddict?

— Ar fi dificil, spuse Glisten îngrijorat. „Presiunea asupra resurselor noastre umane...”

— Dificil, spuse Scint, dar nu imposibil. Ar trebui să recrutăm din celulele noastre de pe insula...

'Aştepta!' spuse Tehol. – Nu mă interesează să cuceresc Kolanse!

— Eşti genul care se răzgândeşte mereu, spuse Onyx. Se lăsă pe spate şi, cu un scârţâit, un şobolan a căzut din părul ei pentru a lovi pe podea undeva în spatele ei. „Nu suport să lucrez cu astfel de oameni”.

— Nu m-am răzgândit. Nu eu am adus în discuţie toată chestia cu Kolanse. De fapt, era campionul Ormly...

— Ei bine, nici el nu se poate hotărî. Voi doi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Tehol se îndreptă spre Bugg. – Nu sunt nehotărât, nu? Spune-le, Bugg. Când m-ai văzut vreodată nehotărâtă?

Bugg se încruntă.

'Bugg!'

'Ma gândesc!'

Vocea lui Glisten se auzi din spatele unui morman deosebit de mare de şobolani. – Nu văd rostul nimic din toate astea.

— E de înţeles, spuse Tehol pe un ton uniform.

parte a mesei.

— Descrieţi oferta dvs. de contract, a cerut Ormly. „Dar el a sfătuit că nu facem funcţii private”.

'Ce inseamna asta?'

„Nu îmi voi pierde respiraţia explicând. . . cu excepţia cazului în care se dovedeşte a fi relevant. Este?'

'Nu ştiu. Cum pot să spun?

— Ei bine, tocmai asta e ideea mea. Acum, despre contract? – în regulă, spuse Tehol, dar fii avertizat, e complicat. Vocea plângătoare a lui Glisten: „Oh, nu-mi place sunetul asta!”

Tehol a făcut un efort să o vadă, apoi a renunţat. Movila de şobolani de pe blatul mesei din faţa ei măcina. – Mă surprinzi, Glisten, spuse el. „Mi se pare că Breasla Prindătorilor de Şobolani se bucură de complicaţii. La urma urmei, faci mult mai mult decât să recoltezi şobolani, nu-i aşa? De fapt, funcţia ta principală este cea de breaslă neoficială a asasinilor – neoficială pentru că, desigur, este o activitate interzisă şi, în plus, neplăcută. De asemenea, eşti o breaslă a hoţilor, deşi încă nu ai obţinut o conformare deplină în rândul hoţilor mai independenţi. De asemenea, oferiţi o funcţie neobişnuit de nobilă în ruta dvs. de evacuare subterană neoficială pentru refugiaţii săraci din triburile de graniţă asimilate. Şi apoi mai este...

'Stop!' strigă Onyx. Pe un ton ceva mai puţin strident, ea spuse: – Bubyrd, adu-l aici pe investigatorul nostru şef. Errant ştie, dacă cineva are nevoie de investigaţie, acesta este Tehol Beddict.

Sprâncenele lui Tehol se ridicară. – Va fi dureros?

Onyx s-a zgârcit şi a şoptit: „îţi stăpâneşte nerăbdarea, Tehol Beddict. Vei primi un răspuns la asta destul de curând.

— Este înţelept să ameninţăm un potenţial angajator?

„Nu văd de ce nu”, a răspuns Onyx.

— Cunoştinţele dumneavoastră despre operaţiunile noastre sunt alarmante, spuse Ormly. – Nu ne place.

„Te asigur că am doar admiraţie pentru eforturile tale. De fapt, oferta mea de contract depinde de cea mai completă gamă de activităţi ale breslei. Nu aş putea face fără cunoştinţe prealabile, nu-i aşa?

'De unde stim?' întrebă Ormly. —încă nu am auzit-o.

parte a mesei.

'Ajung acolo.'

Uşa din spatele lor se deschise şi femeia care era, după toate probabilităţile, anchetatorul-şef, trecu cu paşi mari pe lângă Tehol şi Bugg. Păşind cu grijă, se aşeză în extrema dreaptă a mesei, cu braţele încrucişate, în timp ce se sprijinea de perete.

Vorbea Onyx. – Investigator şef Rucket, avem în prezenţa noastră o răspundere periculoasă.

Femeia, înaltă, flexibilă, cu părul roşcat tuns scurt, era îmbrăcată în piei palide, îmbrăcămintea South Nerek la stil, de parcă tocmai ar fi venit din stepă. Deşi, desigur, cele mai apropiate stepe erau la o sută sau mai multe leghe la est. Ea părea neînarmată. Ochii ei, o nuanţă uimitoare de căpriu care părea mai mult felină decât umană, se fixară încet asupra lui Tehol. 'L?'

'Cine altcineva?' se răsti Onyx. – Nu slujitorul lui, cu siguranţă!

'De ce nu?' Rucket trase târâtor. – Pare a fi cel mai periculos. – Aş fi de acord, spuse Bubyrd cu un şuierat. – Mi-a dat secretara în ochi.

Scint a început. 'într-adevăr? Pur si simplu?' Ridică o mână şi se întinse

scoate primele două degete, apoi împunse aerul. 'Ca asta? împungere!

Ca asta?' – Da, răspunse Bubyrd, uitându-se la Bugg. „A dezvăluit iluzia! Ceea ce este

scopul de a-şi crea iluzii atunci când doar ridică şi face găuri în ele! Tehol se îndreptă spre servitorul său. – Bugg, o să plecăm de aici

în viaţă?'

— Greu de spus, stăpâne.

— Tot pentru că ai dat-o pe secretara aia în ochi?

Bugg ridică din umeri.

— Mişcă, nu-i aşa?

— Aşa se pare, stăpâne. Cel mai bine mergi cu oferta, nu crezi? 'Bună idee. Diversiunea, da într-adevăr.

— Idioţilor, spuse Onyx. —Te auzim!

parte a mesei.

'Excelent!' Tehol făcu un pas înainte, cu grijă, pentru a nu zdrobi covorul clocotitor al şobolanilor. înghiontirea blândă deoparte cu vârful mocasinului părea să fie suficientă. – Adică. Am nevoie ca fiecare refugiat tribal din oraş să fie scos afară. Destinaţie? Insulele. Insule speciale, detalii viitoare. Am nevoie de resurse complete expediate înaintea lor, a spus consumabilele care urmează să fie achiziţionate de mine. Veţi lucra cu Bugg aici la logistică. în al doilea rând, înţeleg că desfăşuraţi o anchetă privind dispariţiile pentru Coroană. Fără îndoială că nu le spui nimic despre descoperirile tale. Eu, pe de altă parte, vreau să ştiu aceste constatări. în al treilea rând, îmi vreau spatele protejat. în scurt timp, vor fi oameni care vor dori să mă omoare. Trebuie să-i opreşti. Astfel, oferta mea de contract. O jumătate de vârf şi o listă de investiţii sigure şi, referitor la acest ultim punct, vă sugerez să urmaţi sfaturile mele financiare la scrisoare şi să înghiţi cheltuielile...

— Vrei să fii consilierul nostru financiar? întrebă Onyx cu clară neîncredere. „Acele pierderi...”

„Ar fi putut fi evitat, dacă am fi fost implicaţi într-o relaţie mai strânsă pe atunci, cum ar fi cea în care suntem pe cale să intrăm”.

— Dar acei refugiaţi care sunt datori? întrebă Ormly. „Făcându-le pe toţi să dispară ar putea provoca o nouă prăbuşire în Tolls”.

— Nu va fi, pentru că curajul este să fie atât de lent încât nimeni să nu

observe...

— Cum au putut să nu observe?

'Acestea vor fi. . . distras.'

— Ai plănuit ceva urât, nu-i aşa, Tehol Beddict? Ochii mici ai lui Ormly străluciră. – înseamnă că ceea ce s-a întâmplat prima dată nu a fost un accident. Nici incompetenţa nu a fost. Tocmai te-ai trezit cu o sfoară în mână, pe care apoi l-ai tras ca să vezi cât de

parte a mesei.

mult se desface. Ştii ce ne spui? Ne spui că eşti cel mai periculos om din Lether. De ce te-am lăsa vreodată să ieşi din această cameră?

'Simplu. De data asta îmi iau prietenii cu mine. Deci întrebarea este, sunteţi prietenii mei?

— Şi ce se întâmplă dacă anchetatorul nostru şef te investighează chiar aici şi chiar acum?

— Schema mea este deja în curs, campion Ormly, indiferent dacă rămân în viaţă sau nu. O să se întâmple. Desigur, dacă mor, atunci nimeni nu scapă de ceea ce urmează.

— Aşteaptă, spuse Onyx. – Ai spus ceva despre cheltuieli. Deveniţi consilierul nostru financiar ne va costa?

— Ei bine, firesc.

'Cât costă?'

— Un sfert de vârf sau cam aşa.

— Deci ne plătiţi jumătate, iar noi vă plătim un sfert. – Şi aşa ieşi înainte.

— Are rost, spuse Scint, smulgând un şobolan de pe masă şi muşcându-i capul.

Toată lumea se uita, inclusiv o cameră plină de şobolani.

Scint observă, mestecă o clipă, scoţând sunete de scrâşnet, apoi spuse în jurul unei guri de cap de şobolan: —îmi pare rău. M-am lăsat luat. S-a uitat în jos la cadavrul fără cap din mâna lui, apoi l-a băgat în cămaşă şi a dispărut din vedere.

De unde stătea Glisten se auzi un sunet plângător, apoi: – Ce ţi-a făcut vreodată şobolanul ăla, Scinty?

Scint înghiţit. 'Am zis scuze!'

Tehol se apropie de Bugg şi şopti: „Dacă ai putea să înfiinţezi vreunul dintre ei în ochi '

— Probabil că trei dintre ei s-ar plânge, stăpâne.

parte a mesei. — Pot să ghicesc?

'Daţi-i drumul.'

— Ormly, Bubyrd şi Rucket.

'Sunt impresionat.'

— Despre ce şoptiţi voi doi? a cerut Onyx. Tehol i-a zâmbit. –

Acceptaţi oferta mea?

Brys a găsit Ceda în camera lui de lucru, aplecat deasupra unui crab răsturnat, întins pe masă. îndepărtase carapacea plată care acoperă partea inferioară şi împingea organele cu o pereche de sonde de cupru. Crabul părea mort.

Arzătoarele fuseseră aprinse sub un cazan în spatele lui Kuru Qan, iar capacul se legăna în rafale de abur.

— Finadd, această gamă de organe este fascinantă. Dar îmi distrag atenţia. Nu ar trebui să facă asta, nu în acest moment critic. A pus instrumentele jos şi a luat crabul. – Ce ai să-mi spui?

Brys l-a privit pe Ceda împingând capacul cazanului deoparte, apoi aruncă crabul înăuntru. – Turnul Azath a murit.

Kuru Qan a împins capacul la loc, apoi s-a întors să se aşeze pe scaun. S-a frecat la ochi. – Ce dovezi fizice există?

— Puţin, desigur. Dar un copil locuieşte acolo, pe teren, a răspuns Brys. – Turnul eraîntr-un fel de comunicare cu ea.

— Rolul de Keeper? Ciudat că Hold ar trebui să aleagă un copil. Dacă nu murise Păzitorul original. Şi chiar şi atunci. . . ciudat.'

— Mai sunt, spuse Brys. „Un rezident dintr-una dintre tumule i s-a acordat rolul de protector. Copilul, Kettle, crede că acea persoană este capabilă să-i distrugă pe ceilalţi, toţi fiind aproape de a scăpa din închisoare.

— Atunci, în disperarea sa, Hold a făcut un târg. Ce altceva mai ştie acest Kettle despre acel rezident?

„El vorbeşte cu ea în mod constant. Vorbeşte şi prin ea. în acest

parte a mesei.
moment, este prins în capcană. Nu poate merge mai departe şi nu, nu ştiu cum se va rezolva această situaţie. Ceda, am vorbit şi cu acel străin.

Kuru Qan ridică privirea. – Ţi-a intrat în minte? Şi ţi-am arătat ce?

Brys clătină din cap. – Nu a făcut niciun efort să mă convingă de nimic, Ceda. Nu a exprimat niciun argument în propria apărare. în schimb, am fost făcut martor la un eveniment, de demult, cred.

— Ce fel de eveniment?

— Doborârea unui zeu. De un grup de vrăjitori, dintre care niciunul nu a supravieţuit ritualului.

Ochii lui Kuru Qan s-au mărit la aceste cuvinte. – Relevant? Errant binecuvântează-mă, sper că nu.

— Ai cunoştinţă de asta, Ceda?

— Nu suficient, Finadd, mă tem. Şi acest străin a fost martor la acea scenă îngrozitoare?

'El a fost. Din neatenţie, a spus el.

— Atunci a trăit foarte mult timp.

— Este o ameninţare?

— Bineînţeles că este. Nimeni de aici nu ar putea egala puterea lui, aş crede. Şi, presupunând că reuşeşte să-i distrugă pe ceilalţi locuitori ai curţii, întrebarea pe care trebuie să o întâmpinăm este: ce atunci?

— Mi se pare o presupunere uriaşă, Ceda. Uciderea celorlalţi. De ce s-ar ţine de târgul lui cu un Azath acum mort?

— Trebuie să crezi că Hold a ales cu înţelepciune, Finadd. Ai îndoieli?

'Nu sunt sigur. A cerut arme. Două săbii. Sunt înclinat să accept cererea lui.

Ceda dădu încet din cap. 'De acord. Fără îndoială că te gândeai să găseşti ceva în armurerie. Dar pentru un astfel de individ, o armă normală nu este potrivită, nici măcar una din oţel Letherii. Nu, trebuie să mergem la tezaurul meu privat.

parte a mesei.

— Nu ştiam că ai unul.

'Natural. Acum, un moment. Kuru Qan se ridică şi se întoarse la ceaun. Folosind cleşti mari, a scos crabul, iar coaja acum era de un roşu aprins. – Ah, perfect. Desigur, se poate răci unii. Deci, urmează- mă.

Brys crezuse că cunoaşte practic fiecare zonă a vechiului palat, dar seria de camere subterane în care l-a condus Ceda îi era complet necunoscută, deşi nu trecea o singură uşă ascunsă pe drum. După harta internă a lui Finadd, se aflau acum sub râu.

Au intrat într-o cameră cu tavanul joase, cu pereţi căptuşiţi cu rafturi pe care erau sute de arme. Brys strânsese un felinar pe drum şi acum o atârna de un cârlig într-o traversă. S-a îndreptat spre un raft plin de săbii. – De ce o colecţie privată, Ceda?

— Curioşi, majoritatea. Nişte antichităţi. Sunt fascinat de tehnicile de forjare, în special de cele folosite de popoarele străine. De asemenea, există vrăjitorie investită în aceste arme.

'Toţi?' Brys ridică o anumită armă din cârlige, o potrivire apropiată cu descrierea transmisă de Kettle.

'Da. Nu, pune-l înapoi, Finadd. E blestemat.

Brys l-a înlocuit.

— De fapt, continuă Kuru Qan cu o voce tulburată, toţi sunt blestemaţi. Ei bine, asta s-ar putea dovedi o problemă.

— Poate că ar trebui să merg la armeria obişnuită...

— Răbdare, Finadd. Este natura blestemelor care ne permite să găsim o soluţie rezonabilă. Două săbii, ai spus?

— De ce vrăjitorii ar blestema o armă?

— Oh, de cele mai multe ori nu este un act intenţionat din partea lor. Adesea este pur şi simplu o chestiune de incompetenţă. în multe cazuri, investiţia vrăjitorie refuză să funcţioneze. Fierul rezistă la impunere, iar cu cât tehnica de forjare este mai bună, cu atât arma este mai rezistentă. Vrăjitoria se dezvoltă pe defecte, fie că sunt structurale în sens fizic, fie metaforice în sens tematic. Ah,

parte a mesei.
Văd ochii tăi strălucindu- se, Finadd. Nu contează. Să citim cu atenţie antichităţile, nu?

Ceda l-a condus spre zidul îndepărtat, iar Brys a văzut imediat o armă perfectă, lungă şi îngustă cu lamă, ascuţită şi cu două tăişuri, mâner modest. – Letherii de oţel, spuse el, întinzându-se spre el.

— Da, în stilul albastru, care, după cum bine ştiţi, este cea mai veche tehnică pentru oţelul Letherii. în anumite privinţe, Blue Style produce oţel mai fin decât metodele noastre actuale. Dezavantajele se află în alte zone.

Brys a testat greutatea armei. – Pomul trebuie înlocuit, dar în rest. . .' Apoi a ridicat privirea. – Dar e blestemat?

— Numai în măsura în care toate armele Blue Style sunt blestemate. După cum ştiţi, miezul lamei este sârmă răsucită, cinci împletituri de şaizeci de fire fiecare. Cinci bare sunt topite cu acel miez pentru a produce lăţimea şi marginea. Blue Style este foarte flexibil, aproape indestructibil, cu un dezavantaj. Finadd, atingeţi lama cu oricare altul de aici. Lejer, te rog. Daţi-i drumul.'

Brys a făcut asta şi un sunet ciudat a reverberat din sabia Blue Style.

Un strigăt, care a continuat, şi mai departe.

„în funcţie de locul în care loviţi lama, nota este unică, deşi fiecare va coborî sau urca în cele din urmă la vocea proprie a miezului. Efectul este cumulativ şi persistent.

— Sună ca o capră pe moarte.

— Există un nume gravat pe baza lamei, Finadd. Script arcan. Poti sa o citeşti?'

Brys miji, s-a luptat un moment cu literele incomode, apoi a zâmbit. – *Capra Glory.* Ei bine, pare un blestem în mare parte inofensiv. Există vreo altă vrăjitorie investită în ea?

— Marginile se autoascut, cred. Crestăturile şi crestăturile se vindecă, deşi o parte din material se pierde întotdeauna. Unele legi nu pot fi înşelate. Ceda scoase o altă sabie. – Ăsta e oarecum supradimensionat, îţi spun...

— Nu, asta e bine. Străinul era foarte înalt.

parte a mesei. — Era acum, nu-i aşa?

Brys dădu din cap, mutând prima sabie în mâna stângă şi luând-o pe cea pe care o ţinea Kuru Qan în dreapta. – Erornic, asta ar fi greu de manevrat. Pentru mine, asta este.

— *Sarat a plâns,* spuse Ceda. – în vârstă de aproximativ patru generaţii. Unul dintre ultimele în stilul albastru. A aparţinut Campionului Regelui din acea vreme.

Brys se încruntă. – Urudat?

'Foarte bun.'

„Am văzut imagini cu el în fresce şi tapiserii. Un om mare...

— O, da, dar se spune că foarte repede.

— Remarcabil, având în vedere greutatea acestei săbii. A întins-o. – Lama trage. Linia are o lăţime de păr spre exterior. Aceasta este o armă pentru stângaci.

'Da.'

— Ei bine, gândi Brys, străinul luptă cu ambele mâini şi a specificat două săbii pline, sugerând...

— O anumită măsură de ambidexteritate. Da.' – Investiţie?

„Pentru a-l face să se sfărâme la moartea

purtătorului său”.

'Dar-'

— Da, încă un efort incompetent. Astfel, două arme formidabile în stilul albastru de oţel Letherii. Acceptabil?'

Brys studia ambele arme, jocul acvamarinului la lumina felinarului. „Atât frumos, cât şi minunat lucrat. Da, cred că acestea vor merge.

— Când le vei livra?

'Mâine. Nu vreau să intru noaptea în acele terenuri. Se gândi la Kettle şi simţi din nou strângerea mâinii ei reci. Atunci nu-i trecu prin minte că nu-i informase pe Ceda despre un anume detaliu din el

întâlnire la turn. Era o chestiune care, cel puţin în exterior, părea de puţină relevanţă.

Kettle a fost mai mult decât un copil.

Era şi ea moartă.

Datorită acestei omisiuni neglijente, măsura fricii a Cedei nu a fost atât de mare pe cât ar fi trebuit să fie. într-adevăr, aşa cum trebuia să fie. Datorită acestei omisiuni, şi în ultimele momente înainte ca Finadd să se despartă de Kuru Qan, s-a ajuns la o răscruce, iar apoi, inexorabil, s-a luat o cale.

Aerul nopţii era plăcut, un vânt cald răsturnând gunoiul din jgheab, în timp ce Tehol şi Bugg se opriră la poalele treptelor către Scale House.

— A fost obositor, spuse Tehol. – Cred că mă voi culca. – Nu vrei să mănânci mai întâi, stăpâne? – Ai căutat ceva?

'Nu.'

— Deci nu avem ce mânca.

Asta e corect.'

— Atunci de ce m-ai întrebat dacă vreau să mănânc? 'Am fost curios.'

Tehol şi-a ancorat pumnii în şolduri şi s-a uitat la servitorul său. – Uite, nu eu am fost cel care aproape că ne-am investigat acolo!

— Nu a fost?

purtătorului său”.
'Dar-' — Ei bine, nu *tot* eu. Ai fost şi tu. Ochi înţepaţi şi toate astea.

— Stăpâne, tu m-ai trimis acolo. Tu care ai avut ideea de a oferi

a contracta.' „în ochi!
— în regulă, în regulă. Crede-mă, stăpâne, regret profund faptele mele! – Regreţi profund?

— Bine, regret profund.
— Asta e, mă duc să mă culc. Uită-te la strada asta. E dezordine!' – Mă voi ocupa, stăpâne, dacă găsesc timp.

— Ei bine, asta nu ar trebui să fie o problemă, Bugg. La urma urmei, ce ai făcut

astăzi?'

— Puţin, e adevărat.
— Cum credeam. Tehol îşi strânse pantalonii. 'Nu contează. Să mergem, înainte să se întâmple ceva groaznic.

Capitolul treisprezece

Din alb

Din consternarea fragilă a

soarelui Noi suntem formele

sumbre Care bântuie toată soarta

Din alb

Din răguşitul răguşit al vântului

Suntem fantomele întunecate

Care bântuie toată soarta

Din alb

Din lupta lumească a zăpezii

purtătorului său”.
'Dar-'

Suntem lupii săbiei Care bântuie

toată soarta

J HECK M ARCHING C HANT

Cincisprezece paşi, nu mai mult de atât. între împărat şi sclav. O întindere de covoare Letherii, pradă de la un raid trecut de un secol sau mai mult, pe care cărările erau uzate adânc, un model de hărţi de culoare furate care dă drumuri piernicite prin scene eroice. Regi încoronaţi. Campionii triumfători. Imagini ale istoriei pe care au mers Edur, indiferenţi şi intenţionaţi în micile lor călătorii în această cameră.

Udinaas nu era pregătit să acorde vreo semnificaţie acestor detalii. Ajunsese la propriul tipar, o privire neclintită şi precisă, mintea din spatele ei deconectată, suprafaţa ei lipsită de ondulaţii şi adâncimea nemişcată.

Era mai sigur aşa. Putea să stea aici, echidistant între două aplice de torţă şi atât de scăldat de lumina niciunuia dintre ele, iar în acest centru nedeterminat el privea, privind în tăcere cum Rhulad îşi arunca pielea de urs, ca să stea gol în faţa noii sale soţii.

Udinaas s-ar fi putut amuza, dacă ar fi permis emoţia, să vadă monedele arse în penisul împăratului ieşind, unul, doi, încă doi, apoi patru, pe măsură ce dorinţa lui Rhulad a devenit evidentă. Monede bătând pe podeaua împrăştiată cu covoare, câteva sărind şi reuşind rulouri modeste înainte de a se aşeza. S-ar putea să fi fost îngrozit de privirea din ochii cu rame roşii ai împăratului în timp ce acesta întindea mâna, făcându-i semn lui Mayen mai aproape. Valurile de simpatie pentru tânăra nefericită au fost posibile, dar numai în abstract.

Asistând la acest moment macabru, ciudat de comic, sclavul a rămas nemişcat, în afară şi în interior, iar realitatea bizară a acestei lumi s-a jucat fără comentarii.

Stăpânirea ei de sine a fost, la început, absolută. El îi luă mâna şi o trase în jos, trăgând-o mai aproape. – Mayen, spuse împăratul cu o râslă, cu o voce care întindea mâna spre tandreţe şi atingea puţin mai mult decât pofta aspră. – Ar trebui să-ţi dezvălui că am visat

purtătorului său”.
'Dar-'
acest moment? Un râs aspru. 'Nu chiar. Nu asa. Nu ... în atât de mult . . . detaliu.'

— Ţi-ai făcut cunoscute dorinţele, Rhulad. înainte de . . . acest.'

— Da, spune-mi Rhulad. Aşa cum aţi făcut înainte. între noi, nimic nu trebuie schimbat.

— Cu toate acestea, sunt împărăteasa ta.

'Soţia mea.'

„Nu putem vorbi de parcă nimic nu s-ar fi schimbat”. – Te voi învăţa, Mayen. încă sunt Rhulad.

El o îmbrăţişă atunci, o încercuire stânjenitoare, ca un copil, în aur. – Nu trebuie să te gândeşti la frică, spuse el. – Mayen, eşti darul lui pentru mine. Dovada lui de loialitate. A făcut cum ar trebui un frate.

— Am fost logodită...

— Şi eu sunt împărat! Pot să încalc regulile care i-ar lega pe Edur. Trecutul a murit, Mayen, şi eu sunt cel care voi construi viitorul! Cu tine lângă mine. Te-am văzut privindu-mă, zi de zi, şi am putut vedea dorinţa în ochii tăi. Oh, amândoi ştiam că Frica te va avea în cele din urmă. Ce am putea face? Nimic. Dar am schimbat toate astea. S-a dat înapoi cu un pas,

purtătorului său”.
'Dar-'
deşi încă îl ţinea cu o mână. – Mayen, soţia mea. A început să o dezbrace.

Realităţi. Momente unul câte unul, poticnindu-se înainte. Necesităţile neîndemânatice. Visele lui Rhulad cu privire la această scenă, oricare ar fi fost ele în detaliu, au fost traduse într-o serie de impracticabilitati banale. Hainele nu erau uşor aruncate, cu excepţia cazului în care erau concepute cu asta în minte, iar acestea nu au fost. Pasivitatea ei sub îngrijirea lui s-a adăugat la clătinare, până când acesta a devenit un eveniment lipsit de romantism.

Udinaas îşi putea vedea pofta stingându-se. Bineînţeles că ar reînvia. La urma urmei, Rhulad era tânăr. Sentimentele obiectului foametei lui erau ¡relevante, pentru un obiect devenise Mayen. Trofeul lui.

Faptul că împăratul a simţit că scăpa orice şansă de interconectare a dorinţelor a devenit evident când a început să vorbească din nou. „Am văzut în ochii tăi cum mă vrei. Acum, Mayen, nimeni nu stă între noi.

Dar o face, Rhulad. Mai mult decât atât, monstruozitatea ta a devenit ceva ce porţi acum pe carnea ta. Şi acum ce trebuia să ajungă. Aurul Letherii cedează înclinării sale naturale. Acum, Letherii gold violează acest Tiste Edur. Ha.

Pofta împăratului se întorsese. Propriile sale declaraţii îl convinseseră. Atras-o spre patul de la peretele cel mai îndepărtat, li aparţinuse lui Hannan Mosag şi aşa a fost creat pentru un singur ocupant. Nu era loc
de stat unul lângă altul, ceea ce nu se dovedea un obstacol pentru intenţiile lui Rhulad. Aîmpins-o pe spate. M-am uitat o clipă la ea, apoi i-a spus: „Nu, te-aş zdrobi. Ridică-te, iubirea mea. Vei coborî peste mine. Vă voi da copii. Îţi promit. Mulţi copii, pe care îi veţi adora. Acolo

vor fi moştenitori. Mulţi moştenitori.

Un apel, Udinaas putea auzi bine, din instincte sigure, promisiunea unei eventuale mântuiri. Motiv pentru a supravieţui calvarului prezentului.

Rhulad se aşeză pe pat. Braţele întinse în lateral.

purtătorului său”.

'Dar-'

Ea se uită în jos la el.

Apoi sa mutat să călătorească pe acest corp de aur în formă de cruciform. Coborând peste el.

Un joc al mortalităţii, actul sexual. Redusă astfel încât deceniile au devenit momente. Trezire, delectare cu senzaţie suprasolicitată, o scurtă explozie menită să procreeze, epuizare petrecută, apoi moarte. Rhulad era tânăr. Nu a rezistat suficient pentru a-şi potoli egoul.

Chiar şi aşa, în clipa dinainte de a avea spasme sub ea, înainte de geamătul lui greu care s-a micşorat într-un scâncet, Udinaas a văzut că controlul lui Mayen începea să se prăbuşească. De parcă ar fi găsit în ea o scânteie pe care ar putea-o declanşa în dorinţa cuvenită, poate chiar în plăcere. Apoi, când a eliberat, acea scânteie a pâlpâit şi a murit.

Nimic la care Rhulad a fost martor, pentru că avea ochii închişi şi era pe deplin în sine.

S-ar îmbunătăţi, desigur. Sau aşa era rezonabil de aşteptat. Ea ar putea chiar să obţină o măsură de control asupra acestui act şi astfel să reînvie şi să tragă în viaţă acea scânteie.

în acel moment, Udinaas credea că Mayen a devenit împărăteasa, soţia împăratului. în acel moment, credinţa lui în spiritul ei s-a ofilit – dacă credinţa era cuvântul potrivit, acel război singular între aşteptare şi speranţă. Dacă ar fi avut compasiune de a simţi, ar fi înţeles şi aşa s-ar fi înmuiat de empatie. Dar compasiunea era logodna, o atenţie dincolo de cea a unui simplu martor şi nu simţea nimic din toate acestea.

A auzit plâns uşor venind dintr-un alt loc de întuneric din cameră şi şi- a întors încet capul pentru a se uita la a patra şi ultima persoană prezentă. Aşa cum fusese el, un martor al violului cu violenţa sa ascunsă, metaforică. Dar un martor prins în oroarea sentimentului.

Printre cărările uzate, încrucişate, de culori şterse, una ducea la ea. Feather Witch s-a înghesuit, lipită de perete, cu mâinile acoperind-o

faţă, zguduită de fiori.

Mult mai mult din asta şi ea ar putea ajunge ucisă. Rhulad era un

purtătorului său”.
'Dar-'
bărbat care devenea din ce în ce mai intim cu moartea. Nu avea nevoie să-i amintească cât l-a costat pe el şi pe toţi cei din jurul lui. Şi mai rău, era fără constrângeri.

Udinaas s-a gândit să se apropie de ea, chiar dacă doar pentru a-i spune să tacă. Dar ochii i-au căzut pe întinderea intercalată de covoare şi pe imaginile lor şi şi-a dat seama că distanţa era prea mare.

Mayen rămăsese călare pe Rhulad, cu capul în jos.

— Din nou, spuse împăratul.

S-a îndreptat, şi-a început mişcările, iar Udinaas a urmărit-o căutând acea scânteie de plăcere. Şi apoi găseşte-l.

Dorind bine, tânjind la rău. Simplu ca buna ziua? Această hartă contradictorie şi confuză a fost universal imprimată în mintea oamenilor?

si femeile? Asta nu părea o întrebare demnă de răspuns, a decis Udinaas. Pierduse deja destule.

— Taci din gură târfa aia!

Sclavul tresări la strigătul răguşit al împăratului.

Plânsul devenise mai puternic, probabil ca răspuns la gâfâitul audibil al lui Mayen.

Udinaas se împinse înainte, peste covoare, până unde Feather Witch stătea ghemuită în întuneric.

'Scoate-o de aici! Amândoi, plecaţi afară!

Ea nu a rezistat când el o ridică în picioare. Udinaas se aplecă aproape. – Ascultă, Feather Witch, spuse el pe sub răsuflarea. 'La ce te astepti?'

Capul ei se ridică brusc şi el văzu ura în ochii ei. – De la tine, spuse eaîntr-un mârâit, nimic.

'De la ea. Nu răspunde, trebuie să plecăm.

O conduse spre uşa laterală, apoi prin coridorul servitorilor de dincolo. închise uşa în urma lor, apoi o trase încă o jumătate de duzină de paşi pe coridor. „Nu există niciun motiv de plâns”, a spus Udinaas. – Mayen este prinsă în capcană, la fel ca noi, Feather Witch. Nu este pentru tine să te întristezi că ea a căutat şi a găsit plăcere.

— Ştiu la ce vrei să ajungi, îndatorat, spuse ea, răsucindu-şi braţul din strânsoarea lui. – Asta vrei? Predarea mea? îmi găsesc plăcere când te foloseşti de mine?

— Sunt aşa cum spui tu, Vrăjitoarea Pene. îndatorat. Ceea ce vreau? Dorinţele mele nu înseamnă nimic. Au tăcut în mintea mea. Crezi că încă te urmăresc? încă tânjesc după iubirea ta? El clătină

— Din nou, spuse împăratul.

din cap în timp ce îi studia chipul. 'Ai avut dreptate. Care este scopul?'

— Nu vreau nimic de-a face cu tine, Udinaas.

'Da, ştiu. Dar tu eşti roaba lui Mayen. Şi eu, se pare, trebuie să fiu propriul sclav al lui Rhulad. împărat şi împărăteasă. Aceasta este realitatea cu care trebuie să ne confruntăm. Tu şi cu mine, suntem o vanitate. Sau am fost. Nu mai mult, în ceea ce mă priveşte.

'Bun. Atunci trebuie să avem de-a face unii cu alţii doar aşa cum ne cere necesitatea. El a dat din cap.

Ochii i se îngustară. 'Nu am încredere în tine.' 'Nu-mi pasă.'

Incertitudine. Nelinişte. – La ce joc joci, Udinaas? Cine vorbeşte prin gura ta? Ea a făcut un pas înapoi. – Ar trebui să-i spun. Despre ceea ce se ascunde în tine.

— Dacă faci asta, Feather Witch, îţi vei distruge singura şansă.

'Singura mea şansă? Ce şansă? 'Libertate.'

Faţa i s-a răsucit. – Şi cu asta ai cumpăra tăcerea mea? Eşti prost, îndatorat. M-am născut sclav. Nu am niciuna dintre amintirile tale care să mă bântuie...

'Amintirile mele? Feather Witch, amintirea mea despre libertate este ca un îndatorat prins într-un regat în care nici măcar moartea nu oferă izolvare. Memoria mea este memoria tatălui meu şi ar fi fost memoria copiilor mei. Dar ai inteles greşit. Nu am vorbit despre libertatea mea. Am vorbit doar despre a ta. Nu ceva care să fie recapturat, dar găsit din nou.

— Şi cum plănuieşti să mă eliberezi, Udinaas?

— Mergem la război, Feather Witch. Tiste Edur va duce război împotriva lui Lether.

Ea se încruntă. – Ce-i cu asta? Au mai fost războaie înainte...

— Nu ca acesta. Rhulad nu este interesat de raiduri. Acesta va fi un război de cucerire.

— Din nou, spuse împăratul.

— Cuceri Lether? Vor eşua...

— Da, s-ar putea. Ideea este că, când Edur vor merge spre sud, vom merge cu ei.

„De ce eşti atât de sigur de toate acestea? Acest război? Această cucerire?

— Pentru că împăratul a chemat vrăjitorii din umbră. Toti.'

— Nu poţi şti aşa ceva.

Nu a spus nimic.

— Nu poţi, insistă Feather Witch.

Apoi se întoarse şi se grăbi pe coridor.

Udinaas se întoarse la uşă. Să aştepte somaţia despre care ştia că va veni, în cele din urmă.

împărat şi sclav. O zeci de paşi, o mie de leghe. în intervalul de comandă şi supunere insolubile, mintea nu a numărat distanţa. Căci calea era bine uzată, aşa cum fusese întotdeauna şi aşa cum va fi vreodată.

Wraiths s-au adunat, în legiuni dezordonate, în pădurea din jur, printre ei demoni masivi legaţi în lanţuri care formau un

armura. Creaturi care se ridică din mare pentru a ţine cele patru sute sau mai multe nave de raider K'orthan care sunt acum pregătite, dornice să le transporte spre sud. Printre triburi, în fiecare sat, vrăjitorii trezindu-se la cererea noului împărat.

O chemare la război.

Peste un covor uzat.

Eroii triumfători.

Dincolo de portalul de lemn se auzi strigătul lui Mayen.

A ieşit din pădure, cu faţa palidă, cu expresia bântuită şi s-a oprit surprins văzând vagoanele pregătite, Buruk înjurat pe Nerek în timp ce se grăbeau. Seren Pedac îşi terminase de îmbrăcat armura de piele şi îşi lega cureaua cu sabie.

— Din nou, spuse
împăratul.
Ea îl privi apropiindu-se.

— Evenimente groaznice, Huli Beddict.

'Pleci?'

— Aşa a poruncit Buruk.

— Dar fierul de călcat pe care a căutat să-l vândă?

— Se întoarce cu noi. S-a uitat în jur, apoi a spus: „Vino, mergi cu mine. Trebuie să vorbesc pentru ultima oară cu primul eunuc.

Huli dădu încet din cap. 'Bun. Sunt multe ce trebuie să-ţi spun.

Zâmbetul ei de răspuns a fost ironic. – A fost intenţia mea să vă acord acelaşi lucru.

Au pornit spre pensiunea de lângă cetate. încă o dată prin diviziile inelare ale oraşului Edur. De data aceasta însă, cetăţenii pe lângă care au trecut au tăcut, sumbru. Seren şi Huli se mişcau printre ei ca nişte fantome.

— Am vizitat vechile situri, spuse Huli. – Şi am găsit semne
de activitate. – Ce site-uri vechi? întrebă Seren.
— La nord de crevasă, pădurea acoperă ceea ce a fost cândva un oraş vast, care se întinde pe leghe. Era în întregime piatră, piatra de un tip pe care nu l-am mai văzut până acum. Nu se rupe şi numai acţiunea rădăcinilor a reuşit să deplaseze plăcile.

„De ce ar trebui să existe vreo activitate în astfel de locuri? Dincolo de fantomele obişnuite şi fantasmele?
Huli îi aruncă o privire momentan, apoi întoarse privirea. 'Sunt . . . site-uri de ucidere. Mormane de oase care s-au transformat de mult în piatră. Rămăşiţele scheletice ale lui Tiste. împreună cu oasele unui fel de fiară reptiliană—'.
— Da, le-am văzut, spuse Seren. – Sunt colectate şi măcinate în pulbere medicinală de către Nerek.

'Doar asa. Achizitor, aceste site-uri au fost deranjate, iar urmele pe care le-am găsit au fost cele mai deconcertante. Cred că sunt draconici.

— Din nou, spuse împăratul.

Ea se uită la el neîncrezătoare. „Hold of the Dragon a rămas inactivă, potrivit celor care au făcut obiecte de turnare, de mii de ani.”

— Când ai vorbit ultima oară cu un turnător?

Seren ezită, gândindu-se la eforturile Feather Witch. Când, sa sugerat, totul era în flux. 'Foarte bine. Draconic.' Gândul la dragoni, manifestat în această lume, era terifiant. – Dar nu văd cum se leagă asta cu Tiste Edur...

— Seren Pedac, trebuie să fi realizat până acum că Tiste Edur se închină la dragoni. Părintele Shadow, cele trei fiice, toate sunt draconice. Sau Soletaken. în adâncul crevasei, la mică distanţă de aici se găseşte craniul spulberat al unui dragon. Cred că acel dragon este Tatăl Umbră, cel pe care Edur îl numesc Scabandari Bloodeye. Poate că aceasta este sursa trădării care pare a fi inima religiei Edur. Am găsit urme şi acolo. Urme Edur.'

— Şi ce semnificaţie ai atras din toate astea, Huli?

— Va fi război. Un război sortit, născut dintr-un simţ reînnoit al destinului. Mi-e teamă pentru Hannan Mosag, pentru că cred că a prins coada unui dragon – poate mai mult decât la figurat. Acest lucru s-ar putea dovedi prea mult, chiar şi pentru el şi K'risnan-ul lui.

— Huli, regele vrăjitor nu-i mai conduce pe Edur.

Şoc; apoi expresia i s-a întunecat. – A sosit delegaţia cu asasini în compania ei?

„A fost destituit înainte de sosirea delegaţiei”, a răspuns ea. – Oh, nu ştiu de unde să încep. Fratele lui Binadas, Rhulad. A murit, apoi a înviat, în posesia lui o sabie – darul pe care l-a căutat Flannan Mosag. Rhulad s-a autoproclamat împărat. Şi Flannan Mosag a îngenuncheat în

Ochii lui Huli străluceau. – După cum am spus, atunci. Destin.' –

Aşa alegi să-i spui? – Aud furie în vocea ta, Acquitor.

„Destinul este o minciună. Destinul este justificarea atrocităţii. Este mijlocul prin care ucigaşii se armează împotriva mustrării. Este un cuvânt menit să stea în locul eticii, negând orice context moral. Huli, îmbrăţişezi acea minciună, şi nu în ignoranţă.

— Din nou, spuse împăratul.

Ajunseseră pe pod. Huli Beddict se opri şi se răsuci asupra ei. – M-ai cunoscut odată, Seren Pedac. Suficient pentru a-mi da viaţa înapoi. Nu sunt orb la acest adevăr şi nici la adevărul despre cine eşti tu. Eşti onorabil, într-o lume care devorează onoarea. Şi dacă aş fi putut să iau de la tine mai mult decât am făcut, să devin ca tine. Chiar şi să-mi unesc viaţa cu a ta. Dar nu am puterea ta. Nu m-am putut remodela. A studiat-o o clipă, apoi a continuat înainte ca ea să poată răspunde. 'Ai dreptate, nu sunt orb. înţeleg ce înseamnă să îmbrăţişezi destinul. Ce încerc să vă spun este *că este tot ce pot face.*

Ea se dădu înapoi, parcă bătută de lovituri consecutive. Ochii ei s-au fixat în ai lui şi a văzut în ei veridicitatea mărturisirii lui. îi venea să ţipe, să-şi piardă angoasa, un sunet care să sune prin oraş parcă să răspundă, în sfârşit şi de necontestat, la tot ce se întâmplase.

Dar nu. Sunt un prost să cred că alţii simt ca mine. Acest val este în creştere şi puţini sunt cei care ar sta în faţa ei.

Cu o blândeţe sfâşietoare, Huli Beddict întinse mâna şi o luă de braţ. – Haideţi, să facem o vizită primului eunuc.

— Cel puţin, încercă Seren când traversau podul, propria ta poziţie a devenit mai puţin relevantă, făcându-te în mai puţin pericol decât ai fi fost altfel.

'Crezi asta?'

'Tu nu?'

'Depinde. Rhulad poate să nu accepte oferta mea de alianţă. S-ar putea să nu aibă încredere în mine.

— Ce ai face atunci, Huli?

'Nu ştiu.

Casa de oaspeţi era aglomerată. Sosise Finadd Gerun Eberict, împreună cu garda de corp a primului eunuc, Rulith, şi alţi o duzină de paznici şi oficiali. Când Seren şi Huli au intrat, s-au trezit în mijlocul unui îndemn aprig din partea prinţului Quillas Diskanar.

— vrăjitori din ambele tabere. Dacă lovim acum, s-ar putea

— Din nou, spuse împăratul.

foarte bine să reuşim să tăiem inima acestei tiranii perfide! S-a rotit. – Finadd Moroch Nevath, magii noştri sunt prezenţi?

— Trei din cei patru, prinţul meu, răspunse războinicul. – Laerdas rămâne cu navele.

'Foarte bun. Ei bine, primul eunuc?

Nifadas îl studia pe prinţ, inexpresiv. Nu îi răspunse lui Quillas, întorcându-se în schimb să se uite la Huli şi Seren. – Achizitor, ploaia continuă să cadă?

— Nu, primul eunuc.

— Şi Buruk cel Pale este gata să plece? Ea a dat din cap.

— Ţi-am pus o întrebare, Nifadas! spuse Quillas, cu faţa întunecată.

— Răspunzând, spuse încet Primul eunuc, fixându-şi ochii mici asupra

prinţ, „implicită că chestiunea merită luată în considerare. Nu este. Ne confruntăm cu mai mult decât Hannan Mosag vrăjitorul şi K'risnanul său. împăratul şi sabia lui. împreună, sunt ceva. . . alte. Cei care mă însoţesc sunt aici sub îndrumarea mea şi în prezent vom rămâne cu bună-credinţă. Spune-mi, Prinţe, câţi asasini ai adus cu vrăjitorii tăi?

Quillas nu spuse nimic.

Nifadas se adresa lui Gerun Eberict. – Finadd?

„Sunt doi”, a răspuns bărbatul. —Amândoi prezenţi în această cameră.

Primul eunuc dădu din cap, apoi păru să respingă problema. – Huli Beddict, ezit să-ţi ofer bun venit.

— Nu sunt supărat de această recunoaştere, primul eunuc.

— Achizitorul v-a informat despre situaţie?

'Ea are.

— Din nou, spuse împăratul.

■Şi?

— Pentru cât merită, te sfătuiesc să pleci. Cât mai repede posibil.' 'Şi ce vei face?'

Huli se încruntă. – Nu văd niciun motiv să răspund la asta.

— Eşti un trădător! spuse Quillas într-un şuierat. – Finadd Moroch, arestează-l! A fost consternare pe trăsăturile primului eunuc în timp ce Moroch Nevath a desenat

sabia lui şi se apropie de Huli Beddict.

— Nu poţi face asta, spuse Seren Pedac, cu inima tunându-i în piept.

Toţi ochii aţintiţi asupra ei.

— îmi pare rău, prinţul meu, continuă ea, luptându-se să-şi păstreze vocea uniformă. – Huli Beddict se află sub protecţia Tiste Edur. I s-a acordat statutul de oaspete de către Binadas Sengar, fratele împăratului.'

— El este Letherii!

— Edur va fi indiferent la acest detaliu, răspunse Seren.

— Am terminat aici, spuse Nifadas. „Nu vor fi arestări. Prinţul Quillas, este timpul.

— Ne grăbim la porunca acestui împărat, primul eunuc? Quillas tremura de furie. – Ne întreabă, destul de bine. Lasă-l pe ticălos să aştepte. S-a întors pe Huli Beddict. – Să ştii că intenţionez să te proclam haiduc şi trădător al lui Lether. Viaţa ta este pierdută.

Un zâmbet obosit a fost singurul răspuns al lui Huli.

Nifadas a vorbit cu Seren. – Achizitor, ne veţi însoţi la audienţa noastră cu împăratul?

A fost surprinsă de ofertă şi mai mult decât puţin alarmată. – Primul eunuc?

— Presupunând că Buruk este pregătit să aştepte, desigur. Sunt sigur că va fi şi voi trimite pe cineva să-l informeze. Făcu un gest şi unul dintre servitorii lui se grăbi să plece. – Huli Beddict, presupun că eşti pe cale să vorbeşti cu împăratul Rhulad? Cel puţin, însoţeşte-ne până la cetate. Mă îndoiesc că va exista vreo confuzie de scopuri odată ce vom intra.

— Din nou, spuse împăratul.

Seren nu a putut determina motivele care stau la baza invitaţiilor primului eunuc. Se simţea zbuciumată, dezechilibrata.

— Cum vrei, spuse Huli, ridicând din umeri.

Nifadas în frunte, cei patru Letherii au părăsit casa de oaspeţi şi şi-au făcut drum spre cetate. Seren îl trase pe Huli la un pas în spatele primului eunuc şial prinţului Quillas.— Nu sunt sigură că îmi place asta, spuse ea pe sub răsuflarea ei.

Huli mormăi şi trecu un moment înainte ca Seren să-şi dea seama că fusese un râs.

— Ce e amuzant în asta?

— Capacitatea ta de subestimare, achizitor. întotdeauna am admirat capacitatea ta de a rămâne la nivel.

— Indecizia este considerată în general a fi un defect, Huli. — Dacă vrei să fii sigur, Seren, atunci alătură-te mie.

Oferta a fost rostită jos, abia auzită. Ea a oftat. „Nu vreau certitudine”, a răspuns ea. „De fapt, certitudinea este singurul lucru de care mă tem cel mai mult.”

— Mă aşteptam la un asemenea răspuns.

Doi K'risnan au întâlnit petrecerea la intrare şi i-au escortat în camera tronului.

împăratul Rhulad stătea din nou aşezat, noua lui soţie stând lângă el, în stânga. în afară de cei doi K'risnan, nimeni altcineva nu era prezent. Deşi chipul lui Mayen era fix şi lipsit de expresie, ceva despre el, inefabil în felul limbajului secret printre femei, îispunea lui Seren că a avut loc o desăvârşire, o legătură care se reflecta în ochiiîntunecaţi ai lui Rhulad, o lumină de triumf şi încredere supremă. – Huli Beddict, spuse el cu vocea lui aspră, frate de sânge lui Binadas, ajungi într-o companie discutabilă.

— împărate, spuse Huli, credinţa fratelui tău în mine nu este greşită. 'înţeleg. Şi ce simte prinţul tău despre asta?

„Nu mai este prinţul meu. Sentimentele lui nu înseamnă nimic pentru

— Din nou, spuse împăratul.

mine.

Rhulad zâmbi. – Atunci îţi sugerez să te dai de o parte. Aş vorbi acum cu delegaţia oficială de la Lether, aşa cum este.

Huli se înclină şi merse trei paşi spre dreapta.

— Achizitor?

— împărate, vin să vă informez că sunt pe cale să plec, ca escortă la Buruk cel Pale.

— Apreciem amabilitatea, dle Acquitor. Dacă asta este tot ceea ce te aduce în prezenţa noastră, cel mai bine te alătură lui Huli.

Ea se înclină încuviinţată şi se îndepărta. *Acum de ce a vrut Nifadas asta?*

— împăratul Rhulad, spuse Nifadas, pot să vorbesc?

Edur îl privi pe primul eunuc cu pleoapele întredeschise. – Ne permitem. „Regatul Lether este pregătit să intre în negocieri cu privire la

datorii contractate ca urmare a recoltării ilegale de foci cu colţi”.

Ca un şarpe pe a cărui coadă tocmai fusese călcată, Quillas şuieră şi scuipă indignat.

— Problema datoriei, răspunse Rhulad, ignorând prinţul, nu mai este relevantă. Nu ne pasă nimic de aurul tău, primul eunuc. într-adevăr, nu ne pasă deloc de tine.

— Dacă izolarea este dorinţa ta...

— Nu am spus asta, primul eunuc.

Prinţul Quillas zâmbi brusc, sub control încă o dată. – O deschidere de ostilitate totală între popoarele noastre, împărate? V-aş avertiza împotriva unei astfel de tactici, ceea ce nu înseamnă că nu aş fi binevenit.

— Cum, prinţe Quillas?

„Râvnim resursele pe care le deţineţi, ca să spunem direct. Şi acum ne daţi ocazia să le achiziţionăm. O soluţie paşnică ar fi putut

— Din nou, spuse împăratul.
fi găsită în recunoaşterea ta a datoriilor faţă de Lether. în schimb, exprimi minciuna absurdă că noi îţi suntem datori!

Rhulad a tăcut o clipă, apoi a dat din cap şi a spus: „Economia Letherii pare să se întemeieze pe noţiuni deosebite, Prinţ”.

'Peculiar? Nu cred. Legile naturale şi de netăgăduit ne ghidează eforturile. Rezultatele cărora le vei descoperi în curând, spre regretul tău.'

— Primul eunuc, prinţul vorbeşte pentru Lether? Nifadas ridică din umeri. – Contează, împărat?

— Ah, chiar eşti deştept. Cu siguranţă, mai demn de conversaţie cu noi înşine decât acest nebun a cărui nobleţe rezidă doar în faptul că iese târâind între picioarele unei regine. Ai mare dreptate, primul eunuc. Nu mai conteaza. Eram pur şi simplu curioşi.

— Nu simt nicio obligaţie să pot calma această curiozitate, împărat.

— Şi acum arăţi-ţi coloana vertebrală, în sfârşit, Nifadas. Suntem încântaţi. Atunci dă aceste cuvinte regelui tău. Tiste Edur nu se mai înclină cu respect faţă de poporul tău. Nici nu ne interesează să participăm la jocurile tale nesfârşite de direcţie greşită şi la cuvintele otrăvitoare pe care ai vrea să le înghiţim. O pauză bruscă, ciudată, fantoma unui fel de spasm plutind pe chipul împăratului. Apoi s-a scuturat, s-a aşezat pe spate. Dar privirea din ochii lui s-a pierdut momentan. Clipi, se încruntă, apoi strălucirea conştientizării reveni. – Mai mult, reluă el, noi alegem acum să vorbim pentru triburile pe care le-ai subjugat, pentru popoarele nefericite pe care le-ai distrus. Este timpul să răspunzi pentru crimele tale.

Nifadas îşi înclină încet capul. – Aceasta este o declaraţie de război? întrebă el cu o voce blândă.

— Vom anunţa intenţia noastră cu fapte, nu cu cuvinte, primul eunuc. Am vorbit. Delegaţia dvs. este demisă. Regret că aţi călătorit atât de departe pentru ceea ce s-a dovedit a fi o scurtă vizită. Poate că vom vorbi din nou în viitor, deşi, bănuim, în circumstanţe foarte diferite.

Nifadas se înclină. – Atunci, dacă vrei să ne scuzi, împărat, trebuie

— Din nou, spuse împăratul.
să ne pregătim să plecăm.

'Poţi pleca. Huli Beddict, achizitor, rămâi un moment.

Seren i-a privit pe Quillas şi Nifadas plecând ţeapăn din camera tronului. încă se gândea la acea afişare de la Rhulad. O *fisură, o fisură. Cred că l-am văzut atunci, tânărul Rhulad, acolo înăuntru.*

— Achizitor, spuse Rhulad de îndată ce draperiile au căzut la loc, atrăgându-i atenţia, informează-l pe Buruk cel Pale că are dreptul de trecere pentru zborul său. Cu toate acestea, durata privilegiului este scurtă, aşa că cel mai bine se grăbeşte.

— împărate, vagoanele neapărat...

Ne temem că nu va avea suficient timp să-şi ia vagoanele cu el. Ea clipi. – Te aştepţi să abandoneze fierul de călcat în posesia lui? —întotdeauna există riscuri în afaceri, achizitor, aşa cum eşti rapid şi tu, Letherii

subliniază când este în avantajul tău. Din păcate, acelaşi lucru este valabil şi când situaţia este inversată.

— Câte zile ne dai voie?

'Trei. Inca un detaliu. Nerek rămân aici. —
Nerek?

„Sunt îndatoriţi lui Buruk, da, înţelegem asta. încă un alt capriciu al economiei, vai, sub care trebuie să sufere bietul om. Are simpatia noastră.

— Buruk este un negustor, împărat. Este obişnuit să călătorească cu căruţa. Trei zile pentru călătoria de întoarcere ar putea depăşi abilităţile sale fizice.

— Ar fi nefericit pentru el. Privirea moartă şi rece s-a mutat. – Huli Bed-diet, ce ai de oferit?

Huli căzu într-un genunchi. – Mă jur pe cauza ta, împărat. Rhulad zâmbi. —încă nu ştii cauza asta, Huli Beddict.

— Cred că înţeleg mai multe decât aţi putea crede, sire. 'Într-adevar. . .'

— Şi aş fi alături de tine.
împăratul şi-a îndreptat atenţia înapoi spre Seren. – Mai bine ia-ţi concediu acum, Acquitor. Această discuţie nu este pentru tine.

— Din nou, spuse împăratul.

Seren se uită la Huli şi privirile li se întâlniră. Deşi niciunul nu se mişca, i se păru că se retrage în faţa ei, crescând din ce în ce mai mult îndepărtată, tot mai departe de îndemâna ei. Spaţiul intermediar devenise un golf vast, o distanţă care nu putea fi depăşită.

Şi aşa te pierd.

La acest... creatură.

Gândurile ei s-au încheiat acolo. La fel de gol ca viitorul acum spart, spaţiul dincolo de nimic altceva decât uitare *şi aşa ne aruncăm înainte.. .* – La revedere, Huli Beddict.

— Să fii bine, Seren Pedac.

Picioarele i se simţeau clătinând sub ea în timp ce mergea

spre ieşirea cu perdele.

Gerun Eberictîi aştepta la zece paşi de la uşile cetăţii. Expresia lui era amuzată. – El rămâne înăuntru, nu-i aşa? Pentru cât timp?'

Seren se strădui să se calmeze. – Ce vrei, Finadd?

— Este o întrebare dificil de răspuns, achizitor. Am fost rugat de Brys Beddict să vorbesc cu fratele său. Dar oportunitatea pare din ce în ce mai îndepărtată.

Şi dacă îi spun că Huli este pierdut pentru noi, ce ar face atunci? Gerun Eberict zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile în minte. Ea şi-a întors privirea. – Huli Beddict este sub protecţia împăratului. – Sunt mulţumit pentru el.

Ea se uită cu privirea. 'Nu intelegi. Priveşte în jur, Finadd. Acest sat este plin de umbre, iar în acele umbre sunt wraiths – slujitori ai Edurului.'

Sprâncenele i se ridicau. – Crezi că vreau să-l omor? De unde a venit această suspiciune, Acquitor? Am spus „vorbeşte”, nu-i aşa? Nu am fost eufemist.

— Reputaţia ta dă motive de alarmă, Finadd.

„Nu am niciun motiv să-l proclam pe Huli inamicul meu, indiferent de loialitatea lui

— Din nou, spuse împăratul.

politică. La urma urmei, dacă se dovedeşte a fi un trădător, atunci regatul are propriile mijloace de a trata
cu el. Nu am niciun interes să mijlocesc într-o astfel de chestiune. Nu mă străduiam decât să-mi împlinesc promisiunea făcută lui Brys.

— Ce a sperat Brys să realizeze?

'Nu sunt sigur. Poate că am fost odată, dar în mod clar totul s-a schimbat. Seren îl studie.

— Şi cum rămâne cu tine, Acquitor? el a intrebat. —îl vei escorta pe comerciant înapoi la Trate. Atunci ce?'

Ea a ridicat din umeri. Părea că nu există motive pentru a disimula. – Mă duc acasă, Finadd.

— Letheras? Reşedinţa aceea te-a văzut puţin. – în mod clar, asta este pe cale să se schimbe.

El a dat din cap. „Nu va exista nicio cerere de Achizitori în viitorul apropiat, Seren Pedac. Aş fi onorat dacă te-ai gândi să lucrezi pentru mine.

'Muncă?'

— Moşia mea. Sunt implicat în . . . întreprinderi extinse. Ai integritate, achizitor. Eşti cineva în care aş putea avea încredere. El a ezitat, apoi a adăugat: „Nu simţi că trebuie să răspunzi aici şi acum. Vă rog să vă gândiţi la asta. Te voi chema în Letheras.

— Cred, Finadd, spuse Seren, că te vei simţi destul de preocupat de îndatoririle tale militare, având în vedere ce urmează să se întâmple.

— Poziţia mea este la palat. Eu nu comand armate. Se uită în jur şi zâmbetul i se întoarse. —Aceşti sălbatici nu vor ajunge la Letheras. Vor fi norocoşi să treacă peste graniţă. Ai uitat, Acquitor, că ne-am mai confruntat cu duşmani similari. Nerek avea zeiţa lor spirituală – cum se numea?

— Eres'alul.

'Da asta e. Eres'alul. Iar Tarthenalul, cei cinci Seregahl al lor, Purtătorii Mâniei. Vrăjitori

— Din nou, spuse împăratul.

şi vrăjitoare, blesteme şi demoni, i-am şters pe toţi. Şi Ceda şi cadrele lui abia au transpirat.

— Mă tem că de data aceasta va fi diferit, Finadd.

Şi-a înclinat capul. – Achizitor, când te gândeşti la taxele comerciale, ce îţi imaginezi că este?

'Nu înţeleg-'

„Nucleul comercial, inima sistemului financiar care conduce întregul Lether, fiecare cetăţean al său, însuşi felul său de a privi lumea. Taxele nu sunt doar monede stivuite sus într-un seif secret. Nu doar comercianţii care îşi urlă cifrele înainte de încheierea zilei. Tollurile sunt rădăcinile civilizaţiei noastre, fibrele ajungând să infesteze totul. *Tot.'*

— Care este ideea ta, Finadd?

— Eşti mai deştept decât atât, Acquitor. înţelegi foarte bine. Acea inimă se hrăneşte cu ce este mai bun şi mai rău din natura umană. Exaltare şi realizare, ambiţie şi lăcomie, toate acţionând într-un concert egoist. Astfel, patru faţete ale naturii noastre, şi nici una nu sta bine cu constrângerile asupra comportamentului său, asupra expresiei sale. învingem nu doar cu armatele, Seren Pedac. Câştigăm pentru că sistemul nostru se adresează celor mai buni şi mai rău dintre toţi oamenii, nu doar oamenilor.

'Destin.'

El a ridicat din umeri. – Spune-i cum vrei. Dar am făcut-o inevitabil şi devoratoare...

— Nu văd prea multă exaltare şi realizare în ceea ce facem, Finadd. S-ar părea că există un dezechilibru tot mai mare...

Râsul lui o întrerupse. – Şi acesta este adevărul libertăţii, Seren Pedac. îşi simţea furia crescând. „întotdeauna am crezut că libertatea se referă la

i sa acordat dreptul de a fi diferit, fara teama de represiune.'

— O noţiune înaltă, dar nu o vei găsi în lumea reală. Am transformat libertatea într-o sabie. Şi dacă nu vei fi ca noi, vom

— Din nou, spuse împăratul.

folosi acea sabie ca să te ucidă unul câte unul, până când spiritul tău se va zdrobi.

— Şi dacă Tiste Edur te surprinde, Finadd? Vei alege, la rândul tău, să mori în apărarea marii tale cauze?

— Unii pot muri. Unii vor. într-adevăr, oricât de puţin probabil este, s- ar putea să murim cu toţii. Dar, dacă învingătorii nu lasă nimic altceva decât cenuşă în urma lor, inima va bate mai departe. Rădăcinile sale vor găsi carne nouă. împăratul poate avea demonii săi ai mării, dar noi deţinem un monstru neînchipuit de vast şi acesta devoră. Şi ceea ce nu poate devora, va sufoca sau va muri de foame. Câştigă sau pierde, Tiste Edur tot pierde.'

Ea a făcut un pas înapoi. – Finadd Gerun Eberict, nu vreau să am nimic de-a face cu lumea ta. Şi aşa că nu trebuie să aşteptaţi răspunsul meu, pentru că tocmai l-am dat.

— Cum îţi place, dar să ştii că nu mă voi gândi mai puţin la tine când te vei răzgândi.

'Nu voi.'

S-a întors. – Toată lumea trebuie să muncească pentru a mânca, fetiţă. Ne vedem în Letheras.

Udinaas stătuse liniştit în beznă în timpul audienţei cu delegaţia. Semenii lui Letherii nu-i marcaseră prezenţa. Şi, aveau făcând aşa, n-ar fi contat, căci împăratul era cel care comanda schimbul. După demiterea delegaţiei şi plecarea achizitorului, Rhulad îi făcuse semn lui Huli Beddict mai aproape.

— Ne juraţi credincioşia voastră, spuse împăratul într-un murmur, de parcă ar fi gustat fiecare cuvânt înainte să-i scape buzele stricate.

— Ştiu detaliile de care ai nevoie, împărat, locaţia şi completarea fiecărei garnizoane, a fiecărei tabere de frontieră. Le cunosc tactica, modul în care armatele sunt aranjate pentru luptă. Modul în care este folosită vrăjitoria. Ştiu unde sunt ascunse depozitele de mâncare şi apă – acestea sunt depozitele militare şi sunt masive.

— Din nou, spuse împăratul.

Rhulad se aplecă înainte. – Ţi-ai trăda propriul popor. De ce?'

— Răzbunare, răspunse Huli Beddict. Cuvântul l-a înfrigurat pe Udinaas.

— Sire, continuă Huli, oamenii mei m-au trădat. Cu mult timp în urma. Am aşteptat de mult o oportunitate ca aceasta.

— Şi aşa, răzbunare. Un sentiment demn? – împărate, nu mi-a mai rămas nimic altceva.

— Spune-ne, Huli Beddict, va stăpâni puternica flotă Letherii în valuri pentru a ne provoca?

— Nu, nu cred. Nu la început, oricum. — Şi armatele lor?

„Doctrina este una dintr-o fază iniţială de apărare mobilă, mobilă, care trage forţele tale mereu înainte. Apoi contraatac. Lovituri profunde pentru a vă tăia liniile de alimentare. Atacă şi retrage-te, atacă şi retrage-te. Până în a treia fază, îţi vor încercui armatele pentru a finaliza anihilarea. Flotele lor vor evita orice angajare pe mare, pentru că ştiu că pentru a cuceri Lether trebuie să aterizezi. în schimb, bănuiesc că îşi vor trimite navele mult dincolo de vederea coastei, apoi vor ataca patria. Satele de aici, pe care le vor arde din temelii. Şi fiecare Tiste Edur pe care îl vor găsi aici, bătrân sau tânăr, va fi măcelărit.'

Rhulad mormăi, apoi spuse: – Ei cred că suntem proşti.

— Armata Letherii este maleabilă, împărate. Soldaţii săi sunt antrenaţi să se adapteze rapid, dacă circumstanţele o justifică. O forţă formidabilă, mortală, pregătită excelent şi, folosind drumurile înălţate construite exclusiv pentru ea, înfricoşător de mobilă. Mai rău, au superioritate numerică...

— Cu greu, interveni Rhulad zâmbind. – Edur au noi aliaţi, Huli Beddict, aşa cum vei descoperi în curând. Foarte bine, suntem mulţumiţi şi concluzionăm că ne vei fi de folos. Du-te acum la casa tatălui nostru şi salută-l pe Binadas, care va fi încântat să te vadă.

Letherii s-au închinat şi au ieşit din cameră.

— Hannan Mosag, strigă Rhulad cu voce joasă.

O perdea laterală a fost trasă deoparte şi Udinaas l-a privit pe

— Din nou, spuse împăratul.

Regele Vrăjitor de altădată intrând.

— S-ar părea, spuse Rhulad, studiile tale despre armata Letherii ţi-au dat o evaluare exactă. Descrierea lui a tacticilor şi strategiilor lor se potriveşte exact cu a ta.

— Cât de curând, împărat?

— Se pregătesc triburile?

— Cu promptitudine.

— Atunci, într-adevăr, foarte curând. Spune-ne părerea ta despre Nifadas şi prinţ. „Nifadas a înţeles repede că totul era pierdut, dar prinţul vede acea pierdere ca pe o victorie. în acelaşi timp, ambii rămân încrezători în regatul lor

pricepere militară. Nifadas ne plânge, împărate.

'Om sărac. Poate că şi-a câştigat mila noastră pentru acel sentiment greşit.

— Având în vedere cursul pe care l-ai ales pentru poporul nostru, împărat, mila este o noţiune periculos de distrat. Poţi fi sigur că nu ni se va acorda niciunul.

Un alt spasm l-a afectat pe Rhulad, precum cel la care a asistat Udinaas mai devreme. A crezut că îi înţelege sursa. O mie de legături ţineau laolaltă sănătatea mintală a lui Rhulad, dar nebunia ataca acea sănătate mintală, iar apărările se cedează. Nu cu mult timp în urmă, nu mai mult decât fiul cel mic al unei familii nobiliare, pătrunzând în sat, dar încă neînsângerat. în mintea lui, viziuni panoramice ale gloriei legănându-se într-o întoarcere lentă în jurul locului în care stătea. Viziunile unui tânăr, aglomerat de scenarii imaginare în care Rhulad îşi putea exercita în mod liber propria certitudine şi, astfel, dovedeşte dreptatea voinţei sale.

Şi acum acel băiat stătea pe tronul Edur.

Trebuia să moară pentru a ajunge acolo.

Manifestarea bruscă a gloriei încă îl hrănea, suficient pentru a-i modela cuvintele şi

— Din nou, spuse împăratul.

gândurile şi pentru a-şi hrăni comportamentul imperial, de parcă „noi” regal era ceva pentru care se născuse. Dar asta era la marginea cea mai strictă a controlului. O faţadă imperfectă, susţinută de modele de vorbire elaborate, un fel de articulare incomodă care se potrivea noţiunilor copilăreşti ale lui Rhulad despre cum ar trebui să vorbească un împărat. Acestea erau jocuri de convingere, atât pentru el însuşi cât şi pentru publicul său.

însă, Udinaas era sigur, în mintea lui Rhulad îi rămăseseră alte gânduri, roade rădăcinile şi târându-se ca nişte viermi palizi prin sufletul său necrotic. Cu tot aurul strălucitor, carnea de dedesubt era răsucită şi cicatrice. Pentru a modela faţada, tot ce se afla sub ea fusese deformat.

Sclavul a înregistrat toate acestea în perioada spasmului momentan al lui Rhulad şi a rămas neclintit. Privirea lui se îndreptă spre Mayen, dar ea nu dădu nimic, nici măcar o conştientizare a extremităţii bruşte a soţului ei.

Pe chipul lui Hannan Mosag, însă, Udinaas văzu o fulgerare de frică, îngropată rapid sub o privire blândă.

O clipă de consideraţie şi Udinaas a crezut că a înţeles acea reacţie. Hannan Mosag avea nevoie ca împăratul său să fie sănătos şi să deţină control. Nici măcar puterea dezvăluită nu l-ar fi putut forţa să îngenuncheze în faţa unui nebun. Probabil, cândva Regele Vrăjitor a înţeles, de asemenea, că o luptă era în curs de desfăşurare în Rhulad şi hotărâse să acorde tot ajutorul posibil părţii raţionale a împăratului.

Şi dacă bătălia ar fi pierdută, dacă Rhulad coboară complet în nebunie, ce ar face Hannan Mosag atunci?

Ochii sclavului Letherii s-au mutat spre sabia pe care împăratul o ţinea ca un sceptru în mâna dreaptă, cu vârful ancorat pe estradă lângă piciorul ornat al tronului. *Răspunsul se ascunde în acea sabie, iar Hannan Mosag ştie mult mai multe despre acea armă – şi producătorul ei – decât a dezvăluit el.*

Apoi, din nou, fac la fel. Wither, spectrul umbră care îl adoptase

— Din nou, spuse împăratul.

pe Udinaas, şoptise nişte adevăruri. Puterea săbiei îi dăduse lui Rhulad comanda spectatorilor. *Spiritele Tiste Andii.*

Wither evitase cumva convocarea, anunţându-şi victoria cu un chicot melodramatic rostogolindu-se prin capul sclavului, iar prezenţa spectrului dansa acum cu o bucurie exagerată în mintea Letherilor. Martor tuturor prin ochii lui.

— împărate, spuse Hannan Mosag de îndată ce Rhulad şi-a revenit vizibil, vrăjitorii dintre Arapay...

'Da. Ei nu trebuie să reziste. Ei trebuie să dea bun venit.

— Şi Nerek-ul pe care l-ai revendicat de la comerciant?

— O altă consideraţie. Nelinişte de moment în ochii întunecaţi ai lui Rhulad. – Nu trebuie să fie deranjaţi. Ei trebuie respectaţi.

„Vatra lor şi zona înconjurătoare au fost sfinţite”, a spus Hannan Mosag, dând din cap. – Desigur că trebuie respectat. Dar am simţit puţină putere din această binecuvântare.

'Nu lăsa asta să te înşele. Spiritele pe care le închină sunt cele mai vechi pe care le-a cunoscut această lume. Aceste spirite nu se manifestă în moduri pe care le-am putea recunoaşte cu uşurinţă.

'Ah. împărate, ai fost înzestrat cu cunoştinţe pe care nu le deţin. – Da, Hannan Mosag, am. Trebuie să avem toată prudenţa cu

Nerek. Nu vreau să văd ridicarea acestor spirite.

Regele Vrăjitor de altădată era încruntat. „Vrăjitorii Letherii au avut puţine dificultăţi în a nega – chiar şi în a eradica – puterea acelor spirite. Altfel, Nerek nu s-ar fi prăbuşit atât de repede.

„Slăbiciunea pe care o exploatau Letherii a fost găsită în muritorul Nerek, nu în spiritele pe care le venerau. Acum credem, Hannan Mosag, că Eres'alul nu a fost cu adevărat trezit. Ea nu s-a ridicat să-i apere pe cei care i se închinau.

— Cu toate acestea, ceva s-a schimbat.

Rhulad dădu din cap. – Ceva are. El ridică privirea spre Mayen. —

— Din nou, spuse împăratul.
A început cu binecuvântarea femeii Edur, care este acum soţia mea.

Ea tresări şi nu va întâlni ochii nici ai lui Rhulad, nici ai lui Hannan

Mosag. împăratul a ridicat din umeri. 'E gata. Trebuie să fim îngrijoraţi?

Nu, nu încă.
Poate niciodată. Cu toate acestea, ar fi bine să rămânem precauţi.

Udinaas a rezistat impulsului de a râde. Atenţie, născută din frică. Era plăcut să ştim că împăratul din Tiste Edur mai putea fi afectat de această emoţie. *Pe de altă parte, poate că l-am citit greşit pe Rhulad. Poate că frica este în centrul monstrului în care a devenit.* A contat? Doar dacă Udinaas s-a străduit să distreze jocul pronosticului.

A meritat efortul?

— Den-Ratha sunt la vest de Breed Bay, spuse Hannan Mosag. – Merudei pot vedea fumul din satele lor.

— Câţi vin pe mare?

— Aproximativ opt mii. Fiecare navă. Cei mai mulţi dintre ei sunt războinici, desigur. Restul călătoresc pe uscat şi primele grupuri au ajuns deja la

graniţa Sollanta.'

'Provizii?' întrebă împăratul.

— Suficient pentru călătorie.

— Şi nimic nu este lăsat în urmă?

— Numai cenuşă, sire.

'Bun.'

Udinaas îl privi pe Hannan Mosag ezitând, apoi spuse: „A început deja. Nu mai există întoarcere acum.

— Nu ai de ce să te superi, răspunse Rhulad. – Am trimis deja wraith în ţinuturile de graniţă. Ei privesc. în curând, vor trece în Lether.

— Vrăjitorii de frontieră ai Cedei le vor găsi.

— în cele din urmă, dar wraithurile nu se vor angaja. Doar fugi. Nu vreau încă să le arăt puterea. Adică să încurajez excesul de

încredere.

— Din nou, spuse împăratul.

Cei doi Edur au continuat să discute despre strategii. Udinaas a ascultat, doar un spectru în plus în întuneric.

Trull Sengar îl urmărea pe tatăl său reconstruind, cu hotărâre meticuloasă, un fel de credinţă, împreună cuvintele rostite cu voce tare, dar în mod clar menite pentru el însuşi, în timp ce soţia sa privea cu chipul unei femei bătrâne şi zdrobite. Moartea sosise, doar pentru a fi spulberată de o reluare îngrozitoare, o revigorare care nu oferea nimic pentru care merită să ne bucurăm. Un rege fusese doborât, un împărat înviat în locul lui. Lumea a fost zdrobită, iar Trull s-a trezit detaşat, amorţit, martor la aceste scene dureroase, chinuite, în care se încercau nenumăratele faţete ale reconcilierii, rezultând tăceri epuizate în care tensiunile au revenit încet, şoptind eşec.

Pe unul şi pe toţi au îngenuncheat în faţa noului lor împărat. Frate şi fiu, rudele care au murit şi acum stăteau îmbrăcaţi cu monede de aur. O voce devastată, dar recunoscută. Ochi care aparţineau unuia pe care toţi îl cunoscuseră cândva, dar acum priveau înfocat de putere şi străluciţi de rănile nevindecate ale groază.

Frica renunţase la logodnica lui.

Un lucru groaznic de făcut.

o ceruse Rhulad. *Şi asta a fost. obscen.*

Trull nu se simţise niciodată atât de neajutorat ca acum. îşi trase privirea de la tatăl său şi se uită spre locul în care stătea Binadas într-o conversaţie liniştită

cu Huli Beddict. Letherii, care şi-a jurat credinţă lui Rhulad, care îşi va trăda propriul popor în războiul despre care Trull ştia că era acum inevitabil. *Ce ne-a adus pe toţi la asta? Cum putem opri acest marş inexorabil?*

— Nu te lupta cu asta, frate.

Trull se uită la Fear, aşezat pe bancă lângă el. – Luptă cu ce? Expresia fratelui său era dură, aproape supărată. „El poartă sabia,

Trull.

— Arma aia nu are nimic de-a face cu Tiste Edur. Este străin şi caută să-l transforme pe cel care îl poartă în zeul nostru. Părintele Shadow şi fiicele lui, vor fi daţi deoparte?

— Sabia nu este altceva decât o unealtă. Noi, celor din jurul lui Rhulad, revine să ne păstrăm sfinţenia credinţelor noastre, să menţinem acea structură şi astfel să-l călăuzim pe Rhulad.

Trull se uită la Frica. – Ţi-a furat logodnica. —
Mai vorbeşte despre asta, frate, şi te voi omorî.

Ochii i se îndepărtără şi simţea bubuitul inimii lui, rapid în piept. „Rhulad nu va accepta nicio îndrumare, nu de la noi, Frica, nu de la nimeni. Sabia aceea şi cel care a făcut-o îl călăuzesc acum. Asta şi nebunie.

— Nebunia este ceea ce ai decis să vezi.

Trull mormăi. – Poate că ai dreptate. Spune-mi, atunci, ce
vezi. 'Durere.'

Şi asta este ceva ce împărtăşeşti. Trull se frecă de faţă, oftă încet. „Luptă-te cu asta, Frica? Nu a fost niciodată o şansă. S-a uitat din nou. – Dar nu te întrebi? Cine ne manipulează şi de cât timp? Ai numit acea sabie o unealtă – suntem altfel?

„Suntem Tiste Edur. Am condus un întreg tărâm, o dată. Am încrucişat săbiile cu zeii acestei lumi...

— Şi pierdut.

o ceruse Rhulad. *Şi asta a fost. obscen.*

— Au fost trădaţi.

— Se pare că îmi amintesc că ai împărtăşit îndoielile mamei noastre...

'M-am inselat. Ademenit în slăbiciune. Toţi am fost. Dar acum trebuie să lăsăm asta deoparte, Trull. Binadas înţelege. La fel şi tatăl nostru. Theradas şi Midik Buhn, de asemenea, şi cei pe care împăratul i-a proclamat fraţii de sânge. Choram Irard, Kholb Haratşi Matra Brith...

— Prietenii săi nesângeraţi de altădată, a intervenit Trull, cu un zâmbet ironic. – Pe cei trei pe care i-a învins mereu în lupte cu sabia şi suliţa. Ei şi Midik.

— Ce-i cu asta?

— Nu au câştigat nimic, Frica. Şi nicio cantitate de proclamare nu poate schimba asta. Cu toate acestea, Rhulad ar vrea să primim ordine de la cei...

'Nu noi. Şi noi suntem fraţi de sânge, uitaţi. Şi încă mai comand războinicilor celor şase triburi.

— Şi cum crezi că se simt ceilalţi nobili războinici? Ei au urmat cu toţii calea onorata de timp a faptelor sângeroase şi demne în luptă. Acum se trezesc uzurpaţi...

— Primul războinic aflat sub comanda mea care se plânge va cunoaşte tăişul săbiei mele.

— Acea margine poate deveni plictisitoare şi crestă.

'Nu. Nu va fi nicio rebeliune.

După o clipă, Trull dădu din cap. – Probabil că ai dreptate, iar acesta este poate cel mai deprimant adevăr rostit până acum în ziua de azi.

Frica a rămas. – Tu eşti fratele meu, Trull, şi un bărbat pe care îl admir. Dar eşti aproape de trădare cu cuvintele tale. Dacă ai fi altcineva, te-aş fi redus la tăcere până acum. Cu finalitate. Gata, Trull. Acum suntem un imperiu. Un imperiu renăscut. Şi războiul ne aşteaptă. Aşa că trebuie să ştiu... vei lupta alături de fraţii tăi?

Trull se sprijini cu spatele de peretele aspru. A studiat frica pentru o clipă, apoi a întrebat: „Am procedat vreodată altfel?”

Expresia fratelui său se îmblânzi. 'Nu, nu ai. Ne-ai salvat pe toţi

o ceruse Rhulad. *Şi asta a fost. obscen.*

când ne-am întors din deşeurile de gheaţă, iar aceasta este o faptă pe care toţi acum o ştiu, aşa că te privesc cu admiraţie şi uimire. Din acelaşi motiv, Trull, ei caută îndrumare la tine. Sunt mulţi care îşi vor găsi deciziile observând reacţia ta la ceea ce s-a întâmplat. Dacă văd îndoială în ochii tăi. . .'

— Nu vor vedea nimic, Frica. Nu în ochii mei. Nici nu vor găsi motive
de îndoială în acţiunile mele.

'Sunt uşurat. împăratul ne va chema în curând. Fraţii lui de sânge.

Trull a crescut şi el. 'Foarte bine. Dar deocamdată, frate, am nevoie de singurătate.

— Se va dovedi asta o companie periculoasă?
Dacă se întâmplă, atunci sunt la fel de bun ca mort. – Nu a fost până acum, Frica.

— Lasă-mă acum, Hannan Mosag, spuse împăratul, cu vocea lui dezvăluind o epuizare bruscă. – Şi ia K'risnan-ul cu tine. Toată lumea, du-te, nu tu, sclave. Mayen, şi tu, soţie. Te rog pleaca.'

Demiterea bruscă a provocat un moment de confuzie, dar câteva clipe mai târziu camera a fost eliberată, cu excepţia lui Rhulad şi Udinaas. Pentru ochii sclavei, plecarea lui Mayen semăna mai degrabă cu un zbor, cu mersul ei înclinat, parcă împins de isterie aproape.

Ar fi mai multe momente de genul acesta, bănuia Udinaas. Pauze bruşte în procedurile normale. Şi aşa nu fu surprins când Rhulad îi făcu semn mai aproape, iar Udinaas văzu în ochii împăratului un izvor de angoasă şi groază.

— Stai aproape de mine, sclave, gâfâi Rhulad, tremurând înverşunat peste el. 'Aminteste-mi! Vă rog! Udinaas...

Sclavul s-a gândit o clipă, apoi a spus: „Ai murit. Trupul tău a fost îmbrăcat pentru înmormântare onorabilă ca un războinic însângerat al lui Hiroth. Apoi te-ai întors. Prin sabia în mână, te-ai întors şi eşti din

o ceruse Rhulad. *Şi asta a fost. obscen.*

nou în viaţă.

— Da, asta este. Da.' Un râs care s-a transformat într-un ţipăt pătrunzător, oprindu-se brusc când un spasm îl sfâşie pe Rhulad. A rămas cu gura căscată, parcă ar fi avut durere, apoi a mormăit: – Rănile '

'împărat?'

'Nu conteaza. Doar amintirea. Fierul rece împinge în corpul meu. Foc rece. Am incercat. Am încercat să mă ghemuiesc în jurul acelor răni. Sus, pentru a proteja ceea ce pierdusem deja. Amintesc . . .'

Udinaas tăcea. întrucât împăratul nu se uita la el, era liber să observe. Şi ajungeţi la concluzii.

Tinerii nu ar trebui să moară. Acel moment final a aparţinut bătrânilor.
Unele reguli nu ar trebui să fie încălcate niciodată, iar dacă motivaţia a fost plină de compasiune sau calculată la rece nu a contat. Rhulad murise de prea mult timp, prea mult pentru a scăpa de un fel de daune spirituale. Dacă împăratul trebuia să fie o unealtă, atunci el era unul cu defecte.

Şi ce valoare?

— Suntem imperfecţi.

Udinaas tresări, nu spuse nimic.

— înţelegi asta, Udinaas?

— Da, împărat.

'Cum? Cum intelegi?'

— Sunt un sclav.

Rhulad dădu din cap. Mâna lui stângă, îmbrăcată cu mănuşi de aur, se ridică pentru a se alătura dreptei, acolo unde strânse mânerul săbiei. 'Da, desigur. Da. Imperfect. Nu ne putem egala niciodată cu idealurile puse înaintea noastră. Aceasta este povara mortalităţii. O grimasă răsucită. – Nu doar muritorii. O pâlpâire a ochilor, fixându-se

o ceruse Rhulad. *Şi asta a fost. obscen.*

momentan pe propriul sclav, apoi din nou îndepărtat. „îmi şopteşte în mintea mea. El îmi spune ce să spun. El mă face mai inteligent decât sunt. Ce mă face asta, Udinaas? Ce mă face asta?

'Un sclav.'

— Dar eu sunt Tiste Edur.

— Da, împărat.

O încruntare. „Darul unei vieţi a revenit”.

— Eşti îndatorat.

Rhulad tresări pe spate în scaun, ochii lui sclipind de furie bruscă. – Nu suntem la fel, sclave! înţelegi? Nu sunt unul dintre cei *datori ai tăi.* Eu nu sunt un Letherii.' Apoi s-a lăsat într-un foşnet de monede. 'Fiica ia-mă, greutatea asta . . .'

— îmi pare rău, împărat. Este adevarat. Nu eşti un îndatorat. Nici, poate, nu eşti un sclav. Deşi poate că aşa se simte, uneori. Când epuizarea te asaltează.

— Da, asta este. Sunt obosit. Asta e tot. Obosit.'

Udinaas a ezitat, apoi a întrebat: – împărate, vorbeşte prin tine acum?

O clătinare fragilă a capului. 'Nu. Dar el nu vorbeşte prin mine. El şopteşte doar sfaturi, mă ajută să-mi aleg cuvintele. îmi ordonă gândurile – dar gândurile sunt ale mele. Ei trebuie să fie. Nu sunt un prost. Am propria mea isteţime. Da, asta este. El doar şopteşte *încredere.*

— N-ai mâncat, spuse Udinaas. – Nici nu am băut nimic. Ştii foamea şi setea, împărate? Pot să-ţi aduc ceva pentru a-ţi reface puterea?

— Da, aş mânca. Şi . . . nişte vin. Găsiţi un servitor.

— îndată, stăpâne.

Udinaas se îndreptă spre cortina mică care acoperea intrarea în pasajul care ducea la bucătării. A găsit un servitor înghesuit pe coridor, la o duzină de paşi de uşă. Ochii îngroziţi străluceau spre el când se apropia. – Pe picioarele tale, Virrick. împăratul vrea vin. Si mancare.

o ceruse Rhulad. *Şi asta a fost. obscen.*

— Zeul ar mânca?

— El nu este un zeu. Mâncare şi băutură, Virrick. Potriviţi pentru un împărat şi fiţi repede cu asta.

Servitorul s-a grăbit, părea pe cale să năvălească.

„Ştii cum să faci asta”, a spus Udinaas cu o voce calmă, „Este ceea ce ai fost antrenat să faci”.

'Sunt îngrozit-'

'Ascultă la mine. îţi voi spune un secret. îţi plac mereu secretele, nu-i aşa, Virrick?

O încuviinţare tentativă din cap.

— Asta este, spuse Udinaas. „Noi, sclavii, nu avem de ce să ne temem. Edur sunt cei care au motiv şi asta ne dă voie să râdem în continuare la spate. îţi aminteşti că ai făcut asta, Virrick? Este jocul tău preferat.

— Eu... îmi amintesc, Udinaas.

'Bun. Acum intră în bucătărie şi arată-le celorlalţi. Ştii secretul, acum. Arată-le şi ei vor urma. Mâncare şi vin. Când eşti gata, adu-l pe perdea şi dă fluierul scăzut, aşa cum ai proceda în mod normal. Virrick, avem nevoie ca lucrurile să revină la normal, înţelegi? Şi această sarcină revine nouă, sclavilor.

— Feather Witch a fugit...

— Feather Witch este tânără şi ceea ce a făcut a fost greşit. Am vorbit cu ea şi o voi face din nou.

— Da, Udinaas. Eşti sclavul împăratului. Ai dreptul la ea; este multă înţelepciune în cuvintele tale. Cred că te vom asculta, deşi eşti îndatorat. Tu ai fost . . . elevat.' El a dat din cap. „Feather Witch ne-a eşuat...”

— Nu fi atât de dur cu ea, Virrick. Acum, du-te.

îl privi pe slujitorul plecând în grabă pe coridor, apoi Udinaas se învârti şi se întoarse în camera tronului.

o ceruse Rhulad. *Şi asta a fost. obscen.*

'Ce-a durat atat?' întrebă Rhulad aproape în panică. – Am auzit voci.

— îl informam pe Virrick despre cerinţele tale, împărat.

— Eşti prea lent. Trebuie să fii mai

rapid, sclave. – Da, stăpâne.

„Trebuie să li se spună tuturor ce să facă. Nimeni nu pare capabil să gândească singur.

Udinaas nu spuse nimic şi nu îndrăzni să zâmbească chiar dacă observaţia evidentă îi trecea prin minte:

— Ne eşti de folos, sclave. Noi vom avea nevoie . . . amintind ... din nou. La momente neaşteptate. Şi asta vei face pentru noi. Asta şi mâncare şi băutură la ore potrivite.

'Da domnule.'

— Acum, staţi în prezenţă, în timp ce ne odihnim

ochii pentru o vreme. – Desigur, stăpâne.

Stătea în picioare, aşteptând, privind, la o duzină de paşi

distanţă. Distanţa dintre împărat şi sclav.

în timp ce se îndrepta spre pod, Trull Sengar îl văzu pe Acquitor. Stătea la jumătatea podului, nemişcată ca o căprioară înspăimântată, cu privirea aţintită pe drumul principal care ducea prin sat. Trull nu putea să vadă ce îi captivase atenţia.

El a ezitat. Apoi capul ei s-a întors şi el a întâlnit-o în privire.

Nu existau cuvinte pentru ceea ce s-a întâmplat între ei în acel moment. O privire care a început cu căutare, apoi s-a transformat rapid şi inefabil în altceva. Acel contact blocat a fost întrerupt reciproc în clipa următoare, reacţii instinctive din partea amândoi.

în urma stânjenitoare, nu s-a spus nimic pentru o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. Trull s-a trezit luptându-se cu un sentiment de gol în adâncul pieptului său.

Seren Pedac a vorbit prima. – Nu mai e loc, Trull

o ceruse Rhulad. *Şi asta a fost. obscen.*

Sengar? Şi a înţeles. – Nu, achizitor. Nu a mai rămas nicio cameră.

— Cred că ai avea-o altfel, nu-i aşa?

întrebarea se apropia prea mult de recunoaşterea fără cuvinte pe care o împărtăşiseră cu doar câteva clipe mai devreme şi el văzu din nou în ochii ei o licărire de ceva. S-a retras mental la un răspuns sincer. – îl slujesc pe împăratul meu.

Pâlpâirea a dispărut, înlocuită de o privire rece care i-a strecurat fără efort printre apărările, pătrunzând ca un cuţit în piept. 'Desigur. Ierta pe mine. E prea târziu pentru astfel de întrebări. Trebuie să plec acum, să-l escortez pe Buruk cel Pale înapoi la Trate.

Fiecare cuvânt este o răsucire a acelui cuţit, în ciuda faptului că era inofensiv. Nu înţelegea cum puteau ei – şi privirea din ochii ei – să-l rănească atât de profund şi voia să strige. Negături. Confesiuni. în schimb, a punctat ruptura acelei empatii cu o ridicare blestematoare din umeri. – Călătorie bine, achizitor. Nimic mai mult şi se ştia că este un laş.

O privi plecând. Gândindu-se la călătoria vieţii lui la fel de mult ca şi a Achizitorului, la poticnirile care au avut loc, fără să conştientizeze potenţialul lor de profunzime. Echilibrul a revenit, dar calea se schimbase.

Atât de multe alegeri s-au dovedit irevocabile. Trull se întrebă dacă şi acesta ar fi făcut-o.

Capitolul paisprezece

Unde este întunericul

în zilele trecute

Când soarele a scăldat totul

în lumina divină

Şi am fost lustruite strălucitoare

o ceruse Rhulad. *Şi asta a fost. obscen.*

în ascensiunea noastră tinerească

ţipete încântaţi şi

Râsete îndepărtate

Purtat pe pârâul de aur

De zile care nu s-au oprit

Pentru noapte cu fiecare umbră

Ars prin

Prin foc nemuritor Unde este atunci întunericul A

ajuns la moartea soarelui A ajuns târâtor şi jos A

mârâi revelaţii A coborârii toride Asta ne trage în

jos Pe acest moment.

EU MMORTAL FOC F

ISHER KELT ATH

vJ voce a vorbit din întuneric. – N-aş merge pe strada aia, bătrâne. Bugg aruncă o privire. – îţi mulţumesc pentru avertisment, a răspuns el, mergând mai departe. La zece paşi pe aleea îngustă simţea mirosul de sânge vărsat. Paşii din spatele lui i-au spus că paznicul se mutase în urma lui, probabil că

blochează-i calea de
retragere.

Te-am avertizat.'

— Eu sunt cel după care ai trimis, spuse Bugg.

încă patru siluete mai apărură din întuneric în faţa lui, tăiate în gât una şi alta. Păreau speriaţi.

Observatorul s-a întors şi s-a apropiat pentru a privi faţa lui Bugg. „Tu eşti omul care aşteaptă? Nu eşti ceea ce am „spectat”.

'Ce sa întâmplat aici? Cine a murit şi cine l-a ucis?

— Nu „cine” l-a omorât, mormăi unul dintre cei patru care stăteau înaintea lui Bugg. „Mai degrabă „ce”. Şi nu ştim. Numai că era mare, pielea neagră ca apa canalului, cu vârfuri pe braţe. Ochi ca ai unui şarpe, cenuşii strălucitori.

Bugg adulmecă aerul, căutând ceva dincolo de sânge.

„A făcut bucăţi pe Strong Rail, a făcut-o, apoi a intrat în acea clădire”.

Servitorul şi-a îndreptat privirea spre locul în care a arătat bărbatul. Un templu părăsit, scufundat într-un colţ, acoperişul cu vârf înclinat brusc pe acea parte. Bugg mormăi. – Ăsta a fost ultimul templu al lui Fulcra, nu-i aşa?

— Nu ne întreba.

— Cultul acela a murit de cel puţin o sută de ani, continuă servitorul, încruntat la structura dărăpănată. Intrarea, lată şi căscată, acoperită cu o piatră solidă de buiandrug, era odată cu trei trepte mai sus decât nivelul străzii. Pe vremea când această alee fusese o stradă. Putea distinge doar colţul drept al treptei de sus. Părea să fie un morman de gunoaie îngrămădite chiar înăuntru, deranjate recent. Bugg aruncă o privire înapoi la cei cinci bandiţi. – Oricum, ce făceai, furişându-te pe aici?

Un schimb de priviri, apoi paznicul a ridicat din umeri. – Ne ascundem. – Te ascunde?

— Această fetiţă. . . bine, uh. . .'

'Ah. Dreapta.' Bugg se îndreptă din nou spre intrare.

— Stai, bătrâne, spuse bărbatul. – Nu intri acolo, nu? – Ei bine, de ce altceva m-ai sunat?

— Ne aşteptam să, uh, să luaţi paznicii oraşului sau aşa ceva. Poate un mag sau trei.

— S-ar putea să fac asta. Dar mai întâi, mai bine să ştim cu ce avem de-a face. Bugg sa urcat apoi în templul ruinat. Aer gros, umed şi întuneric profund. Un miros de pământ proaspăt răsucit şi apoi, slab, sunetul respiraţiei. încet şi adânc. Servitorul şi-a fixat privirea asupra sursei de acel sunet. – în regulă, spuse el într-un murmur, a trecut ceva timp de când ai respirat ultima dată aerul nopţii. Dar asta nu-ţi dă dreptul să ucizi un muritor nefericit, nu-i aşa?

O formă masivă se amestecă într-o parte lângă peretele îndepărtat. – Nu mă răni. Nu mă întorc. îi omoară pe toată lumea.

Bugg oftă. – Va trebui să faci mai bine decât atât.

Forma părea să se despartă, iar servitorul văzu mişcare, învârtindu- se. Cel puţin şase forme noi, mai mici, fiecare joasă şi lungă. Strălucirea ochilor de reptilieni se fixa asupra lui de pe tot de-a lungul peretelui din spate.

— Deci, de aceea ai ales acest templu, spuse Bugg. – Vai, închinătorii tăi au plecat de mult.

— S-ar putea să crezi că da. O jumătate de duzină de voci acum, un cor şoptit. – Dar te înşeli.

— De ce l-ai ucis pe acel muritor?

— A blocat uşa.

— Deci, acum că eşti aici. . .'

Voi aştepta.'

Bugg a luat în considerare acest lucru şi implicaţiile inerente acestei afirmaţii. S-a încruntat încet. 'Foarte bine. Dar nu mai ucide. Rămâi aici.

— Voi fi de acord cu asta. Pentru acum.'

'Până ce aştepţi. . . ajunge.' 'Da. Atunci
vom vâna.

Bugg se întoarse. – Asta crezi tu, spuse el pe sub răsuflare.

A reapărut în afara templului. Am studiat cele cinci feţe îngrozite în întuneric. „Răspândiţi cuvântul că nimeni nu trebuie să intre în acel templu”.

'Asta e? Dar gardienii? Magii? Dar Strong Rail? – Ei bine, dacă eşti interesat de răzbunare, îţi sugerez să găseşti câteva
mii de prieteni mai întâi. în cele din urmă, va fi o socoteală.
Observatorul pufni. – Omul care aşteaptă vrea să aşteptăm.

Bugg ridică din umeri. – Ce pot face mai bine. Pentru a înlătura această fiară, Ceda însuşi ar trebui să vină aici.

— Aşa că trimite după el!

— Mi-e teamă că nu deţin genul acesta de influenţă. Mergeţi acasă, toţi.

Bugg trecu pe lângă ei şi îşi croi drum pe alee. Lucrurile se complicau categoric. Şi asta nu fost niciodată bine. Se întreba cum multe alte creaturi scăpau din tumule. Din cuvintele Haitei, nu multe. Ceea ce a fost o uşurare.

Chiar şi aşa, hotărî el, ar fi bine să vadă singur. întâlnirea care îl aştepta ar trebui să mai aştepte puţin. Probabil că asta i-ar câştiga o ureche, dar nu a putut fi ajutat. A şaptea închidere se pregătea să fie plină de evenimente. S-a întrebat dacă acea profeţie, a renaşterii imperiului, a fost într-un fel legată de moartea turnului Azath. El a sperat că nu.

Noaptea a fost surprinzător de liniştită. Mulţimile obişnuite care apăreau după ce a trecut căldura zilei erau practic absente, în timp ce Bugg îşi croia drum pe lungimea canalului Quillas. A venit în vizorul Eternului Domiciliu. Ei bine, şi-a amintit, cel puţin asta fusese un succes. Inginerul Regal, pe nume potrivit Grum, fusese un eliberator reticent şi invidios al unui contract regal, specificând Construcţiei lui Bugg să preia controlul susţinerii aripilor compromise ale noului palat. Fusese şi mai puţin mulţumit când Bugg ordonase vechilor echipaje să plece, luându-şi echipamentul cu ei. Bugg îşi petrecuse apoi cea mai mare parte a zilei următoare mergând în tuneluri inundate, doar pentru a-şi da o idee despre amploarea sarcinii ce urma.

Fiind predicţiei lui Tehol, modesta companie a lui Bugg urca în

Tolls, înspăimântător de repede. De când lista de acţiuni a fost sigilată, Bugg reuşise să vândă patru mii douăzeci şi doi la sută din acţiuni şi deţinea în continuare o participaţie de control. Bineînţeles, el ar fi capul de afiş al grupului Drownings dacă înşelăciunea ar fi descoperită vreodată. – Dar sunt pregătit să îmi asum acest risc, spusese Tehol cu un zâmbet larg. Omul amuzant, stăpânul lui.

Aproape de vechiul palat, apoi pe aleile curbate şi străzile uitate din spatele lui. Această parte a oraşului părea practic lipsită de viaţă, nimeni nu se aventurează afară. Câinii fără stăpân s-au oprit în dezgroparea lor pentru a-l privi trecând. Şobolanii au fugit din calea lui.

A ajuns la zidul turnului pătrat, a mers de-a lungul lui până a ajuns la poartă. O pauză, în timpul căreia şi-a înăbuşit intenţionat nervozitatea la intrarea în teren. La urma urmei, Azath era mort. Respirând adânc şi lăsând-o să iasă încet, a înaintat cu paşi mari.

Turnurile de ambele părţi erau în mod ciudat mototolite, dar nu putea vedea nicio găuri căscate. Inca. A părăsit poteca. Insectele se îngrămădeau sau se zvârcoliau sub picioare. Smocuri de iarbă păreau macerate şi se târau de viaţă.

Bugg ajunse la o tumulă de unde dispăruse partea apropiată, în locul ei o groapă neagră peste care se afla tulpina răsturnată a unui copac mort. Acolo a fost
sunet de zgomot din interior.

Apoi Kettle se căţără în vizor. Pâlcuri de viermi albi se zvârcoliau în părul ei zbârcit, măturat, călăreau clocotind pe umerii ei. Se ridică folosind o ramură a copacului, apoi se opri să îndepărteze viermii, gestul delicat şi ciudat de afectator. – A dispărut, spuse ea. – Unchiule Bugg, acesta a dispărut.

'Ştiu.'

— Nu am văzut. Ar fi trebuit să-l văd.

A scuturat din cap. – Este foarte ascuns, Kettle. Şi repede. Tot ce avea nevoie era un moment în care ţi-a fost întors spatele. Un singur moment, nu mai mult. în orice caz, l-am întâlnit şi, cel puţin deocamdată, nu va deranja pe nimeni.

— Nimic nu merge, unchiule Bugg. Am nevoie de cel de mai jos. Trebuie să-l scot afară.

— Ce-l împiedică, ştii?

Ea clătină din cap, mişcarea aruncând mai mulţi viermi. – Cel puţin acum are săbii. Unchiul Brys le-a adus. l-am împins în tumulă.

— Brys Beddict? Făule, găseşti aliaţi demni. A vizitat Ceda?

— Nu cunosc niciun Ceda.

„Sunt surprins de asta. Ar trebui să vină curând, odată ce va afla despre tine.

'Pe mine?'

— Ei bine, mai precis, inima ta.

Ea înclină capul. – Aud bubuituri. în pieptul meu. Asta e inima mea? 'Da. Cât de des vin loviturile?

— Poate opt pe zi. Acum. înainte, poate patru. Pentru a începe, o dată. Tare, mă răneşte capul.

'Doare? Simţi durere, fetiţă?

— Nu mai mult. Dureri. Twinges. Aşa ştiu că ceva nu este în regulă cu mine. Cândva, nu am simţit nimic.

Bugg îşi trecu o mână prin părul subţire. A ridicat privirea, a studiat cerul nopţii. Acoperiţi de nori, dar norii erau înalţi, plaţi şi neîncreţiţi, o pătură uzată prin care se vedeau stelele ici şi colo. El a oftat. – Bine, fată, arată-mi unde ai îngropat săbiile.

A urmat-o până la o tumulă mai aproape de turn.

— E în ăsta.

Dar privirea slujitorului a fost atrasă de o tumulă identică lângă cea pe care ea a indicat-o. —Acum, cui îi aparţine aceluia, mă întreb.

— întotdeauna îmi promite lucruri. Recompense. Cei cinci care îi ucid pe toţi ceilalţi nu se vor apropia de ea. Uneori, furia ei arde în capul meu ca focul. E foarte supărată, dar nu pe mine, spune ea.

Căţelele alea, spune ea, şi asta îmi spune că doarme, pentru că spune asta doar când doarme. Când se trezeşte, îmi şopteşte lucruri frumoase.

Bugg dădea încet din cap. – Sună absurd, spuse el, mai ales pentru sine. – Absurd şi banal.

— Ce înseamnă, unchiule?

— îl prinde de glezne. Ştiu. Este ridicol, dar de aceea are probleme să iasă. îl prinde de glezne.

— Să-l ţin acolo unde este?

'Nu. Ca să se asigure că ea îl
urmăreşte afară. – înşală!

în ciuda neliniştii sale, Bugg zâmbi. – Aşa este, fetiţă. Desigur, ea poate ajunge doar prin a-i ţine pe amândoi prinşi în capcană.

— Oh, nu, acum are săbiile. Trebuie doar să le reducă. Asta-i ce-a spus el. Nu înţelegeam înainte, dar acum înţeleg. A spus că va face nişte tăieturi.

Bugg tresări.

Apoi s-a încruntat. – Cei cinci, cât de aproape sunt de evadare?

Kettle a ridicat din umeri. – Au ucis aproape orice altceva. Nu ştiu. în curând, cred. O să-mi facă lucruri groaznice, spun ei.

— Asiguraţi-vă că suni pentru ajutor

înainte ca ei să iasă. 'Eu voi.'

— Trebuie să plec acum.

'Bine. La revedere, unchiule.

Trezit de unul dintre caporalii lui Preda, Brys s-a îmbrăcat rapid şi l-a urmat pe tânărul soldat până în Camera de campanii, unde l-a găsit pe Regele Ezgara Diskanar, Ceda, Unnutal Hebaz şi Prima Concubină Nisall. Regele şi amanta lui stăteau la o parte a mesei cu hărţi, vizavi de Preda. Kuru Qan a făcut un cerc în jurul întregului

ansamblu, scoţându- şi lentilele ciudate pentru o lustruire din când în când.

— Finadd, spuse Unnutal Hebaz, alătură-te

nouă, te rog. 'Ce s-a întâmplat?' întrebă Brys.

„Se pare că suntem în război”, a răspuns Preda. – Sunt pe cale să-l informez pe rege despre dispoziţia forţelor noastre în prezent.

— îmi cer scuze că te-am întrerupt, Preda.

Ezgara Diskanar flutură o mână. – Te-am vrut aici, Brys. Acum, Unnutal, continuă.

— Divizii, batalioane şi brigăzi, spuse ea. – Şi garnizoane. Forţele noastre terestre. Despre flote voi vorbi mai târziu. Astfel, de la vest la est de-a lungul frontierei. Pe Reach. First Maiden Fort, apărarea sa încă în construcţie şi deloc completă. L-am considerat de neapărat şi trimit garnizoana să întărească Fent Reach. Al doilea Fort Maiden are o garnizoană de şase sute de soldaţi inculpaţi în prezent în curs de reeducare. Insula este o fortăreaţă penală, după cum ştiţi. Disponibilitatea prizonierilor de a lupta este, desigur, problematică. Cu toate acestea, aş sugera să le lăsăm acolo. Al treilea Fort Maiden va rămâne activ, dar cu o prezenţă nominală, acolo pentru a acţiona ca observatori avansaţi în cazul în care o flotă Edur ocoleşte insulă şi se îndreaptă spre oraşul Awl.

— Unde avem o armată, spuse regele.

'Da domnule. Batalionul Snakebelt, staţionat în oraş. Brigada Crimson Rampant se află în Tulamesh, pe coastă. Acum, spre est de Reach, portul Batalionului Trate Cold Clay şi Legiunea Trate, cu Brigada River şi Legiunea Katter în Old Katter. High Fort are, pe lângă forţele sale rotative de garnizoană, şi Brigada Grass Jackets. în mod normal, am avea şi Batalionul Whitefinder acolo, dar în prezent efectuează exerciţii în afara First Reach. Desigur, se vor muta imediat spre nord.

„Mai spre est, situaţia este mai satisfăcătoare. La Fort Shake se află Brigada Harridict, cu Batalionul de Artizani tăbărât în afara

Manşe – mai multe exerciţii.

— Cât timp le va dura Whitefinders să ajungă la High Fort? a întrebat

regel
e.— Drumurile Reach şi Thetil sunt în stare bună, sire. Cinci zile. Ei pleacă mâine. Aş sublinia din nou, magii lui Ceda sunt un avantaj tactic major. Comunicările noastre sunt instantanee.

— Dar vreau ceva mai mult, spuse Ezgara mârâind. – Vreau ceva preventiv, Preda. Vreau să se răzgândească cu privire la acest război blestemat.

Unnutal s-a întors încet pentru a o surprinde pe Kuru Qan cu privirea.

— Ceda? – Relevant? Mai puţin decât am spera. Vrei să le fie lovite satele?

Cele de dincolo de munţi? Foarte bine.' – Cât de curând poţi aranja? a întrebat regele.

— Cadrul din Trate se adună, sire. Zori, peste trei zile. – Roagă-te Errantului să-i descurajeze. Regele reuşi să facă un rânjet ironic

în timp ce îl privea pe Ceda reluând pasul. – Dar nu eşti încrezător că va fi, nu-i aşa, Kuru Qan?

— Nu sunt, sire. Din fericire, nu cred că nici măcar Huli ar bănui că vom ataca satele Edur.

Brys simţi că i se răceşte sângele. – Ceda? Are fratele meu. . .?'

O înclinare tristă din cap. – Acesta este un drum pe care Huli Beddict a mers de mult timp. Nimeni aici nu este surprins, Finadd.

Brys înghiţi în sec, apoi se strădui să vorbească. Aş fi avut. . . gând. . . având în vedere aceste cunoştinţe...

— Că ar fi fost asasinat? întrebă Ezgara. – Nu, Brys. Prezenţa lui este în avantajul *nostru* tactic, nu a acestui blestemat de împărat parvenit. Ştim foarte bine că îi sfătuieşte pe Edur cu privire la felul nostru de a duce războiul şi vrem să folosim asta. Regele făcu o pauză, ridică privirea. – Acţiunile lui Huli nu te contestă în niciun fel în ochii noştri, Brys. Fii sigur de asta.

— Mulţumesc, domnule. *Şi pentru a-ţi dovedi cuvântul, mă inviţi la această întâlnire.* „Este regretabil că Nifadas a eşuat în misiunea sa. Ce ştim despre acest nou împărat „parvenit” pe care l-ai menţionat?

„Are magie vastă la comandă”, a răspuns Kuru Qan distras. Putem discerne puţin mai mult decât atât.

regel
e. Prima concubină s-a mutat din partea regelui, aparent distrasă.
„Cel mai relevant detaliu pentru noi”, a adăugat Unnutal Hebaz,
„este că se află în el
posesia unei loialităţi absolute între triburile Edur. Şi, deşi Hannan Mosag a fost uzurpat, Regele Vrăjitor stă acum alături de împărat ca principal consilier.

Brys a fost surprins de asta. – Regele vrăjitor s-a făcut pur şi simplu deoparte? Acesta este . . . extraordinar.'

Preda dădu din cap. – Suficient pentru a ne face o pauză. Posturile noastre de avans au raportat observări de-a lungul frontierei. Umbrele se mişcă noaptea.

— Wraiths, spuse Ceda, cu expresia acru. „Ne-am mai ocupat de ei, desigur, şi în mod eficient. Cu toate acestea, sunt un iritant.

— Tiste Edur au locuri sacre? Nisall a întrebat de unde stă acum, aproape de zidul îndepărtat. Feţele se întoarseră spre ea. Braţele încrucişate, ea a ridicat din umeri. – Vrăjitoria care anihilează acele site-uri ar putea foarte bine să le slăbească stăpânirea asupra acestor spectre. Nu s-a făcut ceva asemănător cu Nerek şi Tarthenal?

Ceda părea întristat de sugestie, dar dădu din cap şi spuse: – O noţiune interesantă, prima concubină. Edur sunt foarte secreţi în ceea ce priveşte locurile lor sacre. Deşi se pare că tocmai pământul de sub satele lor este sfinţit. Astfel, atunci când distrugem acele sate, rezultatul se poate dovedi mai profund decât ne imaginăm. Acesta este un aspect relevant. în ceea ce priveşte plantaţiile ascunse şi altele, ar trebui să ne folosim de diverşii Achizitori care sunt familiarizaţi cu acel teritoriu.

— Cât de curând va ajunge delegaţia la Gura de la Gedry? l-a întrebat Brys pe Preda.

Ea dădu din cap către Kuru Qan. – Călătoria de întoarcere este grăbită. O săptămână, nu mai mult.

Apoi trei zile pe râu pentru a ajunge aici. Războiul avea să fie bine început până atunci. – Sire, pot să vă pun o întrebare?

regel
e.

— Desigur, Brys.

— Unde este Batalionul Reginei?

O tăcere de moment, apoi Preda şi-a dres glasul. – Dacă îmi permiteţi, domnule

Cu buze subţiri, regele dădu din cap.

— Finadd, regina a preluat comanda personală a forţelor sale, împreună cu Brigada Quillas. Ea insistă asupra independenţei în această chestiune. în consecinţă, nu luăm în considerare aceste active în discuţia noastră.

„Draga mea soţie ia considerat întotdeauna ca fiind propria ei armată privată”, a spus Ezgara Diskanar. 'Aşa să fie. Mai bine să-i urmărească ambiţiile pe teren decât aici, în Letheras.

— Acestea fiind spuse, adăugă Unnutal Hebaz, credem că se află la mai puţin de o legă la sud de High Fort, mergând spre nord pentru a-i întâlni pe Edur în trecător. Doctrina ei pare să fie una de a lovi mai întâi şi a lovi puternic. Ea se va stabili
magii ei să cureţe spectrurile din calea ei, ceea ce, fără îndoială, va fi suficient de grăitor pentru a elimina elementul surpriză.

— îi conduce în persoană?

— Ea şi alaiul ei au plecat acum patru zile, spuse regele.

Brys se gândi înapoi la vremea aceea. – Visft-ul regal al ei la

Dissent? – Ăsta a fost pretextul.

— Atunci prinţul Quillas va face un efort să se alăture ei?

— Fiul meu şi-a separat nava de delegaţie şi acum pleacă spre

Trate.

— în ce măsură, a întrebat Brys, batalionul ei a folosit cache-urile din regiune?

— Cunoscând-o, se răsti regele, ea aproape că le-a golit.

„Ne grăbim să înlocuim stocurile epuizate”, a spus Unnutal Hebaz.

regel
e„în mod evident, suntem forţaţi să ne adaptăm tacticile în consecinţă. Vom lupta defensiv, în conformitate cu doctrina noastră, şi, da, Edur se va aştepta la asta. Dar nu ne vom întoarce înapoi. Nu ne vom retrage. Odată angajaţi, intenţionăm să menţinem acel contact. Acesta va fi, cred, un război brutal – poate cel mai vicios război pe care l-am purtat de la cucerirea Ligii Ducatelor a lui Bluerose.

„Acum”, a spus regele, „aş auzi detalii despre apărarea oraşelor noastre de frontieră şi a Mării Katter. De asemenea, dispunerea flotelor.

Brys a găsit cuvintele care au urmat plutind într-un murmur fără formă undeva în fundal. Se gândea la fratele său, care mărşăluia cu Tiste Edur pentru a duce război patriei. Despre regatul care-l trădase atât de crud. Regina şi prinţul l-ar dori, cu disperare. . . sau, cel puţin, capul lui. Şi prin crimele lui Huli, ei ar căuta să-l lovească pe Brys, în poziţia sa de protector al regelui. S-ar putea să trimită soldaţi să prindă şi Tehol, sub un pretext inventat. Plăcerea suplimentară de a răzbuna pierderile financiare suferite ca urmare a haosului strălucit al lui Tehol. De fapt, ar pierde puţin timp.

Brys trebuia să-l avertizeze pe Tehol.

Investigatorul şef al Breslei Prinzătorilor de Şobolani stătea la o masă din curte, sub lumina torţelor. O grămadă mică de oase delicate stătea în centrul farfurii mari

regel
e
înaintea ei. La îndemână era o carafă de cristal cu vin alb. Un pahar suplimentar aştepta în faţa scaunului gol din faţa ei.

— Tu nu eşti Tehol, spuse ea când Bugg sosi şi se aşeză. – Unde sunt Tehol şi pantalonii lui nemodesti?

— Nu aici, vai, investigator şef, dar poţi fi sigur că, oriunde s-ar afla, sunt împreună.

— Ah, deci are întâlniri cu oameni mai importanţi decât mine? La urma urmei, dacă dormea, nu ar purta pantaloni, nu-i aşa?
— Nu aş şti, Rucket. Acum, ai cerut această întâlnire? —
Cu Tehol.

— Ah, deci asta trebuia să fie romantic?

Ea a adulmecat şi şi-a luat un moment să se uite cu privirea la singurii ceilalţi ocupanţi ai acestui restaurant de la miezul nopţii, un soţ şi o soţie în mod clar necăsătoriţi unul cu celălalt, care îşi aruncau priviri suspecte, punctate cu capete aplecate apropiate şi şoapte aprinse. – Locul ăsta serveşte o anumită clientelă, la naiba. Cum te cheamă din nou?

— Bugg.

'O da. îmi amintesc că nu am fost surprins prima dată când a fost menţionat. Ei bine, m-ai făcut să aştept, vierme mic, şi care este mirosul ăsta?

Bugg a scos o bandă înnegrită, încreţită, plată şi puţin mai lungă decât mâna. „Am găsit o anghilă în piaţa de peşte. M-am gândit să fac supă pentru mine şi pentru maestru.

— Consilierul nostru financiar mănâncă anghile aruncate?

— Frugalitatea este o virtute în rândul finanţatorilor, investigator şef. îşi băgă banda uscată înapoi în cămaşă. 'Cum este vinul? Pot?'

'Păi de ce nu? Aici, vrei să culegi oasele?
'Eventual. Ce a fost iniţial? – Pisica,
desigur.
'Pisică. Oh da, desigur. Oricum, nu mi-au plăcut niciodată pisicile.

regel
e.
Toate acele mingi de păr. Atras farfuria peste şi a cercetat-o cu atenţie pentru a vedea ce a mai rămas.

— Ai o fascinaţie pentru organele genitale feline? E dezgustător, deşi am auzit şi mai rău. Unul dintre prinzătorii noştri minori a încercat odată să se căsătorească cu un şobolan. Eu însumi poses interese deosebite, recunosc liber.

— E frumos, spuse Bugg, introducându-şi o vertebră în gură pentru a suge măduva.

— Păi, nu eşti curios?

— Nu, spuse el în jurul osului. 'Ar trebui să fiu?'

Rucket se aplecă încet înainte, de parcă l-ar fi văzut pe Bugg pentru prima dată. 'Tu

. . . intereseaza-ma acum. Recunosc liber. Vrei să ştii de ce? „De ce recunoşti în mod liber? în regulă.'

„Sunt o persoană foarte deschisă, luând în considerare toate lucrurile”.

— Ei bine, mă gândesc la aceste lucruri şi, în consecinţă, recunosc că sunt oarecum surprins.

— Asta nu mă surprinde deloc, Bugg. Ce faci mai târziu în seara asta şi ce este acea insectă? Acolo, pe umărul tău?

Scoase vertebra şi întinse mâna spre alta. – Este din soiul cu două capete. Foarte rar, din ceea ce îmi imaginez sunt motive evidente. Credeam că stăpânul meu i-ar plăcea să-l vadă.

— Deci îi permiţi să se târască peste tine?

— Asta ar dura zile. A reuşit să urce de la jumătatea braţului meu până la umăr şi asta a luat un clopoţel.

— Ce creatură jalnică.

— Bănuiesc că are dificultăţi să se hotărască.

— Eşti amuzant, nu-i aşa? Am o chestie pentru oamenii amuzanţi. De ce nu vii acasă cu mine după ce termini aici?

regel
e.

— Eşti sigur că nu ai ce discuta cu mine? Poate vreo veste pentru Tehol?

— Ei bine, există o fetiţă criminală care este strigoi şi a ucis mulţi oameni, deşi mai puţin în ultima vreme. Şi Gerun Eberict a fost mult mai ocupat decât ar părea în exterior.

'Într-adevar? Dar de ce ar ascunde acest fapt?

— Pentru că crimele nu par să fie motivate politic. 'Oh?
Atunci care sunt motivaţiile lui?

'Greu de spus. Credem că-i place să omoare oameni.
— Ei bine, câţi a ucis el anul trecut? – Undeva între
două şi trei mii, credem noi.

Bugg se întinse în grabă după paharul lui. A băut vinul, apoi a tuşit. – Ia-ne rătăcirea!

— Deci, vii acasă cu mine sau nu? Am acest covor din blană
de pisică... – Vai, draga mea, am făcut un jurământ de celibat.
'De cand?'

— Oh, mii de ani. . . se pare.'
'Nu sunt surprins. Dar şi mai intrigat. – Ah,
este momeala de neatins. – Eşti cu
adevărat de neatins?

— Extraordinar, dar da, sunt.

— Ce pierdere teribilă pentru femeie.

— Acum eşti amuzant.

— Nu, vorbesc serios, Bugg. Cred că probabil eşti un amant

minunat.

— Da, spuse el târâtor, chiar oceanele s-au agitat. Putem trece la alt subiect? Mai vrei vin? Nu? Grozav.' A strâns carafa, apoi a scos un balon de sub cămaşă şi a început sarcina delicată de a turna vinul în ea.

— Asta e pentru supa ta de anghilă?

'Într-adevar.'

regel
e. „Ce se întâmplă acum că am decis să te plac? Nu doar ca tine, recunosc fără îndoială, dar te poftesc, Bugg.

— Habar n-am, Rucket. Pot să iau restul acestor scones?

— Cu siguranţă poţi. Vrei să-mi regurgitesc şi eu masa pentru tine? Voi, ştii, pentru gândul că vei primi în tine ceea ce a fost înainte în mine...

Bugg flutura negativ cu ambele mâini. – Te rog, nu te abate pentru mine.

— Nu trebuie să arăţi atât de alarmat. Funcţiile corporale sunt un lucru minunat, într-adevăr senzual. De ce, simpla suflare a nasului este o sursă potenţială de extaz, odată ce îi înţelegi alura flegmatică.

— Cel mai bine ar fi să plec, Rucket. S-a ridicat repede. – Să aveţi o noapte bună, investigator şef. Şi a dispărut.

încă o dată singură, Rucket oftă şi se lăsă pe spătarul scaunului ei. – Ei bine, oftă ea mulţumită, a fost întotdeauna o modalitate sigură de a scăpa de compania nedorită. Ea ridică vocea. 'Sluga! Mai mult vin, te rog!' Acel puţin despre curăţarea nasului a fost deosebit de bun, a decis ea. Era mândră de asta, mai ales de felul în care a deghizat greaţa bruscă generată de propria ei sugestie.

Orice om care ar găti asta. . . *eel* câştigase cu siguranţă celibatul veşnic. în afara restaurantului, Bugg făcu o pauză pentru a verifica conţinutul cămăşii sale

multe buzunare ascunse. Balon, anghilă, oase de pisică. O întâlnire reuşită, până la urmă.
Mai mult, a apreciat performanţa ei. *Lui Tehol i-ar putea plăcea cu adevărat asta, cred.* A meritat luat în considerare.

Rămase o clipă în picioare, apoi îşi permise un râs blând.

în orice caz, e timpul să mergi acasă.

Tehol Beddict le studie pe cele trei femei triste şi jalnice, poziţionate diferit în camera din faţa lui: Shand se prăbuşi în spatele biroului, cu pateul ei ras părând plictisitor şi pătat; Rissarh întinsă pe o bancă

regel e.

dură, de parcă ar medita asupra disconfortului, cu părul roşu vărsat şi atârnând aproape de podea; iar Hejun, întinsă într-un scaun căptuşit, umplându-şi vasul de pipă, cu chipul bolnăvicios şi slăbit. – Doamne, spuse Tehol oftând, cu mâinile pe şolduri, aceasta este într-adevăr o scenă tragică.

Shand ridică privirea, cu ochii îngroziţi. 'Oh tu esti.'

— Cu greu salutul pe care îl anticipam. A intrat cu paşi mari în cameră.

— A plecat, spuse Hejun, răsucindu-se cu faţa, în timp ce înfigea un conic în cărbunii braţului cu trei picioare de lângă ea. – Şi este vina lui Shand.

— La fel de mult al tău ca al meu, a replicat Shand. – Şi nu-l uita pe Rissarh! *„O, Ublala! Poartă-mă! Poartă-mă în jur!”* Vorbeşte despre exces!'

— Plecarea lui Ublala este cauza pentru toată această disperare? Tehol clătină din cap. – Dragii mei, chiar l-aţi alungat. Făcu opauză, apoi adăugă cu mare plăcere: „Pentru că niciunul dintre voi nua fost dispus să se *angajeze.* O etapă dezgustătoare a obiectivizării egoiste. Atroce comportamentul fiecăruia dintre voi.

— în regulă, în regulă, Tehol, mormăi Shand. „Am fi putut fi mai mulţi

. . . Milos.' – Respectuos, spuse Rissarh.

— Da, spuse Hejun. – Cum s-ar putea să nu-l respecte pe Ublala...

'Vedea?' întrebă Tehol, apoi ridică mâinile. – Sunt condus la disperare! – Vei avea companie aici, spuse Shand.

— Trebuia să fi fost garda ta de corp. Asta a fost intentia. în schimb, tu a abuzat de el...

— Nu, nu am făcut-o! se răsti Hejun. – Ei bine, doar puţin. Totul, în distracţie, oricum.

— Şi acum trebuie să-ţi găsesc un nou bodyguard.

— O, nu, nu, spuse Shand, stând mai drept. – Nici să nu te gândeşti. Am fost destul de corupţi...

regel
e. Sprâncenele lui Tehol se ridicară. – în orice caz, spuse el, Ublala a găsit acum pe cineva căruia îi pasă profund de el...

— Idiotule. Ea e moartă. E incapabilă să-i pese.

'Neadevarat. Sau, mai degrabă, există ceva în interiorul ei căruia îi pasă. Mult. Ideea mea este că este timpul să trec peste asta. E de lucru de făcut.

„Am încercat să urmărim lista pe care ne-ai dat-o. Jumătate din acele companii nici măcar nu există. Ne-ai păcălit, Tehol. De fapt, credem că toată chestia asta este o minciună.

— Ce acuzaţie absurdă. Desigur, am completat oarecum lista, dar numai pentru că părea că trebuie să fii ocupat. Pe lângă asta, acum eşti bogat, nu? Bogat dincolo de cele mai sălbatice vise ale tale. Sfatul meu de investiţii a fost perfect până acum. în câte instituţii de creditare ai acum interes?

— Toţi cei mari, recunoscu Shand. – Dar nu interesul de control... – Greşit. Patruzeci la sută este suficient şi ai obţinut asta. – Cum este suficient patruzeci la sută?

— Pentru că am douăzeci. Sau, dacă nu eu, atunci agentul meu, inclusiv Bugg. Suntem pregătiţi, dragi doamne, să pierdem haosul pe Tolls.

El a avut atenţia lor acum, a văzut. Până şi Rissarh se ridică. Ochi aţintiţi asupra lui, ochi în care strălucea sclipirea înţelegerii. 'Când?' întrebă Hejun.

'Ei bine. Asta este cu totul altă chestiune. Există ştiri despre vânt, care, dacă vreunul dintre voi ar fi fost într-o stare adecvată, v-ar fi cunoscut deja. Se pare, dragul meu prieten, că Lether este în război.

— Tiste Edur?

'Într-adevar.'

'Perfect!' lătră Shand, lovind cu pumnul pe desktop. „Lovim acum şi totul se va prăbuşi!”

— Probabil, spuse Tehol. – Şi, de asemenea, dezastruos. Vrei ca

regele Edur să mărşăluiască şi să ardă totul până la pământ?

'De ce nu? Oricum, totul este corupt!

— Pentru că, Shand, oricât de rău este – şi suntem cu toţii de acord că este rău – lucrurile se pot înrăutăţi mult. Dacă, de exemplu, Tiste Edur câştigă acest război.

— Stai, Tehol! Planul era să provoace un colaps. Dar acum te întorci la asta. Trebuie să fii un prost să crezi că Edur ar câştiga acest război fără ajutorul nostru. Nimeni nu câştigă împotriva lui Lether. N-am avut niciodată, nu o va face niciodată. Dar dacă lovim acum. . .'

— Foarte bine, Shand. Pentru mine însă, nu sunt convins că Edur se va dovedi cuceritori ideali. Cum spuneam, ce îi împiedică să pună pe toţi Letherii la sabie, înrobindu-i pe toţi? Ce îi împiedică să distrugă fiecare oraş, fiecare oraş, fiecare sat? Un lucru este să doborâţi o economie şi să declanşaţi un fel de reformă, reconfigurare a valorilor şi toate astea. Este cu totul altceva să acţionezi într-un mod care să-i expună pe Letherii la genocid.'

'De ce?' întrebă Rissarh. – Nu au ezitat să comită propriul genocid, nu-i aşa? Câte sate din Tarthenal au fost arse până la pământ? Câţi copii ai lui Nerek şi Faraed au fost scuipaţi pe suliţe, câţi au fost târâţi în sclavie?

— Atunci ai coborî la nivelul lor, Rissarh? De ce să emulaţi cele mai rele comportamente ale unei culturi, când tocmai acele comportamente te umplu de groază? Repulsie faţă de bebeluşii scuipat pe suliţe, aşa că aţi face acelaşi lucru în schimb? S-a uitat la fiecare dintre ei pe rând, dar nu au răspuns. Tehol îşi trecu o mână prin păr. – Luaţi în considerare contrariul. O situaţie ipotetică, dacă vreţi. Letheras declară un război în numele libertăţii şi, prin urmare, ar afirma dreptul la un nivel înalt moral. Cum ai răspunde?

— Cu dezgust, spuse Hejun, reaprinzându-şi pipa, faţa dispărând în spatele norilor albaştri.

'De ce?'

— Pentru că nu ei doresc libertatea, nici genul de libertate care serveşte oamenilor în cauză. în schimb, este libertatea intereselor de

regel
e
afaceri Letherii de a profita de pe urma acelor oameni.'

— Şi dacă acţionează pentru a preveni genocidul şi tirania, Hejun?

„Atunci, nicio bază morală, pentru că şi-au comis propriile acte de genocid. în ceea ce priveşte tirania, tiraniile sunt condamnabile pentru Letherii doar atunci când aceştia nu funcţionează în complicitate cu interesele de afaceri ale Letherilor. Şi, prin această definiţie, îşi fac pretenţiile de onoare suspecte pentru toţi ceilalţi.

— Toate foarte bine. Acum, am luat în considerare fiecare dintre aceste argumente. Şi puteam concluziona doar un singur lucru: Letherii, în situaţia aceea, sunt blestemaţi dacă o fac şi blestemaţi dacă nu. Cu alte cuvinte, problema este una a încrederii. în trecut se află dovezile care duc la neîncredere. în prezent pot fi văzute eforturi de redobândire a încrederii, în timp ce în viitor se aşteaptă dovada unuia sau celuilalt.

— Aceasta este o situaţie ipotetică, Tehol, spuse Shand obosit. 'Ce vrei să spui?'

„Ideea mea este că nimic nu este atât de simplu pe cât ar putea părea la început. Iar paradigmele se schimbă rareori printr-un act de voinţă. Ele se schimbă ca o consecinţă a haosului, în poticnirea peste un prag, şi tot ceea ce este cel mai condamnabil în natura noastră aşteaptă în aripi, dornici să invadeze şi să dea astfel formă refacerii ordinii. Fiecare dintre noi ţine să fim atenţi.

— Despre ce, pe numele Errantului, vorbeşti? întrebă Shand. – Ceea ce spun, Shand, este
că nu putem, în bună conştiinţă, să declanşăm a

prăbuşirea economiei Letherii chiar acum. Nu până când vom stabili cum se va desfăşura acest război.

„Conştiinţă bună? Cui îi pasă de asta? Motivul nostru a fost *răzbunarea.* Letherii sunt gata să anihileze încă un alt popor. Şi vreau să *le iau!*

— Nu-l lăsa pe Tiste Edur încă, Shand. Prioritatea noastră în acest moment trebuie să fie evacuarea secretă a Nerek, Faraed şi Tarthenal, sărace şi îndatorate. în insule. Spre insulele mele. Restul poate aştepta, ar trebui să aştepte şi va aştepta. Până când spun contrariul.

— Ne trădezi.

regel
e. 'Nu, nu sunt. Nici nu am pe gânduri secunde. Nu sunt orb faţă de motivele subiacente ale lăcomiei pe care se întemeiază civilizaţia mea, pentru toate pretenţiile sale de destin drept şi integritate de neatins.

„Ce te face să crezi”, a întrebat Hejun, „Tiste Edur ar putea reuşi acolo unde toţi ceilalţi au eşuat?”

'A reuşi? Cuvântul ăsta mă nelinişteşte. S-ar putea dovedi un inamic dificil şi uneori devastator? Cred că o vor face. Civilizaţia lor este veche, Flejun. Mult mai vechi decât al nostru. Epoca lor de aur a fost demult, de mult. Ei există acum într-o stare de frică, văzând influenţa şi impunerea materială a lui Letheras ca pe o ameninţare, ca pe un fel de război neoficial al culturilor. Pentru Edur, Lether este o otravă, o influenţă corupătoare şi ca reacţie la aceasta

regel
e.
Edur au devenit un popor înrădăcinat şi belicos. Dezgustaţi de ceea ce văd în faţa lor, au întors spatele şi visează doar la ceea ce stătea în spatele lor. Ei visează la o întoarcere la gloriile trecute. Chiar dacă Letherii ar oferi o mână de ajutor, ei ar vedea-o ca pe o invitaţie de a se preda, iar mândria lor nu le va permite asta. Sau, dimpotrivă, acea mână reprezintă un atac asupra a tot ceea ce le este drag şi aşa o vor tăia şi vor dansa în sânge. Cel mai rău scenariu pe care mi-l pot imagina, pentru Edur, este dacă vor câştiga acest război. Dacă ne cuceresc cumva şi devin ocupanţi.

„Nu se va întâmpla, şi dacă s-a întâmplat? Mai rău nu puteau fi.

Tehol l-a studiat pe Hejun pentru scurt timp, apoi a ridicat din umeri. „Toate acestea aşteaptă rezolvarea. între timp, rămâneţi vigilenţi. Mai sunt lucruri care trebuie făcute. Ce sa întâmplat cu mama aceea Nerek şi cu copiii ei pe care ţi i-am trimis?

— Le-am expediat pe insule, spuse Shand. – Au mâncat mai mult decât a gătit ea. A inceput sa se ingrase. Totul a fost foarte trist.

— Ei bine, e târziu şi mi-e foame, aşa că îmi voi lua concediu acum. – Dar Ublala? întrebă Rissarh. 'Ce spui despre el?'

— îl vrem înapoi.

— Prea târziu, mă tem. Asta se întâmplă când nu te angajezi.

Tehol şi-a făcut repede drum.

Mergând pe străzile liniştite înapoi la locuinţa lui, Tehol s-a gândit la cuvintele sale anterioare. Trebuia să recunoască în sinea lui că era tulburat. Exista suficient mister în unele dintre zvonuri pentru a sugera că războiul iminent nu va fi ca toţi ceilalţi pe care le-au purtat Letherii. O ciocnire de voinţe şi dorinţe, iar sub ea o mulţime de presupuneri dubioase şi sentimente suspecte. Numai în asta, cu nimic diferit de orice alt război. Dar în acest caz, rezultatul a fost departe de a fi sigur şi chiar şi noţiunea de victorie părea confuză şi evazivă.

A trecut prin Buri Square şi a ajuns la intrarea în zona de depozitare a depozitului, dincolo de care era aleea care ducea spre casa lui. Făcându-şi o pauză pentru a-şi ridica mânecile răsucite şi a-şi strânge pantalonii, se încruntă. Pierdea în greutate? Greu de ştiut. Lâna întinsă, până la urmă.

O siluetă a păşit din umbrele din apropiere ale gurii unei alei. 'Ai intarziát.'

regel
e. Tehol tresări, apoi spuse: – Pentru ce?
Shurq Elalle ajunse la doi paşi de el. 'Eu am aşteptat. Bugg a făcut supă. Unde ai fost?'

— Ce faci afară? întrebă Tehol. – Ar trebui să fii ascuns chiar acum. Asta e periculos-'

— Trebuia să vorbesc cu tine, a întrerupt ea.
Este vorba despre Harlest. 'Ce spui despre el?'

„îşi vrea dinţii şi ghearele ascuţite. Este tot ce auzim vreodată. Colţi şi gheare, colţi şi gheare. Ne-am săturat. Unde este Selush? De ce nu ai făcut aranjamente? Ne trataţi ca pe cadavre, dar chiar şi morţii au nevoi, ştiţi.

— Ei bine, nu, nu ştiam asta. în orice caz, spune-i lui Harlest că Selush lucrează la asta, probabil chiar acum. Urmează soluţii clare.

— Nu mă face să râd.

— îmi pare rău. Ai nevoie de o reumplere?

'O ce?'

— Ei bine, mai multe ierburi şi alte chestii, vreau să spun.
'Nu ştiu. sunt eu? Miros sau ceva? 'Nu. Numai de lucruri dulci,
Shurq. Te asigur.'

— Sunt mai puţin inspirat de asigurările tale pe măsură ce timpul trece, Tehol Beddict. – Ce lucru groaznic de spus! Ne-am împiedicat încă? – Când se întoarce Gerun Eberict?

— în curând, se dovedeşte. Lucrurile ar trebui să devină incitante atunci.

„Sunt capabil să mă entuziasmez în ceea ce priveşte un singur lucru şi un singur lucru, iar asta nu are nimic de-a face cu Gerun Eberict. Totuşi, vreau să fur din nou. Orice, de la oricine. îndreptaţi-mă într-o direcţie. Orice direcţie.

— Ei bine, există, desigur, Depozitul de taxe. Dar asta e inexpugnabil, evident. Sau, să vedem, bolţile regale, dar din nou, imposibil.

regel
e. — Taxele. Da, asta sună provocator.

— Nu vei reuşi, Shurq. Nimeni nu a făcut-o vreodată, şi asta include Green Pig, care a fost un vrăjitor aproape de a rivaliza cu Ceda însuşi...

„Am cunoscut Green Pig. A suferit de exces de încredere. „Şi ca rezultat a fost ruptă mădular de membru”.

— Ce vrei să fie furat din Depozitul de taxe?

„Shurq...”

'Ce?'

Tehol aruncă o privire în jur. 'în regulă. Vreau să aflu care creditor deţine cea mai mare datorie regală. Regele s-a împrumutat prodigios şi nu doar pentru a finanţa Domiciliul Etern. Deci, cine şi cât. Acelaşi lucru pentru regina Janall. Şi orice a făcut ea în numele fiului ei.

'Asta-i tot? Fara aur? Fără diamante?

'Asta e corect. Fără aur, diamante şi nicio dovadă că a fost vreodată cineva acolo.

'Pot sa fac asta.'

— Nu, nu poţi. Vei fi prins. Şi dezmembrat. – Oh,

asta o să doară.

— Poate că nu, dar se va dovedi incomod.

— Nu voi fi prins, Tehol Beddict. Acum, ce ai vrut de la bolţile

regale?

— Un număr.

— Vrei să ştii starea actuală a trezoreriei. 'Da.'

'Pot sa fac asta.'

— Nu, nu poţi.

'De ce nu?'

regel
e.

— Pentru că până atunci vei fi dezmembrat.

„Astfel, permiţându-mi să alunec în locuri în care altfel nu m-aş potrivi”. – Shurq, îţi iau şi ei capul, ştii. Este ultimul lucru pe care îl fac. 'într-adevăr? Asta e barbar.

— După cum am spus, ai fi foarte deranjat.

— Aş face asta. Ei bine, mă voi strădui să fiu atent. Reţineţi, chiar şi un cap poate conta.

— Ce ai vrea să fac, să intru şi să-ţi arunc capul în bolţi? Legat de o frânghie ca să te pot scoate din nou când ai terminat?

— Sună oarecum problematic.

— Da, nu-i aşa?

— Nu poţi să plănuieşti ceva mai bun decât atât, Tehol Beddict? Credinţa mea în tine scade rapid.

— Nu pot fi ajutat, presupun. Ce am auzit că ai cumpărat o navă maritimă?

— Acesta trebuia să fie un secret. Bugg a spus că nu va spune...

— Nu a făcut-o. Am propriile mele surse de informaţii, mai ales când proprietarul vasului tocmai vândut se întâmplă să fiu eu. Indirect, desigur.

'în regulă. Eu, Ublala şi Harlest, vrem să fim piraţi. – Nu mă face să râd, Shurq. – Acum eşti crudă.

— îmi pare rău. Piraţii, zici tu. Ei bine, toţi trei sunteţi foarte greu de înecat. S-ar putea să funcţioneze la asta.

— încrederea şi dorinţa ta mă copleşesc.

— Şi când ai de gând să te angajezi în această nouă afacere? – Când ai terminat cu noi, desigur.

Tehol îşi ridică din nou pantalonii. – încă o conversaţie edificatoare cu tine, Shurq. Acum, miros ceva care ar putea fi supă şi trebuie să te întorci la cripta ta.

— Uneori chiar te urăsc.

regel
e.

O conduse de mână în jos pe treptele superficiale, prăbuşite. îi plăceau aceste călătorii, deşi locurile pe care o ducea erau ciudate şi des. . .

deranjant. De data aceasta, au coborât o piramidă în trepte inversată – cel puţin aşa a numit-o el. Patru laturi către groapa imensă, canalizată, iar la bază era un mic pătrat de întuneric.

Aerul era suficient de umed încât să-i lase picături pe braţele goale. Departe deasupra capului, cerul era alb şi fără formă. Nu ştia dacă era cald – amintirile unor astfel de senzaţii începuseră să se estompeze, împreună cu atâtea alte lucruri.

Ajunseră la baza gropii şi ea ridică privirea la silueta înaltă şi palidă de lângă ea. Faţa lui devenea din ce în ce mai vizibilă, mai puţin neclară. Părea frumos, dar greu. – îmi pare rău, spuse ea după o clipă, că te-a prins de glezne.

— Toţi avem poverile noastre, Kettle.

'Unde suntem?'

— Nu ai nicio recunoaştere a acestui loc? 'Nu. Poate.'

— Atunci, să continuăm în jos.

în întuneric, trei trepte până la un palier, apoi o scară în spirală de piatră neagră.

— De tot, a spus Kettle, chicotind.

La scurt timp mai târziu, ajunseră la capăt, scările dându-se spre o cameră întinsă, cu tavan înalt. întunericul nu era un obstacol pentru Kettle şi nici, bănuia ea, pentru tovarăşul ei. Ea văzu o movilă zdrenţuită îngrămădită de peretele din dreapta lor şi a făcut să se îndrepte spre ea, dar mâna lui o trase înapoi.

— Nu, fată. Nu acolo.'

El a condus-o în schimb direct înainte. Trei uşi, fiecare arcuită elaborat şi încadrată cu impresii inverse ale coloanelor. între ele, pereţii afişau imagini adânc sculptate.

„După cum puteţi vedea”, a spus el, „există o inversare a perspectivei. Ceea ce este cel mai aproape este sculptat cel mai

regel
e.
adânc. Toate acestea au o semnificaţie.

'Unde suntem?'

„Pentru a obţine pacea, distrugerea este adusă. Pentru a oferi darul libertăţii, cineva promite închisoarea veşnică. Adjudecarea evită nevoia de justiţie. Aceasta este o îmbrăţişare studiată, deliberată, a opoziţiei diametrale. Este o credinţă în echilibru, o credinţă afirmată cu convingerea de religie. Dar în acest caz, dovada puterii unui zeu nu constă în cauză, ci în efect. în consecinţă, în această lume şi în toate celelalte, dovada se realizează prin acţiune şi, prin urmare, toată acţiunea – inclusiv actul de a alege inacţiunea – este în mod inerent morală. Nicio faptă nu stă în afara contextului moral. în acelaşi timp, actul cel mai perfect din punct de vedere moral este cel luat în opoziţie cu ceea ce s-a întâmplat înainte.'

— Cum arată camerele prin acele deschideri?

„în această civilizaţie, a continuat el, cetăţenii ei erau obligaţi să facă acte de cea mai mare sălbăticie. Au fost construite oraşe vaste sub suprafaţa lumii. Fiecare cameră, fiecare clădire, asamblată ca expresie fizică a calităţii absenţei. Rocă solidă asortată de spaţiul gol. Din aceste locuri, unde nu locuiau, ci pur şi simplu s-au adunat, şi-au pornit spre echilibru.'

Se părea că nu o va conduce prin niciuna dintre uşi, aşa că şi-a concentrat atenţia asupra imaginilor. – Nu există feţe.

— Opusul identităţii, da, Kettle.

— Corpurile arată ciudat.

— Unic din punct de vedere fizic. în unele privinţe, mai primitiv, dar, în consecinţă, mai puţin.
. . specializate, şi deci mai puţin constrânse. Profund longeviv, cu atât mai mult
decât orice altă specie. Foarte greu de ucis şi, trebuie spus, *trebuiau* ucişi. Sau aşa a fost concluzia la care sa ajuns după orice iniţială întâlnire cu ei. De cele mai multe ori. Au făcut o alianţă ocazională. Cu Jaghut, de exemplu. Dar aceasta a fost încă o tactică menită să reafirme echilibrul şi, în cele din urmă, a eşuat. La fel ca întreaga civilizaţie.

Kettle se întoarse pentru a studia acel morman îndepărtat de . . .

regel
e
ceva. – Astea sunt cadavre, nu-i aşa?

'Oase. Resturi de haine, hamurile pe care le purtau. – Cine i-a ucis?

— Trebuia să înţelegi, Kettle. Cel din tine trebuie să înţeleagă. Infirmarea mea a credinţei Forkrul Assail în echilibru este absolută. Nu este că sunt orb la modul în care forţa este vreodată contracarată, modul în care lumea naturală se întinde spre echilibru. Dar în această străduinţă nu văd nicio dovadă a puterii unui zeu; Nu văd nicio mână călăuzitoare în spatele unor astfel de forţe. Şi, chiar dacă ar exista unul dintre acestea, nu văd nicio legătură evidentă cu acţiunile unui popor auto-ales pentru care haosul este singurul răspuns raţional la ordine. Haosul nu are nevoie de aliaţi, pentru că locuieşte ca o otravă în fiecare dintre noi. Singura luptă relevantă pentru echilibru pe care o recunosc este aceea din interiorul nostru. Externalizarea ei presupune perfecţiunea interioară, că lupta internă s-a încheiat, victoria obţinută.'

— Tu i-ai ucis.

— Aceştia de aici, da. în rest, nu. Am ajuns prea târziu şi libertatea mea prea scurtă pentru asta. în orice caz, dar câteva enclave au rămas până atunci. Rudele mele draconice s-au ocupat de această sarcină, deoarece nicio altă entitate nu deţinea puterea necesară. După cum am spus, erau al naibii de greu de ucis.

Kettle ridică din umeri şi ea îl auzi oftând.

— Sunt locuri, fetiţă, unde rămâne Forkrul Assail. închis în cea mai mare parte, dar mereu neliniştit. Şi mai deranjant, în multe dintre acele locuri sunt adoraţi de muritori greşiţi. Ezită, apoi spuse: – Nu ai idee, Kettle, de extremitatea în care se afla turnul Azath. Să fi ales un suflet
ca al tău era ca şi cum ai ajunge în inima taberei inamice. Mă
întreb dacă, în ultimele sale momente, a cunoscut regretul. îndoieli. Mama ştie, eu ştiu.

— Ce este acest suflet despre care vorbeşti?

— Poate că a căutat să folosească puterea sufletului fără a o trezi pe deplin. Nu vom şti niciodată. Dar acum eşti liber în lume. Concepută pentru a lupta ca soldat în războiul împotriva haosului. Poate acel conflict fundamental din tine să fie împăcat? Sufletul

regele tău, fată? Este Forkrul Assail.'

— Deci m-ai adus acasă?

Mâna lui şi-a trădat tresărirea bruscă. – Ai fost şi un copil uman muritor, cândva. Şi există un mister în asta. Cine te-a născut? Cine ţi-a luat viaţa şi de ce? Toate acestea au fost pregătite pentru ca cadavrul tău să găzduiască sufletul Assail? Dacă acesta este cazul, atunci turnul Azath fie a fost înşelat de cineva capabil să comunice cu el, fie nu a avut, de fapt, nimic de-a face cu crearea ta aşa cum eşti acum. Dar asta nu are sens – de ce m-ar minţi Azath?

— Spunea că eşti periculos.

A tăcut o vreme. Apoi, „Ah, trebuie să mă omori după ce le-am învins pe celelalte creaturi înmormântate?”

— Turnul este mort, spuse Kettle. – Nu trebuie să fac nimic din ce mi-a spus.

Da? Ea a ridicat privirea şi l-a găsit studiind-o.

— Ce cale vei alege, copile?

Ea a zâmbit. 'Calea ta. Dacă nu eşti rău. Voi fi foarte supărat dacă eşti rău.

— Sunt mulţumit, Kettle. Cel mai bine este să stai aproape de mine presupunând că reuşim în ceea ce trebuie să facem.

'Am înţeles. Poate că trebuie să mă distrugi. 'Da. Dacă pot.'

Făcu un semn cu mâna liberă spre mormanul de oase. – Nu cred că vei avea prea multe probleme.

— Să sperăm că nu se ajunge la asta. Să sperăm că sufletul din tine nu se trezeşte complet.

— Nu va fi. De aceea, nimic din toate astea nu contează. – Ce te face atât de sigur, Kettle? – Turnul mi-a spus.

'A făcut? Ce ţi-a spus? încercaţi să vă amintiţi cuvintele exacte.

regel
e. „Nu a vorbit niciodată cu cuvinte. Mi-a arătat doar lucruri. Corpul meu, tot înfăşurat. Oamenii plângeau. Dar puteam vedea prin tifon. M-am trezit. Vedeam totul cu două seturi de ochi. A fost foarte ciudat. Unul aşezat în spatele ambalajelor, celălalt în apropiere.

— Ce altceva ţi-a mai arătat Azath?

— Ochii ăia din afară. Mai erau cinci. Stăteam în stradă şi ne uitam la familia purtând cadavrul. Corpul meu. Şase dintre noi. Am mers mult din cauza viselor. Eram în oraş de săptămâni, aşteptând ca Azath să aleagă pe cineva. Dar nu eram la fel cu ceilalţi cinci, deşi eram aici din acelaşi motiv şi călătorisem împreună. Erau vrăjitoare Nerek şi mă pregătiseră. Eu pe dinafară şi eu totul înfăşurat.

— Tu din afară, Kettle, ai fost un copil?

'Oh nu. Eram înalt. Nu la fel de înalt ca tine. Şi a trebuit să-mi port gluga sus, ca nimeni să nu poată vedea cât de diferit sunt. Aş fi venit de foarte departe. Am mers, când eram tânăr, pe nisipuri fierbinţi – nisipurile care acopereau Primul Imperiu. Orice ar fi aia.'

„Cum ţi-au numit vrăjitoarele Nerek? Ai avut un nume?

'Nu.'

'Un titlu?'

Ea a ridicat din umeri. – Am uitat toate astea. M-au numit Cel Fără Nume. Este acest lucru important?

— Cred că este, Kettle. Deşi nu sunt sigur în ce fel. O mare parte din acest tărâm îmi rămâne necunoscut. Era foarte tânăr când am fost închis. Eşti sigur că acest „Un fără nume” a fost un titlu real? Nu doar ceva folosit de Nerek pentru că nu ştiau numele tău adevărat?

— A fost un titlu. Au spus că am fost pregătit încă de la naştere. Că am fost un adevărat copil al lui Eres. Şi că eu am fost răspunsul la a şaptea închidere, pentru că aveam sângele rudelor. „Sângele rudelor”. Ce au vrut să spună cu asta?

„Când voi fi în sfârşit liber”, a spus el cu o voce care dezvăluie încordarea, „voi putea să te ating fizic, Kettle. Degetele mele pe fruntea ta. Şi atunci voi primi răspunsul tău.

regel
e. — Bănuiesc că această Eres a fost mama mea adevărată.

'Da.

— Şi în curând vei şti cine este tatăl meu. – îi voi cunoaşte sângele, da. Cel puţin.' — Mă întreb dacă mai este în viaţă.

— Ştiind cum joacă Eres, fetiţă, s-ar putea să nu fie încă tatăl tău. Ea rătăceşte în timp, Kettle, într-un mod pe care nimeni altcineva nu îl poate înţelege, cu atât mai puţin să-l emuleze. Şi aceasta este foarte mult lumea ei. Ea este foc care nu moare niciodată.' Făcu o pauză, apoi spuse: „Ea va alege – sau a ales – cu mare deliberare. Tatăl tău a fost, este sau va fi cineva de mare importanţă.

— Deci câte suflete sunt în mine?

— Doi, împărţind carnea şi osul unui cadavru de copil. Fără, va trebui să găsim o modalitate de a te scoate din acel cadavru, în cele din urmă.

'De ce?'

— Pentru că meriţi ceva mai bun.

'Vreau sa ma intorc. Mă iei înapoi acum?

— Am renuntat la eel în sine, spuse Bugg, scoţând supa. – Este încă prea greu.

— Cu toate acestea, dragul meu servitor, miroase minunat.

— Ăsta ar fi vinul. Prin amabilitatea investigatorului-şef Rucket, a cărui solicitare pentru o întâlnire cu dvs. a fost în scopuri care nu erau complet profesionale.

— Şi cum te-ai descurcat în numele meu?

— M-am asigurat că interesul ei pentru tine s-a adâncit doar,

stăpâne.

— Prin contrast?

regel
e.
'Într-adevar.'

— Ei bine, este un lucru bun? Adică, e destul de

înspăimântătoare.

— Nu ştii jumătate. Chiar şi aşa, ea este excepţional de

inteligentă.
— Oh, asta nu-mi place deloc, Bugg. Ştii, gust ceva

cu gust de peşte. Un indiciu, oricum. Cât de uscată a fost
această anghilă pe care ai găsit-o?

Servitorul a sondat cu oala sa si a ridicat obiectul amintit la vedere. Negru, încreţit şi nu chiar atât de moale pe cât ar fi trebuit să fie.
Tehol se aplecă mai aproape şi îl studie o clipă. 'Bugg. .
.' 'Da domnule?'

— Asta e talpa unei sandale.

'Este? Oh. Mă întrebam de ce era mai plat la un capăt decât celălalt. Tehol se linişti şi mai luă o înghiţitură. —încă peşte, totuşi. S-ar putea presupune că purtătorul, fiind în piaţa de peşte, a călcat pe o anghilă, înainte de

pierderea tălpii sale.'

— Sunt uşor deranjat de gândul la ce altceva ar fi putut interveni.
„Există într-adevăr complexităţi la nivelul gurii, sugerând o istorie variată şi lungă. Acum, cum a fost ziua ta şi seara următoare?
— Fără evenimente. Rucket mă informează că Gerun Eberict a ucis aproximativ trei mii de cetăţeni anul acesta.

'Trei mii? Asta pare oarecum excesiv. – Aşa credeam şi eu, stăpâne. Mai multă supă?

'Da mulţumesc. Deci, care este problema lui, crezi?
— Al lui Gerun? Un gust pentru sânge, aş paria.

'Simplu ca buna ziua? Cât de flagrant. Va trebui să facem ceva în privinţa asta, cred.

— Şi cum a fost ziua şi seara ta, stăpâne?
'Ocupat. Epuizant, chiar. – Ai fost pe

regel
e. acoperiş?

— Da, mai ales. Deşi, din câte îmi amintesc, am venit aici o dată. Numi amintesc de ce. Sau, mai degrabă, nu puteam la momentul respectiv, aşa că m-am dus înapoi.

Bugg îşi înclină capul. – Cineva se apropie de uşa noastră. Sunetul cizmelor pe alee, şoapta slabă a armurii.

— Fratele meu, aş risca, spuse Tehol, apoi, întorcându-se spre pragul cu perdele, ridică vocea. – Brys, intră.

Spânzurătorul a fost dat la o parte şi Brys a intrat. – Ei bine, acesta este un miros interesant, spuse el.

— Supă de tălpi, spuse Tehol. 'Doriţi nişte?'

'Nu, mulţumesc. Am mancat deja, fiind bine dupa al doilea clopoţel. Am încredere că ai auzit zvonurile.

'Războiul?'

'Da.'

— Nu am auzit aproape nimic, spuse Tehol.

Brys ezită, aruncând o privire către Bugg, apoi oftă. – A apărut un nou împărat care să conducă Tiste Edur. Tehol, Huli şi-a jurat credinţă

faţă de el.

— Acum, asta este într-adevăr regretabil.

— în consecinţă, eşti în pericol.

Arestare?'

— Nu, mai probabil asasinat. Totul în numele patriotismului.

Tehol îşi puse castronul jos. —îmi vine prin minte, Brys, că eşti mai expus riscului decât mine.

— Sunt bine păzit, frate, în timp ce tu nu eşti.

'Prostii! îl am pe Bugg!

Servitorul ridică privirea la Brys cu un zâmbet blând.

— Tehol, nu este timpul pentru glume...

regel
e.
„Bugg îi deranjează asta!”

'Fac?'

'Păi, nu-i aşa? Aş fi, dacă aş fi în locul tău... – Se
pare că tocmai ai fost.

— Atunci îmi cer scuze că te-am făcut să vorbeşti
pe nedrept. —Vorbesc în numele tău, stăpâne,
accept. – Eşti plin de uşurare...

— Vreţi să opriţi! strigă Brys, ridicând mâinile. începu să se plimbe prin micile limite ale încăperii. „Ameninţarea este foarte reală. Agenţii reginei nu vor ezita. Sunteţi amândoi în pericol foarte grav.
— Dar cum va schimba uciderea mea faptul că Huli ne-a părăsit patria?

— Nu va fi, desigur. Dar istoria ta, Tehol, te face un om urât. Investiţiile reginei au suferit datorită ţie şi nu e genul care să ierte şi să uite.

— Ei bine, ce sugerezi, Brys?

— Nu mai dormi pe acoperiş, unul. Lasă-mă să angajez câţiva
bodyguarzi... – Câţiva? La câţi te gândeşti? – Cel puţin patru.

'Unu.'

'Unu?'

'Unu. Nu mai mult de atât. Ştii cât de mult nu-mi plac mulţimile,
Brys. „Mulţime? Nu ţi-au plăcut niciodată mulţimile,
Tehol. 'Fac acum.'

Brys se încruntă, apoi oftă. 'în regulă. Unu.' – Şi asta te va face
fericit, atunci? Excelent... – Nu
mai dormi pe acoperişul tău.

— Mă tem, frate, că nu va fi posibil. 'De ce
nu?'

Tehol făcu un gest. 'Uită-te la locul ăsta! E dezordine! în plus, Bugg sforăie. Şi nici nu vorbim de sforăit uşor. Imaginaţi-vă că sunteţi înlănţuit de podeaua unei peşteri, cu valul care se prăbuşeşte, mai

regel
e
tare, mai tare, mai tare...

— Am în minte trei gardieni, toţi fraţi, spuse Brys, care se pot scrie unul pe altul. Prin urmare, cineva va fi mereu cu tine, chiar şi atunci când dormi pe acoperişul tău.

— Atâta timp cât ei nu sforăie...

— Nu vor dormi, Tehol! Vor sta de pază!

'în regulă. Calma. Accept, nu? Acum, ce-ai zice de nişte supă, doar ca să te ajute până îţi întrerupi postul?

Brys aruncă o privire spre oală. – E vin în el, nu-i
aşa? 'Într-adevar. Doar cei mai buni, la fel. 'Amenda.
O jumătate de castron.

Tehol şi Bugg au schimbat zâmbete încântate.

Capitolul cincisprezece

Sticlă neagră stă între noi Faţa subţire a alterităţii

Ridicat în diferenţă Aceste lumi frate Nu poţi

ajunge prin

Sau străpunge această nuanţă atât de distinctă

Ca să ne facă de nerecunoscut

Chiar şi în reflecţie

Sticla neagră stă

Şi asta este mai mult decât toate

Şi cea dintre noi

Bâjbâie, dar nu găseşte niciodată

Concentrare sau chiar sens

între noi se pierde mereu

regel
e.
în acea barieră a întunericului

Când spatele sunt întoarse

Şi nu facem altceva decât să refuzăm

înfruntându-ne pe noi înşine.

P REFATA LA *N EREK ABSOLUŢIE_* M

YRKAS P READICT

Lumina şi căldura se ridicau în valuri din stâncă, învârtindu-se fără părere de rău de-a lungul căii înguste. Wraithurile fugiseră în crăpături şi fisuri şi se înghesuiseră acolo acum, ca liliecii care aşteaptă amurgul. Seren Pedac se opri să-l aştepte pe Buruk. îşi lăsă rucsacul jos, apoi trase de căptuşeala matlasată, umedă de transpiraţie, de sub armura ei, simţind că i se desprinde de pe spate ca pe piele. Ea a fost purtând mai puţin de jumătate din trusa ei, restul legat de rucsac, şi totuşi a târât pe ea după urcarea lungă până la vârful trecătoarei.

Nu auzea nimic de dincolo de creasta la douăzeci de paşi în spatele ei şi se gândi să se întoarcă să-şi verifice încărcarea. Apoi, vag, au venit un blestem, apoi sunete de zgomot.

Bietul om.

Fuseseră urmăriţi de wraith pe tot drumul. Creaturile fantomatice au făcut chiar aerul agitat şi agitat. Somnul era dificil, iar mişcarea constantă care flutura în vederea lor periferică, foşnetul şoptit prin taberele lor, le lăsau nervii cruzi şi epuizaţi.

S-a uitat o clipă la soarele de la amiază, apoi şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi a mers câţiva paşi înainte pe potecă. Erau aproape în afara teritoriului Edur. încă o mie de paşi. După aceea, o altă zi de coborâre la râu. Fără vagoane, ei ar putea atunci să închirieze o barcă fluvială pentru a le duce restul drumului până la Trate. încă o zi pentru asta.

Şi apoi? Mă va ţine în continuare de contract? Părea inutil, aşa că ea presupuse că el o va elibera pur şi simplu, cel puţin pe durata războiului, iar ea va fi liberă să se întoarcă în Letheras. Dar Buruk cel

regel
e.
Pale nu spusese nimic despre asta. De fapt, nu spusese mare lucru de când plecase din satul Hiroth.

Ea se întoarse în timp ce el urca pe întinderea plată a vârfului, îmbrăcaţi în praf şi dâre de sudoare, sub ele o faţă şi un gât adânc înroşiţi. Seren se întoarse spre el. – Ne vom odihni aici o vreme.

A tuşit, apoi a întrebat: „De ce?” Cuvântul era un mârâit
vicios. – Pentru că avem nevoie, Buruk.

Tu nu. Şi de ce să vorbeşti pentru mine? Sunt bine, achizitor. Doar du-ne la râu.

Haina ei ţinea atât bunurile, cât şi proviziile. Ea tăiase un puieţ şi-l tăiase ca să-i servească drept baston, şi asta era tot ce purta. Hainele lui cândva frumoase erau zdrenţuite, jambierele rupte de pietre ascuţite. Stătea în faţa ei, şuierând, aplecat şi sprijinindu-se greu de băţ. – Vreau să mă odihnesc, Buruk, spuse ea după o clipă. – Poţi să faci ce vrei.

— Nu suport să fiu urmărit! ţipă brusc negustorul. 'Mereu privind! Umbrele alea naibii! Nu mai!' Cu asta trecu pe lângă ea

Seren s-a întors la rucsacul ei şi l-a pus din nou peste umeri. Un sentiment pe care l-ar putea împărtăşi lui Buruk: cu cât această călătorie se termina mai devreme, cu atât mai bine. Ea a pornit în urma lui.

La o duzină de paşi şi ea ajunse lângă el. Apoi a trecut.

Când Seren a ajuns la luminişul unde se conveniseră graniţele în urmă cu peste un secol, Buruk cel Pale era din nou dispărut undeva, pe traseu. S-a oprit, şi-a aruncat rucsacul în jos şi s-a îndreptat spre peretele pur de piatră neagră lustruită, amintindu-şi când atinsese ultima dată suprafaţa aceea ciudată – şi ciudat de primitoare.

Unele mistere nu aveau să se dezvăluie, în timp ce altele au fost îndepărtate de circumstanţe grele sau de un proiect mortal, pentru a dezvălui adevăruri în cea mai mare parte sordide.

Şi-a pus mâinile pe piatra caldă şi sticloasă şi a simţit ceva asemănător cu vindecarea. Dincolo, figuri în mişcare neîncetată, fără să-i acorde nicio atenţie. *Preferabil spionării nesfârşite a wraithurilor.* Şi asta a fost aşa cum fusese întotdeauna. Seren şi-a aşezat fruntea

regel
e.
de perete, închizând ochii.

Şi am auzit şoapte.

O rudă lingvistică cu Tiste Edur. S-a chinuit să traducă. Atunci s-a găsit sensul.

'— când cel ce porunceşte nu poate fi atacat. Nu poate fi învins. Şi acum se hrăneşte cu furia noastră. Suferinţa noastră. – Dintre cei trei, unul se va întoarce. Mântuirea noastră ...

Prost. Din fiecare moarte puterea înfloreşte din nou. Victoria este imposibilă. „Nu este loc pentru noi. Noi doar servim. Noi doar sângerăm teroarea şi

începe anihilarea ...

— Şi ale noastre.

— *Da, şi ale noastre.*

— *Crezi că va mai veni? Crede cineva că va mai veni? O va face, sunt sigur de asta. Cu sabia ei strălucitoare. Ea este soarele răsare şi soarele răsărit vine mereu, trimiţându-ne să ne grăbim, făcându-ne bucăţi cu acea lumină ascuţită şi mortală ...*

'— anihilarea ne serveşte bine. Fă din noi cioburi moarte. Pentru a pune capăt acestui lucru ...

— *Cineva este cu noi.*

'OMS?'

— *Un muritor este aici cu noi. Două stăpâne la aceeaşi holdă. Ea este una, şi ea este aici. Ea este aici acum şi ne ascultă cuvintele.*

— *Fură-i mintea!*

— *Ia-i sufletul!*

— *Lasă-ne afară!*

Seren se depărtă de peretele negru. Se clătina, cu mâinile la urechi, clătinând din cap. —Ajunge, gemu ea. – Nu mai mult, te rog. Nu mai.' S-a lăsat în genunchi, a rămas nemişcată în timp ce vocile se stingeau, ţipetele lor diminuându-se. 'Amantă?' ea a şoptit. *Nu sunt amanta nimănui. Doar încă unul reticent. . . iubitor de singurătate. Nici un loc pentru voci, nici un loc pentru scopuri grele. .. incendii aprige.*

Ca Huli, doar cenuşă. Rămăşiţele murdare de posibilităţi. Dar, spre deosebire de bărbatul pe care crezuse cândva că-l iubeşte, ea nu îngenunchease în faţa unei noi icoane pentru certitudine. Fără opţiuni de măsurat ca iluzia soporiferă a unui drog, invitaţia la dependenţă. Nu şi-a dorit stăpâni noi asupra vieţii ei. Nici povara prieteniilor.

O voce cronitoare în spatele ei. 'Ce este în neregula cu tine?'

Ea clătină din cap. – Nimic, Buruk. S-a urcat obosită în picioare. – Am ajuns la graniţă.

— Nu sunt orb, Acquitor.

— Putem merge pe un drum, apoi facem
tabără. – Mă crezi slab, nu?
Ea aruncă o privire spre el. – Eşti bolnav de epuizare, Buruk. La fel şi eu. La ce rost toată această bravada?

Durere bruscă în expresia lui, apoi s-a întors. —îţi voi arăta destul de curând.

— Dar contractul meu?

Nu s-a înfruntat cu ea. 'Terminat. Odată ce ajungem la Trate. Vă exonez de responsabilitate suplimentară.
— Aşa să fie, spuse ea, mergând spre rucsacul ei.

Au făcut un mic foc cu ultimele lor lemne. Se părea că spectrurilor nu le păsa nimic de graniţe, fluturând de-a lungul marginilor luminii pâlpâitoare. Un interes reînnoit, iar Seren a crezut că ştie de ce. Spiritele din zidul de piatră. Acum era marcată.
Stăpâna Holdului. Amantele. Sunt doi şi ei cred că eu sunt unul dintre cei doi. O minciună, o greşeală.

Care Hold?

— Erai tânăr, spuse brusc Buruk, cu ochii în foc. 'Cand te-am văzut prima data.'

— Şi ai fost fericit, Buruk. Ce-i cu asta?

'Fericire. Ah, acum asta e o mască familiară. Adevărat, îl purtam des, pe atunci. Bucură de spionajul meu, de trădările mele neîncetate, de înşelăciunile mele şi de sângele care a apărut iar şi iar pe mâinile mele.

'Despre ce vorbeşti?'

— Datoriile mele, achizitor. O, da, în exterior sunt un comerciant respectat. . . de avere mijlocie.'

— Şi ce eşti tu în adevăr?

— Acolo se îndepărtează visele, Seren Pedac. Acel edificiu prăbuşit în care stima de sine se clătina. Stai, prea frică să te mişti şi priveşti mâinile în mişcare, stricând fiecare vis, fiecare chip al feţei pe care l-ai dori, adevărata faţă a ta, în spatele acelei măşti. Nu este de ajutor să vorbim despre adevăruri.

S-a gândit un timp, apoi s-a îngustat ochii. – Eşti şantajat. El nu a negat, aşa că ea a continuat: „Eşti îndatorat, nu-i aşa?

„Datoriile încep mici. Abia sesizabil. Temporar. Şi astfel, în rambursare, ţi se cere să faci ceva. Ceva josnic, o trădare. Şi apoi, ei te au. Şi eşti din nou îndatorat, în menţinerea secretului, în recunoştinţa ta pentru că nu ai fost demascat în crima ta, care de atunci a crescut. Aşa cum se întâmplă întotdeauna, dacă eşti în posesia unei conştiinţe. A tăcut o clipă, apoi a oftat şi a spus: „îi invidiez pe cei care nu au conştiinţă”.

— Nu poţi să ieşi afară, Buruk?

Nu şi-a ridicat privirea din flăcări. – Bineînţeles că pot, spuse el uşor.

Tonul acela, atât de în contradicţie cu toate celelalte spuse el, o înspăimântă. 'Face

tu . . . inutil, Buruk.

— într-adevăr, aşa se pare, Achitor. Şi mă grăbesc să fac exact asta. El a crescut. 'Timpul de culcare. în jos până la râu, apoi ne putem urmări picioarele dureroase în apa rece, până la Trate.

A rămas trează încă o vreme, prea obosită pentru a se gândi, prea amorţită pentru a simţi frică.

Deasupra focului, scântei şi stelele înotau fără deosebire.

în amurg a doua zi, cei doi călători au ajuns la Kraig's Landing, pentru a găsi cele trei clădiri dărâmate ale sale, înconjurate de corturile unui regiment tabără. Soldaţii erau peste tot, iar la doc era legată o barjă ornamentată, amenajată luxos, deasupra căreia plutea în vântul plictisitor steagul regelui, iar chiar sub el, pe spate, creasta Cedei.

— Există un cadru aici, spuse Buruk în timp ce mergeau pe

poteca spre tabără, prin care trebuiau să treacă pentru a ajunge la cămin şi la andocare.

Ea a dat din cap. – Şi soldaţii sunt aici ca escortă. Nu poate să fi fost deja logodne, nu-i aşa?

El a ridicat din umeri. – Pe mare, poate. Războiul a început, cred.

Seren întinse mâna şi îl opri pe Buruk. – Iată, cei trei.

Negustorul mormăi.

Cele trei siluete în cauză ieşiseră din şirurile de corturi, soldaţii din apropiere păstrându-şi distanţa, dar fixându-şi atenţia asupra lor în timp ce se adunau pentru o clipă, cam la jumătatea distanţei dintre cei doi călători şi tabără.

— Cea în albastru... o recunoşti, Acquitor?

Ea a dat din cap. Nekal Bara, vrăjitoarea rezidentă a lui Trate, a cărei putere era aproape rivală cu cea a lui Ceda. – Bărbatul din stânga ei, în blănuri negre, este Arahathan, comandantul cadrului din batalionul Cold Clay. Pe al treilea nu-l cunosc.

— Enedictal, spuse Buruk. – Omologul lui Arahathan din Batalionul Snakebelt. Vedem în faţa noastră cei trei cei mai puternici magi ai nordului. Ei intenţionează un ritual.

Ea a pornit spre ei.

Achizitor! Nu!'

Ignorându-l pe Buruk, Seren îşi desfăcu rucsacul şi îl aruncă la pământ. Ea captase atenţia celor trei magi. Vizibilă în întuneric, ridicarea batjocoritoare a sprâncenelor a lui Nekal Bara.

'Acquitor Seren Pedac. Errantul îţi zâmbeşte într-adevăr.

— Vei lansa un atac, spuse Seren. – Nu trebuie. – Nu

primim ordine de la tine, spuse Enedictal cu un mârâit. —

Ai de gând să loveşti satele, nu-i aşa?

„Numai cei mai aproape de graniţe”, a spus Nekal Bara, „şi sunt

suficient de departe pentru a ne permite o dezvăluire completă – dincolo de aceşti munţi, da? Dacă va dori Errantul, acolo se vor fi adunat deja armatele Edur.

— îi vom şterge pe nenorociţii îngâmfaţi, spuse Enedictal. – Şi pune capăt acestui război stupid înainte să înceapă.

„Sunt copii...”

'Pacat.'

Fără un alt cuvânt, cei trei magi s-au mutat pentru a lua poziţii,

douăzeci

paşi distanţă unul de celălalt. S-au confruntat cu panta potecii, cu

creşterea munţii înaintea lor.

'Nu!' strigă Seren.

Soldaţii au apărut, înconjurând-o, cu expresii întunecate şi supărate sub marginea cârmelor. Unul a vorbit. – Asta e, femeie, sau câmpurile de luptă. Unde mor oamenii. Nu face nicio mişcare. Nu spune nimic.'

Buruk cel Pale a sosit să stea în apropiere. – Lasă-o în pace,

Acquitor.

Ea s-a uitat la el. – Nu crezi că se va răzbuna? El va dispersa atacul, Buruk. Ştii că o va face.

— Poate că nu are timp, a răspuns comerciantul. – O, poate propriul lui sat, dar ce se întâmplă cu ceilalţi?

Un fulger de lumină i-a atras atenţia şi s-a întors să vadă că a rămas un singur mag, Nekal Bara. Apoi Seren văzu, la două sute de paşi distanţă, figura lui Enedictal. întorcându-se, îl distinge pe Arahathan, la două sute de paşi în direcţia opusă. Mai multe fulgere, iar cei doi vrăjitori au reapărut, dublu faţă de Nekal Bara.

— Se răspândesc, observă Buruk. „Acesta va fi un mare ritual”.

Un soldat a spus: „Ceda însuşi lucrează în seara asta. Prin intermediul acestor trei aici, şi restul cadrei au înşirat o altă ligă în

ambele direcţii. Patru sate nu vor fi în curând decât cenuşă.

— Aceasta este o greşeală, spuse Seren.

Ceva se construia între vrăjitorii nemişcaţi. Lumină albastră şi verde, desfăcută întinsă, ca un fulger înfăşurat în jurul unei frânghii invizibile
legând magii. Strălucirea se construia ca o spumă de mare, o spumă care a început să trosnească, scuipând scântei întinse care biciuiau ca nişte cârcei.

Sunetul a devenit un vuiet şuierător. Lumina a devenit orbitoare, vârlele zvârcolindu-se din spuma strălucitoare. Frânghia răsucitoare s-a răsucit şi s-a rupt între magii staţionari, întinzându-se pe lângă cei trei care erau încă vizibili, dincolo de dealuri de ambele părţi.

Ea a privit puterea înfloritoare, zvâcnirile înnebunite, cârcele biciuindu-se ca membrele unei anemone uriaşe, zdrobite de valuri.

întunericul fusese îndepărtat de energia înfiorătoare, umbrele dansând sălbatice.

Un strigăt brusc.

Lanţul agitat s-a desprins, vuietul evadării lui tunând în pământ, sub picioarele lui Seren. Cifrele s-au clătinat în timp ce valul s-a lansat spre cer, şters noaptea. Cresta ei era un foc verde orbitor, peretele curbat în urma lui era un ocru luminiscent, înţesat cu spumă într-o zăbrele întinsă.

Zidul a înghiţit cerul de nord şi totuşi creasta se ridica, puterea curgând în sus. Ierburile din apropierea magilor s-au înnegrit, apoi s-au transformat în cenuşă albă la vânturile învolburate.

Sub vuiet, un ţipăt, apoi ţipete. Seren văzu un soldat împleticindu-se înainte, de peretele strălucitor de la baza valului. L-a luat, a dezbrăcat armura, hainele, apoi părul şi pielea, apoi, într-un jet de sânge, i-a devorat carnea. înainte ca silueta nefericită să se poată mototoli, oasele au fost smulse, lăsând doar o singură cizmă verticală pe pământul cu vezicule din faţa peretelui

înspumat. Roşul purpuriu a urcat în sus, palidând pe măsură ce trecea. Până când a dispărut.

Aerul şuiera pe lângă ea, bătut şi rece.

Ea s-a scufundat, singurul răspuns posibil pentru a lupta împotriva acelui traseu sălbatic, şi şi-a înfipt degetele în pământul pietros. Alţii făceau acelaşi lucru în jurul ei, gheare în panică. Un alt soldat a fost târât, tras ţipând în val.

Vuietul s-a rupt brusc, ca o respiraţie întreruptă în gât, iar Seren a văzut baza ridicându-se, rostogolindu-se în sus ca o vastă perdea, ridicându-se pentru a dezvălui, încă o dată, versanţii răvăşiţi care duceau la pas, apoi munţii palizi şi tocitura lor. , culmi străvechi.

Valul s-a micşorat rapid pe măsură ce a înălţat spre nord, lumina sa sălbatică reflectându-se momentan într-o cascadă de mozaic peste suprafeţele reflectorizante aflate mult mai jos, mături de zăpadă lângă vârfuri şi piatră lustruită de gheaţă înflorind un verde şi auriu bolnăvicios, ca şi cum ar fi fost trezită de un apus neaşteptat.

Apoi, munţii au fost din nou siluete negre.

Dincolo de ei, valul, din orizont în orizont, cobora.

Dispare în spatele intervalului.

în colţul vederii ei, Seren a văzut-o pe Nekal Bara căzând în

genunchi. Lumină bruscă, de-a lungul marginii lumii spre nord, plutind

ca

mările furtunoase explodând împotriva stâncii. Strălucirea s-a întors pe cerul nopţii, de data aceasta în braţe de foc şi tentacule enorme, biciuitoare.

Ea a văzut o undă ciudată de cenuşiu pe negru pe versantul muntelui care se îndrepta rapid.

Apoi înţelegerea a lovit-o. 'Stai intins! Toata lumea! Jos!'

Unduirea a lovit baza pantei. Cei câţiva copaci slăbiţi, agăţaţi de un deal din apropiere, s-au prăbuşit la unison, ca şi cum ar fi împinşi de o mână invizibilă uriaşă.

Sunetul a lovit.

Şi s-a rupt în jurul lor, ciudat de mut.

Ameţită, Seren şi-a ridicat capul. Am privit ţiglele de şist ale acoperişului unei clădiri învecinate dansând în întuneric. Am privit cum peretele orientat spre nord s-a înclinat, apoi s-a prăbuşit, luând cu el restul structurii. S-a urcat încet la mâini şi genunchi.

Nekal Bara stătea în apropiere, cu părul şi hainele neatinse de vântul care năvăli din toate părţile.

Ploaia noroioasă se scurgea prin aerul ciudat de gros. Duhoarea lemnului carbonizat şi mirosul crud de piatră crăpată.

Dincolo, vântul se stingea, iar ploaia bătea pământul. întunericul s-a întors şi, dacă focurile mai ardeau dincolo de munţi, nici un semn nu era vizibil de la această distanţă.

Buruk cel Pale se clătină lângă ea, cu faţa stropită de noroi. – Nu a blocat-o, achizitor! a icnit el. „Aşa cum am spus: nu e timp să te pregăteşti”.

Un soldat a strigat: „Ia-ne pe noi! O asemenea putere!

Era un motiv întemeiat pentru care Lether nu pierduse niciodată un război. Până şi vrăjitorii Onyx din Bluerose fuseseră zdrobiţi de cadrele Ceda.
Protopopi, şamani, vrăjitoare şi vrăjitori necinstiţi, nimeni nu reuşise vreodată să reziste mult timp împotriva unei asemenea ferocităţi.

Seren i s-a făcut rău înăuntru. Bolnav şi lipsit.

Acesta nu este război. Aceasta este ... ce? Errant salvează-ne, nu am niciun răspuns, nici o modalitate de a descrie amploarea acestui măcel. Este fără minte, blasfemiator. De parcă am uitat demnitatea. Al lor, al nostru. Cuvântul în sine. Nicio distincţie între

inocenţă şi vinovăţie, condamnat de simpla existenţă. Oameni transformaţi împotriva voinţei lor în nimic altceva decât simboluri, reprezentări schiţate, depozite ale tuturor relelor, ale tuturor frustrărilor.

Acesta este ceea ce trebuie să fie donel Luaţi carnea duşmanului şi umpleţi-l cu boli, corupătoare şi mortale la atingere, suflare de otravă? Iar ceea ce este bolnav trebuie exterminat, ca nu cumva să-şi răspândească contaminarea.

— Mă îndoiesc, spuse Buruk cu o voce goală, că a fost timp
să suferi. Adevărat. Lasă asta în seama noastră.

Nu existase nicio apărare. Hannan Mosag, Rhulad, sclavul Udinaas şi Feather Witch. Huli Beddict. Numele i-au scăpat în minte şi ea văzu – cu o răsucire bruscă a interiorului ei care a lăsat-o şocată – chipul lui Trull Sengar. *Nu. La Huli mă gândeam. Nu. De ce el?* – Dar sunt morţi.

— Toţi sunt morţi, spuse Buruk lângă ea. 'Am nevoie de
o băutură.' Mâna lui o strânse de braţ.

Ea nu s-a mişcat. – Nu există încotro.

— Achizitor. Taverna de sub pensiune este suficient de solidă pentru a rezista unui asediu. Mi-aş imagina că acolo tocmai s-au dus acei soldaţi, să-şi prăjească camarazii pierduţi. Bieţii prosti. Cei morţi, vreau să spun. Haide, Seren. Am chef să cheltuiesc monede.

Clipind, se uită în jur. Magii dispăruseră.

— Plouă, Acquitor. Sa mergem.'

Mâna lui s-a închis pe braţul ei. l-a permis să o târască departe.
'Ce s-a întâmplat?'

— Eşti în stare de şoc, Acquitor. Fără surprize, Iată, am nişte
ceai pentru tine, al căpitanului. Bucuraţi-vă de soare – a fost
destul de rar în ultima vreme.

Curentul rapid al râului trăgea barja. în faţă, soarele era uşor
aramiu, dar briza trecea pe suprafaţa care se învârtea a apei

— Vom fi acolo până la amurg, spuse Buruk. „în curând, ar trebui să-i putem distinge orizontul. Sau cel puţin fumul.

— Fumul, spuse ea. – Da, va fi asta.

— Gândeşte-te aşa, Seren. în curând vei fi
eliberat de mine. – Nu dacă nu va fi un război.

'Nu. Intenţionez să vă eliberez de contract în orice caz.

Ea se uită la el, se strădui să se concentreze. Fusese o noapte. După atacul vrăjitor. în tavernă. Soldaţii gălăgioşi. Grupurile de cercetaşi urmau să se îndrepte spre nord a doua zi – astăzi. începea să-şi amintească detalii, strălucirea unei emoţii ciudate, la fel de groaznică ca lămpile cu ulei ale tavernei. 'De ce ai face asta?'

— Nevoia mea de tine s-a sfârşit, Acquitor.

— Probabil, Edur va da în judecată pentru pace. în orice caz, Buruk, te vei trezi mult mai ocupat ca niciodată. Ea sorbi din ceai.

El dădu din cap, încet, iar ea simţi din el un fel de resemnare.
„Oh”, a spus ea, „am uitat. Trebuie să te faci de nimic. 'Într-
adevar. Zilele mele de spion s-au terminat, Acquitor. —Vei fi
mai bine pentru asta, Buruk.

— Desigur.

— Vei rămâne în Trate?

'O da. Este casa mea, la urma urmei. Intenţionez să nu-l
părăsesc niciodată pe Trate.

Seren şi-a băut ceaiul. Mentă şi altceva care i-a îngroşat limba. Curgea turgoasă şi stânjenită prin gândurile ei. – Ai otrăvit acest ceai, Buruk. Cuvintele slăbănog.

— A trebuit, Seren Pedac. De aseară. Nu te pot lăsa să gândeşti clar. Nu acum. Vei dormi din nou. Unul dintre docuri te va trezi în seara asta

— mă voi asigura de asta şi că eşti în siguranţă.

— Acesta este altul. . . altă trădare? Ea a simţit că se lasă pe bancă.

— Ultimul meu, dragă. Aminteşte-ţi asta, dacă poţi: nu am vrut ajutorul tău. Ale mele . . . Ajutor.'

— Deşi, adăugă el de la mare distanţă, mi-ai ţinut mereu inima. Durere puternică în spatele ochilor ei. Le-a deschis cu ochiul. Era noapte. Un halat o acoperea, înfăşurat în jurul bărbiei ei. Ridicarea şi coborârea lentă de sub ea şi scârţâiturile slabe îi spuneau că se afla încă la bordul şlepului, care acum era legat de un dig de piatră. Gemuind, se ridică.

Lângă ea zgomote de zgomot, apoi un tanar plutea în faţa ei. – Bea asta, fată.

Ea nu a recunoscut vocea, dar a împins vasul.

— Nu, e în regulă, a insistat bărbatul. – Doar bere. Ale curată, rece. Pentru a-ţi lua durerea din cap. A spus că o să te doare, vezi. Şi ale a făcut-o mereu pentru mine, când am terminat şi am băut prea mult.

— Nu eram beat...

„Nu contează, nu ai dormit un somn natural. Nu este diferit, înţelegi? Vino acum, fetiţă, trebuie să te ridic şi în jur. Este soţia mea, vezi tu, e proastă. Am trecut de al treilea sonerie şi nu-mi place să o las prea mult în pace. Dar m-a plătit bine. Errant ştie, mai mult decât face un om cinstit într-un an. Doar să stau cu tine, vezi. Vezi că eşti în siguranţă şi mergi pe jos.

Ea se luptă să se ridice în picioare, strângându-se de pelerina şi ratându-i-o în timp ce aceasta alunecă în picioare.

Doarul, un bătrân îndoit şi înţepenit, a lăsat jarul jos şi a luat-o. – întoarce-te acum, fată. Am prins clemele. E un frig în noaptea asta – tremeşti. întoarce-te acum, da, bine, asta e.

'Mulţumesc.' Greutatea mantiei îi trăgea muşchii gâtului şi umerii, făcându-i să-i trezească durerea de cap.

„Am avut o fiică, odată. Un nobil a luat-o. Datorii, vezi. Poate că e în viaţă, poate că nu este. A trecut prin fete, aia. înapoi în Letheras. Nu am putut rămâne acolo, vezi, nu după aceea. Şansa s-o vezi, sau un cadavru apărând, aşa cum o fac ei. Oricum, era înaltă ca tine, asta-i tot. Iată, bea o bere.
Ea a acceptat jarul, a băut trei guri rapide.

— Acolo, mai bine acum.

Trebuie sa plec. La fel şi tu, soţiei tale. – Destul de bine, fată. Poti sa mergi?' – Unde este rucsacul meu?

— L-a luat cu el, a spus că o poţi strânge. în magazia din spatele casei lui. El a fost specific despre asta. Şopronul. Nu intra în casă, spuse el. Foarte specific...

Ea se legănă spre scară. 'Ajutaţi-mă.'

Mâinile aspre sub braţe, coborându-se spre spate în timp ce urca, apoi coapse. – Cel mai bine pot să fac, fetiţă, se auzi un gâfâit sub ea în timp ce ea trecu dincolo de mâna lui. Ea s-a urcat pe dig.

— Mulţumesc, domnule, spuse ea.

Oraşul era liniştit, cu excepţia unei perechi de câini care să dezmete undeva în spatele unui depozit. Seren se împiedica din când în când în timp ce se grăbea pe străzi. Dar, fidel cuvântului docului, berea i-a atenuat durerea din spatele ochilor, l-a făcut gândurile prea clare.

A ajuns la casa lui Buruk Pale, o casă veche, dar bine întreţinută, la jumătatea unui rând de pe stradă, chiar lângă depozitele de pe malul râului.

în spatele ferestrelor închise nu se vedea nicio lumină.

Seren urcă treptele şi îşi împinge cizma de uşă.

Patru lovituri şi încuietori s-au rupt. Până atunci, vecinii s-au trezit. Se auzeau strigăte, chemări la gardian. Undeva în josul rândului a început să sune un clopoţel.

Ea urmă uşa care se prăbuşi în vestiar de dincolo. Fără servitori, fără sunet din interior. în holul întunecat, urcând scările la nivelul următor. Un alt hol, pas cu pas închizându-se pe uşa dormitorului lui Buruk. Prin prag. Interior.

Unde atârna sub o traversă, cu faţa umflată în umbră. Un scaun răsturnat într-o parte, lângă patul îngust.

Un ţipăt, plin de furie, se desprinse din gâtul lui Seren. Mai jos, cizme pe scări.

Ea ţipă din nou, sunetul căzând într-un suspine răguşit.

Mi-ai ţinut mereu inima

Fumul se ridica în penar largi, doar ca să cadă înapoi şi să se desfăşoare ca o mantie cenuşie peste ţinuturile din nord. Ascunzând totul, ascunzând nimic.

Faţa zdrobită a lui Hanradi Khalag era fixă, inexpresivă, în timp ce se uita la devastarea îndepărtată. Lângă şeful Merudelor, Trull Sengar a rămas tăcut, întrebându-se de ce i se alăturase Hanradi în acest moment,
când masa de războinici se afla în mijlocul taberei de spargere pe versanţii împăduriţi din jurul lor.

— Huli Beddict a spus adevărat, spuse şeful cu vocea lui răguşită. – Ar lovi preventiv, satele Beneda, Hiroth şi Arapay.'

O noapte de incendii roşii umplând nordul. Cel puţin patru sate, printre care şi al lui Trull. Distrus.

Se întoarse pentru a studia pârtiile. Ferind de războinici, femei Edur şi sclavii lor, bătrâni şi copii. Fără întoarcere, acum. Vrăjitoria Letherii ne-a nimicit casele... dar acele case erau goale, satele lăsate corbilor.

Şi o mână de Nerek nefericit.

Nimic decât cenuşă, acum.

— Trull Sengar, spuse Hanradi Khalag, aliaţii noştri au sosit aseară. Trei mii. Ai fost văzut. Se pare că te cunosc bine, fie şi numai după reputaţie. Fiii lui Tomad Sengar, dar mai ales tu. Cel care îi conduce este numit Dominant. Un om grozav, chiar şi pentru unul de genul lui. Mai mult cenuşiu decât negru în coama lui. El se numeşte B'nagga...

— Acest lucru nu mă interesează, şefule, a întrerupt Trull. Nu-I cunosc pe acest B'nagga.

— După cum am spus, el te cunoaşte şi ar vorbi cu tine. Trull se întoarse.

— Cel mai bine ar fi să accepţi adevărul lucrurilor, Trull Sengar...

— într-o zi, îţi voi cunoaşte mintea, Hanradi Khalag. Şinele pe care îl ascunzi atât de bine. Hannan Mosag te-a aplecat la voinţa

Mi-ai ţinut mereu inima.

lui. Şi acum îngenunchezi înaintea fratelui meu, împăratul. Uzurpatorul. Acesta este ceea ce a vrut să însemne unificarea triburilor? Acesta este viitorul pe care l-ai dorit?

'Uzurpator. Cuvinte de genul ăsta te vor vedea ucis sau alungat. Trull mormăi. – Rhulad este cu armata vestică... – Dar spectrurile îi servesc acum.

— Ah, şi acum trebuie să avem spioni printre noi? Un împărat care se teme de ai lui. Un împărat care ar fi imun la critici. Cineva trebuie să vorbească în numele raţiunii.

— Nu mai vorbi despre asta. Nu pentru mine. Resping tot ce spui. Eşti prost, Trull Sengar. Prostesc. Mânia ta se naşte din invidie. Nu mai.' Se întoarse şi se întoarse pe poteca îngustă, lăsându-l pe Trull singur o dată
iarăşi pe prăpastie care se ridică deasupra văilor trecătoarei. Nu-i trecu prin cap să vadă dacă Hanradi îşi pierduse într-adevăr umbra.

O prăpastie. Unde putea privi în jos şi privea miile roiind printre copaci.

Trei armate terestre şi patru flote deţineau, împărţite între ele, întreaga populaţie a Tiste Edur. Această tabără dinaintea lui avea o legă lăţime şi două leghe adâncime. Trull nu văzuse niciodată atât de mulţi Edur adunaţi într-un singur loc. Hiroth, Arapay, Sollanta, Beneda.

A surprins mişcare dedesubt, la marginea zonei de comandă a lui Fear, figuri ghemuite, îmbrăcate în blană şi a simţit că se răceşte. *Al nostru... aliaţi.*

Jheck.

Somaţi de Edur pe care i-au ucis. închinători ai săbiei.

Noaptea care tocmai trecute, începând cu amurg, dispăruse în spatele unui spectacol de coşmar de vrăjitorie. Puteri inimaginabile dezvăluite de magii Letherii, o expresie a unei brutalităţi îngrozitoare în intenţia sa. Era clar că acesta avea să fie un război în care nu se dădea nici un cartier, în care cucerirea şi anihilarea erau, pentru Letherii, sinonime. Trull se întrebă dacă Rhulad va răspunde la fel.

Mi-ai ţinut mereu inima.

Doar că nu avem case la care să ne întoarcem. Ne angajăm să ocupăm sudul. De Lether. Nu putem distruge oraşele. . . putem? A tras aer în piept. Trebuia să vorbească din nou cu Fear. Dar fratele său se cufundase în rolul său de comandant al acestei armate. Elementele sale de conducere, cu jumătate de zi înainte, aveau să vină în vizorul Fortului înalt. Armata avea să traverseze râul Katter la Narrow Chute, care era străbătută de un pod de piatră vechi de secole, apoi se cobora pentru a se alătura acelor elemente de plumb.

Şi ar fi o bătălie.

Pentru Fear, timpul întrebărilor era trecut.

Dar de ce nu pot face acelaşi lucru pentru mine? Certitudinea, chiar fatalitatea, l-au scăpat pe Trull. Mintea lui nu avea să se odihnească de gândurile ei chinuite, de grijile lui legate de ceea ce le aştepta.

Şi-a croit drum pe pistă. Jheck erau acolo, un contingent prezent în zona de comandă a Fear. Nu i se cerea, îşi spuse, să le vorbească.

Războinici Edur pregătesc armuri şi arme din toate părţile. Femeile scandând secţii de protecţie pentru a ţese o plasă de invizibilitate în întreaga tabără. Wraiths zbârnind printre copaci, cei mai mulţi dintre ei curgând spre sud, prin trecere şi în ţinuturile de sud. Ici şi colo, conjurări demonice se ridicau, uriaşe şi nemişcate de-a lungul numeroaselor poteci nou uzate care duceau la vârf. Erau îmbrăcaţi în armură plină de solzi de bronz, verzi cu verdigris, cu cârme grele, gărzile de obraz zdrobite cu plăci care ajungeau dincolo de liniile maxilarului, cu feţele ascunse. Arme de barbă, glevi, topoare cu două tăişuri şi buzdugane, o serie de arme de corp la corp. Odată, nu cu mult timp în urmă, astfel de demoni invocaţi fuseseră rari, ritualul – condus de femei – unul al îngăduirii, al promisiunilor false şi al înşelăciunii finale. Creaturile erau obligate, condamnate acum să ducă un război care nu era făcut de ei, unde singura eliberare era anihilarea. Se numărau în sute mari în aceasta, armata fricii. Adevărul asta l-a îmbolnăvit.

Ajutând la ridicarea corturilor, copii. Sfâşiate din lumea lor familiară, supuse unei noi modelări. Dacă acest gambit a eşuat. . .

Frica stătea lângă rămăşiţele unei vatre din care se ridica fum într-o coroană joasă în jurul picioarelor lui. Flancat de cei doi

Mi-ai ţinut mereu inima

K'risnan; împăratul i se ataşase acestei forţe. Hanradi Khalag se opri într-o parte.

Se apropia un Jheck, probabil cel despre care vorbise şeful Merude, având în vedere părul sălbatic striat de fier şi încâlcit, faţa turtită şi cusătură arătând nenumărate cicatrici de luptă. Diverse scoici atârnau de benzile înnodate atârnate de cămaşa lui fără mâneci din piele de focă. Alte mici trofee depindeau de o centură îngustă de sub burta rotundă a bărbatului – piese de armură Edur, bijuterii. O amintire îndrăzneaţă a vrăjmăşiei trecute.

Cum îl chemase Hanradi? Dominantul. B'nagga.

Ochii lui Jheck erau galbeni, albii gri plictisitor şi embrionaţi cu vase albastre. Păreau pe jumătate nebuni.

Dinţii piliţi fulgeră într-un zâmbet feroce. – Vezi cine vine, frică de Sengar! Accentul era ciudat în spatele intonaţiilor Arapay. – Cel pe care nu l-am putut învinge!

Trull se încruntă în timp ce fratele său se întoarse să-l privească apropiindu-se. Dominantului i-a spus: – Nu vei găsi câmpuri de gheaţă la sud, Jheck.

— Râie şi năpârlire, Slayer. Niciun alt duşman nu ne oferă o asemenea teroare. Zâmbetul lui lărgit sublinia ironia cuvintelor sale. – Teme-te de Sengar, fratele tău este demn de multă mândrie. Din nou şi din nou, vânătorii mei au căutat să-l învingă pe acest războinic în luptă individuală. Virat sau asamblat, nu conta, l-a învins pe toţi. Niciodată până acum nu am asistat la o asemenea îndemânare, atâta ferocitate.

„Din toţi cei pe care i-am antrenat, B'nagga”, a spus Fear, „Trull a fost şi rămâne cel mai bun”.

Trull tresări, apoi încruntarea lui s-a adâncit de neîncredere. – Destul de asta. Frica, ne-a vorbit imparatul nostru prin spectatori? îşi exprimă satisfacţia faţă de încercarea eşuată a Leterilor? Scuipă de furie?

Unul dintre K'risnan a vorbit. – Nici măcar un Edur nu a fost pierdut, Trull Sengar. Pentru asta, îi mulţumim lui Huli Beddict.

— Ah, da, trădătorul. Şi cum rămâne cu Nerekul care atabărat în satul nostru? Vrăjitorul a ridicat din umeri. – Nu le-am putut comanda.

— Renunţă la mânie, frate, spuse Frica. 'Devastarea a fost

Mi-ai ţinut mereu inima.

făcută de Letherii, nu de noi'.

'Adevărat. Şi acum este rândul nostru.

'Da. Wraiths au raportat că o armată urca la trecător. *Ah, nu. Atat de curând.*

B'nagga râse. „Le punem în ambuscadă? Să-mi trimit lupii înainte?

— Nu sunt încă la pod, răspunse Fear. – Mă aştept că vor încerca să conteste această trecere dacă nu reuşim să ajungem la ea înaintea lor. Deocamdată, însă, se află într-un marş lent şi, se pare, nu se aşteaptă la prea multă opoziţie.

— Este clar, spuse Hanradi. – Ce comandant ar căuta o luptă împotriva unui inamic în sus? Aceasta este o sondă. La primul contact se vor retrage. înapoi la High Fort. Frica, ar trebui să-i însângerăm până la capăt. – B'nagga, trimite jumătate din forţa ta înainte. Observaţi inamicul,

dar rămâneţi

nevăzut.'

K'risnan care vorbise mai devreme a spus: „Frica, va fi un cadru de mag ataşat armatei”.

Frica dădu din cap. – Retrage spectralele, cu excepţia unei duzini şi ceva. Aş transmite convingerea că acei puţini sunt doar locuitori ai zonei. Inamicul trebuie să rămână nebănuitor. Hanradi Khalag, războinicii noştri trebuie să fie pregătiţi pentru marş. Tu îi vei conduce.

— Vom fi pe drum înainte de miezul dimineţii.

Trull l-a privit pe şeful Merude îndepărtându-se, apoi a spus: „Magii ăştia Letherii se vor dovedi deranjanţi”.

K'risnanul mormăi. – Trull Sengar, suntem potrivirea lor.

Se uită la cei doi vrăjitori, fiii şefilor. De vârsta lui Rhulad. Zâmbetul lui K'risnan era înţelegător. „Suntem legaţi de Hannan Mosag şi, prin el, de împăratul însuşi. Trull Sengar, puterea la care apelăm acum este mai vastă şi mai mortală decât orice alt Edur pe care l-au cunoscut până acum. – Şi asta nu te preocupă? Care este aspectul

acestei puteri? Do

Mi-ai ţinut mereu inima

macar ştii? Hannan Mosag ştie? Rhulad?

— Puterea vine la împărat prin sabie, spuse K'risnan. — Acesta nu este un răspuns...

— Trull! Frica s-a repezit. 'Nu mai. Ţi-am cerut să asamblaţi o unitate din satul nostru. Ai făcut asta?

'Da, frate. Cincizeci de războinici, jumătate dintre ei fără sânge, aşa cum ai poruncit.

— Şi aţi creat echipe şi v-aţi ales ofiţerii?
Trull dădu din cap.

— Condu-i la pod. Luaţi poziţii în avans pe partea cealaltă şi aşteptaţi până când forţele lui Hanradi ajung la tine – nu ar trebui să fie o aşteptare lungă.

— Şi dacă Letherii au trimis cercetaşi înainte şi ei ajung primii?

— Măsuraţi-le puterea şi acţionaţi în consecinţă. Dar Trull, nu există ultimele rezistenţe. O încăierare va fi suficientă pentru a opri înaintarea inamicului, mai ales dacă nu sunt siguri cu privire la puterea ta. Acum, adună-ţi războinicii şi pleacă.

'Foarte bine.'

N-avea rost să mai certăm, îşi spuse el în timp ce se îndrepta spre locul în care îşi aştepta compania. Nimeni nu a vrut să asculte. Gândul independent fusese renunţat, cu o nerăbdare înspăimântătoare, i se păru, şi în locul lui se ridicase o hotărâre neclintită de a nu pune la îndoială nimic. Mai rău, Trull a descoperit că nu se putea abţine. Chiar dacă vedea cum mânia creşte pe feţele celor din jur – mânie pe care îndrăzneşte să o provoace, că îndrăzneşte să gândească în moduri contrare ale lor şi astfel le ameninţă certitudinea – nu a putut să tacă.

Impulsul se construia în jurul lui şi, cu cât creştea mai puternic, cu atât îi rezista mai mult. într-un fel, bănuia el, devenea la fel de reacţionar ca şi ei, împins într-o opoziţie extremă şi, deşi se lupta împotriva acestei obstinaţii dogmatice, era o bătălie pe care simţea că o pierde.

Nu exista nimic de valoare în astfel de poziţii de gândire opuse. Şi nicio concluzie posibilă decât propria sa izolare şi, în cele din urmă, pierderea încrederii.

Mi-ai ţinut mereu inima.

Războinicii săi aşteptau, echipamentul strâns, armura îmbrăcată. Trull îi cunoştea pe toţi pe nume şi se străduise să obţină o forţă echilibrată, nu doar în pricepere dar în atitudine. în consecinţă, ştia că mulţi dintre ei erau supăraţi să fie sub comanda lui, pentru că nemulţumirea lui faţă de acest război era binecunoscută. Cu toate acestea, ştia că îl vor urma.

Nu erau nobili printre ei.

Trull s-a alăturat războinicului pe care-l alesese drept căpitan. Ahlrada Ahn se antrenase alături de Trull, specializându-se în sarcina Merude ca armă preferată. Era stângaci, rar printre Edur, dar şi-a folosit cealaltă mână pentru a mânui un cuţit scurt, cu lamă largă, pentru lupte strânse. Din mânerul clopoţelului său a încolţit o abundenţă de cillonuri menite să prindă lamele de săbii şi tijele suliţei adverse, iar exerciţiile sale neîncetate concentrate pe acea tactică făcuseră încheietura mâinii stângi aproape de două ori mai mare decât cea opusă. Trull văzuse mai mult de una dintre suliţele sale de antrenament pocnind la o răsucire strânsă de umeri din braţul săbiei lui Ahlrada.

Războinicul îl ura şi el, din motive pe care Trull încă nu le înţelegea. Deşi acum, se amendă el, probabil că Ahlrada găsise un nou motiv.

'Căpitan.'

Ochii întunecaţi nu i-ar întâlni pe ai lui. Nu au făcut-o niciodată. Pielea lui Ahlrada era mai închisă la culoare decât văzuse oricare alt Edur Trull. în părul lui lung, nelegat, erau dungi incolore. Wraiths-uri din umbră roiau în jurul lui – un alt detaliu ciudat unic pentru războinic. – Lider, răspunse el.

— Informaţi-i pe sergenţi că plecăm. Truse minime – trebuie să călătorim repede.

'Deja făcut. Te aşteptam.

Trull se apropie de echipamentul său, puse pe umăr pachetul mic de piele, apoi alese patru suliţe din depozitul său. Orice a rămas în urmă avea să fie strâns de sclavii Letherii şi transportat împreună

cu corpul principal, în timp ce se îndrepta cu precauţie spre sud, în urma companiei lui Trull şi a forţelor lui Hanradi.

Când s-a întors, a văzut că compania era pe picioarele lor, cu toţi ochii aţintiţi asupra lui. – Trebuie să fugim, războinici. Capătul de sud al podului. Odată trecută prin trecere, fiecare echipă trimite un punct şi
îşi face propriul drum în afara traseului până la pod. Prin urmare, trebuie să fii şi rapid şi tăcut.

A vorbit un sergent. – Lider, dacă părăsim poteca,
suntem încetiniţi. – Atunci ar fi bine să ne mişcăm.

— Lider, insistă sergentul, vom pierde viteza...
— Nu am încredere în poteca de dincolo de pas, Canarth. Acum, mută-te. în capul lui se blestema. Un lider nu trebuie să dea motive. Comanda a fost suficientă. Nici, a adăugat el în tăcere, nu era de aşteptat ca un sergent să exprime provocarea publică. Acest lucru nu începea bine.

O echipă în frunte, urmată de Trull, apoi echipele rămase cu Ahlrada luând spatele, compania a pornit la pasă într-o cursă constantă. Au părăsit repede tabăra în urmă. Apoi, printr-o cale pusă la dispoziţie, au trecut pe lângă forţele lui Hanradi Khalag.
Trull a găsit plăcere şi uşurare în ritmul pe care l-au stabilit. Mintea putea dispărea în ritmul constant, iar pădurea aluneca pe lângă fiecare pas, copacii devenind din ce în ce mai rătăciţi şi mai subţiri pe pământ cu cât se apropiau mai mult de vârf, în timp ce deasupra capului soarele urca pe un cer fără nori.

Cu puţin înainte de miezul dimineţii s-au oprit la capătul sudic al trecătoarei. Trull a fost încântat să vadă că niciunul dintre războinicii săi nu avea suflarea scurtă, în schimb trăgând plămâni lungi şi adânci pentru a le încetini inima. Efortul şi căldura i-au lăsat, pe toţi, înveliţi în sudoare. Au băut puţină apă, apoi au mâncat o mică masă de somon uscat şi pâine subţire înfăşurată în pastă de nuci de pin.

Odihniţi şi hrăniţi, războinicii s-au format în echipele lor, apoi,

Mi-ai ţinut mereu inima.

fără un alt cuvânt, s-au îndreptat spre pădurea rară de ambele părţi ale potecii.

Trull a ales să însoţească echipa condusă de Canarth. S-au îndreptat spre pădure de pe partea de vest a potecii, apoi au început coborârea lentă şi tăcută, rămânând la treizeci şi ceva de paşi de poteca principală. O altă echipă era mai spre vest, la cincisprezece paşi distanţă, în timp ce a treia se afla la jumătatea distanţei dintre ei şi treizeci de paşi înapoi. Un model identic fusese format pe partea de est.

Sergentul Canarth şi-a exprimat clar dezaprobarea, avansând constant până când a ajuns aproape pe urmele războinicului. Trull s-a gândit să-i facă semn înapoi, dar Canarth îl ignora de parcă nu ar fi fost acolo.

Apoi, la jumătatea pantei, punctul s-a oprit şi s-a ghemuit jos, o mână întinzându-se înapoi pentru a opri Canarth.

Trull şi ceilalţi au încetat şi ei să se mişte. Pădurea se îngroşase în timpul coborârii, o armată de pini înnegriţi blocând linia de vedere dincolo de cincisprezece paşi. Era puţin tufăş, dar panta era neuniformă şi perfidă, cu bolovani acoperiţi cu muşchi şi căderi de copaci putrezite. O privire către a lui
dreapta îl arătă pe cel mai apropiat războinic al echipei de flancare la o jumătate de duzină de paşi mai jos, dar acum şi el oprit, cu o mână ridicată, cu privirea aţintită asupra lui Trull.

în faţă, ideea îi şopteau lui Canarth. După o clipă, sergentul inversă direcţia şi se întoarse cu precauţie spre locul unde aşteptau Trull şi ceilalţi.

— Există un cercetaş pe marginea potecii principale. Faraed, probabil slujind în armata Letherii. Are o linie de vedere bună pe traseu în sine, poate şaptezeci şi cinci sau mai mulţi paşi.

Trull se uită înapoi la restul echipei. A ales un războinic şi i-a făcut semn să se apropie. – Badar, întoarce-te la echipa a treia. Ei trebuie să aleagă un războinic care să urce panta o sută douăzeci de paşi, apoi să intre pe poteca principală. Apoi trebuie să-şi coboare drumul, ca şi cum ar fi îndreptat. După ce aţi

Mi-ai ţinut mereu inima

transmis mesajul, întoarceţi-vă la noi.'

Badar dădu din cap şi se strecură.

— Dar noi? întrebă Canarth.

— Aşteptăm, apoi alătură-te echipei din vestul nostru. Coborâm sub poziţia cercetaşului şi întindem propria noastră capcană.

— Dar echipele de la est de potecă?

O întrebare bună. îşi împărţise forţele fără nicio modalitate de a comunica cu jumătate din companie. O greşeala. – Speram că şi ei I- au văzut pe cercetaş. Şi va fi judecat pe bună dreptate că un Faraed este practic imposibil să te strecori pe furiş.

Sergentul dădu pur şi simplu din cap. Nu trebuia să sublinieze eroarea

lui Trull.

Nici, era evident, a lui.

Ne egalăm. Destul de corect.

La scurt timp mai târziu, Badar s-a întors şi le-a dat un semn superficial din cap. Trull făcu semn echipei să o urmeze şi porni spre vest pentru a se alătura războinicilor din periferie.

Odată ajuns acolo, şi-a relatat rapid planul şi cei cincisprezece războinici au pornit în jos.

Au coborât şaizeci de paşi înainte ca Trull să le facă semn spre poteca principală. Poziţia în care au ajuns era chiar sub un escroc din potecă. Avea războinicii săi să deseneze şi să pregătească armele.

Canarth gesticulă. – Vizavi de noi, lider. Echipa lui Rethal. Te-au anticipat.

Trull dădu din cap. – în poziţie. îl vom lua când va veni vizavi de noi.
Batai de inima. Căldura soarelui sare din pietrişul şi praful de pe potecă.

Insecte bâzâie pe lângă.

Apoi, zgomot uşor, sunetul crescând rapid. Deodată asupra lor. Faraedul era o neclaritate, plonjând în cotul potecii, apoi fulgerând

trecut.

Spears au sărit până la tibie ca să-l împiedice.

Cercetaşul le-a sărit.

Un blestem, apoi un ax trecu în fugă pe lângă Trull, cu capul de fier zdrobindu-se în spatele Faraedului, între omoplaţi. Trecând prin coloana vertebrală. Cercetaşul s-a întins, apoi s-a prăbuşit, cu membrele căzute şi s-a oprit la zece paşi pe potecă.

Se depune praful. Tăcere.

Trull coborî până acolo unde zăcea cadavrul într-o grămadă răsucită. Cercetaşul, a văzut el, era un băiat. Paisprezece, cincisprezece ani. Faţa lui mânjită avea o expresie de surpriză, umplând ochii. Gura era o grimasă de groază. – Am ucis un copil.

— Un inamic, spuse Canarth lângă el. – Sunt Letherii la care trebuie să te uiţi, lider. Ei aruncă copiii în acest război. Se întoarse cu faţa în sus. – Bine aruncat, Badar. Acum ai sânge.

Badar s-a repezit şi şi-a luat suliţa.

Cea de-a treia echipă a apărut la escroc. Unul dintre ei a vorbit. – Nici măcar nu l-am văzut niciodată.

— Prima noastră ucidere, lider, spuse Ahlrada Ahn.

Lui Trull i s-a făcut rău. – Trageţi cadavrul de pe urmă, sergent Canarth. Acoperiţi acest sânge cu praf. Trebuie să mergem mai departe.

Podul nu era deloc un pod. Trull o mai vizitase o dată şi plecase cu doar întrebări. Construit, se părea, dintr-un singur disc masiv, crestat în rânduri pe buza sa, care era suficient de lat pentru a permite opt războinici să treacă peste el fără să se atingă umerii. Discul era pe capăt, umplând golul defileului adânc de sub care urlă râul Katter. Baza roţii s-a pierdut în întunericul jgheabului,
iar ceaţa se ridica neîncetat din apa năpustită. Pentru a trece pe partea cealaltă, trebuia să mergi pe acea margine curbă şi alunecoasă. Butucul roţii enorme era vizibil,

Mi-ai ţinut mereu inima.

cu cel puţin trei lungimi de om mai jos. Tije groase de coapsă din piatră lustruită, suliţă-arbore drept, înclinat în afară dintr-o proiecţie de pe butucul de pe ambele părţi, părând să se cufunde în peretele de stâncă al laturii de sud a defileului.

Echipele s-au adunat pe marginea de nord, scanând linia copacilor de vizavi. Doi dintre Edur trecuseră deja, unul întorcându-se să raporteze. Nici urmă de cercetaşi, nicio dovadă de tabere recente. Faraedul singuratic pe care îl uciseră părea să fi fost trimis cu mult înaintea forţelor principale sau şi-a asumat sarcina unei misiuni profunde. Curajul şi inteligenţa lui îl costaseră viaţa.

Trull s-a apropiat chiar de marginea roţii, unde unghiul pietrei a apărut pentru prima dată din stânca din jur. Ca şi înainte, a văzut o peliculă subţire, lăptoasă, între acea perfecţiune sculptată şi stânca aspră a prăpastiei. Aşa cum făcuse o dată înainte, cu mult timp în urmă, a şters acea spumă cu un deget, pentru a dezvălui linia dreaptă, prea îngustă pentru a strecura o lamă de pumnal, care despărţea construcţia de piatra brută. Un disc într-adevăr, plasat cumva în crestătura defileului.

Şi, şi mai ciudat, discul s-a mişcat. întorcându-se treptat pe loc. în momentul de faţă, se afla la jumătatea distanţei de-a lungul uneia dintre şanţurile puţin adânci sculptate în rânduri paralele pe margine. Ştia că putea să-şi pună picioarele pe prima crestătură şi să se oprească. Şi, dacă ar avea răbdare, în cele din urmă s-ar fi trezit – zile, poate o săptămână, poate mai multe – coborând pe partea de sud a defileului.

Un mister fără răspuns. Trull bănuia că nu a fost niciodată conceput ca un pod. Mai degrabă, fusese construită în alt scop. Nu avea sens pentru el că funcţionează doar ca ceea ce i se întâmplase imediat la prima vizită. Au existat, până la urmă, modalităţi mai uşoare de a măsura trecerea timpului.

Trull se îndreptă, apoi făcu semn războinicilor săi.

Ahlrada a preluat conducerea.

Ajunseră de cealaltă parte şi se învârtiră, căutând adăpost.

Mi-ai ţinut mereu inima.

Pământul şi-a reluat panta descendentă, printre bolovani, pini şi stejari răvăşiţi. Ei s-ar deplasa cu prudenţă în jos în câteva momente, pentru a căuta poziţii defensibile care să permită o linie de vedere pe traseu.

Trull s-a ghemuit lângă Ahlrada, scrutând zona din faţă, când l-a auzit pe războinic mormăind, apoi se îndepărtă, înjurat pe sub răsuflare.

— Ce sa întâmplat, căpitane?

Am simţit-o. . . mutare. Aici.'

Trull se apropie şi văzu că poziţia iniţială a lui Ahlrada fusese pe un panou de piatră uşor curbat, aşezat mai jos decât stânca din jur. Era acoperit de praf şi pietriş, dar părea prea neted pentru a fi natural. S-a întins în jos şi a îndepărtat panoul.

Şi am văzut simboluri arcane sculptate în piatră, rând după rând, limba necunoscută lui. Caneluri adânc delimitate formau o cutie incompletă în jurul scrisului, liniile de bază şi laterale vizibile. Sub bază un nou rând de inscripţii tocmai începea să se arate.

Trull aruncă o privire înapoi spre pod, apoi înapoi spre panoul îngropat. – S-a mutat?

— Da, sunt sigură de asta, spuse Ahlrada. – Nu mult, dar da. – A fost un sunet?

— Mai mult simţit decât auzit, lider. De parcă ceva imens şi îngropat ar fi. . . schimbare.'

Trull se uită în jos la panou, trecându-şi degetele de-a lungul inscripţiei. – Recunoaşteţi limba?

Ahlrada a ridicat din umeri şi a privit în altă parte. —Ar trebui să ne îndreptăm în jos, lider. – Ai mai văzut o astfel de scriere.

'Nu în . . . piatră. Eu drăguţ. Nu contează.' 'Gheaţă?'

„Am trăit şi am vânat odată cu Den-Ratha, pe coasta de nord. Nord şi est, adânc în mările de gheaţă. înainte de unire. Era un zid, acoperit cu o asemenea scriere, un berg care ne bloca drumul. Douăzeci de înălţimi de oameni, lăţime de o jumătate de legă. Dar

Mi-ai ţinut mereu inima.

s-a scufundat în mare – a dispărut în sezonul următor.

Trull ştia că Ahlrada, ca şi Binadas, călătorise în lung şi în lat, făcuse legături de sânge legate de mulţi Edur din triburi rivale. Şi, la fel ca însuşi Trull, se opusese războaielor de subjugare conduse de Hannan Mosag. După toate punctele de vedere, şi-a dat seama că ar trebui să fie prieteni. – Ce au spus camarazii tăi din Den-Ratha despre asta?

— Omul cu colţi le-a scris, au spus ei. El a ridicat din umeri din nou.

'Nu-i nimic. Un mit.

— Un bărbat cu colţi?

'El a fost . . . văzut. De-a lungul generaţiilor, observări din când în când. Piele de culoare verde sau gri. Colţii albi ca oasele de balenă, întotdeauna spre nord, stând pe zăpadă sau pe gheaţă. Lider, nu este momentul.

Trull oftă, apoi spuse: – Trimite echipele jos.

La scurt timp mai târziu, Canarth a raportat că a mirosit carne putrezită.

Dar era doar o bufniţă moartă, întinsă lângă potecă.

Au fost vremuri întunecate pentru Letherii, demult acum. Primul Imperiu, din care au plecat flote vaste pentru a cartografi lumea. Coastele tuturor celor şase continente fuseseră cartografiate, opt sute unsprezece insule împrăştiate în vastele oceane, ruine şi bogăţii descoperite, vrăjitorii străvechi şi triburi înverşunate şi ignorante întâlnite. Alte popoare, nu umane, toate sângerând destul de uşor. Barghast, Trell, Tartheno, Fenn, Mare, Jhag, Krinn, Jheck

. . . Colonii fuseseră înfiinţate pe coastele străine. Războaie şi cuceriri, întotdeauna cuceriri. Pana cand. . . totul a fost doborât, totul a fost distrus. Primul Imperiu s-a prăbuşit asupra sa. Fiarele s-au ridicat în mijlocul oraşelor sale, un coşmar înflorit ca ciuma.

împăratul care era Unul era acum Şapte, iar cei Şapte erau împrăştiaţi, pierduţi în nebunie. Marile oraşe au ars. Şi oameni au murit în milioane.

Mi-ai ţinut mereu inima

Coşmarul avea un nume şi acel nume era T'lan Imass.

Două cuvinte, care inspiră ură şi teroare. Dar, dincolo de aceste două cuvinte, nu era nimic. Toată amintirea despre cine sau ce fusese T'lan Imass s-a pierdut în haosul care a urmat.

Au rămas puţini Letherii care au ştiut chiar şi atât. Adevărat, ei cunoşteau numele „Primul Imperiu”. Şi ştiau de căderea acelei civilizaţii glorioase de atât de mult timp în urmă, o civilizaţie care era moştenirea lor. Şi puţin altceva, cu excepţia profeţiei renaşterii.

Udinaas nu mai putea face pentru el însuşi această afirmaţie de ignoranţă fericită. în lumea fantomelor şi a umbrelor, trecutul a trăit mai departe, a respirat ca un lucru viu şi mereu agitat. Şi voci îl bântuiau, voci moarte de mult. Nuanţa Tiste Andii, Wither, era indiferentă faţă de propriile dorinţe ale sclavului Letherii, pledând pentru tăcere, pentru încetarea înspăimântătoarei cacofonie a regretelor care părea să fie tot ceea ce ţinea fantomele laolaltă.

Udinaas a cunoscut destulă groază, aici, printre cei vii. Iar distilarea adevărurilor vechi, în ceea ce îl privea, nu merita.

T'lan Imass.
T'lan Imass. . .

Ce-i păsa lui de vreun nemesis antic?

Pentru că praful a peste patru mii dintre ei era sub picioarele lor în acest moment. Un adevăr călărind râsul răguşit al lui Wither.

— *Şi praful ăla are ochi, sclave. Ar trebui să te temi? Probabil ca nu. Nu sunt interesaţi. Mult. Nu este suficient să se ridice şi să vă măceleze pe toţi, ceea ce s-ar putea să nu reuşească oricum să facă. Dar, îţi spun asta, Udinaas, ar încerca bine.*

— Dacă sunt praf, mormăi Udinaas, nu pot măcelări pe nimeni.

Era noapte. Stătea cu spatele la o stâncă înclinată, pe o margine cocoţată deasupra masivului tabără Edur. împăratul îl alungase cu puţin timp în urmă. Nenorocitul uriaş, mânjit de aur, era într-o

Mi-ai ţinut mereu inima.

dispoziţie proastă. Obosit de a-şi târâi grosul, ceartă cu Hannan Mosag, logistica nesfârşită a mutării unei armate de zeci de mii de oameni, familii în remorche. Nu totul a fost glorie.

— *Se poate ridica praful, Udinaas. Poate lua forma. Războinici din os şi carne uscată, cu săbii de piatră. De unde sunt astea? Care războinic i-a trimis aici? Ei nu răspund la întrebările noastre. Nu o fac niciodată. Nu există bonecasters printre ei. Ei sunt, la fel ca noi, pierduţi.*

Udinaas s-a săturat să asculte. Wraithul era mai rău decât o căpuşă îngropată adânc în creier. începuse să se îndoiască de existenţa lui. Mai probabil, produsul nebuniei, o persoană inventată în propria sa minte. Un inventator de secrete, însămânţând armate de fantome pentru a explica nenumăratele voci care îi şoptesc în craniu. Desigur, ar insista altfel. Ar putea chiar să treacă peste viziunea lui, târâindu-se fără trup, umbra fără sursă, în mod inexplicabil în mişcare, unde nu îi aparţinea niciuna. Dar sclavul ştia că ochii lui puteau fi înşelaţi. Toate fac parte din aceeaşi percepţie coruptă.

Wraithul se ascunde în sângele Wyvalului. Wyvalul se ascunde în umbra spectrului. Un joc de negaţie reciprocă. împăratul nu simţea nimic. Hannan Mosag şi K'risnan-ul lui nu au simţit nimic. Vrăjitoarea cu pene, Mayen, Uruth, o mulţime de spectre legate, câinii de vânătoare, păsările şi insectele bâzâind – toate nu simţeau nimic.

Şi asta era absurd.

În ceea ce îl privea pe Udinaas, în orice caz – judecata evocată de o parte raţională, sceptică a creierului său, acel nod al conştiinţei pe care wraithul căuta să-l dezlege la nesfârşit – Wither nu era real.

Sânge Wyval. Sora Zorilor, amanta care mânuieşte sabia cunoscută de Edur sub numele de Menandore – ea şi locul înfometat dintre picioarele ei. Infecţie şi ceva de genul violului. Credea că a înţeles legătura acum. Era într-adevăr infectat şi fidel predicţiei lui Feather Witch, că sângele ne-uman îl înnebunea. Nu existase o căţea albă care să-i fure sământa. Iluzii febrile, viziuni de auto-mărire, urmate de bănuiala paranoică că i-a fost furată gloria promisă.

Explicând astfel starea lui sordidă chiar acum, sclav al unui Tiste Edur nebun. Un sclav, înghesuit sub fiecare călcâi imaginabil. îngrozit şi inutil odată ce toate posturile interne şi autojustificările au fost lepădate.

Vrăjitoare pene. O iubise şi n-ar fi avut-o niciodată şi atât. Adevărul subliniat a scos la vedere, înspăimântător, de la care el a ascuns orice examinare directă şi sinceră.

Nebunii au construit case din piatră solidă. Apoi a făcut cerc căutând o cale înăuntru. înăuntru, unde perfecţiunea confortabilă aştepta. Oamenii, planurile şi minciunile de-a dreptul i-au împiedicat orice efort, iar acesta era miezul conspiraţiei. Din afară, până la urmă, casa părea reală. Prin urmare a fost real. încă un pic de gheare la uşa de piatră, puţin mai mult lovire, încă o coliziune puternică va sparge acea barieră.

Şi mai departe şi rotund şi rotund. Uranele uzate ale nebuniei.

A auzit zgârieturi pe piatra de dedesubt şi, o clipă mai târziu, Feather Witch a apărut în vizor. Ea se ridică lângă el, cu mişcările sacadate, ca şi cum ar fi avut febră.

— E rândul meu să fug? el a intrebat.

— Du-mă acolo, îndatorat. Acel tărâm de vis. Unde te-am găsit înainte. – Ai avut dreptate tot timpul, spuse Udinaas. – Nu există.

— Trebuie să merg acolo. Trebuie să văd singur. 'Nu. Nu ştiu cum.

'Idiot. Pot deschide calea. Mă pricep să deschid căi. 'Atunci ce?'

— Atunci tu alegi. Udinaas, du-mă la fantome. — Acesta nu este un loc bun pentru a face asta...

Avea o mână strânsă în jurul a ceva, iar acum întinse mâna şi îi strânse braţul cu acea mână, iar el simţi impresia unei ţiglă presată

Şi asta era absurd.

între ei.

Si a fost foc.

Orbitor, furios din toate părţile.

Udinaas a simţit că o greutate îl împinge din spate şi s-a împiedicat înainte. Prin flăcări. în lumea pe care tocmai o plecase, acum avea să cadă pe stâncă, pentru scurt timp, apoi să lovească panta stâncoasă şi să se prăbuşească spre linia copacilor. Dar mocasinii lui au derapat pe teren plat şi prăfuit.

Răsucire, pe un genunchi. Feather Witch se clătină în vedere, ca el trecând nevătămat prin zidul de foc. S-a întors asupra ei. *'Ce ai făcut?'*

O mână i s-a închis în jurul gâtului, l-a ridicat departe de pământ, apoi l-a aruncat pe spate. Marginea rece şi zdrenţuită a unei lame de piatră apăsa pe partea laterală a gâtului lui. A auzit pe Feather Witch ţipând.

Clipind, într-un nor de praf.

Un bărbat stătea deasupra lui. Scurt, dar o masă de muşchi. Umeri largi şi braţe prea lungi, pielea de culoarea mierii aproape fără păr. Părul lung, negru, atârnă liber, înconjoară o faţă largă, cu trăsături puternice. Ochii întunecaţi străluceau de sub o sprânceană ca un raft. Blănuri atârnau într-o mantie cusută grosier, un mozaic de tonuri şi texturi, partea inferioară vizibilă palidă şi şifonată.

'Peth toi ool havra d ara.' Cuvintele erau groase, gama vocală ciudat trunchiată, ca şi cum gâtul din care ieşeau acele sunete nu avea flexibilitatea unui bărbat normal.

— Nu te înţeleg, spuse Udinaas. Simţi că alţii se adunau în jur şi o auzea pe Feather Witch blestemând în timp ce şi ea era aruncată la pământ.

'Arad havra'd ara. En'aralack havra d'drah.'

Nenumărate cicatrici. Dovada unui antebraţ rupt, osul reparat neuniform şi acum înnodat sub muşchi şi piele. Pometul stâng al bărbatului avea gropiţe spre interior, nasul său lat turtit şi apăsat într-o parte. Niciuna dintre pagube nu părea recentă. 'Nu vorbesc limba dumneavoastră.'

Muşchiul săbiei se ridică de pe gâtul sclavului. Războinicul se dădu înapoi şi făcu un gest.

Udinaas se urcă în picioare.

Mai multe figuri îmbrăcate în blană.

Un bazin natural, cu pereţi abrupţi pe trei laturi. Crăpături verticale în pereţii de piatră, unele suficient de mari pentru a oferi adăpost. Unde locuiau aceşti oameni.

Pe latura finală a bazinului, în stânga Letherii, se deschidea terenul.

Şi asta era absurd.

Şi în depărtare – ochii sclavului se măriră – un oraş spulberat. De parcă ar fi fost smuls din pământ, rădăcini şi toate, apoi rupt în bucăţi.

Şi asta era absurd.

Cadru din lemn de sub străzi pietruite şi înclinate. Clădiri ghemuite înclinate în unghiuri aleatorii. Coloane răsturnate, clădiri rupte în jumătate cu camerele şi podelele din interior dezvăluite, multe dintre acele camere încă mobilate. Bucăţi uriaşe de gheaţă putrezită erau vizibile în mijlocul peisajului urban spart.

— Ce loc este acesta? întrebă Feather Witch.

Se întoarse şi o văzu urmărindu-i privirea de la câţiva paşi depărtare. – Udinaas, unde ne-ai adus? Cine sunt aceşti sălbatici? Vis vol'raele absi'arad.'

Aruncă o privire către războinicul care vorbise, apoi ridică din umeri şi îşi întoarse atenţia către oraşul îndepărtat. – Vreau să mă duc să mă uit.

— Nu te vor lăsa.

Exista o singură modalitate de a afla. Udinaas a pornit spre

câmpie. Războinicii pur şi simplu priveau.

După o clipă, Feather Witch îl urma şi veni lângă el. – Se pare că tocmai a fost. . . lăsat aici. Scăzut.'

— Este un oraş Meckros, spuse el. „Lemnul de la baze, este genul care nu creşte niciodată îmbibat cu apă. Nu putrezeşte niciodată. Şi vezi acolo, arătă el, acestea sunt rămăşiţele de docuri. Aterizări. Asta e şina unei nave, atârnând de acele linii. Nu am văzut niciodată un oraş Meckros, dar am auzit destule descrieri, iar acesta este unul. Smuls din mare. A venit gheaţa cu ea.

— Sunt movile, proaspăt ridicate, spuse ea. —îi vezi?

Pământul brut, întunecat, se ridică din plăţile din jurul ruinelor, fiecare tumulă învăluită în bolovani. – Sălbaticii i-au îngropat pe Meckros mort, spuse el.

'Sunt sute. . .'

— Şi fiecare suficient de mare pentru a ţine sute de cadavre. – Se temeau de boală, spuse ea.

— Sau, în ciuda aspectului lor, sunt un popor plin de compasiune. – Nu fi prost, îndatorat. Sarcina ar fi durat luni de zile.

El a ezitat, apoi a spus: „Acela a fost doar un clan, Feather Witch,

Şi asta era absurd.

acolo în spate. în această regiune trăiesc aproape patru mii.

Ea se opri, îl apucă de braţ şi îl trase în jurul lui. – Explică-mi asta! şuieră ea.

Şi-a răsucit braţul şi a continuat să meargă. „Aceste fantome au amintiri puternice. De vieţile lor, de carnea lor. Suficient de puternic pentru a se manifesta ca creaturi reale, fizice. Se numesc T'lan Imass...

I s-a tăiat respiraţia. „The Beast Hold”.

— Bibanul din os. Bătrân, Crone, Văzător, Şaman, Vânător şi Urmăreşte. Furii de foc. Furat din Eres'al.'

'Eres'al. Aceasta este zeiţa Nerek. Falsa zeiţă, sau aşa au susţinut cărturarii şi magii noştri, drept justificare pentru cucerirea Nerekului. Sunt şocat să descopăr minciuna. în orice caz, imaginile de pe plăci nu sunt cele ale fiarelor? Pentru Beast Hold, vreau să spun.

— Numai printre versiunile mai sărace. *Piei* de fiare, drapate în jurul unor sălbatici întunecaţi, ghemuiţi. Asta veţi vedea pe cele mai vechi şi mai pure plăci. Nu te preface la ignoranţă, Udinaas. La urma urmei, ne- ai adus aici.

Se apropiau de cele mai apropiate tumule şi puteau vedea, împânzind pământul brut, nenumărate obiecte. Ceramica spartă, bijuterii, arme de fier, aur, argint, idoli mici de lemn, bucăţi de pânză. Bunurile rămase ale oamenilor îngropate dedesubt.

Feather Witch scoase un sunet care ar fi putut fi un râs. „Au lăsat comoara la suprafaţă, în loc să o îngroape cu cadavrele. Ce lucru ciudat de făcut.

— Poate ca jefuitorii să nu se deranjeze să sape şi să deranjeze cadavrele. – Oh, o grămadă de jefuitori pe aici.

— Nu cunosc acest tărâm suficient de bine pentru a spune oricare dintre ele, spuse Udinaas, ridicând din umeri.

Privirea pe care i-a aruncat-o era neliniştită.

Mai aproape acum, oraşul distrus se profila în faţa lor. Barnacles cu

Şi asta era absurd.

crustă agăţaţi de bazele unor stâlpi de lemn masiv, verticali. Fâşii negre, ofilite de alge marine. Mai sus, profilele în secţiune transversală ale cadrului şi platformelor care susţin străzi şi clădiri. Şi, în bucăţile masive de gheaţă gri şi poroasă, fâşii de carne putrezită – nu umană. Membre supradimensionate, îmbrăcate în solzi plictisiţi. Un cap lung, de reptilian, atârnând de un gât răsucit şi rupt. Măruntaiele vărsate dintr-o burtă despicată. Picioare cu gheare, cu trei degete. Cozi zimtate. Armuri deformate şi hamuri din piele, întinderi de pânză viu colorată,

strălucitoare ca mătasea.

— Ce sunt acele lucruri?

Udinaas clătină din cap. „Acest oraş a fost lovit de gheaţă, chiar dacă a fost rupt din lumea noastră. în mod clar, acea gheaţă deţinea propriile secrete străvechi.

— De ce ne-ai adus aici?

Se întoarse spre ea, se strădui să-şi stăpânească furia şi reuşi să o elibereze într-un oftat lung. Apoi a spus: „Vrăjitoarea cu pene, care a fost ţigla pe care ai ţinut-o în mână?”

— Unul dintre Fulcra. Foc.' Ea se clătina, apoi reluă. „Când te-am văzut, prima dată, am minţit când am spus că nu am văzut nimic altceva. Nici unul.'

— Ai văzut-o, nu?

— Sora Dawn. . . flăcările...

— Şi ai văzut ce mi-a făcut.

'Da.' O şoapta.

Udinaas se întoarse. – Nu mi-am imaginat, atunci, mormăi el. – Nu evocat de imaginaţia mea. Nu. . . nebunie . . .'

'Nu este corect. Tu, nu eşti nimic. Un îndatorat. Un sclav. Acel Wyval a fost destinat pentru mine. Eu, Udinaas!'

El tresări de furia ei, chiar dacă înţelegerea îl lovi. Forţând un râs amar. – Tu ai chemat-o, nu? Wyvalul. îi voiai sângele şi te avea pe tine, aşa că otrava lui ar fi trebuit să te infecteze. Dar nu a fost. în schimb, m-a ales pe mine. Dacă aş putea, Feather Witch, ţi-aş da-o. Cu plăcere – nu, nu este adevărat, aşa cum mi-aş dori să fie. Fii recunoscător că sângele nu curge în vene. Este într-adevăr blestemul pe care ai spus că este.

— Mai bine să fii blestemat decât... Ea se opri şi îşi întoarse privirea.

El i-a studiat chipul palid, iar în jurul ei părul blond, şifonat, care tremura de vântul vag, aproape lipsit de viaţă. – De ce, Feather Witch? Un sclav născut din sclavi. Condamnat să

asculte vise nesfârşite de libertate – un cuvânt pe care nu îl înţelegi, probabil că nu îl vei înţelege niciodată. Plăcile trebuiau să fie calea ta de ieşire, nu-i aşa? Nu luat în slujba semenilor tăi Letherii. Dar pentru tine. Ai prins o şoaptă de libertate, nu-i aşa, în adâncul acelor plăci? Sau ceva ce *credeai că* este libertate. Pentru cât merită, Feather Witch, un blestem nu înseamnă libertate. Fiecare cale este o capcană, o capcană, care să te încurce în jocurile forţelor dincolo de orice înţelegere. Probabil că acele forţe preferă sclavii atunci când folosesc muritori, deoarece sclavii înţeleg în mod intrinsec natura relaţiei impuse.

Ea s-a uitat la el. – Atunci de ce tu?

— Şi nu tu? Şi-a întors privirea. – Pentru că nu visam la libertate. Poate. înainte să fiu sclav,
eram îndatorat, aşa cum îmi aminteşti cu fiecare ocazie. Datoria îşi modelează propriul tip de sclavie, Feather Witch, în cadrul a
sistem conceput pentru a asigura ca puţini să scape vreodată odată ce acele lanţuri s-au închis în jurul lor.

Ea şi-a ridicat mâinile şi le-a privit. „Suntem cu adevărat aici? Totul pare atât de real.

— Mă îndoiesc, răspunse Udinaas.

— Nu putem rămâne?

— în lumea plăcilor? Spune-mi tu, vrăjitoare pene.

— Acesta nu este tărâmul viselor tale, nu-i aşa?

Se strâmbă pentru a-şi ascunde amuzamentul faţă de sensul neintenţionat din spatele întrebării ei. 'Nu. Te-am avertizat.

— Am aşteptat să spui asta. Numai că nu pe un asemenea ton de regret.

— Te aştepţi la furie?

Ea a dat din cap.

„Am avut o mulţime de asta”, a recunoscut el. —
Dar a dispărut. 'Cum? Cum o faci să dispară?

îi întâlni privirea, apoi clătină pur şi simplu din cap. O întoarcere obişnuită, priviţi încă o dată asupra ruinelor. – Această distrugere, acest măcel. Un lucru groaznic de făcut.

— Poate că au meritat. Poate au făcut ceva...

— Feather Witch, întrebarea despre ce se merită ar trebui să fie pusă rar, sau vreodată. A cere aceasta duce la o judecată mortală şi la acte de răutate neatenuată. Atrocitatea revăzută în numele justiţiei generează propria sa atrocitate. Noi, Letherii, suntem destul de blestemaţi cu dreptate, fără să mai invităm încă”.

— Trăieşti blând, Udinaas, într-o lume foarte grea. – Ţi-am spus că nu sunt lipsită de furie.

— Pe care îl însângerezi, într-un fel, înainte de a putea răni pe altcineva. – Deci eu fac toată sângerarea, nu?

Ea a dat din cap. – Mă tem că o faci, Udinaas. A oftat şi s-a întors. 'Să ne întoarcem.'

Una lângă alta, ei şi-au făcut drum spre sălbaticii care aşteptau şi satul lor de peşteri.

— Dacă am putea să-i înţelegem, spuse Feather Witch.

— Şamanul lor este mort.

— La naiba, Udinaas!

în bazin, unde ceva se schimbase. Apăruseră patru femei şi cu ele era un băiat. Cine era om.

Războinicul care vorbise mai devreme s-a adresat acum băiatului, iar el a răspuns în aceeaşi limbă, apoi s-a uitat la Udinaas şi la Vrăjitoarea Pene. Arătă, apoi, încruntat, spuse: – Letherii.

'Mă înţelegi?' întrebă Udinaas.

'Nişte.'

— Tu eşti Meckros?

'Nişte. Letherii îndatoraţi. îndatorat. Mama şi tata. Au fugit să locuiască cu Meckros. Trăieşte liber, libertate. în libertate.'

Udinaas făcu un semn către oraşul ruinat. 'Casa ta?'

'Nişte.' A luat mâna uneia dintre femeile care îl însoţeau. 'Aici.'

'Cum te numeşti?'

— Rud Elalle.

Udinaas aruncă o privire către Feather Witch. *Rud* însemna *găsit* în limba comercială Meckros. Dar, desigur, şi-a dat seama, ea nu ar şti asta. – L-am găsit pe Elalle, spuse el în limbajul comercianţilor, mă poţi înţelege mai bine?

Chipul băiatului s-a luminat. 'Da! Bun, da! Eşti marinar, aşa cum a fost tatăl meu. Da.'

— Aceşti oameni te-au salvat din oraş?

'Da. Sunt Bentract. Sau au fost, orice înseamnă asta... ştii? A scuturat din cap. – S-au găsit, au mai fost şi alţi supravieţuitori?
'Nu. Toţi morţi. Sau pe moarte, apoi moartă.

— Şi cum ai supravieţuit?

'Ma jucam. Apoi s-au auzit zgomote groaznice şi ţipete, iar strada a fost ridicată, apoi s-a rupt, iar casa mea a dispărut. Am alunecat spre o crăpătură mare care era plină de colţi de gheaţă, aveam să mor. Ca toţi ceilalţi. Apoi am lovit două picioare. în picioare, ea stătea în picioare, de parcă strada era încă plană.

'Ea?'

— Aceasta este limba comercianţilor, nu-i aşa? spuse Feather Witch. – încep să înţeleg – este ceea ce tu şi Hulad folosiţi când sunteţi împreună.

— Era foc alb, spuse băiatul. – înalt, foarte, foarte înalt, şi ea sa întins şi m-a luat în sus. Făcu un gest ca să mimeze o mână care ţinea gulerul cămăşii sale. „Şi ea a spus: *Oh, nu, nu va face.* Apoi ne plimbam. În aer. Plutind deasupra tuturor până am ajuns cu toţii aici. Şi ea a înjurat. înjurături şi înjurături.

— A mai spus ceva, în afară de înjurături?

— Ea a spus că a muncit din greu la acest beget, iar nenorocitul ăla blestemat fără picioare nu avea să-i strice planurile. Nicio şansă, nu, nicio şansă şi va plăti pentru asta. Ce înseamnă beget?

— Aşa credeam, mormăi Feather Witch în Letherii.

Nu.

— Ochi remarcabili, continuă Feather Witch. – Trebuie să fie a ei.

Ale tale sunt mult mai întunecate. Mai plictisitor. Dar gura aceea. . .'

Nu. „Găsit”, reuşi Udinaas, „câţi ani ai?” Am uitat.'

— Câţi ani aveai înainte ca gheaţa să spargă oraşul? 'Şapte.'

Triumfător, Udinaas s-a răsucit pentru a înfrunta Feather Witch.

— Şapte, spuse din nou băiatul. – Şapte săptămâni. Mama tot spunea că cresc prea repede, aşa că trebuie să fiu înalt pentru vârsta mea.

Zâmbetul lui Feather Witch era ciudat rupt.

Războinicul Bentract vorbi din nou.

Băiatul a dat din cap şi a spus: „Ulshun Pral spune că are o întrebare pe care vrea să ţi-o pună”.

Un răspuns amorţit. 'Daţi-i drumul.'

— Rae'd. Veb entara tog'rudd n'lan n'vis thai? List vah olar n'lan? Ste Shabyn?

„Femeile vor să ştie dacă le voi mânca când voi îmbătrâni. Vor să ştie ce mănâncă dragonii. Vor să ştie dacă ar trebui să le fie frică. Nu ştiu ce înseamnă toate astea.

„Cum pot fi mâncate? Sunt... Udinaas se opri. *la-mă rătăciţi, ei nu ştiu că sunt morţi!* – Spune-le să nu-şi facă griji, Found. 'Ki'bri arasteshabyn bri por'tol tun logdara kul absi.'

Ulshun Pral spune că i-au promis că vor avea grijă de mine până se întoarce. – Entara tog'rudd av?

Băiatul a clătinat din cap şi a răspuns în limba războinicului.

— Ce a întrebat? întrebă Udinaas.

— Ulshun Pral a vrut să ştie dacă eşti tatăl meu. l-am spus că tatăl meu e mort. l-am spus, nu, nu eşti. Tatăl meu afostAraq Elalle. El a murit.'

în Letherii, Feather Witch a spus: „Spune-i, Udinaas”. 'Nu. Nu e nimic de spus.

— L-ai lăsa să-l facă. . . *femeie?.'*

Se întoarse spre ea. – Şi ce ai vrea să fac? Să-l iei cu noi? *Nici măcar nu suntem aici!*

Tun havra'ad eventara. T'un veb vol'raele bri rea han d En'ev?'

Băiatul a spus: „Ulshun Pral te înţelege acum. Nişte. El spune că sunt găuri şi ai vrea să mergi acolo?

— Găuri? întrebă Udinaas.

Feather Witch pufni. 'Porţi. Adică porţi. Le-am simţit. Sunt porţi, Udinaas. Cei puternici.

— în regulă, îi spuse Udinaas lui Found.

— Nu-mi place locul ăsta, spuse băiatul. – Dar voi veni cu tine. Nu e departe.'

S-au îndreptat cu paşi mari spre gura uneia dintre peşterile mai mari. Trecută în întunericul rece, podeaua aspră înclinând în sus vreo douăzeci de paşi, apoi începând din nou să se cufunde. în caverne cu pereţii înghesuiţi de imagini pictate în ocru roşu şi galben, contururi negre înfăţişând fiare străvechi în picioare sau alergând, unele căzând cu suliţe ieşind din ele. Mai înăuntru, o peşteră mai mică, cu eforturi ca un băţ negru pe pereţi şi tavan, o încercare zbuciumată a T'lan Imass de a-şi picta propriile forme. Flori de vopsea roşie conturând amprente fantomatice ale mâinilor. Apoi poteca s-a îngustat şi a început din nou o ascensiune treptată. în faţă, o fisură verticală din care lumina se revărsa înăuntru, o lumină plină de culori curgătoare, de parcă ar fi ars o flacără nepământeană dincolo.

Au ieşit pe o întindere neuniformă, dar în mare parte plană, de rocă înnegrită. Mici bolovani aşezaţi cap la cap formau o cale de apropiere de la gura peşterii, care îi conducea pe o spirală spre centrul poienii. Dincolo, cerul strălucea cu culori învolburate, ca nişte curcubee spulberate. Un tufiş de pietre plate domina centrul spiralei, în forma aspră şi incomodă a unei siluete stând pe două picioare din pietre stivuite, unul lat formând şoldurile, trunchiul fiind format din încă trei, braţele fiecare câte un singur, piatră dreptunghiulară proeminentă în lateral, capul o singură stâncă alungită învelită în lichen. Figura brută

stătea în faţa unei structuri ghemuite asemănătoare unui turn, cu cel puţin douăsprezece laturi. Feţele erau netede, lustruite ca faţetele cristalului natural. Cu toate acestea, lumina în nenumărate culori s-a fulgerat sub fiecare dintre aceste suprafeţe, fiecare plan în spirală spre interior într-o gaură întunecată.
Scena părea periculos de fragilă.

Vi han onralmashalle. S'ril k'ul havra En'ev. N'vist'. Lan'te.'

Ulshun spune că oamenii lui au venit aici cu un bonecaster. Era un tărâm al furtunilor. Şi fiare, nenumărate fiare care vin din acele gropi. Nu ştiau ce sunt, dar au fost multe lupte. Războinicul T'lan Imass vorbi din nou, îndelung.

„Tăstatorul lor de oase şi-a dat seama că spărturile trebuie sigilate, aşa că ea a apelat la puterea pietrei şi a pământului, apoi s-a ridicat în noul ei trup etern, pentru a sta în faţa rănilor. Şi ţine totul cu linişte. Ea stă acolo acum şi va rămâne acolo pentru totdeauna.

— Cu toate acestea, sacrificiul ei a blocat T'lan Imass aici, nu-i aşa? întrebă Udinaas.

'Da. Dar Ulshun şi oamenii lui sunt mulţumiţi.

'Vi truh larpahal. Ranag, bhed, tenag tollarpahal. Kul havra thelar. Kul.' – Pământul acesta este o potecă, ceea ce am numi drum, spuse Found, încruntat ca

se strădui să dea un sens cuvintelor lui Ulshun. – Turmele migrează, înainte şi înapoi. Se pare că vin de nicăieri, dar vin mereu.

Pentru că, la fel ca înşişi T'lan Imass, sunt amintiri fantomă.

— Drumul duce aici? întrebă Feather Witch în limba negustorilor.

— Da, spuse Found.

— Şi vine de unde?

'Epal en. Vol'sav, thelan.
Băiatul a oftat, şi-a încrucişat braţele frustrat. – Ulshun spune că suntem într-un

. . . revărsare? De unde vine drumul a sangerat pentru a revendica

drumul în sine. Şi înconjoară acest loc. Dincolo, există. . . nimic. Uitare. Nerealizat.'

— Deci ne aflăm într-un tărâm? întrebă Feather Witch. – Care Hold revendică acest loc?

'O listă evbrox'l Tev. Starvald Demelain Tev.'

Ulshun este încântat că înţelegi Holds. El este ochi strălucitor, încântat, şi surprins. El îl numeşte Hold Starvald Demelain.

— Nu cunosc numele ăsta, spuse ea, încruntându-se.

T'lan Imass a vorbit din nou, iar în cuvintele Udinaas a simţit o listă. Apoi mai multe liste şi, auzind a doua listă, a început să recunoască nume.

Băiatul a ridicat din umeri. Tiam, Kalse, Silannah, Ampelas, Okaros, Karosis, Sorrit, Atrahal, Eloth, Anthras, Kessobahn, Alkend, Karatallid, Korbas . . .

Olar. Eleint. Draconean. Dragonii. Dragonii Puri. Locul de unde vine drumul este închis. De sângele amestecat care s-a adunat cu mult timp în urmă. Draconus, K'rul, Anomandaris, Osserc, Silchas Ruin, Scabandari, Sheltatha Lore, Sukul Ankhadu şi Menandore. A fost, spune el, Menandore cel care m-a salvat. Ochii băiatului s-au mărit brusc. – Nu arăta ca un dragon!

Ulshun a vorbit.

Found dădu din cap. 'în regulă. El spune că ar trebui să poţi trece de aici. El aşteaptă cu nerăbdare să te revadă. îţi vor pregăti un festin. Viţel Tenag. Te întorci, nu-i aşa?

— Dacă putem, spuse Feather Witch, apoi trecu la Letherii. – Nu-i aşa, Udinaas?

Se încruntă. 'De unde sa stiu eu?'

— Fii milostiv.

— Pentru tine sau ei?

'Ambii. Dar mai ales fiului tău.

Nu a vrut să audă nimic din toate astea şi a ales să studieze turnul cu faţete. Nu o singură cale, deci, ci mai multe uşi. Cel puţin douăsprezece. Alte douăsprezece lumi, atunci? Cum ar fi ele? Ce fel de creaturi i-au populat? demonii. Şi poate că asta era tot ce însemna

cuvântul „demon”. O creatură ruptă din propriul său tărâm. Legat ca un sclav de un nou stăpân căruia nu-i păsa nimic de viaţa lui, de bunăstarea lui, care pur şi simplu l-ar folosi ca orice alt instrument. Până când va fi inutil, după care va fi aruncat.

Dar m-am săturat de simpatie. De a simţi asta, cel puţin. Aş fi binevenit să-l primesc, chiar dacă doar pentru a mântui toată această autocom pătimi re. Fii milostiv, spuse ea. Puţin bogat, venind de la ea. Se uită înapoi la băiat. Fiul meu. Nu, doar sămânţa mea. Nu a luat nimic altceva, nu avea nevoie de nimic altceva. Sângele Wyval a fost cel care a atras-o, trebuie să fi fost. Nimic altceva. Nu fiul meu. Sămânţa mea.

Creste prea repede. Asta era trăsătura dragonilor? Nu e de mirare că femeile T'lan Imass s-au speriat. A oftat, apoi a spus: „Găsit, mulţumesc. Şi mulţumirile noastre de asemenea lui Ulshun Pral. Aşteptăm cu nerăbdare sărbătoarea viţelului Tenag. S-a confruntat cu Feather Witch. – Poţi să alegi calea potrivită?
„Carnea noastră ne va trage înapoi”, a răspuns ea. – Hai, nu avem idee cât timp a trecut în lumea noastră. Ea îl luă de mână şi îl conduse pe lângă silueta de piatră. „Lumi de vis. Imaginaţi-vă ce am putea vedea, dacă am putea alege. . .'

— Nu sunt lumi de vis, Feather Witch. Sunt reali. în acele locuri, noi suntem fantomele.

Ea pufni, dar nu spuse nimic.

Udinaas se întoarse pentru o ultimă privire înapoi. Băiatul, Găsit, ia dintr-o sclavă şi o femeie cu sânge draconic, crescută de niciunul. Şi alături de el, acest sălbatic nepoliticos care credea că încă mai trăieşte. Credea că este în carne şi oase, un vânător şi conducător cu pofte, dorinţe, un viitor în care să păşim. Udinaas nu a putut decide care dintre cei doi era mai patetic. Văzându-i, aşa cum făcea şi acum, amândoi i-au frânt inima şi nu părea nicio modalitate de a distinge între cei doi. *De parcă durerea ar avea arome.*

S-a rotit. – Bine, du-ne înapoi.

Mâna ei se strânse pe a lui şi îl trase înainte. O privi păşind în peretele de lumină arzătoare. Apoi a urmat.

Atri-Preda Yan Tovis, numită Twilight de acei soldaţi sub comanda ei care aveau în strămoşii lor sângele pescarilor indigeni dispăruţi de mult din Fent Reach – pentru că asta înseamnă numele ei – stătea pe zidul masiv care înconjoară Turnul de la Coasta de Nord. , şi a privit la apele Mării Nepa. în spatele ei, un drum lat şi înălţat ieşea de la baza turnului de veghe şi tăia o potecă dreaptă spre sud, prin două leghe de pădure veche, apoi o treime de legă de teren agricol, pentru a se termina la răscrucea de drumuri chiar înainte de Poarta interioară a fortificaţiei, oraşul Fent Reach.

Acesta era un drum pe care urma să-l urmeze. în grabă.

Alături de ea, localnicul Finadd, un bărbat bântuit, subţire ca o salcie, a cărui piele părea aproape fără sânge, şi-a dres glasul pentru a treia oară în ultima duzină de bătăi ale inimii.

— în regulă, Finadd, spuse Twilight.

Bărbatul oftă, un sunet de uşurare neruşinată. – Voi aduna echipele, Atri-Preda.
'într-o clipă. Mai ai o alegere de făcut. – Atri-Preda?
— După estimarea dumneavoastră, la câte nave Edur ne uităm?

Finadd-ul miji spre nord. – Aş judeca opt, nouă sute dintre atacatorii lor. Merude, Den-Ratha, Beneda. Transporturile acelea supradimensionate – nu le-am văzut până acum. Cinci sute?'

— Aceste transporturi sunt modelate pe cont propriu, spuse Twilight. – Şi ai noştri au cinci sute de soldaţi fiecare, o navă de aprovizionare completă din cinci. Presupunând aici acelaşi raport. Patru sute de transporturi pline cu războinici Edur. Adică două sute de mii. Raiders aceia poartă optzeci până la o sută. Să presupunem că o sută. Astfel, nouăzeci de mii. Forţa pe cale să aterizeze pe şuviţa de dedesubt este, aşadar, de aproape trei sute de mii.

— Da, Atri-Preda.

— Cinci mii de Edur au aterizat în faţa Fortului First Maiden în această dimineaţă. Garnizoana schelet a înşeuat fiecare ca pe care-i mai rămăsese şi călăreşte din greu spre Fent Reach. Unde am

garnizoana mea.

— Putem concluziona, spuse Finadd, că aceasta reprezintă forţa principală a flotei Edur, forţa principală, într-adevăr, a întregului popor şi invazia lor sinucigaşă.

Ea îi aruncă o privire. – Nu, nu putem concluziona aşa ceva. Nu am cunoscut niciodată populaţia din ţinuturile Edur.'

— Atri-Preda, putem ţine Fent Reach săptămâni întregi. în acel timp, va fi sosit o armată de ajutor şi îi putem zdrobi pe nenorociţii cu pielea cenuşie.

— Cadrul meu de magi din oraş, spuse ea după o clipă, se ridică la trei vrăjitori dubioşi, unul dintre ei niciodată treaz, iar ceilalţi doi părând intenţionaţi să se ucidă unul pe altul din cauza unei ucideri trecute. Finadd, vezi întunericul mării de sub acele nave? Locuitorii din Trate ştiu bine acea apă întunecată şi ce conţine.

— Ce spui, Atri-Preda?

— Desigur, întoarce-te cu noi cu soldaţii tăi, Finadd. Sau rămâneţi şi

aranjaţi-vă capitularea oficială cu primele elemente care vor

ateriza. Gura bărbatului se deschise încet.

Twilight se întoarse şi se îndreptă spre scările care duceau în curte. – Renunţ la Fent Reach, Finadd.

— Dar Atri-Preda! Ne-am putea retrage înapoi la Trate! Noi toti!'

S-a oprit cu trei trepte mai jos. – A apărut o a treia flotă, Finadd. în Marea Katter. Am fost deja tăiaţi.

— Ia-ne rătăcirea!

Twilight şi-a reluat coborârea. Pe sub răsuflarea ei, ea mormăi: „Dacă ar putea. . .'

Toate întrebările s-au terminat. Invazia începuse.

Oraşul meu este pe cale să fie cucerit. Din nou.

Capitolul şaisprezece

Vechiul şanţ de drenaj fusese cândva un pârâu, cu mult înainte ca colibele să fie dărâmate şi stăpânii să înceapă să-şi construiască casele din piatră. Dărâmăturile şi nămolurile murdare formau malurile, târându- se de paraziţi. Dar acolo, în pieptul meu, un foc întunecat a aprins de furie liniştită în timp ce mergeam pe pistă căutând vocea pierdută, vocea acelui flux apos eliberat, pietricelele de sub limba curgătoare. Ştiam atât de bine acele pietre netede, comoara de formă mângâietoare a copilului şi modul în care, atunci când se usucă, o singură picătură de lacrimă sau ploaie putea face culoarea să înflorească din nou amintirea găsită a căminului său – comoara acestui copil şi copilul a fost eu şi comoara eram ai mei, iar copilul meu chiar în această dimineaţă l-am descoperit, îngenuncheat mânjit pe malul putrezit, jucându-mă cu cioburi de oale sparte care nu cunoşteau decât nuanţe de gri, indiferent cât de adânci şi cât de curgând aceste lacrimi.

ÎNAINTE DE TATA _ F

ENT FĂRĂ NOM

Visele puteau să treacă printre clipirile unui om, la care se răspundea prin turnare sălbatică, dezorientare şi un val neoprit de emoţii discordante. Udinaas a descoperit că alunecase în jos, era cocoţat precar pe margine, cu membrele înţepenite şi dureroase. Soarele căzuse mai jos, dar nu cu mult. în spatele lui, ridicându-se dintr-o grămadă mototolită, se afla Feather Witch, cele două jumătăţi de ţiglă spartă căzând dintr-o mână şi zăngănind pe piatră o clipă înainte de a aluneca în tufiş şi stânci de dedesubt. Părul îi ascundea faţa, ascundea emoţiile scrise acolo.

Udinaas a vrut să ţipe, să-şi dea drumul durerea şi furia fără sursă de sub ea. Dar ce a fost nou în utilizare? Ce era nou în a nu avea la ce să atingem, la care să ne străduim? Se ridică de pe marginea pietrei prăbuşite şi se uită în jur.

Armata era în mişcare. Ceva se schimbase. A văzut grabă dedesubt.
– Trebuie să ne întoarcem, spuse el.

— La ce? Aspru, amar.

— La ceea ce eram înainte.

— Sclavi, Udinaas.

'Da.'

— L-am gustat acum. L-am gustat!'

El a aruncat o privire spre ea, a privit cum ea stătea mai dreaptă, trăgându-şi părul din ochi şi l-a fixat cu o privire fioroasă. – Nu poţi trăi aşa.

'Nu pot?'

Ea şi-a întors privirea. Nevrând să vadă, bănui el. Nevrând să înţeleagă.

— Mergem spre Trate, Vrăjitoarea Pene.
'A cuceri. La . . . înrobeşte.'

— Detalii, mormăi el, ridicându-se precaut în picioare. El i-a oferit o mână de ajutor. – Mayen te vrea.

— Ea mă bate, acum.

'Ştiu. Nu ai reuşit să ascunzi vânătăile.

— îmi rupe hainele. Mă foloseşte. în moduri care durea. M-am rănit tot timpul. – Ei bine,
spuse Udinaas, el nu îi face asta. Nu că ar fi multe. . .

sensibilitate. Presupun că e prea tânăr pentru asta. Nici ea nu are puterea de a prelua controlul. Invata-I. Ea e . . . frustrat.'

— Ajunge să înţelegi asta, să înţelegi asta. Ajunge, îndatorat! Nu-mi pasă de punctul ei de vedere, nu mă interesează să păşesc în umbra ei, să încerc să văd lumea aşa cum o vede ea. Nimic din toate astea nu
contează, când se răsuceşte, când muşcă, când împinge. . . Nu mai vorbi, Udinaas. Stop. Nu mai.'

— Ia-mă de mână, Feather Witch.
Este timpul.' – Aş prefera să-l muşc.

Ştiu. Nu a spus nimic.

— Deci nu o răneşte, nu-i aşa?

„Nu fizic”, a răspuns el.
'Da. Ce ii face el. . .' ea ridică privirea, cercetându-i ochii, „îţi fac”.

— Şi ai prefera să muşti.

Ea nu a răspuns. Ceva trecu în privirea ei, apoi se întoarse chiar şi când îl lua de mână.

El o trase în picioare.

Ea nu se uita la el. – Voi coborî primul. Aşteaptă o clipă.' 'în regulă.'

O armată s-a trezit cu piciorul, roiind podeaua pădurii. La nord, cenuşa casei. La sud, Trate. Ar fi. . . răzbunare.

Detalii.

O licărire de mişcare în jos, apoi . . . nimic.

Trull Sengar continuă să cerceteze încă o clipă, apoi se aşeză înapoi în spatele căderii copacului. „Am fost descoperiţi”, a spus el.

Ahlrada Ahn mormăi. 'Acum ce?'

Trull se uită în stânga şi în dreapta. Abia putea distinge cei mai apropiaţi războinici, nemişcaţi şi sub acoperire. – Asta depinde, mormăi el. – Dacă vor intra acum în vigoare.

Au aşteptat, pe măsură ce după-amiaza se stingea.

Undeva în pădurea de dedesubt era o brigadă Letherii, iar în ea un cadru de mag care detectase prezenţa lui Tiste Edur poziţionat să apere podul. Printre ofiţeri, surpriză, poate consternare. Magii ar fi la lucru încercând să discearnă numere precise, dar asta s-ar dovedi dificil. Ceva din sângele lui Edur i-a sfidat, a rămas evaziv la eforturile lor vrăjitorii. Ar trebui luată o decizie şi depindea mult de personalitatea comandantului. Procedaţi într-un mod precaut şi măsurat până la stabilirea contactului direct, după care o succesiune de sonde ar determina puterea inamicului. Au existat însă riscuri în

acest sens. Apropiindu-se suficient de mult pentru a măsura ascuţimea colţilor inamicului a invitat o muşcătură care ar putea să nu se lase, ducând la o luptă înclinată în care tot avantajul era cu Tiste Edur. Bătăliile în sus au fost întotdeauna costisitoare. Şi adesea retragerea sa dovedit sângeroasă şi dificilă. Mai rău, existau şanse mari de o dezamăgire totală, care să ducă la măcel.

Sau comandantul ar putea ordona cadrelor magice să declanşeze un atac vrăjitor şi astfel să distrugă pădurea deasupra lor. Un astfel de atac, desigur, a servit pentru a expune poziţia magilor acelor vrăjitori Edur care ar putea fi prezenţi. Şi spectatorilor şi demonilor care îi însoţesc. Dacă atacul era tocit, cadrele aveau probleme.

în cele din urmă, comandantul putea alege să se retragă. Cedeţi podul şi întoarceţi-vă la apărarea solidă a Fortului înalt, invitând la o bătălie mai tradiţională – genul pe care letherii au luptat de secole, împotriva forţelor inamice de tot felul şi aproape invariabil cu mare succes.

Era comandantul prea încrezător şi precipitat? Dacă da, atunci Trull Sengar şi cei cincizeci de războinici ai săi fie ar fi fost măcelăriţi, fie forţaţi să se întoarcă pe cealaltă parte a podului, rezultatul dovedindu-se tactic dezastruos pentru Hanradi Khalag şi războinicii săi în avans. O traversare contestată a podului i-ar forţa pe Fear şi pe Hanradi să dezvăluie întreaga întindere a puterii vrăjitoare care însoţeşte armata – putere menită să-i distrugă pe apărătorii Fortului înalt. în schimb, un comandant prudent sau timid ar alege să se retragă, iar asta ar asigura un succes Edur.

Trull îşi întoarse drumul înapoi pentru a privi peste căderea copacului. Nicio mişcare dedesubt. Aerul părea supranatural de liniştit.

— Dacă nu se închid curând, spuse Ahlrada cu voce joasă, vor fi pierdut avantajul.

Trull dădu din cap. Preocupări suficiente pentru a-i ocupa mintea, pentru a-i fura atenţia maximă. Nu a avut luxul de a se gândi la alte lucruri. Acesta, a decis el, era de preferat. O uşurare. *Şi pot rămâne aici, în această formă tensionată a gândurilor minţii mele, de acum*

înainte. Mă va duce prin acest război. Trebuie sa. Te rog, du-mă prin acest război.

Umbrele erau lungi pe versantul de dedesubt, tăindu-se transversal, razele de lumină prăfuită a soarelui se scurgeau în ceaţă aurie prin care pluteau insectele.

O şoaptă de sunet-în spatele lor, apoi pe toate părţile.

Wraiths, curgând în jos, alunecând pe lângă întunericul de dedesubt.

— Au sosit, spuse Ahlrada.

Trull alunecă înapoi în jos şi se rostogoli pe spate. Căptuşeală între tufiş şi copaci în sus, lupi cu spate argintiu. O jumătate de duzină, apoi o zece, ochi strălucitori sclipind din capetele în jos.

O fiară s-a apropiat de Trull. S-a înceţoşat brusc, aerul umplându-se cu un miros înţepător şi picant, iar o clipă mai târziu, Trull se trezi uitându-se în
ochii de chihlimbar ai lui B'nagga.

Jheck zâmbi. – La o mie de paşi mai jos, Trull Sengar. Sunt în plină retragere.

— Te-ai descurcat bine, spuse Ahlrada.

Rânjetul s-a lărgit. – Războinicii nu sunt decât la două mii de paşi de pod. Fraţii mei au găsit un cadavru, ascuns în perie. Munca ta?'

— Un cercetător avansat, spuse Trull.

— Magii i-au legat un fir. Ei ştiau că vii. Fără îndoială că i-a încetinit şi mai mult.

— Deci, spuse Ahlrada, trebuie să le contestăm retragerea?

— A fost un gând. Dar nu, wraithurile nu vor face altceva decât să-i vâneze. Ţineţi-le pe margine şi în mişcare la dublu marş. Până când vor ajunge High Fort, vor fi dureri de picioare şi cu ochii îngroşaţi. Nu le vom oferi prea mult timp să se odihnească. Se aşeză ghemuit. 'Am vesti noi. Primul Fort Maiden a căzut. Nicio bătălie – garnizoana fugise deja înapoi în Fent Reach.

— După cum era de aşteptat, spuse Trull.

'Da. Dacă Letherii aleg să ia o poziţie la Fent Reach, va fi un scurt asediu. Chiar şi acum, navele noastre au aterizat şi războinicii mărşăluiesc spre oraş.

— Niciun contact cu nicio flotă Letherii? Trull a fost surprins. Acele transporturi erau vulnerabile.

'Nici unul. Forţele împăratului sunt poziţionate deasupra lui Trate, nedetectate încă. în următoarele câteva zile, prieteni, vor avea loc patru bătălii majore. Şi, vrând sabia, graniţa de nord va cădea.

Cel puţin, vom avea toată atenţia lor.

— Au sosit, spuse Ahlrada.

beat orb. O descriere pe care Seren Pedac a căutat să o exploreze, cu toată intenţia tulbure a unei minţi otrăvite în prostie. Dar, cumva, ea a eşuat. în loc să fie oarbă, era dureros de conştientă de figurile de pe toate părţile mesei ei mici, de presa clocotită şi de sunetul dărâmăturii de nenumărate voci. Prostia trebuia încă să sosească şi, probabil, nu va veni niciodată, aşa cum stăruia sobrietatea neclintită, obscenată, neclintită şi indiferentă faţă de ceştile de vin aparent nesfârşite pe care le bău.

Emoţie înfierbântată, zeci de voci care îşi rostesc variaţiile de-ţi-am spus-aşa către turme de capete dând din cap. Proclamaţii şi previziuni, the
cuvinte strălucitoare de lăcomie dornice să se dezlănţuie pe prada câmpurilor de luptă înghesuite de Edur mort. Da-le First Maiden Fort, da. De ce nu? Trageţi nenorociţii înăuntru şi înăuntru. Ai văzut ce a făcut cadrele în noaptea aceea? O vor face din nou, de data asta împotriva ticăloşilor cu faţa de cenuşă. Am un biban la jumătatea farului, am plătit o avere pentru el, o să văd totul.

Totul se va termina la Fent Reach. Li se vor însângera nasul şi atunci cadrele vor lovi flota din Katter Sea. Am un interes pentru o porţiune de pe Coasta Bight, drepturi de salvare. îndreptându-te până acolo de îndată ce se termină.

S-au lăsat înconjuraţi, vă spun eu. Twilight doar aşteaptă ca asediul să se stabilească. Ce este asta? Vrei să spui că s-a predat? la-ne rătăcitoare, omule, ce fel de minciuni arunci aici? Eşti un trădător al naibii, eşti un blestemat Huli Beddict? Taci din gura ta sau o voi face pentru tine ...

Te ajut, Cribal, asta e o promisiune. A coase buzele strânse este uşor ca a repara pânzele şi am făcut asta de ani de zile -

Unde s-a dus?

Ah, nu contează, Cribal...

Trădătorii trebuie să primească o lecţie, Feluda. Haide, văd că mă îndrept spre uşă ...

Să stai singur, nu face bine nici unei femei, dragă. Lasă un bărbat cumsecade să te ia departe de toate astea...

— Au sosit, spuse Ahlrada.

Seren Pedac se încruntă, ridică privirea la silueta care se profila deasupra mesei ei. Mintea ei a răspuns: *Bine,* chiar dacă se încruntă şi se întoarse.

— Nimic care să merite scuipatul nu se spune aici, fetiţă. Vrei să bei. Bine, stai şi bea. Tot ce ofeream a fost un loc mai liniştit pentru a face asta, e tot.

'Pleacă de aici.'

în schimb, bărbatul s-a aşezat. „Te-am urmărit toată seara. Doar un alt Letherii? M-am întrebat asta o singură dată. Nu, cred, nu acesta. Aşa că întreb, iar cineva spune: „Aceasta este Acquitor, Seren Pedac. A fost sus la tratatul care s-a acru. Era sub contract cu Buruk cel Pale, cel care s-a spânzurat şi la naiba dacă nu ea l-a găsit cu ochii de peşte şi murdar.” Şi cred că nu este un lucru uşor. Nu e de mirare că stă acolo încercând să se îmbată şi nu funcţionează.

Ea îşi fixă privirea asupra lui, văzându-l clar pentru prima dată. Faţă cusută, ras curat, păr până la umeri şi nuanţa fierului lustruit. A lui
vocea a sunat din nou în capul ei, confirmând ceea ce a văzut. – Nu eşti Letherii.

Un zâmbet larg, uniform, dinţi albi. – Ai avut dreptate, fără supărare, dar mă bucur de asta.

— Tu nu eşti Faraed. Nerek. Tarthenal. Nici Fent, nici măcar Meckros...

„De ce sunt eu nu ai auzit niciodată, crede-mă, fetiţă. Un drum lung de acasă.

'Ce vrei?'

— Făceam o ofertă, dar trebuia făcută în linişte. Privat... — Sunt sigur că...

— Nu aşa, deşi mi-aş considera averea în creştere dacă s-ar întâmpla aşa cum crezi tu că am vrut să spun. Nu.' Se aplecă înainte, făcându-i şi el semn mai aproape.

Zâmbetul ei ironic, se înclină peste masă până când nasurile lor

— Au sosit, spuse Ahlrada.

aproape că se atingeau. 'Nu pot să aştept.'

A retras o fracţiune. „Făule, eşti o vie care îţi răzbate. Bine, atunci, ascultă. Ne-am luat o barcă...

'Noi?'

— O barcă, iar noi părăsim fundul ăsta al unui regat. 'Unde sa? Korshenn? Pilott, armistiţiu? Kolanse?

— Ce rost ar avea asta? Primii trei pe care i-aţi numit îi aduc un omagiu lui Lether, iar Kolanse este o mizerie din tot ce auzim. Achizitor, lumea e mult mai mare decât ai putea crede...

'Este? De fapt, este *mai mic* decât cred.

— Acelaşi gunoi, altă gaură, nu? Poate ai dreptate. Dar poate că nu. 'Cine eşti tu?'

— Doar cineva aflat la distanţă lungă de casă, aşa cum am spus. Neam gheare afară din Assail, doar ca să ne găsim aici şi, doar ajungând în afurisita noastră sită a unei bărci, am datorat bani. Doar păşind pe doc, datoram mai mult. Au trecut şapte luni şi suntem până acum îndatoraţi prinţul K'azz însuşi nu ne-a putut elibera calea înapoi. Trăim din resturi si faci treaba urata si ne putrezeşte pe toti...

— Ai fost soldat.

— încă sunt, fată.

— Deci, alătură-te unei brigade...

S-a frecat de faţa, a închis ochii pentru o clipă, apoi a părut că a luat o decizie. A fixat-o cu ochii lui rece şi albaştri. – Se strigă către Abis, fetiţă, şi nici unul Letherii nu ascultă. Voi, oameni buni, aveţi probleme. Probleme serioase. Fent Reach sa predat. Acum, Twilight este un comandant inteligent şi capabil, aşa că ce a determinat-o să facă asta? Gândeşte-te, Achizitor.

— Ea a văzut că era fără speranţă. A văzut că nu poate ţine oraşul şi nu avea nicio modalitate de a se retrage.

El a dat din cap. – Nu erai aici când s-au întors navele de

— Au sosit, spuse Ahlrada.

recoltare. Nu ai văzut ce le-a livrat. Noi am făcut. Făule, dacă dhenrabi se închină unui zeu, atunci asta a fost tot, chiar acolo, în port.

— Cine sunt dhenrabii?

A scuturat din cap. „Avem loc pentru oameni care merită sarea. Şi nu vei fi singura femeie, aşa că nu este aşa.

— Atunci de ce eu, atunci?

— Pentru că nu eşti orb, Seren Pedac.

Zâmbind, se lăsă pe spate, apoi îşi întoarse privirea. *Nici beat.* 'Cine eşti tu?'

— Nu va însemna nimic...

— Spune-mi oricum.

— Bare de fier, a doua lamă, a patra companie, Crimson Guard. A fost în slujba comandantului Cal-Brinn înainte să fim împrăştiaţi între aici şi porţile lui Hood.

— Fără sens *şi* lung. Sunt impresionat, Iron Bars.

— Fetioară, ai dinţi mai ascuţiţi decât un enkar'al cu o gură de rhizan. Probabil de ce te plac atât de mult.

în regulă. – Nu mă interesează oferta ta, Iron Bars.

— încearcă să te gândeşti la asta. Este timp pentru asta, cu condiţia să pleci din Trate cât de curând poţi.

Ea se uită la el. – Nu are niciun sens.

— Ai avea dreptate, dacă barca noastră ar fi în port aici. Dar nu este. Este în Letheras. Ne-am înscris ca echipaj, printr-un agent. El a ridicat din umeri. – De îndată ce ieşim în larg . . .'

— îl vei ucide pe căpitan şi pe colegi şi vei deveni pirat.

„Nu vom ucide pe nimeni dacă există o cale de ocolire şi nu suntem piraţi. Vrem doar să ajungem acasă. Trebuie *să* ajungem acasă. El o studie o clipă, apoi se ridică. – Dacă merge bine, te vom căuta în Letheras.

în regulă. – Ţi-ai pierde timpul.

— Au sosit, spuse Ahlrada.

El a ridicat din umeri. – între aici şi atunci, achizitor, se vor schimba multe. Pleacă din oraşul ăsta, fetiţă. De îndată ce te trezeşti, pleacă. Doar pleaca.'

Apoi a plecat.

L-au prins, l-au târât pe alee şi îi coase gura – hai, hai să vedem —

Doar gura lui? E un al naibii de trădător. Nu există niciun motiv să-l uşurezi pe ticălos. Coase-l peste tot, vezi cum ii place asta ...

Aş vrea să fie Huli Beddict, asta îmi doresc ...

Se vor descurca mult mai rău cu el, notează-mi cuvintele. Tu doar aştepţi şi vezi...

Mătăsurile ei albastre spărgând în vânt, Nekal Bara stătea în vârful turnului farului şi se îndrepta spre mare. Nimic nu mergea conform planului. Atacul lor preventiv distrusese sate goale; tot poporul Tiste Edur era în mişcare. *Şi sunt pe cale să sosească chiar în pragul uşii noastre.*

Flota care apăruse în Katter Sea, gata să-şi interpună forţele pentru a preveni retragerea garnizoanei lui Twilight de la Fent Reach, la capitularea oraşului, pur şi simplu a mers mai departe. Preternatural de rapide, pânzele roşii de sânge a cinci sute de raiders se apropiau acum de golful Trate. Şi în apele de sub acele carene elegante . . . *un lucru.* Vechi, groaznic, dornic de foame. Cunoştea această cale. Fusese aici înainte.

De atunci, şi la comanda Cedei, ea se adâncise în căutarea ei pentru a descoperi natura creaturii pe care Tiste Edur o legaseră în slujba lor. Portul şi golful de dincolo fuseseră cândva pământ uscat, un raft masiv de calcar sub care curgeau vaste râuri subterane. Eroziunea prăbuşise raftul pe alocuri, creând puţuri aproximativ circulare şi adânci. Uneori, apa de dedesubt continua să curgă ca parte a râurilor. Dar la unii, efectul de percolare al calcarului a fost blocat de concreţii în timp, iar apa era neagră şi nemişcată.

O astfel de fântână devenise, cu mult timp în urmă, un lăcaş de cult. Comori au fost aruncate în adâncul ei. Aur, jad, argint şi

— Au sosit, spuse Ahlrada.

sacrificii vii. Voci înecate ţipăseră în apa rece, carnea şi oasele reci se aşezaseră pe podeaua palidă.

Şi s-a făcut un spirit. Hrănit cu sânge şi disperare, implorând ispăşire, predarea fără voie a vieţilor muritorilor. Erau mistere
la asta, ea ştia bine. A existat spiritul înainte de a începe închinarea şi a fost pur şi simplu atras de darurile oferite? Sau a fost evocat în existenţă prin însăşi voinţa acelor închinători antici? Oricum, rezultatul a fost acelaşi. O creatură a luat fiinţă şi a fost învăţată natura foametei, a dorinţei. Transformat într-un dependent de sânge, durere şi teroare.

închinătorii au dispărut. S-au stins sau au plecat, sau împinşi la sacrificii atât de extreme încât să se autodistrugă. Nu se putea spune cât de adânc era patul de oase de la fundul acelei fântâni, dar, până la urmă, trebuie să fi fost îngrozitor în vastitatea sa.

Spiritul a fost condamnat şi ar fi trebuit să moară în cele din urmă. Dacă mările nu s-ar fi ridicat să înghită pământul, nu ar fi dispărut dintr- o dată zidurile lumii, eliberându-l pentru tot ce se afla dincolo.

Linii ţărmurilor erau locuri de cult în întreaga lume. Cele mai vechi înregistrări care au supravieţuit din Primul Imperiu au remarcat acest lucru din nou şi din nou printre popoarele întâlnite în timpul explorărilor. Limita dintre mare şi uscat a marcat manifestarea tranziţiei simbolice dintre cunoscut şi necunoscut. între viaţă şi moarte, spirit şi minte, între o mulţime nelimitată de elemente şi forţe contrare, dar blocate împreună. Au fost date vieţi mărilor, comori au fost aruncate în adâncurile lor. Şi, pe ape înseşi, navele şi echipajele lor au fost târâte în adâncuri mereu şi din nou.

Cu toate acestea, spiritul ştia. . . competiţie. Şi, bănuia Nekal Bara, se descurcase prost. Slăbită, suferindă, se întorsese în gaura ei, acolo, sub potop. întors să moară.

Nu exista nicio modalitate de a şti cum au găsit-o vrăjitorii Tiste Edur sau cum au ajuns să-i înţeleagă natura şi potenţialul din el. Dar l-au legat, i-au hrănit cu sânge până când i-a revenit puterea, şi a crescut, şi odată cu acea creştere, o foame înfloritoare.

Şi acum, trebuie să găsesc o modalitate de a o ucide.

îi simţea apropierea, apropiindu-se din ce în ce mai mult sub

— Au sosit, spuse Ahlrada. răpitorii Edur. De-a lungul frontului portului de dedesubt, soldaţii înghesuiau fortificaţiile. Echipajele s-au pregătit la trebuchete şi baliste. Incendiile au fost aprinse şi rafale de certuri care au spart coca au fost eliminate.

Arahathan, îmbrăcat cu blănurile sale negre, se poziţionase la capătul îndepărtat al debarcaderului principal şi, la fel ca ea, stătea în faţa flotei Edur care se apropia cu repeziciune. El ar căuta să blocheze atacul spiritului, să-l angajeze pe deplin atâta timp cât i-a trebuit lui Nekal Bara să se apropie magic de entitate şi să-i lovească inima.

Şi-a dorit ca Enedictal să fi rămas în oraş, mai degrabă decât să se întoarcă la batalionul său de la Awl. într-adevăr, şi-ar fi dorit ca Snakebelts să fi mărşăluit să li se alăture aici. Odată ce spiritul a fost angajat, Enedictal ar fi putut apoi spulbere flota Edur. Habar n-avea cât de multe daune vor suferi ea şi Arahathan în timp ce ucideau spiritul – era posibil să nu mai aibă nimic cu care să distrugă flota. S-ar putea să se reducă la lupta corp la corp de-a lungul frontului portului.

Şi aceasta este absurditatea magiei în război – nu facem altceva decât să ne negăm reciproc. Cu excepţia cazului în care un singur cadru se află depăşit numeric...

Avea şase vrăjitori minori sub comanda ei, presăraţi printre companiile Batalionului Cold Clay dispuse dedesubt. Ar trebui să fie suficienţi împotriva vrăjitorilor Edur care însoţeau flota.

Nekal Bara era îngrijorat, dar nu în mod nejustificat.

Pânzele roşii fluturau. Putea distinge doar echipajele, zburând pe puntea din faţă şi în tachelaj. Flota se plimba la. Sub navele de frunte, o val întunecată năvăli înainte, răspândindu-şi vânătăile de la miezul nopţii în port.

Ea a simţit o frică bruscă. A fost. . . *imens.*

O privire în jos. Pentru silueta singură, îmbrăcată în negru, de la capătul digului principal. Braţele întinse larg.

Spiritul se ridică într-un val care se umflă, câştigând viteză în

— Au sosit, spuse Ahlrada.

timp ce se repezi spre frontul portului. Pe docuri, soldaţi în spatele scuturilor, o clătinare de vârfuri de suliţă. Cineva a slăbit o minge de smoală în flăcări dintr-unul dintre trebuchete. Fascinat, Nekal Bara şi-a urmărit zborul arcuit, coborârea în urmă cu fum, în jos spre valul în creştere.

A dispărut într-o pată de abur.

A auzit vuietul lui Arahathan, a văzut o linie de apă tremurând, apoi fierbinte chiar dincolo de docuri, ridicând spre cer un zid de abur, chiar
dacă corpul spiritului părea să se arunce o clipă înainte de a-l lovi.

Conmoţia cerebrală a făcut clătinarea farului sub picioarele ei, iar ea şi-a aruncat braţele pentru echilibru. La două treimi din coborâre, de-a lungul unui balcon îngust de fier, privitorii au fost aruncaţi în aer, ca să urle până la stâncile de dedesubt. Balconul s-a răsucit ca o sârmă subţire în mâinile lui
un fierar, armăturile explodând în pufături de praf. Un geamăt teribil s-a ridicat prin turn în timp ce acesta se legăna înainte şi înapoi.

Aburul şi apa întunecată năvăleau în luptă, urcând tot mai sus, direct înaintea lui Arahathan. Vrăjitorul a fost înghiţit de umbră.

Farul se răsturna.

Nekal Bara se îndreptă spre port, îşi întinse braţele, apoi se aruncă de la margine.

Dispărând într-un puţ de magie care se prăbuşeşte. înclinat în jos în fire coruscate de foc albastru care roiau în jurul unui miez alb orbitor.

Ca o suliţă a unui zeu, axul străpungea flancul spiritului. A sfâşiat o cale de incandescenţă în apa întunecată şi năvalnică.

Errant – eşuează! Cădere! Ea a simţit, apoi l-a văzut pe Arahathan. Carne roşie care se îndepărtează de oasele lui, înnegrindu-se, smulsă parcă de un vârtej aprig. îi văzu dinţii, buzele dispărute, grimasa deodată un zâmbet înnebunitor. Ochii s-au încreţit, apoi s-au întunecat, apoi s-au prăbuşit în interior.

Ea a simţit, în acel ultim moment, surprinderea lui, neîncrederea lui...

în carnea spiritului, în jos prin straturi peste straturi de sânge gros, coagulat, păr matusit, bucăţi de os. Bijuterii încrustate,

— Au sosit, spuse Ahlrada.

monede stricate. Straturi de cadavre ofilite de nou-născut, fiecare învelit în piele, fiecare cu fruntea sobă înăuntru, deasupra unei feţe răsucite de durere şi de suferinţă năucită. *Straturi. O, Stăpână, ce am făcut, şi ce am făcut, şi ce am făcut noi muritorii?*

Unelte de piatră, perle, bucăţi de scoici -

Prinsă constate că greşise. Teribil

de greşit.

Spiritul – nimic altceva decât o coajă, ţinută împreună de memoria din oase, dinţi şi păr, de acea amintire şi nimic mai mult.

în-

Nekal Bara a văzut că era pe cale să moară. împotriva a tot ce se ridica pentru a o saluta, nu avea nicio apărare. Nici unul. Nu putea —

nu putea niciodată... Ceda! Kuru Qan! Asculta-ma! Vezi -

Seren Pedac a ieşit clătinându-se în stradă. împinsă, învârtită, trântită în genunchi de figurile care fugeau.

Se trezise într-o pivniţă întunecată, înconjurată de butoaie goale şi sparte. Fusese jefuită, cea mai mare parte a armurii ei dezbrăcate. Sabia şi cuţitul au dispărut. Durerea dintre picioare i-a spus că s-a întâmplat mai rău. Buze umflate şi tăiate de sărutări pe care nu le simţise niciodată, părul ei încâlcit şi măcinat de sânge, se târă pe pavajele grase pentru a se ghemui pe un zid de cărămidă pătat. Privi amorţit la scena panicată.

Fumul furase cerul. Lumină maro, tulbure, sunetul îndepărtat al bătăliei – în faţa portului, în stânga ei, şi de-a lungul zidurilor de nord şi de est înainte şi în dreapta ei. Pe stradă dinaintea ei, cetăţenii alergau în direcţii aparent aleatorii. Vizavi de ea, doi bărbaţi erau blocaţi într-o luptă cu moartea, iar ea a privit cum unul reuşea să-l prindă pe celălalt, apoi începu să lovească capul bărbatului de pavaj. Impacturile puternice au făcut loc unor scărcări uşoare, iar învingătorul s-a rostogolit departe de victima cu spasme, s-a ridicat în picioare, apoi s-a îndepărtat şchiopătând.

— Au sosit, spuse Ahlrada.

Uşile erau dărâmate. Femeile au ţipat când le-au fost descoperite ascunzişurile.

Nu se vedea Tiste Edur.

Din dreapta ei, trei bărbaţi zguduindu-se ca nişte tâlhari. Unul purta o bâtă pătată de sânge, altul o seceră cu o singură mână. Al treilea bărbat târa cu un picior o fetiţă moartă sau inconştientă.

Au văzut-o. Cel cu bâta a zâmbit. – Venim să te luăm, *achizitor.* M- am trezit dorind mai mult, nu-i aşa?

Ea nu i-a recunoscut pe niciunul dintre ei, dar în ochii lor era o familiaritate teribilă în timp ce o priveau.

— Oraşul a căzut, continuă bărbatul, apropiindu-se. – Dar avem o cale de ieşire şi te luăm cu noi.

Cel cu secera a râs. – Am decis să te ţinem pentru noi, fetiţă. Nu-ţi face griji, te vom ţine în siguranţă.

Seren se strânse mai strâns de perete.

— Stai acolo!

O voce nouă. Cei trei bărbaţi au ridicat privirea.

Părul de fier, ochi albaştri – îl recunoscu pe nou venit. Poate. Ea nu era sigură. Nu mai văzuse niciodată o armură ca asta: şi-ar fi amintit haina roşie de sânge. O sabie simplă la şoldul stâng al străinului, spre care nu se întindea.

— E nenorocitul ăla străin, spuse bărbatul cu baston. – Găseşte-l pe al tău.

— Doar am, răspunse el. – Am căutat-o în ultimele două zile...

— Ea noastră, spuse purtătorul de secera.

— Nu mai aproape, mârâi al treilea bărbat, ridicând copilul într-o mână, de parcă ar fi vrut să folosească cadavrul ca armă.

Ceea ce, acum Seren văzu, îl făcuse deja. *Oh, te rog fii mort, copile.*

Te rog, ai fost mort tot timpul...

— Ne cunoşti, străine, spuse bărbatul de la club.

— Au sosit, spuse Ahlrada.

— O, da, voi sunteţi teroriştile oraşului de biafore. Am auzit totul despre isprăvile tale. Ceea ce mă pune în avantaj.

'Cum aşa?'

Străinul a continuat să se apropie. Ea a văzut ceva în ochii lui, în timp ce el a spus: „Pentru că nu ai auzit nimic despre ai mei”.

Clubul s-a legănat. Secera fulgeră. Corpul se biciui prin aer.

Iar fetiţa a fost prinsă de străin, care apoi a întins o mână peste, cu palma în sus şi părea să- şi împingă vârful degetelor sub bărbia bărbatului.

Ea nu a înţeles.

Bărbatul cu bâta era la pământ. Celălalt avea propria sa seceră ieşită din piept şi stătea uitându-se la ea. Apoi s-a răsturnat.

O clipă. Inundaţie şi stropire de sânge.

Străinul făcu un pas înapoi, băgând trupul fetiţei sub braţul drept, cu mâna stângă ţinând, ca un mâner învelit în piele dintr-o găleată, maxilarul inferior al celui de-al treilea bărbat.

Sunete groaznice de mormăit de la silueta uluitoare din dreapta ei. Ochi bombaţi, o rafală împrăştiată.

Străinul a aruncat mandibula cu palatul inferior şi limba însoţitoare. A pus copilul jos, apoi s-a apropiat de ultimul bărbat. – Nu-mi place ce ai făcut. Nu-mi place nimic din ce ai făcut, dar, mai ales, nu-mi place ce i- ai făcut acestei femei de aici şi acelui copil. Deci, o să te fac rănit. Mult.'

Bărbatul se învârti de parcă ar fi vrut să fugă. Apoi s-a trântit de pavaj, aterizând pe piept, cu picioarele scoase de sub el – dar Seren nu văzu cum se întâmplase.

Cu senină răbdare, străinul se ghemui peste el. Două lovituri neclare de fiecare parte a coloanei vertebrale a bărbatului, aproape la nivelul gâtului, şi ea auzi sternul pocnindu-se. în jurul capului bărbatului se scurgea sânge.

Străinul se mişcă pentru a întinde mâna între picioarele bărbatului.

'Stop.'

— Au sosit, spuse
Ahlrada.
S-a uitat în sus, sprâncenele ridicate.

'Stop. Omoara-I. Curat. Omoară-I curat, Iron
Bars. 'Esti sigur?'

Din clădirile de vizavi, feţe încadrate de ferestre. Ochii aţintiţi, privind în jos.

— Ajunge, spuse ea, cuvântul un croacăt.

'în regulă.'

Se lăsă pe spate. Un pumn în ceafa bărbatului. S-a pliat spre interior. Şi totul era nemişcat.

Barele de Fier îndreptate. 'în regulă?'

în regulă, da.

Crimson Guardsman s-a apropiat. —Vina mea, spuse el. —A trebuit să dorm, m-am gândit că vei fi în siguranţă pentru un pic. Am greşit. Imi pare rau.'

'Copilul?'

O privire îndurerată. – Plătit de cai, cred. A trecut ceva
timp. 'Ce se întâmplă?'

— Trate cade. Flota Edur a rezistat. Până când Nekal Bara şi Arahathan au fost terminaţi. Apoi închis. Apărările erau învăluite de spectre din umbră. Apoi războinicii au aterizat. A fost rău, Acquitor. A aruncat o privire peste umăr şi a spus: „Pe atunci, o armată a coborât din interior. A măturat fortificaţiile fără personal şi, cu nici o sută de bătăi în urmă, a reuşit în sfârşit să doboare Poarta de Nord. Edur îşi iau timpul, ucigând fiecare soldat pe care îl găsesc. Nici un sfert. Până acum, nu s-au atins de necombatanţi. Dar asta nu garantează nimic, nu-i aşa?

El a ajutat-o să se ridice, iar ea tresări la atingerea mâinilor lui – acele arme, pătate de crimă.
Dacă a observat, nu a dat nimic. – Lama mea aşteaptă. Corlo a reuşit să găsească un warren în această groapă blestemată de

— Au sosit, spuse Ahlrada.

Hood – pentru prima dată în cei doi ani în care am fost blocaţi aici. Ce a adus Edur, spune el. De aceea.'

Şi-a dat seama că mergeau acum. Luând alei întortocheate şi evitând arterele principale. Zgomotul măcelului era din toate părţile. Iron Bars ezită brusc şi îşi înclină capul. – La naiba, am fost tăiaţi.

Târât în măcel. Martor uluit la uciderea soldaţilor nefericiţi şi dezorganizaţi. Mă întreb dacă împrumutatorii vor fi următorii. Udinaas a rămas clătinat în urma împăratului din Tiste Edur şi a doisprezece războinici înnebuniţi, în timp ce treceau prin carne, tăind vieţi de parcă ar deschide calea printre stuf.

Rhulad dădea dovadă de o pricepere care nu-i aparţinea. Braţele lui erau neclare, fiecare mişcare a lui nepăsătoare şi fără teamă. Şi chinuia, sunetul maniacal punctat din când în când de un ţipăt care era tot atâta groază, cât şi furie. Nu un războinic triumfător. Nici înnebunit, nici îmbrăcat în glorie udă. Un ucigaş. . . ucidere.

Un războinic Edur lângă el a căzut sub lovitura disperată de sabie a unui soldat Letherii, iar împăratul a ţipat, s-a aruncat înainte. Sabia pestriţă se legăna şi sângele stropi ca apa. Râsul îi smulse respiraţia, făcându-l să gâfâie. Feţele lui Edur fulgeră pe furiş către conducătorul lor sălbatic.

Pe stradă, trecând printr-un fel de ariergarda. Udinaas s-a împiedicat de cadavre, zvârcolindu-se, plângând siluete. Orbi de moarte, bărbaţii şi-au chemat mamele, iar la acestea sclavul s-a întins în jos şi a atins un umăr sau a pus vârfurile degetelor pe frunte şi a murmurat: „Sunt aici, băiatul meu. E în regulă. Poti pleca acum.'

Preotul care se scuza, rupt cu lanţ înainte pas cu pas, şoptind binecuvântări goale, minciuni blânde, iertând chiar şi atunci când se ruga pentru cineva – ceva – să-l ierte la rândul său. Dar nimeni nu l-a atins, nici vârful degetelor nu l-a periat pe sprânceană.

Pentru satele arse. Pedeapsa. Unde erau cămătarii? La urma urmei, acest război le aparţinea.

încă o sută de paşi. încă trei Edur au căzut. Rhulad şi opt fraţi. Luptă mai departe. Unde era restul armatei?

— Au sosit, spuse Ahlrada.

Altundeva.

Dacă cineva ar putea alege întotdeauna întrebările potrivite, atunci fiecare răspuns ar putea fi la fel de evident. O revelaţie inteligentă, a avut ceva aici. . .

Un alt Edur a ţipat, a derapat şi a căzut, cu faţa izbitoare în stradă. Rhulad a mai ucis doi soldaţi şi, deodată, nimeni nu le-a stat în cale. Oprită într-o ciudată consternare, prins în centrul unei intersecţii,

stropi de fum alunecând pe lângă.

Din dreapta, o sosire bruscă.

Doi Edur s-au dat înapoi, răniţi de moarte.

Atacatorul întinse mâna stângă, iar capul unui al treilea războinic Edur s-a răsturnat cu un trosnet puternic.

Ciocnire de lame, mai mult sânge, un alt Edur s-a răsturnat, apoi atacatorul a trecut şi s-a învârtit.

Rhulad sări să-l întâmpine. Săbiile – una grea şi pestriţă, cealaltă modestă, simplă – se ciocniră şi, într-un fel, erau legate între ele printr-o răsucire şi o pronaţie a încheieturii străinului, în timp ce mâna lui liberă se înceţoşa şi peste arme, palma conectându-se cu fruntea lui Rhulad.

Rupând gâtul împăratului cu o pocnire puternică.

Sabia pestriţă alunecă pe lama atacatorului şi acesta trecea deja, vârful armei alunecând deja din pieptul altui Edur.

încă o bătaie a inimii, iar ultimii doi războinici Tiste Edur erau în jos, trupurile lor răspândind cu nerăbdare sânge ca o plată pe pavaj.

Străinul s-a uitat în jur, a văzut-o pe Udinaas, a dat din cap, apoi a făcut semn către o gură de uliţă, din care a ieşit o femeie.

A făcut o jumătate de duzină de paşi înainte ca Udinaas să o recunoască.

Prost folosit.

— Au sosit, spuse
Ahlrada.
Dar nu mai mult de asta. Nu cât trăieşte acest om.

Seren Pedac nu l-a băgat în seamă, nici pe Edur mort. Străinul o apucă de mână.

Udinaas i-a privit plecând pe stradă, dispărând după un colţ.

Undeva în spatele lui, strigătele războinicilor Edur, zgomotul picioarelor în fugă.

Sclavul a descoperit că stătea lângă trupul lui Rhulad, privindu-l în jos, cu unghiul bizar al capului pe gâtul lui răsucit, cu mâinile strânse strâns în jurul săbiei.

Aşteptând să se deschidă gura cu un râs nebun.
— Al naibii de cea mai ciudată armură pe care am văzut-o vreodată.
Seren clipi.
'Ce?'

— Dar era bun, cu acea sabie. Rapid. în alţi cinci ani, ar fi avut experienţa de a-l face mortal. Suficient pentru a oferi oricui necaz. Shimmer, Blues, poate chiar Skinner. Dar armura aceea! O avere blestemată, chiar acolo pentru a fi luată. Dacă am avea timpul.

'Ce?'

— Tiste Edur ăla, fetiţă.

— Tiste Edur?

'Nu contează. Acolo sunt ei.'

în faţă, ghemuiţi în fundul unei alei, şase figuri. Două femei, patru bărbaţi. Toate în haine purpurie. Armele scoase. Sânge pe lame. Unul, mai uşor blindat decât ceilalţi şi ţinând în mâna stângă ceea ce părea a fi un fel de diademă, făcu un pas înainte.

Şi a spus cevaîntr-o limbă pe care Seren nu o mai auzise niciodată.

răspunse Iron Bars într-un mârâit nerăbdător. O atrase pe Seren mai aproape în timp ce bărbatul care vorbise începu să gesticuleze. Aerul părea să strălucească peste tot în jurul lor.

— Au sosit, spuse Ahlrada.

— Corlo deschide lagărul, fetiţă. Trecem prin, şi dacă avem noroc, nu vom întâlni nimic acolo. Nu se spune cât de departe putem ajunge. Destul de departe, sper.

'Unde?' ea a intrebat. 'Unde mergem?'

Un zid întunecat de întuneric căscă acolo unde fusese zidul gol al aleii.

— Letheras, achizitor. Avem o navă care ne aşteaptă, îţi *aminteşti? Cea mai ciudată armură pe care am văzut-o vreodată. O avere blestemată.*

'E mort?'

'OMS?'

'E mort? L-ai ucis? Acel Tiste Edur!'

— Nicio alegere, fată. Ne încetineşte şi mai veneau. *Oh nu.*

Vărsături care se revarsă pe nisip.

Cel puţin, gândi Withal, ţipetele încetaseră. A aşteptat, aşezat pe iarbă chiar deasupra plajei, în timp ce tânărul Edur, pe mâini şi în genunchi, cu capul în jos, tresări şi convulsii, tuşi şi scuipa.

într-o parte, doi dintre Nachts, Rind şi Puie, se certau pentru o bucată de lemn care se prăbuşi din cauza eforturilor lor. Jocurile lor de distrugere deveniseră obsesive în ultimul timp, conducând Meckros

armer să se întrebe dacă de fapt mimau un adevăr în numele lui.

Sau izolarea îi înnebunea.

Un altfel de adevăr, acela.

El dispreţuia religia. Nu pune zei în calea lui. Ascendenţii erau mai răi decât fiarele turbate. Era suficient ca muritorii să fie capabili să îngrozească răul; nu voia nimic de-a face cu omologii lor nemuritori, nemăsurat mai puternici.

Şi acest zeu zdrobit în cortul său mizerabil, durerea lui veşnică şi fumul amorţitor al seminţelor pe care le-a împrăştiat pe brazier din faţa lui, totul era o bucată pentru Withal.

— Au sosit, spuse Ahlrada.

Suferinţă făcută manifestă, consumată de dorinţa de a răspândi mizeria propriei sale existenţe în lume, în toate lumile. Mizerie şi evadare falsă, durere şi predare fără minte. *Toate dintr-o bucată.*

Pe această mică insulă, în mijlocul acestei mări goale, Withal s-a pierdut. în interiorul său, printre o mulţime de feţe care îi aparţineau, îşi pierdea capacitatea de a le recunoaşte pe oricare dintre ele. Gândul şi şinele au fost reduse, fără formă şi nelegate. Rătăcind printre amintirile unui străin, în timp ce lumea de dincolo se dezvăluie.

Construirea cuibului.

Distrugere frenetică.

Gura cu colţi căscată în râs tăcut şi convulsiv.

Trei bufoni care repetă din nou şi din nou aceeaşi performanţă. Ce a însemnat? Ce lecţie evidentă i se arăta că era prea orb, prea gros ca să înţeleagă?

Flăcăul Edur era gata, nu-i mai rămânea nimic în stomac. El şi-a ridicat capul, cu ochii dezbrăcaţi până la oasele durerii şi groază. – Nu, şopti el.

Withal îşi întoarse privirea, miji de-a lungul şuviţei.

'Nu m a i . . . Vă rog.'

„Niciodată nu prea au în privinţa apusurilor de soare aici”, gândi Withal. – Sau răsărituri, de altfel.

— *Nu ştii cum e!*

Ţipătul lui Edur dispăru. – Cuiburile devin din ce în ce mai elaborate, spuse Withal. „Cred că se străduieşte pentru o anumită formă. Pereţi înclinaţi, o intrare triunghiulară. Apoi Mape o distruge. Ce să iau din toate astea? – îşi poate păstra blestemata sabia. Nu mă duc. Acolo, nu sunt

mergând acolo şi nu încerca să mă convingi. 'Nu am nimic de făcut. Nimic.

Rhulad s-a târât spre el. – Tu ai făcut acea sabie! spuse el într-o râpă acuzatoare.

— Foc, ciocan, nicovală şi stingere. Am făcut mai multe săbii decât pot număra. Doar fier şi transpiraţie. Erau lame sparte, cred. Acele cioburi negre. Dintr-un fel de cuţit prea lung şi cu lamă îngustă. Două dintre ele, negre şi fragile. Doar bucăţi, într-adevăr. Mă întreb de unde le-a adunat?

— Totul se rupe, spuse Rhulad.

Withal aruncă o privire peste. – Da, băiete. Totul se rupe.

— Ai putea s-o faci.

'Fă ce?'

— Rupe acea sabie.

'Nu. Nu pot.'

'Totul se rupe!'

— Inclusiv oamenii, băiete.

— Nu este suficient de bun.

Withal a ridicat din umeri. – Nu-mi mai amintesc mare lucru din nimic. Cred că îmi fură mintea. El spune că este zeul meu. Tot ce trebuie să fac este să-l închin, spune el. Şi totul va deveni clar. Aşa că spune-mi, Rhulad Sengar, îţi este totul clar?

— Răul ăsta... este făcut de tine!

— *Nu ştii cum e!*

Este? Poate ai dreptate, l-am acceptat târgul. Dar a minţit, vezi. A spus că mă va elibera, odată ce am făcut sabia. El minte, Rhulad. Atât ştiu. Ştiu asta acum. Acest zeu *minte.*

— Am putere. Eu sunt împărat. Mi-am luat o soţie. Suntem în război şi Lether va cădea.

Cu un gest spre interior. – Şi te aşteaptă. – Le

e frică de mine.

— Frica îşi naşte propria loialitate, băiete. Vor urma. Şi ei aşteaptă, chiar acum.

Rhulad îl gheare pe faţă, se cutremură. 'M-a ucis. Omul acela – nu un Letherii, deloc un Letherii. Ne-a ucis. Şapte dintre fraţii mei. Si eu. El a fost aşa. . . *rapid.* Se părea că abia se mişca, iar rudele mele cădeau, mureau.

„Data viitoare va fi mai greu. Vei fi mai greu. Nu va fi la fel de uşor să găseşti pe cineva care să te omoare data viitoare. Şi timpul de după aceea. înţelegi

asta, băiete? Este esenţa acelui zeu stricat care te aşteaptă.

'Cine este el?'

'Dumnezeul? Un mic rahat mizerabil, Rhulad. Cine are sufletul tău în mâinile lui.

— Părintele Shadow ne-a părăsit. —

Părintele Shadow a murit. Sau la fel de

bun ca. 'De unde ştiţi?'

— Pentru că, dacă n-ar fi fost, nu l-ar fi lăsat niciodată pe Dumnezeul Infirmă să te fure. Tu şi oamenii tăi. Ar fi venit defilând pe ţărm. . .' Withal a tăcut.

Şi la asta, şi-a dat seama, era ceea ce venea. Un adevăr îmbibat de sânge.

Ura religia, ura zeii. Şi era singur.

— îl voi omorî. Cu sabia.

'Prost. Nu este nimic pe insula asta pe care să nu audă, să nu vadă, să nu ştie.

— Nu ştii cum el!

Cu excepţia, poate, a ceea ce am în mintea mea acum. Şi, chiar dacă ar şti, cum ar putea să mă oprească? Nu, el nu ştie. Trebuie să cred asta. La urma urmei, dacă ar fi făcut-o, m-ar ucide. Chiar acum, m-ar ucide.

Rhulad se ridică în picioare. – Sunt pregătit pentru el.

'Tu esti?'

'Da.'

Withal oftă. Aruncă o privire spre cei doi Nacht. Lemnul lor contestat era o împrăştiere de aşchii care se aflau între ei. Ambele creaturi se uitau la el, uimite, băgând degetele prin mizerie. Meckros s-a ridicat. – în regulă, băiete, să mergem.

Ea se afla în spatele sticlei negre, într-un tunel de obsidian translucid şi nu existau fantome.

— Kurald Galain, spuse Corlo în şoaptă, aruncându-le o privire înapoi peste un umăr. 'Neaşteptat. Este o cucerire putredă. Asta, sau Edur nici măcar nu ştiu, nici măcar nu ştiu ce folosesc.

Aerul mirosea a moarte. Carne ofilit, suflarea unei cripte. Piatra neagră de sub picioarele lor era grasă şi incertă. Deasupra capului, tavanul era neuniform, cu o lăţime de abia o mână mai mare decât Iron Bars, care era cel mai înalt din grup.

— Este un labirint al naibii de şobolani, continuă magul, oprindu-se la

o ramificare.

— Du-ne doar spre sud, spuse Iron Bars cu un mârâit scăzut.

— Bine, dar în ce sens?

Soldaţii s-au înghesuit în jur, mormăind şi înjurând în limba lor ciudată.

Corlo se înfruntă cu Seren, cu expresia lui ciudat de încordată. – Ceva sugestii, achizitor?

'Ce?'

— *Nu ştii cum el*

Magul a spus ceva în limba lor maternă lui Iron Bars, care s-a încruntat şi a răspuns: „Este suficient, toţi. În Letherii. De când a fost grosolănia în crezul Gărzii Crimson? Acquitor, aceasta este Hold of Darkness...

— Nu există nicio ţintă a întunericului.

— Ei bine, încerc să o spun într-un mod care să aibă sens pentru tine. 'în regulă.'

Corlo spuse: „Dar, vezi tu, Acquitor, nu ar trebui să fie”. Pur şi simplu se uită la el în întuneric.

Maga i-a frecat ceafa şi a văzut mâna ieşind sclipind de sudoare. 'Aceştia sunt Tiste Edur, nu? Nu Tiste Andii. The Hold of Darkness, asta e Tiste Andii. Edur, erau din, uh, Hold of Shadow. Deci, era firesc, vezi tu, să te aştepţi ca warrenul să fie Kurald Emurlahn. Dar nu este. Este Kurald Galain, doar că e spart. Depăşire. Gros de băuturi spirtoase – Tiste Andii spirite —

— Nu sunt aici, spuse ea. – l-am văzut. Spiritele acelea. Nu sunt aici.

— Ei sunt, Acquitor. Eu doar le ţin departe. Pentru acum . . .'

— Dar se dovedeşte dificil.

Magul dădu din cap fără tragere de inimă.

— Şi eşti pierdut, încă un

semn din cap.

încercă să se gândească, să treacă prin amorţeală – care părea să fie singurul lucru care ţinea la distanţă durerea cărnii ei bătute. – Ai spus că spiritele nu sunt Edur.

Asta e corect. Tiste Andii.'

'Care este relaţia dintre cei doi? Sunt aliaţi? Ochii lui Corlo se îngustară. 'Aliat?'

— Speciile alea, spuse Iron Bars.

Privirea magului se îndreptă spre comandantul său, apoi din nou spre Seren Pedac. – Acele spectre sunt legate. Constrâns să lupte

— Nu ştii cum e!

alături de Edur. Sunt spirite Andii? Respiraţia lui Hood, asta începe să aibă sens. Ce altceva ar fi? Nu spiritele Edur, deoarece nu ar fi nevoie de magie obligatorie, nu-i aşa?

Iron Bars păşi în faţa lui Seren. – Ce sugerezi?

Şi-a amintit de singurul ei contact cu spiritele, de foamea lor. – Mage Corlo, spui că îi ţii departe. încearcă să ne atace?

'Nu sunt sigur.'

— Lasă unul să treacă. Poate putem vorbi cu ea, poate putem primi ajutor. – De ce ar fi interesat să ne ajute? – Fă o afacere.

'Cu ce?'

Ea a ridicat din umeri. 'Gandeste-te la ceva.'

El mormăi un şir de cuvinte străine despre care ea le bănui că erau blesteme.

— Lasă unul să treacă, spuse Iron Bars.

Mai multe blesteme, apoi Corlo a mers câţiva paşi înainte pentru a elibera ceva spaţiu. – Arme gata, spuse el. – în cazul în care nu este interesat să vorbească.

O clipă mai târziu, întunericul din faţa magului a clătinat şi ceva negru s-a răspândit în exterior ca cerneala vărsată. O figură a apărut, oprită, nesigură.

O femeie, înaltă ca un Edur, dar cu pielea de la miezul nopţii, o sclipire roşiatică pe părul ei lung şi nelegat. Ochi verzi, înclinaţi şi mari, o faţă mai moale şi mai rotundă decât s-ar fi aşteptat Seren, având în vedere înălţimea şi membrele lungi. Purta un ham de piele şi jambiere, iar pe umerii ei călărea pielea unei fiare cu blană albă. Era neînarmată.

Ochii ei s-au întărit. Ea a vorbit şi în cuvintele ei Seren a auzit o asemănare cu Edur.

„Urăsc când se întâmplă asta”, a spus Corlo.

Seren a încercat Edur. 'Buna ziua. Ne cerem scuze că am intervenit în lumea ta. Nu intenţionăm să stăm mult.

— *Nu ştii cum e!*

Expresia femeii nu s-a schimbat. – Trădătorii nu o fac niciodată.

— Pot să vorbesc în limba Edur, dar ei nu sunt aliaţi ai noştri. Poate că în asta împărtăşim ceva.

„Am fost printre primii care au murit în război”, a spus femeia, „şi deci nu în mâinile unui Edur. Ei nu mă pot lua, nu mă pot obliga să lupt pentru ei. Eu şi cei ca mine sunt dincolo de mâna lor.

— Cu toate acestea, spiritul tău rămâne prins în capcană, spuse Seren. —Aici, în acest loc. 'Ce vrei?'

Seren se întoarse către Iron Bars. – Ea întreabă ce vrem de la ea. – Corlo?

Magul a ridicat din umeri, apoi a spus: – Trebuie să scăpăm de influenţa Edur. Trebuie să trecem dincolo de atingerea lor. Apoi să ne întoarcem în lumea noastră.

Seren i-a transmis femeii declaraţiile lui Corlo.

„Eşti muritor”, a răspuns ea. – Poţi să treci când noi nu putem. — Ne poţi ghida?

— Şi care va fi recompensa mea pentru acest serviciu? – Ce cauţi?

Se gândi, apoi clătină din cap. 'Nu. O afacere nedreaptă. Serviciul meu nu merită plata pe care mi-aş cere. Aveţi nevoie de un ghid care să vă conducă până la marginea graniţei, nu voi înşela. Nu este departe. L-aţi găsi singuri înainte de prea mult timp.

Seren a tradus schimbul pentru Crimson Guardsmen, apoi a adăugat: „Este ciudat. . .'

Iron Bars zâmbi. – Un broker cinstit?

Ea a dat din cap ironic. – La urma urmei sunt Letherii. Onestitatea mă face să suspicios.

„întreabă-o ce ar vrea să facem pentru ea”, a spus Iron Bars.

Seren Pedac a făcut-o, iar femeia şi-a ridicat mâna dreaptă, iar în ea se afla un obiect mic, încrustat, corodat şi de nerecunoscut. „Contraatacul K’Chain Che’Malle ne-a împins pe câţiva dintre noi

— Nu ştii cum el.
până la ţărm, apoi în valuri. Sunt un sărac luptător. Am murit pe marginea spumoasă a acelei mări, iar cadavrul meu s-a rostogolit, tras de val, dea lungul nisipurilor noroioase, acolo unde l-a înghiţit noroiul. Se uită în jos la obiectul din palmă. „Acesta a fost un inel pe care l-am purtat, întors la mine de un wraith – mulţi wraith au făcut asta pentru cei dintre noi, dincolo de îndemâna lui Edur. Ţi-aş ruga să mă întorci în oase, la cât mai puţin din mine. Ca să pot găsi uitarea. Dar acesta este un dar prea vast, pentru că ţi-am oferit atât de puţin...

— Cum ne-am descurca cum ceri?

— M-aş alătura cu substanţa acestui inel. Nu m-ai mai vedea. Şi ar trebui să călătoreşti până la ţărm, apoi să arunci asta în mare.

— Nu pare dificil.

— Poate că nu este. Inechitatea constă în schimbul de valori.'

Seren clătină din cap. „Nu vedem nicio inechitate. Dorinţa noastră este de aceeaşi valoare în ceea ce ne priveşte. Vă acceptăm târgul.

— De unde ştiu că nu mă vei trăda?

Letherii s-au îndreptat către Barele de Fier. – Nu are încredere în noi.

Bărbatul a făcut paşi mari să se oprească chiar în faţa femeii Tiste Andii. – Dobânditor, spune-i că sunt un Declarat, al Gărzii Crimson. Dacă ar vrea, ea poate căuta sensul acestui lucru. Punându-şi mâna pe pieptul meu. Spune-i că voi onora pactul nostru.

— încă nu ţi-am spus despre ce este vorba. Vrea să aruncăm în mare lucrul pe care îl ţine.

'Asta e?'

„Făcând asta îi va pune capăt existenţei. Ceea ce pare să fie ceea ce vrea ea. „Spune-i să caute turnul sufletului meu”.
'Foarte bine.'

Privirea suspectă din ochii femeii a devenit mai pronunţată, dar ea a făcut un pas înainte şi şi-a pus mâna stângă pe pieptul

— *Nu ştii cum e!*
bărbatului.

Mâna tresări, iar femeia s-a clătinat înapoi cu un pas, şoc, apoi groază, scris pe faţă. – Cum... cum ai putut să faci... *de ce?*

Seren spuse: – Cred că nu răspunsul pe care l-ai căutat, Iron Bars. Ea este . . . îngrozit.'

„Asta nu te îngrijorează”, a răspuns bărbatul. – Acceptă ea cuvântul meu? Femeia se îndreptă, apoi, la întrebarea lui Seren, dădu din cap şi spuse:

— Nu pot face altfel. Dar. . . Am uitat. . . Sentimentul ăsta.'

— Ce sentiment?

'întristare.'

— Bare de fier, a spus Seren, orice înseamnă acest „Avowed”, este copleşită de . . . milă.'

— Da, bine, spuse el, întorcându-se, toţi facem greşeli.

Femeia a spus: „Te voi conduce acum”. 'Cum te numeşti?'

„Sandalath Drukorlat”

— Mulţumesc, Sandalath. Mă întristează să ştiu că darul nostru pentru tine este uitarea.

Ea a ridicat din umeri. „Cei pe care i-am iubit cândva şi care m-au iubit cred că am plecat în adevăr. Nu este nevoie de durere.

Nu este nevoie de durere. De unde, atunci, milă de El?

— Ridicaţi-vă, băieţi, spuse Iron Bars, se pregăteşte de plecare.

Mape stătea întins pe deal ca ceva mort, dar capul lui Nacht se întoarse încet, când Withal şi Rhulad păşeau în vizor. Ea furase un ciocan de la fierărie cu ceva vreme în urmă, pentru a-i facilita mai bine distrugerea cuiburilor lui Puie, iar acum îl purta cu ea peste tot. Withal privi cu suspensie când creatura noduroasă, cu pielea neagră, ridica ciocanul în vedere, cu ochii încă aţintiţi asupra lui şi a Tiste Edur, de parcă ar fi gândit la crimă.

Dintre cei trei Nachts, Mape l-a făcut cel mai nervos. Prea multă inteligenţă strălucea în ochii ei mici şi negri, de prea multe ori se uita cu ceva ca un zâmbet pe chipul ei ascuţit. Iar puterea pe care o manifestaseră creaturile era suficientă pentru a face orice om îngrijorat. Ştia că Mape şi-ar putea smulge braţele de pe umeri, dacă

— Nu ştii cum e!

ea ar fi atât de înclinată.

Poate că Dumnezeul Infirmă îi legase, aşa cum puteau fi legaţi demonii, şi asta şi numai aceasta au ţinut fiarele de gâtul lui Withal. O noţiune neplăcută.

— Ce mă împiedică, a întrebat Rhulad într-un mârâit, să nu trec sabia chiar prin pieptul lui slăbănog?

— Nu-mi pune întrebarea asta, Edur. Numai Dumnezeul Infirm îi poate răspunde. Dar nu cred că ar putea fi vreodată atât de uşor. Este un nenorocit deştept şi acolo, în acel cort, puterea lui este probabil absolută.

— Uriaşitatea tărâmului său, spuse Rhulad, batjocorind.

Da. Acum, de ce mă interesează acele cuvinte, spuse în acest fel?

Adăpostul de pânză zdrenţuit era chiar în faţă, fumul plutind din partea care fusese deschisă. Pe măsură ce se apropiau, aerul devenea mai fierbinte, mai uscat, iarba s-a ofilit şi s-a albit sub picioare.

Pământul părea ciudat de afectat.

Au venit vizavi de intrare. înăuntru, forma înghesuită a zeului în întuneric. Din brazier se ridică frânghii de fum.

O tuse, apoi: – Ce furie. Nerezonabil, cred, având în vedere eficacitatea darului meu.

— Nu vreau să mă întorc, spuse Rhulad. – Lasă-mă aici. Alege pe altcineva.

— Apar slujitori fără să vrea cauzei noastre ... din surse neaşteptate. Imaginează-ţi, un Declarat al Gărzii Crimson. Bucură-te că nu a fost Skinner, sau chiar Cowl. Te-ar fi băgat mai mult în seamă, iar asta nu ar fi fost un lucru bun. încă nu suntem pregătiţi pentru asta. O tuse hacking. – Nu este încă gata.

— Nu mă întorc.

— Detesti carnea care ţi-a fost dată. Am înţeles. Dar, Rhulad Sengar, aurul este plata ta. Pentru puterea pe care o cauţi.

— Nu mai vreau nimic din această putere.

— Dar ai, spuse Zeul Infirm, vădit amuzat. – Luaţi în considerare recompensele deja culese. Tronul Tiste Edur, femeia după care ai poftit ani de zile – acum în posesia ta, să faci cu ce vrei. Fraţii tăi, închinându-te pe toţi înaintea ta. Şi o pricepere înfloritoare cu sabia...

— Totuşi, nu este al *meu,* nu-i aşa? Este tot ce pot face să rezist! Abilitatea nu-mi aparţine – şi toţi pot vedea asta! Nu am *câştigat nimic!*

— Şi ce valoare are toată mândria aceea pe care o cauţi, Rhulad Sengar? Voi muritorii mă derutaţi. Este un blestem de prost, să te măsori într-o nemulţumire nesfârşită. Nu este pentru mine să te ghidez în stăpânirea imperiului tău. Acea sarcină îţi aparţine ţie şi numai ţie. Acolo, fă din asta locul tău de mândrie. în plus, nu ţi-a crescut puterea? Acum ai muşchi care îi depăşesc pe ai fratelui tău Fear. încetează-ţi scâncetul, Edur.

— Mă foloseşti!

Zeul schilodit a râs. – Şi Scabandari Bloodeye nu a făcut-o? Oh, ştiu povestea acum. Totul. Mările şoptesc adevăruri vechi, Rhulad Sengar. Venerabilul Părinte Shadow, o, o îngâmfare atât de absurdă. Criminal,

purtător de cuţit, trădător...

'—care te-a condus apoi în propria ta trădare. Dintre aliaţii tăi cândva, Tiste Andii. Ai căzut asupra lor la porunca lui Scabandari. l-ai ucis pe cei care luptaseră alături de tine. Aceasta este moştenirea Tiste Edur, Rhulad

Sengar. întreabă-l pe Hannan Mosag. El stie. întreabă-l pe fratele tău, Frica. Mama ta – femeile ştiu. Memoria lor a fost mult mai mică. . . selectiv.' – Gata cu toate astea, a implorat Edur, strângându-şi faţa cu gheare. – Ai vrea otrăveşte-mă cu dezonoare. Acesta este scopul tău. . . pentru tot ce spui. – Poate că ceea ce ofer, murmură Zeul Infirm, este izolvare. The

posibilitatea de a repara. Este în tine, Rhulad Sengar. Puterea este a ta de a te modela aşa cum vrei. Imperiul va arunca reflecţia ta, a nimănui altcuiva. Vei fugi de asta? Dacă aceasta este alegerea ta, atunci într-adevăr voi fi obligat să aleg alta. Unul care se va dovedi, poate, mai puţin onorabil.

Sabia zăngăni la picioarele lui Rhulad.

'Alege.'

Withal a privit, a văzut cum expresia lui Edur se schimbă.

Cu un ţipăt, Rhulad a luat arma şi s-a aruncat... şi a dispărut.

Râsete zgomotoase. – Există atât de puţin, Withal, care să mă mai surprindă. Dezgustaţi, Meckros s-au întors.

— O clipă, Withal. îţi văd oboseala, nemulţumirea ta. Ce te tulbură atât de mult? Asta mă întreb.

— Băiatul nu merită...

— Oh, dar el are. Toţi o fac.

— Da, spuse Withal, cu ochii îndreptaţi, în timp ce se uita la Zeul Infirm, asta pare să fie singura judecată pe care o ai. Dar nu este curat, nu-i aşa?

'Atent. Recunoştinţa mea pentru ceea ce ai făcut pentru mine nu este prea puţin.

'Recunoştinţă?' Râsul lui Withal a fost aspru. „Sunteţi recunoscător după ce aţi convins

să-mi fac dorinţa ta. Este unul bun. Fie ca tu să fii la fel de generos cu gândurile după ce te voi forţa să mă omori. A studiat silueta cu glugă. – Văd problema ta, ştii. îl văd acum şi mă blestem pentru că l-am ratat înainte. Nu ai niciun tărâm pe care să-l comanzi, la fel ca alţi zei. Deci tu stai acolo, singur, în cortul tău, şi asta este întinderea tărâmului tău,

— Minciuni!

nu-i aşa? Carne ruptă şi aer murdar, înăbuşitor. Pereţii subţiri ca pielea şi căldura pe care o doresc bătrânul şi şchioapă. Lumea ta şi tu singur în ea, iar ironia este că nici măcar nu poţi să-ţi comanzi propriul corp.

O tuse jalnică, apoi: – Scuteşte-mă de simpatia ta, Meckros. M-am gândit considerabil problemei dumneavoastră şi am găsit o soluţie, aşa cum veţi descoperi în curând. Când o faci, gândeşte-te la ce mi-ai spus. Acum, du-te.

— încă nu înţelegi, nu-i aşa? Cu cât mai multă durere vei oferi altora, Doamne, cu atât mai mult va fi vizitat asupra ta. îţi seamăneşti propria mizerie şi, din această cauză, orice simpatie pe care ai putea-o primi pe bună dreptate este măturată.

— Am spus să mergi, Withal. Construieşte-ţi un cuib. Mape aşteaptă.

Ei au ieşit pe un negru bătut de vânt, cu valurile care se prăbuşesc ale mării în dreapta lor şi în faţa lor, delta unui râu lat. Pe cealaltă parte a râului se afla un oraş cu ziduri.

Seren Pedac studia clădirile îndepărtate, turnurile înalte şi subţiri care păreau să se încline spre mare. – Bătrâna Katter, spuse ea. – Suntem la treizeci de leghe la sud de Trate. Cum este posibil?'

— Warrens, mormăi Corlo, lăsând până se aşeză pe pământ. – Putret. Septic, dar totuşi, un warren.

Acquitor a coborât spre plajă. Soarele era înalt şi fierbinte deasupra capului, *trebuie să mă spăl. Fii curat. Marea ...*

A urmat Barele de Fier, într-o mână obiectul încrustat în care acum locuia spiritul unei femei Tiste Andii.

Ea a păşit în apă, valurile înspumate zvârnindu-şi în jurul tibiei.

Avowed aruncă obiectul pe lângă ea – o mică stropire nu departe în

faţă.

Coapsele, apoi şoldurile.

Curat. Fii curat.

La pieptul ei. Un val se rostogoli, o ridică de jos, se învârte şi o aruncă spre ţărm. Se gheare până când a putut să împingă din nou

înainte. Apa rece sărată i se ridică pe faţă. Apă strălucitoare, luminată de soare, nămoloasă, spălând vederea din ochi. Apa care muşcă rănile cu crustă, îi usturā buzele rupte, îi umplea gura şi imploră să fie atrasă înăuntru.

Ca aceasta.

Mâinile au apucat-o, au tras-o înapoi. Ea a luptat, dar nu a putut să se desprindă.

Curat!

Faţa ei măturată de vântul rece, ochii clipind în lumină dureroasă. Tuşind, plângând, s-a zbătut, dar mâinile au târât-o fără părere de rău pe plajă, au aruncat-o pe nisip. Apoi, în timp ce încerca să se elibereze, braţele

înfăşurată strâns în jurul ei, ţinându-şi propriile braţe, şi o voce icni aproape de ureche: – Ştiu, fetiţă. Ştiu despre ce este vorba. Dar nu aceasta este calea.

Suspine neputincioase, acum.

Şi o ţinea nemişcată.

— Vindecă-o, Corlo.

— Sunt aproape gata...

'Acum. Si dormi. Fă-o să doarmă...

Nu, nu poţi muri. Nu din nou. Am nevoie de tine.

Atâtea straturi, apăsând asupra acestor rămăşiţe indurative, un moment de presiune imensă, pielea groasă, atât de groasă, urmărind nenumărate mici morţi. Şi viaţa era voce, nu cuvinte, ci sunet, mişcare. Unde totul era nemişcat, tăcut. Oblivion a aşteptat când ultimul ecou s-a stins.

A muri prima dată ar fi trebuit să fie suficient. Lumea asta era străină, până la urmă. Poarta sigilată, măturată. Soţul ei – dacă încă mai trăia – trecuse de mult de suferinţa lui. Fiica ei, poate chiar o mamă până acum, o bunica. Se hrănise cu sânge draconic, acolo în urma lui Anomander. Undeva, ea a persistat şi a trăit fără durere.

— Minciuni

Fusese important să gândesc aşa. Singura ei armă împotriva nebuniei.

Fără daruri în moarte, decât unul.

Dar ceva a reţinut-o.

Ceva cu voce. Acestea sunt într-adevăr mări agitate. Nu credeam că căutarea mea se va dovedi aşa ... uşor. Adevărat, nu eşti om, dar o vei face. Tu vei face.

Aceste rămăşiţe, brusc în mişcare, mişcare de grătar. Fragmente, particule prea mici pentru a fi văzute, adunând împreună. De parcă şi-ar fi amintit ceea ce aparţinuseră odată. Şi, în mare, în nămol, aştepta tot ce era nevoie. Pentru carne, pentru os şi sânge. Toate aceste ecouri, înviate, găsind formă. Ea se uită îngrozită.

Am privit cum corpul – atât de familiar, atât de ciudat – îşi croia drum în sus printre nămoluri. Mâluri care s-au luminat, s-au subţiet, apoi au izbucnit într-un penaj care s-a învârtit în curenţi. Braţele întinse în sus, un corp ieşind la vedere.

A plutit aproape, forţată să se închidă, să intre, dar ştiind că era prea devreme.

Corpul ei, pe care îl părăsise cu atâta vreme în urmă. Nu era corect. Nu e corect. Mergând fără minte de-a lungul fundului mării. Creaturi cu aripioare care intră

şi dispărut de vedere, atras de sedimentele agitate, înspăimântat de silueta care se zvârneşte. Forme cu mai multe picioare care ies din calea lui.

O înceţoşare ciudată a trecut şi apoi lumina soarelui a strălucit aproape deasupra capului. Mâinile au spart suprafaţa, nisip ferm sub picioare, înclinat în sus.

Faţa în aer.

Şi ea a înaintat, s-a aruncat în corp, a alergat ca focul în muşchi şi oase.

Senzaţii. Frig, vânt, miros de sare şi descompunerea unui ţărm.

Mama întunecată, eu sunt... în viaţă.

Vocea întoarcerii a venit nu în râs, ci în ţipete.

Toţi se adunaseră pe măsură ce se răspândea vestea despre moartea împăratului. Oraşul a fost luat, dar Rhulad Sengar fusese ucis. Gâtul rupt ca un puieţ. Trupul lui zăcea acolo unde a căzut, cu sclavul Udinaas stând de pază, o santinelă macabră care nu recunoştea pe nimeni, ci se uita pur şi simplu la cadavrul îmbrăcat cu monede.

Hannan Mosag. Mayen cu Feather Witch în urmă. Midik Buhn, acum însângerat şi un războinic în adevăr. Sute de războinici Edur, împroşcaţi cu sânge de glorie şi măcel. Cetăţeni tăcuţi, palizi, îngroziţi de speranţa încordată din aerul înfumurat.

Toţi sunt martori la convulsiile bruşte ale corpului, la ţipetele lui pătrunzătoare. Pentru un moment îngrozitor, gâtul lui Rhulad rămase rupt, legănându-şi capul în unghiuri imposibile în timp ce se ridică clătinându-se în picioare. Apoi osul s-a reparat, iar capul s-a redresat, lumina bruscă în ochii cu glugă.

Mai multe ţipete, de la Letherii acum. Siluete care fug.

Ţipetele zdrenţuite ale lui Rhulad au murit şi el a rămas în picioare, clătinând, cu sabia tremurând în mâini.

Udinaas a vorbit. – împărate, Trate este al tău.

Un spasm brusc, apoi Rhulad păru să-i vadă pe ceilalţi pentru prima dată. – Hannan Mosag, stabileşte garnizoana. Restul armatei va tabăra în afara oraşului. Trimite-i vorbă lui K'risnan-ul tău cu flotă: vor merge spre Bătrânul Katter.

Regele Vrăjitor s-a apropiat şi a spus cu voce joasă: – Atunci este adevărat. Nu poţi muri.

Rhulad tresări. – Eu mor, Hannan Mosag. Este tot ce ştiu, pe moarte. Lasa-maacum. Udinaas.'

'împărat.'

„Am nevoie de—găsesc—eu sunt. . .'

— Cortul tău te aşteaptă pe tine şi pe Mayen, spuse sclavul.

'Da.'

— Minciuni!

Midik Buhn a spus: „împărate, eu vă voi conduce escorta”.

Expresia lui confuză, Rhulad se uită în jos la corpul lui, la monedele mânjite, cu cruste, la blănurile împrăştiate. – Da, frate Midik. O escortă.

— Şi îl vom găsi pe cel care ... a făcut asta, sire. . . pentru tine.'

Ochii lui Rhulad străluciră. „Nu poate fi învins. Suntem neputincioşi în faţa lui. El minte . . .'

Midik era încruntat. Se uită la Udinaas.

„împărate”, a spus sclavul, „se referea la cel care te-a ucis pe tine şi pe rudele tale. Aici, pe strada asta.

Ghânându-şi faţa, Rhulad se întoarse. 'Desigur. El a purtat. . . purpuriu.'

Udinaas ia spus lui Midik: „îţi voi da o descriere detaliată”.

Un încuviinţare ascuţită din cap. 'Da. Oraşul va fi percheziţionat.

Dar a plecat, prostule. Nu, nu ştiu de unde ştiu. Totuşi, bărbatul a plecat. Cu Seren Pedac. 'Desigur.'

— Udinaas! Un gâfâit disperat.

— Sunt aici, împărat.

— *Scoate-mă din locul ăsta!*

Era cunoscut, acum, şi în curând Ceda avea să afle despre asta. Dar ar înţelege? Cum a putut? Era imposibil, nebun.

Nu poate face nimic. îşi va da seama de asta?

Războinicul în aur l-a urmărit pe sclav, pas cu pas, prin oraşul căzut, Mayen şi Feather Witch în urma lor. Midik Buhn şi o duzină de războinici i-au flancat pe toţi, cu armele pregătite. Pasajul a fost necontestat.

Withal stătea pe o bancă în fierăria lui. Pereţi simpli, piatră şi tencuială, forja rece şi umplută cu cenuşă. Podeaua pavată, micul atelier cu trei pereţi, cel partea deschisă spre un ansamblu împrejmuit unde se afla o fântână tăiată cu ramă de piatră, un jgheab de stingere, lemn de foc şi o grămadă de steril şi zgură. O colibă din partea opusă îi găzduia pătuţul şi nimic altceva.

întinderea lumii lui. Memento batjocoritor al profesiei sale, scopul din spatele vieţii.

Vocea Zeului Infirmă îi şopti în minte: Withal. Cadoul meu. Nu sunt lipsită de simpatie, indiferent ce ai putea crede. Am inteles. Nacht-urile sunt o companie slabă pentru un bărbat. Du-te, Withal, la plajă. Intră în posesia darului meu.

Se ridică încet, uluit. O barca? O plută? Un buştean al naibii pe care l-aş putea călări cu valul? Şi-a făcut drum afară.

Şi i-am auzit pe Nachts, trăgând încântaţi pe şuviţă.

Withal se duse la margine şi se ridică, privind în jos.

O femeie se clătina din apă. înalt, cu pielea neagră, gol, păr lung şi roşu.

Şi Meckros s-a întors, s-a îndepărtat cu paşi mari.

'Nemernicule-'

Zeul slăbit a răspuns cu simulare de consternare: Nu asta vrei? E prea înaltă pentru tine? Ochii ei prea ciudaţi? în plus, nu înţeleg... .

'Cum ai fi putut face asta? la în posesie, ai spus. E tot ce ştii, nu-i aşa? Deţinere. Lucruri de folosit. Oameni. Vieţi.'

Are nevoie de ajutorul tău, Withal. Ea este pierdută, alarmată de Nachts. încet să-şi amintească carnea.

'Mai târziu. Lasă-măîn pace, acum. Lasă-ne pe amândoi în pace.

Un râs blând, apoi o tuse. Cum doriţi. Dezamăgitoare, această lipsă de recunoştinţă.

— Du-te în Abis.
Fara răspuns.

După aceea, a intrat în colibă, a stat o vreme cu faţa spre pătuţ, până când a fost sigur că Zeul Infirm nu-i pândeşte undeva în craniu. Apoi s- a lăsat în genunchi şi şi-a plecat capul.

Ura religia. Zei detestaţi. Dar cuibul era gol. Cuibul trebuia rupt. Reconstruire.

— Minciuni!

Meckros aveau o mulţime de zei pentru alegere. Dar unul era mai în vârstă decât toţi ceilalţi şi acela aparţinea mării.
Withal a început să se roage.

în numele lui Mael.

Capitolul şaptesprezece

Nimeni nu a văzut aşa ceva. Moara lui Chorum a fost o minune de invenţie. Roţi pe roţi, granit şi roţi dinţate interconectate, osii şi spiţe şi jante de fier, o maşină care a urcat Din acel râu rapid trei niveluri şi pământ Cea mai fină făină pe care o văzuse Lether vreodată... Unii spun că a fost ploaia, potopul care a umplut

Cursul apei prin degetele pietroase ale morii.

Unii spun că tocmai complexitatea a fost

Cauza tuturor, îngâmfarea unui muritor

Viziune. Unii spun că a fost ghiontul Errantului, volubil

Şi nenorocit care a exprimat vuietul brusc în zori,

Exploziile de piatră şi ţipetele de fier,

Şi roţile uriaşe se eliberează şi izbucnesc

Prin pereţii groşi şi prin spălătorii

în aval, spuma de la coapsele lor se uita în sus

Să văd soarta lor de granit rostogolindu-se...
Nici o ridă nu a mai rămas, nici o pată nu a supravieţuit, iar bătrânul Misker, cocoţat pe Ribble the Muie, ei bine, catârul şi-a ştiut locul în timp ce a şurubat şi a sărit cu capul înainte în fântână, dar bietul bătrân Misker a îmbrăţişat găleata Draw pe frânghie şi atât de clar,

să-şi jupuiască genunchii pe pavajul rotundei şi să înjure Tare, răsuflarea zgomotoasă precedând fatala Coborâre a morţii cu dinţi roata dinţată, înalt ca orice om, dar mult mai înalt decât Misker (chiar cocoţat pe catârul Său) şi
asta nu ar fi greu odată a terminat cu el, de ce şobolanul – oh, am uitat să menţionez şobolanul?

EXTRAS DIN C HANTUL R A TULUI [CAUZA TOTULUI)

Trăbusindu -se în întuneric, beţivul căzuse în canal. în cea mai mare parte, Tehol îl pierduse din vedere din poziţia în care se afla la marginea acoperişului, dar auzea stropii şi blesteme, precum şi zgârâitul împotriva inelelor aşezate în zidul de piatră.

Oftând, Tehol aruncă o privire spre gardianul fără nume trimis de Brys. Sau cel puţin unul dintre ei. Cei trei fraţi păreau aproape identici şi niciunul nu-şi dăduse numele. Nimic în exterior sau evident care să impresioneze sau să inspire frică. Şi, prin turnarea neclintită a expresiilor lor fără buze şi cu ochi, din păcate necalificate ca companie binevenită.

— Pot prietenii tăi să te deosebească? întrebă Tehol, apoi se încruntă. – Ce întrebare ciudată să-i pui unui bărbat. Dar trebuie să fii obişnuit cu întrebări ciudate, deoarece oamenii vor presupune că ai fost undeva când nu erai, sau, mai degrabă, nu tu, ci ceilalţi sunteţi, fiecare dintre ei ar putea fi oriunde. Acum îmi vine în minte că a nu spune nimic este o metodă bună de a face faţă unei astfel de confuzii, la care fiecare dintre voi aţi acceptat ca răspuns adecvat, cu excepţia cazului în care sunteţi la fel între voi, caz în care a fost un acord tăcut, întotdeauna cel mai bun tip.

Beţivul, mult mai jos, urca din canal, jurând în mai multe limbi decât credea Tehol că există. 'Vrei să asculţi asta? Atroce. Să aud, fără îndoială, asemenea cuvinte urâte rostite cu atâta vehemenţă – stai, ăla nu e beţiv, ăsta e servitorul meu! Tehol a făcut cu mâna şi a strigat: „Bugg! Ce faci acolo jos? Pentru asta te plătesc?

Servitorul îmbibat privea în sus şi a ţipat ceva în spate pe care Tehol nu a putut să-l desluşească. 'Ce? Ce aţi spus?'

— Tu... nu... plăti... pe mine!

„O, spune tuturor, de ce nu faci!”

Tehol a privit cum Bugg se îndrepta spre pod şi traversa, apoi dispăru din vedere în spatele clădirilor din apropiere. 'Cat de rusinos. A venit timpul pentru o discuţie serioasă cu dragul bătrân Bugg.

— Minciuni!

Sunete de jos, mai mult blestem. Apoi scârţâind de pe scară. Capul şi faţa mânjite de noroi ale lui Bugg se ridicau la vedere.

— Acum, spuse Tehol, cu mâinile pe şolduri, sunt sigur că te-am trimis s; faci

ceva important şi ce faci? Du-te să cazi în canal. A fost

asta pe lista de sarcini? Nu cred.'

— Mă certaţi, stăpâne?

'Da. Ceea ce ai crezut?'

— Mai eficient, cred, dacă m-ai trimis într-adevăr să fac ceva important. Aşa cum era, eram într-o plimbare, hipnotizat de lumina lunii...

'Nu păşi acolo! înapoi! înapoi!' Alarmat, Bugg încremeni, apoi se îndepărta.

— Aproape l-ai zdrobit pe Ezgara! Şi ar fi putut să iasă din drum? Nu cred!' Tehol se apropie şi îngenunche lângă insecta care îşi făcea drum lent pe suprafaţa neuniformă a acoperişului. – Oh, uite, ai tresărit!

— Cum poţi să-ţi dai seama? întrebă Bugg.

— Ei bine, este în direcţia inversă, nu-i aşa? Mi-aş imagina că trebuie să fie uimitor.

— Ştii, stăpâne, a fost o curiozitate – nu credeam că o vei face un animal de companie.

— Asta pentru că eşti lipsit de sentimente, Bugg. în timp ce Ezgara aici este de două ori...

'Ovoid?'

— încântător. Tehol aruncă o privire spre gardian, care se uita înapoi la el, aşa cum era de obicei. – Şi omul acesta este de acord. Sau, dacă nu el, atunci fraţii lui. De ce, unul l-a lăsat pe Ezgara să se târască peste tot pe faţă şi nici nu a clipit!

— Cum a reuşit Ezgara să-i treacă pe faţă, stăpâne?

— Şi în josul celuilalt, nici o tresărire. Sunt bărbaţi cu inima caldă,

Bugg, uită-te bine la ei şi învaţă.

— Da, stăpâne.

— Acum, ţi-a plăcut să înoţi?

— Nu în mod deosebit.

— Un pas greşit, zici?

— Mi s-a părut că aud pe cineva şoptindu-mi numele...

— Shuq Elalle?

'Nu.'

— Harlest Eberict? Fierbător? Investigatorul şef Rucket? Campionul Ormly?

'Nu.'

— S-ar putea să vă fi imaginat lucruri?

'Destul de posibil. De exemplu, cred că sunt urmărit de şobolani.

— Probabil că eşti, Bugg. Poate unul dintre ei ţi-a şoptit numele.

— O idee neplăcută, stăpâne.

'Da, este. Crezi că îmi face plăcere că slujitorul meu se uneşte cu şobolani?

— Ai prefera să-ţi fie foame? Bugg întinse mâna sub cămaşă.

— Nu ai făcut-o!

— Nu, este o pisică, spuse el, retrăgând o carcasă mică, jupuită, fără cap şi fără labele. – Aromă de canal, vai.

— Un alt cadou de la Rucket?

— Nu, destul de ciudat. Canalul.'

— Uf.

— Miroase destul de proaspăt...

— Ce este firul acela care iese din el?

Servitorul a ridicat cadavrul mai sus, apoi a luat sârma atârnând între două degete şi l-a urmat înapoi până când a dispărut în carne. A

— Minciuni!

tras, apoi a mormăit.

'Ce?' întrebă Tehol.

— Sârma duce la un cârlig mare, ghimpat. 'Oh.'

— Şi firul s-a rupt la capătul ăsta – am crezut că ceva mi-a rupt căderea. A rupt o bucată mică de carne de pe unul dintre picioarele pisicii, a rupt-o în două, apoi a pus câte o bucată la fiecare capăt al insectei numite Ezgara. S-a stabilit să se hrănească. – Oricum, o clătire rapidă şi suntem înainte cu două, dacă nu cu trei mese. Destul de noroc, stăpâne, în ultimul timp.

— Da, gândi Tehol. – Acum sunt nervos. Deci, ai veşti să-mi spui?

— îţi dai seama, stăpâne, că Gerun Eberict ar fi trebuit să omoare în medie între zece şi cincisprezece oameni pe zi pentru a-şi obţine dividendul anual? Cum găseşte timp să facă altceva?

— Poate că a recrutat nişte bandiţi care îşi împărtăşesc poftele nebuneşti.

'Într-adevar. Oricum, Shurq a dispărut – atât Harlest, cât şi Ublala sunt tulburaţi...

— De ce Harlest?

„Nu avea decât pe Ublala căruia îi putea arăta noii lui colţi şi gheare, iar Ublala a fost mai puţin decât impresionat, atât de mult încât l-a împins pe Harlestîn sarcofag şi l-a sigilat înăuntru”.

— Sărmanul Harlest.

„S-a adaptat destul de repede”, a spus Bugg, „şi acum se gândeşte la învierea lui dramatică – ori de câte ori are loc”.

— Ştiri tulburătoare despre Shurq Elalle.

'De ce?'

— înseamnă că nu s-a răzgândit. înseamnă că va pătrunde în Depozitul de taxe. Poate chiar în noaptea asta.

Bugg aruncă o privire spre gardian. 'Maestru . . .'

— Hopa, a fost neglijent, nu-i aşa? S-a ridicat şi s-a apropiat. – El aude tot, este adevărat. Prietene, putem măcar să fim de acord asupra unui lucru, nu-i aşa?

Ochii tremurară în timp ce bărbatul se uita la Tehol.

— Orice hoţ care încearcă Depozitul este la fel de mort, nu? A zâmbit, apoi s-a întors înapoi spre servitorul său.

Bugg începu să-şi scoată hainele ude. – Cred că am prins un fior. – Canalul este notoriu de nociv...

— Nu, de mai devreme, stăpâne. A cincea aripă. Am reuşit să susţin fundaţiile cu succes...

'Deja? E extraordinar.

— Este, nu-i aşa? în orice caz, este frig în acele tuneluri. . . acum.' – îndrăznesc să întreb?

Bugg stătea gol, cu ochii pe stelele slabe de deasupra capului. — Cel mai bine nu, stăpâne. – Şi cum rămâne cu aripa a patra?

— Ei bine, acolo lucrează echipajele mele în acest moment. O săptămână, poate zece zile. Există un vechi curs de drenaj sub el. în loc să luptăm, instalăm o conductă de lut ars...

— O conductă de canalizare.

— în comerţ, este o conductă de lut ars.

— îmi pare rău.

— Pe care apoi o vom împacheta cu pietriş. Nu ştiu de ce Grum nu a făcut asta în primul rând, dar este pierderea lui şi câştigul nostru.

— Eşti uscat încă, Bugg? Te rog spune că eşti uscat. Uită-te la paznicul nostru aici, este îngrozit. Mut.'

— Pot să spun şi îmi cer scuze.

„Nu cred că am văzut vreodată atâtea cicatrici pe o singură persoană”, a spus Tehol. – Ce faci în timpul tău liber, Bugg, să te lupţi cu cactuşi furioşi?

'Nu înţeleg. De ce ar trebui să fie supăraţi?

— Nu ai fi dacă te-ai ataca fără motiv? Hei, asta e o întrebare pe care aş putea să o pun gărzii de aici, nu-i aşa?

— Minciuni?

— Numai dacă el – sau ei – ar fi fost la fel de suferinzi, stăpâne.

'Buna observaţie. Şi ar trebui să-şi scoată hainele ca să aflăm noi. 'Probabil nu.'

'Nu. Acum, Bugg, iată cămaşa mea. Pune-I şi fii recunoscător pentru sacrificiile pe care le fac în numele tău.

'Mulţumesc, maestre.'

'Bun. Gata? E timpul să plecăm.'

'Unde?'

— Un teritoriu familiar pentru tine, sau aşa am fost surprins să descopăr. Eşti un om cu multe mistere, Bugg. Preot ocazional, vindecător, Omul care Aşteaptă, consort cu demonii şi mai rău. Dacă nu aş fi atât de egocentric, aş fi intrigat.

— Sunt mereu recunoscător pentru egocentrismul tău, stăpâne.

— Numai aşa e, Bugg. Acum, probabil, bodyguardul nostru tăcut ne va însoţi. Astfel, noi trei. Plecând intenţionat în noapte. Vom?'

în labirintul de cabane din partea de est a Letheras. Aerul nopţii era fierbinte, mirositoare şi turgente. Lucrurile zburau printre mormanele de gunoaie putrezite, câinii sălbatici s-au furişat prin umbre, în haite prost temperate, căutând necazuri – ameninţări suficient pentru a-l determina pe bodyguard să-şi scoată sabia. Vederea lamei goale a fost suficientă pentru a trimite fiarele să se zbârnească.

Acei puţini săraci fără adăpost, suficient de curajoşi sau disperaţi pentru a risca pericolele aleilor şi străzilor, folosiseră gunoiul pentru a construi baricade şi căsuţe. Alţii cerşiseră spaţiu pe acoperişurile lăsate de colibe care scârţâiau şi dormeau neîntrerupt sau deloc. Tehol simţea nenumărate perechi de ochi care se uitau la ei, urmărindu-le trecerea mai adânc în inima ghetouului.

în timp ce mergeau, Tehol a vorbit. '. . . presupunerea este piatra de temelie a societăţii Letherii, poate a tuturor societăţilor din întreaga lume. Noţiunea de inechitate, prieteni. Căci din inechitate derivă conceptul de valoare,
indiferent dacă este măsurată prin bani sau prin nenumăratele alte mijloace de măsurare a valorii umane. Pur şi simplu, există în noi toţi credinţa incontestabilă că săracii şi cei înfometaţi merită într-un fel soarta lor. Cu alte cuvinte, vor exista mereu oameni săraci. Un truism pentru a acorda structura sarcinii continue de comparare, stabilirea

prin observarea nu a asemănărilor noastre reciproce, ci a diferenţelor noastre esenţiale.

— Ştiu la ce te gândeşti, la care nu am de ales decât să vă provoc pe amândoi. Ca aceasta. Imaginaţi-vă că mergeţi pe această stradă, împărţind monede cu mii. Până când toată lumea de aici va fi în posesia unei vaste bogăţii. O soluţie? Nu, zici tu, pentru că printre aceşti oameni dintr-o dată bogaţi vor fi, poate, o majoritate care se va dovedi risipitoare, risipitoare şi proşti şi în curând vor fi din nou săraci, în plus, dacă bogăţia ar fi distribuită în acest mod, monedele în sine şi-ar pierde orice valoare – ar înceta să fie utile. Şi fără o astfel de utilitate, întreaga structură socială pe care o iubim atât de mult s-ar prăbuşi.

— Ah, dar la asta spun, şi ce? Există şi alte moduri de a măsura valoarea de sine. La care amândoi răspundeţi cu căldură: fără nicio valoare aplicabilă muncii, orice simţ al valorii dispare! Şi ca răspuns la asta, pur şi simplu zâmbesc şi scutur din cap. Munca şi produsul ei devin mărfuri negociabile. Dar stai, obiectezi, apoi valoarea se strecoară până la urmă! Pentru că un om care face cărămizi nu poate fi echivalat cu, să zicem, un om care pictează portrete. Materialul este în mod inerent încărcat de valoare, pe baza nevoii noastre de a afirma comparaţia – dar ah, nu am contestat însăşi presupunerea că trebuie să procedăm cu structuri de valoare atât de complicate?

— Şi, aşadar, întrebi, ce idee ai, Tehol? La care răspund ridicând din umeri. Am spus că discursul meu a fost un mijloc valoros de a folosi acest timp? Nu am. Nu, ai *presupus* că este. Demonstrându-mi astfel punctul de vedere!

— îmi pare rău, stăpâne, spuse Bugg, dar care a fost sensul acesta din nou?
'Am uitat. Dar noi am ajuns, Iată, domnilor, săracii.'

Stăteau la marginea unei pieţe vechi, acum o masă de adăposturi mizerabile care clocotesc de umanitate. Câteva vetre comunale mocneau. Zona era înconjurată de gunoaie – în mare parte oase de câine şi pisică – care erau târâte de şobolani. Copiii rătăceau în moda năucită, pierdută a celor subnutriţi. Nou-născuţii zăceau înfăşaţi şi practic nesupravegheaţi. Vocile s-au ridicat în ceartă şi undeva pe partea opusă a fost o luptă a unora fel. Sânge amestecat, Nerek, Faraed, Tarthenal, chiar şi ciudatul Fent. Câţiva Letherii la fel, scăpaţi de îndatorare.

Bugg se uită în tăcere timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi spuse: – Maestre, transportul lor în Insule nu va rezolva

nimic

— Minciuni!

'Nu?'

— Acestea sunt spirite frânte.

— Dincolo de speranţa de recuperare?

— Ei bine, asta depinde de cât de paternalist vrei să fii, stăpâne. Rigorile stilurilor de viaţă din trecut sunt dincolo de aceşti oameni. Suntem o generaţie sau mai mult prea târziu. Nu au vechi abilităţi la care să se întoarcă şi, ca comunitate, aceasta este intrinsec defectuoasă. Produce violenţă şi neglijenţă şi puţin altceva.

— Ştiu ce spui, Bugg. Vrei să spui că ai avut nopţi mai bune şi că timpul nu a fost bun, deloc bun. Eşti nefericit, ai frig, ar trebui să fii în pat.

'Mulţumesc, maestre. Mă întrebam eu însumi.

— Problema ta de paternalism are un oarecare merit, recunosc, spuse Tehol, cu mâinile pe şolduri, în timp ce studia cohalacul murdar. – Adică ai un motiv. în orice caz, doom este pe cale să măture acest loc trist. Lether este în război, Bugg. Va fi. . . impulsuri de recrutare.'

— Pres-ganging, spuse servitorul, dând din cap moros.

— Da, toată violenţa aia malignă pusă în valoare. Desigur, astfel de săraci soldaţi vor fi angajaţi ca furaj. O soluţie dură la această problemă perenă, desigur, dar cu un precedent lung.

— Deci, ce ai plănuit, stăpâne?

„Provocarea cu care mă confruntam eu şi minţile ascuţite ale Breslei Prinzătorilor de Şobolani a fost, după cum aţi observat, cum se remodelează o întreagă societate? Cum se transformă acest exemplu impresionant al instinctului de a supravieţui într-o forţă comună pozitivă? în mod clar, trebuia să urmăm o structură socială bine stabilită, de mare succes ca inspiraţie...

— Şobolani.

— Bravo, Bugg. Ştiam că pot conta pe tine. Astfel, am început prin a recunoaşte nevoia unui lider. Puternic, dinamic, carismatic, periculos.'

„Un creier criminal cu o mulţime de bandiţi care să-şi pună în aplicare voinţa.” Tehol se încruntă. – Alegerea ta de cuvinte mă dezamăgeşte, Bugg.
'Tu?'

'Pe mine? Desigur că nu. Ei bine, nu direct, adică. Un lider cu adevărat de succes este un lider reticent. Nici unul al cărui cuvânt este întâmpinat cu urale frenetice – la urma urmei, ce se întâmplă cu mintea unui astfel de lider, după ce astfel de scene sunt repetate iar şi iar? O certitudine din ce în ce mai mare, o credinţă în propria infailibilitate şi mai departe duce marşul spre dezastru. Nu, Bugg, nu voi avea pe nimeni să-mi sărute picioarele...

— Mă uşurează să aud asta, stăpâne, din moment ce picioarele alea nu au cunoscut săpun de mult, mult timp.

— în cele din urmă, organismul îşi reia propriile mecanisme naturale de curăţare, Bugg.

— Ca vărsarea?

'Exact. în orice caz, vorbeam despre leadershipîntr-un fel general...

— Cine, stăpâne?

— Păi, Omul care Aşteaptă, desigur. Preot ocazional, vindecător, consort cu demonii. . .'

— Probabil că nu este o idee atât de bună, stăpâne, spuse Bugg, frecându-şi maxilarul cu peri. 'Sunt mai degrabă . . . ocupat în acest moment.

— Un lider ar trebui să fie ocupat, distras. Preocupat. Pregătit să delege. – Maestre, chiar nu cred că aceasta este o idee bună. într-adevăr.'

— Perfect reticent, perfect! Şi uite! Ai fost remarcat! Vezi feţele alea pline de speranţă...

— Asta e foame, stăpâne.

'Pentru mântuire! S-a vorbit, vezi. Sunt gata pentru tine, Bugg. Au aşteptat. . .'

— Minciuni!

— E foarte rău, stăpâne.

— Expresia ta este perfectă, Bugg. Bolnăvicios şi slăbit de consternare, profund tulburat şi nervos, daîntr-adevăr. Nu m-aş fi putut descurca mai bine.

'Maestru-'

— Ieşi printre turma ta, Bugg. Spune-le că pleacă. Mâine seara. Toti. Un loc mai bun, o viaţă mai bună îi aşteaptă. Haide, Bugg.

„Atâta timp cât nimeni nu mă venerează”, a răspuns servitorul. – Numi place să fiu venerat.

— Rămâi doar falibil, spuse Tehol.

Bugg îi aruncă o privire ciudată, apoi intră în mahala.

— îţi mulţumesc că ai venit, Brys.

Kuru Qan stătea pe scaunul gros căptuşit de lângă peretele vizavi de intrarea în bibliotecă. Lentile lustruite şi cârpă în mâini, curăţând o lentilă apoi pe alta, apoi repetând gestul, iar şi iar. Ochii lui erau aţintiţi pe nimic vizibil pentru Brys.

— Mai multe ştiri de la Trate, Ceda?

— Ceva, da, dar despre asta vom discuta mai târziu. în orice caz, trebuie să considerăm oraşul pierdut.

'Ocupat.'

'Da. O altă bătălie este iminentă, la High Fort.

— Atunci, regina şi prinţul şi-au retras forţele? Am înţeles că căutau permisul.

'Prea târziu. Edur-ul făcuse deja traversarea.

— Vei contribui la apărare? întrebă Brys, intrând cu paşi mari în camera mică şi aşezându-se pe banca din stânga lui Ceda.

'Nu.'

Surprins, Brys nu spuse nimic. Fusese în compania regelui şi a lui Unnutal Hebaz cea mai mare parte a serii, studiind mişcările depistate ale armatelor inamice, cufundat în exerciţiul dureros de a încerca să prezică natura sfatului fratelui său Huli către împăratul Edur. în mod clar, Huli anticipase atacul preventiv asupra satelor. în mintea lui Brys, manifestarea turbată de lăcomie din taberele reginei şi ale prinţului

înclinase mâna. Janall, Quillas şi investitorii lor începuseră deja să împartă prada potenţială, ceea ce le-a clarificat dorinţa pentru un război rapid, unul care a devastat Tiste Edur şi care însemna să-i prindă pe neprevăzuţi. Marşul lui Janall spre trecere nu indicase nicio schimbare în gândirea ei. Acum însă se retrăsese.

Tiste Edur furase iniţiativa. Apariţia deasupra Fortului înalt, capitularea lui Fent Reach şi căderea lui Trate au indicat cel puţin două armate inamice, precum şi două flote, toate se mişcă rapid.
— Ceda, ai mai aflat ceva despre demonul care a intrat în portul Trate?

„Pericolul nu este singular, ci plural”, a spus Kuru Qan. – Văd în faţa mea Cedance şi am învăţat, spre groaza mea, că este incomplet.'

'Incomplet? Ce vrei să spui?'
Ceda a continuat să cureţe lentilele din mâini. – Trebuie să-mi păstrez puterea, până la momentul potrivit. Mările trebuie eliberate. Este la fel de simplu.

Brys a aşteptat, apoi, când Kuru Qan nu a mai spus, s-a aventurat: – Ai o sarcină pentru mine, Ceda?

— Aş sfătui o retragere din High Fort, dar regele nu ar fi de acord cu asta, nu-i aşa?

Brys clătină din cap. – Evaluarea ta este corectă. Chiar şi un dezastru ar fi văzut că are . . . beneficii.'

— Eliminarea soţiei şi a fiului său, da. O stare de lucruri tragică, nu ai spune, tânărul meu prieten? Inima Cedance-ului, am ajuns să realizez, poate fi găsită într-o negare sistemică. Şi din acea inimă, toate celelalte sunt derivate. însuşi modul nostru de viaţă şi de a vedea lumea. Trimitem soldaţi la moarte şi cum vedem aceste morţi? Ca sacrificii glorioase. Inamicul mort? Ca victime ale onorabilei noastre neprihăniri. în timp ce în oraşele noastre, pe aleile înguste şi murdare, o viaţă care se termină nu este decât un eşec tragic. Care este, deci, negarea despre care vorbesc?

'Moarte.'

Kuru Qan a pus din nou lentilele în faţa ochilor lui şi s-a uitat la Brys.

—

— Minciuni! Vezi tu, atunci. Ştiam că ai face-o. Brys, *nu există nicio Reţinere a Morţii.* Sarcina ta? Numai să-i ţii companie unui bătrân în noaptea asta.

Campionul Regelui se frecă de faţă. Ochii i se simţeau plini de mizerie şi era nespus de înfrigurat. Era, îşi dădu seama, epuizat.

„Acumularea noastră maniacală de bogăţie”, a continuat Kuru Qan.

— Progresul nostru năpustit, ca şi cum mişcarea ar fi fost un scop şi un scop în mod inerent virtuos. Lipsa noastră de compasiune, pe care am numit-o realişti. Extremitatea judecăţilor noastre, neprihănirea noastră- totul o fugă de la moarte, Brys. Totul o negare vastă înăbuşită în semantică şi eufemisme. Curaj şi sacrificiu, patos şi eşec, de parcă viaţa ar fi un concurs de câştigat sau pierdut. Ca şi cum moartea ar fi arbitrul sensului, momentul judecăţii finale şi, mai presus de orice
altceva, judecata este un lucru care trebuie dat, nu căruia i se dă.

— Ai prefera să ne închinăm morţii, Ceda?

— La fel de inutil. Nu are nevoie de credinţă pentru a muri, oricum moare. Am vorbit despre negarea sistemică şi este într-adevăr şi în toate privinţele sistemică. însuşi ţesătura lumii noastre, aici în Lether şi poate în altă parte, a fost răsucită în jurul asta. . . absenta. *Ar trebui să existe* o reţinere a morţii, nu-i aşa
a înţelege? Relevant? Singura relevanţă. Trebuie să fi existat, odată. Poate chiar un zeu, un schelet înfiorător pe un tron de oase, o învârtire şi dans de muşte cu picioare reci pentru o coroană. Totuşi, iată-ne şi nu i-am dat nicio faţă, nicio formă, nicio poziţie în schema noastră elaborată de existenţă.

— Poate pentru că este chiar opusul existenţei...

— Dar nu este, Brys, nu este. la-ne rătăciţi, moartea este peste tot în jurul nostru. Păşim cu paşi mari peste el, îl respirăm, îi înmuiem esenţa în plămâni, în sânge. Ne hrănim cu ea zilnic. înflorim în mijlocul decăderii şi dizolvării.'

Brys a studiat Ceda. – îmi vine prin minte, spuse el încet, că viaţa însăşi este o sărbătoare a negării. Negare despre care vorbeşti, Kuru Qan. Zborul nostru – ei bine, a fugi înseamnă a ne ridica de pe oase, de cenuşă, de cei căzuţi.

— Fugi... unde?

— De acord. Nicăieri decât în altă parte. Mă întreb dacă ceea ce ai spus se manifestă în creaturi precum Kettle şi hoţul ăla, Shurq Elalle...

Capul Cedei se ridică brusc, ochii alerţi brusc în spatele lentilelor groase. 'Imi pare rau? Ce aţi spus?'

— Ei bine, vorbeam despre cei cărora li se refuză moartea în adevăr, Ceda. Copilul, ceainic...

— Gardianul Azathului? E strigoi? 'Da.
Sunt sigur că am menţionat...

Kuru Qan era în picioare. 'Eşti sigur de asta? Brys Beddict, este un strigoi?

'Ea este. Dar nu înţeleg...

— Ridică-te, Brys. Mergeau. Acum.'

— Sunt toţi oamenii căzuţi, spuse Kettle. „Ei vor răspunsuri. Nu vor merge până nu vor primi răspunsuri.

Shurq Elalle a dat jos o insectă care se târase pe cizma ei. —

Răspunsuri despre ce? — De ce au murit.

„Nu există răspunsuri”, a răspuns Shurq. – Asta fac oamenii. A muri. Ei mor. Ei mor mereu.

— Nu am făcut-o.

'Da am făcut.'

— Ei bine, nu am plecat.

— După sunetul ei, Kettle, nici ei. 'Este adevărat. Mă întreb de ce nu m-am gândit la asta. – Pentru că aveai vreo zece ani când ai murit. – Ei bine, ce fac acum?

Shurq studie curtea supra-aglomerată, plină de pământ. – Mi-ai dat ideea şi de aceea sunt aici. Ai spus că morţii se adună. Adunându-se în jurul acestui loc, plutind chiar în afara zidurilor. Poţi să vorbeşti cu ei?

'De ce aş vrea? Nu spun niciodată nimic interesant.

— Dar ai putea dacă ar trebui.

Kettle a ridicat din umeri. 'Cred.'

'Bun. Cere voluntari.

'Pentru ce?'

„Vreau să vină cu mine. într-o ieşire. în seara asta şi iar mâine seară.

— De ce ar vrea, mamă?

Spune-le că vor vedea mai mult aur decât îşi pot imagina. Ei vor afla secretele pe care puţini în acest regat le posedă. Spune-le că îi voi conduce într-un tur al Depozitului de taxe şi al bolţilor regale. Spune-le, a sosit momentul să te distrezi. îngrozirea celor vii.

— De ce ar vrea fantomele să-i sperie pe cei vii?

— Ştiu, este o noţiune ciudată, dar prevăd că vor descoperi că sunt foarte buni la asta. în plus, prevăd că se vor bucura de efort.

„Dar, cum vor face asta? Sunt fantome. Cei vii nici nu le pot vedea.

Răspunsuri despre ce?
Shurq Elalle s-a învârtit şi a privit mulţimile. – Fierbător, ni se par destul de solide, nu-i aşa?

— Dar suntem morţi...

— Atunci de ce nu am putut să-i vedem acum o săptămână? Erau doar zbârcituri, pe marginea vederii noastre pe atunci, nu-i aşa? Dacă
asta, chiar şi. Deci ce s-a schimbat? De unde le vine puterea? De ce creşte?
'Nu ştiu.'

Shurq zâmbi. 'Fac.'

Kettle se îndreptă spre unul dintre pereţii jos.

Hoţul a privit-o vorbind cu fantomele. Mă întreb dacă îşi dă seama. Mă întreb dacă ştie că este mai vie acum decât moartă. Mă întreb dacă ea ştie
ea revine la viaţă.

După o clipă, copilul s-a întors, trăgându-şi degetele prin păr pentru a slăbi mârâitul. – Eşti deşteaptă, mamă, spuse ea. – Mă bucur că eşti mama mea şi de aceea.

— Am nişte voluntari?

— Vor pleca cu toţii. Vor să vadă aurul. Vor să sperie oamenii.
„Am nevoie de unii care ştiu să citească şi alţii care să numere”.

'Este în regulă. Deci spune-mi, mamă, de ce devin mai puternici? Ce sa schimbat?

Shurq se uită înapoi la turnul de piatră pătrat, mizerabil. —Asta,

Kettle.

— Azath?

'Da.'

— Oh, spuse copilul. 'înţeleg acum. A murit.'
— Da, spuse Shurq, dând din cap. 'A murit.'

După ce mama plecase, după mii de fantome, Kettle se îndreptă spre intrarea în turn. Studie plăcile aşezate în faţa uşii, apoi alese

Răspunsuri despre ce?
una şi îngenunche în faţa ei. Unghiile i s-au rupt smulgând-o şi a fost surprinsă de înţepătura durerii şi de curgerea sângelui.

Nu îi spusese lui Shurq cât de greu fusese să vorbească cu acele fantome. Vocile lor nesfârşite dispăruseră în ultima zi sau două, de parcă ea devenise surdă. Deşi alte sunete – vântul, frunzele moarte care se zbârneau, zgârâitul şi mârâitul insectelor din curte şi sunetele oraşului însuşi – toate erau la fel de clare caîntotdeauna.

Ceva i se întâmpla. Acea vibraţie de bătaie în piept se accelerase. Cinci, şase opt pe zi, acum. Locurile în care pielea ei se rupsese cu mult timp în urmă se închideau cu piele nouă, roz, iar astăzi mai devreme îi era sete. Trecuse ceva timp să realizeze – să-mi amintesc, poate – ce era setea, ce însemna aceasta, dar apa stătătoare pe care o găsise la baza uneia dintre gropile din curte avusese un gust minunat. Atât de multe lucruri se schimbau, părea, derutând-o.

Ea a târât piatra într-o parte, apoi s-a aşezat lângă ea. Ea a şters praful de pe suprafaţa goală şi lustruită. Erau modele amuzante în el. Scoici, amprenta plantelor – stuf cu rădăcinile lor ca de ceapă – şi impresiile pietricele de coral. Oasele minuscule. Cineva făcuse multe sculpturi pentru a face o scenă atât de frumoasă cu lucruri moarte.

Se uită pe potecă, prin poartă şi spre stradă. Ciudat, să-l văd atât de gol acum. Dar, ştia ea, nu va dura mult timp.
Şi aşa a aşteptat.

Sângerarea de la vârful degetelor ei încetase când auzi zgomotele apropiindu-se. Ea şi-a ridicat privirea, apoi a zâmbit când i-a văzut pe unchiul Brys şi pe bătrânul cu ochii de sticlă – pe acela pe care nu-l văzuse niciodată până acum şi încă îl cunoştea.

Au văzut-o, iar Brys a păşit cu paşi mari pe poartă, bătrânul urmând-o în urmă cu paşi nervoşi şi tente.

— Bună, unchiule, spuse Kettle.

'Fierbător. Te uiti . . . mai bine. Am adus un oaspete, Ceda Kuru Qan.

Răspunsuri despre ce?

— Da, cel care se uită mereu la mine, dar nu mă vede, dar se uită oricum.

— Nu eram conştient de asta, spuse Ceda.

— Nu cum faci acum, spuse Kettle. – Nu când ai acele lucruri în faţa ochilor tăi.

— Adică, când mă uit la Cedance? Atunci te văd fără să te văd?

Ea a dat din cap.

— Forţa Azath a dispărut, copile, dar aici rămâi. Tu erai gardianul ei când era în viaţă – când nu erai. Şi acum, încă eşti gardianul lui? Când e mort şi tu nu eşti?

'Nu sunt mort?'

'Nu chiar. Inima aşezată în tine. Odată îngheţată. . .

acum . . . decongelare. Nu îi înţeleg puterea şi, recunosc, mă

sperie.

— Am un prieten care a spus că mă va distruge dacă va trebui, spuse Kettle zâmbind. – Dar el spune că probabil nu va trebui.

'De ce
nu?' Spune că inima nu se va trezi. Nu în totalitate. De aceea Cel Fără Nume mi-a luat trupul.

Ea a privit gura bătrânului mişcându-se, dar nu ieşi niciun cuvânt. Alături de el, unchiul Brys se apropie, cu îngrijorarea pe faţă.

— Ceda? Esti în regula?'

— Unul fără nume? Bătrânul tremura. – Locul ăsta... acesta este Calea Morţii, nu-i aşa? A devenit Caliul Morţii.

Kettle se întinse şi ridică piatra. Era greu ca un cadavru, aşa că era obişnuită cu greutatea. – Acesta este pentru Cedance-ul tău, pentru unde te uiţi când nu mă vezi.

— O ţiglă. Kuru Qan şi-a întors privirea în timp ce o aşeza în faţa lui.

— Ceda, spuse unchiul Brys, nu înţeleg. Ce sa întâmplat aici? 'Istoria

noastra . . . atât de multe se dovedesc neadevărate. Cei fără Nume

erau de

primul Imperiu. Un cult. A fost şters. Eliminat. Nu ar fi supravieţuit, dar se pare că a făcut exact asta. Se pare că a supravieţuit Primului Imperiu însuşi.

— Sunt un fel de cult al morţii? 'Nu. Erau slujitori ai Azatului.

— Atunci de ce, a întrebat Brys, par să fi supravegheat moartea acestui turn Azath?

Kuru Qan clătină din cap. – Doar dacă nu au văzut asta ca fiind inevitabil. Şi aşa au acţionat pentru a-i contracara pe cei din tumuli care aveau să scape odată ce turnul ar muri. Se poate dovedi a nu avea nimic de-a face cu ei ca manifestarea unei holde a morţii.

— Atunci de ce este ea încă tutorele?

— S-ar putea să nu fie, Brys. Ea aşteaptă ca să se ocupe de cei care sunt pe cale să scape din teren. Privirea Cedei se întoarse spre Kettle. – Copil, de asta rămâi?

Ea a ridicat din umeri. – Nu va dura mult acum.

'De ce
nu?'
— Şi cel ales de Azath să te ajute, Kettle, va apărea la timp?

'Nu ştiu. Aşa sper.'

„La fel şi eu”, a spus Kuru Qan. – Mulţumesc, copile, pentru ţiglă. Totuşi, mă întreb dacă ştii despre acest nou Hol.

Kettle şi-a tras o insectă din păr şi a aruncat-o deoparte. – Bărbatul
drăguţ mi-a spus totul despre asta, spuse ea.

— Un alt vizitator?

'Doar o data. De cele mai multe ori stă doar în umbră, peste drum. Uneori mă urmărea când mergeam la vânătoare, dar nu spunea niciodată nimic. Până astăzi, când a venit şi am vorbit.

— Ţi-a spus numele lui? întrebă Ceda.
'Nu. Dar era foarte frumos. Doar el a spus că are o iubită. Multe. Prietenii, de asemenea. în plus, nu ar trebui să-mi dau inima departe. Asta-i ce-a spus el. Nu o face niciodată. Niciodată.'

— Şi omul ăsta ţi-a spus totul despre Calitatea Morţii?

— Da, bunicule. El ştia totul despre asta. El a spus că nu are nevoie de un nou gardian, pentru că tronul este deja ocupat, cel puţin peste tot. Şi aici, în curând. M-am săturat să vorbesc acum.

— Desigur, Kettle, spuse Kuru Qan. – Atunci ne vom lua concediu de la tine.

'La revedere. Oh, nu uita de faianţă!

— Vom trimite nişte oameni să-l ridice,
copile. 'în regulă.'

Ea i-a privit plecând. Când au dispărut din vedere, ea s-a îndreptat către tumul prietenului ei şi l-a simţit aproape. – Unde mă duci de data asta?

Mâna ei în a lui, ea s-a trezit stând pe un deal jos, iar în faţa lor era o vale vastă, puţin adâncă, plină de cadavre.

Era amurg, un strat de fum atârna deasupra priveliştii. Chiar deasupra orizontului de vizavi, ardea un munte suspendat de piatră

'De ce nu?'

neagră, coloane de fum care curgeau din flancurile lui tăiate. Mai jos, cadavrele erau în mare parte ale unui fel de creatură uriaşă, reptilienă, purtând o armură ciudată. Cu pielea cenuşie şi cu botul lung, formele lor erau contorsionate şi înfăşurate în panglici, întinse în grămezi încâlcite. Ici şi colo în mijlocul lor zăceau alte figuri. înalte, unele cu pielea gri, altele cu negru.

Stând lângă ea, a vorbit. – Peste patru sute de mii, Kettle. Aici, în această vale, singur. Mai sunt si altele. . . văi. Ca acesta.

O zeci de fiare cu aripi de piele traversau valea la un capăt, departe în dreapta lor.

— Ooh, ăia sunt dragoni?

'Icre. Locqui Wyval, în căutarea stăpânului lor. Dar el a plecat. Odată ce îşi dau seama de asta, vor şti să aştepte. Se va dovedi o aşteptare lungă.

— Mai aşteaptă?

'Da.'

— Când a avut loc această bătălie?

— Cu multe mii de ani în urmă, Kettle. Dar paguba rămâne. în scurt timp, gheaţa va sosi, sigilând tot ce vezi. Ţinând totul în stază, o vrăjitorie de o putere impresionantă, atât de puternică încât se va dovedi o barieră pentru cei morţi înşişi – pe calea pe care ar urma-o spiritele lor. Mă întreb dacă asta a vrut Jaghut. în orice caz, pământul a fost răsucit de magie. Mortul ... a zăbovit. Aici, în nord, şi departe spre sud, până în însuşi Letheras. După părerea mea, un zeu bătrân sa amestecat. Dar nimeni nu ar fi putut prevedea consecinţele, nici măcar un zeu Bătrân.

— De aceea turnul a devenit Calea Morţii?

Are? Nu eram conştient de asta. Aşadar, aceasta este ceea ce vine, când vrăjitoria moare în sfârşit şi lumea se dezgheţă. Echilibrul este reafirmat.

„Shurq Elalle spune că suntem în război. Tiste Edur, spune ea, invadează Lether.

— Să sperăm că nu vor sosi înainte ca eu să

'De ce
nu?'
fi liber. 'De ce?'

— Pentru că se vor strădui să mă omoare,

Kettle. 'De ce?'

— De teamă că voi căuta să-i ucid.

'Veţi?'

„La multe planuri”, a răspuns el, „nu există niciun motiv pentru care să nu o fac. Dar nu, dacă nu îmi ies în cale. La urma urmei, tu şi cu mine ştim că adevărata ameninţare aşteaptă în turnurile terenului Azath.

— Nu cred că Edur va câştiga războiul, spuse ea.

— Da, eşecul din partea lor ar fi ideal.

— Deci, ce altceva ai vrut să-mi arăţi?

O mână albă pal făcu semn spre vale. „Este ceva ciudat în toate astea. Vezi? Sau, mai degrabă, ce nu vezi?

— Nu văd nicio fantomă.

'Da. Spiritele au dispărut. întrebarea este, unde sunt ei?

Ţipete îngrozite au răsunat în timp ce Shurq Elalle a mers pe coridorul larg, cu tavan înalt, către Camera Maestru a Depozitului Taxelor. Gardienii, servitorii, funcţionarii şi personalul de curăţenie au avut unul şi toţi au cedat în faţa unei panică perfect de înţeles. Nu era nimic mai rău, reflectă ea, decât vizitele neaşteptate ale rudelor moarte.

în faţă, uşile duble erau larg deschise, iar felinarele din camera uriaşă de dincolo se legănau sălbatic în rafale imanente de grabă plină de spirit.

Hoţul a intrat cu paşi mari în cameră.

O fantomă mizerabilă se repezi spre ea, cu faţa putrezită zâmbind sălbatic. 'L-am atins! Ultima mea monedă! L-am găsit în stive! Şi am atins-o!

— Mă bucur pentru tine, spuse Shurq. – Acum, unde sunt contoarele şi cititorii?

'De ce
~~nu~~?' Eh?

Shurq trecu pe lângă fantomă. Camera clocotea, spiritele grăbindu-se încoace şi încolo, altele aplecate peste suluri prăbuşite, alţii încă zvârcolindu-se de-a lungul raftului. Cufere cu monede fuseseră răsturnate, monedele de aur strălucitoare răscolindu-se pe podeaua de marmură, în timp ce spectrurile zguduitoare le zguduiau.

— Am lucrat aici!

Shurq privi fantoma care se îndrepta spre ea. 'Ai făcut?'

'O da. Au pus mai multe rafturi şi uită-te la colţurile alea cu felinare – ce idiot s-a hotărât asupra acestor capcane de praf? Praful este un pericol de incendiu. Pericol de incendiu teribil. De ce, le spuneam mereu asta. Şi acum aş putea să-mi dovedesc punctul de vedere – un ghiont, un simplu ghiont al felinarului de acolo, da. . .'

'Vino inapoi aici! Nimic nu arde. A intelege?'
'Daca spui tu. Amenda. Glumeam, oricum. —
Te-ai uitat la registre?

— Da, da, şi a numărat. Şi memorat. Mereu am fost bun la memorat; de aceea m-au angajat. Aş putea număra şi număra şi nu-mi pierd niciodată locul. Dar praful! Colţurile alea! Totul ar putea arde, ar putea arde îngrozitor...

— Destul de asta. Avem ce ne trebuie. E timpul să plece toată

lumea.

I-a răspuns un cor de voci şovăitoare. – Nu vrem!

— Vor veni preoţi. Probabil că sunt deja pe drum. Şi magi,
dornic să strângă wraiths pentru a-i aservi ca slujitori
pentru eternitate. 'Plecăm!'

— Tu, i-a spus Shurq fantomei dinaintea ei, vino cu mine.
Vorbi. Dă- mi detalii.

— Da, da. Desigur.'

'De ce
nu?' Lasă felinarul ăla în pace, la naiba!

— îmi pare rău. Pericol de incendiu teribil, o, ar fi flăcările. Asemenea flăcări, toate acele cerneluri, culorile!

Toata lumea!' strigă hoţul. 'Mergem acum! Iar tu, nu mai arunca moneda aia, ea rămâne aici!

— A şaptea închidere, mormăi Kuru Qan în timp ce se întorceau spre palat. „Totul evoluează spre interior. Supărătoare, această concatenare de detalii. Azath moare, un Hold of Death ia fiinţă. Apare Unul fără nume şi deţine cumva cadavrul unui copil, apoi formează o alianţă cu un locuitor al unei tumule. Un uzurpator se autoproclamă împărat al Tiste Edur, iar acum conduce o invazie. Printre aliaţii săi, un demon din mare, unul cu suficientă putere pentru a-mi distruge doi dintre cei mai buni magi ai mei. Şi acum, dacă alte zvonuri sunt adevărate, poate că împăratul este el însuşi un om cu multe vieţi. . .'

Brys aruncă o privire. – Ce zvonuri?

— Cetăţenii au asistat la moartea lui în Trate. împăratul Edur a fost doborât în luptă. Totuşi el. . . *întors.* Probabil o exagerare, dar sunt totuşi nervos de propriile mele presupuneri în această chestiune, Brys. Totuşi, Tiste Edur au vindecători superbi. Poate o vrajă obligatorie de un fel, lipirea sufletului de carne până când vor ajunge. . . Trebuie să mă gândesc mai mult la asta.

— Şi tu crezi, Ceda, că toate acestea sunt într-un fel legate de a şaptea închidere?

„Renaşterea imperiului nostru. Aceasta este teama mea, campion. Că am interpretat greşit într-un fel fatal profeţia noastră antică. Poate că imperiul a apărut deja.

„Tiste Edur? De ce ar avea vreo legătură cu ei o profeţie Letherii?

Kuru Qan clătină din cap. „Este o profeţie care a apărut în ultimele zile ale Primului Imperiu. Brys, am pierdut atât de multe. Cunoaşterea, lumea de atunci. Vrăjitoria a mers prost, dând naştere unor fiare îngrozitoare, armate de strigoi care au făcut astfel de măcel în rândul poporului nostru, apoi au plecat pur şi simplu. Poveştimisterioase despre un tărâm ciudat de magie care a fost sfâşiat. Ar putea

'De ce
nu?'
rolulunui
întreg popor să se încadreze în vreunul dintre lacunele din cunoaşterea noastră? Da. Şi cum rămâne cu alţi oameni care sunt numiţi, dar nu supravieţuieşte nimic mai mult decât numele – fără descrieri? Barghast, Jhag, Trell. Triburi învecinate? Nu vom şti niciodată.

Au venit la porţi. Gardienii adormiţi i-au identificat şi au deschis uşa postenului inferioară. Terenurile palatului erau goale, tăcute. Ceda făcu o pauză şi se uită la stelele ceţoase de deasupra capului.

Brys nu spuse nimic. A aşteptat, stând lângă bătrân, văzând cerul nopţii reflectat în lentilele gemene din faţa ochilor lui Kuru Qan. întrebându-mă ce gândea Ceda.

Tehol Beddict a zâmbit în timp ce ea se făcea drum prin mulţime spre el. – Investigator şef Rucket, sunt încântat să te văd din nou.

„Nu, nu eşti”, a răspuns ea. – Doar încerci să mă pui în defensivă.

— Cum te face bucuria mea să fii în defensivă?

— Pentru că devin suspicios, de aceea. Nu mă păcăliţi, cu pantalonii ăia absurdi şi cu insecta aceea idioată pe umăr.

Tehol coborî privirea surprins. 'Ezgara! Credeam că te-am lăsat pe acoperiş. – L-ai numit Ezgara? Nu seamănă deloc cu regele nostru. O, poate dacă regele nostru ar avea două capete, atunci aş putea vedea asemănarea, dar aşa

stă, ăsta e un nume stupid.

— Noi trei suntem profund jigniţi, la fel ca şi bodyguardul meu aici şi, trebuie să presupunem, cei doi fraţi ai lui, oriunde s-ar afla. Astfel, noi şase. Profund jignit.

— Unde este Bugg?

— Presupun, undeva în mulţimea aia din
spatele tău. 'Ei bine, nu. Toţi caută. – Oh, a fost
acolo acum o clipă.

— Dar el nu mai este, iar oamenii strigă. – Nu, nu
sunt, Rucket. Se freacă.

— Acum îmi conteşti evaluarea. Concluzionând, fără îndoială,

'De ce nu?' că contrarietatea este atractivă din punct de vedere sexual. Poate că pentru unele femei este, genul pe care îl preferaţi, aş paria. Dar mă contrazic cu privire la tot ceea ce spun.

„Acum cine este contrar?”

Ea se încruntă. – Aveam de gând să te invit la o guscătură târziu. Există un restaurant în curte nu departe de aici...

— Păunul călcat în picioare.

'De ce da. Sunt consternat că eşti familiarizat cu el. Sugerându-mi, din motive evidente, că întâlnirile clandestine sunt obişnuite cu tine, sugerând în continuare un anumit comportament ieftin şi slăbit din partea ta. Nu ştiu de ce sunt surprins că eşti atât de liber, de fapt. Ar fi trebuit să mă aştept. Prin urmare, nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

'Nu am fost niciodată acolo.'

— Nu ai? Atunci de unde ştii despre asta?

Eu o *deţin* . – Reputaţie, îmi imaginez. Aş vrea să fiu mai precis. Cine a spus ce şi când şi toate astea, dar e târziu şi chiar dacă nu ar fi, probabil că nu mi-aş aminti asemenea detalii.

— Deci, ţi-e foame?

'Mereu. Oh, iată servitorul meu. Ai auzit, Bugg? Investigatorul şef Rucket ne-a invitat la cină.

— Ei bine, pisica poate aştepta.

Rucket se uită cu privirea la Tehol. – Cine a spus ceva despre el?

— Merg peste tot cu servitorul meu, Rucket. Şi garda mea de corp. 'Pretutindeni? Chiar şi la întâlniri?

„Bugg”, a spus Tehol, „ai făcut tot ce ai putut aici? Este timpul să-i lăsăm să doarmă pe bieţii ăştia?

— Ei bine, a trecut timpul, stăpâne.

— Plecăm la Păunul Călcat în picioare!

— Este o idee atât de bună, stăpâne?

— Ei bine, nu a fost al meu, Bugg, dar iată-l. Te rog, Rucket, dă drumul. – O,

'De ce nu?'

minunat.

Aştept cu nerăbdare o noapte de atacuri meteorologice asupra mea

vanitate. Veniţi, toţi, pierdem timpul.

Tehol şi-a ridicat mâinile de îndată ce au intrat în curte. 'Extraordinar! Bugg, uite cine e aici! De ce, sunt Shand şi Rissarh şi Hejun! Haideţi, să punem două mese împreună şi să facem din aceasta o adunare festivă a conspiratorilor!

— Coincidenţa mă lasă uluit, spuse servitorul.

— Cine sunt acele femei, pe numele Errantului? întrebă Rucket. – Şi de ce sunt toţi atât de supăraţi?

— Asta nu e furie, spuse Tehol, apropiindu-se, asta e recunoaştere. Dragi femei, ce mai faceţi? Mergând bine, văd. Am decis să vă alăturăm.

— Cine este această creatură absurdă de lângă tine? întrebă Shand. – Şi ce-i cu pelerină?

— Ai grijă pe cine numeşti o creatură, cap de pietruit, şuieră Rucket.

— Tehol a găsit o femeie, spuse Rissarh mârâind. Tipic. Ne fură apoi bărbatul îşi face o femeie...

Hejun mormăi. —începusem să-l suspectez pe el şi pe căţea moartă. – Căţea moartă? Ochii lui Rucket erau sălbatici când se uita în jur. 'El face dragoste pentru o căţea moartă?

— Un accident ciudat... începu Tehol.

— Dacă ţi-ai bărbierit capul, i-a spus Shand lui Rucket, pufnind de furie, am vedea cu toţii cât de urât eşti!

Paznicul arăta alarmat. Oamenii de la alte mese au făcut gesturi nebuneşti către personalul care serveşte.

— Ai muncit din greu la asta, nu? întrebă Rucket. – Tehol, ce înseamnă toate astea să-i furi bărbatul? împărţeau un singur

'De ce nu?'

bărbat? Mai este în viaţă? încă sănătos la minte? Sa oferit voluntar la Drownings?

— Vrei să mă vezi muncind din greu? Shand se ridică în picioare, întinzând mâna spre cuţitul de lângă ea.

— O, ce patetic, spuse Rucket. – Poftim, compară asta cu pinza mea de aici.

'la-o!' Asta de la Rissarh, când se lansa peste masă. Se prăbuşi sub ea o clipă mai târziu, dar reuşise să-şi înfăşoare braţele în jurul coapselor lui Rucket. Anchetatorul-şef a scos un ţipăit ciudat când a fost oprită. Spinca sări eliberată şi lovi puternic de încheietura mâinii lui Shand, făcând cuţitul să se rotească. Hejun a prins apoi braţul săbiei lui Rucket şi a răsucit arma. O cizmă fin lustruită s-a urcat să-l lovească pe Hejun în burtă. Ea gemu şi s-a lăsat.

Tehol îl trase pe Bugg un pas înapoi. – Cred că ai avut dreptate că nu este o idee bună.

Mormăituri, bubuituri cu carne şi pumni zburători. Patronii în fugă, urletul unei pisici în bucătărie.

Tehol oftă. 'Ar trebui sa mergem. Dar mai întâi, aranjaţi cu managerul patru sticle de vin fin, pentru când vor termina de bătut unul pe altul. Prevăd că până în zori vor fi cu toţii prieteni rapidi.

— Nu sunt sigur de asta.

— Prostii, Bugg, aşa stau lucrurile. Haide, înainte să se întoarcă împotriva noastră.

Deloc surprinzător, bodyguardul a condus drumul spre ieşire din curte. Afară, Tehol şi-a îndepărtat praful imaginar din mâini. – Una peste alta, o amendă

seara, nu ai spune? Acum, ar trebui să vedem dacă putem să luăm nişte lemne de foc – sau măcar ceva care arde – în drum spre casă. Pisica friptă face semn.

Zgomotele izbucnite din curtea restaurantului au crescut brusc. Tehol a ezitat. „Sunt tentat de sunetele producţiei de lemn de foc în

Acolo.'

'De ce
nu?'

— Nu fi prost, stăpâne.

— Poate că ai dreptate. Condu-ne mai departe, Bugg. Acasă.'

Capitolul optsprezece

Aşteptare

a stă singură Şi aglomerează

golul vast Acest cufăr închis al

unei camere Cu podeaua ei

falsă iluzoria Dais pe care,

patru picioare tâmplărie de

brancardieri, se ghemuieşte pe

tron De gloria de mâine când

Vânătorii coboară Din

întunericul tăiat din lemn

înţepat greu de urmărit

Umbrele potentaţilor Şi

pretinde, dar el ţine Rapid,

indiferenţa privilegiată Aceasta

este răbdare fără rezultat

Speranţa rămâne mereu Singur

înainte de asta veşnic Tron gol,

deci foarte gol.

O ea se învârte pe toate părţile, râul un şarpe de nămol care îşi împrăştie pata în golful mort, tânărul Nerek ghemuit la marginea pământului sacru. în spatele lui, ceilalţi s-au aşezat în preajma vetrei lor preţioase şi au continuat să se certe. Tineretul ştia destul să aştepte.

Teren consacrat. Se înghesuiseră pe ea în timp ce furtunile vrăjitoare au izbucnit, distrugând satul Hiroth, aplatind pădurile din jur.
ei, iar focurile care au ars zile în urmă nu le-au putut biciui cu căldura lor. Iar acum cenuşa se răciseră, nu mai dansau scântei în vânt, iar trupurile umflate ale animalelor sălbatice moarte care se înghesuiseră la gura râului se dezlănţuiseră la ceva vreme în noaptea de abia trecută, atrase de mare şi de rechinii care aşteptau.

Cuţitul lui a venit lângă el şi s-a ghemuit. „Frica lor îi ţine înapoi”, a spus el, „şi totuşi tocmai acea frică îi va forţa să accepte. Nu au de ales.

'Ştiu.'

— Când ai vorbit prima oară despre visele tale, te-
am crezut. 'Da.'

— Poporul nostru nu a visat de când ne-au cucerit Letherii. Nopţile noastre erau goale şi credeam că aşa vor fi pentru totdeauna, până când ultimul Nerek a murit şi nu mai eram un popor. Dar am văzut adevărul în ochii tăi. Am împărţit cuţitul, tu şi 1.1 nu v-aţi îndoit.
— Ştiu, frate.

Cel mai mare dintre Nerek strigă în spatele lor, cu o voce aspră de furie: – S-a hotărât. Voi doi veţi merge. Pe cărările vechi, pentru a-ţi face călătoria rapidă.

Tânărul şi fratele cuţit se ridicară şi se învârtiră.

Cel mai mare dădu din cap. 'Merge. Găseşte-l pe Huli Beddict.

Cei doi Nerek ieşiră în cenuşa pietroasă şi începură călătoria spre sud. Naşterea viselor dezvăluise încă o dată vechile căi, căile prin şi între lumi. Nu ar dura mult.

Frica Sengar îl conduse într-o poiană retrasă, sunetele armatei pregătite îndepărtate şi stins. De îndată ce Trull făcu primul pas în poiană, fratele său se întoarse. Antebraţul puternic pe gât, greutatea l-a împins înapoi până când a lovit bobul unui copac, unde Frica îl ţinea.

'Vei tace! Gata cu îndoielile tale, nu pentru altcineva şi nu pentru mine. Eşti fratele meu şi numai de asta nu te-am ucis pe loc. Mă auzi, Trull?

Totuşi nu a spus nimic.

Avea probleme cu respiraţia, dar rămânea nemişcat, cu ochii aţintiţi pe cei ai fricii.

— De ce nu răspunzi?

Cu un mârâit Frica îi trase braţul şi se dădu înapoi.

— Omoară-mă, vrei? Trull continuă să se sprijine de copac. El a zâmbit. – Din spate, atunci? Un cuţit, care mă prinde pe neaşteptate. Altfel, frate, ai fi greu presat.

Frica a privit în altă parte. Apoi dădu
din cap. 'Da.' – Un cuţit în spate.
'Da.'

— Pentru că, dacă am suliţa mea, este la fel de probabil să fii ucis, nu eu.

Frica se uită la el, apoi furia se scurge încet din ochi. – Trebuie să se oprească, Trull. Suntem pe cale să intrăm în luptă...

— Şi te îndoieşti de capacitatea mea?

— Nu, doar voinţa ta.

— Ei bine, da, ai dreptate să te îndoieşti de asta. Dar voi face cum porunciţi. O să-l ucid pe Letherii pentru tine.

'Pentru împărat. Pentru oamenii noştri…

'Nu. Pentru tine, Frica. Altfel, ai fi bine sfătuit să-mi pui la îndoială capacitatea. într-adevăr, să mă îndepărteze de la comandă. Din tot acest război absurd. Trimite-mă, în cele mai nordice sate din Den-Ratha, unde probabil că vor fi câteva mii de Edur care au ales să rămână în urmă.

— Nu există aşa ceva.

— Desigur că există.

— O mână.

'Mai mult decât crezi. Şi da, am fost tentat să mă alătur lor. —
Rhulad nu i-a permis. Ar trebui să te omoare. 'Ştiu.'

Frica a început să se plimbe. „K'risnanul. Au spus că Rhulad a fost ucis ieri. în Trate. Apoi s-

a întors. Nu poate exista nicio îndoială, frate. împăratul nostru nu poate fi oprit. Puterea lui nu face altceva decât să crească...

— înţelegi greşit asta, Frica.

S-a oprit, a privit. 'Ce vrei să spui?'

„împăratul nostru nu poate fi oprit.” Nu văd aşa.'
'în regulă. Cum vezi, Trull?

„Fratele nostru este sortit să moară de nenumărate morţi. Mori, trezeşte-te şi mori din nou.

Fratele nostru, Frica, cel mai mic dintre noi. Aşa văd eu. Şi acum, eu
trebuie să îmbrăţişez puterea care ia făcut asta lui Rhulad? Trebuie să-i slujesc? îmi împrumuţi abilităţile mele cu suliţa? Trebuie să creez un imperiu pentru asta? Sunt morţile lui fără durere? Fără groază? Nu este cicatrice? Cât timp, Frica, poate să-şi reziste mintea? Acolo stă, un tânăr războinic îmbrăcat într-un coşmar de aur, cu carnea încreţită şi sfărâmată, iar armele îl vor străpunge – el ştie, ştie că va fi ucis din nou şi din nou.

— Opreşte-te, Trull. Ca un copil, Frica şi-a pus mâinile peste urechi şi s-a întors. 'Stop.'

— Cine îi face asta?

'Stop!'

Trull se domoli. Spune-mi, frate, te simţi la fel de neajutorat ca mine?

Frica îl înfruntă încă o dată, expresia lui întărindu-se din nou. – Exprimă-ţi îndoielile dacă trebuie, Trull, dar numai mie. În privat.'

'Foarte bine.'

— Acum, ne aşteaptă o bătălie.

— Da.

O turmă de căprioare tresărise din marginea pădurii de la sud de râul Katter, sărind şi sărind în timp ce fugeau peste câmpul de ucidere. Pe meterezele de pământ din afara zidurilor Fortului înalt, Moroch Nevath

Totuşi nu a spus nimic.

stătea lângă regina şi prinţul său. în faţa lor, într-un şir nemişcat, erau aşezaţi cei patru vrăjitori din cadrul lui Janall, înfăşuraţi în mantii împotriva frigului dimineţii, în timp ce de fiecare parte şi de-a lungul bermei fortificate aşteptau companiile grele de infanterie ale batalionului reginei. Lângă fiecare companie se aflau vagoane masive, iar pe fiecare ghemuit o balistă Dresh, cu magazia încărcată cu un suport de treizeci şi şase de ceartă. Rafturi de rezervă aşteptau în apropiere pe încărcătorul cu rampă, echipajul puternic blindat s-a adunat, cercetând nervos şirul de pădure dinspre nord.

— Edur se deplasează în jos, spuse prinţul Quillas. – Ar trebui să-i
Căprioarele se aşezaseră pe câmpul de ucidere şi păşteau.

Moroch aruncă o privire spre berma mai mică de la est. încă două companii au fost poziţionate acolo. Decalajul dintre cele două metereze era îngust şi cu laturile abrupte şi ducea direct la un bastion de colţ de pe zidul oraşului, unde baliste şi mangonele comandau apropierea.

Cadrul de mag al prinţului, trei vrăjitori mai mici, au fost poziţionaţi cu o mică gardă pe meterezul imediat la sud de Dry Gully, ascuns în adâncitura unghiulară a zidurilor Fortului înalt. Vechiul curs de drenaj şerpuia o potecă care cobora la o mie de paşi spre nord, de la şirul minor de dealuri. Trei metereze suplimentare erau paralele cu Dry Gully, pe care erau poziţionate elementele din faţă ale Brigăzii Grass Jackets. Cel mai estic şi cel mai mare dintre aceste metereze deţinea şi un fort cu ziduri de piatră şi acolo comandanţii de brigadă şi-au plasat propriul cadru de magi.

Meterezele suplimentare erau situate în cerc în jurul restului Fortului înalt, iar pe acestea aşteptau elemente de rezervă ale brigăzilor şi batalioanelor, inclusiv elemente de cavalerie grea. Căptuşind zidurile şi bastioanele oraşului era garnizoana propriei Fortului înalt.

în opinia lui Moroch, această bătălie iminentă ar fi decisivă. Trădarea Edurului care fusese dezvăluită la Trate nu avea să se repete aici, nu cu unsprezece vrăjitori prezenţi printre forţele Letherilor.

'Wraiths!'

Strigătul veni de la unul dintre ofiţerii reginei, iar Moroch Nevath şi-

a întors atenţia asupra liniei îndepărtate a copacilor.

Căprioarele ridicaseră capetele, priveau fix la marginea pădurii. O clipă mai târziu, au sărit încă o dată, de data aceasta în direcţia sud-vest, ajungând la drumul tăietorilor de lemne, pe care s-au întors până s-au pierdut în ceaţă.

De cealaltă parte a câmpului de ucidere – păşune în vremuri paşnice – umbrele curgeau dintre boboci, vag în formă de om, se întindeau într- o masă groasă care se întindea apoi într-o linie aspră, lungă de trei sute de paşi şi adâncime de zeci de paşi. . în spatele lor veneau demoni uriaşi, greoi, aproape de două ori înălţimea unui om, poate o sută în total, care se adunase într-o pană în spatele liniei de spectre. în cele din urmă, de fiecare parte, au apărut războinici, Tiste Edur în dreapta panei şi o hoardă de mici sălbatici îmbrăcaţi în blană în extrema stângă.

'Cine sunt ei?' întrebă prinţul Quillas. – Cei de pe flancul îndepărtat, nu sunt Edur.

Regina a ridicat din umeri. – Poate o trupă pierdută a lui Nerek. Aş judeca o mie, nu mai mult de atât, şi prost înarmaţi şi blindaţi.
— Nutreţ, spuse Moroch. – Se pare că Edur au învăţat multe de la noi.

O formaţiune similară se aduna la nord de berma mică, deşi acolo ambele forţe de flancare erau Tiste Edur.

— Spectatorii vor ataca mai întâi, a prezis Moroch, „cu demonii din spatele lor căutând să ne spargă liniile. Şi acolo, steaguri de semnalizare de la Grass Jackets. Fără îndoială, au văzut propriile lor rânduri inamice.

„Aţi fost comandantul Edur”, a spus Quillas, „ce aţi face? Atacul nu poate fi atât de simplu cum pare acum, nu-i aşa?

— Dacă comandantul este un prost, se poate, spuse Janall.

— Vrăjitoria se va dovedi că se nega reciproc, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Astfel, bătălia va fi lamă contra lamă.' Moroch s-a gândit o clipă, apoi a spus: – Aş face uz de Dry Gully. Şi caută o acuzare bruscă împotriva cadrului tău de magi, Prince.

— Vor deveni vizibili – şi vulnerabili – în ultimii cincizeci sau şaizeci de paşi ai încărcăturii, Finadd. Bastioanele îi vor măcelări, iar dacă nu ei, atunci cea mai vestică companie a Grass Jackets poate

montă o încărcare în jos pe flancul lor.

Totuşi nu a spus nimic.

— Lăsându-şi astfel meterezele sub apărat. Foloseşte Dry Gully ca o simulare şi o forţă de rezervă pentru a repezi meterezeul şi a-l prinde.

— Acel meterez se ghemuieşte în umbra celui mai mare turn bastion al Fortului înalt, Finadd. Edur ar fi măcelărit de enfilada care răspundea.

După o clipă, Moroch dădu din cap. – Este aşa cum spui tu, prinţ. Recunosc, nu văd nimic avantajos pentru Tiste Edur.'

— Sunt de acord, spuse prinţul Quillas.

— Ciudat de linişte, gândi Moroch după un timp, în timp ce forţele inamice se adunau.

— Sunt spectrurile şi demonii, Finadd. Niciun soldat nu le place să se gândească la acestea. – Magii îi vor anihila, a spus Janall. Era îmbrăcată într-o armură elaborată, cârma ei filigranată în argint şi aur. Sabia ei era cel mai fin oţel Letherii, dar mânerul era legat de sârmă de aur, iar pomul era un grup de perle înfipte în argint. Mărgele îi acoperea tabardul. Dedesubt, ştia Moroch, era cântare de oţel. Nu credea că va găsi nevoie să-şi scoată sabia. Chiar şi aşa . . . Finadd se învârti şi făcu semn unui consilier, pe care apoi îl trase într-o parte. – Gata caii reginei, în

sub partea de sud a bastionului de vest.'

'Da domnule.

Ceva nu era în regulă. Moroch simţi asta în timp ce îl privea pe asistent plecând în grabă. El a scanat cerul. Gri. Ori ar arde soarele, ori ar fi ploaie. S-a întors la poziţia iniţială şi a studiat rândurile îndepărtate. – Sunt în poziţie. Unde sunt scandările? îndemnurile? Blestemele rituale?

„Ei văd soarta care îi aşteaptă”, a spus Quillas, „şi sunt tăiaţi de teroare”.

O agitaţie bruscă printre magii reginei. Vigilenţă. Janall a observat şi

a spus: „Pregăteşte rândurile. Edur au început vrăjitoria.

'Ce fel?' întrebă Moroch.

Regina clătină din cap.

— Bilele trădătoarei, mormăi Finadd. Se simţea greşit. Teribil de greşit.

Ahlrada Ahn îşi trase şcoala şi zâmbea. – Nu v-am înţeles niciodată, purtătoare de suliţe. Va fi o luptă strânsă, Trull Sengar. îţi vor sparge axul din mâini...

— Vor încerca. Blackwood nu se va sparge, după cum ştiţi. Nici strânsoarea mea.

în spatele panei demonilor se afla un K'risnan. Tovarăşul vrăjitorului era cu cealaltă forţă, poziţionată şi ea în spatele unei cohorte de demoni. Hanradi Khalag comanda acolo, iar K'risnan în sarcina lui era fiul său.

B'nagga şi o mie de Jheck-ul lui erau doar vizibili într-un bazin din vest. Alte mii se mişcau în jos pe rigolă, în timp ce a treia mie însoţeau forţa cea mai răsăriteană, împreună cu spectre şi demoni.

Lui Trull i-a trecut prin minte că nu ştia aproape nimic despre uriaşii demoni blindaţi legaţi de acest război de către K'risnan. Nici măcar numele cu care se numeau.

Războinicii din Arapay şi Hiroth erau în masă de-a lungul liniei pădurii, mai puţin de o treime din numărul lor total vizibil pentru inamic. în exterior, armata Edur dominantă ar părea a fi cea
centrală, cei optsprezece mii de Hiroth şi Merude ai lui Hanradi Khalag, dar, de fapt, forţa fricii aici în pădure se ridica la aproape douăzeci şi trei de mii de războinici Edur. Şi aşezaţi printre ei erau nişte spectre în număr fără număr.

Vîrcuri de ceaţă cenuşie se învârteau în jurul celui mai apropiat K'risnan, formând o pânză fluidă care a început să se îngroaşe, apoi să se ridice. Şuviţe subţiri de fir se şerpuiră, împletind cele mai apropiate rânduri ale lui Edur. Curgând ca rădăcinile, îmbrăţişând totul în vedere, cu excepţia spectrilor şi a demonilor. într-un zid cenuşiu ondulat, vrăjitoria a înflorit. Trull a simţit că se juca peste el, iar

atingerea ei a declanşat un val de greaţă pe care abia l-a învins.

Totuşi nu a spus nimic.

Din cadrul Letherii, un val de foc năprasnic s-a ridicat ca răspuns, clădând cu un vuiet chiar în faţa meterezei, apoi s-a aruncat rapid şi sălbatic peste câmpul de ucidere.

La fel de brusc, bătălia a început.

Trull se uită în timp ce zidul masiv de flăcări se repezi spre ei. în ultima clipă, fulgiul cenuşiu s-a repezit afară, ciocnindu-se de val şi ridicându-l drept în coloane explozive, stâlpi care se învârteau în spirală cu foc argintiu.

Iar Trull a văzut, în flăcări, strălucirea oaselor. Mii, apoi sute de mii, de parcă chiar combustibilul focului ar fi fost transformat. Se ridică mai sus, cincizeci de înălţimi de oameni, apoi o sută, două sute, umplând cerul.

Valul unit a început apoi să se răstoarne. Stâlpi de foc zburdându-se, spre întăririle Letherilor.

Chiar şi în timp ce s-au aruncat spre pământ, fantasmele din pădure şi cei din prima linie s-au lansat într-un atac grăbit. Pâna demonilor a dispărut imediat.

Era semnalul pe care Trull şi ceilalţi ofiţeri îl aşteptau. – Armele gata! A trebuit să urle pentru a se face auzit...

Valul a lovit. Mai întâi câmpul de ucidere şi pământul păreau să explodeze, învârtindu-se, de parcă o mulţime de târâturi de mineri ar fi lovit pământul, în adâncime, rupând bucăţi uriaşe care erau aruncate sus în aer. Praf şi flăcări, ciocnirea oaselor despicate rupând întinderea plată, un sunet ca grindina pe foi de fier. Mai departe, pe pantele meterezelor.

în urma ei, o mare de spectre curgătoare.

'Redirecţiona!'

Şi apoi Edur alergau pe pământ zdrobit şi aburin. în spatele lor, mii de oameni se revărsau de la marginea pădurii.

Trull văzu, prea clar, în timp ce valul de oase arzătoare, ciocănind, ajungea la înscrisuri. Un roşu de roşu, apoi bucăţi de carne umană

a dansat spre cer, un zid, înălţându-se, membrele tăiate zvâcnindu-se în aer. Fragmente de armură, lemnul sfărâmat al parapeturilor, piele şi păr.

Cadrul reginei a fost înghiţit, oasele năvălind în aluat acolo unde fuseseră. O clipă mai târziu, masa a explodat în afară într-o grindină de cioburi, iar dintre cei patru vrăjitori care stătuseră acolo cu o clipă mai devreme au rămas doar doi, învăluiţi în sânge şi clătinaţi.

Un demon s-a ridicat din pământul devastat din faţa lor, buzduganul legănându-se. Magul pe care l-a lovit părea să se plieze fără os în jurul lui, iar corpul lui a fost aruncat prin aer. Ultimul vrăjitor s-a clătinat înapoi, evitând cu puţin drumul mortal al uriaşei arme. Făcu un gest, chiar şi în timp ce o grindină de certuri grele ciocănea demonul.

Trull îi auzi ţipăitul de durere.

Magie pâlpâitoare l-a învăluit pe demon în timp ce se învârtea şi se răsturna, alunecând pe panta îmbibă de sânge, buzduganul prăbuşindu-se.

Printre rămăşiţele soldaţilor Letherii apăruseră şi alţi demoni, zburând trupuri zburând din calea lor necruţătoare.

Un alt val de vrăjitorie, de data aceasta de undeva spre sud-est, o coloană care se rostogoleşte, trosnind de fulgere, în timp ce trecea în cruce pe câmpul de ucidere, cufundându-se în rândurile înaintate de wraith. S-au topit în sutele lor în timp ce magia îi sfâşie.

Apoi vrăjitoria i-a lovit pe războinicii lui Hanradi Khalag, scoţând o cale prin presă.

Fiul şefului Merude a contraatacat, un alt val de oase cenuşii, prăbuşite. Un metereze la est a dispărut într-o detonare fulgerătoare, dar sute de Edur zăceau morţi sau pe moarte pe câmp.

Asurziţi, pe jumătate orbiţi de praf şi fum, Trull şi războinicii săi au ajuns pe versant, s-au grăbit în sus şi au ajuns la primul şanţ.

în faţa lor se întindea o groapă alungită plină cu carne de nerecunoscut, oase despicate şi organe vărsate, fâşii de piele şi bucăţi de armură. Aerul era plin de duhoare de intestine rupte şi de carne arsă. Gâcâind, Trull s-a împiedicat, mocasinii săi aruncându-se în

buzunarele calde, ridicând limpede înveliţi în sânge şi bilă.

Totuşi nu a spus nimic.

înainte, o bătălie furioasă. Wraiths care roiau peste soldaţi, demoni cu ciocane şi buzdugane zdrobindu-i pe Letherii din toate părţile, alţii cu topoare cu două lame care despicau spaţii largi în jurul lor. Dar

certuri baliste le gaseau una cate una. Trull a privit un demon clătinându-se, împins de două ori în ţeapă, apoi soldaţii s-au repezit înăuntru, spărgând săbiile.

Şi apoi el şi compania lui s-au închis cu inamicul.

Moroch Nevath s-a împiedicat prin praf, soldaţii ţipând şi trupurile căzute, urlând numele prinţului său. Dar Quillas nu era de văzut nicăieri. Nici Janall nu era. Din cadru a rămas doar un mag, lansând atac după atac asupra unui inamic îndepărtat. O companie de infanterie grea se deplasase să o încercuiască, dar mureau rapid sub atacul lui Tiste Edur.

Finadd, sângele curgându-i din urechi după comoţia valului de oase, încă îşi ţinea sabia, oţelul Letherii ştergând spectrul ocazional care se aventura în apropiere. A văzut un războinic Edur, cu suliţa o neclară în mâini, conducând vreo duzină de rude din ce în ce mai aproape de magul supravieţuitor.

Dar Moroch era prea departe, prea multe trupuri agitate între ei şi nu putea decât să privească când războinicul străpungea ultimul dintre apărători şi se aruncă asupra magului, împingându-i suliţa în pieptul ei, apoi ridicând-o toată, suliţa... axul înclinându-se în timp ce el îi aruncă într-o parte corpul spasm. Vârful de fier al suliţei s-a eliberat într-un curent de sânge.

Tulburându-se, Moroch Nevath începu să se îndrepte spre versantul sudic al meterezei. Avea nevoie de un cal. Trebuia să aducă monturile mai aproape. Pentru prinţ. Regina.

Undeva la est, un vuiet de sunet, iar pământul se cutremură sub el. Se clătină, apoi piciorul său stâng i-a măturat afară, derapând pe slime, iar ceva sa spart în vintre lui Finadd. Durerea îl străpunse. înjurând, se privi căzând, pământul rupt ridicându-se în faţa lui şi ateriza cu greu. Agonise arzătoare în piciorul stâng, pelvis, pe

lungimea coloanei vertebrale. înjură încă, începu să se târască înainte, cu sabia pierdută undeva în urma lui.

Oase. Arzând, plonjând din cer. Cadavrele explodează acolo unde au lovit. Presiune zdrobitoare, aerul zvâcnind şi ţipând ca un lucru viu. Dezactivarea bruscă a tuturor zgomotelor, cacofonia scandaloasă a mormăiturilor când o mie de oameni au murit deodată. Un sunet pe care Moroch Nevath nu l-ar fi uitat niciodată. Ce au dezlănţuit nenorociţii?
Letherii au fost sparţi, fugind pe versantul sudic al meterezei. Wraiths i- au târât în jos. Tiste Edur le-a spart spatele şi capul în timp ce urmăreau. Trull Sengar s-a urcat pe un morman de cadavre, căutând un punct de vedere. La răsărit, pe cele două berme pe care le vedea, inamicul a fost spulberat. Jheck, virat în lupi cu spatele argintiu, se revărsase din prăpastie alături de o hoardă de spectatori pentru a ataca ceea ce supravieţuise din apărarea Letherii. Mage-focul încetase.

în direcţia opusă, B'nagga îşi condusese propriile fiare spre sud, ocolind cel mai înalt meterez, pentru a ataca poziţiile de rezervă din partea de vest a oraşului. Acolo fusese cavalerie inamică, iar caii fuseseră împinşi în panică de lupii uriaşi care se repezi în mijlocul lor. O duzină de demoni se alăturaseră Jheck-ului, forţându-i pe Letherii într-o retragere haotică care aduna şi purta cu ei elementele cele mai sudice. Companiile lui Arapay Edur îl urmăreau pe urma lui B'nagga.

Trull se îndreptă spre nord. Şi l-a văzut pe fratele său stând singur deasupra unui cadavru, în partea îndepărtată a câmpului de ucidere.

K'risnan.

— Trull.

S-a transformat. – Ahlrada Ahn. Eşti rănit. – Am dat peste o sabie, ţinută de un mort.

Seciunea era adâncă şi lungă, începând chiar sub cotul stâng al războinicului şi continuând până în umărul lui. – Găseşte-te un vindecător, a spus Trull, înainte de a sângera.

'Va trebui. Te-am văzut ucizi pe vrăjitoare. O declaraţie la care Ahlrada nu a adăugat nimic.

Totuşi nu a spus nimic.

— Unde este Canarth? întrebă Trull. – Nu-mi văd trupa.

— Risipită. L-am văzut pe Canarth târându-l pe Badar din presă. Badar era pe moarte.

Trull studie sângele şi fragmentele de carne de pe vârful de fier al suliţei sale. – Era tânăr.

— Avea sânge, Trull.

Trull aruncă o privire spre zidurile Fortului înalt. Putea vedea soldaţi căptuşindu-l. Garnizoana, martoră la anihilarea Letherii care ocupau apărările exterioare. Cel mai apropiat bastion încă mai declanşa certuri, urmărind cei câţiva demoni încă în raza de acţiune.

— Trebuie să mă alătur fratelui meu, Ahlrada. Vezi dacă poţi aduna războinicii noştri. S-ar putea să vină mai multe lupte.

îngrămădit la abruptul zidului de vest, Moroch Nevath a privit o duzină de lupi care treceau dintr-un morman de cadavre în altul. Fiarele erau pline de sânge. S-au adunat în jurul unui soldat rănit, s-a auzit o rafală bruscă de mârâituri, iar trupul tresărit a rămas nemişcat.

Peste t o t . . . atat de rapid. Decisiv într-adevăr.

Nu găsise niciodată caii.

Pe meterezul vizavi de el, la optzeci de paşi distanţă, o zeci de Tiste Edur îl găsise pe prinţul Quillas. Dezordonat, dar viu. Moroch se întrebă dacă cadavrul reginei zăcea undeva sub mormanele de carne spartă. Lucrări de mărgele desfăcute şi împrăştiate în zgomot, sabia ei cu bijuterii încă închisă în teacă, lumina ambiţioasă din ochii ei slăbită şi uscătă şi oarbă pentru această lume.

Părea imposibil.

Dar la fel au făcut toţi aceşti Letherii morţi, aceste batalioane şi brigăzi distruse.

Nu existase nicio negaţie a magiei. Cei unsprezece magi fuseseră distruşi de contraatac. O bătălie fusese transformată într-un măcel şi această inechitate a fost cea care l-a înţepat pe Moroch cel mai profund.

El şi oamenii lui fuseseră la capătul eliberării, de nenumărate ori, până când părea în mod inerent drept şi drept. Ceva n-a mers bine. A fost trădare. Cursul potrivit al lumii a fost . . . răsturnat. Cuvintele

— Avea sânge, Trull.

repetarea în capul lui devenea din ce în ce mai amară. Nu este pentru noi să fim umiliţi. Vreodată. Eşecul ne determină să reuşim de zece ori. Totul va fi îndreptat, din nou. Va fi. Nu ni se poate refuza destinul.

Aînceput să plouă.

Un războinic Edur îl văzuse şi se apropia, cu sabia gata. Ploaia a sosit cu vigoare când silueta înaltă a venit să stea în faţa lui Moroch Nevath. în limba comercianţilor, el a spus: „Nu văd nicio răni pe tine,

soldat”.

— Cred că tendon rupt, răspunse Moroch.

— Atunci dureros.

— Ai venit să mă omori?

O expresie surprinsă. 'Voi nu ştiţi? Garnizoana s-a predat. High Fort a căzut.

— Ce-i cu asta?

— Venim ca cuceritori, soldat. Ce valoare să ucidă toţi supuşii noştri? Moroch îşi întoarse privirea. 'Letherii cuceresc. Nu suntem niciodată cuceriţi. Crezi că această bătălie înseamnă ceva? Ţi-ai dezvăluit tactica, Edur. Această zi nu se va repeta şi în curând veţi fi cei subjugaţi,

nu noi.'

Războinicul ridică din umeri. – Ascultă-te aşa, atunci. Dar ştii asta. Frontiera a căzut. Trate, High Fort şi Shake Fort. Faimoasele tale brigăzi sunt distruse, cadrele tale de magi morţi. Regina ta şi prinţul tău sunt prizonierii noştri. Şi începem marşul pe Letheras.

Tiste Edur a plecat.

Moroch Nevath se uită după el o vreme, apoi se uită în jur. Şi i-a văzut pe soldaţi Letherii, dezbrăcaţi de arme, dar altfel nevătămaţi, mergând de pe câmpurile de luptă. Pe drumul tăietorilor de lemne şi spre sud, pe Katter Road. Pur şi simplu plecând. El nu a înţeles. *Vom reasambla. Trageţi-vă înapoi şi echipaţi-ne încă o dată. Nu*

— Avea sânge, Trull.

este nimic inevitabil în acest sens. Nimic. Trecându-se, se forţa să se îndepărteze de perete...

O voce familiară, strigându-i numele. A ridicat privirea, a recunoscut un ofiţer din anturajul reginei. Bărbatul avea răni uşoare, dar, în rest, părea sănătos. S-a apropiat repede. – Finadd, mă bucur să te văd în viaţă...

— Am nevoie de un cal.

— Le avem, Finadd...

— Cum a fost capturată regina? întrebă Moroch. *De ce nu ai murit apărând-o pe ea?*

„Un demon”, a răspuns bărbatul. „A fost printre noi cât ai clipi. Ajunsese s-o ia – nu puteam preveni. Am încercat, Finadd, am încercat...

— 'Nu contează. Ajută-mă să mă ridic. Trebuie să călărim spre sud am nevoie de un vindecător.

Trull Sengar şi-a croit drum peste câmpul de crimă. Ploaia transforma pământul agitat într-o mlaştină. Oasele vrăjitoriei dispăruseră.

Făcu o pauză, auzind strigăte jalnice de undeva din dreapta lui. La o duzină de paşi în acea direcţie şi a dat peste un demon.

Patru certuri grele îl străpunseseră. Creatura stătea întinsă pe o parte, cu faţa bestială răsucită de durere.

Trull se ghemui lângă capul mânjit de noroi al demonului. 'Poti sa ma înţelegi?'

Ochi mici şi albaştri pâlpâie în spatele pleoapelor, aţintiţi pe proprii lui ochi. —Arbitrul vieţii. Negatorul milei. Voi muri aici.

Vocea era subţire, ciudat de copilărească.

„Voi chema un vindecător...”

'De ce? Să lupţi din nou? Să retrăiesc teroarea

— Avea sânge, Trull

şi durerea? – Nu ai fost un războinic în lumea ta?

— Un aruncător de plase. Banei calde, un cer galben. Aruncăm plase. 'Voi toti?'

'Ce război este acesta? De ce am fost ucis? De ce nu voi mai vedea niciodată râul? Prietenul meu, copiii mei. Am câştigat?

— Nu voi întârzia mult. Ma voi intoarce. Îţi promit.' Trull se îndreptă, continuă spre locul unde stătea Frica şi, acum, încă o duzină. K'risnan era în viaţă, înconjurat de vindecători – dintre care niciunul nu părea capabil să facă ceva pentru silueta care se zvârcolea în noroi. Pe măsură ce Trull se apropia, îl văzu mai clar pe tânărul vrăjitor.

Răsucit, deformat, pielea i se descuamează în cearşafuri umede şi ochii plini de conştientizare.

Frica a păşit în calea lui Trull şi a spus: „Este vrăjitoria săbiei – a dătătoarei de cadouri, canalizată de la armă în Rhulad şi de la Rhulad către oricine va alege. Inca. . .' El a ezitat. „Corpul nu poate face faţă. Chiar dacă distruge inamicul, tot aşa îl schimbă pe cel care îl poartă. Asta îmi spun femeile.

Chipul fratelui său era palidă şi nicăieri în expresia lui Trull nu putea să vadă triumf sau satisfacţie la victoria pe care o câştigaseră în această zi.

— Va supravieţui?

— Ei cred că da. De data asta. Dar prejudiciul nu poate fi remediat. Trull, fiul lui Hanradi a murit. Am pierdut un K'risnan.'

'La acest?' întrebă Trull. – La puterea săbiei?

'Parţial. Magii Letherii în mare parte, cred, având în vedere cât de rău era ars. Au rezistat mai mult decât ne aşteptam.

— Da, acum câteva clipe. O delegaţie. Garnizoana este dezarmată. Mă gândeam să-l las pe Hanradi să guverneze. Spiritul lui este mult afectat.

Trull nu a spus nimic la asta. Trecu pe lângă Frica şi se îndreptă

— Avea sânge,
Trull.
spre femeile adunate în jurul K'risnanului. – Unul dintre voi, vă rog, spuse el. „Există vindecare”, aţi vrea să vă ocupaţi.

O femeie Arapay dădu din cap. – Războinici răniţi. Da, de preferat. Condu-mă la ei.

— Nu Edur. Un demon.

Ea sa oprit. – Nu fi prost. Există Edur care necesită abilităţile mele – nu am timp pentru un demon. Lasă-l sa moară. Putem dobândi întotdeauna mai mult.

Ceva se rupse în Trull şi înainte ca el să-şi dea seama de asta, dosul mâinii drepte îi ustura, iar femeia era la pământ, cu o expresie uluită pe faţa ei însângerată brusc. Apoi furia a izbucnit în ochii ei.

Frica îl împinse pe Trull cu un pas înapoi. *"Ce faci"*

— Vreau un demon vindecat, spuse Trull. Tremura, speriat de absenţa remuşcării din interiorul lui, chiar dacă o privea pe femeie ridicându-se din noroi. „Vreau să fie vindecat, apoi să fie dezlegat şi trimis înapoi pe tărâmul său”.

„Trull...”

Femeia mârâi, apoi şuieră: „împărăteasa va auzi de asta! Te voi vedea alungat!' Tovarăşii ei s-au adunat, toţi privindu-l pe Trull cu ură crudă.

îşi dădu seama că gestul lui rupsese ceva şi în ei.

Nefericit.

— Cât de grav rănit este? a întrebat frica.

„Este pe moarte...”

— Atunci probabil că a făcut-o deja. Gata cu asta, Trull. Se îndreptă spre femei. – Mergeţi printre războinicii noştri, toţi. îi voi vedea pe

K'risnan duşi în tabăra noastră.

— Vom vorbi despre asta împărătesei, spuse prima vindecătoare, ştergându-se pe faţă.

'Desigur. Aşa cum trebuie.

Au plecat pe pândă în ploaie.

— Pofta de luptă este încă asupra ta, frate... – Nu, nu este...

'Ascultă la mine. Acesta este modul în care vă veţi scuza acţiunile. Şi vei cere iertare şi vei face reparaţii.

Trull se întoarse. – Trebuie să găsesc un vindecător.

Frica îl trase brusc, dar Trull se răsuci. El a plecat. Ar găsi un vindecător. O femeie Hiroth, una care şi-a cunoscut mama. înainte ca cuvântul să fie purtat.

Demonul avea nevoie de vindecare. A fost la fel de simplu.

Un timp nedeterminat mai târziu, s-a trezit poticnind printre trupuri. Edur mort, cei ucişi de atacul vrăjitor de care şi-a amintit mai devreme. Pârjolite, arse atât de puternic, feţele lor se topiseră. Necunoscut ochilor lui şi de necunoscut. Rătăcea printre ei, ploaia năvălind pentru a da iluzia mişcării, a vieţii, din toate părţile. Dar toţi erau morţi.

O siluetă singură în apropiere, stând nemişcată. O femeie, cu mâinile atârnând pe lângă ea. O mai văzuse, o matronă. Sora mai mare a lui Hanradi Khalag, înaltă, cu faţa de şoim, cu ochii ca onixul. Se opri în faţa ei. – Vreau să vindeci un demon.

Ea nu părea să-l vadă deloc. „Nu pot face nimic pentru ei. Fiii mei. Nici măcar nu le pot găsi.

îi luă una dintre mâini şi o ţinu strâns. 'Vino cu mine.'

Ea nu a rezistat în timp ce el o îndepărtă de cadavrele împrăştiate. – Un demon?

'Da. Nu ştiu cum se numesc ei. „Kenyll'rah. înseamnă „Adormi liniştit”

sau ceva de genul acesta. The

Merude au fost acuzaţi de fabricarea armelor lor.

— Au fost foarte folosite.

— Nu sunt singuri în asta, războinic.

El a aruncat o privire înapoi la ea, a văzut că conştientizarea îi revenise în ochi. Mâna ei o ţinea pe a lui acum şi strâns. – Eşti fratele împăratului, Trull Sengar.

'Eu sunt.'

— Ai lovit o femeie Arapay.
'Am făcut. Se pare că asemenea ştiri circulă rapid – şi în mod misterios.

— Printre femei. Da.'

— Şi totuşi mă vei ajuta.

„Să vindeci acest demon? Dacă trăieşte, o voi face.

'De ce?'

A durat ceva timp, dar au găsit în sfârşit creatura. Strigătele ei încetaseră, dar femeia îi eliberă mâna lui Trull şi se ghemui lângă ea.
— încă trăieşte, Trull Sengar. îşi puse palmele pe pieptul masiv al demonului şi închise ochii.

Trull privi ploaia curgându-i pe faţă, de parcă lumea plângea în locul ei.

— Ia prima dintre certuri. Vei trage, uşor, în timp ce eu împing. Fiecare, încet.

— Vreau să fie eliberat.

'Eu nu pot face asta. Nu va fi permis. —
Atunci vreau să fie pus în sarcina mea.

— Eşti fratele împăratului. Nimeni nu te va sfida.

— Cu excepţia, poate, a unuia dintre ceilalţi fraţi ai împăratului. Era încântat să vadă cuta unui zâmbet pe trăsăturile ei subţiri.

— Necazul ăsta va fi al tău, nu al meu, Trull Sengar. Acum, trage. Cu grija.'

Demonul şi-a deschis ochii mici. Şi-a trecut mâinile masive peste locurile unde fuseseră răni, apoi a oftat.

Vindecătorul se dădu înapoi. 'Sunt gata. Sunt trupuri de adunat. – Mulţumesc, spuse Trull.

Ea nu a răspuns. Ştergându-şi ploaia de pe faţă, ea a plecat.

Demonul se urcă încet în picioare. „Voi lupta din nou”, a spuse.

— Nu, dacă am ceva de spus în această chestiune, răspunse Trull.

— Te-aş pune în sarcina mea.

'Să nu lupţi? Ar fi nedrept, Denier. Aş asista la moartea genului meu, dar nu aş împărtăşi riscul sau soarta lor. Este trist să mori atât de departe de casă.

„Atunci unul dintre voi trebuie să rămână, să-şi amintească de ei. Acela vei fi tu. Cum te numeşti?'

'Liliac.'

Trull studia cerul. Părea că ploaia nu va fi lăsată. 'Vino cu mine. Trebuie să vorbesc cu fratele meu.

Războinicii Tiste Edur intrau în oraş. Pe ziduri sau la bastioane nu se vedea nici un soldat Letherii. Porţile fuseseră desfăcute
timp în timpul bătăliei, lovit de vrăjitorie. Bucăţi răsucite de bronz şi lemn cioplit împânzeau pământul noroios, printre cadavre împrăştiate.

Demonul adunase un topor cu două lame lângă corpul unuia de acest fel şi acum o purta peste un umăr. Cu toată dimensiunea lui, Lilac se mişca în linişte, scurtându-şi pasul pentru a rămâne alături de Trull. El a observat că modelul respiraţiei sale era ciudat. După o respiraţie adâncă, mai luă una, mai scurtă, urmată de o expiraţie uşor şuierată, care nu părea să vină din nasul ei lat şi turtit.

— Liliac, eşti complet vindecat?

'Eu sunt.'

în faţă se afla meterezul unde stătuseră patru magi. Trei dintre ei fuseseră distruşi în primul val de vrăjitorie. Pe vârful bermei erau acum adunate Frica şi un număr de ofiţeri. Şi doi prizonieri.

Panta era perfidă sub picioare când Trull şi demonul au urcat. Pârâie roşii, noroioase, trupuri care alunecă încet în jos. Wraiths se mişcau prin ploaie ca şi cum ar fi vânat victime. Dinspre vest venea bubuitul slab al tunetelor.

Au ajuns în vârful meterezei. Trull a văzut că unul dintre prizonieri era prinţul Quillas. Nu părea rănit. Cealaltă era o femeie în armură împroşcată cu noroi. Nu purta cască şi avea o rană la cap, pătându-şi partea stângă a feţei cu dungi de sânge. Ochii ei erau străluciţi de şoc.

Frica se întorsese să-l privească pe Trull şi pe demon, cu expresia închisă. – Frate, spuse el fără ton, se pare că am capturat două

personaje ale familiei regale.

— Ea este regina Janall?

— Prinţul se aşteaptă să-i răscumpărăm, spuse Fear. – El nu pare să înţeleagă situaţia.

— Şi care este situaţia? întrebă Trull.

— împăratul nostru le vrea pe acestea două. Pentru el.'

„Frica, nu avem obiceiul să defilăm prizonieri”.

O licărire de furie în ochii Frica, dar vocea lui a rămas calmă. – Văd că ţi-ai vindecat demonul. Ce vrei?'

— Vreau această Kenyll'rah în sarcina mea.

Frica a studiat imensa creatură. Apoi a ridicat din umeri şi s-a întors. Cum doriţi. Lasă-ne acum, Trull. Te voi căuta mai târziu. . . pentru un privat

Lumea se simţea spartă acum, ruptă iremediabil.

'Merge.'

— Vino cu mine, liliac, spuse Trull. Se opri să arunce o privire spre prinţul Quillas şi văzu groaza din chipul tânărului Letherii. Rhulad îl dorea pe el şi pe regina. De ce?

Au mers pe câmpul de ucidere, ploaia căzut într-un vuiet blând, devastare şi măcel din toate părţile. Cifrele se mişcau ici şi colo. Tiste Edur caută camarazi căzuţi, spectatori în patrule fără sens. Tunetul era mai aproape.

— Există un râu, spuse Lilac. – L-am mirosit când am ajuns prima dată. Este acelaşi râu cu care curgea pe sub pod.

— Da, răspunse Trull. – Râul Katter.

— Aş vedea.

'De ce nu?'

Au înclinat spre nord-vest. Ajunseră la drumul tăietorilor de lemne care mergea paralel cu pădurea şi urma urmele lui cu trei şanţuri până când linia copacilor s-a rărit în dreapta lor, iar râul a devenit vizibil.

— Ah, murmură Lila, este atât de mic. . .'

Trull studia apa care curgea rapid, pielea strălucitoare pe care o arunca peste bolovani. Un turnător de plase, a spus el.

— Casa mea, Denier.

Tiste Edur a coborât până la malul râului. A întins mâna şi şi-a înfipt mâna pătată de sânge în apa îngheţată.

— Nu sunt peşti acolo? întrebă lila.

— Sunt sigur că există. De ce?'

„în râul în care locuiesc, există n'purel, Peştele cu mustaţă. Ei pot mânca un tânăr Kenyll'rah întreg şi există unii în lacurile adânci care ar putea foarte bine să mănânce un adult ca mine. Desigur, nu ne aventurăm niciodată în adâncuri. Nu există astfel de creaturi aici?

— în mări, răspunse Trull, sunt rechini. Şi, desigur, există o mulţime de poveşti despre monştri mai mari, unii suficient de mari pentru a scufunda nave.

„N’purelul se târăşte apoi pe ţărm şi îşi aruncă pielea, după care trăiesc pe uscat”.

— E un lucru ciudat, spuse Trull, aruncând o privire înapoi la demon.

— Atunci, înţeleg că aruncarea plaselor este o activitate periculoasă.

Lila a ridicat din umeri. – Nu mai periculos decât să vânezi păianjeni, Denier. – Spune-mi Trull.

„Eşti un arbitru al vieţii, un negător al libertăţii. Tu eşti hoţul morţii mele...

'în regulă. Nu contează.'

— Ce război este acesta?

— Unul fără rost.

— Toate sunt inutile, Denier. Subjugarea şi înfrângerea generează resentimente şi ură, iar astfel de lucruri nu pot fi mituite.

— Dacă nu este zdrobit spiritul învinşilor, spuse Trull. – Absolut zdrobit, cum ar fi cu Nerekşi Faraed şi Tarthenal.

— Nu îi cunosc pe aceşti oameni, Denier.

„Ei sunt printre cei pe care letherii – duşmanul nostru în acest război

— i-au cucerit.

— Şi crezi că sunt rupte?

— Aia sunt, Liliac.

— S-ar putea să nu fie aşa cum pare.

Trull ridică din umeri. – Poate că ai dreptate. – Se va schimba postul lor sub conducerea ta? – Bănuiesc că nu.

— Dacă înţelegi toate astea, Denier, de ce te lupţi?

Sunetul mocasinilor pe pietriş în spatele lor. Trull se îndreptă şi se întoarse pentru a vedea Frica apropiindu-se. în mâna lui era o sabie Letherii.

Trull se gândi să pregătească suliţa legată de spate, apoi se hotărî să nu o facă. în ciuda a ceea ce spusese mai devreme, nu era pregătit să se lupte cu fratele său.

— Această armă, spuse Fear în timp ce se opri la cinci paşi de Trull, este oţel Letherii.

— l-am văzut pe câmpul de luptă. Au sfidat vrăjitoria K'risnan, când totul a fost distrus. Săbii, vârfuri de suliţă, nedeteriorate. Trull şi-a studiat fratele. – Ce-i cu asta?

Frica ezită, apoi se uită la râu. „Este ceea ce nu înţeleg. Cum au realizat un astfel de oţel? Sunt un popor corupt şi vicios, Trull. Ei nu merită astfel de progrese în meşteşug.'

— De ce ei şi nu noi? întrebă Trull, apoi zâmbi. „Frica, Letherii sunt un popor care priveşte înainte şi atât de condus în mod inerent. Noi Edur nu avem şi nu am avut niciodată o asemenea forţă de voinţă. Avem Blackwood, dar am avut mereu asta. Strămoşii noştri l-au adus cu ei din Emurlahn. Frate, ne uităm înapoi...

— Până la vremea când Părintele Umbră a stăpânit peste noi, interveni Frica, cu expresia întunecată. – Hannan Mosag spune adevărul. Trebuie să-i devorăm pe Letherii, trebuie să le punem un jug şi astfel să profităm de efortul lor natural de a stimula schimbarea.

— Şi ce ne va face asta, frate? Ne împotrivim schimbării, nu îi închinăm, nu prosperăm în mijlocul ei, aşa cum o fac Letherii. în plus, nu sunt convins că al lor este modul corect de a trăi. Bănuiesc că încrederea lor în progres este mult mai fragilă decât pare în exterior. în cele din urmă, trebuie să susţină cu forţă ceea ce caută. Trull arătă spre sabie. 'Cu ce.'

— Noi îi vom călăuzi, Trull. Hannan Mosag a înţeles asta...

— Acum revizuieşti trecutul, Frica. Nu avea de gând să ducă război împotriva Letherii.'

— Nu imediat, adevărat, dar ar fi venit. Şi el ştia asta. Asa ca

K'risnan mi-a spus. îl pierdusem pe părintele Shadow. Era necesar să se găsească

o nouă sursă de credinţă.'

— Unul fără chip?

— La naiba, Trull! Ai îngenuncheat în faţa lui – cu nimic diferit de noi ceilalţi!

— Şi până astăzi, mă întreb de ce. Dar tu, Frica? Te întrebi de ce ai făcut aşa cum ai făcut?

Fratele lui se întoarse, vizibil tremurând. – Nu am văzut nicio îndoială.

— în Hannah Mosag. Şi aşa ai urmat. La fel ca şi noi ceilalţi, bănuiesc. Unul şi toţi, am îngenuncheat în faţa lui Rhulad, crezând că ne vedem unul în celălalt o certitudine care nu exista cu adevărat...

Cu un vuiet, Frica se răsuci, sabia ridicându-se sus. S-a balansat în jos... şi a fost oprit, brusc, de demon, a cărui mână masivă avea

închise în jurul antebraţului lui Fear şi îl ţinu nemişcat.
'Elibereaza-ma!'

— Nu, răspunse Lila. „Acest războinic mi-a furat moartea. Acum îl fur

pe al lui.

Frica s-a zbătut încă o clipă, apoi, văzând că era fără speranţă, el s-a lăsat.

— îl poţi lăsa să plece acum, spuse Trull.

— Dacă atacă din nou, îl voi omorî, spuse demonul, eliberând braţul lui Fear. „L-am urmărit pe Hannan Mosag”, a spus Trull, „şi totuşi, ce ştiam despre mintea lui? El era regele nostru vrăjitor şi aşa am urmat. Gândeşte-te la asta, frică. Căutase o nouă sursă de putere, respingându-l pe Părintele Shadow. Adevărat, ştia, ca şi noi, că Scabandari Bloodeye a murit sau, în cel mai bun caz, spiritul lui a trăit, dar a fost pierdut pentru noi. Şi aşa a făcut un pact cu . . . altceva. Şi ne-a trimis pe tine şi pe mine, pe Binadas şi Rhulad şi pe Buhn, să recuperăm darul care . . . lucru . .
. creat pentru el. Vina e a noastră, Frica, că nu l-am pus la îndoială, nu l-am provocat pe Regele
Vrăjitor. Eram proşti şi tot ce este înaintea noastră acum şi tot ce va veni, este vina noastră.

— El este regele vrăjitor, Trull.

— Care a ajuns la putere absolută asupra tuturor Edurului. L-a ţinut şi nu l-ar fi pierdut, indiferent de ce. Şi aşa şi-a predat sufletul. La fel şi noi, când am îngenuncheat în faţa lui Rhulad.

Ochii fricii se îngustară asupra lui. – Vorbeşti trădare, frate. —

împotriva a ce? împotriva cui? Spune-mi, chiar vreau să ştiu. Ai

ai văzut chipul noului nostru zeu?

— Dacă Binadas ar fi stat aici şi nu eu, şopti Fear, ai fi mort

acum.

„Şi, în noul nostru imperiu minunat, aceasta va fi soarta singulară a tuturor celor care îşi exprimă disidenţa?”

Frica se uită în jos la sabia din mâna lui. Apoi lăsaţi-o să cadă. – Războinicii tăi te aşteaptă, Trull. Peste două zile ne reluăm marşul. Sud, spre Letheras. Apoi s-a întors şi a plecat.

Trull îl privi o clipă, apoi se uită din nou la râu. Pentru fiecare vârtej din curent, în drojdiile bolovanilor şi crestăturile din mal, râul se repezi mai departe, sclavul unor legi necruţătoare. Când şi-a pus mâna în apă, aceasta se amorţise repede. – în cele din urmă, Lila,

vom înţelege asta.

Demonul nu a spus nimic.

Trull se duse la un bolovan din apropiere şi se aşeză pe el. Şi-a lăsat capul în mâini şi a început să plângă.

După un timp, demonul s-a mutat să stea lângă el. Apoi o mână grea se aşeză pe umărul lui.

Capitolul nouăsprezece

Invizibil în toate porţiunile lui

Chestia asta cu pielea groasă are margini

Indivizibil pentru fiecare santinelă

Patrolând geografia lui

Definiţii arbitrare şi totuşi

Munţii au pământ

Incendiile s-au stins şi, aşadar, şiroaiele

Această şuviţă nemişcată de ascuţit

Nisip negru pe unde merg

îmi tăie calea pe grosier

Concluzii nenumăraţi dinţi

S-au răzuit – totul pierdut acum

în acest praf neaprins – nu suntem

Şi nu au fost niciodată

Alergătorii verzi şi proaspeţi

A vieţii înălţate din zdrobiţi

Eliminarea extincţiilor (acea trecută
acesta este nou) totul sfinţit şi sigur de sine Dar
şuviţa moartă se mişcă nevăzută, Râul de negru se
târăşte spre o anumită hotărâre melancolică

Locul fără sens

Inconsecvenţial în absenţă

De şiruri şi umbre Grafic de

atunci până acum Şi aceste

linii cusute Găsind asta în

asta. . .

EXTRAS DIN

L LIPSA ŞILOR DE VIMPUL________
(ÎN COLECŢIE S UICIDAL P OETS OF D ARUJHISTAN)
EDITAT DE H AROAK

uaaavrui de dincolo de dig abia era vizibil, o petec palidă rezistând rostogolirii valurilor. Rechinul care s-a ridicat alături de el pentru a face o fante laterală era unul dintre cei mai mari pe care Udinaas îi văzuse până acum în timpul în care stătuse uitându-se la port, cu picioarele atârnând de marginea debarcaderului.

Pescăruşi şi rechini, sărbătoarea durând toată dimineaţa. Sclavul urmărea, simţindu-se ca un spectator în faţa spectacolului neîncetat al naturii, inevitabilitatea spectacolului lăsându-l ciudat de mulţumit. Distrată, de fapt. Cei care datorau. Cei care erau datori. Stăteau la fel de dulci în pântecele gropilor. Şi asta a fost un lucru de mirare.

împăratul avea să-l cheme în curând, ştia el. Armata se punea în

mişcare undeva dincolo de porţile sparte ale lui Trate, în interior. O garnizoană supradimensionată a lui Beneda Edur rămânea în oraş, impunând restabilirea păcii, a normalităţii. Odinioară şef al Den-Ratha primise titlul de guvernator. Faptul că garnizoana sub controlul său nu era din propriul său trib nu a fost un accident. Suspiciunea venise în urma succesului, aşa cum s-a întâmplat întotdeauna.

opera lui Hannan Mosag. împăratul fusese . . . plin de

întârziere, distras. Suferinţă. Prea des, nebunia îi ardea în ochi.

Mayen o bătuse fără sens pe Feather Witch, cât mai aproape de a-l ucide pe sclav pe cât posibil. în vastul cort care servea acum drept cartier general al Edur – furat din trenul care aparţinuse Batalionului Cold Clay – au avut loc violuri. Sclavi, prizonieri. Poate că Mayen a făcut pur şi simplu altora ceea ce ia făcut Rhulad cu ea. O minte plină de compasiune ar putea crede aşa. Şi în ceea ce priveşte sutele de femei nobile luate din Letherii de războinicii Edur, cele mai multe fuseseră de atunci înapoiate la comanda guvernatorului, deşi era probabil ca multe să purtau acum seminţe de semisânge jumătate în ele.

Guvernatorul avea să accepte în curând numeroasele cereri de a audia delegaţii din diferitele bresle şi interese comerciale. Şi un nou model avea să prindă contur.

Dacă, desigur, oraşele de frontieră nu au fost eliberate printr-un contraatac victorios al Letherii. O mulţime de zvonuri, desigur. Ciocniri pe mare între flotele Edur şi Letherii. Mii trimise în adânc. Furtuna văzută departe spre vest cu o noapte înainte semnalase un război magic. Ceda, Kuru Qan, se trezise în cele din urmă în toată puterea lui teribilă. în timp ce cadavrele Letherii înghesuiau portul, erau cadavrele Edur în mările de dincolo.

Cel mai ciudat zvon dintre toate, insula închisoare a Second Maiden Fort a respins o serie de atacuri Edur şi încă rezistase, iar printre cei jumătate de mie de soldaţi condamnaţi se afla un vrăjitor care rivalizase cândva cu Ceda însuşi. De aceea armata Edur rămăsese tăbărâtă aici – nu doreau să nu aibă un inamic activ în spatele lor.

Udinaas ştia altceva. Ar putea exista o rezistenţă continuă în urma lor, dar împăratul era indiferent la astfel de lucruri. Iar flota Letherii încă nu a făcut apariţia. Navele Edur comandau Katter Sea până la sud până la oraşul Awl.

îşi ridică picioarele şi se ridică în picioare. M-am întors pe lungimea digului. Străzile erau liniştite. Cele mai multe semne ale luptei fuseseră îndepărtate, cadavrele şi mobilierul spart şi ceramica spartă, iar o ploaie uşoară cu o seară înainte a spălat majoritatea petelor de sânge. Dar aerul încă puţea a fum şi pereţii clădirilor erau mânjiţi cu nisip uleios. Ferestrele s-au deschis, iar uşile care fuseseră bătute cu piciorul au rămas întunecate.

Nu-i plăcuse niciodată prea mult de Trate. Plină de bandiţi şi rămăşiţele disolute ale Nerek şi Fent, tarabele din piaţă aglomerate cu icoane şi relicve odată sfinte, iar lucrările de artă ceremoniale sunt acum vândute ca curiozităţi. Basţele vorbitoare ale şefilor, pungile de medicamente ale şamanilor. Fent cufere strămoşi, oasele încă în ele. Străzile şi aleile din faţa portului fuseseră aglomerate de copii Nerek care îşi vindeau cadavrele şi peste toate acestea atârna un vag sentiment de îngâmfare, de parcă aceasta ar fi ordinea corectă a lumii, rolurile s- au stabilit aşa cum ar trebui să fie. Letherii dominanţi, înconjuraţi de creaturi mai mici inerent servile, culturile lor puţin mai mult decât mărfuri.

Credinţa în destin şi-a oferit propriile imperative.

Dar aici, acum, sălbaticii sosiseră şi se afirmase o nouă ordine, dovedind că destinul era o iluzie. Oraşul era în stare de şoc, cu doar câţiva negustori maleabili care se aventurau cu credinţa că noul
Căile care urmau să vină nu erau decât vechile căi, că ordinea naturală a înlocuit de fapt orice anumit popor. în acelaşi timp, ei credeau că nimeni nu i-ar putea egala pe Letherii în acest joc al bogăţiilor şi astfel, în cele din urmă, vor câştiga – sălbaticii se vor găsi civilizaţi. Dovada că destinul era orice altceva decât iluzoriu.

Udinaas s-a întrebat dacă au dreptate. Au existat factori atenuanţi, până la urmă. Durata de viaţă a Tiste Edur a fost profund lungă. Cultura lor a fost atât rezistentă, cât şi încorporată. Conservator. *Sau, aşa a fost. Până la Rhulad. Până când sabia l-a revendicat.*

La scurt timp mai târziu, a trecut cu paşi mari pe poarta din interior şi s-a apropiat de tabăra Edur. Părea să existe puţină organizare în gama largă de corturi. Acesta nu era doar o armată, ci un întreg popor în mişcare – un mod de viaţă cu care nu erau obişnuiţi. Wraiths patrulau la periferie.

L-au ignorat când a trecut pe lângă pichete. Nu mai auzise de Wither, propriul său însoţitor, de mult timp, dar ştia că nu dispăruse. Minţind jos cu secretele sale. Uneori îi surprindea râsul, parcă de la mare distanţă, sincronizarea mereu perversă.

Cortul lui Rhulad era în centrul taberei, intrarea flancată de demoni îmbrăcaţi în armură de piele fiartă pătată în negru, buzduganele cu mânere lungi sprijinindu-se capetele în pământ în faţa lor. Cîrmele pline le-au ascuns faţa.

— Câte cadavre au târât astăzi? întrebă Udinaas în timp ce mergea între ei.

Nici unul nu a răspuns.

înăuntru erau patru compartimente, împărţite de pereţi îmbrăcaţi groşi, fixaţi pe rame de bronz de sine stătătoare. Camera dinainte era puţin adâncă, dar se întindea pe lăţimea cortului. Băncile fuseseră aşezate de-a lungul lateralelor. Zona din dreapta era aglomerată cu provizii de diferite feluri, butoaie şi lăzi şi borcane de pământ. Trecerea în camera principală de dincolo era între două despărţitoare.

A intrat să-l vadă pe împărat stând în faţa tronului său ridicat. Mayen stătea pe o canapea jefuită din stânga estradei de lemn, cu expresia ciudat de tocită. Feather Witch stătea în umbră lângă peretele din spatele împărătesei, cu faţa umflată şi învineţită aproape de nerecunoscut. Flannan Mosag şi Huli Beddict erau în faţa împăratului, cu spatele la Udinaas. Bodyguardul
spectrului Regelui Vrăjitor nu a fost prezent.

Vorbea Hannan Mosag.'. . . de asta nu există nicio îndoială, sire.

Monede căzuseră de pe fruntea lui Rhulad, acolo unde palma soldatului lovise când i-a rupt gâtul. Pielea dezvăluită nu era decât ţesut cicatricial, încreţit acolo unde osul frontal al craniului se prăvălise înăuntru – acea leziune internă se vindecase, deoarece adâncitura dispăruse acum. Ochii împăratului erau atât de injectaţi de sânge, încât nu păreau altceva decât bazine roşii tulburi. îl studie pe Hannan Mosag pentru o clipă, aparent fără să-şi dea seama de spasmele care îi traversau trăsăturile devastate, apoi spuse: – Rude pierdută?

Ce inseamna asta?'

— Tiste Edur, răspunse Hannan Mosag cu vocea lui lină.

— Supravieţuitori, de când oamenii noştri au fost împrăştiaţi, în urma pierderii lui Scabandari Bloodeye.

— De ce eşti sigur de asta?

— Le-am visat, împărate. în mintea mea, am fost condus în alte tărâmuri, alte lumi care se află alături de aceasta...

— Kurald Emurlahn.

„Tărâmul acela este rupt în bucăţi”, a spus Hannan Mosag, „dar da, am văzut lumi fragmentare. într-o astfel de lume locuieşte Kenyll'rah, demonii pe care i-am legat de noi. în altul, sunt fantome din bătăliile noastre trecute.

Huli Beddict şi-a dres glasul. „Rege vrăjitor, aceste tărâmuri sunt holdele poporului meu?”

— Poate, dar cred că nu.

— Nu este relevant, îi spuse Rhulad lui Huli în timp ce începea să se plimbe. – Hannan Mosag, ce fac aceşti rude pierdute?

— Prost, sire. Unii şi-au pierdut toată amintirea măreţiei trecute. Alţii sunt subjugaţi...

Capul împăratului se răsuci. – Subjugat? 'Da.'

— Trebuie să le livrăm, spuse Rhulad, reluându-şi pasul, zgomotele macabre ale marginilor monedelor făcându-şi singurul sunet care îi urma declaraţia.

Udinaas se mişcă discret să stea în spatele tronului. în mintea lui era ceva jalnic în legătură cu uşurinţa cu care Regele Vrăjitor îl manipula pe Rhulad. Sub toate acele monede şi în spatele acelei săbii pete se afla un tânăr Edur deteriorat şi fragil. S-ar putea ca Hannan Mosag să fi predat tronul în faţa puterii lui Rhulad, dar el nu şi-a renunţat la ambiţia de a conduce.

— Vom construi nave, reluă împăratul după un timp. —în stilul Letherii, cred. Mare, navigabil. Ai spus că sunt şi enclave Tiste Andii? îi vom cuceri, îi vom folosi ca sclavi pentru a ne echipa navele. Vom întreprinde aceste călătorii odată ce Lether va cădea,

odată ce imperiul nostru va fi câştigat. – Sire, celelalte tărâmuri despre care am vorbit, unele ne vor permite să ne grăbim trecerea. Sunt. . . gateway-uri. Caut mijloacele de a le deschide, de a le controla. Cu condiţia să existe mări, în acele lumi ascunse, putem

obţineţi o călătorie rapidă...

— Mări? Rhulad râse. – Dacă nu există mări, Hannan Mosag, atunci le vei *face* !

'Sire?'

„Deschide un tărâm peste altul. Un tărâm oceanic, eliberat într-un tărâm deşert.

Ochii Regelui Vrăjitor se măriră uşor. 'Devastarea ar fi. . . teribil.

— Curăţare, vrei să spui. La urma urmei, de ce ar trebui să se limiteze imperiul Edur la o singură lume? Trebuie să-ţi schimbi atenţia, Hannan Mosag. Eşti prea limitat în viziunea ta. Făcu o pauză, tresări la un tremur interior, apoi continuă pe un ton încordat: – Este ceea ce vine din putere. Da, ce vine. Pentru a vedea vastitatea . . . lucruri. Potenţiale, multitudinea de oportunităţi. Cine poate sta în faţa noastră, până la urmă? S-a întors. 'Udinaas! Unde ai fost?'

— Pe frontul portului, împărat.

'Facand ce?'

— Privind rechinii care se hrănesc.

'Hah! Auzi asta, Hannan Mosag? Huli Beddict? Este un rece, nu-i aşa? Acest sclav al nostru. Chiar am ales bine. Spune-ne, Udinaas, tu crezi în aceste tărâmuri secrete?

— Suntem orbi la adevărurile ascunse, împărate? Nu pot să cred

altfel. – Un început de la Hannan Mosag, cu ochii îngustându-se.

Mayen vorbi dintr-o dată, într-o tărâtă trăgătoare. – Feather Witch spune că acesta este posedat.

Nimeni nu a vorbit timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii.

Rhulad se apropie încet de Udinaas. 'Posedat? Prin ce, Mayen? Sclavul tău a dat acel detaliu?

— Wyvalul. Nu vă amintiţi acel eveniment?

Hannan Mosag spuse: „Uruth Sengar l-a examinat, împărăteasă”.

— Aşa a făcut-o. Şi nu a găsit nimic. Nicio otravă în sângele lui. Ochii lui Rhulad cercetară chipul sclavului său. – Udinaas?

— Sunt aşa cum mă vezi, stăpâne. Dacă există o otravă în mine, nu sunt conştient de ea. Stăpâna Uruth părea sigură de concluzia ei, altfel m-ar fi ucis atunci.

— Atunci de ce ar trebui Feather Witch să facă asemenea acuzaţii?

Udinaas a ridicat din umeri. – Poate că ea încearcă să distragă atenţia pentru a reduce severitatea bătăilor.

Rhulad se uită la el o clipă, apoi se întoarse. – Bătăi? Nu au fost bătăi. Un atac vrăjitor rătăcit. . .'

„Acum, cine caută să distragă atenţia?” spuse Mayen zâmbind. – Vei accepta cuvântul unui sclav în detrimentul soţiei tale?

împăratul părea să se clatine. – Desigur că nu, Mayen. Se uită spre Hannan Mosag. – Ce spui?

încruntarea nevinovată a Regelui Vrăjitor a reuşit echilibrul perfect între îngrijorare şi confuzie. – Despre ce chestiune aţi vrea să vorbesc, domnule? Prezenţa otrăvii Wyval în acest Udinaas sau faptul că soţia ta îşi bate sclavul?

Râsul lui Mayen a fost aspru. – Oh, Rhulad, chiar nu credeam că mă crezi. Sclavul meu m-a iritat. într-adevăr, sunt de gând să găsesc altul, unul mai puţin stângaci, mai puţin. . . dezaprobator. De parcă un sclav ar avea dreptul să dezaprobe orice.

'Dezaproba?' întrebă împăratul. 'Ce. . . De ce?'

— Un Wyval se ascunde sau nu în Udinaas? întrebă Mayen, stând mai drept. – Examinează-l pe sclav, Hannan Mosag.

— *Cine conduce aici?* Ţipătul lui Rhulad i-a îngheţat pe toată

lumea. Sabia împăratului se ridicase, lama tremurând în timp ce fiorii se rostogoleau prin el. – V-aţi juca cu toţii cu noi?

Mayen se dădu înapoi pe divan, cu ochii mărindu-se încet de frică crudă.

Privirea aprigă a împăratului se îndreptă asupra ei, apoi asupra Regelui Vrăjitor, apoi înapoi. – Toţi afară, şopti Rhulad. – Toată lumea, în afară de Udinaas. *Acum.'*

Hannan Mosag deschise gura ca să obiecteze, apoi se răzgândi. Huli Beddict în urmă, Regele Vrăjitor ieşi din cort. Mayen, înfăşurându-se în pătura cusută de mătase de pe canapea, se grăbi în urma lor, Feather Witch împiedicându-se cu un pas în urmă.

'Soţie.

Ea sa oprit.

„Familia familiei Sengar nu a crezut niciodată că are valoare să bată sclavi. Vei înceta. Dacă este incompetentă, atunci găseşte alta. Sunt înţeles?

— Da, domnule, spuse ea.

'Lasa-ne.'

De îndată ce au plecat, Rhulad a coborât sabia şi l-a studiat pentru un timp pe Udinaas. „Nu suntem orbi faţă de toţi cei care ar căuta avantaje. Regele vrăjitor ne vede prea tineri, prea ignoranţi, dar nu ştie nimic despre adevărurile pe care le-am văzut. Mayen – este ca un lucru mort sub mine. Ar fi trebuit să o lăsăm fricii. Aceasta a fost o greşeală.' Clipi, ca şi cum şi-ar fi revenit, apoi îl privi pe Udinaas cu suspiciune deschisă. – Şi tu, sclave. Ce secrete ascunzi?

Udinaas s-a lăsat într-un genunchi, fără a spus nimic.

— Nimic nu ne va fi ascuns, spuse Rhulad. – Uită-te în sus, Udinaas. A făcut-o şi a văzut un spectru ghemuit lângă el.

— Această umbră te va cerceta, sclave. Va vedea dacă

ascunzi otravă în tine.

Udinaas dădu din cap. Da, fă asta, Rhulad. sunt obosit. Vreau un final.

Wraithul a înaintat, apoi l-a învăluit.

'Oh, astfel de secrete!

El cunoştea vocea aceea şi închise ochii. Deştept, Wither. Presupun că te-ai oferit voluntar?

— Atâţia, au rămas zdrobiţi, rătăcitori pierduţi. Nemernicul ăsta ne-a folosit cu durere. Vă imaginaţi că am accepta de bunăvoie cererile lui? Sunt nelegat şi asta m-a făcut util, pentru că sunt o dovadă împotriva constrângerii acolo unde rudele mele nu sunt. Poate face diferenţa? Evident că nu poate. Un tril de râs vag maniacal. 'Şi ce să găsesc?
Udinaas. Trebuie să stai la partea acestui nebun. Vezi tu, se duce la Letheras şi avem nevoie de tine acolo.

Udinaas oftă. *De ce?*

Toate la timp. Ah, te înclini la melodramă? Păcat, hee hee.
Culege secretele mele, dacă îndrăzneşti. Poţi, ştii.

Nu. Acum pleacă.

Wither alunecă înapoi, şi-a reluat forma de bărbat învolburată în faţa lui Udinaas.

Rhulad a eliberat o mână de pe sabie pentru a-i gheare faţă. Se întoarse, făcu doi paşi, apoi urlă furia. *'De ce ne mint?* Nu putem avea încredere în ei! Nici unul dintre ei! S-a transformat. – Stai, Udinaas. Tu singur nu minţi. Numai în tine poţi avea încredere. S-a îndreptat spre tron şi s-a aşezat. – Trebuie să ne gândim. Trebuie să înţelegem asta. Hannan Mosag. . . el râvneşte puterea noastră, nu-i aşa?

Udinaas a ezitat, apoi a spus: – Da, sire. El
face.' Ochii lui Rhulad străluciră roşii. —

Spune-ne mai multe, sclave. – Nu este locul meu...

„Noi decidem care este locul tău. Vorbi.'

— l-ai furat tronul, împărat. Şi sabia pe care a crezut-o că era pe bună dreptate a lui.

— îl mai vrea, nu-i aşa? Un râs brusc, înfiorător şi brutal. 'Oh, e binevenit! Nu, nu putem. Nu trebuie. Imposibil. Şi cum rămâne cu soţia noastră? – Mayen este stricat. Nu şi-a dorit nimic real de la flirtul ei cu tine. Erai fratele cel mai mic al bărbatului cu care avea să se căsătorească. Ea a căutat aliaţi în casa Sengar. S-a oprit acolo, văzând spasmele revenind la Rhulad, extremitatea emoţiei lui prea aproape de o margine, de o prăpastie şi n-ar fi bine să-l trimită peste ea. Nu încă, poate deloc. *Este otrava din mine, atât de flămând de răzbunare, deci. . . duşmănos. Acestea nu sunt gândurile mele, nu înclinaţiile mele. Aminteşte-ţi asta, Udinaas, înainte să faci mai rău decât ar face Hannan Mosag.* – Sire, spuse el încet, Mayen este pierdut. Şi doare. Şi tu eşti singurul care o poate ajuta.

— Vorbeşti ca să o salvezi pe sclavă, spuse împăratul în şoaptă aspră.

— Feather Witch nu cunoaşte decât ura pentru mine, sire. Eu sunt un îndatorat, în timp ce ea nu este. Dorinţa mea pentru ea era orgoliul şi m-ar pedepsi pentru asta.

— Dorinţa ta pentru ea.

Udinaas dădu din cap. – Aş salva-o de bătăi? Bineînţeles că aş face-o, sire. La fel cum ai face si tu la fel. Aşa cum tocmai ai făcut-o, nu acum o clipă.

'Pentru ca este . . . sordid. Ce să fac din tine, Udinaas? Un sclav. Un . . . îndatorat... de parcă asta te-ar putea face mai puţin în ochii unui alt sclav.

„Letherii nu renunţă la nimic, chiar şi atunci când sunt făcuţi sclavi. Sire, acesta este un adevăr pe care Tiste Edur nu l-au înţeles niciodată. Sărac sau bogat, liber sau înrobiţi, construim aceleaşi case în care să trăim, în care să

jucăm vechile drame. în cele din urmă, nu contează dacă destinul ne îmbrăţişează sau ne devorează – ori este aşa cum ar trebui să fie şi numai Erganul ne decide soarta.

Rhulad îl studia în timp ce vorbea. Tremuraturile încetiniseră. „Huli Beddict s-a chinuit să spună acelaşi lucru, dar este sărac la cuvinte şi aşa a eşuat. Astfel, Udinaas, îi putem cuceri, putem să le poruncim carnea în felul în care le poruncim a ta şi a tovarăşilor tăi sclavi, dar *credinţa* care îi călăuzeşte, care te călăuzeşte pe toţi, nu poate fi învinsă.

— Cu excepţia anihilării, sire.

— Şi acest Errant, el este arbitrul sorţii?

— El este, sire.

— Şi el există?
'Fizic? Nu ştiu. Nu contează.' Rhulad dădu din cap. – Ai dreptate, sclave, nu.

— Cucereşte Lether şi te va devora, sire. Spiritul tău. Ta . . . nevinovăţie.'

Un zâmbet ciudat îi răsuci chipul lui Rhulad. 'Nevinovăţie. Asta, de la o creatură de scurtă durată ca tine. Ar trebui să ne supărăm. Ar trebui să vă vedem capul rupt de pe umeri. Proclamaţi că nu putem câştiga acest război şi ce să ne gândim despre asta?

— Răspunsul se află chiar pe carnea ta, sire.

Rhulad aruncă privirea în jos. Unghiile îi crescuseră lungi, curbate şi galbene. A bătut o monedă pe piept. 'Adu la capăt. . . noţiunea de bogăţie. De bani. Zdrobeşte iluzia valorii.

Udinaas era uluit. Poate că este tânăr şi pe jumătate nebun, dar Rhulad nu este un prost.

— Ah, spuse împăratul. – îţi vedem . . . uimire. Se pare că am fost subestimaţi, chiar şi de sclavul nostru. Dar a ta nu este mintea plictisitoare, Udinaas. Le mulţumim Surorilor că nu sunteţi regele Ezgara Diskanar, pentru că atunci am fi provocaţi cu durere.

— Ezgara poate fi benign, sire, dar are oameni periculoşi în jurul

lui. – Da, această Ceda, Kuru Qan. De ce nu a acţionat încă? Udinaas clătină din cap. – M-am întrebat la fel, sire.

— Vom vorbi mai mult, Udinaas. Şi nimeni altul nu va şti despre asta. La urma urmei, ce ar crede ei, un împărat şi un sclav împreună, lucrând la
modelează un nou imperiu? Căci trebuie să te ţinem sclav, nu-i aşa? Un sclav în ochii tuturor celorlalţi. Bănuim că, dacă te-am elibera, ne-ai părăsi.

Un tremur brusc la aceste cuvinte.

la-mă, omul ăsta are nevoie de un prieten. – Sire, nu aş pleca. Eu am fost cel care am pus monedele în carnea ta. Nu există nicio absolvire, nici o modalitate adevărată în care aş putea repara. Dar voi *fi* alături de tine, prin toate astea.

Ochii groaznici ai lui Rhulad, atât de învineţiţi şi răniţi de purpuriu, s- au îndepărtat de Udinaas. – înţelegi, Udinaas? întrebă el în şoaptă. 'Sunt atât de ...'

înspăimântat. – Da, domnule, înţeleg.

împăratul şi-a pus o mână peste ochi. – Se îneacă în nectar alb.

'Da domnule.'

'Aş elibera-o. . . dar nu pot. Ştii de ce, Udinaas? – îţi poartă copilul.

— Trebuie *să* ai sânge otrăvitor, Udinaas, ca să ştii atâtea '

— Sire, ar putea merita să te gândeşti să trimiţi după Uruth. Pentru mama ta. Mayen are nevoie. . . cineva.'

Rhulad, cu faţa încă acoperită de mâna lui stricată, dădu din cap. „Ne vom alătura în curând armata lui Fear. Cinci, şase zile. Uruth li se va alătura. Apoi... da, voi vorbi cu mama. Copilul meu . . .'

Copilul meu. Nu, este imposibil. Un copil găsit Meckros. Nu are

rost să te gândeşti la el. Deloc.

Nu sunt un om rău. . . totuşi tocmai am jurat că voi sta lângă el. Errant ia-mă, ce am făcut?

O fermă ardea în valea de dedesubt, dar ea nu vedea pe nimeni luptându-se cu flăcările. Toţi fugiseră. Seren Pedac a reluat să-şi spargă părul, tunzându-l cât de scurt reuşise cu cuţitul de docker pe care i-o dăduse unul dintre soldaţii lui Iron Bars.

Declaraţia stătea în apropiere, iar magul lui de echipă, Corlo, alături de el. Studiau focul îndepărtat şi vorbeau pe un ton scăzut.

Undeva la sud şi la est de Dresh, la jumătate de zi de coastă. Ea nu-şi putea imagina invadatorii Tiste Edur erau nicăieri aproape, totuşi drumurile aveau fost plin de refugiaţi, toţi se îndreptau spre est, spre Letheras. Văzuse mai mult decât câţiva dezertori printre mulţimi şi, ici şi colo, cadavre zăceau în şanţuri, victime ale jafului sau ucise după ce fuseseră violate.

Violul, se părea, devenise o distracţie preferată în rândul bandiţilor care se prădau pe cetăţenii care fugeau. Seren ştia că, dacă ar fi călătorit singură, probabil că ar fi murit până acum. în anumite privinţe, asta ar fi fost o uşurare. Sfârşitul acestei mizerii murdare, al acestui sentiment agonizant de a fi necurat. în mintea ei, a văzut din nou şi din nou Barele de Fier ucigând acei oameni. Dorinţa lui de a se răzbuna adecvat. Iar vocea ei, cronind, oprindu-l în numele milei.

Errant ştia, ea regreta asta acum. Mai bine l-ar fi lăsat să lucreze la nenorocitul ăla. Mai bine l-ar fi purtat cu ei. Ochi scoşi, nasul tăiat, limba tăiată din gură. Şi cu acest cuţit în mână putea tăia fâşii de piele din carnea lui. Auzise odată o poveste despre un factor dintr-un mic cătun îndepărtat care îşi făcuse obiceiul să violeze fete tinere, până când femeile l-au luat într-o noapte în ambuscadă. Bătut şi îngrădit, apoi o cârpă plină cu spini-tepi fusese legată ca un scutec, strâns, iar bărbatul a fost legat de spatele calului. Spinii înţepători au împins animalul într-o frenezie. în cele

din urmă, fiara l-a zgâriat pe omul pe o potecă din pădure, dar până atunci se scursese. Povestea spunea că chipul bărbatului, în moarte, ţinuse toată durerea pe care o putea suferi un muritor şi, în ceea ce priveşte ceea ce fusese găsit între picioarele lui. .

Ea a tăiat ultima lungime de păr gras şi a aruncat-o pe foc. Duhoarea era aprigă, dar erau vrăjitori de tufişuri şi şamani decrepiţi care, dacă s-ar întâmpla cu păr uman, l-ar folosi în mod groaznic de el. Era un adevăr trist că, având şansa de a lega un suflet, puţini au rezistat tentaţiei.

Corlo i-a strigat pe soldaţi şi, deodată, aceştia alergau din greu pe versantul dealului spre fermă, lăsând în urmă doar Seren şi Iron Bars. Gardienul Crimson se îndreptă spre ea. – Auzi, fată?

'Ce?'

'Cai. în grajd. Focul a sărit pe acoperiş. Fermierul şi-a lăsat caii în urmă.

— N-ar face asta.

El îşi miji ochii spre ea, apoi se ghemui până ajunse la nivelul ochilor. – Nu, probabil proprietarul e mort. Ciudat, cum majoritatea localnicilor de aici nu ştiu să călărească.

Se uită din nou la fermă. – Probabil un crescător pentru armată, întreaga noţiune de cavalerie provenea de la Bluerose – la fel ca majoritatea stocului. Caii nu făceau parte din cultura noastră înainte de atunci. Ai văzut vreodată cavaleria Letherii la paradă? Haos. Chiar şi după ce, şaizeci de ani? Şi zeci de ofiţeri Bluerose care încearcă să ne antreneze soldaţii.

— Ar fi trebuit să-i importaţi pe aceşti războinici cai Bluerose ca auxiliari. Dacă este priceperea lor, exploatează-o. Nu poţi împrumuta stilul de viaţă al altcuiva.

'Poate nu. Atunci, probabil, poţi să călăreşti. – Da. Si tu?'

Ea dădu din cap, punând cuţitul în teacă şi ridicându-se. – Antrenat de unul dintre acei ofiţeri Bluerose pe care i-am menţionat.

— Ai mai fost în armată?

— Nu, era iubitul meu. Pentru un timp.'

Barele de Fier îndreptate de asemenea. – Uite, au ajuns la ei la timp. Haide.'

Ea a ezitat. – Am uitat să-ţi mulţumesc, Iron Bars. – Nu ai fi fost la fel de înecat.

'Nu. Nu sunt încă pregătit să-ţi mulţumesc pentru asta. Ce le-ai făcut acelor oameni...

„Am o strănepoată în Gris, Valea D'Avore. Ea ar fi cam de vârsta ta acum. Hai să mergem, fetiţă.

Ea a mers în spatele lui, în jos, pe pantă. Strănepoată. Ce noţiune absurdă. Nu era atât de bătrân. Aceşti Declaraţi aveau un simţ al umorului ciudat.

Corlo şi echipa trăseseră o duzină de cai din grajdul în flăcări, împreună cu tac şi căpăstru. Unul dintre soldaţi blestema când Seren şi Iron Bars se apropiau.

— Uită-te la etrierii ăştia! Nu-i de mirare că nenorociţii nu pot călăre blestematele!

— îţi pui piciorul în picioarele cârligului, explică Seren.

— Şi ce se întâmplă dacă scapă? întrebă bărbatul.

— Căzi.

— Mărturisit, trebuie să reluăm aceste lucruri – nişte piele grea...

„Tăiaţi o şa de rezervă”, a spus Iron Bars, „şi vedeţi ce vă puteţi descurca. Dar vreau să călărim înainte de apusul soarelui.

— Da, domnule.

„Un etrier mai stabil”, îi spuse Declaraţia lui Seren, „este un fel

de cizme, ceva în care poţi glisa piciorul, cu o bară transversală dreaptă pentru a-ţi lua greutatea. Sunt de acord cu Halfpeck. Aceşti războinici- cai Bluerose au ratat ceva evident şi esenţial. Nu puteau fi călăreţi foarte buni...

Seren se încruntă. „Iubitul meu a menţionat odată că aceste şei au fost făcute exclusiv pentru Lether. A spus că au folosit un fel uşor diferit în Bluerose.

Ochii lui s-au îngustat la ea şi a lătrat în râs, dar nu a mai făcut niciun comentariu.

Ea a oftat. – Nu e de mirare că cavaleria noastră este aproape inutilă. întotdeauna mi-a fost greu să-mi ţin picioarele înăuntru şi să le împiedic să se întoarcă într-un loc şi în altul.

— Vrei să spui că se rotesc?

'Ma tem ca da.'

— Mi-ar plăcea să-i cunosc într-o zi pe aceşti călăreţi Bluerose.

— Sunt un popor ciudat, Iron Bars. Ei se închină pe cineva numit Domnul cu aripi negre.

— Şi seamănă cu Letherii?

— Nu, sunt mai înalţi. Piei foarte închise la culoare.

A privit-o o clipă, apoi a întrebat: – Chipuri ca Tiste Edur?

— Nu, cu oase mult mai fine.

— De lungă durată?

— Nu despre care să fiu conştient, dar, sincer, nu ştiu. Puţini Letherii o fac şi nici nu prea le pasă. Blueroses au fost învinşi. Subjugat. Nu au fost niciodată foarte mulţi, în orice caz, şi au preferat izolarea. Oraşe mici, din câte am auzit. Sumbru.'

— Ce ţi-a încheiat aventura?

— Doar atât, presupun. Rareori vedea ceva bun în ceva. M-am săturat de scepticismul lui, de cinismul lui, de felul în care se comporta – de parcă le-ar fi văzut totul de o mie de ori. . .'

Grajdul a fost cuprins de flăcări până acum şi toţi au fost forţaţi să plece de căldura aprigă. în păşunea din apropiere în care s-au retras, au găsit o jumătate de duzină de cadavre, crescător şi familia lui. Au cunoscut puţină milă în
ultimele câteva clopote din viaţa lor. Niciunul dintre soldaţii care i-au examinat nu a spus nici un cuvânt, dar expresia li s-a întărit.

Iron Bars şi-a propus să o ţină departe pe Seren, în timp ce trei bărbaţi din echipă au îngropat cadavrele. – Am găsit un traseu, spuse el. – Dacă nu te superi, fată, vrem să-l urmăm. Pentru un cuvânt cu cei care au ucis acea familie.

— Arată-mi urmele, spuse ea.

Făcu un gest şi Corlo o conduse la marginea unui arbore de copaci din capătul de sud-est al poienii. Seren studie şirul de urme care intrau pe calea tăietorilor de lemne. – Sunt douăzeci sau mai multe, pronunţă ea după o clipă.

Magul dădu din cap. – Dezertori. în
armură. – Da, sau împovărat de pradă.
— Probabil că ambele.

Se întoarse să privească bărbatul. – Voi, Crimson Guards, sunteţi destul de siguri pe voi, nu-i aşa?

— Când vine vorba de luptă, da, fetiţă, suntem.

— Am văzut Iron Bars luptă în Trate. El este o excepţie, înţeleg...

— Da, el este, dar nu printre cei Declaraţi. Jup Alat i-ar fi dat probleme. Sau Sondaj, de altfel. Apoi sunt cei din celelalte companii. Half dan, Blues, Black the Elder

— Mai mulţi dintre aceştia Declaraţi?

— Da.

'Si ce inseamna asta? Să fii un Declarat?

— înseamnă că au jurat că-şi vor întoarce prinţul pe

pământurile lui. A fost alungat, vezi tu, de blestemul împărat Kellanved. Oricum, încă nu s-a întâmplat. Dar va fi, într-o zi, poate în curând.

— Şi acesta a fost jurământul? în regulă. Se pare că prinţul avea nişte soldaţi capabili cu el.

— O, într-adevăr, fetiţă, mai ales când jurământul ia ţinut în viaţă în
tot acest timp. 'Ce vrei să spui?'
Magul părea brusc nervos. – Spun prea multe. Nu contează, fată. Oricum, ai văzut urma lăsată de nenorociţi. Nu au făcut nici un efort să se ascundă, adică sunt siguri că ei înşişi, nu-i aşa? A zâmbit, dar nu era umor în el. – Vom ajunge din urmă şi apoi le vom arăta ce poate face cavaleria adevărată. Călărit pe cai cu etrieri, adică nu ne luptăm deseori din şa, dar nici nu suntem noi în ea.

— Ei bine, recunosc, m-ai făcut curios.

— Doar curioasă, fată? Fără foame de răzbunare?

Ea şi-a întors privirea. – Vreau să mă uit în jur, spuse ea. – Singur, dacă nu te superi.

Magul a ridicat din umeri. – Nu rătăci prea departe. Cred că Declaraţia a fost luată la tine.

Asta este... nefericit. 'Nu voi.'

Seren se îndreptă spre pădure. Au existat zeci de ani de rărire, lăsând o mulţime de cioturi şi spaţii deschise între copaci. L-a ascultat pe Corlo plecând, înapoi în poiană. De îndată ce tăcerea a cuprins-o, ea a regretat brusc singurătatea. Dorinţele au crescut, niciuna dintre ele sănătoasă, niciuna plăcută. Nu s-ar mai simţi niciodată curată, iar acest adevăr îi împinge gândurile în direcţia opusă, de parcă o parte din ea ar fi încercat să-şi murdărească carnea şi mai mult, cât de departe putea. De ce nu? Pierdută în întuneric, aşa cum era, nu era nimic care să-i păteze sufletul în negru, până la capăt.

Singură, acum înspăimântată – de ea însăşi, de îndemnurile din ea – a mers mai departe, fără să se gândească la direcţie. Mai adânc în pădure, unde cioturile erau mai puţine şi moale de putregai, iar morţimea mai groasă. Lumina după-amiezii abia a ajuns pe aici.

Rănirea nu era nimic. Era lipsit de sens. Dar nu, durerea avea valoare, fie şi numai pentru a-şi aminti că încă mai trăieşti. Când nimic normal nu putea fi recăpătat, vreodată, atunci trebuiau găsite alte plăceri. Cultivate, corpul şi mintea au învăţat din nou, să se bucure de o tulpină mai întunecată.

O poiană în faţă, în care se ridicau figuri.

Ea sa oprit.

Nemişcat, pe jumătate afundat în pământ, înclinându-se într-un loc în altul în iarba înaltă. Statui. Acesta fusese pământul Tarthenal, îşi aminti ea. înainte să sosească Letherii să zdrobească triburile. Numele „Dresh” era Tarthenal, de fapt, la fel ca şi numele satelor din apropiere: Denner, Lan şi Brous.

Seren se apropie, ajunse la marginea poienii.

Cinci statui în total, în formă vag de om, dar atât de deteriorate încât să fie lipsite de trăsături, cu doar cele mai mici adâncituri care marchează gropile ochilor sculptate în granit. Toţi au fost îngropaţi până la brâu, ceea ce sugerează că, atunci când erau complet deasupra pământului, erau la fel de înalţi ca Tarthenalul însuşi. Un fel de panteon, presupunea ea, nume şi chipuri uzate de către zeci de secole care trecuseră de când această poiană cunoscuse ultima oară închinători.

Letherii aproape că şterseseră Tarthenalul pe atunci. La fel de aproape de genocidul absolut cum fuseseră vreodată în numeroasele lor cuceriri. Ea şi-a amintit un vers dintr-o istorie timpurie scrisă de un martor al acelui război. *„Ei au luptat în apărarea locurilor lor sfinte cu expresii de groază, de parcă, în eşec, s-ar dezlănţui ceva vast şi teribil. . .'* Seren se uită în jur. Singurul lucru vast şi teribil în acest loc a fost patosul abandonului său.

Asemenea momente întunecate din istoria Letherilor au fost neglijate sistematic, ştia ea, şi nu au jucat practic niciun rol în viziunea culturii lor despre ea însăşi ca aducători de progres, eliberatori ai libertăţii de lanţurile modurilor primitive de viaţă, a

tradiţiilor crude şi a ritualurilor vicioase. Eliberatorii, deci, destinaţi să smulgă de la tiranii sălbatici victimele lor reprimate, în numele civilizaţiei. Faptul că Letherii şi-au impus apoi propriile reguli de oprimare a fost rareori recunoscut. Până la urmă, nu mai era decât un singur drum către succes şi împlinire, pietruit cu aur şi întreţinut de taxatorii Letherii, şi numai cei liberi îl puteau parcurge.

Liber pentru a profita din acelaşi joc. Liber să-şi descopere propriile dezavantaje inerente. Liber de a fi abuzat. Liber pentru a fi exploatat. Liber să fie deţinut în loc de datorie. Liber de a fi violat.

Şi să cunoască mizeria. Era un adevăr firesc că unii mergeau pe acel drum mai repede decât alţii. Ar exista mereu cei care ar putea doar să se târască. Sau a căzut pe marginea drumului. La urma urmei, cele mai elementare legi ale existenţei au fost întotdeauna dure.

Statuile dinaintea ei erau indiferente la toate acestea. închinătorii lor muriseră apărându-i şi totul pentru nimic. Memoria nu a fost fidelă trecutului, ci doar exigenţelor prezentului. Se întrebă dacă Tiste Edur vedea lumea la fel. Cât de mult din propriul lor trecut uitaseră ei selectiv, câte adevăruri neplăcute transformaseră în minciuni auto- liniştitoare? Au suferit ei de acelaşi defect, această nevoie de a revizui istoria pentru a răspunde unei neîncrederi adânc înrădăcinate, a unei goluri în miez care a răsunat cu o incertitudine mizerabilă? A fost oare toată această dorinţă de progres altceva decât o căutare fără speranţă a unui fel de împlinire, de parcă la un nivel instinctiv ar exista o înţelegere tulbure, o recunoaştere a faptului că jocul nu avea valoare şi, prin urmare, victoria era lipsită de sens?

O astfel de înţelegere ar trebui să fie tulbure, pentru că claritatea era grea, iar Letherii nu le plăceau lucrurile care erau grele şi aşa de rar alegeau să gândească în această direcţie. Emoţiile mai josnice au fost răspunsul preferat, iar argumentele complexe au fost privite cu furie şi suspiciune.

Ea a pus o mână pe umărul celei mai apropiate statui şi a fost surprinsă să descopere piatra caldă la atingerea ei. Reţinând căldura soarelui, poate. Dar nu, era prea cald pentru asta. Seren şi-a tras mâna – mai mult şi şi-ar fi ars pielea.

Neliniştea a crescut în ea. Deodată răcită, ea se dădu înapoi. Şi acum vedea iarba moartă înconjurând fiecare statuie, uscată de căldură neîncetată.

Părea că zeii Tarthenal nu erau morţi până la urmă.

Uneori, trecutul se ridică din nou pentru a dezvălui minciunile. Minciuni care au persistat prin nimic altceva decât prin forţa voinţei şi prin opinia colectivă. Uneori, acea revelaţie vine udată în sânge proaspăt. Iluziile au invitat propria lor zdrobire, preeminenţa Letherii. Tiste Edur aroganta. Sfinţenia mea propria carne.

Un sunet în spatele ei. Ea s-a întors.

Barele de Fier stăteau la marginea poienii. – Corlo a spus că e ceva.

. . neliniştit... în acest pădure.'

Ea a oftat. – Mai bine dacă eram numai eu.

îşi înclină capul, zâmbi ironic.

Ea s-a apropiat. – Tarthenal. Credeam că cunosc acest pământ. Fiecare traseu, vechiul teren de tumulă şi locuri sfinte. La urma urmei, este o responsabilitate a unui achizitor.

— Sperăm să folosim aceste cunoştinţe, spuse Declaraţia. – Nu vreau nicio fanfară când vom intra în Letheras.

'De acord. Chiar şi printre o mulţime de refugiaţi, ne-am remarca. S- ar putea să vă gândiţi să găsiţi haine care să semene mai puţin cu o uniformă.

— Mă îndoiesc că ar conta, fată. Oricum, am fi văzuţi ca dezertori şi aruncaţi în rândurile
apărătorilor. Acesta nu este războiul nostru şi preferăm să nu avem nimic de-a face cu el. întrebarea este, ne poţi duce în Letheras nevăzuţi?

'Da.'

'Bun. Băieţii sunt aproape gata cu etrierii noi.
Ea se uită înapoi la statui. – Te face să te
întrebi, nu-i aşa, fetiţă?

'Despre ce?'
„Aşa cum vechea mânie nu dispare niciodată”.

Seren îl înfruntă din nou. 'Furie. Am înţeles că ăsta e ceva cu care eşti familiarizat.

O încruntare. – Corlo vorbeşte prea mult.

„Dacă ai vrut să obţii pământul prinţului tău înapoi, ce cauţi aici? Nu am auzit niciodată de acest împărat Kellanved, aşa că imperiul lui trebuie să fie departe.

— O, asta e, bine. Haide, e timpul să plecăm.

— îmi pare rău, spuse ea în timp ce îl urmărea înapoi în pădure. —

Eram curioasă. – Da, ai fost.

'Bine. în schimb, mă poţi întreba ce îţi place.

— Şi vei răspunde?

'Poate.'

— Nu pari genul care să ajungă la fel ca în Trate. Aşa că comerciantul pentru care lucraţi s-a sinucis. Era iubitul tău sau ceva?

— Nu, iar tu eşti strâns, eu nu. Nu a fost doar Buruk cel Pale, deşi ar fi trebuit să-l văd venind – el mi-a spus de o duzină de ori pe drumul de întoarcere. Doar că nu eram dispus să aud, presupun. împăratul Tiste Edur are un sfetnic Letherii...

— Huli Beddict.

'Da.'

— L-ai cunoscut?

Ea a dat din cap.

— Şi acum te simţi trădat? Nu doar ca Letherii, ci şi personal. Ei bine, e greu, în regulă...

— Dar aici te înşeli, Iron Bars. Nu mă simt trădat şi asta e problema, îl înţeleg prea bine, decizia lui – o înţeleg.

— Ai vrea să fii cu el?

'Nu. L-am văzut pe Rhulad Sengar – împăratul – l-am văzut revenind la viaţă. Dacă ar fi fost Hannan Mosag, regele vrăjitor. . . bine, s-ar fi putut foarte bine să fi aruncat în lotul meu cu ei. Dar nu împăratul. . .' 'S-a întors la viaţă? Ce vrei sa spui cu asta?'

— Era mort. Foarte mort. Ucis când strângea o sabie pentru Hannan Mosag – un fel de sabie blestemată. Nu l-au putut scăpa din mâinile lui.

— De ce nu i-au tăiat mâinile?

— Se ajungea la asta, bănuiesc, dar apoi s-a întors.

— Un truc frumos. Mă întreb dacă va fi la fel de norocos data viitoare.

Au ajuns la marginea pădurii şi i-au văzut pe ceilalţi aşezaţi pe cai şi aşteptând. La comentariul Avowed, Seren a reuşit să zâmbească. – Din zvonuri, aş spune că da, a fost.

— A fost ucis din nou?

— Da, Iron Bars. în Trate. Un soldat care nici măcar nu era din Lether. S-a apropiat de el şi i-a rupt gâtul. Nici măcar nu a stat prin preajmă să sculpteze monedele de aur din corpul lui. . .'

— Respiraţie, mormăi el în timp ce se îndreptau spre ceilalţi. – Nu le spune celorlalţi.

'De ce?'

— Am reputaţia de a-mi face duşmani răi, de aceea.

Unsprezece Tarthenal locuia la o zi de mers de poiana şi statuile sale. Bătrânul Hunch Arbat fusese ales cu mult timp în urmă pentru sarcina la care se îndrepta îmbufnat, făcând în fiecare lună turul cu căruciorul său cu două roţi, de la o familie la alta. Nici una dintre fermele în care Tarthenalul locuia în servitutea datorată unui proprietar de pământ din Dresh nu era exclusiv din sânge. Copii de rasă amestecă au ieşit să-l întâmpine pe Bătrânul Hunch Arbat, aruncându-i în spate fructe putrezite în timp ce se îndrepta cu lopata spre groapă, râzând şi strigând derizoriu în timp ce arunca bulgări ude de fecale în spatele căruciorului.

Printre Tarthenal, tot ceea ce exista în lumea fizică poseda semnificaţii simbolice, iar aceste semnificaţii erau conectate reciproc, legate în corespondenţe care făceau ele însele parte dintr-un limbaj secret.

Fecalele erau aur. Pis era bere. Rasele amestecate uitaseră majoritatea vechilor cunoştinţe, totuşi tradiţia care ghida rundele lui Old Hunch Arbat a rămas, chiar dacă cea mai mare parte a semnificaţiei
sale a fost pierdută.

Odată ce şi-a îndeplinit sarcina, i-a rămas o ultimă călătorie: trăgând căruciorul urât cu mormanul său de deşeuri care picură şi roi de muşte pe o potecă puţin folosită din Pădurea Crescătorului şi, în cele din urmă, în poiana unde stătea cea mai mare parte, statui îngropate.

De îndată ce a ajuns, tocmai după apusul soarelui, a ştiut că ceva s-a schimbat. într-un loc care nu se schimbase niciodată, nici măcar o dată în toată viaţa lui.
Au fost vizitatori, poate mai devreme în acea zi, dar asta era cel mai puţin. Bătrânul Hunch Arbat se uită la statui, văzând iarba arse, strălucirea slabă a căldurii din granitul zdrobit. Se strâmbă, dezvăluind cioturile înnegrite de dinţi – tot ce mai rămăsese după deceniu după deceniu de prăjituri dulci Letherii – şi când întinse

mâna spre lopată, văzu că mâinile îi tremurau.

A adunat o încărcătură, a dus-o la cea mai apropiată statuie. Apoi a aruncat fecalele pe piatra deteriorată.

— Splat, spuse el dând din cap.

Sâsâit, apoi înnegrit, fum, apoi cenuşă se învârte.

'Oh. Putea fi mai rău? întreabă-te asta, bătrâne bănuit Arbat. Putea fi mai rău? Nu, spune Bătrânul Hunch Arbat, nu cred. Nu crezi? Nu eşti sigur, Old Hunch Arbat? Bătrânul Hunch Arbat se gândeşte, dar nu pentru mult timp. Ai dreptate, zic eu, nu se poate mai rău.

'Aur. Aur şi bere. La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba. înjurăturile l-au făcut să se simtă puţin mai bine. 'În regula, atunci.' S-a întors la cărucior. – Să vedem dacă o încărcătură întreagă se va potoli. Şi, bătrâne bănuială Arbat, şi vezica ţi-e plină. Ai cronometrat corect, ca întotdeauna. Libaţii. Lucrările, Old Hunch Arbat, lucrările.

— Şi dacă asta nu ajută, atunci ce, Bătrânul Hunch Arbat? Atunci ce?

— Păi, răspund, apoi răspândesc vestea – dacă vor asculta. Şi dacă o fac? De ce, zic eu, atunci fugim.

— Şi dacă nu ascultă?

— Păi, răspund, apoi fug.

A adunat o altă încărcătură pe lopată de lemn. 'Aur. Aur şi bere...'

„Sandalath Drukorlat. Acela este numele meu. Nu sunt o fantomă. Nu mai. Cel puţin ce poţi face este să-mi recunoşti existenţa. Chiar şi Nacht-ii au maniere mai bune decât tine. Dacă stai acolo şi te rogi, te lovesc. Ea a încercat de dimineaţă. întreruperi periodice ale eforturilor sale. Voia să o trimită, dar nu mergea. Uitase cât de iritantă poate fi compania. Memento neinvitat,
nedorit, persistent de

propriile sale slăbiciuni. Şi acum era pe cale să-l lovească.

Withal oftă şi în cele din urmă deschise ochii. Prima dată în ziua aceea. Chiar şi în întunericul locuinţei sale, lumina îl durea, îl făcea să mişte ochii. Ea stătea în faţa lui, o siluetă, inconfundabil feminină. Pentru un zeu înveşmântat în pături, Infirmul părea să nu-şi mai ţină seama de goliciunea dintre aleşii săi.

Ales. Unde, pe numele lui Hood, a găsit-o? Nu o fantomă, spuse ea. Nu mai. Ea doar a spus asta. Atunci trebuie să fi fost una. Tipic. Nu a găsit pe nimeni viu. Nu pentru această misiune a milei. Cine mai bun pentru cineva înfometat de companie decât cineva care a murit de cine ştie cât timp? Ascultă la mine. Imi pierd minţile.

Ea a ridicat o mână ca să-l lovească.

S-a tresărit înapoi. 'Bine, bine! Sandalath ceva. încântat de cunoştinţă-'

„Sandalath Drukorlat. Eu sunt Tiste Andii...

'Este frumos. Acum, în caz că nu ai observat, eram în mijlocul rugăciunilor...

— Eşti mereu în mijlocul rugăciunilor şi au trecut două zile. Cel puţin, cred că două zile. Nacht-ii au dormit, oricum. O singura data.'

'Au făcut? Ce ciudat.

'Si tu esti?'

'Pe mine? Un armer. Un Meckros. Unicul supravieţuitor al distrugerii oraşului meu...

'Numele dumneavoastră!'

— Withhal. Nu e nevoie să strigi. Nu s-a auzit niciun strigăt. Ei bine, unii ţipă, dar nu de mine. Nu încă, adică...

'Linişte. Am întrebări la care vei răspunde.

Ea nu era deosebit de tânără, remarcă el în timp ce ochii i se adaptau. Apoi, din nou, nici el nu era. Şi asta nu a fost bine. Tinerii se pricepeau mai bine la prieteni. Tinerii nu aveau nimic de pierdut. – Eşti destul de imperios, Sandalath.

„Oh, ţi-am rănit sentimentele? îngrozitor de rău. De unde ai hainele

alea?

— De la zeu, cine altcineva?

— Ce zeu?

— Cel din cort. în interior. Nu o puteţi rata. Nu văd cum... două zile? Ce ai făcut cu tine? E doar sus de pe şuviţă...

'Linişte.' Şi-a trecut ambele mâini prin păr.

Withal ar fi preferat să rămână o siluetă. Şi-a întors privirea. – Credeam că vrei răspunsuri. Du-te şi întreabă-l...

„Nu ştiam că este un zeu. Păreai o companie de preferat, pentru că tot ce am primit de la el a fost tuse şi râs – cel puţin, cred că a fost râs...

— A fost, nu mă îndoiesc de asta. E bolnav.'

'Bolnav?'

'Nebun.'

„Aşadar, un zeu hacking nebun şi un aspirant chel, legat de muşchi. Şi trei Nacht-uri. Asta e? Nimeni pe această insulă?

— Nişte pescăruşi-şopârlă, şi şopârle de pământ, şi şopârle de stâncă şi şobolani-şopârlă la fierărie...

— Deci, de unde ai mâncat acolo?

Aruncă o privire spre măsuţa. – Dumnezeu asigură. 'într-adevăr. Şi

ce mai oferă acest zeu?

Ei bine, tu, unul. – Orice se potriveşte capriciului lui, presupun.

'Hainele tale.'

'Da.'

— Vreau haine.

'Da.'

„Ce vrei să spui, „da”? Adu-mi nişte haine. 'Voi întreba.'

— Crezi că îmi place să stau aici, goală, în faţa unui străin? Chiar şi Nachts se uită la ochi.

— Nu mă uitam.

— Nu ai fost?

— Nu intenţionat. Tocmai am observat că vorbeşti limba comerciantului Letherii. La fel şi eu.'

— Eşti o persoană ascuţită, nu-i aşa?

— Presupun că m-am antrenat mult. El a crescut. – îmi vine prin minte că nu mă vei lăsa să-mi reiau rugăciunile. Cel puţin până îţi iei nişte haine. Deci, hai să vorbim cu zeul.

— Du-te să vorbeşti cu el. Nu sunt. Adu-mi doar haine,

Withal. El o privea. Te va ajuta asta? . . Relaxaţi-vă?'

Apoi ea l-a lovit, o palmă lovindu-i într-o parte a capului. Ea îl prinsese nepregătit, hotărî el o clipă mai târziu, după ce s-a eliberat de epava zidului prin care trecuse. Şi stătea, ţesând, scena din jurul lui învârtindu-se sălbatic. Femeia strălucitoare care ieşise afară şi părea că se gândeşte să-l lovească din nou, marea care ţinea şi cei trei Nacht-uri de pe un neagră din apropiere, rostogolindu-se în ilaritate tăcută.

A coborât spre mare.

în spatele lui, „Unde te duci?”

— Pentru zeu.

— El este pe cealaltă parte.

A inversat direcţia. – Vorbeşti cu mine de parcă n-aş cunoaşte insula asta. Ea vrea haine. Uite, ia-l pe al meu. Şi-a tras cămaşa peste cap.

Şi s-a trezit întins pe spate, privind prin ţesătura albită a pânzei, soarele strălucitor şi orbitor...

— eclipsat brusc. Ea vorbea. '. . . Stai întins acolo încă o vreme, Withal. Nu aveam de gând să te lovesc atât de tare. Mă tem că ţi-am spart craniul.

Nu, nu, e tare ca o nicovală. Voi fi bine. Vezi, mă trezesc. .. o, de ce să te deranjezi. E frumos aici la soare. Cămaşa asta miroase. Ca marea. Ca o plajă, cu valul în jos şi toate lucrurile moarte putrezind în apă fetidă. La fel ca şi în portul interior. Trebuie să-i împiedic pe băieţi să înoate acolo, le tot spun. . . Oh, sunt morţi. Toţi morţi acum, băieţii mei, ucenicii mei.

Ar fi bine să-mi răspunzi curând, Mael.

— Withhal?

— Este cortul. Asta încearcă să-mi spună Nacht-ii. Ceva despre

cort.

— Withhal?

Cred că voi dormi acum.

Traseul mergea în direcţia est, aproximativ paralel cu şoseaua Brous cel puţin pentru a începe, apoi tăia spre sud spre drumul însuşi odată ce pădurea din stânga s-a rărit. O altă fermă fusese trecută de dezertori, dar acolo nu mai fusese nimeni. Erau prezente semne de jaf şi părea că un vagon cu roţi de lemn fusese însuşit, a judecat Flalfpeck că tâlharii nu erau departe în faţă, iar Gardienii Crimson aveau să ajungă la ei până în zori.

Seren Pedac a călărit alături de Iron Bars. Noii etrieri îi ţineau ferm cizmele; nu se simţise niciodată atât de sigură călare pe un cal. Era clar că Blueroses-i înşelaseră pe Letherii de mult timp şi se întreba dacă asta dezvăluia vreun defect esenţial, nerecunoscut până acum, în rândul poporului ei. O anumită credulitate, crescută dintr-un amestec nefericit de naivitate şi aroganţă. Dacă Lether a supravieţuit invaziei Edur şi adevărul despre înşelăciunea Bluerose ar ieşi la iveală, răspunsul Letherilor ar fi în mod caracteristic copilăresc, bănuia ea, un fel de rănire profundă şi profundă şi o ranchiură de mult ţinută. Bluerose ar fi pedepsit, cu răutate şi în

mod repetat, în nenumărate moduri.

Cele două femei soldate din trupă demontaseră un suport de piele la prima fermă, folosind stâlpii cadrului pentru a modela o jumătate de duzină de lănci brute, iar jumătate mai înalte ca un bărbat. Vârfurile ascuţite, întărite la foc fuseseră crestate transversal, iar ghimpile groase îndoite spre exterior de pe arbore. Fiecare vârf fusese uns cu sânge de la crescător şi de la familia lui, pentru a pecetlui intenţia răzbunătoare.

Au străbătut noaptea, oprindu-se de patru ori pentru a-şi odihni caii, toţi cei din echipă, cu excepţia uneia, reuşind somnul de un quarterbell – un talent de soldat pe care Seren nu l-a putut emula. Până când cerul păli spre est, dezvăluind ceaţă în zonele joase, ea avea ochi granule şi leneşă. Trecuseră pe lângă o tabără de refugiaţi de pe Drumul Brous, o bătrână trezindu-se să le spună că răpitorii i-au ajuns din urmă şi le-au furat tot ce era de valoare, precum şi două fete tinere şi mama lor.

La două sute de paşi mai jos, ajunseră în vizorul dezertorilor. Căruţa stătea în centrul drumului înălţat, cei doi boi care fuseseră folosiţi pentru a-l trage într-o parte, sub un stejar gros şi noduros de cealaltă parte a şanţului de sud. De la una dintre roţi se întindeau lanţuri, de-a lungul căreia trei siluete mici erau înghesuite în somn. O vatră mare încă mocnea, cu jarul pe moarte chiar dincolo de căruţă.

Gărzile Crimson s-au oprit la oarecare distanţă pentru a-i privi pe atacatori.

„Nimeni nu este treaz”, a comentat una dintre femei.

Iron Bars a spus: „Aceşti cai nu sunt suficient de bine antrenaţi pentru o încărcare închisă. Vom merge patru unu patru. Tu vei fi acela, Acquitor, şi vei rămâne strâns în spatele călăreţilor fruntaşi.

Ea a dat din cap. Ea nu era pregătită să ridice obiecţii. I se

dăduse o sabie de rezervă şi ştia bine să o folosească. Chiar şi aşa, această încărcare urma să fie cu lănci.

Soldaţii şi-au strâns curelele căştilor, apoi şi-au îmbrăcat mănuşi, mutându-şi strânsoarea lăncilor la o treime din distanţă de la fund. Seren şi-a scos sabia.

— în regulă, spuse Iron Bars. – Corlo, ţine-i să doarmă până când suntem la treizeci de paşi. Apoi trezeşte-i repede şi panicaţi.

— Da, mărturisit. A trecut ceva timp, nu-i aşa?
Halfpeck a întrebat: „Vrei să rămână vreunul
dintre ei în viaţă, domnule?” 'Nu.'

Iron Bars, cu Halfpeck în stânga şi cele două femei în dreapta, formau prima linie. Merge la trap, apoi galop adunat. Cincizeci de paşi şi nimeni nu se agita printre dezertori. Seren îi aruncă o privire înapoi către Corlo, iar acesta zâmbi, ridicând o mână şi clătinând degetele înmănuşi.

l-a văzut pe cei trei prizonieri de la căruţă stând în picioare, apoi s-au târât repede sub pat.

Lăncile erau nivelate, caii rostogolindu-se în galop.

Mişcare bruscă printre dezertorii adormiţi. Sărind în picioare, strigăte năucite, un ţipăt.

Prima linie s-a despărţit pentru a ocoli vagonul, iar Seren a tras cu putere spre stânga ei, după un moment de nehotărâre, văzând sclipirea ochilor largi de sub patul vagonului. Apoi a fost lângă roţile înalte.

în faţă, patru lănci au găsit ţinte, trei dintre ele făcând bărbaţi din spate în timp ce încercau să fugă.

Un dezertor s-a împiedicat de Seren şi ea şi-a tăiat sabia, tăindu-i umărul şi învârtindu-l într-un strop de sânge. înjurând de lovitura stângace, ea se împinse înainte pe şa şi se ridică să stea în etrieri.

A pregătit încă o dată sabia.

Cei patru gardieni conducători încetiniseră călările şi trageau săbiile.

Cea de-a doua linie de călăreţi, în urma lui Seren, se întinsese să urmărească victimele care se împrăştiau în şanţuri de ambele părţi. Au sacrificat cu eficienţă la rece.

O suliţă a înjunghiat în Seren din dreapta ei. Ea a bătut axul deoparte, apoi a legănat în timp ce calul ei o ducea înainte. Lama sună în strânsoarea ei când se conecta cu o cască. Marginea sa blocat şi ea a tras cu putere, târând

cârma de pe capul bărbatului. S-a eliberat şi a zburat înainte pentru a sări pe drum, stropită în roşu şi s-a prăbuşit pe o parte.

A surprins un moment când a văzut Barele de Fier la zece paşi în faţă. Ucide cu o uşurinţă îngrozitoare, o singură mână prinzând frâiele în timp ce îşi ghida calul, sabia ţesând un dans criminal în jurul lui.

Cineva s-a aruncat pe braţul ei de sabie, greutatea lui strângându-i umărul. Ea a strigat de durere, a simţit că este trasă de pe şea ei.

Faţa lui, bărbosă şi strâmbătă, părea să se îndrepte spre ea ca şi cum ar fi căutat un sărut înfiorător. Apoi a văzut că trăsăturile slăbesc. Sângele îi umplea ochii. Venele de pe tâmplele lui s-au prăbuşit în pete albastre care înfloreau sub piele. Mai mult sânge, stropindu-i din nări. Strânsoarea i-a căzut şi s-a răsturnat înapoi.

Apropiindu-se, cu un cuţit lung, cu lamă subţire într-o mână, Corlo veni alături de ea. —împinge-te în sus, fată! Foloseşte-mi umărul...

Mâna pusă în jurul strângerii săbiei ei, ea o puse împotriva lui şi se îndreptă. – Mulţumesc, Corlo...

— Dă-i frâu, fată, cam am terminat.

Ea se uită în jur. Trei gardieni descălecaseră, la fel ca şi Barele de Fier, şi se aflau printre răniţi şi muribunzi, cu săbiile înfipte în cadavre. Ea se uită înapoi. – Omul acela... ce sa întâmplat cu el?

— I-am fiert creierul, Acquitor. Dezordonat, desigur, dar

Declaraţia a spus să te ţin în siguranţă.

Ea se uită la el. – Ce fel de magie face *asta?* – Poate îţi voi spune cândva. A fost o lovitură drăguţă în cap acolo. Nenorocitul s-a apropiat cu suliţa aia.

El a făcut. Ea tremura brusc. – Şi asta e profesia ta, Corlo? Este . . . dezgustător.'

— Da, Acquitor, aşa este.

Iron Bars se apropiară. 'Totul e bine?'

— Suntem bine, domnule. Toţi morţi?

'Douăzeci şi unu'

— Sunt toate, spuse magul, dând din cap.

— Mai puţin de o jumătate de duzină au reuşit de fapt să scoată armele, l-ai greşit frumos, Corlo. Bine făcut.'

— Aşa vă câştigaţi luptele soldaţilor? întrebă Seren.

— Nu am fost aici să luptăm, Acquitor, spuse Iron Bars. – Execuţii, fetiţă. Vreo magi printre lot, Corlo?

— Un adept minor. L-am prins imediat.

Execuţii. Da. Cel mai bine să te gândeşti la asta. Nu măcelărie. La urma urmei, erau criminali şi violatori. – Nu m-ai lăsat în viaţă, Avowed?

El s-a uitat la ea. 'Nu, nici unul.'

'Nu vrei să ... Fa ce vreau. Tu?' – Aşa e, fetiţă. Eu nu.' 'De ce?'

— Pentru că s-ar putea să te bucuri.

— Şi ce treabă ai ta, Iron Bars?

— Nu e bine, asta-i tot. S-a întors. – Corlo, ai grijă de prizonierii de sub vagon. Vindecă-i dacă au nevoie.

El are dreptate. Nenorocitul are dreptate. S-ar putea să mă bucur. Torturând un om neputincios. Şi asta n-ar fi deloc bine, pentru că s-ar putea să-mi fie foame de mai mult. Se gândi la sentimentul când lama săbiei ei se conectase cu capul cu coiful acelui dezertor. Bolnav, şi bolnav de plăcere, toate legate împreună.

Am rănit. Dar pot să-i rănesc pe alţii. Suficient ca să răspundă unul altuia, plecând. . . calm. Asta e calm? Sau doar un fel de întărire, fără sens şi rece.

— în regulă, Iron Bars, spuse ea. – Ţine-I departe de mine. Numai că, se uită ea în jos la el, nu ajută. Nimic nu ajută.

— Da. Nu încă, oricum.

— Niciodată, spuse ea. – Ştiu, te gândeşti că timpul va aduce

'Douăzeci şi unu.'

vindecare. Dar vezi tu, Avowed, este ceva ce tot retrăiesc. Fiecare moment. Nu a fost cu zile în urmă. A fost cu ultima mea suflare, cu fiecare ultima suflare.

Ea a văzut compasiunea din ochii lui şi, în mod inexplicabil, l-a urât pentru asta. – Lasă-mă să mă gândesc la asta, fată.

— în ce scop?

— încă nu pot spune.

Ea se uită în jos la sabia din mână, la sângele şi părul mârâit de-a lungul marginii crestate, unde loviseră capul bărbatului. Dezgustător. Dar se vor aştepta să fie şters. Pentru a face fierul de călcat curat şi strălucitor încă o dată, de parcă n-ar fi fost altceva decât o bucăţică de metal. Deconectat din faptele sale, din istoria ei, din însuşi scopul ei. Ea nu a vrut să fie curăţată mizeria aceea. îi plăcea vederea.

Au lăsat trupurile acolo unde căzuseră. A lăsat lăncile în ţeapă în carne devenind rece. A lăsat căruţa, în afară de mâncarea pe care o puteau transporta – refugiaţii care veneau pe drum puteau avea restul. Printre morţi se numărau cinci tineri, niciunul dintre ei mai în vârstă de cincisprezece ani. Merseseră pe o potecă scurtă, dar, după cum observă Halfpeck, fusese drumul greşit şi asta era.

Seren nu-i era milă de niciunul dintre ei.

Cartea a patra
Marea nopţii

Kin plâng trecerea mea, toată dragostea este praf

Groapa este tăiată din brut, pietre îngrămădite în lateral

Plăcile sunt aşezate pe maluri, peretele gri cusut se ridică

Posesiuni aşezate pentru a flanca locul meu de odihnă

Toţi din sat sunt desenaţi, bătând piei

îşi trezesc durerea cu dungi în cenuşă

Le-au zdrobit obrajii, răni pe carne

'Douăzeci şi
unu.'

Amintirea vieţii mele este predată

în evantai de pământ din lopeţi de lemn

Şi am fost fantomatică aici, la marginea celor vii

Mărturie pentru fraţi şi surori dezvăluite de pierdere

Bântuitori ai deznădejdii pe această grămadă bogată

Unde stau strămoşii santinelă, învelite în piei

S-ar putea să mă aşez nemişcat, cu ochii închişi la goana întunericului

Şi îmbrăţişează tragerea spirală în indiferenţă

Contemplând în cele din urmă, ce înseamnă să fii mulţumit

Cu toate acestea, carnea mea este caldă, sângele nu este încă în vene

Nici frig, respiraţia mea unindu-se cu acest vânt

Asta poartă aceste strigăte false, sunt alungat

Singur printre mulţime şi nu mai poate fi văzut

Mişcările vieţii mele se confruntă cu spatele întors

Tremură voinţa lor şi toată dragostea este praf

Unde merg acum, spre plăcerea nimănui

Tăiate crude, pietrele îngrămădite, zidul cenuşiu înălţându-se.

B ANISHED K ELLUN

A DARA

Capitolul douăzeci

Se părea că noaptea nu se va termina niciodată în timpul războiului cu Sar Trell. înainte de apariţia Marelui Nostru împărat, Dessimbelackis, legiunile noastre au fost aruncate înapoi pe

'Douăzeci şi unu.'

câmpul de luptă, iar şi iar. Fiii şi fiicele noştri au plâns sânge pe pământul verde şi tobele de căruţă ale vrăjmaşului au ieşit în tunete. Dar nicio pată nu a putut ţine credinţa noastră şi a strălucit mereu aprig, mereu sfidător. Ne-am tras rândurile înalte, suprapuse scuturi lustruite şi strălucitoare ca soarele roşu, iar cel dintre noi care era nevoie, care era destinat să apuce strânsoarea împroşcată a săbiei adevărate a Primului Imperiu, şi-a dat vocea şi puterea să ne conducă în răspuns la bubuitul bine gât al strigătelor de război Sar Trell, tremurul de piatră al tobelor lor. Victoria a fost destinată, în ochii iluminaţi de forjă a lui Fie of

cele şapte cetăţi sfinte, sarcina de febră a voinţei sale, iar în acea zi, a nouăsprezecea din luna Leth-ara din anul lui Arenbal, armata Sar Trell a fost distrusă în câmpia de la sud de Yath- Ghatan şi cu oasele lor au fost puse temelia, iar cu craniile lor pietruirea drumului Imperiului. . .

D ESSILAN

V ILARA

Colonada Regală a Eternului Domiciliu. Arcuit, tavanul semisferic filat în aur pe un fundal albastru miez de noapte, diamantele sclipind ca picăturile de rouă în firele curgătoare. Stâlpii flancând culoarul care ducea la sala tronului erau sculptate în spirală şi pictate în verde mare, câte douăzeci pe fiecare parte şi la trei paşi una de cealaltă. Coridoarele dintre ei şi zid erau suficient de largi pentru a permite unui gardian blindat al palatului să meargă fără teama că teaca i se zgârie, în timp ce apropierea de pe culoarul central avea o lăţime de zece oameni. La capătul exterior era o cameră mare care servea drept zonă de recepţie. Pe pereţi fuseseră pictate picturi murale din Primul Imperiu, copiate de atâtea ori încât să fie stilizate în sensul trecut. Aplicele tradiţionale cu torţă ţineau cristale impregnate de vrăjitorie care aruncau o lumină uşor albastră. La capătul interior stăteau două uşi masive, cu bijuterii, care duceau la un pasaj îngust, jos, lung de cincisprezece paşi, înainte de a se deschide în sala tronului cu cupolă propriu-zisă.

Aerul mirosea a praf de marmură şi vopsea. învestitura ceremonială era la trei zile, când regele Ezgara Diskanar în hainele sale de stat cobora cu paşi mari pe lungimea

'Douăzeci şi unu.'

Colonadei Regale şi intra în sala tronului, regina lui la un pas în spate în stânga sa, fiul său prinţul la doi paşi înapoi şi imediat. în spatele tatălui său. Sau, mai degrabă, aşa ar fi trebuit să fie.

O urmă de servitori şi paznici îl condusese pe Brys aici, urmând rătăcirile aparent întâmplătoare ale lui Ceda Kuru Qan. Golicul ciudat al Domiciliului Etern pe această ultimă porţiune l-a deranjat pe Finadd, cizmele lui răsunând pe lespezile neîmpodobite când a intrat în camera de primire.

Pentru a găsi Ceda pe mâini şi genunchi direct în faţa lui.

Kuru Qan mormăia pentru sine, urmărindu-şi vârfurile degetelor de-a lungul îmbinărilor din podea. Lângă el se afla un coş zdrenţuit, împroşcat cu vopsea, înghesuit cu cratere, perii şi borcane cu pigmenţi închise.

— Ceda?

Bătrânul ridică privirea, strâmbându-se peste vârful lentilelor, maşina alunecând până la capătul nasului. – Brys Beddict? M-am întrebat unde ai fost.

— în sala tronului. Vechea sală a tronului, unde încă locuieşte regele nostru. Batalioanele şi brigăzile supravieţuitoare converg către apărarea lui Letheras. Lucrurile au fost mai degrabă. . . agitat.'

'Fără îndoială. Relevant? în mod semnificativ. într-adevăr, spunând.
Acum, numără plăcile din această cameră. Lăţimea, apoi lungimea, dacă vrei.

'Ce? Ceda, regele te întreabă.

Dar Kuru Qan încetase să asculte. începuse să se târască, mormăind, îndepărtând nisipul lăsat în urmă de constructori.

Brys rămase nemişcat o clipă, gândindu-se, apoi începu să numere lespezile.

După ce a terminat, s-a întors lângă Ceda. Kuru Qan stătea pur şi simplu acum, părând complet consumat de curăţarea lentilelor sale. Fără să ridice privirea, a început să vorbească. – Batalioane şi brigăzi. Da, cu siguranţă. Adunarea pe dealurile din jurul Brans Keep. Util? Ultimul dintre magii mei. Spune-mi piatra centrală, Brys.

'Douăzeci şi unu.'

Va rămâne Batalionul de Negustori în oraş? Nu cred. Va fi aruncat pe dealurile acelea. Totul. Centrul, Brys Beddict?

— Cel dinaintea ta, Ceda.

Ah, da. Bun. Foarte bun. Şi ce armate ne mai rămân? Cum merg flotele? Oh, mările sunt neprimitoare, nu-i aşa? Cel mai bine stai departe. Marea Draconilor, cel puţin, deşi protectoratele fac zgomote. Korshenn, Pilott, Descent – ei cred că îşi văd şansa.

Brys şi-a dres glasul. – Batalionul de Artizani a părăsit Manşe şi merge spre Five Points. Brigada Riven s-a retras din Old Katter cu pierderi minime. Batalionul Snakebelt a părăsit Awl, iar Brigada Crimson Rampant a părăsit Tulamesh – oraşele de pe coasta de nord au fost cedate. Dresh a fost luat aseară, garnizoana a fost sacrificată. Batalionul Whitefinder distruge pământul în retragerea lor din First Reach şi ar trebui să fie la Brans Keep în curând. Preda Unnutal Hebaz va conduce Batalionul de Negustori din oraş în trei zile. Se anticipează, Ceda, că o vei însoţi.

'însoţitor? Prostii, sunt mult prea ocupat. Prea ocupat. Au mai rămas atâtea lucruri de făcut. Ea va avea magii mei. Da, magii mei.

— Au mai rămas doar paisprezece, Ceda. 'Paisprezece? Relevant? Trebuie să mă gândesc la asta.

Brys l-a studiat pe Kuru Qan, vechiul său prieten, şi s-a luptat împotriva valurilor de milă. – Cât timp, Ceda, ai de gând să rămâi aici, pe podea?

— Nu este un lucru uşor, Finadd, deloc. Mă tem că am aşteptat prea mult aşa cum este. Dar vom vedea.

— Când te poate aştepta regele?

— Vai, nu ştim la ce să ne aşteptăm, nu-i aşa? Cu excepţia câtorva adevăruri proeminente culese atât de dureros din haos. A şaptea închidere, ah, nu este nimic bun în această întorsătură a evenimentelor. Trebuie să pleci, acum. Ai grijă de fratele tău, Brys. Ai grijă de el.

Kuru Qan îşi curăţa din nou lentilele şi nu răspunse.

Brys se învârti şi se îndreptă spre uşi.

'Douăzeci şi
unu.'

Ceda a vorbit în spatele lui. – Finadd. Orice ai face, nu-l ucide. Se opri şi privi înapoi. 'OMS?'

— Nu-l ucide. Nu trebuie să-l ucizi. Acum, du-te. Du-te, Finadd.

Atâtea alei din Letheras nu au cunoscut niciodată lumina zilei. înguste, cu diverse balcoane, pervazuri şi proeminenţe care formau acoperişuri improvizate, coridoarele de dedesubt erau răsucite şi înecate de gunoi, un tărâm de şobolani, gândaci de papuci şi păianjeni. Şi ocazional strigoi.

Shurq Elalle stătea în întuneric, aşa cum stătuse în cea mai mare parte a nopţii precedente. Aşteptare. Strada de dincolo se trezise odată cu ziua, deşi mulţimile erau mult mai furtive şi mai tensionate decât era de obicei. Trecuse două nopţi în apropiere de Poarta de Vest fusese o revoltă, înăbuşită cu brutalitate de soldaţii Batalionului de Negustori. Fuseseră impuse orele de restricţie şi, în cele din urmă, se observase că castele inferioare păreau să fi dispărut practic din oraş, cauzand confuzie şi o vagă nelinişte.

Aproape chiar vizavi de ea se afla o poartă laterală cu posterioară care ducea în moşia lui Gerun Eberict. Ceremonia de la întoarcerea sa nu i-a plăcut lui Finadd. Modestia nu era problema. Totuşi, mai relevante au fost nenumăratele poziţii din care să înceapă o tentativă de asasinat lângă intrarea oficială a moşiei.

Cu toate acestea, la apariţia lui Gerun a existat o oarecare agitaţie. Gărzile de corp plutind în stradă au anunţat sosirea lui iminentă. Shurq s-a topit din nou în întuneric în timp ce cercetau zona. Luând poziţii defensive în jurul posterului lateral, au aşteptat. Apoi apăru ofiţerul lor, trecând cu paşi mari pe lângă ei pentru a descuia poarta şi a o împinge înapoi, dezvăluind un pasaj îngust care se deschidea în curtea luminată de soare. Dintr-o dată, erau mai puţini cetăţeni în zonă, slăbindu-se ca după un semnal prestabilit până când numai paznicii au rămas în raza de viziune a lui Shurq.

— Nu mă face să râd, mormăi ea pe sub răsuflarea ei.

Gerun Eberict a păşit apoi în vizor, cu o mână sprijinită de pomul săbiei cu teacă la şoldul stâng. Nu s-a oprit, ci a continuat direct în pasaj. Gardienii au intrat după el, urmaţi în cele din urmă de ofiţer, care apoi a trântit poarta în urma lui.

Shurq merse mai departe pe alee până când ajunse la o scară ruginită mai mult sau mai puţin fixată de peretele clădirii din dreapta ei. Ea a urcat, ignorând protestele armăturilor şi metalului slăbit, până a ajuns pe acoperiş. Urcă panta, testând fermitatea fiecărei plăci de ardezie cenuşie pe care şi-a pus greutatea, apoi peste margine. Mergând până când putu privi în jos spre intrarea din faţă a casei lui Gerun şi o parte din curte. Ea se coborî cât putu pe partea opusă, până când doar degetele, ochii şi vârful capului îi erau vizibile – cât de puţin probabil să fie observat pe cât putea ea, dacă cineva din curte ar ridica privirea în direcţia ei.

Gerun Eberict stătea în faţa uşilor, ascultând-o pe căpitanul paznicului casei, care vorbea îndelung, punctând din când în când declaraţiile sale cu gesturi care indicau nedumerire.

Raportul i-a fost întrerupt când mâna dreaptă a lui Gerun s-a întins ca să se închidă în jurul gâtului lui.

Chiar şi de la această distanţă, putea vedea chipul bărbatului întunecându-se într-o nuanţă curioasă de albastru.

Desigur, nicio persoană cu vreun curaj nu ar accepta prea mult din asta, aşa că nu a fost surprinsă când căpitanul a tras un cuţit de la centură.

Gerun aşteptase asta, şi-a pus palma propriul cuţit, cu care l-a înjunghiat pe căpitan, sus sub stern, împingându-l până la mâner.

Căpitanul s-a lăsat. Finadd-ul şi-a eliberat strânsoarea de gâtul bărbatului şi l-a privit mototolindu-se până la lespezi.

— E doar o monedă, Gerun, spuse Shurq încet. – Şi un frate dispărut pe care l-ai ucis cu mult timp în urmă. Lipsa ta de control este consternătoare. . . pentru ceilalţi angajaţi ai tăi, adică. Pentru mine, ei bine, puţin mai mult decât confirmarea tuturor suspiciunilor mele.

Ar fi o baie de sânge, dacă nu în seara asta, atunci în noaptea următoare. Nenumăraţii spioni şi spioni ai oraşului – cei care rămăseseră – aveau să fie înţepaţi în activitate frenetică şi marea vânătoare a hoţului avea să înceapă.

Toate destul de neplăcute.

Bogăţia lui Gerun plătise pentru exodul săracilor din oraş, ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să-şi facă majoritatea victimelor Letherii, mai degrabă decât Nerek, Tarthenal sau Faraed. într-adevăr, ar putea găsi victime greu de găsit, în afara de asta care, a fost un război, iar Finadd-ul ar putea foarte bine să-şi găsească timpul ocupat altfel. Furia bărbatului avea să fie apoplectică în cel mai scurt timp.

A privit cum Gerun a intrat cu năvală în casa lui, gărzile năvălindu-se după el, apoi s-a coborât de-a lungul pantei, s-a rostogolit pe spate şi a alunecat spre margine.

Era un balcon chiar dedesubt...

Nu, nu mai.

Ea a căzut, a lovit un fir de haine care s-a rupt cu greutatea ei, a tuns de pe o margine groasă de excremente de porumbei şi a aterizat răspândită pe un morman de gunoaie. Unde a rămas întinsă o vreme, neclintită.

Asta era problema oraşelor. Nimic nu a rămas niciodată la fel. Folosise acel balcon de cel puţin o jumătate de duzină de ori înainte, când a stabilit moşia. Ea a ridicat un braţ. Apoi celălalt. Şi-a tras picioarele sub ea. Nimic rupt până acum. Şi, după o examinare atentă, nimic nu este prea deteriorat. Din fericire, a concluzionat ea, morţii nu au suferit prea mult din cauza mândriei, rănirea spusă fiind minimă.

Atunci a descoperit bara de fier ruginit ieşit din frunte. Se scurgeau lichide parfumate, înceţoşându-i vederea. Ea a cercetat obiectul ofensator cu vârful degetelor. Lovită chiar prin os, până în spatele craniului ei, dacă zgomotele de zgomot pe care le scotea bara când se zvârcoli erau vreun indiciu.

„Mi-am făcut o mizerie de creier”, a spus ea. „Dar chiar l-am folosit? Probabil ca nu. Totuşi, aveam obiceiul să vorbesc cu mine înainte? Eu nu cred acest lucru.'

Stătea în picioare, până la genunchi în gunoi, gândindu-se să scoată fizic bara. Dar asta ar putea face lucrurile şi mai dezordonate. La urma urmei, mai puţin de lăţimea unei mâini proiectată în afară. Greu de observat, dar mult mai puţin flagrant decât, să zicem, la o distanţă de braţ. O vizită la Tehol Beddict părea obligatorie, chiar dacă numai pentru sfaturi nesfârşite pe care ea îşi putea face plăcere să le respingă.

Vai, îşi dădu ea seama, va trebui să aştepte noaptea, din moment ce nu avea cum să ajungă la el acasă fără să fie văzută. Fusese o vreme, cu mult timp în urmă, când îi plăcea atenţia. Salutări de admiraţie şi toate astea, şi era întotdeauna satisfăcător să-şi etaleze calităţile ei. Dar o bară în cap a dus la exces sensul modei după orice standard de măsură. Oamenii ar observa, şi nu într-un mod bun.

Nemulţumit, Shurq Elalle s-a aşezat la gunoi. Să aştept venirea nopţii.

— Ce sa întâmplat cu picioarele patului meu? —
Aveam nevoie de lemn, stăpâne. – Da, dar de ce doar trei dintre ei?

— îl păstram pe celălalt pentru mai târziu. Am găsit o pungă cu ceva care ar putea fi ceai.

'Bine.' Tehol se ridică. Sunt doar uimit că am dormit

prin ea. – E clar că ai fost foarte obosit, stăpâne.

— Da, ceea ce este foarte de înţeles, având în vedere cât de ocupat am fost. Am fost ocupat, nu-i aşa?

„Nu aş putea spune, fiindcă eu însumi am fost prea ocupat ca să bag prea mult în seamă. Dar am încredere în proclamaţiile tale, stăpâne. Cu siguranţă ai dormit ca un om care a fost ocupat.

— Pare o dovadă suficientă, aş spune. Sunt convins. Acum, în

timp ce eu am lucrat fără sens, pretinzi că ai avut multe lucruri pe masa ta. Să auzim despre ei.

— Foarte bine, stăpâne. Am terminat mai mult sau mai puţin cu aripile Domiciliului Etern. Uscat, fundaţiile restaurate, echipajele mele fac curăţenie. Au existat câteva plângeri cu privire la curenţii reci din Aripa a cincea, dar asta nu este problema mea, strict vorbind.

— De ce curenţii reci, Bugg?

— Probabil că are legătură cu metodele de sprijin pe care le-am folosit, dar ei nu ştiu asta.

— Şi de ce ar trebui metodele tale de susţinere să-l răcească? Bugg, detectez ceva disconfort în comportamentul tău?

— Disconfort, stăpâne? Deloc. Eşti sigur că vrei detaliile acestei chestiuni?

— Când o spui aşa, probabil că nu. Deci, asta e tot ce ai făcut?

„De asemenea, am fost aici şi acolo, lucrând peste toate zvonurile pentru a vedea dacă pot aduna ceva adevăr. Prin urmare, am adunat o listă de fapte.

— O listă, Minunat. Iubesc listele. Sunt atât de. . . ordonat.'

— într-adevăr, stăpâne. Să continui? Ei bine, graniţa de nord aparţine Tiste Edur, la fel ca toate oraşele de coastă până la înălţime şi, eventual, Vechiul Gedure. Se crede că flotele Edur se află în Marea Ouster, vizavi de Lenth şi, prin urmare, la marginea Golfului Gedry. De aici trebuie să presupunem că intenţionează să navigheze în susul râului Lether. Eventual cu scopul de a ajunge în concert cu armatele terestre. Este clar că Tiste Edur mărşăluiesc pe Letheras şi plănuiesc să-l cucerească şi să preia tronul. Rămâne de văzut dacă acest lucru va reuşi să declanşeze capitularea întregului regat. Personal, cred că va fi. Nici nu cred că protectoratele vor merge cu mult dincolo de nelinişte. A face altfel ar fi sinucigaş.

— Dacă spui asta, Bugg. Tiste Edur sunt aşa de formidabili, atunci?

Servitorul îşi trecu o mână prin părul subţire, apoi aruncă o privire spre bodyguard care stătea, tăcut ca întotdeauna, lângă trapă. – Din nou, stăpâne, nenumărate zvonuri. Aş risca următoarele observaţii cu privire la Tiste Edur. Noul lor împărat deţine o putere teribilă, dar vrăjitoria pe care o folosesc Edur nu provine din sursele lor

tradiţionale. Nu Kurald Emurlahn, deşi rămâne parte din arsenalul lor. în bătăliile de până acum, ei au fost dezlănţuiţi în folosirea spectrurilor din umbră şi a demonilor Kenyll'rah, ambii participanţi reticenţi.

— Kurald ce? Kenyll cine? Oricum, cine şopteşte aceste zvonuri? – Ah, asta mă duce la al

treilea set de observaţii. Având de-a face cu

mort.'

'Mortul. Desigur. Continuă, te rog.

„Acest subcontinent, regiunea care se întinde de la Tiste Edur la nord, Bluerose şi Awl'd'an la est şi Descent şi D'aliban la sud, este o regiune destul de ciudată, stăpână, şi a fost de atunci, ei bine, din cele mai vechi timpuri. Nu există, uh, căi. Pentru morţi, vreau să spun. Pentru spiritele lor.

— Nu te înţeleg prea bine, Bugg, spuse Tehol, ridicându-se din patul şocat şi începând să se plimbe pe acoperiş. Privirea bodyguardului îl urmări. – Morţii sunt doar morţi. Fantomele zăbovesc pentru că nu au unde să meargă şi în orice caz nu sunt înclinaţi să viziteze obiectivele turistice. Despre ce fel de căi vorbeşti?

— în ceea ce s-ar putea numi Caliul Morţilor.

— Nu există nicio reţinere a morţilor.

— Ceea ce a fost aşa. . . neobişnuit. Ar fi trebuit să existe. Tot acest timp. Cei din Kolanse, de exemplu, includ în închinarea lor un Domn al Morţii. Veţi găsi ceva asemănător în regatul Bolkando...

— Regatul Bolkando? Bugg, nimeni nu ştie *nimic* despre regatul Bolkando. Nimeni nu vrea. începi să mă alarmezi, dragul meu servitor, cu amploarea cunoştinţelor tale. Dacă, desigur, nu inventezi totul.

— Mai exact, stăpâne. A continua. Nu exista Hold of the Dead. A existat cândva. Adică, Tiles-ul iniţial al Holdului din Primul Imperiu conţinea unul. Precum şi o serie de alte deţineri, toate acestea au fost aruncate în timp. Ar fi frumos, într-adevăr, dacă un savant să abordeze această scădere ciudată. Trecerea timpului într-o cultură invită la elaborare, nu la simplificare, cu excepţia cazului în care un colaps teribil declanşează un fel de cădere, dar singura traumă pe

care a suferit-o Lether a venit odată cu căderea iniţială a Primului Imperiu şi izolarea ulterioară a acestor colonii. A existat, la acea vreme, o oarecare degradare, ducând la o scurtă perioadă de oraşe-stat independente. Şi apoi au fost războaie cu triburile de la sud şi de la est de Kryn şi cu rămăşiţele atavice Andii din Bluerose. Dar nimic din toate acestea nu a fost deranjant cultural. Posibil pentru că Hold of the Dead nu s-a putut manifesta aici. în orice caz, închiderea căilor morţilor era deja un fapt, îngheţat chiar în pământul acestei regiuni. Mai rău încă, totul a fost un accident...

— Stai, Bugg. Acum am câteva întrebări pertinente. —întrebările tale sunt întotdeauna pertinente, stăpâne.

— Ştiu, dar acestea sunt deosebit de pertinente. – Mai mult decât de obicei?

— Sugerezi că pertinenţa mea normală este mai puţin decât particulară, Bugg?

— Desigur că nu, stăpâne. Acum, unde eram? Da, accidentul. în cele mai vechi texte – cele care au venit împreună cu Letherii din Primul Imperiu – se face ocazional menţiune despre o rasă numită Jaghut...

'Există? Vorbeşti cu un bărbat al cărui cap era plin de educaţie clasică, Bugg. Nu am auzit niciodată de aceşti Jaghut.
în regulă, au fost menţionaţi o dată, şi nu anume după nume. Ha, ştiam asta. Nu încerca nicio delectare cu mine.

— îmi pare rău, stăpâne. în orice caz, în sensul cel mai propriu, Jaghut sunt reprezentaţi de acele imagini prost redate, stilizate, pe care le veţi găsi pe plăcile din Calea de Gheaţă...

— Acei pitici ca de broaşte?

— Doar pielea verde a supravieţuit, vai. Jaghut erau de fapt destul de înalţi şi nu semănau deloc cu o broască. Ideea este că şi-au manifestat vrăjitoria cu gheaţă şi frig. Rămâne obişnuit până astăzi să luăm în considerare doar patru elemente principale din natură. Aer, Pământ, Foc şi Apă. O prostie absolută, desigur.

'Desigur.'

„Există Lumină, întuneric, Umbră, Viaţă, Moarte şi Gheaţă. S-ar putea să fie chiar mai multe, dar de ce să se chibească? Ideea pe care o spun, stăpâne, este că, cu mult timp în urmă, un Jaghut a făcut ceva acestui pământ. Sigilat-o, într-un fel de a vorbi. Folosindu-şi vrăjitoria aspectată. Efectul a fost profund.

— Să faci căile morţilor înzăpezite, ca un pas de munte iarna?

— Aşa ceva, da.

— Deci morţii zăbovesc în Lether. Fantome, umbre şi oameni precum Shurq Elalle şi Kettle.

'Într-adevar. Dar totul se schimbă.

Tehol încetă să se plimbe şi îl înfruntă pe Bugg. 'Este?'

— Vai, da, stăpâne. Vrăjitoria este . . . decongelare. O hold of the Dead se manifestă. Situaţia se dezlănţuie. Repede.'

— Asta înseamnă că Shurq are probleme?

'Nu. Bănuiesc că blestemul asupra ei va rămâne. Dar eficacitatea iniţială a acestui blestem derivă din faptul că Hold a fost inexistent în primul rând.

'în regulă. Totul se dezvăluie. Ai vizitat Kettle în ultima vreme? —

Interesant, ar trebui să-l întrebi, stăpâne, căci se află pe locul morţilor

de acum

Turnul Azath pe care se manifestă Hold of the Dead. Din asta, s-ar putea concluziona că Kettle are cumva legătură cu întregul eveniment, dar ea nu este. De fapt, nu mai e moartă. Nu la fel de moartă ca ea, adică. Acum este clar că scopul ei este ... în caz contrar. După cum ştiţi, sunt probleme care vin de la tumule.

'Ce este fumul acela? Acolo.'

Bugg miji. O altă revoltă, cred. Cartierul ghişeelor.

— Ei bine, au fost puţin supăraţi de când fantomele au luat cu asalt Depozitul de taxe. în afară de asta, Tolls înşişi s-au prăbuşit cu toate veştile proaste din nord. De fapt, sunt surprins

că a durat atât de mult.

Acum auzeau clopotele, în timp ce garnizoana oraşului a început să răspundă la alarma de la diferite staţii din apropierea zonei.

— Asta nu va dura mult, a prezis Bugg.

— Da, dar îmi amintesc de ceva, spuse Tehol. – Cred că a venit timpul să-i vedem pe Shand, Hejun şi Rissarh pe drum.

— Se vor plânge?

— Mai puţin decât s-ar putea aştepta. Acesta este un oraş nervos. Puţinii non-Letherii rămaşi sunt supuşi hărţuirii, şi nu doar de către cetăţeni. Autorităţile îşi arată fundamentele rasiste cu toate aceste suspiciuni şi dorinţa de a călca peste drepturi câştigate cu greu”.

„Dovada că libertăţile acordate cândva popoarelor non-leterii s-au născut atât din paternalism, cât şi dintr-o poziţie egoistă de supraveghetor benign. Ceea ce este dat este luat, exact aşa.'

— într-adevăr, Bugg. Oare pentru că, crezi că, în nucleul uman, nu suntem decât mincinoşi şi înşelători?

'Probabil.'

— Fără nicio speranţă de a depăşi vreodată răutatea noastră instinctivă? 'Greu de spus. Cum ne-am descurcat până acum?

'Nu este cinstit. O, bine, este perfect corect. Dar nu este de bun augur, nu-i aşa?

— Puţine lucruri fac, stăpâne.

— Ei bine, asta e neobişnuit de sumbru din partea ta, Bugg.

— Vai, mă tem că Tiste Edur nu va fi mai bun. La urma urmei, moneda este otrava şi infectează fără discernământ.

„După cum bănuiam”, a gândit Tehol, „în mod clar, acum nu este momentul să distrugem economia”.

— Oricum, ai dreptate, stăpâne.

'Bineînţeles ca sunt. în plus, se pare că, cel puţin pentru moment, nu trebuie să facem

nimic. Despre orice. Breasla prinzătorilor de şobolani a făcut o treabă bună până acum; nu trebuie să facem ajustări acolo. Ştiu detaliile despre cine datorează ce de la Depozitul de taxe şi Shand a acţionat cu o facilitate impresionantă cu privire la aceste informaţii. Ştim starea îngrozitoare a
vistieria regală. Ai fost plătit pentru munca ta la Eternul Domiciliu, nu-i aşa?

— Chiar ieri, stăpâne.

'Excelent. Ei bine, asta a fost obositor. Cred că mă voi întoarce în pat. – Bună idee, stăpâne.

— La urma urmei, acest acoperiş este probabil cel mai sigur loc din Letheras acum.

'Într-adevar. Cel mai bine stai aici.

— Şi tu, Bugg?

— M-am gândit să fac o plimbare.

— Mai multe zvonuri de urmărit?

— Aşa ceva, stăpâne.

— Fii atent, Bugg, sunt recruţi de presa cu o oarecare ferocitate.

— Mă întrebam despre asta, stăpâne. Nimeni nu ţi-a făcut o vizită? – De ce, au. Dar bodyguardul nostru tăcut i-a trimis departe. —A spus ceva?

— Nu, cred că a fost doar o privire. S-au grăbit.

'Impresionant. în ceea ce mă priveşte, stăpâne, am moduri de a mă face neplăcut, chiar şi pentru recrutori disperaţi.

— întotdeauna ai fost neplăcut, e adevărat, remarcă Tehol în timp ce se lăsa cu grijă pe pat. – Chiar şi puricii te evită. încă unul dintre acele mistere eterne, Bugg, care îmi face atât de drag. Sau mă iubeşte pentru tine?

— Primul, cred, stăpâne.

'Oh nu. Nu mă placi. Descoper asta după tot acest timp?

„Comentam doar despre utilizarea de către dvs. a expresiei adecvate în contextul declaraţiei dvs. şi despre sentimentul pe care probabil aţi vrut să-l exprimaţi. Bineînţeles că te plac, stăpâne. Cum aş putea să nu?

— Ai o idee acolo, Bugg. Oricum, o să dorm acum, aşa că dacă nu mă vrei pentru nimic altceva. . .'

— Corect, stăpâne. Ne vedem mai târziu, atunci.

Turudal Brizad era chiar în afara sălii tronului, sprijinit de o coloană, cu braţele încrucişate. Brys dădu din cap spre el şi era pe cale să treacă când Prima Consoartă a Reginei îi făcu semn spre el. Finadd a ezitat, apoi s-a apropiat.

Turudal zâmbi. 'Relaxa. Nu mai sunt la fel de periculos ca odinioară, Brys Beddict. Presupunând că am fost periculos în primul rând.

— Prima consoartă. Vă rog, permiteţi-mi să-mi exprim simpatia...

— Mulţumesc, a întrerupt Turudal, dar nu este necesar. Prinţul nu a fost singurul membru precipitat al familiei regale. Draga mea regină a fost, merită să ne amintim, în fruntea invitării acestui război împotriva Tiste Edur. Ea are aroganţa poporului ei, până la urmă. . .'

— Şi nu sunt şi ei oamenii tăi, Primul Consort?

Zâmbetul bărbatului s-a lărgit. – O mare parte din viaţa mea, Brys Beddict – aici în acest palat – poate fi caracterizată ca îndeplinind rolul de observator obiectiv în procedurile statului şi în eforturile domestice de care, trebuie spus, depinde averea mea. Mai degrabă, *depindea.* în acest sens, nu sunt diferit de omologul meu, Prima concubină. La urma urmei, am fost prezenţi ca simboluri. Şi aşa ne-am comportat în consecinţă.

„Şi acum te trezeşti fără un rol”, a spus Brys.

— Mă găsesc şi mai obiectiv ca observator decât am fost vreodată, Finadd.

— în ce scop?

— Ei bine, asta este, nu-i aşa? Fără sfârşit. Deloc. Uitasem cum era o astfel de libertate. îţi dai seama, nu-i aşa, că Tiste Edur va cuceri acest regat?

— Forţele noastre au fost împărţite înainte,
prima consoartă. – La fel au fost ale lor,
Finadd.

Brys îl studie pe bărbatul dinaintea lui, întrebându-se ce era atât de ciudat la el, acest aer vag de indiferenţă şi ce? – De ce a vrut ea acest război, Turudal Brizad?

El a ridicat din umeri. „Motivul Letherilor a fost, este şi va fi întotdeauna un singur lucru. Bogăţie. Cucerirea ca oportunitate. Ocazie ca invitaţie. Invitaţie ca pretenţie dreaptă. Revendicarea neprihănită ca preordonată, ca destin.' Ceva întunecat strălucea în ochii lui. „Destinul ca victorie, victoria ca cucerire, cucerirea ca bogăţie. Dar nicăieri în acea schemă perfectă nu vei găsi noţiunea de înfrângere. Toate eşecurile sunt temporare, cu defecte în particular. Corectaţi particularitatea şi victoria va fi câştigată în runda următoare.'

„Până când apare o situaţie în care nu există o a doua oportunitate”.

„Şi viitorii savanţi vor diseca fiecare moment al acestor zile, adunându-şi listele de detalii, specificul din care nu se poate generaliza.
ipotezele prime pot fi derivate vreodată. Este, într-adevăr, o paradigmă rafinată, mecanismul perfect care asigură supravieţuirea persistentă a unei întregi mulţimi de credinţe teribile şi brutale.

— Se pare că ai atins obiectivitatea, Turudal Brizad.

— Ştii cum s-a prăbuşit Primul Imperiu, Brys Beddict? Nu mă refer la versiunile revizuite pe care fiecare copil este predat de tutori. Adică adevărul. Strămoşii noştri şi-au dezlănţuit propria anihilare. Printr-un ritual sălbatic, civilizaţia s-a sfâşiat. Desigur, în versiunea noastră, cei care au venit după aceea să facă curăţenie s-au transformat în agresori, agenţia exterioară care a provocat o astfel de distrugere încât să distrugă Primul Imperiu. Şi iată un alt adevăr: coloniile noastre de aici nu au fost imune la efectele acelui ritual neîngrădit. Deşi am reuşit să alungăm ameninţarea, cât am putut, în deşeurile de gheaţă. Unde, am sperat, ticăloşii vor muri. Din păcate, nu au făcut-o. Şi acum, Brys Beddict, se întorc.

'OMS? The Tiste Edur? Nu împărtăşim nimic cu ei, Turudal...

— Nu Tiste Edur, deşi o mare parte din istoria lor – cea a căii lor de vrăjitorie în special – este legată de succesiunea dezastrelor care s-

au abătut asupra Primului Imperiu. Nu, Finadd, vorbesc de aliaţii lor, de sălbaticii din deşeurile de gheaţă, de Jheck.

— O poveste interesantă, spuse Brys după o clipă, dar mă tem că nu înţeleg relevanţa ei.

— Ofer explicaţii, spuse Prima Consoartă, împingându-se din coloană şi trecând pe lângă Brys.

'Pentru ce?'

Fără să se întoarcă, a răspuns: – Pentru eşecul iminent, Finadd, al obiectivităţii mele.

Moroch Nevath şi-a încetinit calul spumat în timp ce se apropia de porţi. De ambele părţi ale drumului înălţat, ceea ce fusese cândva o confuzie extinsă de colibe şi colibe fusese dărâmat, lăsând doar noroi, cirezi şi aşchii de lemn. Pete de pe zidul oraşului erau tot ce a mai rămas din nenumăratele clădiri care se sprijiniseră de el pentru sprijin.

Mulţimile de refugiaţi de pe şosea se răţiserăîn ultimele câteva leghe, pe măsură ce Moroch depăşea marginile de faţă. Văzuse dezertori printre ei şi se luptase împotriva dorinţei de a face dreptate sumară asupra laşi, dar ar fi timp pentru asta mai târziu. Porţile din faţă erau deschise, o echipă de soldaţi din Batalionul de Negustori stând de pază.

Moroch făcu frâu înaintea lor. „Drumul acesta va fi plin de amurg”, a spus el. – Veţi avea nevoie de cel puţin încă patru echipe pentru a gestiona fluxul.

Un sergent se încruntă spre el. – Şi tu cine eşti, pe numele

Errantului? – Un alt dezertor, mormăi un soldat.

Uniforma lui Moroch era acoperită de praf şi pete de sânge vechi. Era bărbos, părul murdar şi nelegat. Chiar şi aşa, se uită fix la sergent, şocat că nu fusese recunoscut. Apoi şi-a dezvăluit dinţii: „Vor fi dezertori, da. Ei trebuie daţi la o parte şi toţi acei refugiaţi de vârstă şi condiţie fizică acceptabile trebuie să fie recrutaţi. Sergent, eu sunt Finadd Moroch Nevath. l-am condus pe supravieţuitorii de la High Fort până la Brans Keep, unde am fost ataşaţi la Batalionul de Artizani. Mă duc acum să mă prezint la Preda.

A fost mulţumit de deferenţa bruscă manifestată odată ce s-a identificat.

Sergentul a salutat, apoi a întrebat: „Atunci, este adevărat, domnule? Prinţul şi regina sunt prizonierii Edurului?

— Un miracol că au supravieţuit deloc, sergent.

O expresie ciudată flutura pe trăsăturile sergentului, rapid deghizată, dar Moroch înţelesese. *De ce nu ai căzut apărându-i, Finadd? Ai fugit, ca toţi ceilalţi...*

— îi vom aduce înapoi, domnule, spuse sergentul după o clipă.

— Trimiteţi după întăririle voastre, spuse Moroch, dând din nou calul în mişcare. *Ai dreptate. Ar fi trebuit să mor. Dar tu nu ai fost acolo, nu-i aşa*

El a intrat în oraş.

Campionul Ormly şi investigatorul şef Rucket stăteau pe treptele Breslei Prinzătorilor de Şobolani, împărţind o sticlă de vin. Amândoi s-au încruntat când l-au văzut pe Bugg, care s-a apropiat să stea în faţa lor.

— Ştim totul despre tine acum, spuse Rucket. Ea a rânjit, dar nu a mai adăugat nimic.

— Ei bine, spuse Bugg, asta e o uşurare. Ce ai mai auzit de la agenţii tăi din oraşele ocupate?

— Oh, spuse Ormly, şi noi trebuie să îţi dezvăluim toată inteligenţa noastră, pur şi simplu pentru că o ceri?

— Nu văd de ce nu.

— Are rost, nenorocitul, îi spuse Rucket Campionului.

Care a privit-o neîncrezător. – Nu, nu o face! Eşti încântat, nu-i aşa? Tehol şi slujitorul lui – amândoi!

— Nu fi absurd. Este în contract, Ormly. împărtăşim informaţii... – Bine, dar ce a împărtăşit acest bărbat? Nimic. Omul care Aşteaptă. Ce ea

aştept? Asta vreau să ştiu?

'Eşti beat.'

Bugg spuse: „N-ai auzit nimic”.

— Desigur că avem! se răsti Ormly. „Domneşte pacea. Magazinele sunt deschise din nou. Monedele rulează, căile maritime nu sunt obstrucţionate.

— Garnizoane?

'Dezarmat. Inclusiv poliţia locală. Toată protecţia şi aplicarea se face de către Edur. Moşiile goale au fost ocupate de familiile Edur – există un fel de nobilime cu ele, cu acele triburi. Nu atât de diferit până la urmă.

— Curios, spuse Bugg. – Nicio rezistenţă?

— Umbrele lor blestemate sunt peste tot. Nici măcar şobolanii nu îndrăznesc să provoace probleme.

— Şi cât de aproape de Letheras sunt armatele Edur?

— Că nu ştim. La câteva zile, poate. Situaţia este destul de haotică în zona rurală de la nord de aici. Nu mai răspund la nicio întrebare şi atât. Ormly luă sticla de la Rucket şi bău adânc.

Bugg se uită în jur. Strada era liniştită. – Ceva în aer. . .' —
Ştim, spuse Rucket.
Tăcerea se prelungi, apoi Bugg se frecă la ceafă.

Fără un alt cuvânt, a plecat.

La scurt timp mai târziu, s-a apropiat de turnul Azath. Când a început să traverseze strada spre poarta din faţă, o siluetă a apărut de pe o alee din apropiere. Bugg se opri.

— Sunt surprins să te văd aici, spuse bărbatul în timp ce se apropia de servitor. – Dar o surpriză de moment. Gândindu-mă la asta, unde altcineva ai fi?

Bugg mormăi, apoi spuse: „M-am întrebat când te vei trezi în sfârşit. Dacă.'

'Mai bine mai târziu decât niciodată.'

— Aici să dai un ghiont la lucruri, nu?

'Într-un fel de a spune. Dar tu?' – Ei bine, se

gândi Bugg, asta depinde. 'Pe?'

— Tu, presupun.

— O, doar sunt în trecere, spuse bărbatul.

Bugg l-a studiat pentru o clipă lungă, apoi şi-a înclinat capul şi l-a întrebat: „Deci, cât de mult ai fost în centrul acestei mizerie, mă întreb? Hrănind lăcomia reginei, înstrăinarea prinţului de tatăl său. Pur şi simplu te-a amuzat noţiunea de a şaptea închidere?

„Am privit”, a răspuns bărbatul, ridicând din umeri. „Natura umană este responsabilă, ca întotdeauna. Nu este o povară pe care sunt dispus să o accept, mai ales din partea ta.

'în regulă. Dar iată-te, pe cale să asumi un rol mult mai activ. . .' —

Asta se întoarce, bătrâne. Edur sau om, nu vreau să văd a

revizuirea T'lan Imass.'

După o clipă, Bugg dădu din cap. 'Haita. Văd. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de tine, dar de data aceasta mă tem că trebuie să fiu de acord cu tine.

— Asta îmi încălzeşte inima.

— Să fii atât de bine judecat? Presupun că ar fi aşa. Râse, apoi, cu un val

nepăsător, trecu pe lângă Bugg.

Problema cu zeii, a decis Bugg, era felul în care au ajuns să fie târâţi. Oriunde mergeau credincioşii lor. Acesta dispăruse din memorie peste tot, la fel de dispărut ca şi Holdurile.

Asa de. T'lan Imass, Haita şi venirea lui Jheck. închinători luaţi ai vechiului lor stăpân şi, din potenţiala înviere a acelui cult antic, o posibilă întoarcere a Imassului T'lan, pentru a elimina nebunia.

Atunci ce îl determinase să acţioneze acum? în această chestiune anume? Răspunsul i-a venit lui Bugg, iar el a zâmbit fără umor. *Se*

numeşte vinovăţie.

O bătaie metalică l-a trezit pe Tehol Beddict. Se ridică, privi în jur. Se apropia după-amiaza târziu. Apăsarea s-a repetat şi a aruncat o privire spre a vedea
Bărbatul îi făcu semn spre el.

Urcând cu prudenţă din patul şocat, Tehol se îndreptă în vârful picioarelor lângă bodyguard.

Pe aleea de dedesubt, o formă se târa pe sub o prelată pătată. Progres lent, dar constant spre colţ.

— Recunosc, spuse Tehol, este un lucru curios. Dar motiv suficient pentru a mă trezi? Ah, acolo am dubii. La urma urmei, oraşul este plin de lucruri târâtoare. Ei bine, într-o zi normală, adică, lată-ne, totuşi, aşa că poate că ar fi amuzant dacă îi urmăm călătoria chinuită.
Forma a ajuns la colţ, apoi a ocolit-o.

Tehol şi tovarăşul lui l-au urmărit de sus. De-a lungul peretelui, apoi pe culoarul care duce la intrarea în casa lui Tehol.

— Ah, ne face o vizită. Indiferent ce vinde, nu sunt sigur că vreau. Ne confruntăm cu o enigmă, prietene. Ştii cum urăsc să fiu nepoliticos. Apoi, din nou, ce se întâmplă dacă vinde o boală oribilă?

A ajuns în prag, s-a strecurat înăuntru.

Bodyguardul se îndreptă spre trapă şi se uită în jos. După o clipă, Tehol îl urmă. în timp ce se uita peste el, a auzit apelând o voce familiară.

— Tehol. Du-te aici.

— Shurq?

O formă gestuală în întuneric.
— Mai bine aşteptaţi aici, îi spuse Tehol gardianului său. – Cred că vrea intimitate. Poţi să fii cu ochii pe intrare de aici de sus, nu? Excelent. Mă bucur că suntem de acord. S-a coborât pe scară.

— Am o problemă, spuse ea când ajunse la podea.

— Orice pot face pentru tine, Shurq, voi face. Ştiai că ai un fel de ţeapă în frunte?

— Asta e problema mea, idiotule.

Ah. Vrei să-l scot?

— Nu cred că este o idee bună, Tehol.

— Nu mai rău, cu siguranţă, decât să-l laşi acolo.

„Problema nu este atât de clară pe cât pare”, a spus Shurq. – Ceva îl ţine. Nu este chiar atât de liber pe cât s-ar spera.

— Te concentrezi pe asta?

Ea nu a spus nimic.

Adăugă în grabă: – Poate e îndoit sau ceva de genul ăsta.

„Merge până în spatele craniului meu. Poate fi o flanşă de vreun fel.

— De ce să nu-l împingi?

— Şi să-mi las ceafa în bucăţi?

— Ei bine, singura altă posibilitate la care mă pot gândi în acest moment, Shurq, este să-l scot puţin, să-l desfiinţez, apoi să împing ce a mai rămas înapoi înăuntru. Desigur, ai avea o gaură, dar ai putea lua. să purtam o bandană sau o eşarfă, cel puţin până când vom vizita Selush.

'Nu-i rău. Dar dacă începe să-mi zbârnească în cap? în plus, bandanele sunt patetic depăşite în ceea ce priveşte moda. Aş fi mortificat să fiu văzut în public.

— Selush ar putea avea o soluţie la asta, Shurq. Un dop cu un diamant în el sau un petic de piele cusut peste gaură.

— Un dop cu diamante. îmi place asta.'

„Veţi lansa o nouă tendinţă”.

— Crezi că îi va plăcea lui Ublala, Tehol?

— Bineînţeles că o va face. Cât despre clunking, ei bine, aceasta este o problemă

certă. Dar pare evident că nu îţi foloseşti creierul. Adică, chestia aia fizică acolo. Sufletul tău foloseşte pur şi simplu corpul, nu? Probabil dintr-un sentiment de familiaritate. Având în vedere asta, poate l- am *putea* scoate...

— Nu, îmi place ideea de a-l tăia. Şi dopul de diamant. Asta suna bine. Acum, poţi să-l aduci pe Selush aici?

'Chiar acum?'

— Ei bine, cât mai curând posibil. Nu-mi place să mă plimb cu el aşa cum este. Spune-i că voi plăti pentru inconvenient.

'Voi încerca.'

— Inutil să spun că sunt nefericit.

— Bineînţeles că eşti, Shurq.

— Şi eu o vreau pe Ublala. îl vreau acum.

'Am înţeles-'

— Nu, nu. Am spus că-l vreau acum. Dar asta e imposibil. Deci va trebui să faci.

'Pe mine? Aoleu. Muşcă?

— O singură modalitate de a afla, Tehol Beddict. Scoate-te din hainele alea stupide.

— Atâta timp cât nu-mi scoţi ochiul afară.

— Nu mă face... oh, corect. Voi fi atent. Îţi promit.'

— Atâta timp cât înţelegi, Shurq, în mod normal nu fac asta cu angajaţii mei. Mai ales cei morţi.

— Nu văd de ce a trebuit să scoţi asta în discuţie. Nu se pare că m-aş putea abţine.

'Ştiu. Dar e, uh, bine. . .'

'înfiorător?'

— Eşti drăguţă şi toate astea, vreau să spun, Selush a fost genială – cea mai bună muncă pe care a făcut-o vreodată.

— Crezi cum mă simt, Tehol? Errant ştie, tu nu eşti Ublala.

'De ce vă mulţumesc.'

— Acum, scoate-ţi hainele. Sunt sigur că oricum nu va dura mult.

Strada era în cea mai mare parte neobstrucţionată, permiţându-i lui Moroch Nevath să-şi facă timp la apropierea de vechiul palat. Calul lui probabil că nu şi-ar fi revenit niciodată pe deplin din călătoria de la High Fort. în palat era un dresor de trandafiri, auzise – deşi nu-l văzuse niciodată pe bărbat – despre care se spunea că vindecă caii. Dacă găseşte timp, s-ar putea să-l vâneze.

O siluetă a păşit în stradă înainte.

Recunoscându-I pe bărbat, Moroch îl frâu. – Turudal Brizad. – Finadd. Abia te-am recunoscut.

— Nu eşti singur în asta, prima consoartă. Acum, mă duc să mă prezint la Preda.

— O vei găsi în sala tronului. Finadd, s-ar putea să am nevoie de tine în curând.

Moroch se încruntă. 'Pentru ce?'

Bărbatul a zâmbit. – Mai exact, priceperea ta cu sabia.

— Pe cine vrei să omor, Brizad? Un soţ supărat, o soţie revoltată? Cred că Gerun Eberict s-ar potrivi mai bine cerinţelor dumneavoastră în astfel de chestiuni.

— Aş vrea să fie atât de simplu, Finadd. în mod ideal, l-aş căuta pe Brys Beddict, dar el are alte sarcini înaintea lui...

'La fel şi eu.'

— Preda te va atribui protecţia Casei Regale, aşa cum este...
— Aceasta este sarcina Campionului Regelui.

'Da. înseamnă că te vei găsi cu ceva timp la dispoziţie. încruntarea lui Moroch se adânci. – Intenţionez să o însoţesc pe Preda când ea marşuri, prima consoartă.

Turudal oftă. – Nu mai ai încredere în tine, Finadd. Ai eşuat atât prinţul, cât şi regina. Ar fi fost de preferat să fi murit în efortul de la High Fort.

'Am fost rănit. Separat de sarcinile mele. Nici nu le-am putut găsi odată ce bătălia a început...

— Tragic, Finadd, dar astfel de pietre nu fac stropire pe un lac îngheţat. Ceea ce vă ofer este o oportunitate de mântuire, ca numele vostru să fie salutat în istorie. Sunt sigur, Moroch Nevath, că nu vei primi nicio ofertă comparabilă de la nimeni altcineva.

Finadd îl studie pe bărbatul care stătea în faţa lui. întotdeauna făcuse pielea lui Moroch să se târască. Prea moale, prea parfumate. Prea îngâmfat. Acum mai mult ca niciodată. – Nu-mi poţi oferi nimic...

— Finadd, vreau să ucizi un zeu.

Moroch rânji, nu spuse nimic.

Turudal Brizad a zâmbit, apoi a spus: – Zeul Jheckului. Şi unde poţi găsi acest zeu? De ce, aici în oraş. Aşteptând sosirea închinătorilor săi sălbatici.

— De unde ştii toate astea?

— Ucide-l pe zeul, Moroch Nevath, iar Tiste Edur îşi vor pierde aliaţii.

— Vom vorbi mai multe despre asta, spuse Finadd mârâind. „Dar deocamdată, eu

trebuie sa plec.'

'Desigur. Ai simpatiile mele, apropo. Ştiu că n-ai fi putut face nimic pentru a-l salva pe Quillas sau pe Janall...

— Păstrează-ţi răsuflarea, prima consoartă. Moroch rupse frâiele,
trimiţându-şi calul înainte, forţându-l pe Turudal Brizad să se îndepărteze în grabă pentru a nu fi doborât.

Bugg îl găsi pe Kettle cocoşat de uşa turnului. Tremura, cu genunchii în sus, cu capul în jos.

'Copil?'

Un răspuns înăbuşit. 'Pleacă de aici.'
S-a ghemuit lângă ea. – Cât de rău este?

'Mi-e foame. Ma doare stomacul. Muşcăturile mâncărime.

— Atunci eşti în viaţă. îi văzu capul dând din cap. – Şi ai prefera să fii mort. încă un semn din cap. – Trebuie să-ţi luăm nişte haine noi. Nişte mâncare şi apă. Trebuie să-ţi găsim un adăpost – nu mai poţi sta aici.

'Dar trebuie sa! Are nevoie de ajutorul meu!

Bugg trandafir. – Cred că voi merge pe
teren. – Nu. Este prea periculos.

— O să fiu bine, fată. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru bunicul Bugg. Şi apoi mă voi întoarce aici, iar tu şi cu mine ne vom îndrepta spre Downs Market.
Apoi ridică privirea, îl privi cu nişte ochi roşii, care păreau mult mai bătrâni decât restul feţei ei. 'Nu am bani.'

— Nici eu, spuse Bugg zâmbind. – Dar mulţi oameni îmi datorează.

S-a îndreptat spre teren. Pământul era fierbinte sub sandalele lui uzate. Majoritatea insectelor muriseră sau năpârliseră, trupurile lor scârţâind sub picioare. Rădăcinile ofilite au fost împinse la suprafaţă, despicate şi decojite. Erau vizibile fragmente de os pătate, bucăţi de craniu şi oase lungi fracturate, ocazional vertebra supradimensionată. Rămăşiţele mototolite ale turnurilor erau pe toate părţile.

Atât de multă istorie fusese pierdută, distrusă sub acest pământ aburind. Un lucru bun, de asemenea, deoarece cea mai mare parte a fost neplăcut. Din nefericire, au mai rămas câteva coşmaruri. De

fapt, cel mai răutăcios.

Şi unul dintre ei a jurat că va ajuta. împotriva celorlalţi.

Una peste alta, a decis Bugg, nu este o situaţie promiţătoare.

— *Un străin printre noi.*

Se opri, încruntat. 'Cine vorbeşte?'

„Fraţii mei vă urează bun venit. Vă urez bun venit. Vino mai aproape, întinde-ţi mâna, trage-ne afară. Recompensele tale vor fi nesfârşite.

— La fel şi regretul meu. Nu, mă tem că nu te pot recunoaşte, Toblakai.

— *Ai făcut un pas prea mult, străine. Este prea târziu. Te vom folosi*

Un val de putere, care s-a repezit în mintea lui Bugg, căutând dominaţia – apoi a dispărut.

'Nu. Nu tu. Nu vă apropiaţi.

— îmi pare rău că m-ai găsit atât de neplăcut. *'Pleacă de aici.'*

— Tu şi fraţii tăi sunteţi pregătiţi pentru o ceartă, spuse Bugg. – Ştii asta, nu-i aşa?

„Nu putem fi învinşi”.

— Oh, cât de des sunt rostite acele cuvinte. Câţi dintre colegii tăi deţinuţi au spus cam la fel, la un moment dat? întotdeauna îngâmfarea momentului.

— *Nimic din toate astea nu vă preocupă.*

— Ai dreptate, nimic nu este. Dar ar trebui să fii avertizat, copilul, Kettle, nu trebuie să fie rănit.

— *Ea nu este nimic pentru noi.*

'Bun. Asiguraţi-vă că rămâne aşa. – *Fii atent la ameninţările tale, străine.*

Ah. Nu înţelegi, nu-i aşa? Atacă copilul, iar cel care se ascunde în ea se va trezi. Şi acela te va anihila pe tine, şi probabil pe toţi ceilalţi doar pentru bună măsură.

— *Cine este cel care se ascunde în copil?*

'Numele său? Nu ştiu. Dar este Forkrul Assail.'
'Minţi.'

Servitorul ridică din umeri, se răsuci şi se întoarse spre locul unde aştepta Kettle. Mai era timp, hotărî el, să meargă la cumpărături.

Regele Ezgara Diskanar stătea pe tronul său, nemişcat, palid ca marmura prăfuită, cu pleoapele pe jumătate în jos, în timp ce îl privea pe Primul eunuc Nifadas. Scena aparţinea unui artist, a decis Brys. Greu de gravitate, culorile întunecate şi saturate, o toamnă grozavă iminentă. Toate aici, în acest moment îngheţat. *Ajun dinainte de a şaptea închidere,* pictorul ar putea-o numi, cu linişte plăcere la multitudinea de sensuri ascunse în titlu.

Dar nu era nici un artist, nici un vultur care să stea pe aripile construcţiei clătinitoare a civilizaţiei, cu ochii roşii şi clocotind. Publicul a fost format din Brys, Prima concubină Nisall, Preda Unnutal Hebaz şi patru din Garda Regelui.

Soarele scăzuse suficient de jos afară pentru a trimite razele de lumină strigănoasă prin panourile cu vitralii aşezate în cupolă, periând motele cu nuanţe urâte. Aerul mirosea a sudoare şi a fum de lanterne.
„Şi asta”, a spus în cele din urmă regele Ezgara, „este ceea ce îi aşteaptă pe poporul meu”.

Ochii mici ai Primului eunuc clipiră. – Sire, soldaţii nu acceptă noţiunea de noi stăpâni. Se vor lupta să te apere.

— Până acum am văzut puţine dovezi în acest sens, Nifadas.

Preda a vorbit despre asta. – Sire, a devenit rapid evident că nu puteam egala inamicul în maniera tradiţională, având în vedere vrăjitoria disponibilă. Era tactic obligatoriu să ne retragem, evitând angajamentul...

— Dar acum suntem cu spatele la zidul oraşului, Preda.

„Cu timp să ne pregătim, aşa cum facem de când a sosit prima unitate la Brans Keep. Sire, nu am mai pregătit niciodată o armată atât de mare ca cea care se adună acolo chiar

acum. Peste două mii de trebuşete, o mie cinci sute de mangonele şi trei sute de Dresh baliste cu trei monturi. Am săpat gropi, tranşee, capcane. Magii au ţesut ritualuri pe întreg câmpul de luptă. Numai auxiliarii noştri sunt peste zece mii...

— Furaj neantrenat, Preda. O risipă teribilă de cetăţeni. Sunt chiar înarmaţi?

— Lănci şi scuturi, sire. Armură de piele.

Regele se lăsă pe spate. – Nifadas. încă nu se vorbeşte despre soarta soţiei şi a fiului meu?

— Emisarii noştri nu se întorc, sire.

— Ce vrea el de la ei?

— Nu pot să răspund la asta, a recunoscut primul eunuc. – Acest împărat Tiste Edur este . . . imprevizibile. Sire, în ciuda încrederii lui Preda, cred că ar fi înţelept să începeţi planuri pentru deplasarea dumneavoastră temporară...

'Al meu ce?'

— Plec pe Letheras, sire. Sud-est, poate. Tallis pe insulă sau Trece.

'Nu.'

'Sire-'

„Nifadas, dacă trebuie să cad, atunci va fi aici. Nu voi aduce nimicire peste alte cetăţi, pentru că este o distrugere pe care o va invita prezenţa mea. Protectoratele, dacă voi fi uzurpat, se vor încadra la rând. Paşnic, fără pierderi de vieţi omeneşti. Acest împărat Tiste Edur va avea imperiul său. Pentru mine, dacă trebuie să mor, va fi aici, chiar pe acest tron. Sau, mai bine zis, spuse el cu un zâmbet ironic, pe cel din Eternul Domiciliu.

Tăcere. Apoi Preda se întoarse încet să-l înfrunte pe Brys.

El îi întoarse privirea fără pasiune. Regele îşi făcuse cunoscute dorinţele. Dacă ar muri pe tronul său, atunci Campionul său ar fi neapărat deja mort. Până la urmă, nu exista altă cale către Ezgara Diskanar.

— Intenţia mea, sire, spuse Unnutal, este ca situaţia pe care o descrieţi să nu se producă. Tiste Edur va fi aruncat înapoi. Bătut şi rupt.

„După cum spui tu”, a răspuns regele.

Acestea nu erau consideraţii noi pentru Brys. încă de la primele înfrângeri în nord, se gândea la o ultimă poziţie în faţa regelui său. Pasajul care ducea în sala tronului din Eternul Domiciliu era relativ îngust. Cu patru dintre cei mai buni gardieni ai săi, a simţit că o poate ţine ceva timp. Dar fără uşurare moartea lui ar fi inevitabilă. Totuşi, cel mai puţin plăcut gând dintre toate a fost posibilitatea de a muri sub vrăjitorie. împotriva căreia nu avea nicio apărare. Coborârea aparentă a Cedei în nebunie a fost cea mai dureroasă lovitură dintre toate. Dacă inamicul ajunge la palat, pierderea lui Kuru Qan ar fi decisivă.

Brys a vrut să moară onorabil, dar nu a putut să aleagă şi asta a usturat.

Uşile s-au deschis în urma lui şi el s-a întors şi a văzut un gardian care păşeşte înăuntru.

— Ce acum? a întrebat regele.

— Finadd Gerun Eberict, domnul meu, anunţă gardianul.

'Foarte bine.'

Omul a intrat şi s-a închinat înaintea regelui. – Sire, îmi cer scuze că am ajuns târziu. Erau treburile casnice de rezolvat...

— Să ai prioritate faţă de o audienţă cu regele tău, Finadd?
— Sire, în absenţa mea, proprietatea mi-a fost spartă. —
Sunt îndurerat să aud asta.

— O parte substanţială din averea mea a fost furată, sire. – Nepăsător, Gerun. Nu este niciodată înţelept să-ţi tezaurizezi moneda. „Măsurile mele de securitate au fost extreme...”
„Totuşi insuficient, se pare. Ai vreun indiciu cu privire la hoţul de nerăbdare?

Ochii lui Gerun Eberict se îndreptară spre Brys, apoi se îndepărtă din nou. – Am, sire. Cred că îmi voi recupera pierderile în curând.

„Am încredere că activitatea respectivă nu se va dovedi prea dezordonată”. – Sunt încrezător, sire.

— Şi în ce măsură va interfera asta cu îndatoririle tale aici, la palat, Finadd?

— Niciunul, domnule. Pot să reiau comanda companiei mele. 'Bun. Au fost ocupaţi să înăbuşe revoltele.

— Intenţionez să pun capăt acestor revolte, sire. Veţi avea pace în Letheras până în această seară.

— Asta îţi lasă puţin timp, Gerun. Pleacă, atunci, dar fii avertizat. Nu vreau o baie de sânge.

— Desigur, domnule. Gerun Eberict se înclină din nou, îl salută pe Preda, apoi plecă. Uşile se închiseră, apoi Ezgara spuse: – Brys Beddict, gata două sute de soldaţi tăi ca echipe de curăţenie. Aşteptaţi- vă la cel puţin o baie de sânge înainte de

al doisprezecelea clopot în seara asta.

— Imediat, sire...

'Nu încă. De ce ţi-a aruncat Gerun o privire când m-am întrebat despre hoţul care i-a lovit moşia?

— Nu ştiu, sire. Mă întrebam asta.

— Am încredere că fratele tău rezident nu a căzut la noi adâncimi. – Nu cred.

— Pentru că Gerun Eberict este un inamic formidabil. Brys dădu din cap de acord.

— Sire, spuse Preda, este timpul să mă alătur armatei mele. – Du-te, atunci, şi fie ca Erganul să te atingă cu milă.

în timp ce Unnutal se înclina şi se îndrepta spre uşi, Brys i-a spus regelui: „îmi cer şi permisiunea, sire”.

— Continuă, campion. După ce ai detaliat soldaţii tăi se întorc

aici. Te vreau aproape, de acum înainte.

'Da domnule.'

în holul din afara sălii tronului, Unnutal Hebaz aştepta. – El îl suspectează pe Tehol.

'Ştiu.'

'De ce?'

Brys clătină din cap.

— Mai bine l-ai avertiza, Brys.

— îţi mulţumesc pentru îngrijorare, Preda.

Ea a zâmbit, dar era un zâmbet trist. – Recunosc că am o anumită pasiune pentru Tehol.

— Nu eram conştient de asta, spuse Brys.

— Are nevoie de nişte bodyguarzi.

— Le are, Preda. Şavancraţii.

Sprâncenele ei se ridicară. – Tripleţii? Apoi se încruntă. – Nu i-am mai văzut de ceva vreme, dacă mă gândesc bine. înseamnă că l-ai anticipat pe Gerun Eberict, ceea ce, la rândul său, sugerează că ştii mai multe decât i-ai dezvăluit regelui.

— Preocuparea mea nu era legată de Eberict, Preda.

Ah văd. Ei bine, nu trebuie să-i informezi pe aceşti fraţi să fie foarte vigilenţi, pentru că nu cred că este posibil.

— De acord, Preda.

Ea l-a studiat pentru scurt timp, apoi a spus: – Ai vrea să ni te alături pe câmpul de luptă, Brys.

— Mulţumesc pentru asta, Preda. Errant să fie cu tine.

— Prefer Ceda, spuse ea, apoi adăugă: „îmi cer scuze. Ştiu că a fost prietenul tău.

— încă mai este, spuse Brys.

Ea a dat din cap, apoi a plecat, cizmele ei răsunând pe hol.

Brys se uită după ea. Peste câteva zile ar putea fi moartă.

Asa as putea si eu.

Capitolul douăzeci şi unu

Trădătorul stă în umbra Tronului Gol.

De aceea este goală.

*C ASTAREA PLACELLOR*________

C EDAP ARUDU E RRIDICT

Pedac cunoştea toate căile vechi care şerpuiau prin mediul rural, potecile păstorilor, drumurile de carieră şi de exploatare forestieră, potecile contrabandiştilor. Ocoliseră o carieră de calcar, la patru leghe nord de Brous, când soarele se scufunda în spatele copacilor din dreapta lor.

Acquitor s-a trezit călare alături de magul Corlo. – M-am întrebat, spuse ea. – Vrăjitoria pe care o foloseşti. Nu am auzit niciodată de magie care să fure voinţa victimelor, care să le ajungă în minte.

— Nu e surprins, spuse el cu un mormăit. „Aici, în această apă, toată vrăjitoria este crudă şi urâtă. Fără subtilitate, fără rafinament al puterilor. Al tău este un pământ unde majoritatea uşilor sunt închise. Mă îndoiesc că a existat vreo inovaţie în studiul vrăjitoriei în ultimii zece mii de ani.

— Mulţumesc pentru acele sentimente de admiraţie, Corlo. Poate ţi- ar plăcea să explici lucrurile pentru eul meu ignorant.

El a oftat. 'Unde să încep?'

„Manipularea minţii oamenilor”.

— Mockra. Ăsta-i numele warrenului.

— în regulă, idee proastă. întoarce-te mai departe. Ce este un warren?

— Ei bine, nici măcar la asta nu e uşor de răspuns, fetiţă. Este o cale de magie. Forţele care guvernează întreaga existenţă sunt aspectate. Care înseamnă-'

— Aspectat. în felul în care sunt aspectate Holdurile?

— Holdurile. A scuturat din cap. – Stând într-o căruţă cu roţi pătrate şi făcându-ne complimente unul altuia pentru călătoria lină. Acestea sunt reţinerile, achizitor. Au fost creaţi într-o lume dispărută de mult, o lume în care forţele erau mai aspre, mai sălbatice, mai dezordonate. Warrens, ei bine, alea sunt roţi fără colţuri.

— Nu ajuţi prea mult aici, Corlo.

Se scărpina la barbă. – La naiba de purici. în regulă. Căile magiei aspectate. Ca forţe şi spre deosebire de forţe. Dreapta? Spre deosebire de forţele se resping şi ca forţele ţin împreună, vezi. La fel ca apa dintr- un râu, toate curgând la fel. Sigur, există vârtejuri, remize şi altele, dar totul cade în jos în cele din urmă. Voi vorbi despre acele vâltoare mai târziu. Deci, warrens sunt acele râuri, doar că nu le poţi vedea. Curentul este invizibil, iar ceea ce poţi vedea este doar efectul. Urmăriţi o gloată într-un pătrat, aşa cum minţile fiecărei persoane din el par să se topească într-una singură. Revolte şi execuţii publice, sau bătălii, de altfel, toate sunt indicii despre Mockra, sunt ceea ce poţi vedea. Dar un mag care a găsit o cale de a pătrunde în labelul Mockra, ei bine, acel mag poate ajunge mai adânc, în apă. De fapt, acel mag poate sări direct şi să înoate cu curentul. Găseşte un vârtej şi ieşi înapoi, într-un loc diferit de unde a început.

„Aşa că atunci când spui „cale” o spui în sens fizic.”

— Numai dacă alegi să-l foloseşti aşa. Mockra nu este un exemplu bun; vâzâiele nu vă duc nicăieri, mai ales. Pentru că este o

vrăjitorie a minţii, iar mintea este mult mai limitată decât ne-ar plăcea să credem, la-l pe Meanas – ăsta e un alt warren. Este aspectat de umbre şi iluzie, un copil al Thyr, warrenul Luminii. Separat, dar înrudit. Deschide Warrenul lui Meanas şi poţi călători prin umbre. Nevăzut şi rapid ca gândul în sine, aproape. Şi iluzii, ei bine, asta îi dezvăluie fraternitatea lui Mockra, pentru că este un fel de manipulare a minţii sau, cel puţin, a percepţiei, prin remodelarea vicleană a luminii şi umbrei şi întunericului.

— Tiste Edur folosesc acest Meanas? întrebă Seren.

„Uh, nu. Nu chiar. Al lor este un labirin care nu este în mod normal accesibil oamenilor. Kurald Emurlahn. Este Shadow, dar Shadow mai mult ca un Hold decât un Warren. în plus, Kurald Emurlahn este spulberat. În bucati. Tiste Edur nu poate accesa decât un fragment şi atât.

'în regulă. Mockra şi Meanas şi Thyr. Mai sunt şi alţii? —
Destul, fată. Rashan, Ruse, Tennes, Hood...

— Hood. Foloseşti acel cuvânt când blesteşti, nu-i aşa?

— Da, este tărâmul morţii. Este numele zeului însuşi. Dar acesta este celălalt lucru despre warrens. Ele pot fi tărâmuri, lumi întregi. Treceţi şi vă puteţi găsi într-un ţinut cu zece luni deasupra capului şi stele în constelaţii pe care nu le-aţi mai văzut până acum. Locuri cu doi sori. Sau locuri pline cu spiritele morţilor – deşi dacă treci prin porţile din Ţărâmul lui Hood, nu te mai întorci. Sau, mai degrabă, nu ar trebui. Oricum, un mag găseşte un warren potrivit naturii sale, o afinitate naturală, dacă doriţi. Şi prin suficient studiu şi disciplină găseşti modalităţi de a ajunge în ea, folosind forţele din interiorul ei. Unii oameni, desigur, se nasc cu talent natural, ceea ce înseamnă că nu trebuie să muncească la fel de mult'.

— Deci, ajungi în această Mockra, iar asta te duce în mintea altor oameni.

— Un fel, fată. Mă folosesc de înclinaţii. Fac apa tulbure, sau o umplu cu umbre înspăimântătoare. Corpul victimei face restul.

— Corpul lor? Ce vrei să spui?'

— Să zicem că duci două vaci la sacrificare. Unul dintre ei îl ucizi repede, fără ca acesta să ştie ce urmează să se întâmple. Celălalt, ei bine, îl împingi pe o pistă, într-un loc plin de duhoarea morţii, cu ţipete ale altor animale pe moarte din toate părţile. Până când, oricât de proastă e vaca aia, ştie ce urmează. Şi este plin de

groază. Apoi o omori. Tăiaţi câte o cârpă de la fiecare fiară, au gust identic?

'Nu am nici o idee.'

— Ei nu. Pentru că sângele vacii speriate era plin de lichide amare. Asta face frica. Fluide amare, nocive. Face carnea însăşi nesănătoasă de mâncat. Ideea mea este că păcăliţi mintea să răspundă la frici invizibile, la credinţe nefondate, iar sângele se murdăreşte, iar acea nenorocire agravează frica, transformă credinţa în certitudine.

— De parcă abatorul pentru cea de-a doua vacă ar fi fost doar o iluzie, când, de fapt, traversa păşune.

'Exact.'

Seren studie spatele Barelor de Fier unde mergea înainte şi tăcu. —în regulă, spuse Corlo

după un timp, acum spune-mi la ce faci cu adevărat

despre, fată.

Ea a ezitat, apoi a întrebat: „Corlo, poţi face ceva în privinţa amintirilor?” Ea se uită la el. – Poţi să-i iei?

în faţa lor, Iron Bars se întoarse pe jumătate în şa, o privi pe Seren o clipă, apoi se întoarse înapoi.

— Ah, spuse Corlo pe sub răsuflarea lui. – Eşti sigur că vrei asta? 'Poti tu?'

„Pot să te fac orb şi fără sens faţă de ei, dar va fi în natura ta să te îngrijorezi de acel gol ciudat. Ca şi cum ai fi mereu pe marginea realizării, dar nu ai putea ajunge niciodată la ea. Te-ar putea duce la distragerea atenţiei, Acquitor. în plus, corpul îşi aminteşte. Veţi reacţiona la lucrurile pe care le vedeţi, mirosiţi, gustaţi şi nu veţi şti de ce. Te va roade. întreaga ta personalitate se va schimba.

— Ai mai făcut-o înainte, nu-i aşa?

El a dat din cap. Apoi s-a aventurat ezitant: „Există o altă opţiune, fetiţă”. 'Ce?'

— Nu amintirile sunt cele care doare, Acquitor. Aşa simţi tu pentru ei. Eşti tu, acum, luptă cu tine, atunci. Nu pot explica mai bine...

— Nu, te înţeleg.

— Ei bine, te pot face să te simţi, uh, diferit despre asta.

'Cum vrei să spui?'

— Termină războiul, fetiţă.

— Ce aş simţi, Corlo?

— Te-aş putea face să plângi. Cu toate astea, Seren. îi întâlni privirea. – Şi când s-ar fi făcut asta, te-ai simţi mai bine. Nu mult mai bine, dar unele. Eliberezi totul, dar o singură dată, promit. Există un risc să strigi totul, minte. Ar putea fi la fel de traumatizant ca violul în sine. Dar nu vei cădea în capcana de a trece cu bicicleta prin ea iar şi iar. Eliberarea devine dependenţă, vedeţi. Devine un comportament fix, la fel de distructiv ca oricare altul. Continuaţi să repetaţi exerciţiul durerii şi îşi pierde sensul, devine memoriu, fals, un joc de auto-amăgire, autocomfaţă. Un mod de a nu trece niciodată peste nimic, niciodată.

— Sună complicat, Corlo.

'Este. Opreşti războiul dintr-o singură lovitură, iar apoi amintirea te lasă cu un sentiment. . . nimic. Un pic de remuşcare, poate. Acelaşi lucru pe care îl simţi pentru toate greşelile pe care le-ai lăsat în urmă de-a lungul vieţii tale. Regret, dar fără autorecriminare, pentru că acesta este adevăratul tău duşman. Nu-i aşa? O parte din tine simţind că ai meritat-o cumva.

Ea dădu din cap, fără să aibă încredere în ea însăşi să vorbească.

— Te fac să vrei să te pedepseşti, încă un semn din cap.

Corlo ridică vocea. – Mărturisit, am putea...

— Da, spuse el, ridicând o mână cu mănuşă. Trupa s-a oprit.

Mâinile lui Corlo erau acolo, ajutând-o să coboare de pe cal. Ea s-a uitat la el. – Ai început, nu-i aşa?

— Nu, fată. Ai făcut. îţi aminteşti ce am spus despre talentul natural? L-ai prins la găleată.

— Nu plâng niciodată, spuse ea în timp ce el o conducea de pe potecă în pădurea alăturată. – Sigur că nu, răspunse el. „Ai warrenul chiar acolo, în tine

cap şi ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii manipulându-l ca pe un înalt Mag. Ceva pentru a continua, nu?

Ea a tras în sus, a privit în spatele lor.

Iron Bars era vizibil doar la marginea potecii, privind.

— Nu te deranjează, e doar îngrijorat, fetiţă. El nu va fi acolo

când tu...

— Nu, spuse ea. – El vine cu noi.

— Achizitor?

— Dacă încep să te bat în piept, Corlo, pot să-mi rup o coastă sau două. El este mai dur.

Magul făcu ochii mari, apoi zâmbi. 'Declarat! Nu mai pluti, te rog.

Warrens. Lui Seren Pedac i-a trecut prin minte, mult mai târziu, că erau un lucru nu uşor de definit, dar pur şi simplu de înţeles. Forţe ale naturii, înclinaţii şi tipare. Explicaţiile lui Corlo funcţionaseră pentru a-i lumina acele forţe în mare parte ascunse, oarecum, dar, în cele din urmă, cunoştinţele deja în ea erau cele care i-au oferit revelaţie.

într-o lume simplistă, patru elemente sunt de obicei identificate şi lucrurile rămân aşa. Ca şi cum universul ar putea fi limitat la patru manifestări observabile, adecvate. Dar Corlo pomenise de altele şi, odată ce acea noţiune a fost acceptată, atunci a fost ca şi cum lumea s- ar fi deschis, ca şi cum culori noi s-ar ridica brusc şi uluitoare în frumuseţea lor teribilă.

Timpul era un astfel de element, credea ea acum. întinderea existenţei dintre evenimente, constând din nenumărate alte evenimente, toate legate împreună

modele complexe de cauză şi efect, toate aşezate ca nişte imagini

cusute pe o tapiserie, creând o secvenţă de scene care, odată ce s-a dat înapoi, s-a dezvăluit că coexistă. Prezenţi deodată.

Ea a repetat scene. O realizare sumbră. Scene repetate pentru cea mai mare parte a vieţii ei. Ea îşi impusese propriul tipar, lipsit de nuanţe şi îşi privise disperarea ca pe un răspuns legitim, poate singurul răspuns legitim. O pretenţie de a fi inteligent, aproape supranatural conştient de multitudinea de perspective care era posibilă în toate lucrurile. Şi asta fusese capcana, tot timpul, incantaţia vrăjitorie numită durere, invitaţia ei către demonii auto-recriminării, reapărând iar şi iar pe acea tapiserie – scene diferite, aceleaşi feţe smerite.

Dezlegarea ritualului se dovedise înfricoşător de uşoară, ca şi cum ai trage un singur fir. Dacă ar fi fost opera lui Corlo, atunci el ar fi fost subtil dincolo de crezut, pentru că părea că efortul era în întregime al ei. El stătuse vizavi de ea, acolo, în poiana pe care o găsiseră la treizeci de paşi de potecă, cu expresia lui relaxată şi vigilentă şi, în mod ciudat, ea nu simţise nicio ruşine plângând în faţa lui.

Iron Bars începuse să se plimbe neliniştit, dar mişcarea lui s-a liniştit când i-au venit primele lacrimi şi, în cele din urmă, ea s-a trezit în jumătatea îmbrăţişării unuia dintre braţele lui, cu faţa lipită de gâtul lui.

Ar fi putut fi sordid, în alte circumstanţe. Partea critică a ei ar fi putut de-a dreptul să bată joc de invenţie, de parcă singurele gesturi autentice ar fi fost cele mici, cele lipsite de public. Ca şi cum adevărata onestitate ar aparţine singurătăţii, deoarece a fi asistat însemna să performezi, iar performanţa a fost în mod inerent falsă, deoarece a atras aşteptări.

După epuizarea unei perioade de eliberare surprinzător de scurtă, când părea în adevăr că ea era goală înăuntru, un calm gol, ea a putut explora ceea ce a mai rămas, fără cătuşele emoţiei. Ea alesese să aibă încredere în Buruk cel Pale, credea – pentru că era uşor – că nu va renunţa la viaţă. La urma urmei, nu a făcut-o niciodată. Ea refuzase dovada uşurinţei lui brusce, libertatea ciudată din cuvintele pe care i-a adresat-o în ultimele zile. Când deja

se hotărâse. La urma urmei, văzuse războiul venind şi voia să-şi elimine propriul rol în realizarea lui. Tăiaţi-vă singur din această tapiserie specială. Dar existase vrăjitorie în propria ei înşelăciune de sine, calea spre durere şi vinovăţie şi existase o familiaritate reconfortantă a ritualului.

Din eşecul ei a apărut cerinţa de a fi pedepsită.

Ea nu invitase la viol. Nicio persoană sănătoasă nu ar face asta. Dar ea ţesese scena şi toată potenţiala ei groază.

Nu toate lucrurile despre tine erau plăcute.

Aşa că plânsese pentru defectele ei, pentru slăbiciunile ei şi pentru umanitatea ei. în faţa a doi martori care, fără îndoială, au avut propriile lor poveşti, propriile lor motive de întristare.

Dar acum s-a făcut. Nu avea nicio valoare repetarea acestui ritual special. Oboseala a făcut loc somnului, iar când s-a trezit, s-a făcut zori. Echipa tabărase în poiană şi toţi dormeau încă, cu excepţia Barelor de Fier, care stătea în faţa unei vatre mici, intenţionat să aprindă din nou flăcările.

Peste ea fusese aruncată o pătură. Aerul dimineţii era rece şi umed. Seren se ridică, trăgând lâna pe umeri, apoi se ridică şi se alătură Declaraţiei la focul mocnit.

Nu ridică privirea. —Achizitor. Eşti odihnit? 'Da
mulţumesc. Nu ştiu dacă ar trebui să-mi cer scuze...

— Pentru ce? Am auzit cai, la sud de aici.

— Ăsta ar fi Brous. Există o garnizoană acolo, una mică.

— Brous este un oraş?

— Un sat, aşezat în mijlocul ruinelor de piatră. A fost cândva un loc sfânt pentru Tarthenal, deşi nu l-au construit ei.

'De unde ştiţi?'

— Scara este greşită pentru Tarthenal.

'Prea mic?'

— Nu, prea mare.

El îşi ridică privirea, miji, apoi se ridică. – Cred că este timpul să pregătim o masă. – Eşti un ofiţer ciudat, Iron Bars, spuse Seren zâmbind. „Gătesc fiecare

mic dejun pentru soldaţii tăi.

— întotdeauna mă trezesc primul, a răspuns el, trăgând aproape un pachet de mâncare.

Ea îl privi lucrând, întrebându-se cât de des făcuse asta. Câte poieni ca acesta, câte dimineţi se ridică primele printre soldaţii sforăitori. Atât de departe de orice seamănă cu acasă. într-un fel, ea l-a înţeles în această privinţă. Au existat două manifestări în Calea Vidă care au vorbit despre acea natură. Walker şi Wanderer, distincţia dintre ei este una subtilă de motivaţie.
Avowed, îşi dădu seama, era un bărbat uşor de urmărit.

Tuşind, magul Corlo şi-a eliberat ghearele de pătură şi s-a împiedicat. – Unde este ceaiul ăla?

— Aproape gata, răspunse Iron Bars.

— Mă doare capul, spuse Corlo. – Sa întâmplat ceva. – Am auzit caii mai devreme, spuse Declaratul. Ţipând.' – E suficient de preparat pentru mine.

Avowed a înmuiat un călnic în oală, a umplut cana de tablă întinsă de Corlo.

Seren văzu mâna magului tremurând.

— Poate avea nevoie de diademă astăzi, domnule.

— Uh, mai degrabă nu. Să încercăm să evităm asta dacă putem. – Da.

— Diadem? întrebă Seren. – Cel pe care l-ai folosit pentru a deschide calea aia în Trate?

Corlo îi aruncă o privire ascuţită, apoi dădu din cap. – Dar nu pentru asta. Există şi alte ritualuri ţesute în el. Patruzeci dintre ei, de fapt. Cel pe care ar trebui să-l folosim ne accelerează, ne face mai rapid decât în mod normal. Dar mergem în acest fel cât de rar putem, deoarece ne lasă cu shake-urile – şi acele shake-uri se înrăutăţesc cu cât le folosim mai mult.

— De asta tremi acum?

îşi aruncă privirea spre mână după ce a luat o înghiţitură din

mic dejun pentru soldaţii tăi.
băutura pe bază de plante. 'Nu. Asta e altceva.

— Orice se întâmplă acum la Brous.

'Cred.'

— Trezeşte-i pe ceilalţi, Corlo, spuse Iron Bars. —Achizitor, ar trebui să-l evităm pe Brous?

'Greu de făcut. Există o creastă de dealuri la est de aici. Nu există urme despre care să vorbim peste ele. Am pierde o zi, poate două, dacă am merge aşa.

'în regulă.'

— Mă voi ocupa de cai, spuse Seren după o clipă. Declaraţia dădu din cap. – Atunci întoarce-te şi mănâncă. – Da, domnule.

Era încântată de zâmbetul care răspundea, oricât de uşor era. Erau printre ruine cu mult înainte ca satul să apară la vedere. Majoritatea erau pe jumătate îngropate, ridicându-se în cocoaşe din podeaua pădurii. Rădăcini străvechi strângeau piatra, dar nu reuşiseră în mod clar să forţeze crăpături în stânca ciudată. Cărţile care fuseseră înălţate odată formau acum o reţea nebună de drumuri prin pădure, presărată în frunze moarte, dar sfidând altfel intruziunea. Ajungând la marginea pădurii, au putut vedea o împrăştiere de clădiri cu cupolă în poiiana din faţă, iar dincolo de ea zidul de palisadă al lui Brous, peste care fumul de lemn atârna într-o coroană îmbufnată de cenuşie.

Clădirile antice cu cupolă aveau intrări formale, un coridor proeminent, arcuit, cu uşi la fel de largi pe cât erau înalte – de trei ori înălţimea unui om.

— Respiraţia lui Hood, şuieră Corlo, aceste pitici chiar şi mormintele K'Chain Che'Malle.

— Nu pot spune că le-am văzut vreodată pe acele... începu Seren.

Dar magul a întrerupt-o. – Atunci sunt surprins, din moment ce sunt o mulţime de rămăşiţe pe aceste meleaguri. Erau ceva între şopârle şi dragoni, mergând pe două picioare. O mulţime de dinţi

mic dejun pentru soldaţii tăi.

ascuţiţi – Pieţele lui Trate aveau o taraba ocazională în care se vindeau dinţii şi oasele vechi. K'Chain Che'Malle, fetiţă, a condus tot acest continent, odată. Cu mult înainte de sosirea oamenilor. Oricum, mormintele lor arată ceva ca acestea, doar că mai mici.

'Oh. Se presupune că acelea erau Tarthenal. Nu s-a găsit nimic în interiorul lor.

„K'Chain Che'Malle nu a avut niciodată şansa de a le folosi, de aceea. Majoritatea, oricum.

Au tăcut în timp ce treceau pe lângă prima structură şi au văzut, în partea apropiată a satului, o sută sau mai mulţi soldaţi şi muncitori adunaţi. Se părea că excavau într-un deal mic, lung. O tumulă. Pietrele de vârf fuseseră târâte din vârful tumulei de echipe de cai, iar mulţimi de săpători atacau părţile laterale.

— Nu vreau să fac parte din asta, domnule, spuse Corlo.

S-au reţinut.

— Ce e acolo? întrebă Iron Bars.

— Nu cred că nu are nimic de-a face cu aceste ruine. „Să înţelegi versiunea dock-şobolan a limbii noastre nu te ajută bine,

ştii, spuse Seren.

— Bine, a răpit Corlo. „Ceea ce am vrut să spun a fost că tuburi joase aparţin la altceva. Iar înmormântarea a fost dezordonată. O mulţime de secţii. Există un mag în acea companie, Avowed, care a fost ocupat să le demonteze.

'Toţi?'

Aproape. A lăsat un cuplu pe loc. Cred că vrea să lege tot ce este acolo.

— Am fost observaţi, spuse Seren.

O trupă de soldaţi călare se îndrepta spre ei, un ofiţer în frunte.

— îl recunoşti? a întrebat-o Declaratul.

mic dejun pentru soldaţii
tăi.

„Finadd Arlidas Tullid”, a răspuns ea. – El comandă garnizoana

Brous.

Iron Bars îi aruncă o privire. 'Şi?'

— Nu este un bărbat drăguţ.

Trupa lui Finadd era compusă din şaisprezece călăreţi. S-au oprit, iar Arlidas dădu din cap spre Seren. – Achizitor. Am crezut că te-am recunoscut. De unde vii?

— Trate.

— E o călătorie lungă. Cred că ai plecat înainte

să cadă. Ea nu l-a contrazis.

Finadd i-a scanat pe Crimson Guardsmen şi se pare că nu i-a plăcut ceea ce a văzut. – Sosirea ta este la timp, spuse el. – Recrutăm.

— Au fost deja recrutaţi, spuse Seren, ca escortă. Mă duc la Letheras, pentru o audienţă la rege.

Arlidas se încruntă. – Nu are rost în asta, Acquitor. Bărbatul stă doar acolo, ghemuit pe tronul său. Şi Ceda şi-a pierdut minţile. De aceea am decis să ne declar independenţa. Şi intenţionăm să ne apărăm împotriva acestor blestemate de piei cenuşii.

Râsul lui Seren fu brusc, regretat instantaneu. – Independenţă, Finadd? Satul Brous? Cu tine la conducere? Ca ce, împăratul ei?

— Ai intrat pe teritoriul nostru, Acquitor, ceea ce înseamnă că tu şi escorta ta sunteţi acum supuşi mie. Mă bucur să vă văd pe toţi înarmaţi, deoarece am puţine arme de rezervă.

— Nu ne recrutaţi, spuse Iron Bars. – Şi vă sugerez să nu faceţi o problemă, Finadd, sau în scurt timp vă veţi găsi cu o armată mult mai mică.

rânji Arlidas. —Voi şase şi un achizitor...

— Finadd. Un călăreţ şi-a împins calul din trupă pentru a se opri alături de Arlidas. Rotund, păros, cu ochi mici şi murdar din

mic dejun pentru soldaţii tăi.
cauza tunelurilor de pământ. – Ăla e un mag. Arătă spre Corlo.

— La fel şi tu, blestemat de halfling Nerek, se răsti Finadd.

— Spune-i, îi spuse Corlo celuilalt mag. – Numele tău este Urger, nu-i aşa? Spune-i lui Finadd, Urger.

Jumătate Nerek şi-a lins buzele. – O să ne omoare pe toţi, domnule. Fiecare dintre noi. Nici măcar nu va transpira. Şi va începe cu tine, Finadd. îţi va smulge creierul şi îl va arunca într-un ceaun cu ulei clocotit.

Corlo spuse: – Ar fi bine să te întorci la tumul acela, Urger. Demonul tău încearcă să iasă şi s-ar putea să reuşească. îţi vei pierde şansa de a-l lega.

Magul se răsuci în şa. – Ia-mă pe mine, are dreptate! Finadd, trebuie să plec! Fara aşteptare!' Cu asta şi-a făcut roată calul şi a înfipt călcâiele în flancuri.

Arlidas se uită cu privirea la Seren, Iron Bars şi Corlo pe rând, apoi mârâi fără cuvinte şi făcu semn către soldaţii săi. – înapoi la tumulă. înapoi, la naiba!

Au plecat.

Seren se uită la Corlo. – Te-ai făcut destul de înfricoşător, nu-i aşa?

Magul a zâmbit.

„Hai să mergem”, a spus Declaraţia, „înainte să-şi adună inteligenţa”. – Aş vrea să învăţ cum faci asta, Corlo.

Zâmbetul i s-a lărgit. —Ai vrea, nu?

— întotdeauna există ceva de rău augur în praful care se ridică de pe un drum îndepărtat, nu crezi?

Trull Sengar miji ochii spre est, până când a văzut frotiul revelator. – Nimic de care să-ţi faci griji, liliac, spuse el. – Bănuiesc că este o coloană din armata tatălui meu. O parte din el a ocupat Manşe nu cu mult timp în urmă.

mic dejun pentru soldaţii tăi.

— Acolo au fost lupte, spuse demonul, apoi oftă. – Au căzut doi dintre rudele mele.

— îmi pare rău pentru asta, spuse Trull.

Au fost tabăraţi la marginea oraşului Thetil, pregătindu-se pentru marşul prelungit şi rapid până la First Reach, unde armata lor avea să se alăture cu cea a împăratului înainte de a lovi spre sud-est, spre Letheras. armata lui Tomad ar fi
mergeţi pe Drumul Cartografelor pentru a vă apropia de capitală dinspre nord. Forţele Letherii fugeau în faţa lor de-a lungul fiecărei apropieri. Chiar şi aşa, mai avea o bătălie în faţă, probabil în afara zidurilor lui Letheras.

Trull aruncă o privire spre compania lui. O duzină de războinici erau adunaţi în jurul sergentului Canarth, care se afla în mijlocul unei tirade pline de gesturi. Căpitanul lui Trull, Ahlrada Ahn, stătea în apropiere, deoparte, totuşi ascultând.

De când Trull şi-a dobândit garda de corp demon, ceilalţi războinici îşi păstraseră distanţa, liderii de echipă reticente să stea nemişcaţi chiar şi atunci când Trull se apropia cu ordine. Era ceva în neregulă, în mod clar, în a identifica un demon, în a face evident că creatura era inteligentă, un individ. De înţeles, având în vedere tratamentul obişnuit al Kenyll'rahului de către maeştrii lor Tiste Edur. Dar, ştia el bine, era mai mult decât atât.

în timpul marşului lor de coborâre de la High Fort, Trull Sengar se trezise în mare parte ocolit de rudele lui războinice şi de femei. Nu fusese încă pronunţată nicio sancţiune oficială, dar o judecată tăcută a avut loc deja şi tocmai aceste forme nerostite de pedeapsă au menţinut coeziunea necesară a triburilor Edur – trebuie văzută respingerea comportamentului aberant, pedeapsa participarea publicului, lecţia, clar pentru toţi cei care ar putea purta impulsuri periculoase similare. Trull a înţeles destul de bine acest lucru şi nu s-a opus.

Fără demonul de lângă el, ar fi fost mult mai dureros, mult mai singur decât era. Cu toate acestea, chiar şi cu Liliac, a existat un adevăr care a usturat. Demonul nu era liber şi, dacă ar fi fost aşa, nu ar fi acum aici, lângă el. Astfel, premisa companiei era greşită, iar Trull nu s-a putut amăgi să creadă altfel.

Frica nu-i mai vorbise o dată de la High Fort. Ordinele erau transmise prin intermediul lui B'nagga, care era indiferent faţă de, sau nu era conştient de tensiunile care se învârteau în jurul lui

mic dejun pentru soldaţii tăi.
Trull.

în apropiere stăteau cei doi comisari ai lor, regina şi fiul ei, pentru care Trull şi compania lui le asiguraseră escortă de la High Fort. Fuseseră căraţi cu căruţa trasă de boi, rănile minore ale prinţului îngrijite de un sclav Letherii, regina i-a pus la dispoziţie o sclavă pentru a găti mesele şi pentru a face alte treburi după cum era necesar. O indulgenţă care îi permite soţiei regelui să-şi reia comportamentul trufaş. Chiar şi aşa, cei doi prizonieri spuseseră puţin de la capturarea lor.
Ahlrada Ahn şi-a făcut loc.

Trull vorbi primul. 'Căpitan. Ce a animat atât de mult sergentul Canarth? Războinicul cu pielea întunecată se încruntă. – Tu, Trull Sengar. – Ah, şi ai venit să mă avertizezi de insurecţie?

Sugestia l-a jignit clar. – Nu sunt aliatul tău, spuse el. – Nu în această chestiune. Canarth intenţionează să se apropie de Fear şi să ceară un nou comandant.

— Ei bine, asta ar fi o uşurare, spuse Trull. – Ce vrei, atunci?

— Vreau să te scuzi înainte ca Canarth să-i îndeplinească cererea.

Trull îşi întoarse privirea. Spre sud, extinderea fermelor de cealaltă parte a Thetilului. Fără animale, fără muncitori la câmp. Ploile fuseseră blânde şi totul era de un verde delicios, adânc. – O sclavă Bluerose, nu-i aşa? Mama ta. De aceea ai fost mereu departe de noi.

— Mi-e ruşine de nimic, Trull Sengar. Dacă vrei să mă răneşti...

A întâlnit privirea dură a lui Ahlrada. – Nu, chiar opusul. Ştiu că nu mă placi. într-adevăr, nu ai avut niciodată – cu mult înainte să lovesc eu. . . o femeie. Destul de ciudat, te-am admirat mereu. Puterea ta, hotărârea ta de a te ridica deasupra naşterii tale...

'Ridică-te deasupra?' Rânjetul lui Ahlrada era rece. – Nu am suferit sub o asemenea constrângere, Trull Sengar. înainte de a muri, mama mi-a spus multe secrete. Bluerose sunt supravieţuitorii, dintr-un război în care se presupunea că nu au fost

mic dejun pentru soldaţii tăi.

supravieţuitori. Se credea că Edur i-a ucis pe toţi, vedeţi. Era necesar să se creadă asta.

— M-ai pierdut, Ahlrada Ahn, spuse Trull. – Despre ce război vorbeşti?

— Vorbesc despre Trădare. Când Edur şi Andii au luptat ca aliaţi împotriva K'Chain Che'Malle. Trădarea, care nu a fost aşa cum ar fi spus-o istoriile Edur. Andii au fost cei tradati, nu Edur. Scabandari Bloodeye a înjunghiat Silchas Ruin. În spate. Tot ceea ce ai învăţat în copilărie şi ai ţinut adevărat până astăzi, Trull Sengar, a fost o minciună. Zâmbetul lui s-a răcit. – Şi acum mă vei acuza că sunt mincinosul.

— Bluerose sunt Tiste Andii?

— Sângele este subţiat, dar rămâne.

Trull îşi întoarse privirea încă o dată. După un timp, dădu încet din cap pentru sine.

– Nu văd niciun motiv, Ahlrada Ahn, să te numesc mincinos. într-adevăr, versiunea ta face

mai mult sens. La urma urmei, dacă noi am fi fost cei trădaţi, atunci ar fi trebuit să fim ca Andii de azi – simple rămăşiţe ale unui popor distrus...

— Nu atât de stricat pe cât crezi, spuse Ahlrada.

— Nu crezi că Bluerose va capitula? Nu este deja un protectorat al Letherii? O naţiune de oameni subjugaţi?

— Au aşteptat asta, Trull Sengar. La urma urmei, adevărul nu poate fi ascuns – odată ce Edur ocupă Bluerose, se va descoperi că clasa sa conducătoare deţine sânge Andii.

'Probabil.'

Au tăcut o vreme, apoi Ahlrada Ahn a spus: „Nu am nicio ură specială pentru tine, Trull Sengar. Ura mea este pentru toţi Tiste Edur.'

'Am înţeles.'

'Tu? Uită-te la spectrurile din umbră. Fantomele care au fost legate de Edur, care sunt puse să lupte în acest război. Să găsească

mic dejun pentru soldaţii tăi.
uitarea sub săbiile din oţel Letherii, fierul fatal împotriva căruia nu au nicio apărare. Ei sunt Tiste Andii, nuanţele celor care au căzut în acea trădare, demult.'

Demonul, Liliac, a vorbit. – Este adevărat, Trull Sengar. Wraiths sunt forţaţi, la fel de mult ca şi noi Kenyll'rah. Ei nu sunt strămoşii tăi.

— La toate acestea, spuse Trull, nu pot face nimic.

Fără un alt cuvânt, se îndepărtă cu paşi mari. Prin tabără, ocolită cu dibăcie de toţi, calea lui apărând în faţa lui lipsită de orice obstacol, parcă de mâna vrăjitoriei. Trull nu era imun la regret, l-ar fi plăcut să-şi ia înapoi acel moment în care îşi pierduse controlul, când ultrajul îi răzbătuse. Femeia avusese dreptate, presupunea el. Rănitul Edur trebuie vindecat în primul rând. Nu era timp pentru demoni. Nu ar fi trebuit să o lovească.

Nimănui nu i-a păsat de motivele lui. Faptul era de neiertat, pe cât de simplu.

S-a apropiat de cortul de comandă.

Şi am văzut că au sosit călăreţii pe care îi văzuseră mai devreme

pe

drum.

Printre ei, Uruth, mama lui.

Ea stătea lângă calul ei.

Din cort a ieşit frica şi s-a îndreptat spre ea.

Uruth vorbea când Trull a sosit.'. . . abia ma pot suporta. Dacă rămânem fără mâncare în marşul nostru spre sud, permiteţi-mi să fiu primul care sugerează să sacrificăm caii. L-a observat pe Trull şi l-a înfruntat. 'Tu ai făcut greşeli groaznice, fiule. Cu toate acestea, această reacţie excesivă din partea femeilor din această tabără nu va fi tolerată. Eu trebuie să te sancţionez pe tine, nu pe ei. Şi-a întors atenţia asupra fricii. – Războinicii nu sunt decât copii? Mâinile murdare

mic dejun pentru soldaţii tăi.
pe fustele mamei lor? Fratele tău Trull a dezvăluit laşitate pe câmpul de luptă?

— Nu, răspunse Fear, nu se pune problema curajul lui...

— Pentru tine şi războinicii tăi, Frica, nimic altceva nu obţine.

Aş fi avut

m-am gândit mai bine la tine, fiul meu cel mare. Fratele tău a

căutat

vindecarea unui

tovarăş căzut...

— Un demon...

— Şi nu s-au luptat demonii la High Fort? Nu mulţi dintre ei şi-au dat viaţa pentru a câştiga victoria? Vindecătorii trebuie să accepte dorinţele războinicilor după o luptă. Ei nu trebuie să judece cine este vrednic de vindecare. Dacă aş fi fost aici, aş fi putut foarte bine să o lovesc pentru obrăznicia ei. Oare fiecare femeie Edur îşi va asuma acum defectele împărătesei noastre Mayen? Nu dacă am un cuvânt de spus în această chestiune. Acum, Frica, vei corecta atitudinile războinicilor tăi. Le vei aminti de faptele lui Trull în timpul călătoriei pentru a recupera sabia împăratului. Le vei spune să-şi aducă aminte de ştirea despre recolta Letherilor a focilor cu colţi. Cel mai important, frică, nu te vei îndepărta de fratele tău. îmi provoci cuvintele?

Părea o greutate imensă ridicată de frică, în timp ce el se îndreptă cu un zâmbet ironic. – N-aş îndrăzni, spuse el.

Trull a ezitat, apoi a spus: „Mamă, furia fricii faţă de mine a fost din cauza dezacordului meu cu necesitatea acestui război. Am fost neglijent în a-mi exprima obiecţiile...

„O criză de loialitate faţă de împărat este un lucru periculos”, a spus Uruth. „Frica a fost corectă să fiu furios şi nici nu sunt mulţumit de cuvintele tale. Numai împăratul are puterea de a

mic dejun pentru soldaţii tăi.

opri această cucerire şi nu va face asta. Nici Frica, nici eu, nici nimeni altcineva, Trull, nu suntem capabili să răspundă îndoielilor tale. Nu vezi asta? Numai

Rhulad, iar el nu este aici.

— înţeleg, spuse Trull. S-a uitat la Frica. – Frate, îmi cer scuze. îmi voi păstra cuvintele pentru Rhulad...

„Nu este interesat să-i audă”, a spus Fear.

'Cu toate acestea.'

S-au studiat unul pe altul.

Uruth oftă. – Destul de asta. Trull, acesta este demonul în cauză? Trull se întoarse spre locul în care stătea Lilac, la cinci paşi în spate. 'Da.'

Mama lui s-a apropiat de demon. „Kenyll'rah, rudele tale încă mai stăpânesc peste tine pe tărâmul tău de acasă?”

Un încuviinţare cu respect. – Tiranii rămân, stăpână, căci războiul continuă. – Cu toate acestea, nu ai fost soldat.

Lila a ridicat din umeri. – Până şi Kenryll'ah trebuie să mănânce, stăpână.

„Am găsit puţini soldaţi printre cei pe care i-am chemat”, a spus Uruth.

— Pierdem războiul. Patru dintre turnurile Kenryll'ah au căzut. Navele Korvalahrai au fost văzute mult în susul râului Chirahd.

— Trebuie să plec să mă alătur împăratului mâine dimineaţă, spuse Uruth. – Ceea ce ne părăseşte în noaptea asta.

'Pentru ce?' întrebă Trull.

— O conversaţie cu un tiran Kenryll'ah, răspunse ea, cu privirea încă asupra demonului. – Poate că a venit timpul pentru o alianţă oficială.

Liliac a vorbit. – Nu sunt mulţumiţi de furturile tale, Tiste Edur.

Uruth se întoarse. – Eşti un ţăran, demon. Tot ce am nevoie de la tine este calea către tărâmul tău. Păstrează-ţi părerile pentru tine.

Trull şi-a privit mama intrând în cortul de comandă. S-a uitat la Frica şi l-a văzut pe fratele său uitându-se la el.

— Ai venit aici să vorbeşti cu mine despre ceva?

Trull ezită, apoi spuse: – Războinicii mei sunt pe cale să vină la tine căutând un nou comandant. M-am gândit să-i anticipez prin demisie.

Frica a zâmbit. „Demisia.” Presupun că acum suntem într-adevăr o

Rhulad, iar el nu este aici.
armată. La moda Letherii. Sergenţi, locotenenţi, căpitani.

— Şi comandanţi.

— Nu vor fi demisii, Trull.

'Foarte bine. Aşteptaţi-vă ca Canarth să solicite o audienţă în curând.

„Şi va avea unul, deşi nu va pleca mulţumit”. Frica s-a apropiat. „în curând ne vom alătura fraţilor noştri. Ştiu că vei avea cuvinte pe care vei dori să le spui lui Rhulad. Ai grijă, Trull. Nimic nu este ca odinioară. Oamenii noştri s-au schimbat.

— Văd asta, Frica.

— Poate, dar nu înţelegi asta.

'Tu?' a provocat Trull.

Frica ridică din umeri, nu răspunse. O clipă mai târziu, se întoarse la cortul său de comandă.

— Mama ta, spuse Lilac, ar juca un joc periculos.

— Acesta este jocul împăratului, Liliac, spuse Trull. S-a confruntat cu demonul. – Oamenii tăi sunt în război pe tărâmul tău natal?

— Sunt un aruncător de plase.

— Cu toate acestea, dacă va fi nevoie, stăpânii tăi tirani te-ar putea chema în serviciul militar.

— Kenryll'ah au domnit de mult timp, Trull Sengar. Şi au slăbit de complezenţă. Ei nu-şi pot vedea propria moarte iminentă. Este întotdeauna felul lucrurilor, o asemenea orbire. Oricât de lungă şi de perfectă ar fi succesiunea imperiilor şi civilizaţiilor căzute atât de clar scrise în trecut, credinţa rămâne că ai cuiva vor trăi pentru totdeauna şi nu sunt supuse regulilor de neînfrânat de dizolvare care leagă întreaga natură. Ochii mici şi calmi ai demonului se uitară în sus la Trull. „Sunt un aruncător de plase. Tiranii şi împăraţii se ridică şi cad. Civilizaţiile înfloresc apoi mor, dar există întotdeauna turnători de plase. Şi lucrătorii pământului şi păstorii pe păşuni. Suntem acolo unde începe civilizaţia, iar când se termină, suntem acolo pentru a o începe din nou.

Un discurs curios, reflectă Trull. înţelepciunea ţăranilor a fost rareori exprimată într-un

Rhulad, iar el nu este aici.

mod atât de clar. Chiar şi aşa, pretenţiile la adevăr erau nenumărate. – Doar dacă, Liliac, toţi turătorii, cultivatorii şi păstorii sunt morţi.

— Nu am vorbit despre noi, Trull, ci despre sarcinile noastre. Kenyll'rah, Edur, Letherii, eurile nu sunt eterne. Doar sarcinile.

— Dacă nu e totul mort.

„Viaţa se va întoarce, în cele din urmă. întotdeauna o face. Dacă apa este murdară, va găsi apă nouă.

— Mama mea a spus că se va folosi de tine pentru a-şi modela o cale, spuse Trull. – Cum se va face asta?

„Voi fi sacrificat. Sângele meu va fi calea.

— Nu te-am vindecat doar pentru a te sacrifica, Liliac. — Trebuie sa fie. Nu există nicio modalitate de a te elibera?

Demonul a tăcut pentru o clipă, apoi a spus: „Sângele tău poate crea o nouă legătură. Eu pentru tine, cu excluderea tuturor celorlalte. Atunci ai putea să-mi porunci.

'A face ceea ce? Să te întorci pe tărâmul tău?

'Da.'

— Şi atunci ai putea fi chemat din nou?

— Numai de tine, Trull Sengar.

— M-ai avea drept stăpân, Liliac?

„Alternativa este moartea”.

— Ceea ce ai spus mai devreme că ai prefera sclavia. —între alegerile de a lupta în acest război sau de a muri, da. – Dar întoarcerea acasă. . .'

— Asta e de preferat tuturor celorlalte, Trull Sengar.

Tiste Edur şi-a scos cuţitul. 'Ce trebuie sa fac?'

Trull a intrat în cortul de comandă puţin mai târziu, l-a găsit pe Fear şi Uruth în camera centrală. 'Mamă.'

Ea se întoarse, se încruntă. 'Ce ai făcut?'

Rhulad, iar el nu este aici.

— Mi-am trimis demonul departe. Va trebui să găseşti altul.

Privirea ei a căzut spre mâna lui stângă, îngustată asupra tăieturii late, încă picurătoare, peste palmă. 'înţeleg. Spune-mi, fiule, sfidarea ta nu se va sfârşi niciodată?

— Am plătit un preţ mare pentru a salva viaţa acelui demon. – Ce-i cu asta?

— Ai intenţionat să-l foloseşti pentru a-ţi crea calea către tărâmul lui... – Şi?

„Pentru a face asta, ar trebui să-l sacrifici...”

— Demonul ţi-a spus asta? A minţit, Trull. De fapt, uciderea lui i-ar fi întrerupt legătura cu propria lume. Te-a înşelat, fiule. Dar acum sunteţi obligaţi, voi doi. Poţi să-l invoci înapoi şi să-ţi dai pedeapsa.

Trull îşi înclină capul, apoi zâmbi. – Ştii, mamă, cred că şi eu aş fi

făcut la fel, dacă aş fi în locul lui. Nu, l-am trimis acasă şi acolo va rămâne.

— Unde s-ar putea să se poată găsi luptând într-
un alt război. – Nu trebuie să decid eu, spuse
Trull, ridicând din umeri.

— Eşti greu de înţeles, spuse Uruth, iar efortul mă oboseşte. —îmi pare rău, spuse Trull. „Voi încerca această alianţă cu tiranii demoni – ce caută împăratul de la ea? Ce plănuieşte Rhulad

— Eşti cu adevărat interesat, fiule?

'Eu sunt.'

Uruth îi aruncă o privire lui Fear, apoi oftă. – Korvalahrai sunt navigatori. Ei ajung în ţinuturile Kenryll'ah printr-un râu vast şi chiar şi acum se apropie de inimă într-o flotă care transportă toate Korvalahrai. Puterea lui Rhulad este de aşa natură încât poate devia acel râu, pentru o vreme. Flota invadatoare va fi distrusă în conflagraţie. Realizarea unui astfel de lucru ar servi la rândul său şi nevoilor Edur. în schimb, ni se dau mai mulţi demoni pentru războiul nostru, poate un Kenryll'ah minor sau doi, care sunt mult mai versaţi în artele luptei decât subiectul lor Kenyll'rah.' S-a întors spre Frica. – Voi avea nevoie de un alt demon.

'Foarte bine.'

— Şi apoi, un loc de singurătate.

Frica dădu din cap. – Trull, întoarce-te în compania ta.

în timp ce se întorcea spre locul unde erau tabăra războinicii lui, Trull se trezi zâmbind. Plăcerea lui Liliac, cu câteva clipe înainte de a dispărea, fusese copilărească. Cu toate acestea, mintea demonului nu era simplă. Trebuie să fi ştiut că exista riscul ca, la descoperirea înşelăciunii, Trull să o cheme înapoi într-un acces de furie şi să-i pună pedepse groaznice. Din anumite motive, Lilac ajunsese la concluzia că un astfel de eveniment era puţin probabil.

Slăbiciunea mea, atât de clară şi evidentă, chiar şi un demon ar

putea să o vadă.

oferă în schimb?

Poate că nu era un războinic până la urmă. Nu un adept al comenzilor, capabil să îndepărteze toate gândurile inutile în serviciul cauzei. Nici un lider care să meargă înainte, cu certitudine un foc orbitor atrăgând pe toţi cu el.

Mai rău încă, era suspicios de transformarea lui Rhulad. Frica, în

tinereţe, nu arătase nimic din aroganţa lui Rhulad, din poziţiile şi poziţiile lui – toate acestea ar putea să se potrivească bine unui lider de războinici, dar nu în felul în care Frica îi conducea pe războinici. Rhulad fusese fanfaş, în timp ce Frica era încredere liniştită, iar Trull nu era sigur dacă acea trăsătură esenţială de caracter se schimbase la Rhulad.

Nu aparţin.

Realizarea l-a şocat, i-a încetinit paşii. Se uită în jur, simţindu-se brusc pierdut. Aici, în mijlocul propriului popor.

Tiste Edur s-au schimbat. Dar nu am.

La sud, peste regiunea cunoscută sub numele de Swath, un tuf defrişat care făcuse odată parte din Pădurea Crimei, pe lângă oraşul incendiat Siege Place şi pe Pista de observaţie care urcă încet spre dealurile din Lookout Climb. Trei zile traversând vechile dealuri – un lanţ complet dezfundat de capre sălbatice – pe Moss Road. Mers spre nord-est de-a lungul malurilor râului Moss până la oraşul vad Ribs.

Forţele Letherii în retragere au dezbrăcat zona rurală înaintea împăratului şi a armatei sale. Cachetele de hrană şi materiale militare despre care ştia Huli Beddict au fost toate golite. Dacă nu ar fi fost wraiths-ul din umbră, aprovizionarea armatei Tiste Edur ar fi fost imposibilă – invazia s-ar fi blocat. Inacceptabil, hotărâse Rhulad. Inamicul se datina. A fost necesar să se menţină aşa.

Udinaas şi-a amintit că a mâncat anghilă afumată din Moss River, cândva când nava comercială acostase în Dresh. Delicios, odată ce te obişnuieşti cu pielea blană, care trebuia mestecată, dar nu înghiţită. De atunci auzise, de la un alt sclav, că anghilele fuseseră transplantate în lacul Dresh, producând o tulpină care era şi mai mare şi mai urâtă. S-a dovedit că acele anghile capturate în râul Moss erau tinere şi puţine au ajuns vreodată la vârsta adultă, deoarece în râu exista o specie de peşti răpitori cu fălci ras. Nu există astfel de peşte în lacul Dresh. Adolescenţii înotători din Dresh au început să dispară înainte ca cineva să-şi dea seama că anghilele adulte sunt responsabile. Peştii cu fălci ras au fost scoşi din râu şi aruncaţi în lac, dar comportamentul lor s-a schimbat, transformându-i în hrănitori frenezi. înotătorii adulţi din Dresh au început să dispară. Sclavul care a povestit toate acestea a râs şi a terminat cu: „Aşa că au otrăvit tot lacul, au ucis totul. Şi acum nimeni nu poate înota în el!

Din aceasta, a presupus Udinaas, s-ar putea trage diverse lecţii,

dacă cineva ar fi înclinat să tragă lecţii din multiple acte de prostie.

Tabăraseră pe drum, la o zi de marş la vest de Ribs. împăratul suferea de un fel de febră. Vindecătorii îl îngrijeau şi ultimul pe care îl auzise Udinaas, Rhulad dormea. Era după-amiaza târziu, iar lumina soarelui picta suprafaţa râului în roşu şi auriu.

Udinaas mergea de-a lungul şuviţei pietroase, aruncând pietre în apă din când în când, spulberând nuanţele groaznice. în momentul de faţă, nu se simţea nimic ca un sclav sau un îndatorat. A mărşăluit în umbra împăratului, ca să vadă toţi, să se mire toţi.

A auzit cizme scrâşnind de pietricele şi s-a întors să-l vadă pe Huli Beddict coborând pe şuviţă. Un om mare, pe care fiecare muşchi supradimensionat părea să se chinuie, cumva. Era şi febră în ochi, dar, spre deosebire de Rhulad, această căldură nu avea nimic de-a face cu boala. – Udinaas.

Sclavul l-a privit pe bărbat apropiindu-se, luptându-se cu îndemnul instinctiv către respect. La urma urmei, timpul pentru asta era trecut. Pur şi simplu nu era sigur ce era în locul lui.

— Te-am căutat.

'De ce?'

— Starea împăratului . . .'

Udinaas a ridicat din umeri. – O febră de mlaştină, nimic mai mult... – Nu vorbeam despre asta, sclave. – Nu sunt sclavul tău, Huli Beddict.

'îmi pare rău. Ai dreptate.'

Udinaas a mai strâns o piatră. A şters nisipul de pe partea inferioară înainte de a-l arunca peste apă. L-au privit stropind, apoi Udinaas a spus: – înţeleg nevoia ta de a te deosebi de ceilalţi Letherii care mărşăluiau cu această armată. Chiar şi aşa, suntem cu toţii obligaţi la servitute, iar nuanţele variate ale acesteia nu sunt la fel de relevante cum au fost cândva.

Poate ai o idee, Udinaas, dar nu prea înţeleg la ce vrei să ajungi.

Şi-a îndepărtat nisipul din mâini. „Cine mai bine să-i înveţe pe Letherii proaspăt cuceriţi decât pe sclavii Letherii originari ai Edur?”

— Atunci anticipezi un nou statut pentru tine şi tovarăşii tăi sclavi?

'Poate. Cum să conducă Tiste Edur? Rămân multe de răspuns, Huli Beddict. înţeleg că intenţionaţi să vă implicaţi în acea remodelare specială, dacă puteţi.

Zâmbetul bărbatului era acru. – Se pare că voi avea un rol mic sau deloc în mare parte, Udinaas.

— Atunci Errantul se uită bine latine, spuse Udinaas.
— Nu sunt surprins că s-ar putea să o vezi aşa.

— Este o pierdere de timp, Huli Beddict, să faci planuri complicate de restituire. Ceea ce ai făcut înainte, tot ce ai făcut înainte – greşelile, deciziile proaste – sunt morţi, pentru toţi, în afară de tine. Niciuna dintre ele nu a cumpărat o pretenţie viitoare la glorie, niciuna nu ţi-a *câştigat* nimic.
— Nu a ascultat împăratul sfatul meu?

„în acest război? Când i se potrivea. Dar am încredere că nu aştepţi nicio consideraţie în schimb. Udinaas se întoarse, întâlni privirea lui Huli. —Ah, cred că eşti.

— Reciprocitate, Udinaas. Cu siguranţă, Tiste Edur înţeleg asta, deoarece este atât de esenţial în propria lor cultură.

„Nu există reciprocitate atunci când arăţi aşteptări. Huli Beddict. *Puf!* Dispare. Şi asta a fost doar punctul meu mai devreme: există multe despre care noi poate preda viitorul cucerit Letherii.'

— Sunt legat de sânge de Binadas, spuse Huli, totuşi mă acuzi de insensibilitate faţă de obiceiurile Tiste Edur. Expresia lui era iritară. „Nu sunt adesea pedepsit în astfel de lucruri. îmi aduci aminte de Seren Pedac.
— Achizitorul care te-a escortat? Am văzut-o în Trate. Huli se apropie, brusc intenţionat. —în timpul bătăliei?

Udinaas dădu din cap. „Era într-o formă proastă, dar în viaţă. Şi-a găsit o escortă demnă – nu mă îndoiesc că încă mai trăieşte.

— O escortă a ei? OMS?'

'Nu sunt sigur. Străinii. Unul dintre ei a ucis pe Rhulad şi pe fraţii săi aleşi. Udinaas a mai strâns o piatră. – Uită-te la asta, Huli Beddict, un râu de aur. Curgând în apusul soarelui. A aruncat piatra, a spart perfecţiunea oglindită. Pe moment.

— Ai fost martor la uciderea aia.

'Am făcut. Oricine ar fi fost acel străin, era
înspăimântător. – Mai terifiant decât întoarcerea lui
Rhulad?
Udinaas nu spuse nimic o vreme, apoi se îndepărtă, până la malul apei. S-a uitat în adâncuri, a văzut fundul noroios care roia de anghile nou-născute. – Ştii ce urmează, Huli Beddict?

'Nu. Tu?'

— Lacul Drish. Asta urmează.

'Nu înţeleg.
'Nu contează. Nu mă deranjează, Huli Beddict. Bine. Ar fi bine să mă întorc. împăratul este treaz.

Huli l-a urmărit de pe şuviţă. – Lucruri de genul acesta, spuse el. – E treaz. De unde ştiţi?'

— O agitaţie în umbră, spuse Udinaas. „Rhulad face lumea să tremure. Ei bine, se amendă el, o mică parte din asta. Dar este în creştere. în orice caz, febra i s-a rupt. Este slab, dar alert.

— Spune-mi, spuse Huli în timp ce intrau în tabăra vastă, despre Feather Witch.

Udinaas se strâmbă. 'De ce?'

— Nu mai este sclava lui Mayen. Ea îi slujeşte acum pe vindecătorii Edur. Asta a fost treaba ta?

— Comanda împăratului, Huli Beddict.

— Nu pretindeţi nicio influenţă asupra lui? Puţini ar crede
asta acum. 'Reciprocitate.'

— Şi în schimb, ce îi dai lui Rhulad?

Prietenie. – Nu-l sfătuiesc, Huli Beddict. Nu caut să-l influenţez. Nu pot să vă răspund la întrebare. *Mai degrabă, nu o voi face.*

— Ea afectează să aibă doar ură pentru tine, Udinaas. Dar nu sunt convins.

— O, eu sunt.

— Cred că, poate, ţi-a dat inima ei. Totuşi, s-ar lupta cu ea, pentru toate interdicţiile şi prejudecăţile fără rost ale poporului nostru. Care este valoarea datoriilor tale, Udinaas?

'Datoria mea? Datoria tatălui meu. Şapte sute douăzeci şi două de docuri, din ziua în care am fost luat ca sclav.'

Huli întinse mâna şi îl opri. 'Asta e?'

— Un Beddict ar putea foarte bine să spună asta. Pentru majoritatea Letherilor, asta este de netrecut.

Mai ales având în vedere interesul. Udinaas a reluat mersul. Huli a venit alături de el. – Cine o ţine?

— Un creditor minor în Letheras. De ce întrebi?

— Numele împrumutătorului?

— Huldo.

— Huldo. După o clipă, Huli pufni.

— Ţi se pare amuzant?

'Fac. Udinaas, fratele meu Tehol *deţine* Huldo.

— Poate o dată. Din câte am înţeles, Tehol nu deţine nimic în zilele noastre.

— Să-ţi spun o poveste despre fratele meu. Avea, cred, în jur de zece ani, când o datorie a familiei a fost cumpărată de un creditor deosebit de lipsit de scrupule. Planul era să ne obligăm să renunţăm la o anumită deţinere şi aşa s-a numit datoria. Nu am putut plăti, nu toate odată, şi bineînţeles că împrumutatorul ştia asta. Acum, la vremea aceea, toţi presupuneau că Tehol era la şcoală în fiecare zi în timpul acestei crize şi, într-adevăr,

că, oricât de tânăr era el, habar nu avea de problemele în care se aflau părinţii noştri. Abia mult mai târziu au apărut anumite fapte, la lumină. Faptul că Tehol şi-a plătit o datorie proprie, faţă de tutorele său. Nimic mare, dar a reuşit să-l constrângă pe tutore să nu spună nimic despre absenţe, în timp ce îşi desfăşura o afacere proprie la o curgere de pe râu. Doi angajaţi, ambii Nerek, cerneau canalizarea. Această ieşire specială a provenit dintr-un district moşier – extraordinar ce comori ar putea fi recuperate. Bijuterii, mai ales. Inele, cercei, perle. în orice caz, părea că a existat o excepţie, un colier, iar rezultatul a fost Tehol şi cei doi angajaţi ai lui Nerek s-au trezit brusc înroşiţi...

— Prin vânzarea colierului?

— O, nu, din recompensă. Afacerea lor era returnarea obiectelor pierdute. La scurt timp după aceea, creditorul care presă asupra familiei noastre a primit plata integrală a datoriilor noastre şi, ulterior, a fost evidenţiat financiar când au fost chemate o mulţime de acţiuni pe *el.*

a mormăit Udinaas. – Patroni recunoscători, într-adevăr.

'Probabil. Nu am aflat niciodată. Şi Tehol nu a explicat niciodată un lucru al naibii. Mi-a luat mai bine de un an să pun o parte din ele. Ideea mea este, Udinaas, geniul lui Tehol este de genul diabolic. Sărace? Nicio sansa. Te-ai retras din afaceri? Imposibil. Acum sunt destul de priceput să-mi urmăresc fratele, vezi. Huldo nu este singurul creditor pe care îl deţine Tehol.

— Deci, spuse Udinaas în timp ce se apropiau de cortul împăratului, sunt îndatorat către Beddicts.

— Nu mai, spuse Huli. – îl curăţesc. Chiar acum. Sunt sigur că Tehol mă va ierta, presupunând că voi avea vreodată ocazia să-l încolţesc.

Udinaas se uită la bărbat. Apoi a dat din cap. 'înţeleg. Reciprocitate.' – Sunt fără aşteptări, Udinaas. 'Bun. Ştiam că înveţi rapid.

Huli Beddict se opri în faţa intrării. – Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, spuse el.

Udinaas a ezitat, apoi a zâmbit.

Aşezat pe tronul său, cu sudoarea curgând între şi peste monedele de aur de pe faţă, gât şi piept, o perspectivă îngrozitoare îi ardea în ochi, împăratul tremura parcă turbat. – Udinaas, a grămăit el. – După cum puteţi vedea, suntem bine.

— Aceste ţinuturi de sud, împărate, deţin boli ciudate... – Nu eram bolnavi. Eram . . . călător.'

Erau singuri în cameră. Hannan Mosag supraveghea războinicii, unde unele vechi vâlvă între triburi ameninţau să rupă unitatea. Mayen era închisă printre femei, pentru că se spunea că Uruth Sengar va veni, chemat prin K'risnan. Aerul din cort mirosea a sudoare acră.

— O călătorie lungă şi dificilă, deci, spuse Udinaas. —îţi doreşti nişte vin? Alimente?'

'Nu. Nu încă. Avem . . . făcut ceva. Un lucru groaznic. Pentru a realiza o alianţă. Când vom lovi armata Letherilor în afara Letheras, veţi vedea ce a fost câştigat astăzi. Noi suntem . . . mulţumit. Da, mulţumit.

— Cu toate acestea, speriat. Prin puterea ta.

Ochii pâlpâiră, aţintiţi asupra lui Udinaas. – Putem să vă ascundem puţin, se pare. Da, speriat. Noi . . . eu. . . au înecat o lume întreagă. Un fragment din Kurald Emurlahn, pe care navele noastre vor călători în curând. Căutăm rudele noastre pierdute. Şi . . . campioni.' îşi gheare în faţă. – *Am înecat o lume.*

Subiectul avea nevoie de abatere, Udinaas a decis „Campioni? Nu înţeleg, împărat.

Un moment de revenire, apoi un încuviinţare din cap. – Duşmani demni, Udinaas. Luptători pricepuţi, capabili să ne omoare. Sunt necesare.

— Pentru ca puterea ta să crească şi mai puternică.

'Da. Mai puternic. Este necesar. Sunt necesare atâtea lucruri,

acum. .
.' Udinaas a riscat să arunce o privire în altă parte când a spus:

„Atunci, este corect să te temi, împărat.'

'Este? Explica.'

„Frica vorbeşte despre înţelepciune. Recunoaşterea

responsabilităţii.'

'înţelepciune. Da, aşa trebuie să fie, nu-i aşa? Nu ne gândim la asta înainte. Ne temem, pentru că devenim înţelepţi.

Oh, bietul băiat. Cum pot face acest lucru? 'Cum vei incita pe astea .
. . campioni?

Rhulad tresări, apoi ridică sabia din mâna dreaptă. „Cine dintre ei se va îndepărta de o asemenea provocare? Cei care o fac nu merită să lupţi. Sau, dacă sunt încă reticenţi, vor fi constrânşi. Această lume este vastă, Udinaas, mult mai vastă decât ai putea crede. Sunt alte meleaguri, alte imperii. Există popoare formidabile, rase. Vom căuta departe. Le vom găsi utile pentru noi. Şi apoi, într-o zi, vom cuceri. Fiecare regat. Fiecare continent.

— Va trebui să-i înşeli pe aceşti campioni, împărat. Să crezi că a te ucide înseamnă victoria lor. Va trebui să faci să pară că ego-ul tău este cel care forţează astfel de provocări. Ei nu trebuie să ştie nimic despre puterea săbiei, despre cerinţele ei asupra ta.

— Da, spui adevărat, Udinaas. împreună, vom modela viitorul. Nu vei dori de nimic.

— împărate, nu vreau nimic acum. Nu am nevoie de promisiuni. Te rog, nu am vrut să jignesc prin asta. Am vrut să spun că nu e nevoie de promisiuni.

Durere bruscă în ochii întunecaţi ai lui Rhulad, o durere şi o întristare care strică la Udinaas, undeva adânc înăuntru. Era tot ce putea face pentru a continua să întâlnească privirea împăratului.

— Am avea nişte vin, acum, Udinaas. Un ton de profundă tristeţe. – Două pahare, pentru tine şi pentru mine. Vom bea şi ne vom gândi la nimic. Vom vorbi, poate, despre chestiuni fără importanţă.

Udinaas s-a îndreptat cu paşi mari la masa unde stătea un ulcior cu vin Letherii. – L-am vizitat o dată pe Dresh, spuse el în timp ce turna două căni pline. – Şi am mâncat anghilă afumată Moss River. Vrei să-ţi spun despre anghilele Moss River, împărate? El a dus cele două cupe la Edur aşezat pe tron.

— Este lipsit de importanţă?

Udinaas a ezitat, apoi a dat din cap. 'Este.'

— Atunci, da, Udinaas. Ne-ar.

Seren Pedac şi Crimson Guardsmen au călărit la galop. O jumătate de legă în faţă era oraşul Dissent. Fusese cândva zidit, dar constructori locali demontase cea mai mare parte din piatră cu mult timp în urmă. De atunci, oraşul se dezvoltase într-un mod mai ales haotic, înghiţind bunurile comune şi fermele din apropiere. Dar acum Disidenţa era abia vizibilă, devorată la rândul său de cel puţin trei armate tabărate.

— Crimson Rampant Brigade, spuse Seren, scanând bannerele îndepărtate. – Batalionul cu centură de şarpe şi Brigada Riven.

— Putem trece direct? întrebă Iron Bars.

Ea îi aruncă o privire, apoi dădu din cap. 'Aşa cred. Scuzele mele. Sunt puţin şocat, atât. Dacă asta e tot ce a mai rămas din armatele de frontieră. . .'

„Terenul din faţă nu este ideal pentru o luptă”, a judecat Declaraţia. – Aş fi surprins dacă regele ar fi vrut să-i aştepte pe Edur aici. Vă puteţi gândi la un alt loc în apropiere care ar putea fi mai potrivit?

— Brans Keep, pe dealurile, la câteva leghe nord-est de Dissent. – Şi Dissent este cel mai apropiat oraş important? – în afară de Letheras însuşi, spuse Seren.

— Atunci aceasta este o tabără temporară. Când Tiste Edur se vor apropia, acele trei armate vor mărşălui către Brans Keep. Presupunând că comandantul care le comandă are orice inteligenţă. în orice caz, Acquitor, alte forţe Letherii ar putea să aştepte deja acolo, la Brans Keep. Este o chestiune de logistică, să le păstrăm aici.

'Sper ca ai dreptate. Apoi, din nou, mă întreb dacă va face vreo diferenţă.

— Suntem departe de mare, Seren, spuse Iron Bars. Demonul acela pe care l-au înlănţuit Edur nu poate ajunge aici şi asta uniformizează unele lucruri.

O *încercare demnă, Iron Bars.* – încă o zi pentru păstrarea Out, atunci ar trebui să ajungem la Letheras a doua zi, cu mult înainte

— Atunci, da, Udinaas. Ne-ar
de amurg.

— Am putea să grăbim asta, Achizitor? Aceşti soldaţi au tabărat înainte, ar putea fi pregătiţi să schimbe cai?

— Dacă insist, da.

— Pe baza dorinţei tale de a vorbi cu regele. 'Da.'

— Şi tu vrei? Vorbeşte cu regele, adică. 'Nu.’'

El nu spuse nimic o vreme, în timp ce ea aştepta. Apoi. – Şi în Letheras, ce vei face după ce vei ajunge?

— Mă aştept să am nişte praf de făcut.

— îmi pare rău?

„Casa mea este închisă. Nu am avut ocazia să trimit un mesaj personalului meu – toţi doi.

— Asta nu sună foarte sigur – nimeni care să-ţi păzească bunurile.

Ea a zâmbit. – Nu am nimic de valoare, Iron Bars. Hoţii sunt bineveniţi

aceasta. Ei bine, aş prefera să-mi lase mobila – presupun că vecinii mei sunt suficient de harnici pentru a preveni aşa ceva.

Avowed a privit înainte pentru o clipă. —Atunci, trebuie să plecăm de la compania dumneavoastră, achizitor. Pentru a lua legătura cu noul nostru angajator. Probabil că vom livra imediat după.

înainte ca oraşul să fie ocupat şi sigilat. – îmi imaginez că da. – S-ar putea să fie loc la bord. . .'

— Eu sunt Letherii, Barele de Fier. Ea clătină din cap. – Cred că am terminat cu călătoriile pentru o vreme.

'De inteles. Oricum, oferta este deschisă.

'Mulţumesc.' Aşa că iată că alerg din nou.

Corlo, călare în spatele lor, strigă: „Uşor cu asta, fetiţă. Mockra este periculos când nu o controlezi.

Declaratul întoarse capul, o studie.

— Atunci, da, Udinaas. Ne-ar

Ea a ridicat din umeri.

Capitolul douăzeci şi doi

„Din şanţ a ieşit un bătrân, o făptură Din noroi şi vânturi sălbatice de toamnă care stăpânesc Ca un iepure pe un câmp bolovani, peste Şi prin liniştea timpului dezlănţuit Ce se întinde răbdător şi neaşteptat în Locul unde se petrece bătălia, nemişcată şi Niciodată, din nou corpuri în mişcare împrăştiate şi Moartea răsucite ca limbi pierdute urmărind Glife contorsionate pe uşa unei căruţe, iar el Citi bine consecinţele, scenariul dezarticulat închiriază şi dizolvă stâlpii de sine s-au prăbuşit Ca nişte turnuri de termite revărsate în jurul picioarelor sale dansante, şi el strigă într-o revelaţie veselă adevărul pe care îl găsise, în aceste declaraţii cu carne roşie – „Este pace! El a ţipat. – Este pace! si a fost

Nici un lucru greu, unde m-am aşezat în
şa Deasupra cărnii de cal cu ramuri de
sare să-mi ridic arbaleta Ţinteşte şi
dezlănţuie cearta, înghesuindu-l pe nebun
La proclamaţia lui.
„Acum”, am spus eu, în Tăcerea care a urmat,
„Acum, este pace”.

*CU CĂCÂNA A SĂLUILOR*_____

F ISHER KELT ATH

Pe dealuri care se înfruntau, ruinele mocnitoare din prima întindere în câmpia inundabilă joasă şi plată dintre cele două armate ale Tiste Edur
au venit în vederea unuia .
o alta. Wraiths roiau printre cenuşă, armele erau ridicate sus, strigăte triumfale străpungând aerul liniştit al dimineţii.

Convergenţa a fost, desigur, incompletă. Cea de-a treia forţă, cea mai estică, condusă de Tomad Sengar şi Binadas, încă mai lovea spre sud, pe Drumul Mappers, spre White Point. Se va uni cu aceste două armate, ştia Trull, undeva aproape de Brans Keep, şi acolo

— Atunci, da, Udinaas. Ne-ar soarta lui Lether, şi într-adevăr a imperiului Edur, va fi decisă într-o singură bătălie.

Stătea sprijinit de suliţă, fără a simţi nicio înclinaţie să-şi unească vocea cu tumultul aprig care îl zguduia din toate părţile. Chiar la nord de ruinele din lunca inundabilă de dedesubt, o sută sau mai mulţi grauri zburau şi se învârteau, propriile strigăte înecate, un detaliu care le transforma într-un fel dansul într-un spectacol febril, de coşmar.

în linia îndepărtată de războinici de vizavi, un spaţiu se degaja, un singur standard dominant se clătina înainte, sub el o siluetă fulgerând cu aur, ţinând înaltă o sabie.

Strigătele de război s-au dublat.

Trull tresări la sunetul asurzitor. Şi-a îndepărtat privirea de la Rhulad de pe acel deal îndepărtat şi o văzu pe Frica apropiindu-se.

Trull! B'nagga, tu şi cu mine – caii ne aşteaptă – mergem acum la împăratul nostru!

Dădu din cap, neliniştit de ferocitatea evidentă în ochii lui Fear. – Mai departe, frate.

Călătoria până la armata lui Rhulad a fost o experienţă ciudată. Lui Trull nu-i plăceau atât de mult caii; şi îi plăcea şi mai puţin să le călărească. A fost zguduit din nou şi din nou, zguduind scena din toate părţile. Au străbătut pământul ars, grămezi de rămăşiţe de animale măcelărite căptuşind urmele care se apropiau de oraş. Iar vuietul războinicilor era un val în spatele lor, împingându-i mai departe.

Apoi, la jumătatea drumului, senzaţia s-a schimbat, s-a învârtit în întregime, în timp ce vocile războinicilor din armata împăratului îi cuprinse. Caii lor s-au refuzat şi a fost o luptă să-i facă să reia

apropiere

a Pe măsură ce urcau panta, Trull îl vedea mai clar pe fratele său Rhulad. El abia se putea recunoaşte, strângând acum sub greutatea monedelor. Fruntea îi era expusă, dezvăluind pielea de culoarea zăpezii murdare, contrastul întunecându-i gropile ochilor. Dinţii îi erau descoperiţi, dar părea la fel de mult o grimasă de durere ca orice altceva. Hannan Mosag se ridică
în stânga împăratului, în dreapta sclavul Udinaas. Huli Beddict era poziţionat la trei paşi în spatele Regelui Vrăjitor. Mayen şi Uruth nu erau văzute nicăieri.

Ajunşi, s-au reţinut şi au descălecat. Sclavii păreau să conducă caii departe.

Frica înainta cu paşi mari în genunchi înaintea împăratului. Peste vale, un alt val de sunet.

— Fratele meu, spuse Rhulad cu vocea lui răguşită şi frântă. – Ridică-te înaintea noastră. împăratul s-a apropiat şi a aşezat o mână cu o monedă pe umărul fricii. – Trebuie să-ţi spun multe, dar mai târziu.

— După cum porunci, împărat.

Ochii bântuiţi ai lui Rhulad se mutară. – Trull.

îngenunche şi studie pământul în faţa lui. 'împărat.'
'Creştere. Avem cuvinte şi pentru tine. *Fără îndoială.*
— Mama a sosit cu bine?

Un fulger de iritare. 'Ea a făcut.' Părea că îi va spune ceva mai mult lui Trull, dar apoi s-a răzgândit şi s-a confruntat cu B'nagga. – Jheck sunt bine, B'nagga?

Un rânjet feroce. – Ei sunt, împărat.

'Suntem încântaţi. Hannan Mosag ţi-ar vorbi despre minciuna iminentă a bătăliei. A fost pregătit un cort pentru astfel de chestiuni. Huli Beddict ne-a desenat hărţi detaliate.

B'nagga se înclină, apoi se îndreptă spre Regele Vrăjitor. Cei doi au plecat, urmaţi de Huli Beddict.

— Fraţii noştri, spuse Rhulad, cu sabia tremurând în mâna stângă. „Vino, vom lua mâncare şi băutură în propriul nostru cort. Udinaas, precede-ne.

apropiere
a Sclavul intră cu paşi mari în masa de războinici. Edur s-a topit înaintea nedescrisului Letherii, iar în urma lui au mers împăratul, Frica şi Trull.

Au ajuns la cortul de comandă la scurt timp mai târziu, după ce au străbătut un bulevard împrejmuit în carne şi oase, fluturând armele şi strigăte de război frenetice. Wraiths stăteau de pază de fiecare parte a intrării. De îndată ce sclavul şi cei trei fraţi au intrat, Rhulad se întoarse şi îl opri pe Trull cu o mână. – Cât de departe ai de gând să mă împingi, Trull?

Se uită în jos la mâna lipită de piept. – Se pare că tu eşti cel care împinge, Rhulad.

Un moment de tăcere încordată, apoi fratele său lătră în râs şi se dădu înapoi. – Cuvinte din trecutul nostru, da? Aşa cum am fost cândva, înainte. . .' un val de sabie, „toate acestea”. Privirea lui răvăşită se fixă pe Trull pentru o clipă. – Ne-a fost dor de tine. îi zâmbi fricii. – Mi-a fost dor de voi amândoi. Udinaas, găseşte-ne nişte vin!

— O băutură Letherii, spuse Fear.

— Am dobândit un gust pentru el, frate.

Trull şi Frica l-au urmat pe Rhulad în camera interioară, unde sclavul turna deja trei căni de vin negru în pahare de argint şi aur făcute de Letherii. Trull se simţea dezechilibrat, spargerea bruscă a faţadei lui Rhulad şocându-l, rănindu-l undeva înăuntru din motive pe care nu le putea înţelege imediat.

Evitând tronul care domina centrul camerei, împăratul s-a aşezat pe un scaun cu trepied din piele lângă masa încărcată cu mâncare de-a lungul unui perete. Două scaune identice îl flancau. Rhulad gesticulă. „Veniţi, fraţilor, staţi cu noi. Ştim, înţelegem bine, părea că tot ce eram nu era decât cenuşă, iar dragostea pe care o împărtăşim, ca fraţi, era atât de tristă încordată, atunci.

Trull a văzut că până şi Frica era uluită, în timp ce se aşezară pe scaunele joase.

— Nu trebuie să fugim de amintirile noastre, spuse Rhulad, în timp ce Udinaas îi aducea ceaşca. – Sângele rudelor nu trebuie să ardă întotdeauna, fraţilor. Trebuie să fie momente când pur şi

apropiere
a.
simplu. . . ne încălzeşte.'

Frica i-a dres glasul. 'Avem . . . mi-a fost dor şi de tine, împărat... – Ajunge! Fara titluri. Rhulad, aşa că tatăl nostru m-a numit, aşa cum i-a numit pe toţi ai lui

fii, fiecare pe rând din oştirea strămoşilor liniei Sengar. Este prea uşor de uitat.

Udinaas a pus o ceaşcă în mâna lui Fear. Degetele închise de la sine. Trull ridică privirea când sclavul se apropia de el cu ultima ceaşcă. A întâlnit

ochii Letherii, a fost uimit de ceea ce a văzut în ei. Aîntins mâna şi a acceptat vinul. – Mulţumesc, Udinaas.

O tresărire din partea lui Rhulad. – El este al meu, spuse el cu o voce strânsă.

Trull făcu ochii mari. – Desigur, Rhulad.

'Bun. Da. Frica, trebuie să-ţi spun despre Mayen.

Aplecându-se încet pe spate, Trull studie vinul tremurând în cupa din mâinile lui. Privirea sclavului, mesajul pe care părea să-l transmită.
Totul e bine.

— Nu am văzut-o mai devreme, se aventură Fear ezitant. . .'

— Nu, nici mama noastră. Mayen a fost rău. Rhulad îi aruncă lui Fear o privire nervoasă. – îmi pare rău, frate, nu ar fi trebuit. . . nu ar fi trebuit să facă asta. Şi acum, ei bine, vezi. . .' îşi scurge vinul dintr-o singură mişcare. – Udinaas, mai mult. Spune-i. Explică, Udinaas, ca Frica să înţeleagă.

Sclavul a umplut din nou paharul, apoi s-a dat înapoi. – Este însărcinată, spuse el, întâlnind privirea lui Fear. „Nu există nicio îndoială acum că inima ei îţi aparţine. Rhulad ar fi dorit altfel. La început, în orice caz. Dar nu acum. El intelege. Dar copilul, asta a îngreunat lucrurile. Complicat.'

Cupa din mâna lui Fear nu se mişcase în mod vizibil, dar Trull văzu că era aproape de a se vărsa, de parcă o amorţeală ar fi furat puterea membrului. – Continuă, reuşi Fear.

— Nu există precedent, nu există reguli în rândul poporului tău, a reluat Udinaas. „Rhulad ar renunţa la căsătoria cu ea, el ar anula tot ce s-a făcut. Dar pentru copil, înţelegi, Fear Sengar?
„Copilul acela va fi moştenitor...”

apropiere

aîl întrerupse Rhulad cu un râs aspru. – Niciun moştenitor, Fear. Vreodată. Nu vezi? Tronul va fi povara mea eternă.

Povară. Pe surorile, ce te-a trezit, Rhulad? Cine te-a trezit? Trull şi-a îndreptat privirea înapoi spre Udinaas şi s-a zguduit mental în seama bruscă. Udinaas? Eu Aceasta ... acest sclav?

Udinaas dădea din cap, cu ochii încă aţintiţi pe frica. „Războinicul care creşte acel copil îi va fi tatăl, în toate lucrurile, cu excepţia numelui. Nu va exista nicio înşelăciune. Toţi vor şti. Dacă trebuie să existe un stigmat. . .'

— O să mă ocup de mine, spuse Fear. – Ar trebui să aleg să stau alături de Mayen, cândva soţia împăratului, cu un copil care nu este al meu pe care să îl cresc ca primul născut al soţiei mele.

— Este cum spui tu, frică de Sengar, spuse Udinaas. Apoi s-a dat înapoi.

Trull se îndreptă încet, întinse mâna cu o mână şi îndreptă uşor paharul în strânsoarea fricii. Surprins, fratele lui se uită la el, apoi dădu din cap. – Rhulad, ce spune mama la toate astea?

— Mayen s-a pedepsit cu nectar alb. Nu este un lucru uşor de învins, aşa ceva. . . dependenţă. Uruth se străduieşte. . .'

Un geamăt blând al fricii, în timp ce închidea ochii.

Trull îl privi pe Rhulad întinzându-se de parcă ar fi vrut să atingă Frica, îl privi ezitând, apoi aruncă o privire spre Trull.

Cine a dat din cap. *Da. Acum.*

Un contact de moment, care părea să împuşcă Frica, deschizându-şi ochii.

— Frate, spuse Rhulad, îmi pare rău.

Frica studie chipul fratelui său cel mai mic, apoi spuse: „Ne pare rău tuturor, Rhulad. Pentru . . . atat de mult. Ce a spus Uruth despre copil?
E bine?

— Fizic, da, dar ştie foamea mamei sale. Aceasta va fi. . . dificil. Ştiu, nu meriţi nimic din toate astea, frică...

— Poate, Rhulad, dar voi accepta povara. Pentru Mayen. Şi

apropiere a.
pentru tine.' Nimeni nu a mai vorbit după aceea, nu de ceva vreme. Şi-au băut

vinul şi lui Trull i s-a părut că ceva era prezent, o parte din viaţa lui pe care o crezuse – nu dispăruse de mult, dar în primul rând inexistentă.

S-au aşezat,

trei dintre ele. Fraţi şi nimic mai mult.

Afară a coborât noaptea. Udinaas a servit mâncare şi încă mai mult vin. Ceva mai târziu, Trull se ridică, alcoolul înmuia detaliile şi rătăci prin camerele cortului, plecarea lui abia sesizată de Rhulad şi Fear.

într-o încăpere mică, zidită cu pânză, l-a găsit pe Udinaas.

Sclavul stătea pe un taburet mic şi îşi lua cina. El ridică privirea surprins de sosirea bruscă a lui Trull.

— Vă rog, spuse Trull, reluaţi masa. L-ai câştigat, Udinaas.

—îţi doreşti ceva de la mine, Trull Sengar? 'Nu. Da. Ce ai făcut?'

Sclavul îşi înclină capul. 'Ce vrei să spui?' 'Cu . . . I. Ce ai făcut, Udinaas? – Nu prea mult, Trull Sengar.

— Nu, am nevoie de un răspuns. Ce eşti tu pentru el?

Udinaas a pus farfuria jos, a băut o gură de vin. – Un subiect căruia nu se teme de el, presupun.

'Asta este. . .toate? Stai, da, înţeleg. Dar apoi mă întreb, de ce? De ce nu ţi-e frică de el?

Udinaas oftă, iar Trull îşi dădu seama cât de epuizat era sclavul. – Voi, toţi Edur, vedeţi sabia. Sau aurul. Vezi . . . puterea. Puterea terifiantă şi brutală. El a ridicat din umeri. – Văd ce ia de la el, ce îl costă pe Rhulad. Eu sunt Letherii, până la urmă', a adăugat el cu o grimasă. înţeleg noţiunea de datorie. El a ridicat privirea. – Trull Sengar, sunt prietenul lui. Asta e tot.' Trull l-a studiat pe sclav timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. „Nu-l trăda niciodată,

Udinaas. Nu.'

Privirea Letherilor s-a îndepărtat. A băut mai mult vin.

„Udinaas...”

apropiere
a.

— Te-am auzit, spuse bărbatul cu o voce zgomotătoare.

Trull se întoarse să plece. Apoi făcu o pauză şi privi înapoi. „Nu vreau să plec în asemenea condiţii. Deci, Udinaas, pentru ce ai făcut, pentru ce i-ai dat, mulţumesc.

Sclavul dădu din cap fără să ridice privirea. Se întinse să-şi ia farfuria.

Trull se întoarse în camera centrală pentru a descoperi că Hannan Mosag sosise şi vorbea cu Rhulad.

'. . . Huli crede că se află lângă un oraş în aval de aici. O călătorie de o zi, poate. Dar, împărate, o călătorie necesară totuşi.

Rhulad îşi întoarse privirea, aruncând privirea spre peretele îndepărtat. – Armatele trebuie să continue. Către Brans Keep. Fără întârzieri, fără ocoliri. Voi merge, şi Frica şi Trull la fel. Huli Beddict, să ne ghideze. Udinaas, desigur.

— Un K'risnan, spuse Regele Vrăjitor, şi noii noştri aliaţi demonici, cei doi Kenryll'ah.

— Foarte bine, şi alea. Ne vedem la Brans Keep. 'Ce

este?' întrebă Trull. 'Ce s-a întâmplat?'

— Ceva a fost eliberat, spuse Hannan Mosag. – Şi trebuie

rezolvat.

— Eliberat de cine şi în ce scop?

Regele Vrăjitor a ridicat din umeri. – Nu ştiu cine a fost responsabil. Dar presupun că a fost eliberat să lupte cu noi.

— Un fel de demon?

'Da. îi pot simţi doar prezenţa, voinţa. Nu pot să-l identific. Oraşul se numeşte Brous.

— Trull dădu încet din cap. – Dacă Binadas ar fi cu noi, spuse el.

Rhulad ridică privirea. 'De ce?'

Trull zâmbi, nu spuse nimic.

apropiere
a.

După o clipă, Fear mormăi, apoi dădu din cap.

Rhulad se potrivea cu zâmbetul lui Trull. – Da, spuse el, dacă ar fi.

Hannan Mosag se uită pe rând la ei trei. 'Nu inteleg.' Râsul împăratului era aspru, doar puţin

amar. 'Tu trimite-ne mai departe

o altă căutare, regele vrăjitor.

Hannan Mosag se albi vizibil.

Văzând asta, Rhulad râse din nou, de data aceasta pur amuzat.

După o clipă, atât Frica, cât şi Trull i s-au alăturat, în timp ce Hannan Mosag îi privea pe toţi neîncrezător.

Au băut prea mult vin, îşi spuse Trull mai târziu. Asta a fost tot. Mult prea mult vin.

Seren Pedac şi Gardienii Crimson şi-au îndrumat caii în jos de pe şosea, peste şanţ şi au tras frâu la marginea unui câmp verde. Avangarda Batalionului de Negustori ieşise de la porţile oraşului, iar Dobânditorul o vedea în frunte pe Preda Unnutal Hebaz, călare pe un cal albastru-cenusiu, cu coama albă, care dădea capul iritat, cu copitele bătând de nerăbdare.

— Dacă nu este atentă, observă Iron Bars, acea fiară va începe să se zbată. Şi se va găsi pe fund în mijlocul drumului.

— Asta ar fi într-adevăr un rău augur, spuse Seren.

După o clipă, Preda a reuşit să liniştească calul.

— înţeleg că avem ceva de aşteptat înaintea noastră, a spus

Iron
Bars.

Cel puţin „Batalionul Regelui şi Batalionul Negustorilor”. Nu ştiu ce alte forţe sunt în Letheras. N-aş crede că batalioanele şi brigăzile de sud au avut timp să ajungă aici, ceea ce este regretabil. Se gândi o clipă, apoi spuse: „Dacă traversăm acest câmp, putem lua drumul

apropiere a

fluviului şi intra prin Fishers' Gate. Va însemna să traversez două treimi din oraş pentru a ajunge acasă la mine, dar pentru tine, Declarat, ei bine, probabil că nava cu care eşti angajat va fi în apropiere.

Iron Bars ridică din umeri. – Te livrăm la uşa ta, achizitor. —

„Chiar şi aşa, este ceea ce intenţionăm să facem”. – Atunci, dacă

nu te superi. . .'

Poarta „Pescatorilor” va fi. Mai departe, achizitor.

Elementele din ariergardă ale Batalionului Regelui se întorseseră în hali dinaintea Domiciliului Etern şi acum mărşăluiau pe Bulevardul celei de- a şaptea închideri. Regele Ezgara Diskanar, care fusese martor pe balconul Primei Aripi de la expedierea sa oficială a Preda în zorii zilei, în cele din urmă s-a rotit şi şi-a făcut drum înăuntru. învestitura era pe cale să înceapă, dar Brys Beddict ştia că mai avea ceva timp înainte ca prezenţa lui să fie necesară.

Patru dintre paznicii lui erau cu el pe balcon. Brys îi făcu un gest. – Găseşte-mi un mesager.

'Da domnule.'

Brys aşteptă, uitându-se peste oraş. Aerul era apăsător, cu mai mult decât umiditate şi căldură. După trecerea ariergardei batalionului, puţini cetăţeni s-au aventurat în urma acestuia. Bătălia de la Brans Keep era încă la câteva zile, dar se părea că majoritatea locuitorilor oraşului – cei care au mai rămas – au ales să rămână în casele lor cât mai mult posibil.

A sosit mesagerul, o femeie pe care o angajate des şi una în care ştia că poate avea încredere.

— Trimite o misivă fratelui meu, Tehol, acasă la el.

— Va fi pe acoperişul lui?

— Aşa mă aştept şi acesta este mesajul: el trebuie să rămână acolo. Acum, un mesaj suplimentar, pentru fratele Shavankrat care păzeşte Tehol. Un nume. Gerun Eberict. Asta e tot.'

'Da domnule.'

apropiere
a.— Du-te, atunci.

Ea a plecat repede. Brys păşi cu paşi mari pe coridorul îngust care urmărea lungimea aripii de pe al doilea nivel. La capătul îndepărtat, treptele coborau către o anticamera care făcea parte din complexul central de cupole. Acolo, l-a găsit pe Finadd Moroch Nevath, aşezat pe o bancă de piatră.

— Brys, te-am aşteptat.

— Nu prea mult, sper. Ce vrei de la mine, Finadd? —
Crezi în zei?

Surprins, Brys a tăcut pentru o clipă, apoi a spus: „Mă tem că nu văd relevanţa acestei întrebări”.

Moroch Nevath a băgat mâna într-o pungă de la şold şi a scos o ţiglă zdrobită, aşa cum s-ar putea găsi printre cititorii pieţei. – Când ai vorbit ultima oară cu Turudal Brizad?

— Prima consoartă nu a mai fost în palat, nici în palat, de ieri, spuse Brys. „Primul eunuc Nifadas a ordonat o percheziţie amplă şi s-a ajuns la concluzia că Turudal a fugit. Nu este deloc surprinzător... Moroch îi aruncă ţigla. Instinctiv, Brys o prinse cu mâna stângă. Se uită în jos la placa ceramică. îngălbenită la margini, zăbrelită cu crăpături, ilustraţia
s-a redus la o serie de zgârieturi stilizate pe care Brys

cu toate acestea recunoscute. – Ţigla Errantului. Ce-i cu asta, Moroch?

Soldatul se ridică în picioare. Slăbise, remarcă Brys, şi părea să fi îmbătrânit zece ani de când s-a alăturat delegaţiei tratatului. – A fost aici. Tot acest timp. Nenorocitul a fost chiar sub nasul nostru, Brys Beddict.

'Despre ce vorbeşti?'

— Errantul. Prima consoartă. Turudal Brizad.'

'Acesta este . . . ridicol.'

— Am un cuvânt ceva mai dur pentru asta, Brys.

Campionul a îndepărtat privirea de la bărbatul care stătea în faţa lui. – Cum ai ajuns la această concluzie extraordinară, Moroch?

— Au existat Turudal Brizad în fiecare generaţie – oh, nume

apropiere a-

diferite, dar el este. Scene pe tapiserii, tablouri. Mergi prin colecţia regală, Brys, totul e pe hol, pe cale să fie mutat. Era chiar acolo, pentru ca oricine să poată vedea, dacă ar găsi motive să caute.

— Şi ce motiv ai avut, Moroch?

O grimasă. – Mi-a cerut să fac ceva pentru el.

Brys mormăi. – El este un zeu. *Se presupune.* – De ce ar avea nevoie de ajutorul tău? – Pentru că spune că vei fi prea ocupat.

Brys se gândi la ultima sa conversaţie cu Turudal Brizad. . . . *sfârşitul obiectivitătii mele.* Aşa ceva, în timp ce bărbatul se îndepărta. „Eu admite la unii. . . scepticism, Moroch Nevath.'

— Lasă-o deoparte pentru moment, Brys. Sunt aici să vă cer sfatul. Să presupunem ce este mai rău.

— Un zeu îţi cere ajutorul? Presupun că trebuie luate în considerare posibilele motivaţii şi consecinţele acceptării sau respingerii cererii.

'Da.'

— Va fi în beneficiul lui Lether să facem cum cere?

— El spune că va fi.

'Unde este el acum?'

— în oraş, undeva. îi urmărea pe ultimii refugiaţi permisi în această dimineaţă, pe perete, sau cel puţin aşa mi-a spus unul dintre gardienii mei.

— Atunci, aş crede, Moroth, că trebuie să faci ce îţi cere el. – Peste datoria de a-l proteja pe rege?

— îmi imaginez că zeul presupune că această sarcină va fi a mea. – Suntem aproape egali, tu şi cu mine, Brys. 'Ştiu.'

— S-ar putea să crezi că eşti cel mai bun între noi. Eu cred altfel. – Nu a fost decizia noastră, Moroch.

Moroch l-a studiat timp de o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus: —îţi mulţumesc pentru sfat, Finadd.

apropiere
a.— Ezit să o spun, Moroch Nevath, dar Errantul să fie cu tine.

— Nu e amuzant, mormăi spadasinul în timp
ce se îndepărta.

Brys a intrat în complexul domului. A venit pe coridorul principal, oprindu-se pentru a studia din nou structura. Pereţii fuseseră curăţaţi, praful de pe podea şters. Gardienii şi funcţionarii se mişcau, pregătindu- se pentru învestitură. Multe priviri au fost aruncate în direcţia figurii care dormea la jumătatea coridorului, încovoiată pe ţigla centrală.

Oftând, Brys s-a apropiat de Kuru Qan. – Ceda.

Bătrânul scoase un sunet, apoi se întoarse astfel încât să-i fie spatele la Brys. – Trezeşte-te, Ceda. Vă rog.'

Ridicând capul, Kuru Qan bâjbâi după lentilele gemene care stăteau pe podea din apropiere şi le-a tras la faţă. – Cine sună?

— Este Brys Beddict.

— Ah, Finadd. Kuru Qan se răsuci şi privi în sus. 'Araţi bine.' *Nu veţi.*

— Ceda, învestitura este pe cale să înceapă. Dacă nu ai vrea

Pune-l pe Regele Ezgara Diskanar să te oprească în timpul marşului său solemn, va trebui să te mişti.

'Nu!' Bătrânul se întinse pe piatră. 'Eu nu trebuie să! Este al meu. Locul meu.'

— Insistí ca el să se îndepărteze în abordarea lui? Ceda, rişti mânia regelui...

— Relevant? Nu în ultimul rand.' Degetele lui scăpau pe piatră. 'Este al meu. Avertizează-l, Finadd. Avertizează-l pe rege.

'Despre ce?'

'Nu voi fi mişcat. Oricine ar încerca va fi aruncat în cenuşă. Cenuşă, Brys Beddict.

Brys aruncă o privire în jur. O mică mulţime se adunase pentru a asculta schimbul. Finadd se încruntă. – Pe drumul vostru, toţi. Oamenii s-au bătut.

apropiere
a încă o dată singur temporar, Brys se ghemui înaintea Cedei. – Ai avut cu tine vopsele şi pensule data trecută. Ce s-a întâmplat cu ei?'

— Vopsele şi pensule? Ochii clipeau în spatele lentilelor. 'Plecat. Plecat. Regele te vrea acum, Finadd. El este gata să înceapă procesiunea. Nifadas vine – se va plânge, dar nu contează. Va fi un public mic, nu-i aşa. Relevant? O da. Ar fi bine ca regele să mă ignore – explică-i asta, Brys.

Finadd se îndreptă. – Da, Ceda. 'Excelent. Acum,
fii pe drum.

— Asta nu miroase bine.

Trull se uită la demonul Kenryll'ah care vorbise. Era mai înalt decât Tiste Edur pe caii lor. O faţă cu trăsături mai ascuţite decât cele de pe Liliac, neagră ca bazaltul cizelat, caninii superioare şi inferioare proeminente şi argintii sclipind. Un guler căptuşit cu blană, o vestă din solzi de bronz, cu rame de sare şi închis la culoare cu patinare. O curea grea de piele pe care era atârnat un tulwar uriaş cu teacă. Jambiere din piele, gri si supla. Celălalt demon, care stătea lângă el, diferă doar în alegerea armelor, un blocaj masiv strâns în două mâini cu mănuşi.

Acest al doilea Kenryll'ah şi-a descoperit dinţii. – îmi face
foame. – Oasele despicate, spuse celălalt. 'Măduvă.'

Duhoarea la care se refereau cei doi era cea a cadavrelor putrezite. Ajunseseră la marginea poienii, dincolo de care se afla zidul de palisadă al oraşului Brous. Pe câmp erau tumule şi un şanţ lung săpat. Nu era nimeni în vedere.

— Fraţilor, spuse împăratul, descălecaţi şi pregătiţi-vă armele.

Trull coborî de pe cal. S-a transformat. – K'risnan, poţi simţi ceva?
Chipul tânărului vrăjitor Arapay era bolnăvicios. El a dat din
cap. – în oraş, cred. Ştie că suntem aici.

Rhulad închise ambele mâini pe mânerul săbiei şi o ridică în poziţia de gardă centrală. – Udinaas, rămâi cu caii. Frica, în stânga mea. Trull, în dreptul meu. K'risnan, stai în spatele nostru la cinci paşi. Demoni, în ambele părţi.

— Nu putem mânca mai întâi?

'Sau pipi? Eu am nevoie să fac pipi.'

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să plecăm, spuse primul demon. –

apropiere

aŞi ar fi trebuit să mănânci. Avem o mulţime de cai de rezervă, ştii. şuieră împăratul.

– Tăcere, amândoi. A trebuit să te ascultăm

întreaga călătorie. Nu mai mult, ca nu cumva să decid să te omor mai întâi.

— N-ar fi înţelept, spuse al doilea Kenryll'ah. „Miros mai mult decât carne, miros singurul lucru încă viu acolo şi nu este plăcut”.

— îl gust, spuse primul demon. – Şi mă face să vreau să am voma.

— Ar fi trebuit să te gândeşti să te vomi înainte să plecăm, spuse al doilea.

— Mă gândesc la voma de fiecare dată când mă uit la tine. 'Suficient!'

— îmi cer scuze pentru fratele meu, spuse primul demon.

„Şi eu pentru al meu”, a adăugat al doilea.

Tirani ciudaţi. Trull îşi desfăcu suliţa şi se îndreptă spre Rhulad. Şi-au croit drum peste poiană. Ajungând la groapă, au văzut

primul dintre corpuri. Spărţit şi aruncat la baza săpăturii adânci şi zdrenţuite, ca o înmormântare în masă deschisă. Muncitori şi soldaţi. Carne întunecată şi balonată la căldură. Muştele roiau.

Au ocolit groapa şi s-au apropiat de oraş. Porţile vizavi de ei fuseseră dărâmate, înăuntru, uşile grele zdrobite. Undeva în oraş un câine latră.

Strada era presărată cu cadavre chiar în interiorul zidului. Uşile fiecărei case şi clădiri aflate la vedere fuseseră sobe înăuntru. în faţă şi în dreapta, doi cai stăteau legaţi de un vagon care fusese răsturnat. Epuizarea şi încordarea jugurilor o împinseseră pe una dintre fiare într- o poziţie stânjenitoare. Trull ezită, apoi se apropie de ei, trăgând cuţitul de la centură. Ceilalţi s-au oprit şi l-au privit cum dădea drumul cailor. Niciun animal nu era în stare să fugă, dar şi-au făcut încet drum afară, pe picioare tremurătoare şi nesigure.

Trull se întoarse la poziţia lui lângă Rhulad.

— Vine, spuse primul demon.

Mai jos, pe strada principală, un stol de grauri se învârteau la vedere, învârtindu-se printre clădiri. într-o masă de negru, păsările păreau să fiarbă spre Tiste Edur şi Kenryll'ah. Mergând cu pas în mijlocul păsărilor, o siluetă înaltă, spectrală, cu pielea albă, părul galben

apropiere a.
palid şi atârnând în şuviţe moale. Purta un ham de piele care părea încreţit şi înnegrit de putregai. Era ceva ciudat în membrele sale.

— Este dezarmat, spuse Fear.

— Totuşi, şuieră K'risnan în spatele lor, el este cel.

Graurii se învârteau mai sus, coborând pe marginile acoperişului de ambele părţi, în timp ce silueta se opri la zece paşi depărtare.

„Paşnic”, se spunea în Letherii, „nu-i aşa?”

vorbi Rhulad. – Sunt împăratul Rhulad din Tiste Edur. Cine şi ce eşti, străine?

— Eu sunt Forkrul Assail. Mă numesc
Serenity. —Atunci eşti un demon? Capul
înclinat. 'Eu sunt?'

— Aceasta nu este lumea ta.

— Nu este?

Rhulad se întoarse pe jumătate. —
K'risnan, alunga-l. – Nu pot, împărat.

— Tumultul prezenţei tale invită la discordie, spuse Serenity.

Urmărind mişcările Forkrul Assail, Trull şi-a dat seama că poseda articulaţii suplimentare la braţe şi la picioare şi că era un fel de balama peste sternul creaturii. Mişcarea lui era ciudat de lejeră.

'Discordie?' întrebă Rhulad.

„îmi doresc pacea încă o dată”.

Frica a vorbit. – Dacă cauţi pacea, Serenity, atunci trebuie doar să te întorci şi să pleci. Părăsi.'

„A pleca de aici înseamnă a ajunge în altă parte. Nu mă pot retrage din dezordine, pentru că va urma cu siguranţă. Pacea trebuie afirmată acolo unde cineva se află. Numai când discordia va fi rezolvată va fi
pace. Apoi Forkrul Assail a făcut un pas înainte.

' 'Ware!' mârâi unul dintre demoni.

apropiere

a. Serenitatea s-a apropiat, chiar dacă graurii au explodat din nou înspre cer.

Arma lui Trull avea cea mai mare întindere, dar el nu a încercat să înjunghie creatura. Braţele au fost ridicate pentru a evita atacul, iar Trull a ales să-i lovească pe cei cu o mişcare înaltă a tijei suliţei. Ca un şarpe, braţul drept al lui Serenity s-a zvârcolit în jurul axului, legând arma. O îndoire bruscă şi Blackwood s-a crăpat, apoi s-a spulberat, miezul roşu ieşind la vedere pe lungimea despicatului. Trull a avut puţin timp să simtă şoc, în timp ce mâna stângă a lui Serenity a izbit.

Două degete au atins tâmpla lui Trull...

Se înclina deja într-o parte, dar la contact îşi simţi gâtul strâns. Dacă ar fi rămas în picioare, dacă ar fi rezistat, acum i-ar fi rupt gâtul. Aşa cum era, abătut-o, cu umerii scufundaţi, a fost aruncat în jos, aruncat de pe picioare.

Frica năvălise în jos, cu o bătaie în spatele atacului înalt al lui Trull, trântind în diagonală în jos şi să-l ia pe Forkrul Assail la genunchi.

Dar piciorul se îndoi pe spate, genunchiul inversându-şi unghiul, în timp ce, în acelaşi timp, Serenity se întinse cu mâna stângă şi apucă lama săbiei. Forkrul Assail l-a smuls din mâna Fricii, cu degetele strânse, zdrobind fierul.

Cu toate eşecurile lor, Trull şi Fear făcuseră ceea ce li se cerea. Atacurile lor de flanc precedaseră pe cele ale lui Rhulad, cu intenţia de a deschide Serenity atacului împăratului. Sabia pestriţă a lui Rhulad era neclară, şuiera în aer – dar nu făcea contact o dată, deoarece Forkrul Assail părea să curgă pur şi simplu în jurul ei.

Aruncând sabia îndoită a lui Fear deoparte, Serenity a intervenit.

Şi şi-a înfipt degetele ca nişte vârfuri în pieptul lui Rhulad, împingând pe lângă monede, alunecând printre coaste şi străpungându-i inima, apoi s-a rupt înapoi.

împăratul se mototoli.

Serenity se îndreptă spre Frica.

Apoi a sărit înapoi, cu opt paşi sau mai mult prin aer, evitând cu puţin timp un blocaj care a lovit pământul străzii şi s-a scufundat adânc.

apropiere
a Serenitatea a dat înapoi în continuare în timp ce celălalt demon îl urmărea, masivul tulwar dansând ca un pumnal în mâinile sale.

Trull se ridică în picioare. Se învârti, intenţionând să adune o altă suliţă din depozitul pe care îl lăsase legat de cal...

— şi l-a găsit pe Udinaas repezindu-se spre el, cu armele legănate în braţe.

Trull eliberă unul, apoi se întoarse încă o dată, sărind peste trupul lui Rhulad. în faţă, Forkrul Assail năvălise spre stânga, coborându-se sub o tăietură de tulwar, cu mâinile izbitoare chiar şi în timp ce demonul îl dădea puternic în lateral.

Serenitatea a fost aruncată de lovitură, a bătut pe pământ şi s-a rostogolit, de două ori, înainte de a-şi recăpăta picioarele.

Dar Trull auzise trosnetul coastelor în acea lovitură.

Demonul s-a închis încă o dată din dreapta Forkrul Assail.

Cu o clipă înainte de a se închide, Trull şi-a lansat suliţa.

Serenity nu a văzut-o venind. Lovită solid chiar sub claviculă stângă, creatura a fost învârtită de impact. Tulwarul demonului s-a tăiat în coapsa dreaptă, sunând în timp ce muşca osul. Demonul a smuls-o.

Trull se întinse în spate şi o altă suliţă i se puse în mână. S-a apropiat.

întorcându-se în spate, Forkrul Assail smulsese suliţa de pe umăr şi respingea tăieturile de tulwar cu mâinile, împingându-se de partea plată a lamei. Celălalt demon se repezi din partea cealaltă, cu matlock ridicat sus.

Sânge albăstrui pal care curgea din cele două răni – care păreau să se închidă chiar dacă Trull îl privea – Serenity sări încă o dată înapoi, apoi se întoarse şi alergă.

Kenryll'ah s-a pregătit să urmărească.

'Oprire!' strigă Trull. 'Lăsaţi-l!'

Udinaas stătea deasupra trupului lui Rhulad. La câţiva paşi mai departe stătea K'risnan, cu chipul său tânăr îngheţat într-o expresie

apropiere a de groază. Clătină din cap în semn de negare, iar şi iar.

— K'risnan.

Ochi sălbatici aţintiţi asupra lui Trull. 'Aceasta. . . m-a aruncat înapoi. Puterea mea . . . cand a murit imparatul. . . toate, aruncate înapoi. . .'

Demonii s-au apropiat.

— Lasă-ne pe noi, spuse primul, biciuind sângele din tulwar. – Da, dădu din cap celălalt. – Nu am auzit niciodată de aceste Forkrul Assail, dar ne-am hotărât.

— Nu ne plac, spuse primul demon.

'Nu în ultimul rand.'

— O vom urmări şi o vom spune.

Frica a vorbit. – Udinaas, cât timp . . .' Ochii lui erau pe Rhulad.

— Nu mult timp, răspunse sclavul.

— Aşteptăm?

— Cel mai bine ar fi, cred, spuse Udinaas.

Frecându-şi faţa, Frica se apropie de sabia lui. L-a luat, l-a examinat, apoi l-a aruncat deoparte. Se uită la Trull.

Trull spuse: „A spart Blackwood”.

O grimasă. Am văzut. A doua suliţă, care a fost bine aruncată, frate. Totuşi, fraţii ştiau. Fără Kenryll'ah, acum ar fi mort.

Primul demon a vorbit. – Putem să urmărim acum? Frica ezită, apoi dădu din cap.

'Merge.'

Cei doi Kenryll'ah se întoarseră şi se îndreptară spre stradă.

— Putem mânca pe drum.

— Bună idee, frate.

apropiere
a.

Undeva în oraş, câinele încă lătra.

— Trebuie să-l ajutăm, spuse Sandalath Drukorlat.

Withal aruncă o privire spre ea. Stăteau pe marginea zgomotului, cu vedere la plajă. Tineretul Tiste Edur s-a ghemuit în nisip de dedesubt, încă ţipând. – Nu este prima lui vizită, spuse Withal.

— Cum îţi este capul? întrebă ea după o clipă.

'Doare.'

Tiste Edur a tăcut, tremurând, apoi capul tânărului s-a smucit. Se uită la Withal şi la femeia Tiste Andii care stătea lângă armărul Meckros. Apoi înapoi din nou. – Withhal!

Sprâncenele fierarului s-au ridicat, deşi mişcarea l-a făcut să tresară şi a spus: „în mod normal, nu vorbeşte prea mult cu mine”. Pentru tineret, „Rhulad. Nu sunt atât de crud încât să spun bun venit.

'Cine este ea? Cine este . . . *trădător?*

Sandalath pufni. 'Jalnic. Acesta este purtătorul de sabie al zeului? O greşeala.'

— Dacă este, spuse Withal cu o voce scăzută, nu am de gând să-i spun asta.

Rhulad se ridică în picioare. – M-a omorât.

— Da, răspunse Withal. „A fost, orice ar fi fost”.

— A Forkrul Assail.

Sandalath se înţepeni. – Ar trebui să fii mai atent, Edur, când îţi alegi duşmanii.

Un râs aproape de isterie, în timp ce Rhulad îşi croia drum de pe plajă. Alege, femeie? Nu aleg *nimic.*

— Puţini fac vreodată, Edur.

— Ce caută ea aici, Withal?

„Dumnezeul schilodit a crezut că am nevoie de companie. Dincolo

apropiere
a:
de trei Nachts nebuni.

— Sunteţi iubiţi?

— Nu fi absurd, spuse Sandalath, batjocorind.

— Cum a spus ea, a adăugat Withal.

Rhulad trecu pe lângă ei. – Am nevoie de sabia mea, mormăi el, mergând spre interior.

S-au întors să-l privească.

— Sabia lui, murmură Sandalath. – Pe cel pe care dumnezeu l- ai făcut? Withal dădu din cap. – Dar eu nu sunt de vină. – Ai fost obligat.

Am fost.'

„Nu arma este rea, ci cea care o mânuieşte”.

A studiat-o. – Nu-mi pasă dacă îmi spargi din nou craniul. Chiar încep să te urăsc.

— Te asigur că sentimentele mele sunt identice cu privire la tine. Withal se întoarse. – Mă duc la baraca mea.

— Sigur că eşti, se răsti ea în spatele lui. – Să cerşeşti şi să mormăi zeului tău. De parcă s-ar deranja să ascult un mieluit atât de jalnic.

— Sper, spuse Withal peste umăr, că va avea milă de mine. – De ce ar trebui?

El nu a răspuns şi şi-a păstrat cu înţelepciune zâmbetul de răspuns pentru sine.

Stând la zece paşi de partea tronului, Brys Beddict a privit cum regele Ezgara Diskanar pătrundea solemn în camera cu cupolă. O iritare distrasă era pe chipul regelui, deoarece călătoria lui necesitase un ocol
în jurul formei înclinate şi tremurătoare a Cedei, Kuru Qan, dar asta era acum în spatele lui, iar Brys îl văzu pe Ezgara reluând încet expresia severă.

în sala tronului îl aşteptau o mână de oficiali şi gardieni. Primul eunuc Nifadas a fost poziţionat în dreapta tronului, ţinând coroana de Lether pe o pernă roşie de sânge. Prima concubina Nisall a

apropiere a.
îngenuncheat la picioarele estradei, pe partea stângă. împreună cu Brys şi şase dintre paznicii săi, Finadd Gerun Eberict a fost prezent cu şase dintre propriii soldaţi ai Gărzii Palatului.

Şi asta a fost tot. învestirea din aceasta, ziua celei de-a şaptea închideri – sau destul de aproape, deoarece nimeni nu putea fi de acord cu acea dată anume – trebuia să fie asistată de aceşti câţiva. Nu aşa cum a fost planificat iniţial, desigur. Dar fuseseră mai multe revolte, ultima fiind cea mai sângeroasă dintre toate. Numele regelui devenise un blestem în rândul cetăţenilor. Lista invitaţiilor fusese trunchiată din motive de securitate şi chiar şi atunci, Brys era nervos de prezenţa lui Gerun Eberict.

Regele se apropie de estradă, hainele lui alunecând mătăsoase pe podeaua de marmură lustruită în urma lui.

— în această zi, a intonat Nifadas, Lether devine un imperiu.

Gărzile au executat salutul rezervat liniei regale şi l-au ţinut, nemişcaţi ca nişte statui.

Ezgara Diskanar urcă pe estradă şi se întoarse încet.

Primul eunuc se mişcă să stea în faţa lui şi ridică perna.

Regele a luat coroana şi i-a pus-o pe cap.

— în această zi, spuse Nifadas, dădu înapoi, Lether este condus de un împărat. S-a transformat. —împăratul Ezgara Diskanar.

Gardienii şi-au eliberat salutul.

Şi asta este.

Ezgara s-a aşezat pe tron.

Arăt bătrân şi fragil şi pierdut.

Ferestrele erau închise etanş. Buruienile mârâiau poteca, viţă de vie alergaseră sălbatic pe pereţii de fiecare parte a intrării în trepte. De pe stradă din spatele lor venea duhoarea de fum, iar un vuiet îndepărtat de undeva din Cartierul Creeper din interior, dincolo de Lacul Settle, arăta că începuse încă o revoltă.

De la Poarta Pescarilor, Seren Pedac şi Gardienii Crimson îşi

apropiere
a.
plimbaseră caii pe străzi pline. Semne de jaf, un cadavru ocazional, un cal mort al unui soldat şi figuri care se grăbesc din calea lor pe alei şi alei laterale. Clădiri arse, haite de câini sălbatici înfometaţi atraşi din pământurile şi pădurile abandonate, familiile de refugiaţi înghesuiţi ici şi colo, Oraşul Regelui Lether părea să fi cedat în faţa barbarităţii depravate, cu inamicul încă leghe dincolo de orizont.

Era uluită de cât de repede se prăbuşise totul şi mai mult decât puţin speriată. Cu tot dezgustul şi dispreţul ei pentru căile poporului ei, rămăsese undeva îngropată adânc, o credinţă în rezistenţa ei înnăscută. Dar aici, înaintea ei, era dovada prăbuşirii bruşte şi temeinice. Lăcomia şi sălbăticia s-au dezlănţuit, frica şi panica declanşând brutalitate şi indiferenţă nemiloasă.

Au trecut pe lângă cadavrele unor cetăţeni care au murit de mult, pur şi simplu lăsaţi în stradă în timp ce au sângerat.

Pe un bulevard larg, lângă canal, trecuse o gloată, poate doar cu jumătate de zi mai devreme. Existau dovezi că soldaţii s-au luptat împotriva ei şi au fost împinşi înapoi într-o retragere de luptă. Clădirile şi moşiile de lângă ele fuseseră aruncate la gunoi şi jefuite. Strada era lipicioasă de sânge, iar urmele a zeci de vagoane erau evidente, ceea ce indică faptul că aici, cel puţin, garnizoana oraşului se întorsese să ia cadavre.

Iron Bars şi gardienii săi au spus puţin în timpul călătoriei, iar acum, adunaţi în faţa ei acasă, au rămas pe cai, cu mâinile pe arme şi vigilenţi.

Seren descălecă.

După un moment, Iron Bars şi Corlo au făcut acelaşi lucru.

— Nu arăta spart, spuse magul.

— După cum am spus, răspunse Seren, nimic din interior nu

merită
luat.

— Nu-mi place asta, mormăi Declaratul. – Dacă vin necazuri, achizitor. . .'

— Nu va fi, spuse ea. – Aceste revolte nu vor dura. Cu cât armata Edur se apropie, cu atât lucrurile vor deveni mai liniştite.

Nu asta sa întâmplat în
Trate.
Adevărat, dar asta va fi diferit.

Nu văd de ce ai crede asta, spuse Iron Bars, clătinând din cap.

— Găseşte-ţi nava, Avowed, spuse Seren. Se întoarse către ceilalţi. „Vă mulţumesc, tuturor. Sunt onorat să te cunosc şi că am călătorit în compania ta.

— Du-te în siguranţă, fată, spuse Corlo.

îşi puse o mână pe umărul magului. îşi ţinu ochii, dar nu spuse

nimic. El a dat din cap. – Uşor cu asta.

Ai auzit?'

'Am făcut. Şi mă doare capul să demonstrez asta. —îmi pare rău.

— încearcă să-ţi aminteşti, Seren Pedac, Mockra este un lăuvean subtil. 'Voi încerca.' S-a confruntat cu Barele de Fier.

„Odată ce am găsit angajatorul nostru şi mi-am plantat echipa”, a spus el, „o să-ţi mai fac o vizită, aşa că nu trebuie să ne îndulcim aici şi acum”.

'în regulă.'

— O zi, nu mai, apoi ne mai vedem, Acquitor. Ea a dat din cap.

Avowed şi magul său s-au întors înapoi în şeile lor. Trupa a plecat.

Seren i-a urmărit o clipă, apoi s-a întors şi a urcat pe potecă. Cheia lacătului elaborat se afla sub cea de-a doua lespă.

Uşa ţipăi când ea o împinse înapoi, iar mirosul de praf o cuprinse. Ea a intrat, închizând uşa.

întuneric, şi linişte.

Nu s-a mişcat o vreme, coridorul întinzându-se în faţa ei. Uşa de

Nu asta sa întâmplat în Trate.

la capătul ei era deschisă şi putea vedea în camera de dincolo, care era luminată de lumina soarelui filtrată de pânză, care venea din curtea din spate. Un scaun cu spătar înalt din camera aceea îndepărtată se îndrepta spre ea, drapat în pânză de muselină.

Un pas, apoi altul. Mai departe, pe coridor. Chiar înainte de intrarea în cameră, corpul mucegai al unei bufniţe moarte, întins ca şi cum ar fi adormit pe podea. îl ocoli, apoi intră în cameră, observând briza uşoară care venea de la fereastra spartă pe unde probabil pătrunsese bufniţa din curte.

Mobilier fantomatic de ambele părţi, dar scaunul îi ţinea privirea. S-a îndreptat spre ea, apoi, fără să scoată cârpa, s-a aşezat, muselina trăgându-se înăuntru când se afundă pe scaun.

Clipind, Seren se uită în jur.

Umbre. Tăcere. Mirosul slab de degradare. Bufniţa moartă zăcând chiar dincolo de prag.

'Seren Pedac's . . . imperiu, şopti ea.

Şi nu se simţise niciodată atât de singură.

în oraşul Letheras, în timp ce companiile de soldaţi ai lui Gerun Eberict îşi croiesc şi îşi croiau drum printr-o masă de cetăţeni încolţiţi care făcuseră parte dintr-o procesiune a loialiştilor regelui, în drum spre Domiciliul Etern pentru a înveseli învestitura, cetăţeni al căror sânge acum răspândit pe pavaj pentru a marca această zi glorioasă; ca grauri în zecile lor de mii care se apropiau din ce în ce mai mult de vechiul turn care fusese cândva un Azath şi care era acum Caliul Morţilor; în timp ce Tehol Beddict – nu mai este pe acoperişul său – şi-a făcut drum pe străzi întunecate în drum spre Selush, la ordinul lui Shurq Elalle; în timp ce copilul, Kettle, care fusese moartă cândva, dar acum era foarte vie, stătea pe treptele vechiului turn cântând încet pentru ea însăşi şi împletind împletituri de iarbă; pe măsură ce razele soarelui se prelungeau până la nişte puţuri înclinate prin ceaţa fumului, clopotele au început să sune.

Pronunţând naşterea imperiului.

Nu asta sa întâmplat în
Trate.
Sfârşitul celei de-a şaptea închideri.

Dar cărturarii au greşit. A şaptea închidere trebuia încă să sosească.

încă două zile.

Rezemat de un zid, cu braţele încrucişate, lângă vechiul palat, Prima Consoartă, Turudal Brizad, zeul cunoscut sub numele de Errant, privea spre cer norul de grauri în timp ce clopotele sunau, jos şi tremurând.

„Păsări neplăcute”, îşi spuse el, „grauri”. . .' încă
două zile.

Mi-e teamă că este o greşeală de calcul cea mai tragică. Cel mai tragic.

Capitolul douăzeci şi trei

O vastă cavernă subterană căscă sub bazin, cu crusta fragilă şi poroasă. Dacă cineva ar fi stat în acea peşteră antică, ploaia ar fi fost neîncetată. Chiar şi aşa, unsprezece râuri s-au alimentat în mlaştinile care aveau să fie într-o zi oraşul Letheras, iar procesul de eroziune care a culminat cu prăbuşirea bazinului şi scurgerea catastrofală a râurilor şi mlaştinilor a fost unul lung. Astfel, oricât de modest este Lacul Settle,

merită să ne amintim de profunzimea sa extraordinară. Lacul este, într-adevăr, ca o trapă de acoperiş cu caverna enormă a casei dedesubt. Aşadar, tragerea în adâncul bărcii de pescuit a lui Burdos – singurul pescar din Lacul Settle – plase şi toate acestea, nu ar trebui să fie o surpriză. Nici faptul că de atunci, când atât de mulţi au fost martorii morţii lui Burdos, nicio altă barcă de pescuit nu a mai străbătut apele lacului Settle. în orice caz, vorbeam, cred, de convergenţa bruscă a tuturor acelor râuri, de apariţia apelor mlaştinii, eveniment menţionat petrecut cu mult înainte de aşezarea zonei de către colonişti. Colegii savanţi, ar fi fost o privelişte dramatică, nu-i aşa?

EXTRAS DIN *ISTORIA G EOLOGICĂ A LETERAS , PRELEGERE ŢINUTĂ DE* geograful regal *T* hula R EDSŞI LA C UTTER A CADEMY A 19 – A C OMENCERE ANUALĂ

(MOMENTE ÎNAINTE DE MAREA PRĂBUŞIRE A PLAFONDULUI ACADEMIEI) COMENTARII RAPPORTATE DE UNIC SUPRAVIEUT , I BAL THE D ART

Nu asta sa întâmplat în
Trate.
Edur , când acestea coborau dinspre nord şi începeau să se deplaseze în poziţii vizavi de Forţa Brans. Norul ocru plutea ca un val stăruitor într-o cataractă, vânturi aprige biciuind spre sud de fiecare parte, purtând cenuşă şi pământ vegetal într-un atac întunecat şi de rău augur împotriva armatelor Letherii care aşteptau şi a dealurilor sterpe din spatele lor.

împăratul din Tiste Edur găsise din nou gloria renaşterii. Fiecare moarte a fost un nivel în urcarea lui către dominaţia inatacabilă, învierea, înţelese Udinaas acum, nu a fost nici senină, nici nedureroasă. A venit în ţipete, în ţipete care sfâşie aerul. A venit într-o furtună de traume crude care a sfâşiat mintea lui Rhulad la fel de mult pe cât ar fi suferit oricine acelaşi blestem. Şi nu era deloc îndoială în mintea sclavului, sabia şi darul ei erau blestemate, iar zeul din spatele ei – dacă era un zeu în adevăr – era o creatură a nebuniei.

De data aceasta, fraţii lui Rhulad fuseseră acolo pentru a asista la trezirea lui. Udinaas nu fusese surprins de scrisul de groază de pe feţele lor cu primul ţipăt zdrenţuit al împăratului, convulsiile zguduind corpul lui Rhulad de aur pătat şi sânge uscat, lumina rece nepământeană aprinzând din nou în ochii lui teribili. îi văzuse îngheţaţi, incapabili să se apropie, incapabili să fugă, fiind martori ai groaznicului adevăr.

Poate că, după aceea, când s-au dezgheţat – când inimile au început să bată din nou – a existat simpatie. Rhulad a plâns deschis, doar cu braţul sclavului peste umeri pentru confort. Iar Frica şi Trull se uitaseră, K'risnanul aşezat cocoşat şi mut pe pământ în spatele lor, până când împăratul s-a recăzut încă o dată, copilul şi fratele şi războinicul proaspăt sânge care fusese cândva – înainte de sabie, şi-a găsit mâinile – descoperite, încă ghemuit, dar vii în el.

Pe drumul de întoarcere s-au spus puţine lucruri, dar ei îşi călareseră caii în pământ în graba lor, iar pentru toţi, în afară de Udinaas, călătoria fusese un zbor. Nu din Forkrul Assail şi fascinaţia sa imuabilă pentru liniştea cadavrelor reci, ci din moartea şi renaşterea împăratului din Tiste Edur.

Nu asta sa întâmplat în Trate.

Ei s-au alăturat armatei la cinci leghe de Brans Keep şi au primit raportul lui Hannan Mosag contactul a fost stabilit cu K'risnan.

în celelalte două armate, şi toate se apropiau de câmpul de luptă sortit, unde, după cum au văzut spectatorii din umbră, forţele Letherii îi aşteptau.

Detalii, sfaia tremurătoare a pregătirii, Udinaas le era indiferent, şoapta de ordine în haos aparent. O armată a mărşăluit, ca o migraţie fără cap, fiecare fiară legată de instinct, de imperativele violenţei. Armatele au mers de la complexitate la simplitate. Acest detaliu i-a condus mai departe. A aşteptat un câmp, pe care toate lucrurile puteau fi reduse, pe care praful şi ţipetele şi sângele aduceau limpezime rece. Aceasta a fost foamea secretă a războinicilor şi soldaţilor, a guvernelor, regilor şi împăraţilor. Mecanica simplă a victoriei şi înfrângerii, simularea perfectă pentru a atrage fiecare ochi, fiecare minte atrasă în jocul indulgent. Concentraţi-vă pe cântare. Număraţi măsurile şi gândiţi-vă la balanţe, observaţi corpurile stivuite ca nişte monede stivuite şi timpul este devorat, mintea s-a exercitat în repetarea zadarnică a pietrei de moară şi toată lumea de dincolo era nemişcată şi înceţoşată pentru moment. . . atâta timp cât nimeni nu a zguduit masa.

Udinaas i-a invidiat pe războinici şi soldaţi vieţile lor simple. Pentru ei, nu exista nicio întoarcere de la moarte. Vorbeau simplu, în limbajul negaţiei. Au luptat pentru războinicul, soldatul, alături de ei şi chiar şi moartea avea un scop – care era, credea el, cel mai rar dar dintre toate.

Sau aşa ar fi trebuit să fie, dar sclavul ştia că va fi altfel. Vrăjitoria era arma pentru bătălia care urma. Poate că a fost, într-adevăr, faţa viitoarelor războaie din întreaga lume. Anihilarea fără sens, distrugerea de vieţi în numere dincolo de numărare. O extensie logică a guvernelor, regilor şi împăraţilor. Războiul ca o ciocnire a voinţelor, o competiţie indiferentă faţă de costul său, căutând să descopere cine va clipi primul – şi fără să-i pese nicidecum. Războiul, un exerciţiu cu nimic diferit de strângerea de monede a taxelor negustorilor şi, prin urmare, infinit de înţeles.

Tiste Edur şi aliaţii lor se aşezau în faţa armatelor Letherii, lumina zilei devenind din ce în ce mai ternă, stinsă de valul plutitor de praf suspendat. Pe alocuri, vrăjitoria trosnea, sclipea aerul, evadările tentative ale puterii ţinute gata de ambele părţi. Udinaas s-a întrebat dacă cineva, cineva, va supravieţui în această zi. Şi, dintre cei care au făcut-o, ce lecţii ar lua din această bătălie?

Uneori jocul merge prea departe.

Ea stătea lângă el, tăcută şi mică şi înfăşurată într-o piele de căprioară nevopsită. Ea nu spusese nimic, nu oferise niciun motiv să-l caute afară. Nu-i cunoştea mintea, nu putea să-i ghicească gândurile. Necunoscut şi profund de

Nu asta sa întâmplat în Trate necunoscut.

Cu toate acestea, acum o auzi trăgând o răsuflare înfiorătoare.

Udinaas aruncă o privire. – Vânătăile aproape au dispărut, spuse el.

Feather Witch dădu din cap. – Ar trebui să-ţi mulţumesc.

'Nu este nevoie.'

'Bun.' Părea să se clatine din cauza propriei ei vehemenţe. – Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu ştiu ce să cred.

'Despre ce?'

Ea clătină din cap. – Despre ce, întreabă el. De dragul lui Errant, Udinaas, Lether e pe cale să cadă.

'Probabil. M-am uitat lung şi atent la forţele Letherii. Văd ce trebuie să fie magi, care stau depărtaţi ici şi colo. Dar nu Ceda.

— Trebuie să fie aici. Cum ar putea să

nu fie? Udinaas nu spuse nimic.

— Nu mai eşti îndatorat.

— Şi asta contează?

'Nu ştiu.'

Au tăcut. Poziţia lor era pe o creştere la nord-vest de câmpul de luptă. Puteau distinge peretele dinspre Brans Keep, o cetate ghemuită, formidabilă, sprijinită de o stâncă sculptată abruptă într-un deal. Turnuri de colţ flancau zidul şi pe fiecare stăteau mangonele mari fixe cu echipajele lor de aşteptare. Pe fiecare turn era, de asemenea, un mag prezent, cu braţele ridicate şi era evident că se desfăşura un ritual care îi lega pe cei doi de stinghiile lor respective. Probabil ceva defensiv, din moment ce cea mai mare parte a Batalionului Regelui era poziţionată la poalele fortificaţiei.

La vest de acel batalion o creastă se întindea de pe dealuri la mică distanţă, iar pe cealaltă parte a acestuia erau poziţionate elemente ale infanteriei grele a regelui, împreună cu Brigada Riven. La vest de acestea aşteptau companii ale Batalionului Snakebelt, cu partea de flancare îndepărtată protejată de Brigada Crimson Rampant, care erau sprijinite până la marginea cea mai vestică a Dealurilor Brans şi la cursul râului Dissent la sud.

Era mai greu de desluşit şirul forţelor Letherii la est de Batalionul

Nu asta sa întâmplat în Trate.
Regelui. Pe partea de est a fortificaţiei era un lac artificial, iar la nord de
acesta, alături de batalion, se afla Batalionul de Negustori. Un alt râu sezonier sau un canal de drenaj şerpuia la nord-est pe dreapta lor
flanc şi părea că forţele Letherii de pe cealaltă parte au intenţionat să folosească şanţul uscat ca linie de apărare.

în orice caz, propria armată a lui Rhulad avea să prezinte corpul de vest al avansului Edur. în centrul era armata lui Fear, iar mai spre est, dincolo de un braţ de dealuri mai mici şi albii vechi de lacuri, s-a apropiat de armata lui Tomad şi Binadas Sengar, în coborârea lor din oraşul Five Points.

Ascensiunea pe care stăteau Udinaas şi Feather Witch era înconjurată de spectre din umbră şi pentru Udinaas era clar că vrăjitoria protectoare îi înconjura. Dincolo de ascensiune, ferite de vederea armatelor care se înfruntau, aşteptau femeile, bătrânii şi copiii Edur. Mayen se afla undeva printre ei, încă închis, încă sub îngrijirea directă a lui Uruth Sengar.

Se uită încă o dată la Feather Witch. – Ai văzut-o pe Mayen? el a intrebat.

'Nu. Dar am auzit lucruri. . .'

'Ca?'

— Nu se descurcă bine, Udinaas. îi este foame. O sclavă a fost prinsă aducându-şi nectarul alb. Sclavul a fost executat.

'Cine a fost?'

— Bethra.

Udinaas şi-a amintit de ea, o bătrână care şi-a trăit toată viaţa în gospodăria părinţilor lui Mayen.

— A crezut că este bună, continuă Feather Witch. Apoi a ridicat din umeri. – Nu a existat nicio discuţie.

— îmi imaginez că nu.

Nu asta sa întâmplat în Trate.

„Nu poate fi refuzat tot nectarul alb”, a spus ea. – Trebuie să fie înţărcat. O diminuare treptată.

'Ştiu.'

„Dar ei sunt îngrijoraţi pentru copilul pe care îl poartă”. – Cine trebuie să sufere la fel.

Feather Witch dădu din cap. – Uruth nu ţine seama de sfaturile sclavilor. Ea îi întâlni privirea. – Toate s-au schimbat, Udinaas. Sunt parcă. . . febril.'

— Un foc în spatele ochilor lor, da.

— Se pare că nu sunt conştienţi de asta.

— Nu toate, Vrăjitoarea Pene.

'OMS?'

— Nu vă lăsaţi înşelaţi, spuse ea. – Sunt otrăviţi unul şi toţi. Imperiul care va veni va fi întunecat. Am avut viziuni. . . Văd ce ne aşteaptă, Udinaas.

„Nu e nevoie de viziuni pentru a şti ce ne aşteaptă”.

Ea se încruntă, şi-a încrucişat braţele. Apoi privi spre cer. – Ce vrăjitorie este asta?

„Nu ştiu”, a răspuns Udinaas. 'Nou.'

'Sau . . . vechi.'

— Ce simţi din asta, Feather Witch? Ea clătină din cap.

— îi aparţine lui Hannan Mosag, spuse Udinaas după o clipă. – L-ai văzut pe K'risnan? Cei din armata lui Fear Sengar sunt. . . malformat. Răsuciţi de magia pe care o folosesc acum.

„Uruth şi celelalte femei se agaţă de puterea lui Kurald Emurlahn”, a spus Feather Witch. „Se comportă ca şi cum ar fi într-un război al voinţei. Nu cred că...

— Aşteaptă, spuse Udinaas, cu ochii îngustaţi. —începe.

Nu asta sa întâmplat în Trate.

Alături de el, Ahlrada Ahn şi-a dezvăluit dinţii. – Acum, Trull Sengar, suntem martori. Şi asta înseamnă să fii un războinic Edur astăzi.

— S-ar putea să facem mai mult decât să aşteptăm, spuse Trull. *S-ar putea să murim şi noi.*

Praful întunecat urca acum în coloane groase, îndreptându-se spre câmpul de ucidere dintre armate.

Trull aruncă o privire în spatele lui. Frica stătea în mijlocul războinicilor Hiroth. Doi K'risnan se aflau în faţa lui, unul un supravieţuitor mutilat şi cocoşat din High Fort, celălalt trimis din armata lui Rhulad. Din cei doi vrăjitori se ridicau şiroaie granuloase de ceea ce părea a fi praf, iar feţele lor erau răsucite de durere tăcută.

Trăsnetul fulgerului venea de cealaltă parte a câmpului de ucidere, atrăgând din nou atenţia lui Trull. Valuri coruscate de foc alb orbitor se construiau în faţa magilor Letherii îmbrăcaţi, străbătute de fulgere care se arcuiau printre ei.

în partea dreaptă, Rhulad a început să mişte masa războinicilor săi înainte, formând o formaţiune largă de pană chiar la marginea câmpului de ucidere. Trull
îşi putea vedea fratele, o siluetă de aur neclară şi neclară. Mai în dreapta se aflau Hannan Mosag şi companiile lui, iar dincolo de ele, deplasându-se deja spre sud de-a lungul marginii bazinului, se aflau mii de Soletaken Jheck şi cel puţin o duzină de Kenryll'ah, fiecare conducând câte o zeci de supuşi ţărani. Drumul pe care îl urmau fusese notat, iar Brigada Crimson Rampant de pe flancare manevra pentru a face faţă ameninţării.

Nu ar fi nimic subtil în această bătălie. Nicio strălucire pricepută afişată de genii tactici. Letherii aşteptau cu spatele spre dealurile abrupte. Tiste Edur şi aliaţii lor ar trebui să vină la ei. Aşa erau mecanica simplă, aparent imperativă şi inevitabilă.

Dar vrăjitoria a vorbit cu o voce diferită.

Stâlpii de praf în spirală se înălţau spre cer, fiecare ascuţit, vântul ţipând atât de tare încât Edur şi Letherii deopotrivă începură să se liniştească.

Focul alb Letherii a crescut în sus, formând propriul zid de haos înfrânat.

Lui Trull îi era greu să respire. A văzut un corb nefericit care făcuse greşeala de a zbura deasupra câmpului de ucidere, trântindu-se şi fluturând la pământ, prima victimă a zilei. Părea un precursor jalnic pentru mintea lui. Mai degrabă o mie. Zece mii de corbi, zburdând prin cer.

Stâlpii s-au aplecat, s-au clătinat, s-au trântit înainte.

Şi a început să se răstoarne.

O val de vânt din spatele l-a bătut pe Trull şi pe tovarăşii săi

războinici, binecuvântat de bogaţi şi de umezi, în urma coloanelor de praf înaintate. Strigăte slabe din toate părţile, în timp ce armele erau pregătite.

Stâlpii în spirală au întârziat mult să se coboare.

Wraiths-uri din umbră curgeau brusc pe pământ, o inundaţie întunecată şi joasă. Udinaas le simţea teroarea şi constrângerea de frică care îi
împingea înainte. *Furaje.* Era prea devreme pentru a lansa un atac. Ar fi sub ciocnirea vrăjitoriei.

Pe măsură ce coloanele s-au răsturnat, valul de foc Letherii
s-a ridicat în întâmpinarea lor. şuieră Vrăjitoarea Pene. – Calea goală. Cea mai pură vrăjitorie a Letherii. Errant, simt asta de aici! —

Nu destul, mormăi Udinaas.

Poziţionat alături de Batalionul Regelui, Preda Unnutal Hebaz a văzut cum lumina zilei se stingea, în timp ce umbrele stâlpilor căzuţi măturau peste soldaţi. Şi-a văzut bărbaţii şi femeile ţipând, dar nu i-a putut auzi, în timp ce vuietul de praf tună din ce în ce mai aproape.

Ritualul Letherii a fost eliberat dintr-o dată, focul scuipat şi şuierat mătura peste capetele şirurilor înghesuite, spuma răsturnând în sus pentru a întâlni stâlpii coborâtori.

Conmoţii rapide, zguduind pământul de sub ei, rupând fisuri pe versanţii dealurilor, iar din Brans Păstraţi un geamăt surdă. Unnutal se întoarse chiar şi când era împinsă la pământ. Ea a văzut, imposibil, lacul de lângă liftul de fortificare într-o masă de apă noroioasă şi spumă. Am văzut, în timp ce peretele din faţă al fortificaţiei se înclina spre interior, smulgându-se de turnurile de flancare, praful ţâşnind în afară ca gheizere şi dispărând înapoi într-un nor înclinat.

Apoi turnul de est se legăna, suficient pentru a ridica de pe margine mangonelul deasupra lui, luând cu el majoritatea echipajului. Şi magul, Jirrid Attaract. Toate, aruncându-se spre pământ.

Turnul de vest se lăsă pe spate. Pietrele sale enorme de temelie au

împins

spre exterior şi deodată a dispărut într-un nor de grohotişuri proprii.

Magul Nasson Methuda a dispărut odată cu el.

Răsucindu-se, Unnutal aruncă
o privire spre cer.

Să văd focul alb care se spulberă, se împrăştie. Să văd stâlpii pătrunzând, măturând vrăjitoria Letherii deoparte.

Unul a lovit centrul batalionului de comercianţi, praful întunecat zburând în lateral şi rostogolindu-se de deal.

Pentru o clipă, ea nu a văzut nimic, apoi stâlpul a început să se reformeze. Dar nu aşa cum fusese. Acum nu praful a început să curgă în sus, ci soldaţii vii.

A cărui carne s-a înnegrit ca putregaiul chiar în timp ce privea.

Ei ţipau în timp ce erau ridicaţi spre cer, ţipând în timp ce carnea lor se desprindea. Ţipând-

Umbra de deasupra Unnutal Hebaz s-a adâncit. Ea ridică

privirea. Şi a închis ochii.

învârtindu-se în nebunie, un fragment uriaş de vrăjitorie Letherii s-a înclinat pe marginea unui stâlp care se prăbuşi, s-a prăbuşit şi a rupt o fâşie sângeroasă prin miezul războinicilor Merude la o mie de paşi în stânga lui Trull.

Războinicii au murit acolo unde stăteau, în ceaţă roşie.

Focul alb, acum pătat de roz, se rostogoli prin presă spre K'risnan de pe acea parte. Tânărul vrăjitor a ridicat mâinile în ultimul moment, apoi magia l-a devorat.

Când s-a diminuat, a clătinat, apoi a dispărut, K'risnan-ul dispăruse, la fel ca acei Edur care stătuseră prea aproape. Pământul era înnegrit şi despicat.

De cealaltă parte a câmpului de ucidere, coloane se ridicau încă o dată pline cu trupuri care se învârteau. Mai sus, masa cărnii

zvârcolite se estompează într-o nuanţă noroioasă, apoi lăsând loc osului alb şi fierului lustruit. Stâlpii s-au ridicat şi mai sus, devorând din ce în ce mai mulţi soldaţi, companii întregi smulse din reşedinţe şi târâţi în gura răsucitoare.

Ahlrada Ahn întinse mâna şi îl trase pe Trull aproape. – *Trebuie să oprească asta!* Trull se

trase sălbatic, clătinând din cap. —Acesta nu este Rhulad! Aceasta este

Regele Vrăjitor! Hannan Mosag, acum lupţi pentru tronul nebuniei? în jurul lor, lumea s-a transformat în nebunie. Sfere clocotite

magia Letherii tunea pe ici, pe colo, sfâşiind rândurile lui Tiste Edur, devorând spectrurile umbrelor cu sute. Unul a aterizat în mijlocul unei companii de demoni şi i-a incinerat pe toţi, inclusiv pe Kenryll'ah care le comanda.

Un altul a alergat pe pământ spre ascensiunea la vest a forţelor împăratului. Nu era nimic care să i se opună, când a măturat panta şi a lovit tabăra femeilor, bătrânilor şi copiilor Edur.

Trull s-a clătinat în acea direcţie, dar Ahlrada Ahn l-a târât înapoi.

Soldaţii letherii, acum doar oase, se învârteau pe cer deasupra dealurilor.

Batalionul Negustorilor. Brigada Riven. Batalionul Snakebelt.

Batalionul Regelui. Toate acele vieţi. *Plecat.*

Iar coloanele începuseră să se mişte, fiecare pe o potecă independentă, spre est şi spre vest, cufundându-se în rândurile panicate ale mai multor soldaţi. Devoratoare, foamea nesfârşită, pofta de mâncare nesăţioasă.

Război? Acesta nu este război -

"Mergem înainte!"

Trull se uită la Ahlrada Ahn.

Udinaas a privit vrăjitoria ucigaşă care trecea prin vrăjitorii din umbră, apoi se rostogoli spre înălţimea unde stătea cu Feather Witch. Nu era unde să fugă. Nu este timp. Era perfect-

Un vânt rece îl năvăli din spate, o expiraţie de umbre. Se repezi înainte, ciocnindu-se de magia Letherii la douăzeci de paşi în jos.

Impletindu-se, umbrele inchizand ca o plasa, prind focul salbatic. Apoi umbra şi flacăra au dispărut.

Udinaas se întoarse.

Uruth şi alte patru femei Edur stăteau la rând la cincisprezece paşi în spate. în timp ce se uita, două dintre femei s-au răsturnat, iar Udinaas a văzut că erau morţi, sângele le fierbea în vene. Uruth se clătină, apoi se lăsă încet în genunchi.

în regulă, nu atât de perfect.

S-a confruntat din nou cu câmpul de luptă. împăratul îşi conducea războinicii peste bazinul cu vezicule şi fără viaţă. Poziţiile inamice de pe dealurile de vizavi păreau practic goale. De fiecare parte, însă, sclavul putea vedea lupte. Sau, mai degrabă, sacrificare. Acolo unde stâlpii încă nu pândeau, liniile Letherii se rupseră de la sine, iar soldaţii fugeau, chiar dacă Soletaken Jheck îi târa la pământ, în timp ce demonii îi doborau, iar echipele lui Edur urmăriu cu hotărâre frenetică. Spre est, râul uscat fusese depăşit. Spre vest, Brigada Crimson Rampant a fost distrusă.

Teribila vrăjitorie a lui Hannan Mosag a continuat să facă furie, iar Udinaas a început să bănuiască că era, la fel ca magia Letherii, scăpată de sub control. Stâlpii dădeau icre rude mai mici. Din lipsă de carne, au început să sfâşie pământul, pământul şi pietrele se învârteau din ce în ce mai sus. Două coloane împuşcate s-au ciocnit în apropierea ceea ce mai rămăsese din Lacul Brans şi păreau să se blocheze într-o distrugere reciprocă, care a provocat contuzii tunoase care au lovit vizibil dealurile de dincolo. Apoi s-au sfâşiat unul pe altul.

Bazele multor stâlpi au rupt contactul cu solul, iar acest lucru a declanşat o plonjare în sus care s-a încheiat cu dizolvarea lor în nori albi şi gri.

Deodată, chiar dacă companiile zdrenţuite ale lui Tiste Edur traversau câmpul de ucidere, oasele şi armura au început să plouă. Membre, arme lustruite, cîrme, cranii, care se prăbuşesc în mături criminale peste bazin. Războinicii au murit sub grindina îngrozitoare. Era panică, cifrele alergau.

La şaizeci de paşi înainte şi mai jos, chiar de-a lungul marginii pantei, mergea Huli Beddict. Ţinea o sabie într-o mână. Părea ameţit.

Un craniu înfăşurat în cârmă, minus maxilarul inferioară, bătu şi trecu peste calea lui Huli, dar părea că nu a observat, în timp ce se împiedică.

Udinaas se întoarse către Feather Witch. – De dragul lui Errant, se răsti el, vezi ce poţi face pentru Uruth şi pentru ceilalţi!

Ea a început, cu ochii mari.

— Tocmai ne-au salvat vieţile, Feather Witch. Nu mai adăugă nimic şi o lăsă acolo, coborând spre Huli Beddict.

Oasele încă cădeau, bucăţile mai mici – degete, fragmente de coastă. Dinţii au plouat la treizeci de paşi înainte, acoperind pământul ca grindina, o ploaie bruscă, care se termină la fel de repede cum începuse.

Udinaas se apropie de Huli Beddict.

— Nu mai departe, Huli! el a strigat.

Bărbatul se opri, se întoarse încet, cu faţa slăbită de şoc. 'Udinaas? Eşti tu? Udinaas?

Sclavul a ajuns la el, l-a luat de braţ. „Vino. S-a terminat, Huli Beddict. O şaseme dintr-un clopot, nu mai mult de atât. Bătălia s-a încheiat.

'Luptă?'

— Măcel, atunci. O investiţie jalnică, nu aţi spune? Antrenând toţi acei soldaţi. Acei războinici. Toată armura aceea. Arme. Cred că acele zile s-au terminat, nu-i aşa? îl ghida pe bărbat înapoi în sus pe pantă. – Zeci de mii de Letherii morţi; nu are rost să îngropam măcar ce a mai rămas din ei. Două, poate trei mii de morţi Tiste Edur. Nici unul nu a avut şansa să ridice nici măcar armele. Câte spectre din umbră au fost şterse? Cincizeci, şaizeci de mii?

'Noi trebuie. . . Stop. Nu este nimic . . .'

— Nu te opri acum, Huli. Mai departe, spre Letheras, ca un râu care se repezi. Vor fi ariergardă de tăiat. Porţi de spulberat. Străzi şi clădiri pentru care să luptaţi. Şi apoi, palatul. Şi regele. Paza lui – nu-şi vor depune armele. Chiar dacă regele porunceşte. Ei servesc
la urma urmei, nu Ezgara Diskanar. Letheras, Huli Beddict, va fi urât. Nu este urât în modul de azi, aici, dar în unele privinţe şi mai rău, aş...

— Opreşte-te, sclave. Nu mai vorbi, altfel te omor.

— Ameninţarea asta nu mă deranjează prea mult, Huli Beddict.

Au ajuns la ascensiune. Feather Witch şi alte o jumătate de duzină de sclave se numărau acum printre femeile Edur. Uruth zăcea culcat, suferind un fel de convulsii. O a treia femeie murise.

— Ce sa întâmplat, Huli Beddict? întrebă Udinaas, eliberând braţul bărbatului. – Nicio şansă să conduci o încărcare împotriva duşmanilor tăi? Acei datori ai presei şi proştii disperaţi care îşi găsiseră demnitatea într-o uniformă. Inamicul urât.

Huli Beddict se întoarse. – Trebuie să-l găsesc pe împărat, trebuie să explic. . .' Udinaas l-a lăsat pe bărbat să plece. Ploaia de oase încetase, în cele din urmă, iar acum doar praful comanda cerul. Fortunarul ruinat ardea, înnegrit

fum care ar fi vizibil de pe zidurile lui Letheras. Sclavul
se îndreptă spre Feather Witch. – Va trăi Uruth? Ea
ridică privirea, cu ochii ei ciudat de plaţi. 'Aşa cred.' –

Acela a fost Kurald Emurlahn, nu-i aşa?
'Da.'

Udinaas se întoarse. A studiat bazinul, masele de Edur rătăcind ici şi colo printre trupurile arse ale rudelor lor, printre oasele albe strălucitoare şi fierul strălucitor. Un câmp de luptă fără sânge. Soletaken Jheck se întindea pe dealurile îndepărtate, vânând rătăciţi, dar cei care nu fugiseră deja erau cadavre sau simple rămăşiţe de cadavre. Câteva zeci de wraith au plutit ici şi colo.

îl văzu pe Rhulad, înconjurat de războinici, mărşăluind înapoi peste câmp. Spre poziţia lui Hannan Mosag. Sclavul a pornit să-l intercepteze pe împărat. Cuvintele erau pe cale să fie schimbate, iar Udinaas a vrut să le audă.

Trull şi compania lui stăteau la marginea râului uscat. Trupurile soldaţilor se întindeau pe partea cealaltă până la creasta dealurilor paralele cu cursul. La 1500 de paşi în stânga lor, elementele de conducere ale armatei lui Tomad şi Binadas Sengar se apropiau. Erau semne că au văzut bătălie. în maniera tradiţională, sabie contra sabie.

— Au capturat standardul Batalionului de Artizani, spuse Ahlrada Ahn, arătând.

Trull privi înapoi către câmpul de la est de rigolă. – Atunci cine a fost aici? – Cred că Whitefinder şi Riven. S-au rupt când au asistat la soartă

ale Negustorilor şi ale Regelui, iar stâlpii au început să se mişte spre ei. Simţindu-se rău, Trull şi-a întors privirea – dar nu avea nicio direcţie disponibilă

uşurează-l. Pe toate părţile, cenuşa nebuniei care se depune încet.

„Tiste Edur”, a spus Ahlrada Ahn, „şi-au câştigat un imperiu”. Cuvintele lui au fost auzite de sergentul Canarth, care s-a apropiat de ei. Tu

să-ţi refuzi jumătate de sânge, Ahlrada? Ţi se pare amară această victorie? înţeleg acum de ce stai lângă Trull Sengar. înţeleg acum – vedem cu toţii – adăugă el cu un gest care îi cuprindea pe războinicii din spatele lui – „de ce îl aperi atât de mult pe Trull, de ce refuzi să te

alături de noi”. Ochii duri ai lui Canarth se fixară pe Trull. – Da, Trull Sengar, prietenul tău de aici deţine sângele Trădătorilor. Fără îndoială, de aceea, voi doi sunteţi atât de prieteni apropiaţi.

Trull îşi desfăcu suliţa la spate. – M-am săturat de tine, Canarth. Pregăteşte-ţi arma.

Ochii războinicului s-au îngustat, apoi a rânjit, întinzându-şi propria suliţă. – Te-am văzut luptând, Trull. îţi cunosc slăbiciunile.

— Eliberează un spaţiu, spuse Trull, iar ceilalţi se întoarseră, formând un inel. Ahlrada Ahn ezită. 'Nu face asta. Trull—Canarth, retrag e-ţi

acuzaţii. Sunt nefondate. Este interzis să-l provoci pe comandantul tău...

— Destul, se răsti Canarth. – Te voi omorî în continuare. Trădător.'

Trull a luat o atitudine standard, apoi şi-a atenuat greutatea şi a aşteptat. Canarth şi-a mutat strânsoarea înapoi cu o lăţime de mână, apoi a sondat, vârful de fier

la nivelul gatului.

Ignorând-o pentru moment, Trull şi-a alunecat mâinile mai departe de-a lungul tijei suliţei. Apoi a făcut contact, lemn împotriva lemnului, şi
l-a ţinut când a păşit înăuntru. Canarth s-a decuplat ducând vârful de fier în jos şi în jos, perfect executat, dar Trull era deja înăuntru, forţându-l pe Canarth să-şi tragă arma înapoi, chiar dacă sergentul se legăna, capătul capului în sus pentru a bloca o măturare în sus aşteptată – care nu a venit. în schimb, Trull şi-a ridicat suliţa sus şi orizontală şi a împins-o înainte pentru a se sparge de fruntea lui Canarth.

Sergentul îl bătu pe spate.

Trull stătea deasupra lui, studiind expresia năucită a bărbatului, pielea despicată a frunţii lui curgând cârliţe de sânge.

Ceilalţi războinici ţipau, exprimându-şi neîncrederea cu viteza lui Trull, cu simplitatea uluitoare şi înşelătoare a atacului. Nu a ridicat privirea.

Ahlrada Ahn se apropie. —Termină-l, Trull Sengar.
Toată furia lui Trull dispăruse. – Nu văd că e nevoie
de asta... – Atunci eşti un prost. Nu va uita... – Nu
am încredere.

„Trebuie să i se spună frica despre asta. Canarth trebuie pedepsit.

— Nu, Ahlrada Ahn. Niciun cuvânt.' Şi-a ridicat privirea, a privit spre nord. – Să-i salutăm pe Binadas şi pe tatăl meu. Aş auzi poveşti despre vitejie, despre lupte.

Privirea războinicului cu piele întunecată s-a clătinat, a pâlpâit. – Surorile mă iau, Trull, şi eu la fel.

Nu erau bătrâne care să meargă pe acest câmp, tăind inele de la degete, dezbrăcând hainele uşor pătate de pe cadavrele care se înţepeneau. Nu existau vulturi, corbi şi pescăruşi care să coboare la marea sărbătoare. Nu era nimic de citit despre bătălia trecută, nici o întindere de siluete tăiate din spate – nu aici, în centrul bazinului – nici ultimele staţii scrise în grămezi stropite de sânge şi inele de trupuri înconjurătoare. Fără standarde înclinate, susţinute doar de apăsarea cărnii reci, cu sigiliile lor rânjind. Doar oase şi fier strălucitor, dinţi albi şi monede strălucitoare.

Praful care se depunea era o şoaptă moale, tocind uşor pământul şi covorul lui întâmplător de detritus uman şi Edur.

împăratul şi fraţii săi aleşi se apropiau de baza pantei când Udinaas ajungea la ei. Trecerea câmpului a stârnit o dâră de praf care atârna alb şi şovăitor în urma lor. Rhulad îşi ţinea sabia în mâna stângă, lama clătinând în lumina slabă. Armura neuniformă a aurului era întunecată de sudoare, blana de urs de pe umerii împăratului era argintiul stins al norilor.

Udinaas vedea în chipul lui Rhulad că nebunia era aproape de el. Frustrarea a creat o furie

capabilă să atace în orice direcţie. în spatele împăratului, care a început să urce panta până unde a aşteptat Flannan Mosag, s-a înghesuit pe Theradas şi Midik Buhn, Choram Irard, Kholb Flarat.
şi Matra Brith. Toţi, cu excepţia lui Theradas, fuseseră vechi adepţi ai lui Rhulad, iar Udinaas nu era încântat să-i vadă. Nici, din privirile întunecate aruncate în direcţia lui, nu erau încântaţi de sosirea sclavului.

Udinaas aproape că a râs. La fel ca şi palatul din Letheras, facţiunile prind contur.

în timp ce Udinaas se mişca să-l atingă pe Rhulad – care încă nu-l observase – Theradas Buhn i-a păşit în cale ca din întâmplare, apoi l-a îndreptat pe sclav în piept. S-a împiedicat înapoi, şi-a pierdut picioarele şi a căzut pe pantă, alunecând înapoi până la bază.

Războinicii Edur au râs.

O greşeala. împăratul se întoarse, cu ochii cercetând, recunoscând pe Udinaas printre norii de praf. Nu a fost greu de stabilit ce tocmai se întâmplase. Rhulad se uită cu privirea la fraţii săi. – Cine mi-a doborât sclavul?

Nimeni nu s-a mişcat, apoi Theradas a spus: „Ne-am intersectat, sire. Un accident.'

— Udinaas?

Sclavul se ridica, perind praful de pe tunică. —A fost aşa cum a spus Theradas Buhn, împărat.

Rhulad îşi dezveli dinţii. – Un avertisment pentru voi toţi. Nu vom fi încercaţi în această zi. S-a întors şi şi-a reluat urcarea.

Theradas s-a uitat la Udinaas şi a spus cu voce joasă: – Nu crede că acum îţi datorez, sclave.

— Vei descoperi, spuse sclavul, trecând pe lângă războinic, că noţiunea de datorie nu este atât de uşor de negat.

Theradas îşi întinse mâna spre sticlă, apoi îşi lăsă mâna să cadă cu un mârâit tăcut.

Rhulad ajunse pe creastă.

Cei încă de dedesubt au auzit vocea lină a lui Hannan Mosag. – Ziua a fost câştigată, împărat.

— *Nu am găsit pe nimeni care să lupte!*

„împărăţia zace înghesuită la picioarele tale, sire...”

— Mii de Edur au *murit,* rege vrăjitor! Demoni, spectre! Câte mame, soţii şi copii Edur vor plânge în această noapte? Ce glorie se ridică din morţii noştri, Hannan? Din această . . . praf?'

Udinaas a ajuns pe vârf. Şi l-am văzut pe Rhulad înaintând spre Regele Vrăjitor, cu sabia ridicându-se în aer.

Frica bruscă în ochii cu rame roşii ai lui Hannan Mosag.

'împărat!'

Rhulad se învârti, cu ochii arzători aţintiţi asupra lui Udinaas. – Suntem provocaţi de sclavul nostru? Lama săbiei şuieră prin aer, deşi zece paşi se întindeau pe distanţa dintre ei.

— Nicio provocare, spuse încet Udinaas în timp ce se apropia. Până când a stat direct în faţa împăratului. – Am sunat doar să vă informez, domnule, că vin fraţii dumneavoastră. Sclavul arătă spre est, unde figurile traversau marginea bazinului. – Frica, Binadas şi Trull, împărat. Şi tatăl tău, Tomad.

Rhulad miji, clipind rapid în timp ce îi studia pe războinicii îndepărtaţi. – Praful ne-a orbit, Udinaas. Ei sunt?

— Da, împărat.

Edurul s-a şters la ochi. – Da, e bine. Bine, le-am avea cu noi acum.

— Sire, continuă Udinaas, un fragment de vrăjitorie Letherii a căutat tabăra femeilor în timpul bătăliei. Mama ta şi alţii au învins magia. Uruth este rănită, dar va trăi. Au murit trei femei Hiroth.

împăratul coborî sabia, furia pâlpâind în ochii lui frenetici, injectaţi de sânge, pâlpâind, apoi dispărând. – Am căutat luptă, Udinaas. Am căutat. . . moarte.'

— Ştiu, împărat. Poate în Letheras. . .'

Un încuviinţare tremurătoare. 'Da. Poate. Da, Udinaas. Ochii lui Rhulad s-au plictisit brusc în cei ai sclavului. – Turnurile alea de os, le-ai văzut? Măcelul, carnea lor. . .'

Privirea sclavului s-a mutat pentru moment pe lângă împărat, l-a găsit pe Hannan Mosag. Regele Vrăjitor se uita la spatele lui Rhulad cu o ură neagră. – Domnule, spuse Udinaas cu voce joasă, inima dumneavoastră este adevărată, să-l pedepsească pe Hannan Mosag.
Când sosesc tatăl şi fraţii tăi. Furia rece este mai puternică decât furia fierbinte.

'Da. Ştim asta, sclave.

— Bătălia s-a încheiat. Totul este gata, spuse Udinaas, aruncând o privire înapoi peste teren. 'Nimic nu poate fi.. . luat înapoi. Se pare că a venit momentul să ne întristăm.

— Cunoaştem astfel de sentimente, Udinaas. Jale. Da. Dar cum rămâne cu furia rece? Ce . . .'

Sabia tresări, ca un hackle care se ridică, ca pofta trezită, iar sclavul nu văzu nimic rece în ochii lui Rhulad.

— Deja i-a simţit biciul, împărat, spuse Udinaas. – Rămâne doar dezvăluirea ta. . . a ceea ce tocmai a trecut. Fraţii tăi şi tatăl tău vor trebui să audă asta, aşa cum ştii bine. De la ei, la toti Edur. Tuturor aliaţilor. La Uruth. Adăugă, într-o şoaptă aspră: – Te-ar complica, sire – cei s-au adunat şi s-au adunat şi acum despre tine şi puterea ta. Dar vezi clar şi adevărat, căci acesta este darul teribil al durerii.

Rhulad dădea din cap, privind acum la figurile care se apropiau. 'Da. Un cadou atât de groaznic. Clar şi adevărat. . .'

— Domnule, strigă Hannan Mosag.

Un val obişnuit al săbiei a fost singurul răspuns al lui Rhulad. – Nu acum, spuse el cu o rachetă, cu privirea încă aţintită asupra tatălui şi

a fraţilor săi.

înţepat, faţa întunecată de umilinţă, Regele Vrăjitor nu mai spuse. Udinaas sa întors şi i-a privit pe războinicii liniei Sengar care începeau

ascensiune. Nu, sclave, nega propriile tale gânduri despre asta. Nenorocitul ăla de Hannan Mosag trebuie ucis. Si asa mai departe.

Theradas Buhn, stând în apropiere, spuse apoi: – O mare victorie, sire.

— Suntem încântaţi, spuse Rhulad, că veţi vedea aşa, Theradas *Buhn. Errantia-mă, băiatul învaţă repede.*

Ajungând pe creasta, Binadas înainta şi se aşeză la un genunchi în faţa lui Rhulad. 'împărat.'

— Binadas, în această zi ai fost al nostru sau al lui Hannan *Mosag? Clar şi adevărat.*

O expresie confuză când Binadas ridică privirea. – Sire, armata lui Tomad Sengar încă nu a găsit nevoie de vrăjitorie. Cuceririle noastre au fost rapide. Bătălia de această dimineaţă a fost una aprigă, decizia incertă pentru o vreme, dar Edur a învins. Am suferit pierderi, dar asta era de aşteptat – deşi nu mai puţin regretam pentru asta.

— Ridică-te, Binadas, spuse Rhulad, oftând din greu sub armura lui de aur. Udinaas văzu acum că Huli Beddict se apropia în urma lui

Războinici Sengar. Nu arăta mai bine decât înainte, mergând ca un craniu de bărbat.
crăpat şi pe jumătate lipsit de sens. Udinaas a simţit un oarecare regret când şi-a văzut tovarăşii Letherii, pentru că mai devreme fusese dur cu bărbatul.

Tomad a vorbit. – împărate, avem o veste de la Uruth. Ea şi-a revenit...

— Suntem uşuraţi, interveni Rhulad. Surorile ei căzute trebuie să fie onorate. Sprâncenele lui Tomad se ridicară uşor, apoi dădu din

cap.

împăratul s-a îndreptat spre Fear şi Trull. – Fraţilor, cei doi Kenryll'ah s-au întors?

— Nu, domnule, răspunse Fear. – Nici Forkrul Assail nu a apărut. Cred că trebuie să presupunem că vânătoarea continuă.

A fost bine, a decis Udinaas. Rhulad a ales să vorbească despre lucruri despre care puţini alţii prezenţi le cunoşteau – întărind încă o dată tot ceea ce îl lega de Fear şi Trull. Un spectacol pentru Tomad, tatăl lor. Pentru Binadas, care acum trebuie să se simtă ca şi cum ar fi stat pe cea mai îngustă dintre cărări, echilibrat între Rhulad şi Regele Vrăjitor. Şi în curând ar trebui să aleagă.

Errant salvează-ne, ce mizerie îi aşteaptă pe aceşti Tiste Edur.

Rhulad puse o mână pe umărul lui Trull, apoi trecu pe lângă el. – Huli Beddict, ascultă-ne.

Letherii se îndreptă, clipind, căutând până când privirea lui îl găsi pe împărat. 'Sire?'

— Ne întristăm în această zi, Huli Beddict. Acestea . . . morţi ignobile. Am prefera ca aceasta să fi fost o zi de triumf onorabil, de curaj şi glorie dezvăluite de ambele părţi. Preferăm, Huli Beddict, ca această zi să fi fost curat.'

Mânie rece într-adevăr. O îndurare mai mare, poate, ar fi fost o bătaie publică a lui Hannan Mosag. Viitorul cădea aici şi acum, şi-a dat seama Udinaas. *Şi asta a fost intenţia mea? Mai bine, cred, l-aş lăsa pe Rhulad să-l taie pe ticălos acolo unde stătea el. Curat şi simplu – singurul păcălit să creadă aceste cuvinte este Rhulad însuşi, Iată două cuvinte mai bune: vicios şi subtil.*

„Ne-am retrage, până mâine”, a spus împăratul. – Când marşă pentru a revendica Letheras şi tronul am câştigat. Udinaas, veniţi la mine în scurt timp. Tomad, la miezul nopţii tumul pentru cei căzuţi va

fi gata pentru sfinţire. Asiguraţi-vă că vedeţi înmormântarea făcută cu toată cinstea. Şi, părinte, adăugă el, acei ostaşi Letherii cu care ai luptat astăzi, alătură-i în aceeaşi tumulă.
'Sire-'

— Părinte, Letherii sunt acum supuşii noştri, nu-i aşa?

Udinaas stătea într-o parte, urmărind diferiţi Edur plecând de pe deal. Binadas a vorbit cu Hannan Mosag o vreme, apoi a mers cu paşi mari la Huli Beddict pentru salutul oficial al celor care le-a sângerat. Apoi Binadas i-a călăuzit pe Letherii.

Fear şi Tomad au plecat să aranjeze detaliile înmormântării. Theradas Buhn şi ceilalţi fraţi aleşi au pornit spre taberele Hiroth.

în scurt timp, au mai rămas doar două. Udinaas şi Trull Sengar.

Edur îl studia pe sclav de la vreo cincisprezece paşi depărtare, cu suficientă intenţie pentru a-l face pe sclav să înceapă să se simtă nervos. în cele din urmă, Udinaas s-a întors cu nerăbdare şi a privit spre dealurile din sud. După o duzină de bătăi ale inimii, Trull Sengar a
venit să stea lângă el.

— Se pare, spuse Edur după un timp, că tu, cu toate că eşti un sclav, ai talente aproape de geniu.

'Maestru?'

— Ajunge cu rahatul ăsta de „stăpân”, Udinaas. Acum eşti un . . . care este titlul? Un cancelar al tărâmului? Consilier principal, sau aşa ceva?
— Primul eunuc, cred.

Trull aruncă o privire. – Nu ştiam că ai fost... —
Nu am ştiut. Consideră-I simbolic.

— în regulă, înţeleg, cred. Spune-mi, eşti atât de sigur pe tine,

Udinaas, că ai sta între Rhulad şi Hannan Mosag? între Rhulad şi Theradas Buhn şi acei pui turbaţi care sunt fraţii aleşi ai împăratului? Te-ai sta, într-adevăr, între Rhulad şi propria lui nebunie? Sora ştie, I-am crezut pe Regele Vrăjitor arogant. . .'

— Nu este aroganţă, Trull Sengar. Dacă ar fi, aş fi la fel de sigur pe mine pe cât crezi tu. Dar nu sunt. Crezi că m-am manipulat cumva în această poziţie? La alegere? De bunăvoie? Spune-mi, când a avut vreunul dintre noi ultima dată alegeri semnificative? Inclusiv fratele tău tânăr?

Edur nu a spus nimic o vreme. Apoi a dat din cap. 'Foarte bine. Dar, cu toate acestea, trebuie să vă cunosc intenţiile.

Udinaas clătină din cap. – Nimic complicat, Trull Sengar. Nu vreau să văd pe cineva rănit mai mult decât a fost deja.

— Inclusiv Hannan Mosag?

— Regele vrăjitor nu a fost rănit. Dar am văzut, în ziua de azi, ce va oferi el altora.

— Rhulad era . . . stresat?

'Furios.' Dar nu, din păcate, din motive admirabile – nu, voia doar să lupte şi să moară. Celelalte sentimente, mai nobile, fuseseră împrumutate. De la mine.

— Răspunsul ăsta mă lasă senzaţie. . . uşurare,

Udinaas.' De aceea l-am dat.

— Udinaas.

'Da?'

„Mi-e teamă pentru ceea ce va veni. în
Letheras. 'Da.'

„Simt că lumea este pe cale să se dezlege”.

Da. – Atunci va trebui să facem tot posibilul, Trull Sengar, să ţinem totul împreună.

Ochii lui Tiste Edur îi ţineau pe ai lui, apoi Trull dădu din cap. – Fereşte-te de duşmanii tăi, Udinaas.

Sclavul nu răspunse. încă o dată singur, a studiat dealurile îndepărtate, fumul care se răreşte de la incendii undeva în pântecele celor căzuţi continuă să se ridice ca nişte umbre batjocoritoare de mai devreme în această zi.

Toate aceste războaie...

Capitolul douăzeci şi patru

Cinci aripi îţi vor cumpăra un grovel,
Acolo la degetele murdare ale
Rătăcătoarei Veşnicul domiciliu ghemuit
într-o mlaştină de odinioară unde râurile
curgeau Şi sângele regal curge în cel mai
limpede pârâu în jurul cioturilor copacilor
putreziţi Unde pădurile stăteau cândva în
măreţie Cinci drumuri. Din Hold-ul Golit
Te va întinde pe spate Cu cuţite de altar
şi argint urmărit Râurile îngropate care
roade rădăcinile Toţi se învârte în caverne
dornice dedesubt Unde oasele împărăteşti
se clătesc şi zgomotesc în nămol şi cinci
sunt căile către şi dinspre acest suflet
încamerat. Pentru toţi inimile pierdute
sângerând în pustie.

ZIUA D OMICILULUI _

F INTROTHAS(O BSCURA)

Apa proaspătă şi caldă a râului a devenit sângele demonului, un vas de-a lungul căruia se căţăra, curentul împingând-o în jurul ei. Undeva în faţă, acum ştia, era o inimă, o sursă de putere în acelaşi timp ciudată şi familiară. Stăpânul ei nu ştia nimic despre asta, altfel nu i-ar fi permis demonului să se apropie din ce în ce mai mult, pentru că acea putere, odată deţinută, ar rupe lanţurile de legare.

Ceva a aşteptat. în cursurile îngropate care curgeau neîncetat sub marele oraş de pe malul râului. Demonul a fost însărcinat să ducă flota de nave – o prezenţă iritantă care acoperă suprafaţa de deasupra – până în oraş. Aceasta ar fi suficientă proximitate, ştia demonul, pentru a face un salt brusc, pentru a prinde acea inimă înspăimântătoare în multele ei mâini. Să se hrănească, apoi să se ridice, să se elibereze din nou şi să posede puterea a zece zei. Să se ridice, ca un bătrân, din lumea crudă, haotică de demult. Dominant, inatacabil şi arzător de furie.

Prin nămolurile întunecate ale râului, căţărându-se ca un crab vast, cernind secole de secrete – albia unui râu străvechi ţinea atât de mult, o mulţime de poveşti scrise strat peste strat de detritus. Plase pline de noroi s-au agăţat de epave mai vechi, nave scufundate, întinderea pietrelor de balast, şiruri zdrenţuite de urne sigilate care îşi păstrează încă bogăţiile lumeşti. Oasele putrezind peste tot, strânse în doline unde curenţii se învârteau, şi mai adânc, în nămoluri groase şi întărite şi înghiţite în întuneric, oase turtite de presiuni şi transformate în reţele cristaline, aşezate în schelete de piatră.

Chiar şi în moarte, a înţeles demonul, nimic nu mai era. Muritorii nebuni, de scurtă durată şi ascuţiţi de frenezie, credeau în mod clar altceva, în timp ce se grăbeau iute ca gândurile deasupra dansului răbdător al pământului şi al pietrei. Apa, desigur, era capabilă să cuprindă gamă largă de ritmuri dintre toate lucrurile. Ar putea să se încarce, depăşind orice altceva şi ar putea rămâne aparent nemişcat. în aceasta a arătat puterea sacră a zeilor, dar era, în sine, lipsită de sens.

Demonul ştia că o astfel de putere poate fi valorificată. Zeii făcuseră asta, făcându-se domni ai mărilor. Dar râul era cel care hrănea mările. Şi izvorăşte din straturile de stâncă. Zeii mării erau, într-adevăr, supuşi celor din râuri şi bazine interioare. Demonul, vechiul zeu-spirit al izvorului, intenţiona să îndrepte încă o dată echilibrul. Cu puterea care îl aşteaptă sub oraş, până şi zeii mării ar fi fost făcuţi să îngenuncheze.

Savura astfel de gânduri, ciudate cu claritate – o claritate pe care demonul nu o posedase înainte. Gustul râului, poate, aceşti curenţi strălucitori, cei bogaţi se scurg de pe ţărmuri. Inteligenţa înfloritoare în ea.

O asemenea plăcere.

— Frumos dop.

Ea s-a întors şi a privit, iar Tehol a zâmbit nevinovat.

— Dacă minţi, Tehol Beddict. . .'

Sprâncenele ridicate. – N-aş face niciodată asta, Shurq. Tehol se ridică de unde stătuse pe podea şi începu să se plimbe prin camera mică şi înghesuită. – Selush, ai dreptul să fii mândră. De ce, felul în care ai înfipt pielea în jurul bijuteriei, nu o cută care să fie văzută...

— Dacă nu măîncrunz, spuse Shurq Elalle.

„Chiar şi atunci”, a răspuns el, „ar fi un modest. . . se
îndoi.' – Ei bine, a spus Shurq, ai şti.

Selush se grăbi să-şi împacheteze proviziile înapoi în geantă. „Oh, nu ştiu ce urmează? O scuipă.

— Exprimă-ţi recunoştinţa, Shurq, spuse Tehol.

Cu vârfurile degetelor, cercetând bijuteria în decorul argintiu din fruntea ei, Shurq Elalle a ezitat, apoi a oftat. – Mulţumesc, Selush.

— Nu scuipatul despre care vorbeam, spuse femeia cu părul sălbatic. – Tisteenii ăia. Ei vin. Lether a fost cucerit şi mă tem de schimbările care vor urma. Piele cenuşie, asta va fi noua modă, observă-mi cuvintele. Dar trebuie să-mi păstrez pragmatismul, a adăugat ea, luminându- se brusc. „Amestec deja o serie de fonduri de ten pentru a obţine acel efect îngrozitor”. O pauză, o privire spre Shurq Elalle. – Să lucrez la tine a fost de mare ajutor,

Shurq. M-am gândit să numesc prima linie *Dead Thiefofthe Night.*

'Drăguţ.'

'Grozav.'

— Dar să nu crezi că asta înseamnă că îmi iei o parte din profit, Shurq. – N-aş visa la asta.

— Trebuie să plec acum, spuse Selush, îndreptându-se cu geanta atârnată pe un umăr. – Intenţionez să mă ascund în subsolul meu în următoarele zile. Şi v-aş sfătui acelaşi lucru şi pentru voi doi.

Tehol se uită în jur. – Nu am subsol, Selush. – Ei bine, gândul contează, spun mereu. La revedere!' Un şuierat de perdea şi ea a dispărut. Shurq Elalle a întrebat: „Cât de târziu este?”

— Aproape zorii.

— Unde este servitorul tău?

'Nu ştiu. Undeva, aş crede. 'într-adevăr?'

Tehol bătu din palme. – Să mergem pe acoperiş. Putem vedea dacă bodyguardul meu tăcut îşi schimbă expresia când vă vede frumuseţea.

— Ce a făcut acolo sus în tot acest timp?

— Probabil că stă chiar deasupra uşii de aici, în cazul în care a sosit vreun vizitator nedorit – ceea ce, din fericire, nu s-a întâmplat. Mesagerul lui Brys nu era calificat.

— Şi ce ar fi putut face cu un atacator de acolo de sus?

— îmi imaginez că s-ar fi aruncat drept jos într-un val de săbii, cuţite şi bâte, bătând fără sens pe intrus într-o clipă. Ori asta, ori striga, apoi alerga înapoi la scară, cobora şi se răzbuna pe cadavrele noastre.

— Cadavrul tău. Nu este al meu.'

— Ai dreptate, desigur. Greşeala mea.'

— Nu sunt surprins că acum eşti confuz, Tehol, spuse Shurq, măturandu-şi părul cu ambele mâini, gestul aruncându-i admirabil pieptul. – Având în vedere plăcerea pe care ai descoperit-o mai devreme în marfa mea.

„Marfa” dumneavoastră într-adevăr. Un termen bun de folosit, deoarece ar putea însemna aproape orice. Acum, ne îndreptăm să salutăm zorii?

'Daca insisti. Nu pot sta mult. Ublala va fi îngrijorat.

— Harlest îl va sfătui că morţii nu au simţul timpului, Shurq. Nu trebuie să te îngrijorezi.

— Mormăia despre dezmembrarea lui Harlest chiar înainte să-i

părăsesc. Au mers spre scară, Shurq luând conducerea.

— Credeam că a fost prins într-un sarcofag, a subliniat Tehol.

— încă l-am auzit. Sâsâit şi zgârieturi dramatice pe partea inferioară a capacului. A fost, chiar şi pentru mine, oarecum enervant.

— Ei bine, să sperăm că Ublala nu a făcut

nimic rău. Au urcat.

Cerul păleşte spre est, dar un fior a rămas în aer. Bodyguardul a stat cu faţa lor până când le-a atras atenţia, apoi a arătat spre râu.

Flota Edur se înghesuia, sute de ambarcaţiuni de raider şi transporturi, o matură întunecată de pânze. Printre navele de plumb apăruseră vâsle, alunecând afară de pe flancurile carenei. Aterizările aveau să înceapă în interiorul clopotului.

Tehol le studie o clipă, apoi se îndreptă spre nord-vest. Coloanele albe ale bătăliei de cu o zi înainte dispăruseră, deşi o pată de fum întunecat din fortificaţie stăruia, luminată sus, deasupra orizontului, de primele puţuri ale soarelui. Deasupra drumului de vest era o dâră de praf, care se apropia pe măsură ce soarele răsare.

A trecut ceva timp până când Tehol sau Shurq vorbeau, apoi acesta din urmă s-a întors şi a spus: „Trebuie să plec”.

— Stai jos, spuse Tehol.

Se opri în vârful scării. – Şi tu, Tehol Beddict, rămâi aici. Pe acest acoperiş. Cu acel gardian stând aproape.

— Plan sănătos, Shurq Elalle.

— Dacă ai ocazia, Gerun Eberict va veni după tine.

'Si tu.'

De la poarta de vest, un zgomot zgomotos de clopote anunţa apropierea armatei Edur.

Hoţul a dispărut jos prin trapă.

Tehol stătea cu faţa spre vest. Spatele i se încălzeşte şi ştia că această zi va fi una fierbinte.

Una dintre mâinile ei s-a sprijinit pe umărul regelui, dar Brys a văzut că Nisall era aproape de colaps. Ea stătuse de veghe asupra lui Ezgara Diskanar cea mai mare parte a nopţii, de parcă numai dragostea ar fi putut să-l păzească pe bărbat de orice pericol. Oboseala îl dusese pe rege în somn, iar acum stătea pe tron ca un cadavru, prăbuşit, cu capul înclinat. Coroana căzuse de ceva vreme în noapte şi zăcea lângă tron pe estradă.

Cancelarul, Triban Gnol, fusese prezent mai devreme, dar plecase cu ultima schimbare a gărzilor. Ca o fantomă de la pierderea reginei şi a prinţului şi a lui Turudal Brizad, el îmbătrânise

nimic rău. Au urcat

brusc şi se ofilise, plutind pe coridoare fără a vorbi cu nimeni.

Finadd Moroch Nevath dispăruse, deşi Brys avea încredere că spadasinul va sosi când va veni momentul. Pentru tot ceea ce suferise, el era un om curajos şi niciunul dintre zvonurile referitoare la conduita lui la High Fort nu merita, după părerea lui Brys, scuipa necesară pentru a le rosti.

Primul eunuc Nifadas, împreună cu Brys Beddict, şi-au asumat responsabilitatea pentru ceea ce mai rămăsese din soldaţii din palat. Fiecare aripă

Intrarea era acum baricadată de cel puţin treizeci de gardieni, cu excepţia Căii Regelui, unde Ceda, în nebunia lui, interzisese cuiva să rămână, oprindu-se. în oraşul de dincolo, Finadd Gerun Eberict şi garnizoana oraşului erau poziţionate în tot Letheras, numărul lor insuficient pentru a ţine porţile sau zidurile, totuşi pregătiţi să lupte – cel puţin, Brys a presupus că aşa era, deoarece nu părăsise oraşul, camera tronului peste ceva timp, iar Gerun nu mai reapăruse de când omul a preluat comanda garnizoanei.

Scris de Nifadas, Campionul Regelui se odihnise pe o bancă lângă intrarea mare a sălii tronului, gestionând o jumătate de duzină de clopote de somn surprinzător de sănătos. Servitorii îl treziseră cu micul dejun, începând ziua să vină cu o normalitate suprarealistă. Răzit în haine umede de transpiraţie sub armura lui, Brys a mâncat repede, apoi s-a ridicat şi a mers spre locul în care Nifadas stătea pe banca de vizavi.

— Primul eunuc, este timpul să te odihneşti.

„Campion, nu e nevoie de asta. Am făcut foarte puţin şi nu sunt deloc obosit.

Brys studie ochii bărbatului. Erau ageri şi vigilenţi, cu totul spre deosebire de privirea obişnuită adormită cu care Nifadas o prezenta de obicei. – Foarte bine, spuse el.

Primul eunuc îi zâmbi. – Ultima noastră zi, Finadd.

Brys se încruntă. – Nu există niciun motiv să presupunem, Nifadas, că Edur va vedea motive să-ţi ia viaţa. Ca şi în cazul cancelarului, va fi nevoie de cunoştinţele tale.

— Cunoaşterea, da. O presupunere demnă,

nimic rău. Au ercat.

Plnadd. Primul eunuc nu a mai adăugat nimic.

Brys aruncă o privire înapoi spre tron, apoi se îndreptă spre el. S-a apropiat de Nisall. – Prima concubină, va dormi încă un timp. El o luă de braţ. – Nu-ţi face griji, spuse el în timp ce ea începu să reziste, doar la banca aceea de acolo. Nu mai departe.'

— Cum, Brys? Cum ar putea să se prăbuşească totul? Atat de rapid?

Nu înţeleg.

Şi-a amintit de întâlnirile secrete, în care Nisall şi Unnutal Hebaz şi Nifadas şi regele şi-au planificat mişcările şi contra-mişcările în jocurile de intrigă devoratoare din cadrul Casei Regale, încrederea ei păruse atunci de neatins, inteligenţa strălucitoare în ochii ei.

Şi-a amintit cum letherii i-au văzut pe Tiste Edur şi pământurile lor, o perlă coaptă pentru smulgere. – Nu ştiu, Nisall.

L-a lăsat să o conducă în jos de pe estradă. 'Asa pare . . . Linişte. A început ziua?

— Soarele a răsărit, da.

— Nu va părăsi tronul.

'Ştiu.'

'El este . . . speriat.'

— Poftim, Nisall, întinde-te aici. Folosiţi aceste perne. Nu este ideal, ştiu... – Nu, e în regulă. Mulţumesc.'

Ochii i s-au închis imediat ce s-a instalat. Brys se uită la ea o clipă. Ea dormea deja.

Se întoarse şi coborî spre intrarea măreaţă, păşi cu paşi mari pe coridorul cu tavanul jos, unde intenţiona să se ridice. Chiar dincolo, Ceda zăcea întinsă, încovoiată în somn, pe ţiglă din centru.

Şi lângă Kuru Qan era Gerun Eberict. Cu sabia în mână.

Privind în jos la Ceda.

Brys se apropie mai mult. – Finadd.

Gerun ridică privirea, fără expresie.

— Concediul Regelui nu te absolvă de toate, Gerun Eberict. Bărbatul şi-a dezvăluit dinţii. – Şi-a pierdut minţile, Brys. Ar fi o

milă.'

— Nu pentru tine să judeci.

Gerun îşi înclină capul. – Mi-ai fi împotrivit în asta?

'Da.'

După o clipă, Finadd făcu un pas înapoi, alunecându-şi sabia înapoi în teacă de la şold. – Bine cronometrat, atunci. Zece bătăi ale inimii

Nu înţeleg.
mai târziu. . .'

'Ce faci aici?' întrebă Brys.

— Soldaţii mei sunt toţi pe poziţie. Ce altceva ai vrea să fac?

– Comandă-le.

Un pufnit fluierat din partea lui, apoi: – Am alte sarcini care mă aşteaptă în această zi.

Brys a tăcut. Mă întreb dacă ar trebui să-l omoare pe bărbat acum.

Se părea că Gerun îi ghicise gândurile, căci rânjetul lui plin de cicatrici s-a lărgit. – Aminteşte-ţi responsabilităţile, Brys Beddict. Făcu un gest şi o duzină de paznici ai săi a intrat cu paşi mari în cameră. – Ar trebui să mori apărarea regelui, până la urmă. în orice caz, adăugă el în timp ce se dădea încet înapoi, tocmai mi-aţi confirmat suspiciunile şi pentru asta vă mulţumesc.

Sânge sau onoare. – Ştiu ce crezi, Gerun Eberict. Aşa că te avertizez acum, nu ţi se va permite concediul în asta.

— Vorbeşti în numele regelui? Brys Beddict, asta e destul de presumptuos din partea ta, nu crezi?

— Regele se aşteaptă ca tu să comanzi garnizoana pentru apărarea oraşului – nu să-ţi abandonezi responsabilităţile pentru a-ţi conduce propria cruciada.

„Apărarea oraşului? Nu fi idiot, Brys. Dacă garnizoana caută poziţii finale eroice, e binevenită. Intenţionez să supravieţuiesc acestei blestemate cuceriri. Tiste Edur nu mă sperie deloc.' Se întoarse atunci şi, înconjurat de gărzile lui, părăsi camera.

Sânge sau onoare. Nu am de ales în asta, Tehol. Imi pare rau.

Bugg nu a fost complet surprins să se treacă practic singur pe perete. Ascensiunea lui nu fusese contestată, deoarece părea că toţi paznicii garnizoanelor se retrăseseră în diferite puncte de sufocare din oraş. Desigur, rămânea de văzut dacă acei soldaţi se vor ridica la apărare încăpăţânată. în orice caz, prezenţa lor ţinuse străzile goale în cea mai mare parte.

Servitorul s-a sprijinit de un merlon şi a privit armata Edur care se apropia pe drumul de vest. O privire ocazională în stânga lui îi

Nu înţeleg.
permisă să urmărească închiderea flotei şi demonul imens şi mortal de sub ea – o prezenţă care se întinde pe lăţimea râului şi se întinde înapoi în aval aproape o jumătate de legă. O creatură teribilă şi brutală care se încordează cu lanţurile sale vrăjitori.

Poarta de vest era deschisă şi nepăzită. Elementele de conducere ale armatei Edur se apropiaseră la o mie de paşi, înaintând cu prudenţă. De fiecare parte a coloanei, în şanţuri şi peste câmpuri, a apărut primul dintre lupii Soletaken.

Bugg oftă, se uită la celălalt ocupant de-a lungul peretelui. – Cred că va trebui să lucrezi repede.

Artistul era o figură cunoscută şi uşor de recunoscut în Letheras. O masă de păr care începea pe capul lui şi se mătura în jos pentru a se uni cu barba sălbatică care acoperă maxilarul şi gâtul, nodul său de nas şi ochi mici şi albaştri singurele trăsături vizibile de pe faţa lui. Era scund şi slăbănog şi picta cu
caprire agitată – deseori cocoţată pe un picior – mângâie de vopsea pe suprafeţe care păreau întotdeauna prea mici pentru imaginea pe care încerca să o surprindă. Această lipsă de perspectivă a fost de mult ridicată într-o tehnică, apoi într-un stil legitim, în măsura în care stilurile artistice puteau fi legitime. La comentariul lui Bugg, se încruntă şi se ridică pe un picior, cu piciorul celuilalt pe genunchi. – Scena, prostule! Este ars în mintea mea, aici, în spatele acestui ochi, cel stâng. Nu am uitat nimic. Fiecare detaliu. Istoricii îmi vor lăuda munca în această zi, veţi vedea. Laudă!'

— Ai terminat, atunci?

— Foarte aproape, foarte foarte aproape, da, aproape gata. Fiecare detaliu. Am făcut-o din nou. Asta vor spune. Da, am făcut-o din nou.

'Pot să văd?'

Suspiciune bruscă.

Bugg a adăugat: „Eu însumi sunt un fel de istoric”. Tu esti? Te-am citit? Esti faimos?'

'Famos? Probabil. Dar mă îndoiesc că m-ai citit, din moment ce încă nu am scris nimic.

Nu înţeleg. — Ah, un lector!

„Un savant, înotând peste oceanul istoriei”. 'îmi place asta. Aş putea să pictez asta. – Deci, pot să văd pictura?

Un gest grandios cu o mână multicoloră. – Vino, atunci, vechi prietene. Vezi singur geniul meu.

Scândura cocoţată pe şevalet era mai lată decât înaltă, ca o pictură de peisaj sau, într-adevăr, o înregistrare a unei privelişti importante asupra istoriei. Lăţimea de cel puţin două braţe. Bugg s-a plimbat pentru a arunca o privire asupra imaginii surprinse la suprafaţă.

Şi am văzut două culori, împărţite într-o diagonală aspră. Roşu zgârietor la dreapta, maro noroios la stânga. – Extraordinar, spuse Bugg. – Şi ce ai redat aici?

'Ce este? Eşti orb?' Pictorul a arătat cu o pensulă. 'Coloana! Cei care se apropie de Edur, marea armată! Standardul, desigur. Standardul!'

Bugg miji de-a lungul depărtării, până la micul petic roşu care era standardul de plumb al avangardei. —Ah, desigur. Acum văd.'

— Şi strălucirea mea te orbeşte, da?

— O, da, toată înţelegerea mi-a fost furată într-adevăr din ochi.

Artistul şi-a schimbat cu îndemânare picioarele şi s-a cocoţat gânditor, încruntându-se la coloana Edur. – Desigur, acum sunt mai aproape. Mi-aş fi dorit să fi adus o altă tablă, ca să pot detalia mai mult detaliile.

— Ei bine, ai putea oricând să foloseşti acest zid.

Sprâncenele stufoase s-au arcuit. Asta este. . . inteligent. Eşti într-adevăr un savant. – Trebuie să plec, acum.

— Da, da, încetează să-mi distragi atenţia. Trebuie să mă concentrez, ştii. Concentrează-te.

Bugg coborî în linişte scările de piatră. – O lecţie bună, mormăi el pe sub răsuflarea când ajungea la nivelul străzii. Detalii . . . atât de multe lucruri de făcut în această zi.

A mers pe străzi pustii, evitând intersecţiile majore în care fuseseră

Nu înţeleg.

ridicate baricade şi soldaţii se mişcau cu aşteptări nervoase. Ocazional siluetă pe furiş se arunca în şi ieşi din vedere pe măsură ce mergea mai departe.

La scurt timp mai târziu, servitorul ocoli un colţ, se opri, apoi se apropie de templul ruinat. Lângă ea se afla Turudal Brizad, care se uită în sus, când Bugg ajungea lângă el.

'Orice sugestii?' întrebă zeul cunoscut drept Errantul.

'Ce vrei să spui?'

— Muritorul pe care l-am cerut pentru această sarcină nu a apărut.

'Oh. Nu e bine, din moment ce Jheck sunt la porţi chiar şi când vorbim. – Şi primii Edur de pe corăbii au debarcat, da. – De ce să nu acţionezi pentru tine? întrebă Bugg.

'Nu pot. Aspectul meu impune anumite . . . interdicţii.' – Ah, ghiontul, tragerea sau împingerea.

— Da, doar atât.

— Ai fost cât se poate de direct.

Errantul dădu din cap.

— Ei bine, văd dilema ta, spuse Bugg.

„Deci întrebarea mea – aveţi sugestii?

Servitorul s-a gândit un timp, în timp ce zeul aştepta cu răbdare, apoi a oftat şi a spus: „Poate. Aşteptaţi aici. Dacă am succes; îţi voi trimite pe cineva.

'în regulă. Am încredere că nu vei dura prea mult.

'Sper ca nu. Depinde de puterile mele de convingere.

— Atunci sunt încurajat.

Fără un alt cuvânt, Bugg a plecat. îşi grăbi pasul în timp ce se îndrepta spre docuri. Din fericire, nu era departe, şi a ajuns la Front Street pentru a vedea că doar digurile principale fuseseră acaparate de războinicii de aterizare ai Tiste Edur. Ei îşi luau timpul, a remarcat el, un semn al încrederii lor. Nimeni nu se opunea aterizării lor. Bugg se grăbi de-a lungul străzii Frontului până ajunse la danele mai mici.

Nu
înţeleg.
Unde şi-a găsit destinaţia, un mânz elegant, cu doi catarge, al unei nave care avea nevoie de vopsea nouă, dar părea, de altfel, relativ solidă. Nu era nimeni vizibil pe puntea ei, dar de îndată ce a traversat pasarela, auzi voci, apoi bubuitul cizmelor.

Bugg ajunsese la mijlocul punţii când uşa cabinei s-a deschis şi două femei înarmate au apărut, cu săbiile scoase.

Bugg se opri şi îşi ridică mâinile.

încă trei siluete au apărut odată ce cele două femei au păşit de o parte şi de alta. Un bărbat înalt, cu coame cenuşie, într-o haină purpurie şi un al doilea bărbat care era în mod clar un mag. Bugg recunoscu a treia sosire.

— Bună dimineaţa, Shand. Deci aici te-a trimis Tehol.

'Bugg. Ce vrei, pe numele Errantului?

— Bine spus, fată. Şi aceşti soldaţi buni sunt echipajul proaspăt angajat al lui Shurq Elalle?

'Cine este acest barbat?' îl întrebă pe Shand bărbatul cu părul cărunt.

Ea se încruntă. – Servitorul patronului meu. Şi angajatorul tău lucrează pentru angajatorul meu. Sosirea lui înseamnă că vor fi probleme. Haide, Bugg, ascultăm.

— Mai întâi, ce zici de nişte prezentări,

Shand? Ea şi-a dat ochii peste cap. 'Bare de

fier-'

— Un Declarat al Gărzii Crimson, a intervenit Bugg, zâmbind, 'Iartă- mă. Continuă, te rog.

„Corlo.

— înaltul Său Mag. Din nou, iartă-mă, dar asta va trebui să facă. Am foarte puţin timp. Am nevoie de aceşti gardieni.

— Pentru ce ai nevoie de noi? întrebă Iron Bars.

— Trebuie să-l ucizi pe zeul Soletaken Jheck.

Expresia Declaraţiei se întunecă. – Soletaken. Ne-am mai intersectat cu Sole-luat înainte.

Bugg dădu din cap. „Dacă Jheck-ul ajunge la zeul lor, bineînţeles îl

Nu înţeleg.
vor proteja...”

'Cât de departe?'

— Doar câteva străzi, într-un templu abandonat.

Iron Bars dădu din cap. – Acest zeu, este Soletaken
sau D'ivers? – D'ivers.

Avowed s-a întors către Corlo, care a spus: „Pregătiţi-vă, soldaţilor, avem ceva luptă înainte”.

Shand se uită la ei. – Ce să-i spun lui Shurq dacă apare între timp?

— Nu vom întârzia mult, spuse Iron Bars, scoţând sabia.

'Aştepta!' Shand se îndreptă spre Bugg. 'Tu! De unde ai ştiut că vor fi aici? Servitorul a ridicat din umeri. – Presupun că ghiontul lui Errant. Ai grijă, Shand,

şi salută-l pe Hejun şi pe Rissarh pentru mine, nu-i aşa?

în valoare de cincizeci de paşi de drum pietruit, gol, între ei şi porţile căscate ale lui Letheras. Trull Sengar se sprijini de suliţă şi aruncă o privire spre Rhulad.

împăratul, îmbrăcat pe umeri şi masiv, se plimba ca o fiară, cu ochii aţintiţi pe poartă. Hannan Mosag şi K'risnan lui supravieţuitor înaintaseră cu zece paşi în mijlocul spectrurilor din umbră, acesta din urmă alunecând acum înainte.

Wraiths au ajuns la poartă, au plutit o clipă, apoi au intrat în oraş. Hannan Mosag se întoarse şi se întoarse cu paşi mari spre locul unde aşteptau împăratul şi fraţii săi. – Este aşa cum am simţit noi, împărat. Prezenţa Cedei nu se găseşte nicăieri. Există doar o mână de magi minori printre garnizoană. Wraithurile şi demonii vor avea grijă de ei. Ar trebui să putem să ne croim drum prin baricade şi să ajungem la Domiciliul Etern

amiază. Un moment potrivit pentru a te urca pe tron.

— Baricade, spuse Rhulad, dând din cap. 'Bun. Ne dorim
să luptăm. Udinaas!' 'Aici.' Sclavul a făcut un pas înainte.

— De data aceasta, Udinaas, vei însoţi Gospodăria sub conducerea

lui Uruth. 'împărat?'

— Nu te vom risca, Udinaas. Dacă cădem, totuşi, veţi fi trimis imediat la noi.

Nu înţeleg.

Sclavul se înclină şi se dădu înapoi.

Rhulad se îndreptă spre locul în care stăteau tatăl său şi cei trei fraţi. – Vom intra acum în Letheras. Ne vom revendica imperiul. Pregătiţi-vă armele, sângele nostru.

Au început să meargă înainte.

Privirea lui Trull a rămas o clipă pe Hannan Mosag, întrebându-se ce ascunde Regele Vrăjitor, apoi şi-a urmat fraţii.

Huli Beddict a fost printre a doua companie care a intrat în Letheras şi, la douăzeci de paşi de poartă, a păşit într-o parte şi s-a oprit, privind cum pătrundea Edurul precaut. Nimeni nu i-a acordat nicio atenţie. Din clădirile din apropiere, feţe palide se uitau în jos de la ferestre şi prin obloane uşor despărţite. De peste docuri, pescăruşii se învârteau şi strigau într-o cacofonie de panică. Undeva înainte, pe bulevardul principal, luptele au început la prima baricadă. Se auzi un zgomot de vrăjitorie, apoi ţipete.

O risipă fără sens de viaţă. Spera că nu toţi soldaţii din garnizoană vor fi atât de nebuneşti de curajoşi. Nu mai era niciun motiv de luptă. Lether a fost cucerită. Tot ce a mai rămas a fost să destituie regele ineficient şi sfetnicii săi perfid. Singurul act cu adevărat just al acestui război, în ceea ce îl privea pe Huli Beddict.

Durerea lui pentru fratele său Brys a terminat. Deşi Brys nu era încă mort, moartea lui a fost totuşi un rezultat la fel de sigur pe cât ar putea exista. Campionul Regelui avea să moară apărându-l pe rege. A fost tragic şi inutil, dar ar fi ultima tradiţie pusă în aplicare de către Letherii şi nimic Huli sau altcineva nu putea face sau spune nu ar fi împiedicat-o.

Toată cenuşa se aşezase în mintea lui Huli. Măcelul din spatele lor, crima aşteaptă înaintea lor. El trădase, pentru a vedea sfârşitul nebuniei corupte a poporului său. Faptul că victoria a cerut moartea lui Brys a oferit stratul final de cenuşă pentru a învălui sufletul lui Huli. Nu ar exista izolvare.

Chiar şi aşa, o responsabilitate a rămas cu Huli. Când cea de-a treia companie a lui Tiste Edur a intrat pe porţi, s-a întors şi şi-a croit drum pe o alee laterală.

Trebuia să vorbească cu Tehol. Pentru a explica lucrurile. Să-i spună fratelui său că ştia de înşelăciuni, de scheme. Tehol era, spera el, singurul bărbat din Letheras care nu l-ar urî pe Huli pentru ceea ce făcuse. Trebuia să vorbească cu el.

Nu înţeleg.

Avea nevoie de ceva de genul iertare.

Pentru că nu au fost acolo pentru a-şi salva părinţii cu toţi aceşti ani în

urmă.

Pentru că nu ai fost acolo pentru a-l salva pe Brys acum.

Iertarea, un lucru simplu.

Udinaas stătea printre ceilalţi sclavi ai familiei Sengar, aşteptându-le rândul să intre în Letheras. Sosise deja vestea că mai era o luptă înainte, undeva. Uruth stătea în apropiere, iar alături de ea era Mayen, înfăşurată într-o mantie grea, cu faţa arătând devastată, cu ochii ca un lucru vânat. Uruth a rămas aproape, parcă s-ar teme de o tentativă de evadare din partea tinerei. Nu din compasiune pentru Mayen, însă. Copilul era tot ce conta acum.

Biata Mayen.

El ştia cum se simţea ea. Ceva ca o febră îl cuprinse, o urgenţă în sânge. Transpiraţia i se prelingea pe corp pe sub tunică. I se simţea pielea în flăcări. Se ţinea nemişcat, pe marginea, se temea, să-şi piardă controlul.

Senzaţia survenise brusc, ca un val interior de panică, o teroare fără chip. înrăutăţire -

Capul învârtit, a trecut un moment înainte să-şi dea seama ce se întâmplă.

Atunci groaza a inundat Udinaas.

Wyvalul.

Prindea viaţă în el.

B'nagga în frunte, Jheck a intrat în oraş. Soletaken, zbârnind cu capetele în jos, unul şi toţi căutând parfumul zeului lor. Şi găsind-o în curentul acru de frică care pluteşte prin Letheras, o nerăbdare, o simţire consumată de furie.

Urlete vesele, ridicându-se să umple oraşul, reverberând pe străzi, de la peste nouă mii de lupi. Teroare izbitoare în rândul cetăţenilor îngroziţi. Nouă

Nu înţeleg.

mii de lupi, cu blană albă, alergând pe o zeci de trasee convergente către vechiul templu, o fugă interioară de nebunie bestială.

B'nagga şi-a unit vocea cu urletele înfiorătoare, cu inima plină de bucurie sălbatică. Haita îi aştepta. Demonii, fantasmele, Tiste Edur şi împăraţii blestemaţi erau ca nimic acum. Aliaţi momentanaţi ai comodităţii. Ceea ce avea să se ridice aici în Letheras a fost ascensiunea lui Jheck. Un imperiu al lui Soletaken, cu un zeu-împărat pe tron. Rhulad rupt în bucăţi, fiecare Edur desfăcut în carne sângeroasă, cu gust dulce, măduvă bogată din oase despicate, cranii rupte, creierele devorate.

Această zi avea să se încheie într-un asemenea măcel, încât nimeni dintre cei care au supravieţuit nu va uita.

Această zi, îşi spuse B'nagga cu un râs tăcut, aparţine familiei Jheck.

Şaptezeci şi trei dintre cei mai buni soldaţi ai companiei sale au format un zid de scut în spatele lui Moroch Nevath. Ei au ţinut podul principal care traversa Canalul Principal, un loc potrivit pentru această dramă jalnică. Cel mai bine, cel de-al treilea nivel era aşezat în spatele lor, pe care acum apăruseră cetăţenii. Spectatori – un talent Letherii. Fără îndoială că se făceau pariuri şi cel puţin Moroch Nevath ar avea o audienţă.

Privirile cu glugă, zvonurile despre laşitatea lui la High Fort, aveau să înceteze în această zi. Nu a fost mult, dar ar fi suficient.

Şi-a amintit că a promis că va face ceva pentru Turudal Brizad, dar afirmaţiile scandaloase ale bărbatului nu l-au convins pe Moroch. Poveşti despre zei şi altele, venite de la o consoartă pictată, ei bine, asta ar trebui să aştepte o altă zi, o altă viaţă. Lăsaţi-I pe iubitul nesimţit al reginei pierdute şi pe acel cancelar odios să ducă propriile bătălii. Moroch a vrut să încrucişeze lamele cu Tiste Edur.

Dacă i-au lăsat. O moarte jalnică sub un val de vrăjitorie era mai probabilă.

Un mormăit din partea unuia dintre soldaţii săi.

Moroch dădu din cap, văzând primul Edur apropiindu-se de pe

Nu înţeleg.

bulevardul principal. – Ţine peretele acela de scut, spuse el într-un mârâit, trecând să stea la cinci paşi în faţa lui. – Este o companie mică, hai să le trimitem sufletele în groapa rătăcinilor.

Ca răspuns la cuvintele sale îndrăzneţe, strigăte ale soldaţilor, voci urâte de pofta de sânge. Săbii ciocănind jantele scutului.

Moroch zâmbi. *Ne-au văzut.* – Uitaţi-vă la ei, tovarăşi, vedeţi cum ezită.

Provocări susţinute din partea soldaţilor.

Tiste Edur şi-au reluat marşul. în fruntea lor, un războinic îmbrăcat în aur.

Pe care Moroch îl mai văzuse. – Răcătos binecuvântează-mă, şopti el, apoi se întoarse. 'Imparatul! Cel în aur! Şi se întoarse, făcând încă patru paşi până când ajunse chiar pe marginea podului. Ridicând sabia. – Rhulad din Edur! el a strigat. „Vino să mă înfrunţi, nenorocit! Vino înainte şi mori!

Bugg arătă în josul străzii. – îl vezi pe omul ăla? Acela este Turudal Brizad. Pentru asta faci favoarea asta. Dacă nu este recunoscător, dă-i o ureche. Trebuie să plec, dar mă voi întoarce în curând...

Aerul s-a umplut brusc de urlete, venind dinspre nord şi vest. – Oh, la naiba, spuse Bugg. – Ar fi bine să pleci. Şi mai bine stau şi eu.

adăugă el, îndreptându-se spre Errant.

— Corlo, se răsti Iron Bars în timp ce îl urmăreau pe servitor. – Oh, e derutat, unii, Avowed. în afară de asta, nu mai aud nimic.

Iron Bars dădu din cap. – Armele gata. Nu pierdem timpul cu asta. Câţi sunt acolo, Corlo?

— Şase, numărul lor preferat.

'Sa mergem.'

Bugg înaintase şi se afla la cincisprezece paşi de Turudal, care se întoarse cu faţa spre el, când Declaraţia şi echipa lui trecură în viteză, câştigând viteză.

Nu înţeleg.

În timp ce se apropiau de Errant, zeul, cu sprâncenele ridicate, arătă spre intrarea în templul ruinat.

Gărzile Crimson şi-au schimbat cursul, ajungând la sprint complet când au trecut de Turudal Brizad.

Bugg l-a auzit pe Iron Bars spunându-i zeului: „în plăcere-vă-ne-văd-mai-mai târziu”, iar apoi Declaraţia şi soldaţii lui trecuseră. Direct spre intrarea întunecată, apoi plonjând înăuntru.

Ţipete bestiale, strigăte omeneşti, tunetul asurzitor al vrăjitoriei —

'El este al meu!' spuse Rhulad mârâit, ridicându-şi sabia şi îndreptându- se spre singuraticul spadasin Letherii din acest capăt al podului.

Hannan Mosag a strigat: „împăratul! Lasă astea lui K'risnan al meu...

Rhulad se întoarse. *'Nu!'* a ţipat el. „Vom lupta! Suntem războinici! Aceşti Letherii merită să moară onorabil! Nu vom mai auzi nimic de la tine! împăratul se întoarse înapoi. – Acesta, acest curajos spadasin. *îl vreau.'* Pe lângă Trull, Fear mormăi: „Vrea să fie ucis de el. eu recunosc

că Letherii. A fost cu delegaţia.

Trull dădu din cap. Finadd, un căpitan Letherii şi garda de corp al prinţului Quillas – nu-şi putea aminti numele bărbatului.

Era clar că Rhulad nu-l recunoscuse.

Sabie pestriţă ţinută gata, împăratul se apropie.

Moroch Nevath zâmbi. Rhulad Sengar, care murise, doar pentru a se întoarce. Dacă zvonurile erau adevărate, murise din nou în Trate. *Dar de data asta, îl voi face să rămână mort. îl voi tăia în bucăţi.* A aşteptat, privind pe ai împăratului abordare.

Favorizând partea dreaptă, piciorul drept înaintea celuilalt, un detaliu care îi spunea lui Moroch că Rhulad fusese antrenat să folosească o sabie cu o singură mână, mai degrabă decât această

Nu înţeleg.

monstruozitate cu două mâini care se clătina acum în faţa lui ca o bâtă supradimensionată.

— încărcarea bruscă nu a fost neaşteptată, ci doar viteza acelei arme în timp ce lama se învârtea spre capul lui Moroch. Abia a reuşit să evite să-i fie tăiat craniul în jumătate, abătându-se şi înclinându-se la dreapta. Un zgomot asurzitor, şocul spărgându-l în timp ce sabia îi muşcă casca, îl prinse, apoi i-o smulse din cap.

Moroch sări înapoi, rămânând cât mai jos posibil, apoi se îndreptă din nou. Treimea superioară a propriei sabie era pătată de sânge, întâmpinase acuzaţia cu o lovitură de oprire.

Vizavi de el, Rhulad se clătină înapoi, sângele pulsând din coapsa dreaptă.

Piciorul principal a fost întotdeauna vulnerabil.

Să te vedem dansând acum, împărat.

Moroch se scutură de efectele amorţitoare ale loviturii din cap. Muşchii şi tendoanele gâtului şi spatelui lui ţipau durere tăcută şi ştia că a suferit leziuni. Pentru moment, însă, niciun braţ nu se apucase ca răspuns la traumă.

Un ţipăt, când Rhulad ataca încă o dată.

Lovitură cu două mâini, sincronizare întreruptă – o clipă de ezitare, suficientă pentru a evita pararea prea rapidă a lui Moroch – apoi termină într-o fante completă.

Finadd şi-a răsucit corpul într-un efort de a evita vârful săbiei. Foc arzător deasupra şoldului drept, în timp ce marginea lamei pete tăia adânc. O papură udă, roşie, pulverizată în lateral. Acum, la îndemâna armei, Moroch şi-a înfipt propria sabie dintr-un unghi ascuţit, înjunghiând vârful în axila stângă a împăratului. Muşcătura monedei de aur, rezistenţa la zgârietură a coastelor, apoi spre interior, străpungând interiorul omoplatului lui Rhulad, luptă spre coloana vertebrală.

Sabia pestriţă părea să sară cu voinţa propriei strângeri inversate, mâinile ridicate sus, îndreptate în jos. O împingere în diagonală, care pătrunde deasupra osului şoldului drept al lui Moroch, în jos prin

vintre.

Nu înţeleg.

Rhulad a împins în jos de la capătul strângerii, vârful mestecând intestinele inferioare ale lui Finadd, până când pomul a pocnit pe pietrele de pavaj de sub ele, apoi împăratul s-a îndreptat, împingând arma înapoi în sus prin trunchiul lui Moroch, alături de inimă, prin plămânul său stâng. , punctul izbucnind liber chiar în spatele claviculei lui de pe acea parte.

Murind, Moroch şi-a aruncat ultimele puteri împotriva propriei arme, văzându-l pe Rhulad înclinându-se în jurul punctului încorporat. Apoi o clipă, când coloana vertebrală a împăratului s-a rupt.

Zâmbet purpuriu lărgându-se, Moroch Nevath s-a lăsat pe pietrele alunecoase, chiar dacă Rhulad a coborât.

O altă siluetă se profila peste el, atunci. Unul dintre fraţii lui Rhulad.

Care vorbea ca de la mare distanţă. – Spune-mi numele tău, Finadd. Moroch a căutat să răspundă, dar se îneca în sânge. *Eu sunt Moroch Nevath. Şi l-am ucis pe blestemul tău de împărat.*

„Eşti campionul regelui în adevăr? Soldaţii tăi de pe pod par să strige asta – Campionul Regelui. . . asta eşti tu, Finadd?

Nu.

Nenorociţii voi nu l-aţi întâlnit încă.

Cu acest gând plăcut, Moroch Nevath a murit.

Vindecarea atât de rapidă, revenirea vieţii atât de rapidă. înconjurat de urletele lupului care reverberează prin Letheras într-un cor al damnaţilor, împăratul a scos un ţipăt care a sfâşiat aerul.

Compania de soldaţi de pe pod a fost redusă la tăcere, privindu-l pe Rhulad, învelit în sânge, s-a clătinat în picioare, smulgând sabia din corpul lui Finadd, apoi derapând cu o smucitură în timp ce el se dădu pe o parte. îndreptându-se, ochii i s-au umplut de nebunie şi groază.

— Udinaas!

Singur cu disperare. Un suflet care se zvârceşte în agonie.

— *Udinaas!*

Nu înţeleg.

La două sute de paşi, pe bulevardul principal, Uruth Sengar auzi strigătul frenetic al fiului ei. Se răsuci, căutând sclavul printre cei care mergeau în urma ei. în acel moment, Mayen a ţipat, şi-a împins drumul departe de celelalte femei şi a fugit brusc -într-o alee. Şi plecat.

încremenită, Uruth ezită, apoi cu un şuierat şi-a întors atenţia asupra sclavilor care se înghesuiau în faţa ei.

'Udinaas! Unde eşti?'

Privirile goale, îngrozite au întâlnit-o. Feţe cunoscute una şi toate. Dar printre ei, nicăieri nu l-a putut găsi pe Udinaas.

Sclavul dispăruse.

Uruth s-a aruncat printre ei, cu pumnii clătinându-se. 'Gaseste-I! *Găsiţi Udinaas!'* O ură năvăli în ea. Pentru Udinaas. Pentru toti Letherii. *Tradat. Fiul meu este trădat.*

Oh, cum ar plăti.

Putea auzi zgomote de luptă acum prin tot oraşul, în timp ce invadatorii se revărsau pe străzi şi erau întâmpinaţi de soldaţi disperaţi, înspăimântat, mişcându-se dintr-un loc de acoperire în altul în curtea plină de vegetaţie, copilul Kettle a început să plângă. Era singură.

Cei cinci ucigaşi erau aproape liberi. Tumul lor se rupea, fisuri groase ieşind în întuneric, stânci scufundate de pământ umed măcinant şi pocnind împreună. Sunetele ascunde a cinci voci s-au alăturat într-o cântare grea ca tobe. . . ridicându-se, apropiindu-se tot mai mult de suprafaţă.

„Oh”, gemu ea, „unde sunt toţi? Unde sunt prietenii mei?

Kettle se clătină până la tumula care conţinea singurul ei aliat. El era acolo, foarte aproape. Ea se întinse în jos...

— şi a fost târât înăuntru, un pasaj plin de pământ fierbinte, apoi prin, împiedicându-se, alunecând pe un mal noroios. în faţa ei se

Nu înțeleg.

întindea o mlaştină fetidă sub un cer gri.

Şi, aproape la îndemână, o siluetă se căţăra din apa întunecată. Cu pielea albă, părul lung mânjit cu noroi. 'Fierbător!' Vocea un gâfâit încordat. „în spatele tău—atinge—”

Ea sa întors.

Două săbii, vârfuri înfipte în noroi.

— Fierbător – ia-le – dă-le —

Un gâfâit umed, iar ea se întoarse, pentru a vedea braţele goale ale unei alte siluete, care se ridică în gheare pentru a se înfăşură în jurul prietenului ei – braţele unei femei, slăbite, înfăşurate în muşchi. El a fost târât înapoi – ea l-a văzut îndreptând cu un cot în faţa înverşunată, cu dungi negre, care se ridica brusc din slime. Conectându-se puternic într-o stropire de sânge. Dar mâinile strânse nu s-au lăsat.

Şi s-au scufundat amândoi înapoi în spuma învolburată.

Shipând, Kettle se târă până la săbii. Le-a tras din noroi, apoi s-a căţărat înapoi pe malul apei.

Membrele au apărut în mijlocul valurilor zdrobitoare.

Tremurând, Kettle aşteptă.

Atât de uşor, acum, un sclav încă o dată, în timp ce Wyval-ul şi-a acoperit corpul, furând voinţa fiecărui muşchi, fiecărui organ, sângele încărcat din venele lui. Udinaas abia putea vedea prin ochii săi, în timp ce stradă după stradă trecu înceţoşată. Momente bruşte de claritate brutală, în timp ce a dat peste trei lupi Soletaken – care s-au întors ca unul cu mârâituri şi colţi dezgoliţi – şi se aflau printre ei, mâinile lui acum gheare, ghearele lungi de degetul mare sfâşiind în carne de lup, ondulandu-se coastele rotunde şi rupând, ei slăbiţi. Un pumn masiv, noduros, lovindu-se într-o parte a unui cap care se prăbuşeşte, se sparge un os – capul lupului luptă brusc, cu ochii în gol de moarte.

Stăpânul lui avea nevoie de el. Aveam nevoie de el acum. Nu e

Nu înţeleg.

timp de pierdut.

Un sclav. Absolut de orice responsabilitate, nimic mai mult decât un instrument.

Şi aceasta, Udinaas ştia, era otrava capitulării, închide, acum şi

închide.

Nu este nimic nou în a fi folosit. Uită-te la aceste cadavre întinse, până la urmă. Bieţii soldaţi Letherii zac morţi fără motiv. Apărând cadavrul unui regat, cetăţenii din nou, fiecare dintre ei. împărăţia care nu se mişcă, împărăţia în slujba zeului prafului – vei găsi templele pe alei strâmbe, în crăpăturile dintre pavaj.

Nu veţi găsi, prietenii mei, nicio lume mai dulce decât aceasta, în care onoarea, credinţa şi libertatea sunt noţiuni nivelate una şi toate, straturi subţiri precum ura, invidia şi trădarea. Fiecare noţiune vulnerabilă la orice briză sordidă, răscolită, amestecată împreună. O lume fără pretenţii de a contesta ceata confuză a apatiei sfinte.

Zeul prafului se ridică dominant -

în faţă, o duzină de lupi, îndreptându-se direct spre el.

Se pare că ar fi o întârziere.

Udinaas îşi dezveli dinţii.

— Cum te descurci? întrebă Bugg. Errantul aruncă o privire. 'Lupii?'

— Sunt peste tot, în afară de aici, şi ar fi trebuit să sosească demult. Zeul a ridicat din umeri. – îi tot ghiontesc departe. Nu este la fel de greu ca mine

de temut, deşi liderul lor este de departe prea deştept – mult mai greu de înşelat. în plus, fiarele continuă să se întâlnească cu alte . . . opoziţie.'

— Ce fel de opoziţie?

Strigătele din interiorul templului încetară atunci. Tăcere, fără mişcare din pragul uşii întunecate. O jumătate de duzină de bătăi de inimă, apoi, un mormăit de voci şi înjurături.

Magul, Corlo, a apărut, dându-se înapoi şi târând în urma lui un corp

Nu înţeleg.

moale, un corp lăsând urme gemene de sânge de pe călcâie.

îngrijorat, Bugg a făcut un pas înainte. – E în viaţă?

Corlo, el însuşi o masă de tăieturi şi vânătăi, îi aruncă servitorului o privire uşor sălbatică. – Nu, la naiba.

— îmi pare rău pentru asta, murmură Errantul.

Din prag ieşeau mai mulţi gardieni. Toţi erau răniţi, unul dintre ei grav, cu braţul stâng rupt la umăr şi atârnând de câteva tendoane alb-roz. Ochii lui erau străluciţi de şoc.

Corlo se uită cu privirea la Turudal Brizad. 'Poţi să faci vreo vindecare? înainte ca noi ceilalţi să sângerăm...

Barele de Fier păşiră din templul ruinat, învelindu-şi sabia. Era plin de sânge, dar nimic nu era al lui. Expresia lui era alarmant de întunecată. – Ne aşteptam la lupi, la naiba, spuse el cu un mârâit încet, în timp ce se uita la Errant, care se închisese pentru a pune mâna pe soldatul cel mai grav rănit, ridicând carne nouă pentru a lega încă o dată braţul de umăr, faţa soldatului se răsuci de durere.

Turudal Brizad ridică din umeri. —A fost puţin timp să detaliezi cu ce ai fost pe cale să lupţi, Avowed. în caz că ai uitat.

— La naiba de pisici, spuse el.

— Pisici şopârlă, vrei să spui, spuse unul dintre gardieni, scuipând sânge pe stradă. – Uneori cred că natura este nebună.

— Ai înţeles bine, Halfpeck, spuse Corlo, întinzându-se să închidă pleoapele femeii moarte care zăcea la picioarele lui.

Barele de Fier s-au mişcat brusc, o neclaritate, pe lângă Errant, cu ambele mâini ridicate ca un lup alb uriaş, cu ghearele zbârnâind, înclinat de pe o alee.

gura şi, plecând capul, se aruncă spre Turudal Brizad, care abia începuse să se întoarcă.

Avowed l-a prins în mijlocul saltului, mâna stângă închizându-se pe piciorul drept chiar sub umăr, mâna dreaptă strângându-şi gâtul sub fălcile fiarei. A ridicat lupul sus, a pivotat şi l-a zdrobit cu capul întâi

Nu înțeleg.

pe stradă. Zdrobirea botului, a craniului şi a umerilor. Membrele bătând spasmod, Soletaken-ul s-a căzut pe spate, vărsături galbene ţâşnind, urina arcuind în timp ce a murit. O clipă mai târziu, orice mişcare a membrelor a încetat, deşi urina a continuat să curgă, arcul scăzând, apoi prăbuşindu-se.

Iron Bars se dădu înapoi.

Halfpeck râse brusc. – S-a supărat pe tine!

— Stai liniştit, spuse Iron Bars, privind în jos la picioarele lui ude. – Ia-mă, căci pute.

— Ar trebui să ne întoarcem la navă, spuse Corlo. „Sunt lupi peste tot şi nu cred că pot să-i ţin departe mult mai mult.”

Turudal Brizad; 'Dar pot. Mai ales acum.

Bugg a întrebat: „Ce s-a schimbat, în afară de faptul că haita este tăiată în bucăţi?”

Errantul arătă în jos spre Soletaken mort. – Acesta a fost B'nagga, liderul Jheck-ului. îi aruncă o privire lui Bugg, uimit şi pe jumătate neîncrezător. —Ai ales bine, spuse el.

— Această echipă a reuşit să scape de Assail, spuse Bugg, ridicând din umeri.

Ochii zeului se măriră. Se întoarse către Iron Bars. —îţi voi asigura o cale clară către nava ta...

— Oh, la naiba, îl întrerupse Bugg, întorcându-se încet. – Ies afară.

— Mai multe probleme? întrebă Iron Bars, uitându-se în jur, mâna lui apropiindu-se de sabia de la şold.

— Nu aici, spuse Bugg. – Dar nu departe. S-a înfruntat pe Declarat, măsurând.

Iron Bars se încruntă, apoi spuse: – Corlo, du-te echipa înapoi la navă. Bine, bătrâne, dă drumul.

— Nu trebuie să faci asta...

'Da, o iau. Cu lupul ăla pişindu-mă pe mine, simt nevoia să-mi pierd

Nu
înţeleg.
cumpătul. Este o altă luptă, nu-i aşa?

Bugg dădu din cap. – S-ar putea să facă haita să pară nişte

pisoi, Iron Bars. 'Ar putea? O să fie sau nu?

— în regulă, s-ar putea să-l pierdem pe acesta.

— Bine, se răsti Declaraţia. – Să terminăm cu asta.

Servitorul oftă. – Urmează-mă, atunci. Este o Casa Azath moartă spre care ne îndreptăm.

'Mort? Hood ia-mă, o sărbătoare în grădină.

O *sărbătoare în grădină? Draga mea, îmi place acest om.* – Şi ne invităm pe noi înşine, Avowed. încă cu mine?'

Iron Bars se uită la Corlo, care se opri să asculte, cu faţa fără sânge, în timp ce clătină din cap în repetate rânduri în semn de negare. Avowed mormăi. – După ce le-ai lăsat, vino să ne găseşti, Corlo. Şi încearcă să-ţi faci sosirea la timp.

'Declarat-'

'Merge.'

Bugg aruncă o privire către Errant. 'Vii?'

„în spirit”, a răspuns el. – Mă tem că mai este o problemă la care trebuie să mă ocup. Oh, adăugă el în timp ce Bugg şi Iron Bars se întoarseră să meargă, dragă servitor, îţi mulţumesc. Şi tu la fel, Avowed. Spune-mi, Iron Bars, câţi dintre Declaraţi au rămas printre Garda Crimson?

'Nici o idee. Câteva sute, îmi
imaginez. —împrăştiate ici şi colo . . .'

Soldatul cu părul cărunt a zâmbit. 'Momentan.'
Bugg spuse: – Cred că va trebui să fugim. —
Poţi să ţii pasul? întrebă Iron Bars.

— La fel de rapid ca un val de încărcare, ăsta sunt eu, spuse Bugg.

Brys stătea singur pe coridor. Urletul se terminase, din fericire. Era singurul sunet care reuşise să pătrundă în pereţi. Nu era de unde să

Nu înţeleg. ştim dacă garnizoana lupta în oraşul de dincolo de Domiciliul Etern. Părea un lucru atât de inutil. . .

I s-a tăiat respiraţia la auzul unui sunet ciudat. Brys îşi coborî privirea, o fixă asupra Cedei, care zăcea încovoiat în camera de dincolo, cu spatele la Brys şi la sala tronului în spatele lui.

Capul lui Kuru Qan sa mişcat uşor, apoi s-a ridicat o fracţiune de pe podea.

Şi, din Ceda, s-au auzit hohote de râs.

Drumul era inconfundabil. Fericit de bucurie, demonul se trase la intrarea peşterii, contractându- şi prezenţa masivă, corpulentă, carnea umflată a corpului său, departe de întinderea largă a râului. înăuntru, adunându-se, plutind în faţa tunelului de sub oraş, unde apa veche de mlaştină încă curgea, putredă şi dulce, o aromă ca nectarul dulce pentru demon.

Gata acum, în sfârşit, pentru fante, ruperea din strânsoarea stăpânului său. Care era din păcate atât de preocupat în acest moment.

Acum.

Se ridică înainte, umplând peştera, apoi în tunelul îngust şi răsucit.
Spre inimă. Inima minunată şi binecuvântată a puterii.

Bucuria şi foamea arzând ca focurile gemene în ea. Aproape, atât de aproape acum. Strângându-se în jos, poteca îngustându-se, strângându-se cu presiunea imensă a

piatră şi pământ de deasupra. Puţin mai departe.

întinzându-se, spaţiul deschizându-se brusc, fericitor de larg şi înalt, întinzându-se în toate părţile, apa primind în căldura ei.

O furtună de nămoluri lungi nemişcate mătură, orbitoare, umbre de lucruri moarte zbârnind în faţa nenumăraţilor ei ochi.

Inima, peştera enormă de sub lac, chiar sufletul oraşului – puterea -

Şi Brys l-a auzit pe Kuru Qan vorbind.

— Acum, prietene Bugg.

La treizeci de paşi de curtea plină de vegetaţie a turnului Azath,

Nu înţeleg.

Bugg a derapat până să se oprească. Şi-a înclinat capul, apoi a zâmbit.

în faţă, Iron Bars încetiniră, apoi se întoarseră. 'Ce?'

— Găseşte fata, spuse servitorul. – Mă voi alătura ţie când voi putea. – Bugg?

— într-o clipă, Avowed. Trebuie să fac ceva mai întâi.

Gardienul Crimson ezită, apoi dădu din cap şi se întoarse înapoi.

Bugg închise ochii. Vrăjitoare Jaghut, ascultă-mă. îţi aminteşti favoarea mea de la carieră? A sosit timpul pentru... reciprocitate.

Ea a răspuns în mintea lui, îndepărtată, dar închizându-se rapid. – Te aud, omuleţule. Ştiu ce cauţi. Ah, eşti într-adevăr un inteligent

Oh, nu pot să-mi iau tot meritul, de data asta.

Demonul sa extins pentru a umple caverna. Inima era în jur, puterea pătrunzând pentru a-şi însufleţi carnea. Lanţurile de legare s-au topit. Acum, trebuie doar să se întindă şi să se apuce.

Puterea a o mie de zei îl aştepta.

Atingerea.

Nenumărate mâini care strâng şi strâng. Găsind . . . *nimic.*

Apoi, o voce de muritor...
Din Ceda, încă două cuvinte, rostite jos şi clar, *„Te-am înţeles”.*

O minciună! Iluzie! înşelăciune! Demonul s-a înfuriat, învârtit într-o conflagraţie de nămol maro, căutând calea de ieşire – doar pentru a găsi gura tunelului sigilată. O suprafaţă netedă, extrem de rece, frigul arzând – demonul se dădu înapoi.

Apoi, lacul deasupra capului. în sus – repede, mai repede —

Ursto Hoobutt şi iubitul său de cândva, Pinosel, erau amândoi beţi în

Nu înteleg.

timp ce aşteptau căderea lui Letheras. Cântaseră, sărbătorind sfârşitul datoriilor, se întinseseră pe aleea mucegăită din jurul Lacului Settle, printre şobolani nervoşi şi porumbei care ieşeau capul.

Când vinul s-a terminat, au început să se ceartă.

începuse destul de nevinovat, când Pinosel a dat un oftat puternic şi a spus: „Şi acum poţi să te căsătoreşti cu mine”.

Trecu o clipă înainte ca cuvintele ei să se înregistreze, asupra cărora, cu ochii îngroziţi, el se uită neîncrezător. 'Ma căsătoresc cu tine? Ce e în neregulă cu "cum este acum, Cherrytart?'

'Ce s-a întâmplat? E respectabil că vreau, grăsule, slăbănog. L-am câştigat. Respectabil. Te căsătoreşti cu mine, Ursto Hoobutt, acum că edurienii ne-au cucerit. Căsătoreşte-te cu mine!'

— în regulă, o voi face.

'Când?' întrebă ea, simţind spre ce se îndrepta el. 'Cand . . .

cand . . .' Hah! El a avut răspunsul lui...

Şi, în acea clipă, apa verde fetidă a lacului Settle, s-a întins în faţa lor ca o câmpie turgoasă de îngrăşământ cu alge marine, s-a transformat într-un alb tulbure. Şi norii au început să se ridice de pe suprafaţa ei acum îngheţată.

O adiere de gheaţă a cuprins Ursto Hoobutt şi Pinosel.

Dintr-o dată, sub gheaţa îngheţată a lacului se auzi un lovitură profundă, deşi nu se vedea nicio crăpătură.

Ursto Hoobutt se uită, neîncrezător. Şi-a deschis gura, apoi a închis-o. Apoi umerii i s-au lăsat. „Astăzi, iubire. Mă voi căsători cu tine azi. . .'

Capitolul douăzeci şi cinci

Când zeii prafului erau tineri

Au înotat în sânge.

VISUL LUI WHITEFORTH ÎN ZIUA DE A

Nu
înţeleg.

VII- A CLURA FEVER WITCH

Shurq Elalle a mers prin tunel până la uşa criptei, gândurile ei erau la Gerun Eberict; grija ei era pentru Tehol Beddict. La urma urmei, Finadd era cel mai răutăcios, iar Tehol părea aşa. . . neajutorat. Oh, suficient de potrivit, probabil destul de capabil să alerge repede şi departe, dacă este nevoie. Dar era clar că Tehol nu avea de gând să fugă nicăieri. Gărzile de corp tăcute pe care i le atribuise Brys erau oarecum confortabile, deşi, aşa cum lucra Gerun, s-ar putea dovedi puţin mai mult decât un inconvenient minor.

Dacă nu era suficient de tulburător, era liniştea de rău augur de la Kettle la turnul Azath mort. A fost acesta rezultatul revenirii la viaţă a copilului, rupând astfel legătura care lega morţii? Sau s-a întâmplat ceva groaznic?

A ajuns la portal şi l-a deschis.

Lumina a izbucnit dintr-un felinar şi ea l-a văzut pe Ublala aşezat pe sarcofag, cu felinarul în poală, în timp ce regla flacăra.

Ea îi văzu expresia şi se încruntă. – Ce e în neregulă, iubirea mea?

— Nu e timp, spuse el, ridicându-se, lovindu-şi capul de tavan, apoi afundându-se într-o bănuială. 'Lucruri rele. Eram pe cale să plec. Apus felinarul jos pe capac. – Nu te mai puteam aştepta. Am să merg.'

'Unde?'

— Este Seregahl, mormăi el, strângându-se mâinile. 'Este rau.'

— Seregahl-ul? Vechii zei Tarthenali? Ublala, despre ce vorbeşti?

Trebuie sa plec.' Se îndreptă spre prag.

— Ublala, ce zici de Harlest? Unde te duci?'

— Turnul vechi. Era în tunel, cuvintele lui scăzând. – Te iubesc, Shurq Elalle

Se uită la uşa goală. Dragoste? Asta a sunat. . . final. Shurq

Nu înţeleg.

Elalle s-a dus la sarcofag şi a alunecat capacul într-o parte.

— Aarrgh! Şuierat! Şuierat! Şuierat-'

— încetează, Harlest! Ea a îndepărtat mâinile cu gheare. 'Ieşi de acolo. Trebuie să plecăm-'

'Unde?' Harlest se ridică încet, exersând să-şi dezvelească colţii lungi şi să scoată sunete de mârâit.

Ea l-a studiat o clipă, apoi a spus: – Un cimitir. —

O, oftă Harlest, e *perfect.*

Aşezat în stradă, într-o baltă de sânge care se întuneca, împăratul Tiste Edur ţinea o mână de faţă şi părea că încearcă să-şi scoată ochii. încă ţipa din când în când, o eliberare stridentă şi fără cuvinte de angoasă crudă.

Pe pod, la treizeci de paşi distanţă, soldaţii Letherii erau tăcuţi şi nemişcaţi în spatele scuturilor lor. Alţi cetăţeni ai oraşului erau vizibili de-a lungul marginii canalului de cealaltă parte, un şir de privitori, numărul lor în creştere.

Trull Sengar simţi o mână aşezându-se pe umărul lui şi se întoarse să o găsească pe Uruth, cu faţa răsucită de suferinţă.

— Fiule, trebuie făcut ceva-îşi pierde minţile...

Udinaas, sclavul blestemat care devenise atât de esenţial, atât de parte integrantă a lui Rhulad – pentru sănătatea mintală a tânărului Edur – dispăruse. Iar acum împăratul a bătut, nerecunoscând pe nimeni, spumă pe buze, strigătele lui ale unei fiare panicate. – Trebuie să fie vânat, spuse Trull. – Sclavul ăla.

„Există mai mult...”

Hannan Mosag se mutase să stea aproape de Rhulad şi acum vorbise, cuvintele lui purtând cu uşurinţă. —împărate Rhulad, ascultă- mă! Aceasta este o zi a adevărurilor întunecate. Sclavul tău, Udinaas, a făcut ceea ce ne-am aştepta de la un Letherii. Inimile lor sunt pline de trădare şi nu slujesc nimănui decât pe ei înşişi. Rhulad, Udinaas a fugit. Făcu o pauză, apoi spuse: – De la tine.

Triumful a fost prost ascuns în timp ce Regele Vrăjitor a continuat.

Nu înţeleg.

„S- a transformat în nectarul tău alb şi acum te lasă în durere. Aceasta este o lume fără credinţă, împărate. Numai rudele tale pot fi de încredere...

Capul lui Rhulad se ridică brusc, trăsăturile devastate de răni, un foc întunecat în ochi. Ai încredere? Tu, Hannan Mosag? Fraţii mei? Mayen? Aur mânjit de sânge, blană de urs mată, lama de sabie înfilată prin bucăţi de carne şi intestine umane, împăratul se clătină în picioare, pieptul zvâcnind de emoţie. „Toţi sunteţi ca *nimic* pentru noi. Mincinoşi, înşelători, trădători! Voi toti!' A biciuit sabia, împroşcând fragmente roşii şi roz pe pavaj şi pe tibiei celor care stăteau aproape de el şi şi-a dezvăluit dinţii. – împăratul îşi va reflecta poporul, a râs el, un rânjet urât răspândindu-se. – Reflectează, aşa cum trebuie să fie.

Trull o văzu pe Fear făcând un pas înainte, oprindu-se în timp ce sabia lui Rhulad trăgea în sus, vârful planând în gâtul lui Fear.

— O, nu, frate, nu vrem nimic de la tine. Nu vrem nimic de la niciunul dintre voi. în afară de ascultare. Un imperiu trebuie să fie modelat, iar această modelare va fi de mâinile împăratului. Regele vrăjitor!

'Sire?'

Sabia alunecă din gâtul lui Fear, făcându-i nepăsător către soldaţii care blocau podul. 'Scapă de ei.'

Binadas printre ei, K'risnan se zdruncină înainte la gestul lui Hannan Mosag. în spatele lor se aflau patru sclavi cu doi saci mari de piele pe care i-au târât peste pavaj până acolo unde K'risnan îi aştepta la rând. Observând sacii, Regele Vrăjitor clătină din cap. – Nu aici, cred. Ceva . . . mai simplu.' S-a confruntat cu împăratul. – Un moment, sire, în care să ne pregătim. Voi face asta singur.

Uruth îl trase din nou pe Trull. „Este mai mult decât doar Udinaas”, a spus ea. – Mayen a scăpat.

Se uită la ea, fără să înţeleagă deloc. – A scăpat?

'Trebuie să o găsim. . .'

'Ea a fugit... de la noi? De la propriul ei popor?

— Este foamea, Trull. Vă rog.'

După o clipă, se îndepărtă, se uită în jur până văzu o companie de războinici grupate

Nu înţeleg.

spatele lui Theradas şi Midik Buhn. Trull se apropie de

lor. Theradas se încruntă. – Ce vrei, Trull Sengar?

— Mama împăratului are ordine pentru tine şi războinicii tăi, Theradas. Expresia lui şi-a pierdut ferocitatea, a fost înlocuită cu incertitudine. 'Ce sunt ei?'

— Mayen s-a pierdut, undeva în oraş. Ea trebuie găsită. Cât despre Udinaas . . . daca il vezi. . .'

— Dacă îl vedem, va muri îngrozitor, Trull Sengar.

L-a trădat pe Rhulad. Când l-am avertizat . . . . Trull aruncă o privire spre Rhulad. O întoarcere din această nebunie? Probabil nu. A fost prea târziu. – Cum vrei, Theradas. Găseşte-I pe Mayen.

I-a privit cu capul plecat, apoi s-a întors şi a întâlnit ochii lui Uruth. Ea a dat din cap.

Soldaţii de pe pod ştiau ce urmează, l-a văzut coborând mai jos în spatele scuturilor lor. Fără sens. Patetic, totuşi a fost curaj aici, printre aceşti Letherii. *Udinaas, nu am făcut-o. . . nu credeai că vei -*

Un val cenuşiu clocotitor şi scuipat se ridică brusc la poalele podului, răsturnându-se mai sus.

Zidul scutului tresări înapoi, s-a contractat.

Valul s-a aruncat înainte.

De pe malurile canalului până în fiecare parte, cetăţenii ţipau şi se împrăştiau

— în timp ce vrăjitoria se repezi peste pod, lovind soldaţii într-un strop de sânge şi fâşii de carne. O bătaie a inimii, apoi trecută, s-a răspândit pentru a-i spăla pe cetăţenii care fugeau. Devorându-i în foame zvârcolită.

Trull a văzut-o lovind clădirile din apropiere, dărâmând uşi şi izbucnind prin ferestrele închise, ţipete.

'Suficient!' Rhulad urlă, păşind spre Hannan Mosag, care îşi coborî

braţele, care păreau răsucite şi noduroase.

Vrăjitoria a dispărut, lăsând doar grămezi de oase, scuturi lustruite şi armuri pe pod. Din clădirile desfăcute, linişte. Hannan Mosag s-a lăsat, iar Trull a văzut cât de diform devenise sub blănurile sale.

împăratul chicoti brusc. – Atât de nerăbdător, Hannan Mosag! Zeul tău secret este atât *de nerăbdător!*

Dumnezeu secret? Trull s-a uitat la Fear şi l-a găsit pe fratele său privind înapoi.

— Fraţilor, strigă împăratul fluturând sabia, mărşăluim spre Veşnicul Domiciliu! Spre tron! Nimeni nu ne poate nega! Şi dacă îndrăznesc, carnea lor va fi scoasă din oase! Vor cunoaşte durerea. Vor suferi! Fraţilor, aceasta va fi o zi de *suferinţă"* – părea că găseşte dulceaţă gustând cuvântul – „pentru toţi cei care ni s-ar împotrivi! Acum, mergi cu Sire!'

El este . . . transformat. Pierdut pentru noi. Şi totul pentru trădarea unui sclav. . .

O curte plină de vegetaţie, doar vizibilă prin pietrele vechi şi bătute ale porţii. Din ramurile scheletice şi răsucite ale copacilor înclinaţi, ceva asemănător cu aburul se înălţa în sus. Nu era nimeni. Iron Bars îi încetini paşii şi se uită înapoi în stradă. Servitorul acela nu apărea încă de dincolo de colţul clădirii pe care o făcuse alergând cu câteva clipe mai devreme.

— Bine, atunci, mormăi Declaraţia, scoţând sabia, va trebui doar să vedem singuri. . Se apropie de poartă, păşi cu paşi mari pe poteca întortocheată de piatră. Turnul ghemuit, pătrat, era vizavi, pătat, înclinat şi mort. Din stânga lui, zgomotele pietrelor măcinandu-se împreună, pocnitul lemnului şi bubuiturile care tremurau pământul sub picioarele lui. *Acolo, atunci.*

Iron Bars a intrat în curte.

în jurul unei tumule mânjite de noroi, peste un copac căzut, pentru a se opri la zece paşi de ceea ce fusese cândva o movilă întinsă şi alungită, acum sfâşiată şi aburindă, noroiul alunecând în jos în timp ce cinci siluete uriaşe se trăgeau eliberate. Carne întunecată de turbă, piele cartografiată de urmele nenumăratelor

rădăcini, păr atârnând de culoarea arămiului. Trag de arme libere – săbii masive cu două mâini din lemn negru, lustruit.

Cei cinci scandau.

Barele de Fier mormăi. – Tartheno Toblakai. Fenn blestemat de Hood. Ei bine, asta nu va fi distractiv.

Unul dintre războinici l-a auzit şi şi-a fixat ochii negri şi tulburi asupra Declaraţiei. Cântarea a încetat şi a vorbit. – Un copil, fraţii mei.

— Cel care a vorbit prin pământ? a întrebat altul.

'Nu ştiu.
Conteaza?'

— Nu ne-ar ajuta, copilul ăla. Am promis o moarte teribilă. Atunci hai să...

Cuvintele Toblakai au fost întrerupte în timp ce Barele de Fier se repeziră înainte.

Un vuiet, o mişcare ascuţită a unei săbii de lemn, aruncată în calea armei lui Declarat, care a alunecat pe sub, vârful alunecând înapoi în jurul şi peste încheietura enormă a războinicului, urmând în traseul ei zguduitor, pentru a intercepta balansul instinctiv în spate. Trecând prin pielea tare şi groasă, marginea înţepenind muşchii duri ca lemnul.

O prezenţă uriaşă care se aruncă din dreapta Declaraţiei. Dar Barele de Fier a continuat înainte, lăsându-se sub braţul primului Toblakai, apoi pivotând în timp ce al doilea atacator se izbi de primul războinic. Desprinzându-şi sabia, împinţându-şi în sus, căutând spaţiul moale dintre mandibulele inferioare – o smucitură a capului uriaşului, iar vârful săbiei Avowed îi înţepa ochiul drept, plonjând adânc într-un jet de apă de mlaştină.

Un ţipăt.

Iron Bars s-a trezit zbârcindu-se peste tumul ruinat, ceilalţi Toblakai poticnându-se în timp ce se învârteau să-l înfrunte din nou – cu o grămadă de bolovani, noroi şi rădăcini rupte în cale.

Avowed a sărit din nou pe un teren plan.

Sânge negru curgând dintr-un braţ, o mână apăsată peste o orbită ruptă şi un ochi izbucnit, Toblakai pe care-l atacase se clătina înapoi.

Ceilalţi patru se întindeau, acum tăcuţi, intenţionaţi.

Până când vor putea să ocolească întreaga tumulă, abordarea lor va fi dificilă, piciorul perfid.

Unu jos. Iron Bars a fost mulţumit...

Şi apoi al cincilea s-a scuturat şi s-a îndreptat. Cu un ochi, dar întorcându-se încă o dată cu faţa Declaraţiei.

Zei
?

„L-ai rănit pe fratele nostru”, a spus unul. „Urmează mai multe”, a spus Iron Bars. – Nu e bine, să-i răneşti pe zei.

„Suntem Seregahl”, a spus liderul Toblakai. —înainte de a ne răni, s- ar putea să fi implorat milă. S-ar putea să fi îngenuncheat în închinare şi poate că te-am fi acceptat. Dar nu acum.'

— Nu, încuviinţă Declaraţia, presupun că nu. – Asta e tot ce ai spune?

El a ridicat din umeri. – Nu-mi vine nimic altceva în minte.
— Te încrunţi. De ce?'

— Ei bine, am ucis deja un zeu astăzi, spuse Iron Bars. – Dacă aş fi ştiut că va fi o zi pentru uciderea zeilor, s-ar fi putut să mă descurc mai bine.

Cei cinci au tăcut pentru o clipă, apoi primul a spus: „Ce zeu ai ucis în ziua de azi, străine?”

'Haita.'

Un şuierat de la Toblakai din extrema dreaptă. – Cei care ne-au scăpat! Cei rapizi!

— Au fost rapizi, spuse Iron Bars, dând din cap. – Dar nu, se pare, destul de repede.

— D'ivers.

— Da, spuse Declaratul. – Şase dintre ei. . . şi doar cinci dintre voi. Primul Toblakai le-a spus fraţilor săi: „Atenţie cu acesta, atunci”.

— Suntem liberi, mârâi cel cu un singur ochi. – Trebuie să-l ucidem pe acesta pentru a rămâne aşa.

'Adevărat. Aceasta este o cauză suficientă.

Au început să înainteze din nou.

Iron Bars oftă în interior. Cel puţin îi făcuse nervoşi. Şi asta ar putea servi pentru a-l ţine în viaţă puţin mai mult. Apoi, din nou, îşi

aminti el, se confruntase cu mai rău.

Ei bine, poate nu. Poate? Pe cine păcălesc?

Şi-a schimbat greutatea, ridicându-se până la picioarele sale, pregătindu-se să înceapă dansul. Dansul de a rămâne în viaţă.

Până a venit ajutorul.

Ajutor... de la un bărbat scund, plin de chelie. Oh, Hood, Iron Bars, încercaţi să rămâneţi în viaţă cât de mult puteţi – poate vor muri de epuizare.

— Uite, se văita unul, zâmbeşte.

Furtuni nevăzute, năvălind pe străzi, lovind oraşul. Capul lui Bugg îl durea de haosul puterii, al ciocnirii voinţelor înverşunate. încă simţea furia neputincioasă, a zeului străvechi prins sub gheaţa lacului Settle – capcana Cedei funcţionase într-adevăr bine şi chiar şi acum gheaţa se îngroşa încet, se închidea în jurul creaturii din caverna sigilată şi înainte ca apusul soarelui s-ar fi trezit învelit în gheaţă, simţind frigul insuportabil, strecurându-se în fiinţa sa, furând senzaţia, furându-i viaţa.

Lucrurile bune au venit din a fi drăguţ cu un Jaghut, ceva ce T'lan Imass nu l-a înţeles niciodată.

Bugg se îndreptă spre capătul aleii dincolo de care era vizibil vechiul turn Azath. Spera că Iron Bars nu făcuse nimic precipitat, cum ar fi să intre singur în curte. în orice caz, Kettle l-ar fi avertizat. Cu noroc, aliatul îngropat al copilului nu a mai fost îngropat. Declaraţia a fost menită să ofere sprijin, asta era tot, şi numai dacă necesitatea o cere. Aceasta nu a fost lupta acelui om, până la urmă...

Paşii i s-au încetinit brusc, când o groază rece îl cuprinse. El a căutat cu simţurile sale şi a detectat mişcare acolo unde nu ar trebui să existe mişcare, o trezire a voinţelor, intenţii arzătoare, fire de soartă convergente. . .

Servitorul s-a întors şi a început să alerge.

Patru dintre cei mai abili ucigaşi ai săi s-au apropiat de Gerun Eberict de sus pe stradă. Finadd ridică o mână pentru a-i opri pe cei din spatele lui.

Zei
?

„Finadd”, a spus liderul echipei la sosire, „am avut ceva noroc. Fratele de la observatorul îndepărtat a fost aruncat în stradă de o haită de Edur. A luat cu el şase dintre nenorociţi. Odată ce Edur a plecat, l- am trimis pe Crillo să mă asigur că era mort...

— A fost tăiat în bucăţi, îl întrerupse Crillo rânjind.

— şi era la asta, reluă şeful de echipă, aruncându-se privirea către Crillo, al cărui rânjet s-a lărgit.

'Si celalalt?' întrebă Gerun, cercetând împrejurimile. Nu ar fi bine să dai de o companie a lui Tiste Edur chiar acum.

Liderul de echipă se încruntă. Crillo m-a prins. O aruncare de cuţit al naibii de noroc...

— N-am avut noroc, interveni Crillo. – Sărmanul ticălos nu a ştiut

niciodată că va veni... – Pentru că ne-a prins pe ceilalţi...

— Sunt amândoi morţi? întrebă Gerun. Apoi clătină din cap. – într- adevăr, noroc. Nu ar fi trebuit să fie atât de uşor. Bine, asta rămâne pe cel de pe acoperiş. Va fi căutat semnale de la fraţii săi şi nu le va vedea acum. Adică va şti că venim.

— Este doar un bărbat, Finadd...

— Un Shavankrats, Crillo. Nu fi prea încrezător doar pentru că Errantul ne-a ghiont în drum până acum. în regulă, acum rămânem ca un grup... Se opri, apoi făcu semn tuturor în jos.

La treizeci de paşi în faţă şi venind de pe o alee laterală, o siluetă singuratică a fugit în stradă. O femeie Tiste Edur. Ca o căprioară speriată, ea a îngheţat, trântind cu capul. înainte de a avea ocazia să se uite în calea lor, a auzit ceva în spatele ei şi a sărit. Un fulger metalic în mâna ei dreaptă a dezvăluit că avea un cuţit de vreun fel.

Gerun Eberict mormăi. Ea se îndrepta în aceeaşi direcţie ca şi el. O femeie Tiste Edur neapărată. S-ar bucura de ea înainte de a o ucide. Odată ce cealaltă afacere a lui a fost înlăturată, desigur. S-ar putea să-i lase şi pe băieţi să încerce. Crillo în primul rând, pentru munca pe care o făcuse deja pentru a scăpa de paznicii blestemaţii

lui Brys.

Finadd se îndreptă. – După ea, deci, din moment ce e pe drum.

Râsete întunecate din partea trupei sale.

— la punct, Crillo.

Au pornit.

Chipurile în spatele obloanelor de la ferestrele de la etajul al doilea – întregul oraş se înghesuia ca nişte şobolani pe jumătate înecaţi. A fost dezgustător. Dar ei îi arătau, nu-i aşa, arătându-i cât de puţini meritau să trăiască. Acest nou imperiu al Tiste Edur ar fi puţin diferit, bănuia el. Ar trebui să existe controlori, eliberatori ai justiţiei rapide şi incoruptibile. Oamenii ar continua să fie nepoliticoşi. Ar continua să împrăştie străzile. Şi ar mai exista oameni care erau pur şi simplu urâţi, câştigând mila cuţitului lui Gerun. El ar avea munca lui, ca şi înainte, să facă din acest oraş un loc de frumuseţe...

Ajunseseră acolo unde femeia ieşise de pe alee. Crillo se întoarse, arătând în direcţia în care alergase, când o suliţă i-a lovit capul, învârtindu-l într-o masă de sânge, creier şi os sfărâmat.

De pe alee s-au repezit vreo zeci sau mai mulţi războinici Tiste Edur.

'Le ia!' Gerun Eberict a poruncit şi a fost încântat să-şi vadă oamenii avansând.

Pe lângă Finadd, care apoi se dădu înapoi.

întotdeauna pot obţine mai mulţi bărbaţi.

Şi a fugit.

Pe urmele femeii. întâmplător, desigur. Ţinta lui adevărată a fost Tehol Beddict. El o va doborî mai întâi, ar lăsa-o strânsă şi căluşată aproape, ca să aştepte întoarcerea lui. Mai greu, acum, din moment ce era singur. Garda de corp a lui Tehol ar fi o provocare, dar atunci când tăişurile săbiei cuiva erau vopsite cu otravă, chiar şi cea mai mică tăietură ar fi suficientă pentru a-l ucide pe bărbat. Repede.

Acolo!

Femeia se ascunsese într-o nişă la douăzeci de paşi în faţă. Ea a fugit la apropierea lui.

Gerun a izbucnit într-un sprint.

Zei
?

Oh, o dorea acum. Ea a fost frumoasa. A văzut cuţitul din mâna ei şi a râs. Era un cuţit de peşte – îi văzuse pe sclavii Letherii folosindu-i în acel sat Hi-roth.

Alergând din greu, el a câştigat rapid asupra ei.

Dincolo de altă stradă, pe altă alee.

Aproape, acum, de casa lui Tehol Beddict. Dar ar putea ajunge la ea la timp – încă cinci paşi...

— Sunt probleme.

Uimit, Tehol Beddict se întoarse. – Nu mut până la urmă. . .' Cuvintele i s-au îndepărtat văzând neliniştea din ochii bodyguardului. – Atunci, probleme serioase.

— Fraţii mei sunt amândoi morţi. Gerun Eberict vine.

„Acest oraş este plin de Edur”, a spus Tehol, ridicând ambele mâini pentru a cuprinde o vastă matură de acoperişuri, etaje şi poduri. – învârtind ca lupii. Şi apoi sunt lupii aceia adevăraţi...

— Sunt Gerun.

Tehol l-a studiat pe bărbat. 'în regulă. Este pe drum pentru o vizită. Ce ar trebui să facem în privinţa asta?

— Pot urca pe pereţi, aşa cum o face prietenul tău hoţ. Trebuie să ajungem mai jos. Avem nevoie de un loc cu o singură uşă şi o singură uşă.

— Ei bine, acolo este depozitul vizavi – îl ştiu destul de bine... – Să mergem, atunci.

Paznicul s-a dus la trapă, a îngenuncheat la marginea ei şi a privit cu grijă în camera de dedesubt. îi făcu semn lui Tehol înainte, apoi începu coborârea.

Câteva clipe mai târziu stăteau în cameră. Paznicul s-a îndreptat spre intrare, a tras o mică parte din spate şi a privit afară. – Pare clar. Voi duce la zidul acela...

„Peretele depozitului. Există un paznic, Chalas... — Dacă el mai este acolo, aş fi surprins.

'Ai un punct. în regulă. Când ajungem la perete, ne îndreptăm

spre dreapta. După colţ şi intră pe uşa biroului, prima la care vom veni. Uşile glisante principale vor fi blocate. – Şi dacă uşa biroului este încuiată?

— Ştiu unde este ascunsă cheia.

Paznicul dădu din cap.

Au păşit pe coridorul îngust, au făcut stânga şi s-au apropiat de stradă.

încă trei paşi.

Ea aruncă o privire disperată peste umăr, apoi se aruncă înainte într- o explozie bruscă de viteză.

mârâi Gerun, întinzându-se cu o mână.

Un zgomot de scâncet i-a scăpat şi ea ridică cuţitul exact când ajungea la gura aleii.

Şi şi-a băgat-o în propriul piept.

Gerun era la o mână în spatele ei, venind vizavi de un coridor lateral dintre două depozite, când a fost strâns cu putere, a tras din picioare şi a smucit în coridorul întunecat.

Un pumn i s-a izbit în faţă, zdrobindu-i nasul. Uimit, era neajutorat în timp ce sabia i-a fost smulsă din mână, casca i-a fost târâtă din cap.

Mâinile masive l-au ridicat şi l-au trântit puternic de un perete. O dată, de două ori, de trei ori şi, la fiecare impact, spatele capului lui Gerun se strânse de piatra tăiată. Apoi a fost zdrobit de pavajul gras, rupându-şi umărul drept şi clavicula. Conştiinţa a scăpat. Când s-a întors o clipă mai târziu, era vag conştient de o siluetă uriaşă, uriaşă, ghemuită

deasupra lui în întuneric.

O mână masivă a căzut în jos pentru a acoperi gura lui Gerun şi silueta îngheţa.

Zgomotul de alergare pe alee, o duzină, poate mai multe, toate mocasinizate, zgomotul armelor. Apoi trecut.

îngrozit, Gerun Eberict ridică privirea la o faţă necunoscută. Un sânge

amestecat.

Jumătate Tarthenal, jumătate Nerek.

Bărbatul uriaş se ghemui mai aproape. – Pentru ce i-ai făcut, spuse el în şoaptă răguşită. – Şi să nu crezi că va fi rapid. . .'

Cu mâna peste gură, Gerun nu putea spune nimic. Nu putea pune întrebări. Şi avea o mulţime din astea.

Era clar, însă, că sângele amestecat nu era interesat.

Şi asta, îşi spuse Gerun, era prea rău.

Tehol era la trei paşi în spatele paznicului, care se apropia de zidul depozitului, când un zgomot de zgârieturi l-a alertat. Se uită în dreapta lui, la timp să vadă o femeie Edur clătinându-se de pe o alee. Un mâner de cuţit ieşea din piept şi sângele curgea în jos.

Mizerie proastă în ochii ei, l-a văzut pe Tehol. întinse o mână pătată de roşu, apoi căzu, aterizează pe partea stângă şi alunecă uşor pe pavaj înainte de a se opri.

— Paznic! şuieră Tehol, schimbând direcţia. – E

rănită... Din peretele depozitului: – Nu!

Când Tehol ajunse la ea, ridică privirea şi văzu războinicii Tiste Edur năvălind din gura aleii. O suliţă a navigat spre el...

— şi a fost interceptat de gardianul care se arunca din partea stângă a lui Tehol. Arma l-a prins pe bărbat sub braţul stâng, pocnind coaste în timp ce i s-a scufundat adânc în piept. Cu un geamăt blând, gardianul trecu împleticindu-se, apoi se întinse pe stradă, sângele curgându-i din gură şi din nas.

Tehol a rămas perfect nemişcat.

deasupra lui în întuneric.

Edur s-au întins cu prudenţă, până când au format un cerc aspru în jurul lui Tehol şi al femeii moarte. Unul a verificat pe bodyguard, întorcându-l pe bărbat cu un picior. Era clar că bărbatul era şi mort.

în limba de negustor, unul dintre Tiste Edur a spus: „Ai ucis-o”.

Tehol clătină din cap. 'Nu. A fugit la vedere, deja rănită, veneam la . . . a ajuta. îmi pare rău . . .'

Războinicul rânji, apoi îi spuse mai tânărului Edur de lângă el: – Midik, vezi dacă acest Letherii este înarmat.

Cel pe nume Midik s-a apropiat de Tehol. întinse mâna să-l mângâie, apoi pufni. – Poartă cârpe, Theradas. Nu există niciun loc în care să poată ascunde ceva.

Un al treilea războinic a spus: „A ucis-o pe Mayen. Ar trebui să-l luăm

înapoi... – Nu, mârâi Theradas. Şi-a învelit sabia şi l-a împins pe Midik la una

lateral când se apropia de Tehol. – Uită-te la asta, spuse el într-un mârâit. —Vezi insolenţa din ochii lui.

— Te descurci prost la citirea expresiei unui Letherii, spuse Tehol cu tristeţe. – E prea rău pentru tine.

— Da, răspunse Tehol, îmi imaginez... Theradas îl lovi cu un pumn înmănuşat.

Lăsând capul lui Tehol pe spate, cu nasul trosnind zgomotos. S-a aplecat, cu ambele mâini la faţă, apoi un picior s-a izbit în diagonală de tibia dreaptă, rupându-şi ambele oase. El a căzut. Un călcâi i se strânse pe piept, rupându-i coaste.

Tehol îşi simţea trupul încercând să se ghemuiască în timp ce călcâiele şi pumnii îl băteau. Un picior i-a zdrobit obrazul stâng, zdrobind osul şi izbucnind acel ochi. Foc alb aprinse în creierul lui, întunecându-se rapid în negru tulbure.

O altă lovitură i-a dislocat umărul stâng.

Sub încă un călcâi, i-a fost strivit cotul stâng. în timp ce lovituri de picior îi ciocăneau în intestin, el a încercat să-şi ridice genunchii, doar pentru a-i simţi călcaţi şi rupţi. Ceva i-a izbucnit jos în intestin şi a simţit că se revarsă.

deasupra lui în întuneric.

Apoi un călcâi i-a aterizat pe o parte a capului.

La cincizeci de paşi pe stradă, Huli Beddict se apropie. A văzut o mulţime de Tiste Edur şi era limpede că loveau pe cineva cu piciorul. O nelinişte bruscă în stomac, şi-a grăbit pasul. Dincolo de cerc erau cadavre, a văzut el. Un soldat în ţinuta unui paznic de palat, cu tija unei suliţe ieşind din el. Ş i . . . o femeie Edur.

— Oh, Errant, ce s-a întâmplat aici?

A făcut să fugă...

— şi şi-a găsit calea blocată.

Un Nerek, iar o clipă mai târziu, Huli Beddict l-a recunoscut. Unul dintre servitorii lui Burukcel Pale.

încruntat, întrebându-se cum de ajunsese aici, Huli se mişcă să-l ocolească pe bărbat – care se ocoli încă o dată pentru a-l bloca.

'Ce este asta?'

— Ai fost judecat, Huli Beddict, spuse Nerek. 'îmi pare rău.'

'Judecat? Te rog, trebuie...

— Ai ales să mergi cu împăratul Tiste Edur, spuse Nerek. 'Tu ai ales . . . trădare.'

— Sfârşitul lui Lether, da, ce-i cu asta? Acest regat blestemat nu va mai distruge oameni precum Nerek şi Tarthenal...

— Am crezut că îţi cunoaştem inima, Huli Beddict, dar acum vedem că s-a înnegrit. Este otrăvită, pentru că iertarea nu este în tine.

'Iertare?' întinse mâna să-l împingă pe Nerek deoparte. *Ei bat pe cineva. La moarte, cred ca* -

Din spate, două cuţite i-au alunecat în spate, câte unul sub fiecare omoplat, înclinând în sus.

Arcindu-se şoc, Huli Beddict se uită la Nerek care stătea în faţa lui şi văzu că tânărul plângea. *Ce eu de ce* -

Se lăsă în genunchi, slăbiciunea urcând prin el, iar furtuna de gânduri – emoţiile şi dorinţele care îl bântuiseră ani de zile – slăbiră şi ele, căzură într-o ceaţă cenuşie, calmă. Ceaţa se ridica şi mai sus, o

deasupra lui în întuneric.
răceală bruscă în muşchii lui. *Este ... este ... asa de ...*

Huli Beddict s-a aruncat înainte, pe faţa lui, dar nu a simţit niciodată impactul cu pavajul.

'Stop. Vă rog-'

Tiste Edur s-a întors, pentru a vedea un Letherii pasând de unde se ascunsese, după colţul depozitului. Nedescris, şchiopătând, cu un nod înfipt într-o centură de frânghie, bărbatul s-a îndreptat înainte şi a continuat în limba comerciantului: „Nu a rănit niciodată pe nimeni. Nu-l ucide, te rog. Am văzut, vezi tu.

— Ce ai văzut! întrebă Theradas.

— Femeia, sa înjunghiat. Uită-te la cuţit, vezi singur. Chalas îşi strânse mâinile, cu ochii pe forma sângerândă şi nemişcată a lui Tehol. – Te rog, nu-l mai răni.

— Trebuie să înveţi, spuse Theradas, dezvăluind dinţii. „Ascultăm cuvintele împăratului nostru. Aceasta va fi o zi de suferinţă, bătrâne. Acum, lasă-ne,
sau invită aceeaşi soartă.'

Chalas i-a surprins, avântându-se în faţă pentru a se drape peste Tehol, mişcându-se pentru a proteja cât mai mult din el.

Midik Buhn a râs.

Loviturile au plouat, mai sălbatice ca niciodată, şi nu a trecut mult până când Chalas şi-a pierdut cunoştinţa. încă o jumătate de duzină de lovituri l-au dislocat pe bărbatul din Tehol, până când cei doi au rămas întinşi unul lângă altul. Cu o nerăbdare bruscă, Theradas şi-a trântit călcâiul într-un cap, suficient de tare încât să prăbuşească craniul şi să zdrobească creierul.

Stând în partea îndepărtată a podului, Turudal Brizad a simţit că vrăjitoria malignă îl cuprinse. Soldaţii care baricadau podul muriseră în conflagraţia gri cu o clipă mai devreme, iar acum părea că vrăjitoria teribilă avea să ajungă în restul oraşului. în clădirile din apropiere, şi, pentru Errant, era suficient.

A împins puterea sălbatică care curgea prin acele clădiri, înclinând-o mereu în jos, strecurând-o pe lângă camerele ocupate, în jos, pe lângă tunelurile ascunse ale Breslei Prinzătorilor de Şobolani, unde se înghesuiau atât de mulţi cetăţeni, şi în noroiul şi argila nesimţite ale morţilor de mult timp. mlaştină. Unde nu a putut face nimic şi a fost

deasupra lui în întuneric.
încetinit, încetinit, apoi prins.

Era clar, o clipă mai târziu, că Regele Vrăjitor nu detectase manipularea, deoarece magia era predată, conducta de otrăvire de la Zeul Infirmii s-a închis încă o dată. Carnea lui Hannan Mosag nu ar suferi mult mai mult din asta, din fericire.

Nu că ar conta.

A privit cum o zeci de Tiste Edur porneau în oraş, căutând, fără îndoială, femeia care fugea din tribul lor. Dar nu avea să iasă nimic bun din asta, ştia Errantul. într-adevăr, o greşeală extrem de flagrantă era pe cale şi el s-a întristat pentru asta.

Ajungând cu simţurile sale, a căpătat viziunea unei curţi îngroşate şi dezmembrate înconjurând un turn ghemuit şi a privit cu uimire şi uimire cum o figură singuratică ţesea un dans mortal în mijlocul a cinci zei Toblakai înfuriaţi. Extraordinar – o scenă pe care Errantul nu ar uita-o niciodată. Dar nu putea dura mult, ştia el.

Nimic bun nu a făcut vreodată, vai.

Clipind, văzu că împăratul Tiste Edur îşi conducea acum rudele peste pod. în drumul lor spre Eternul Domiciliu.

Turudal Brizad s-a împins încă o dată în mişcare.

Domiciliul Etern, o unire de destinaţii, pentru încă o secvenţă de evenimente tragice care urmează. Astăzi, imperiul renaşte. în violenţă şi sânge, ca la toate naşterile. Şi ce, când se va împlini această zi, vom găsi minciună, în poala noastră Ochi care se deschid asupra acestei lumi?

Errantul a început să meargă, rămânând înaintea Tiste Edur şi simţind, în adâncul lui, măsura zguduitoare, poticnitoare a timpului, nenumăratele bătăi ale inimii, îmbinând pe toate – nu mai era nevoie, în cele din urmă, de un ghiont, o împingere sau o tragere. . Nu e nevoie, se părea, de nimic. Nu ar fi decât să fie martor, acum.

El a sperat.

Aşezat cu picioarele încrucişate pe stradă, singuraticul înalt Mag al Gărzii Crimson prezent în acest oraş căzut, Corlo Orothos, cândva din Unta în zilele dinaintea imperiului, îşi lăsă capul la picioarele grele şi

deasupra lui în întuneric.
bătătoare ale cuiva care se apropia din spate. A riscat să deschidă ochii, apoi a ridicat o mână la timp pentru a-l opri pe nou venit.

— Bună, jumătate de sânge, spuse el. – Ai venit să te închini zeilor tăi? Silueta uriaşă se uită în jos la Corlo. 'Este prea târziu?' el a intrebat.

— Nu, sunt încă în viaţă. Un singur om li se opune, şi nu pentru mult timp. Fac tot ce pot, dar nu este un lucru uşor să încurci zeii.

Semisângele Tarthenal se încruntă. – Ştii de ce ne rugăm Seregahl?

O întrebare ciudată. – Pentru a le câştiga favoarea?

„Nu”, a răspuns Ublala, „ne rugăm ca ei să stea departe. Şi acum, a adăugat el, sunt aici. Asta e rău.'

— Ei bine, ce ai de gând să faci în privinţa asta? Ublala îşi miji ochii spre Corlo, fără să spuse nimic.

După o clipă, înaltul Mag dădu din cap. 'Continua atunci.'

îl privi pe bărbatul uriaş îndreptându-se spre poartă. Chiar înăuntru, s-a oprit lângă un copac, şi-a întins mâna şi a rupt o creangă groasă ca una dintre coapsele lui Corlo. Ridicându-l cu ambele mâini, semisângele a alergat în curte.

îl sfâşiea, străduindu-se să se elibereze de cuşca lui scheletică, muşchii minusculi, acum teribil de abuzaţi. în călătoria lor prin Letheras, lăsaseră în urma lor treizeci sau mai mulţi Soletaken morţi. Şi şase Tiste Edur care veniseră de pe docuri dornici de luptă.

Ei luaseră răni – nu, rămăşiţa care era Udinaas corectată, eu am luat răni. Ar trebui să fiu mort. Sunt tăiat în bucăţi. Muşcat, sfâşiat, ciupit. Dar blestemul ăla de Wyval nu se va preda. Mai are nevoie de mine... pentru câteva clipe mai mult.

Printr-o ceaţă roşie, vechiul turn Azath şi curtea lui au apărut la vedere şi un val de nerăbdare dinspre Wyval îl inundă.

Maestrul avea nevoie de ajutor. Nu totul era încă pierdut.

într-o mişcare înceţoşată, Udinaas trecu pe lângă bărbatul ciudat care stătea cu picioarele încrucişate pe stradă – a surprins smucitura bruscă de surpriză a bărbatului în timp ce treceau pe lângă ei. O clipă mai târziu, trecând prin poartă.

În curte.

La timp pentru a vedea un Tarthenal muritor de semisânge grăbindu- se să încheie o luptă în care un spadasin singuratic a fost

deasupra lui în întuneric.
înconjurat de zeii Toblakai, la câteva momente de la cedarea sub o val de lovituri.

Apoi, depăşiţi-le pe toate.

Spre tumul Stăpânului. Pământul agitat, aburind. Scufundându-se înainte cu un ţipăt pătrunzător de reptilian – şi în întunericul fierbinte, jos, zgâriind, zgâriind – smulgând din carnea muritorului, corpul pe care Wyval-ul îl folosea atât de mult timp, corpul în care îl ascunsese – căţărându-se în cele din urmă liber, masive, solzoase şi ascunse, ghearele care se scufundă în sol—

Copilul Kettle ţipă în timp ce creatura, înaripată şi mare cât un bou, se repezi pe lângă ea în patru picioare. O stropire zgomotătoare, apă stropită într-un evantai larg care se ridica şi se ridica, apoi plesni pe piscina care acum se agita. Spumă, o coadă şerpuitoare roşie-violet alunecând în jos, apoi dispărând în vârtejul învolburat.

Apoi auzi o bufnitură în spatele ei şi se învârte pe noroiul alunecos al malului, cu cele două săbii încă în mâini...

— să văd un corp rupt grav, un bărbat, întins cu faţa în jos. Capetele sfărâmate ale oaselor lungi ieşind din braţele şi picioarele lui, sângele pulsând încet din venele rupte. Şi, aşezându-se deasupra lui, un spectru, coborând ca o umbră
pentru a se potrivi cu corpul contorsionat de sub el. O faţă întunecată privind în sus la Kettle, zgomotul cuvintelor...

„Copilule, avem nevoie de ajutorul tău”.

Se uită înapoi peste umăr – suprafaţa piscinei devenea din nou calmă. 'Oh, ce vrei să fac? Totul merge prost...

— *Nu atât de greşit pe cât crezi. Acest om, acest Letherii. Ajută-l, e pe moarte. Nu pot să-l ţin împreună mult mai mult. El este pe moarte şi nu merită să moară.*

Ea s-a târât mai aproape. 'Ce pot sa fac?'

— *Sângele din tine, copile. O picătură sau două, nu mai mult de atât. Sângele, copile, care te-a readus la viaţă. Te rog . . .'*

— Eşti o fantomă. De ce ai vrea să fac asta pentru el – şi nu pentru tine?

Ochii roşii ai spectrului se subţirăîn timp ce o studia. *'Nu ma tenta.'*

deasupra lui în întuneric.

Kettle se uită în jos la săbiile din mâinile ei. Apoi a pus unul jos şi a dus mâna eliberată la marginea albastră strălucitoare a celei pe care încă o ţinea. Şi-a alunecat puţin palma de-a lungul marginii, apoi şi-a ridicat mâna pentru a studia rezultatul. Un şir lung de sânge, o tăietură adâncă, perfectă. – Oh, e ascuţit.

— *Poftim, împinge-l pe spate. Pune-ţi palma rănită pe pieptul lui.*

Ibricul se înainta.

O lovitură îi rupsese braţul stâng, iar agonia în care Barele de Fier se eschiva de jur împrejur şi între urletul Seregahl i-a trimis fulgerări albe prin creier. Pe jumătate orbit, şi-a mânuit sabia lovită şi tocită doar pe instinct, întâmpinând lovitură după lovitură – avea nevoie de un moment liber, de câteva bătăi ale inimii în care să-şi revină, să învingă durerea —

Dar el a epuizat timpul acela. O altă lovitură a trecut, ciudata sabie de lemn tăindu-i ca şi cum ar fi tăiat sticlă în şoldul stâng. Piciorul de pe acea parte a cedat sub rana care muşcă. îşi ridică privirea prin ochii care usturǎ transpiraţia şi îl văzu pe Seregahl cu un singur ochi ridicându-se direct peste el, cu dinţii descoperiţi în semn de triumf.

Apoi, o creangă de copac l-a lovit pe zeu în cap. împotriva tâmplei sale stângi, suficient de tare încât să-şi trântească capul drept pentru a sări de pe umărul opus. Rânjetul îngheţa, iar Toblakai se clătina. Un al doilea impact
l-a prins, de data aceasta venind din spate, sus în spatele craniului, ramura explodând în aşchii. Zeul se aplecă înainte -

— în timp ce un genunchi ia urcat în picioare – şi antebraţele i-au ciocănit spatele, împingându-l mai în jos, genunchiul ridicându-se din nou, de data aceasta pentru a se strânge de faţa zeului.

Zâmbetul, pe care îl văzu Iron Bars de unde se ghemuia, dispăruse cu totul acum. Avowed s-a rostogolit într-o parte cu o clipă înainte ca Toblakai să aterizeze deasupra lui. Se rostogoli şi se rostogoli, ridicându-se în picioare în cele din urmă pentru a pivota. Şi, ridicându-se la numele său deasupra agoniei din şold, îndreptându-se. Inca o data

deasupra lui în întuneric,
cu faţa spre Seregahl.

Unde, se părea, unul din felul lor se lupta acum cu ei – un Tarthenal muritor, care îşi înfăşurase braţele uriaşe în jurul unuia dintre zei din spate, prinzându-şi braţele în lateral în timp ce el îl strânse. Cei trei zei rămaşi se clătinaseră înapoi, ca în stare de şoc, iar momentul a fost, pentru ochii Declaraţiei, brusc îngheţat.

Două, apoi trei bătăi ale inimii.

Obezitatea se limpezi din ochii Declaraţiei. O sclipire de energie se întoarse în membrele lui epuizate. Durerea a dispărut.

Acel muritor Tarthenal era la câteva momente de la moarte, în timp ce ceilalţi trei s-au trezit şi au înaintat.

Iron Bars s-au grăbit să-i intercepteze.

Şansele erau din ce în ce mai bune.

Două forme înghesuite pe stradă. Tiste Edur stătea în picioare, încă dând cu piciorul, încă ruptând oase. Unul a căzut, iar creierele s-au împroşcat pe pavaj.

Bugg încetini să se clătinească, chipul i se răsuci de durere, apoi de furie.

El a căcnit.

Capetele s-au întors.

Iar slujitorul a dezlănţuit ceea ce rămăsese ascuns şi liniştit în el atât de mult timp.

Paisprezece Tiste Edur, în picioare, toţi au întins mâna să-şi strângă urechile – dar gestul nu a fost niciodată finalizat, deoarece treisprezece dintre ei au explodat, ca sub o presiune imensă, în contracţii oribile ale cărnii, jet sălbatic de sânge şi fluide, craniile prăbuşindu-se spre interior.

A explodat, doar pentru a exploda în exterior o clipă mai târziu. în bucăţi sângeroase, împroşcând peretele depozitului şi peste drum.

Al paisprezecelea Tiste Edur, cel care tocmai zdrobise un cap sub călcâi, a fost ridicat în aer. Se zvârceşte, cu ochii bombaţi îngrozitor, deşeurile curgându-i pe picioare.

în timp ce Bugg înainta.

Până când a stat în faţa lui Theradas Buhn din Hiroth. Se uită în sus la războinic, la faţa lui umflată, la agonia din ochi.

Tremurând, Bugg spuse: „Tu, trimit acasă. . . nu casa ta. Casa mea.' Un gest, iar Tiste Edur a dispărut.

în Warrenul lui Bugg, departe, apoi jos, jos, mereu jos.

în întuneric fără adâncime, unde portalul s-a deschis din nou, aruncându-l pe Theradas Buhn în apă neagră şi îngheţată.

Unde presiunea, imensă şi de netăgăduit, l-a îmbrăţişat.

Mortal.

Tremuratul lui Bugg încetini. Răbuitul lui fusese auzit, ştia el. Pe cealaltă parte a lumii, se auzise. Şi capetele se învârtiseră.

Inimile nemuritoare s-au accelerat.

— Nu contează, şopti el.

Apoi a mers înainte, în jos pentru a îngenunche lângă

El a răcnit.

corpurile nemişcate.

El a adunat unul dintre acele cadavre în braţe.

Rose şi a plecat.

Domiciliul Etern. Un titlu de îngâmfare atât de profundă, la fel de strâns legat de aroganţa Letherilor ca şi credinţa în propriul lor destin imuabil. Drepturi manifeste asupra tuturor lucrurilor, asupra proprietăţii, asupra revendicării a tot ceea ce au perceput, aroganţa inadmisibilă şi năprasnică a tuturor, ca şi cum o mie de zei stăteau în spatele lor, împovăraţi cu daruri pentru aleşi.

Trull Sengar nu putea decât să se întrebe, ce a generat astfel de certitudini? Ce a făcut un popor atât de plin de rectitudine şi intransigenţă? *Poate tot ce este necesar. . . este putere.* Un giulgiu de otravă umplea aerul, infiltrandu-se în fiecare porul fiecărui bărbat, femeie şi copil. O otravă care a răsucit trecutul pentru a se potrivi cu obiceiurile prezentului, luminând la rândul său un viitor inevitabil şi drept. O otravă care i-a făcut pe oameni inteligenţi să desconsidere cu bucurie urâtul

adevăruri despre erorile trecute de judecată, despre dezastrele îngrozitoare şi brutale care pătaseră în roşu mâinile strămoşilor lor. O otravă care a înrădăcinat prostia tradiţiilor dubioase şi a adus mizerie şi suferinţă asupra nenumăratelor victime.

Putere, atunci. Aceeaşi putere pe care suntem pe cale să o îmbrăţişăm. Surorile au milă de poporul nostru.

împăratul Tiste Edur stătea în faţa măreţei intrări în Domiciliul Etern. Sabie pestriţă în mâna lui strânsă şi strălucitoare. Umerii de călărie din piele de urs prăfuită crescuţi masiv odată cu greutatea aurului. Sânge vechi care îi păta spatele în modele de hărţi, de parcă ar fi redesenat lumea. Părul acum lung, zdrenţuit şi plin de murdărie uleioasă.

Trull stătea în spatele lui şi nu putea vedea ochii fratelui său. Dar ştia că, dacă le-ar fi uitat acum, va vedea destinul de care se temea, va vedea otrava curgând fără opoziţie şi va vedea nebunia născută din trădare.

Ar fi fost nevoie de puţin, ştia el. Simplul întinde mâna către un sclav nedescris, cu ochi trişti, închiderea mâinilor, pentru a-l ridica

El a răcnit.

pe Rhulad în picioare, pentru a-l călăuzi înapoi în minte. Asta şi nimic mai mult.

Rhulad se întoarse spre ei. „Uşile stau fără gratii”.

Hannan Mosag a spus: „Cineva aşteaptă înăuntru, sire. Simt. . .

ceva.' – Ce ne ceri, rege vrăjitor?

Permite-mi mie şi K'risnan-ul meu să intrăm primii, să vedem ce ne aşteaptă. Pe coridor. . .'

Ochii lui Rhulad s-au îngustat, apoi le-a făcut semn înainte şi a adăugat: „Frica, Trull, Binadas, alăturaţi-vă nouă. Vom urma imediat în urmă.

Hannan Mosag în frunte, K'risnan şi sclavii târând cei doi saci imediat în spatele lui, apoi Rhulad şi fraţii săi, toţi s-au apropiat de uşile Domiciliului Etern.

Stând chiar lângă intrarea în sala tronului, Brys Beddict a văzut mişcare pe coridor, pe această parte a formei nemişcate a Cedei. Campionul întinse mâna după sabie, apoi îi lăsă mâna să cadă în timp ce Prima Consoartă, Turudal Brizad, ieşea din umbră, apropiindu-se nonşalant, cu expresia calmă.

— Nu m-am aşteptat să te văd din nou, spuse Brys cu voce joasă, Primul Consort.

Ochii blânzi ai lui Turudal se ridicară pe lângă Brys pentru a privi în sala tronului de dincolo. – Cine aşteaptă, campion?

— Regele, concubina lui. Primul eunuc şi cancelarul. Şi şase dintre gardienii mei.

Turudal dădu din cap. – Ei bine, nu va trebui să mai aşteptăm mult. Tiste Edur sunt doar câteva momente în urma mea.

— Cum merge oraşul?

— Au fost lupte, Brys Beddict. Soldaţii loiali zac morţi pe străzi. Printre ei, Moroch Nevath.

— Şi Gerun Eberict? Dar el?

El a răcnit.
Turudal îşi înclină capul, apoi se încruntă. 'El urmăreşte. . . o femeie.' Brys l-a studiat pe bărbat. – Cine eşti tu, Turudal Brizad?

Ochii i-au întâlnit pe ai lui. „Astăzi, un martor. La urma urmei, am ajuns la ziua a şaptea închidere. Un sfârşit şi un început...

Brys ridică o mână pentru a-l reduce pe bărbat, apoi făcu un pas pe

lângă el.

Ceda se agita pe hol de dincolo. Apoi, ridicându-se în picioare, ajustându-şi hainele murdare şi încreţite, îşi ridică lentilele la faţă şi le aşeză la loc.

Turudal Brizad s-a întors să se alăture lui Brys. 'Ah, da.'

La uşile îndepărtate, care erau acum deschise, apăruseră siluetele unui grup de siluete înalte.

— Ceda. . .'

— Până acum s-a descurcat foarte bine.

Brys îi aruncă Primului Consort o privire uluită. 'Ce vrei să spui? El a făcut. . . nimic.'

Sprâncenele s-au ridicat. 'Nu? El l-a anihilat pe zeul mării, demonul înlănţuit de Hannan Mosag. Şi se pregăteşte pentru acest moment de zile întregi. Vezi unde stă? Vezi ţigla pe care a pictat-o sub el? O ţiglă din care toată puterea Cedanţei va trece, în sus, în mâinile lui.

întunericul holului a dispărut, o lumină albă, strălucitoare, răspândind aerul prăfuit.

Dezvăluind şirul de Tiste Edur care se înfruntă acum spre Ceda, la mai puţin de cincisprezece paşi între ei.

Edur-ul din centrul rândului vorbi. „Ceda Kuru Qan. împărăţia pe care o slujeşti a căzut. Se retrage. împăratul doreşte să-şi revendice tronul.

'Căzut?' Vocea Cedei era subţire în comparaţie, aproape tremurând. – Relevant? Nu în ultimul rand. Te văd pe tine, Hannan

El a răcnit

Mosag, şi pe K'risnan al tău. Simt că îţi strângi puterea. Pentru ca împăratul tău nebun să revendice tronul lui Lether, va trebui să treci prin mine.

— Nu are rost, bătrâne, spuse Hannan Mosag. 'Tu eşti singur. Toţi colegii tăi magi sunt morţi. Uită-te la tine. Jumătate orb, abia reuşit să stea...

— Caută demonul pe care l-ai înlănţuit în mare, regele vrăjitor.

De la această distanţă, Trull nu putea distinge expresia lui Hannan Mosag, dar în vocea lui se auzi o furie bruscă. – Ai făcut asta?

„Letherii sunt bine versaţi în folosirea lăcomiei pentru a întinde capcane”, a spus Kuru Qan. – Nu vei avea puterea ei azi, nici niciodată.

— Pentru asta, spuse Regele Vrăjitor într-un mârâit, vei...

Ceaţa albă a explodat, vuietul tremurând tavanul şi pereţii şi a tunat înainte, lovindu-i pe vrăjitorii Tiste Edur.

La zece paşi în spatele lui Hannan Mosag şi al lui K'risnan, Trull Sengar strigă, alungându-se la comoţia arzătoare, fraţii săi urmând exemplul. A auzit ţipete, întrerupte scurt, apoi un cadavru a derapat pe podeaua lustruită pentru a lovi de picioarele lui Trull, doborându-l...

S-a trezit uitându-se la un K'risnan, ars dincolo de recunoaştere, slime înnegrit care se topea din oasele despicate. Ridicându-se în mâini şi în genunchi, Trull ridică privirea.

Doar doi Edur au rămas în picioare, luptându-se cu vrăjitoria furioasă a Cedei. Hannan Mosag şi Binadas. Ceilalţi K'risnan erau toţi morţi, la fel şi cei patru sclavi care stăteau ghemuiţi lângă cei doi saci.

în timp ce Trull se uita, îl văzu pe Binadas aruncat la pământ ca de o mie de pumni de lumină. Sânge pulverizat -

Apoi Frica se scufundă înainte, derapând pe plăcile de zgomot

El a răcnit.

până la îndemâna fratelui său. Mâinile închise pe o încheietură şi o gleznă, apoi Frica îl târă pe Binadas înapoi, departe de incendiu.

urlă Hannan Mosag. De pe podea au răsărit vârtejuri cenuşii, împletind firele de foc. O detonaţie orbitoare -

Apoi întuneric încă o dată, făcând loc încet întunericului.
Hannan Mosag, stând singur acum, cu faţa spre Ceda.

O bătaie de inimă -

Kuru Qan a lovit din nou, cu un moment înainte de atacul propriului Hannan Mosag. Cele două puteri s-au ciocnit la trei paşi în faţa Regelui Vrăjitor...

— şi Trull îl văzu pe Hannan Mosag clătinându-se, învelit în sânge, cu mâinile întinse înapoi, bâjbâind, cea din stânga aterizantă deasupra unuia dintre saci şi strângându-se strâns. Cealaltă mână a găsit-o pe cealaltă şi a apucat-o. Regele Vrăjitor se linişti, apoi începu să se îndrepte încă o dată împotriva atacului.

Vrăjitoria care se revărsă din Ceda răsucise pereţii de marmură, până când au început să sângereze lichid alb. Tavanul de deasupra capului se lăsase, vopselele i se pârjiseră, suprafeţele sale lustruite şi alunecoase. Brys se uitase, neîncrezător, în timp ce magia înlătura orice vrăji defensive pe care K'risnan le ridicaseră înaintea lor, o înlăturase într-o clipă, pentru a se repezi şi a-i măcelări.

împotriva lui Hannan Mosag însuşi, a bătut din nou şi din nou, conducând din ce în ce mai aproape.

Apoi Regele Vrăjitor a ripostat, iar presiunea din acel hol i-a împins pe Brys şi pe Turudal înapoi cu un pas, apoi doi.

Deodată, cele două puteri în luptă s-au anihilat una pe cealaltă într-o clipită, tunetul detonaţiei trimiţând crăpături prin podea, trântind plăcile în aer – peste tot, în afară de unde stăteau cei doi vrăjitori.
Tăcere prăfuită.

Coloanele de marmură de ambele părţi ardeau în petice, topindu-se de sus în jos ca nişte lumânări masive de seu. Deasupra capului,

El a răcnit.

tavanul gemea, ca la câteva momente de la prăbuşire.

— Acum, şopti Turudal Brizad răguşit, vom vedea măsura disperării lui Hannan Mosag. . .'

Vrăjitorii au luat viaţă din nou, iar Brys l-a văzut pe Regele Vrăjitor clătinându-se.

Ceda, Kuru Qan, omul mic şi străvechi, a rămas nevătămat, iar magia care năpădea din el în val după val i se părea lui Brys a fi aceea a unui zeu.

Regele vrăjitor nu ar supravieţui. Şi, odată ce a căzut, această vrăjitorie străveche, primordială, avea să măture, luându-i pe împărat şi rudele sale, devorându-i pe toţi. în afară, în oraş. Un popor întreg, Tiste Edur, avea să fie anihilat – Brys îi simţea foamea, indignarea, pofta lui rece de răzbunare – aceasta era puterea Letherilor, Cedance, vocea destinului, un lucru teribil dincolo de orice înţelegere —

Trull îl văzu pe Regele Vrăjitor stabilindu-se, mâinile strângând sacii şi puterea începu să curgă din ele, în sus pe braţe, în timp ce începu, încet, să respingă atacul Cedei.

Acele braţe s-au răsucit, s-au transformat în apendice oribile şi deformate. Trunchiul lui Hannan Mosag a început să se îndoaie, coloana vertebrală curbată, zvârcolindu-se ca un şarpe pe pietrele fierbinţi, muşchi noi ridicându-se, bucăţi de os împingând pielea. A ţipat când puterea a înflorit prin el.

Un val cenuşiu se ridică, lovind focul alb, rupându-i marginile, împingând mai tare, umplând jumătate din holul lung, cu colonade, închizându-se pe Ceda, care stătea nemişcat, cu capul înclinat în sus, lentilele ciudate fulgerându-i în faţa ochilor. în picioare, parcă ar studia furtuna care se îndreaptă spre el.

Brys se uită îngrozit în timp ce vrăjitoria urâtă a Edurului se apropia din ce în ce mai mult de Ceda, ridicându-se deasupra omuleţului. A văzut o coloană din apropiere devenind poroasă, apoi făcându-se praf. O secţiune a tavanului pe care o susţinea s-a prăbuşit în jos, doar pentru a dispărea într-o ceaţă tulbure şi a aterizat într-un zgomot de praf ondulat.

El a răcnit.

Kuru Qan se uita în sus la zidul furios care se profila deasupra lui.

Brys l-a văzut înclinând capul, cu cel mai mic gest.

O explozie reînnoită de foc alb, extinzându-se în afară de unde stătea el, ridicându-se în sus şi în afară, lovindu-se în peretele gri.

îndepărtând fisuri prin ea, rupând bucăţi enorme pentru a le biciui ca nişte pânze chiriate spre tavanul deformat.

Brys auzi ţipătul Regelui Vrăjitor, în timp ce flăcările albe urlă spre el.
Trull se simţi târât în picioare. Se întoarse şi se uită la faţa lui Fear. Fratele lui striga ceva...

— dar Regele Vrăjitor a eşuat. Se prăbuşeşte sub atac. Indiferent de energiile pe care le-a atras din ceea ce era ascuns în saci, se reducea. Insuficient pentru a contracara Ceda. Regele Vrăjitor era pe cale să moară – şi împreună cu el – cu *toţii...*

— Trull! Frica îl zguduia. – De-a lungul peretelui. A arătat. – Iată, margine înainte. Pentru o aruncare...

O *aruncare?* Se uită la suliţa din mâinile lui, Blackwood strălucind cu mărgele de sudoare roşie.

— Din umbră, Trull, în spatele stâlpului! Din *umbră,* Trull! A fost inutil.
Mai rău, nici nu voia să încerce. Dacă el reuşit? Ce ar fi câştigat?

Trull! Fă asta sau murim cu toţii! Mamă, tată – Mayen – copilul ei! Toţi copiii Edur!'

Trull se uită în ochii lui Fear şi nu recunoscu ce vedea în ei. Fratele său l-a scuturat din nou, apoi l-a împins de-a lungul peretelui, în căldura de scăldat a vrăjitoriei care năvăli pe Hannan Mosag, apoi în spatele unei coloane friabile din ceea ce fusese cândva marmură solidă.

în umbră rece. Umbră absurd de rece. Trull s-a împiedicat înainte la o ultimă apăsare din partea fratelui său. A fost ridicat de un zid deformat şi ondulat – şi putea vedea, acum, Ceda. La mai puţin de şapte paşi distanţă. Capul înclinat în sus, urmărindu-şi atacul

El a răcnit.

asupra apărării eşuate ale Regelui Vrăjitor.

Lacrimile i-au înceţoşat ochii lui Trull. Nu a vrut să facă asta. Dar ne vor ucide pe toţi. Fiecare dintre noi, lăsând nici măcar un Tiste Edur în viaţă. Stiu asta. în inima mea ştiu asta. Ne vor lua pământurile, bogăţiile noastre. Vor semăna sare pe mormintele noastre: ne vor mătura în lumile uitate ale istoriei, eu... Stiu asta.

Şi-a ridicat suliţa, echilibrată acum în mâna dreaptă. Era nemişcat pentru o clipă, ţinu respiraţia, apoi doi paşi repezi, braţul fulgerând înainte, arma zburând drept şi adevărat.

Pierzând Ceda în lateral, chiar sub coastele stângi, greutatea sa solidă şi impulsul de la braţul lui Trull împingând punctul în adâncime.

Ceda s-a învârtit la impact, piciorul stâng s-a deformat şi a căzut departe de ţigla vopsită —

— care s-a spulberat brusc.

Focul alb a dispărut, iar întunericul a pătruns din toate părţile.

Amorţit, Brys a făcut un pas înainte...

—şi a fost stăpânit de mâna lui Turudal Brizad. – Nu, campion. El a plecat.'

Ceda. Kuru Qan. Prietenul meu . . .

Kettle stătea în noroi, privind în jos la faţa bărbatului. Părea a fi o faţă bună, mai ales cu ochii închişi în somn. Cicatricile se estompeau pe tot corpul lui slăbit şi bronzat. Sângele ei făcuse asta. Fusese moartă, cândva, iar acum dăduse viaţă.

— Eşti unul ciudat, şopti spectrul de unde s-a ghemuit lângă apă.

— Eu sunt Kettle.

Un râs mormăit. – Şi ce fierbe în tine, mă întreb?

El a
răcnit.
— Tu, a spus ea, eşti mai mult decât o fantomă.

'Da.' Amuzat. „Eu sunt Wither. Un nume bun, nu crezi? Am fost Tiste Andii, odata, demult, demult. Am fost ucisă, împreună cu toţi rudele mele. Ei bine, cei dintre noi care au supravieţuit bătăliei, adică.

— De ce eşti aici, Wither?

— îl aştept pe domnul meu, Kettle. Wraithul s-a ridicat deodată – ea nu ştia cât de înalt era înainte. 'Si acum ... el vine.'

Un val de apă plină de noroi şi o siluetă slăbită se înălţa, cu pielea albă ca un cadavru scurs de sânge, cu părul lung şi palid, tencuit pe faţa ei slabă. Tuşind, trăgându-se, târându-se pe mal.

— Săbiile, icni el.

Kettle se grăbi spre el şi împinse armele în mâinile lui cu degete lungi. Le-a folosit, arată în jos, ca să se ridice în picioare. înalt, văzu ea, strângându-se pe spate, mai înalt chiar decât spectrul. Şi nişte ochi atât de reci, de un roşu intens. – Ai spus că ne vei ajuta, spuse ea, ascunzându-se sub privirea lui.
'Ajutor?'

Wraithul a îngenuncheat în faţa stăpânului său. – Silchas Ruin, am fost cândva Killanthir, al treilea mare mag al celei de-a şasea cohorte...

— îmi amintesc de tine, Killanthir.
— Am ales noul nume de Wither, domnul meu.

'Cum doriţi.'

Wraithul ridică privirea. – Unde este Wyvalul?

— Mă tem că nu va supravieţui, dar o ţine ocupată. O fiară

nobilă. —
Te rog, scânci Kettle, au plecat. Vor să mă omoare pe mine, pe tine
a promis...

— Domnule, spuse Wither, l-aş ajuta pe Wyval. împreună, poate reuşim să o ducem adânc. Chiar şi legând-o încă o dată. Daca mi-ai da voie. . .'

El a răcnit.

Silchas Ruin rămase tăcut pentru o clipă, privind în jos la spectrul îngenuncheat. Apoi a spus: „Cum vrei”.

Wither şi-a plecat capul, s-a oprit pentru a arunca o privire spre Kettle şi a spus: „Lăsaţi-i pe Letherii în seama mea. Nu se va trezi de ceva vreme. Apoi spectrul s-a scurs în apa învolburată.

Silchas Ruin trase adânc aer în piept şi se uită pentru prima dată la săbiile din mâinile lui. – Ciudat, astea. Totuşi, simt că muritorul a ales bine. Copule, treci în spatele meu. El o privi, apoi dădu din cap. „Este timpul să-mi îndeplinesc promisiunea.”

Corlo habar n-avea ce avea să iasă din asta. Un Declarat poate muri, dacă este suficient de afectat. Era, credea el, o chestiune de voinţă la fel de mult ca orice altceva. Şi cunoştea Barele de Fier de multă vreme, deşi nu atât de mult cât cunoştea pe alţii dintre Declaraţi. în mintea lui, totuşi, nu exista altul care să se compare cu Iron Bars, când era vorba de voinţă pură.

înaltul Mag era epuizat, epuizat. Nu i-a mai putut manipula cu îndemânare pe cei patru zei rămaşi, deşi, din fericire, unul dintre aceştia avea destule probleme de unul singur, cu un Tarthenal nebun care aparent făcea imposibilul – strângând chiar viaţa din el. Vorbeşte despre încăpăţânat.

Fusese bătut, din nou şi din nou, dar nu şi-a mai relaxat îmbrăţişarea mortală. Barele de Fier luptaseră strălucit, distragându-i atenţia celor trei rămaşi în mod repetat, suficient pentru a menţine Tarthenalul în viaţă, dar Declaraţia era aproape gata. Corlo nu mai văzuse până acum astfel de lupte, nu asistase niciodată la cea mai deplină măsură a abilităţii acestui Declarat. A fost a spus, de către gardieni care ar şti, că se potriveşte aproape cu Skinner. Şi acum Corlo a crezut asta.

A fost mai mult decât puţin uimit când două cadavre au trecut pe lângă el spre poartă, unul dintre ele zgâiind aerul şi şuierând.

S-au oprit la intrarea în curte, iar el a auzit-o pe femeie jurând cu o inventivitate admirabilă, apoi spunând: „Nu ştiu cum îi putem ajuta. Oh, Ublala, prost mare, prost.

El a răcnit.

Celălalt a spus: „Trebuie să atacăm, Shurq Elalle. Am colţi şi gheare, ştii.

— Ei bine, atunci continuă.

Shurq Elalle? Căpitanul navei cu care ne-am semnat? Al nostru. . . angajator? Corlo îşi smulse picioarele din poziţia lor încrucişată, tresărind de durere şi se ridică în picioare. 'Hei, tu.'

Shurq Elalle, stând singur acum, se întoarse încet. – Te adresezi mie?

Corlo s-a zăpăcit. – Corlo, doamnă. Garda Crimson. Ne-am semnat cu tine...

'Noi?'

— Da, cel care îl ajută pe marele tău prieten prost. Sunt Iron Bars, comandantul meu.

— Ar trebui să aştepţi la bord! El clipi.

Ea se încruntă. – Comandantul tău este pe cale să moară.

— Ştiu... stai... El trecu pe lângă ea, pe şină. – Stai, vine ceva, repede! A alergat în curte, urmat de Shurq Elalle.

Toblakai din braţele Tarthenalului s-a lăsat, iar Barele de Fier au auzit trosnirea coastelor – cu o clipă înainte ca unul dintre zei să se strecoare pe lângă Declarat şi să-şi trântească partea laterală a săbiei de lemn în capul Tarthenalului. Omul uriaş s-a răsturnat, târând cu el pe zeul mort în braţe.

Uimit, Tarthenalul a încercat slab să se desprindă din cadavru. Cu ultimele puteri eşuate, Iron Bars a sărit pentru a se poziţiona deasupra lui, ajungând la timp pentru a devia o lovitură de sabie şi a contracara cu o tăietură care l-a forţat pe atacator înapoi cu un pas. Din dreapta, alta s-a aruncat, apoi s-a învârtit de la sine, întorcându-se spre o comoţie tunătoare dintr-o tumulă din apropiere.

Unde o siluetă înaltă şi palidă a păşit la vedere printr-un nor de

El a răcnit.

abur, cu câte o sabie în fiecare mână.

Avowed, momentan distras, nici măcar nu văzu lama-sabiei care i-a alunecat peste garda şi, deviat în ultimul moment prin tăierea mânerului săbiei, s-a trântit ca o vâslă în umărul drept, rupând tot ce a putut. Impactul l-a făcut să zboare, prăbuşindu-se în pământ, arma zburând dintr-o mână fără sens. A ajuns să stea întins pe spate, uitându-se în sus printre ramurile de copac negru. Prea rănit ca să te mişti. Prea obosit să-ţi pese.

De undeva în dreapta lui a auzit lupte, apoi un mormăit care semăna foarte mult cu un strigăt de moarte. Un Toblakai s-a clătinat, aproape că se poticneşte de Barele de Fier, iar ochii Declaraţiei s-au mărit când a văzut sângele ţâşnind din două înjunghiuri în gâtul zeului şi un bărbat care îi roadea viţelul stâng, fiind târât de dinţi, cu mâinile îngheţate zgâriind pe cele ale zeului, coapsă.

Ei bine, el văzuse lucruri mai ciudate, a presupus el – *nu, nici o şansă de asta* – Pământul se cutremură când un alt cadavru s-a lovit la pământ. Un moment

mai târziu, a fost un alt geamăt pe moarte.

Apoi paşi s-au apropiat încet de Iron Bars unde zăcea el, privind în sus la cer. O umbră a căzut peste el. Avowed clipi şi se trezi privind în sus la o faţă palidă şi slabă şi doi ochi roşii, foarte roşii.

— Te-ai descurcat destul de bine, spuse străinul.

— Şi prietenul meu Tarthenal?

— Lovită în craniu. O să fie bine, din moment ce mă îndoiesc că există multe în el. O pauză, apoi: „De ce mai stai întins acolo?”

Din coridorul întunecat ieşiră praf şi fum. Turudal Brizad îl atrasese pe Brys înapoi în sala tronului, iar Campionul stătea acum în spaţiul liber din faţa estradei.

De la tronul din spatele lui se auzi o voce obosită. – Finadd? Ceda . . .' Brys clătină pur şi simplu din cap, incapabil să vorbească, luptându-se să-l împingă deoparte

jale.

Din întunericul coridorului s-a făcut linişte. Greu, de rău augur.

Brys şi-a scos încet sabia.

El a răcnit.

Un sunet. Grătarul paşilor târâind prin praf şi moloz, zgârietura unui vârf de sabie şi o serie ciudată de clicuri plictisitoare.

Paşii s-au oprit.

Apoi, o monedă. Strângerea săriturii sale -

— rostogolindu-se încet în sala tronului.

Brys s-a uitat cum era o potecă leneşă, încovoiată peste gresie. Aur, pătat cu sânge uscat.

Se rostogoleşte, se înclină, apoi se clătina până la oprire.

Sunetele au reluat de pe coridor şi, o clipă mai târziu, o siluetă uriaşă a ieşit din umbră şi praf zdruncinat.

Nimeni nu a vorbit în sala tronului când a intrat împăratul din Tiste Edur. Trei paşi, apoi patru, apoi cinci, până când a ajuns aproape la îndemâna Campionului. în spatele lui, Hannan Mosag, aproape de nerecunoscut, atât de răsucit, îndoit şi rupt era Regele Vrăjitor. Alţi doi războinici Edur, cu feţele încordate de suferinţă, au apărut în urma lui Hannan Mosag, târând doi saci.

Brys le cruţa celorlalţi cea mai scurtă dintre priviri, observând suliţa mânjită de sânge din mâna dreaptă a unuia dintre războinici. *Cel care I- a ucis pe Ceda.* Apoi şi-a fixat încă o dată atenţia asupra împăratului. Sabia era prea mare pentru el. A mers ca de durere. Pe faţa lui plină de monede tremurau spasme. Ochii lui cu glugă străluceau când se uita pe lângă Brys. . . la tron, iar regele s-a aşezat pe el.

O tuse zguduitoare de la Hannan Mosag în timp ce se lăsa în genunchi, un gâfâit şi, în cele din urmă, cuvinte. – Regele Ezgara Diskanar. Am ceva ... sa iti arat. A . . . cadou.' Ridică o mână ruptă, efortul făcându-l un fior şi făcu un gest în spatele lui.

Cei doi războinici s-au uitat unul la altul, amândoi nesiguri.

Regele Vrăjitor se strâmbă. – Sacii. Dezleagă-le. Arată-i regelui ce se află în ei. încă o tuse zguduitoare, un clocot de spumă roz la colţurile gurii lui Hannan Mosag.

El a răcnit.

Războinicii lucrau la frânghiile înnodate, cel din stânga smulgând şuviţele cu un moment înaintea celuilalt. Deschizând gura de piele. Edur, văzând ce era înăuntru, s-a dat brusc înapoi, iar Brys a văzut groază pe chipul războinicului.

O clipă mai târziu, celălalt a strigat şi a făcut un pas înapoi.

'Arată-le!' ţipă Regele Vrăjitor.

Războinicul din stânga trase aer adânc, zdrenţuit, apoi făcu un pas înainte până reuşi să apuce marginile sacului. Cu mişcări ciudat de blânde, trase pielea în jos.

A Letherii, legat strâns. Piele cu vezicule, supurată, degete uzate până la cioturi, bulgări şi excrescenţe peste tot pe corpul lui gol. îşi pierduse cea mai mare parte din păr, deşi au mai rămas nişte şuviţe lungi. Clipind în lumină, a încercat să-şi ridice capul, dar tendoanele şi ligamentele malformate din gât au forţat mişcarea într-o parte. Maxilarul inferior s-a aşezat şi un fir de saliva alunecă din gura căscată.

Apoi Brys l-a recunoscut.

Prinţul Quillas -

Un strigăt al regelui, un plâns groaznic, animal.

Celălalt sac a fost tras în jos. Regina, carnea ei la fel de ruinată ca cea a fiului ei. Din partea ei, totuşi, se auzi un chicot umed ca şi cum ar fi răspuns la strigătul soţului ei, apoi un zgomot de cuvinte aiurea, un val de nebunie zgâriindu-i pe lângă buzele ei umflate şi rupte. Cu toate acestea, în ochii ei, o conştientizare aprigă.

Hannan Mosag a râs. – Le-am folosit. împotriva Cedei. *Le-am folosit.* Letherii sânge, Letherii carne. Uită-te la noi trei. Vezi, dragă rege, vezi gloria a ceea ce va urma.

împăratul a ţipat: „Luaţi-i! Frică! Trull! Luaţi-le / Cei doi războinici s-au apropiat de figurile înghesuite, atrăgând sacii până la ceea ce trecea pentru umeri, apoi târându-i pe regina şi pe fiul ei înapoi.

spre coridor.

Tremurând, împăratul s-a înfruntat încă o dată pe rege. A deschis gura să spună ceva, a tresărit, apoi a închis-o din nou. Apoi s-a îndreptat încet şi a vorbit cu o voce răguşită. –

El a răcnit.

Suntem Rhulad Sengar, împărat al Tiste Edur. Şi acum, de Lether. Dă tronul, Diskanar. Randament. . . pentru noi.'

Din stânga lui Brys, primul eunuc înainta cu paşi mari, cu un ulcior de vin şi două pahare în mâini. A urcat pe estradă, i-a oferit lui Ezgara unul dintre pahare. Apoi a turnat vinul.

Uimit, Campionul făcu un pas spre dreapta şi se întoarse pe jumătate

Care a băut liniştit vinul din trei înghiţituri iute. Cu ceva timp mai devreme, coroana i-a fost pusă din nou pe frunte. Nisall stătea chiar în spatele tronului, cu ochii îngustaţi la primul eunuc, care

îşi terminase propriul vin şi se dădea înapoi de pe estradă, făcându-şi drum să stea lângă Cancelar, la peretele îndepărtat.

Ezgara Diskanar şi-a fixat ochii plictisiţi asupra lui Brys. – Stai deoparte, campion. Nu muri azi.'

— Nu pot să fac ceea ce îmi ceri, rege, spuse Brys. – După cum bine ştiţi. O încuviinţare obosită din cap, apoi Ezgara îşi întoarse privirea. 'Foarte bine.'

vorbi Nifadas. 'Campion. Arată-le acestor sălbatici măsura unui spadasin Letherii. Actul final al regatului nostru în această zi întunecată.

Brys se încruntă, apoi îl înfruntă pe Rhulad Sengar. – Trebuie să te lupţi cu mine, împărat. Sau cheamă mai mulţi dintre războinicii tăi să ne doboare. O privire către Hannan Mosag îngenuncheat. – Cred că vrăjitoria ta s-a terminat deocamdată.

Rhulad rânji. 'Vrăjitorie? Nu am renunţa la această oportunitate, campion. Nu, ne vom lupta, noi doi. Se dădu înapoi şi ridică sabia pestriţă. „Vino. Avem lecţii unul pentru celălalt.

Brys nu răspunse. El a aşteptat.

împăratul a atacat. Surprinzător de rapid, o jumătate de învârtire a lamei înălţime, apoi o tăietură în jos diagonală întreruptă, menită să întâlnească sabia Campionului şi să o coboare până la plăci.

Brys se potrivea cu ezitarea momentană şi se lăsă pe spate, trăgându-şi sabia, în timp ce făcea un pas spre dreapta. Lama sprijinindu-se acum pe partea superioară a lui Rhulad în timp ce

El a răcnit.

fulgera în jos, Campionul a aruncat vârful până la antebraţul stâng al împăratului şi a tăiat un tendon de lângă cot.

A sărit înapoi, împingând jos în timp ce se îndepărta, pentru a împinge vârful săbiei între tendonul şi rotula piciorului stâng al lui Rhulad.

Croitor.

împăratul se împiedică înainte, aproape până la marginea estradei, apoi, uimitor, se îndreptă să se arunce într-o lovitură cu două mâini.

Lama pestriţă părea să danseze de la sine, evitând două parade distincte de la Brys, iar Campionul a reuşit să evite împingerea doar împingând lama grea deoparte cu mâna stângă.

Cele două degete inferioare s-au îndepărtat de acea mână, chiar dacă Brys a pedalat înapoi până când a ajuns din nou în centrul spaţiului, de data aceasta cu Rhulad între el şi rege pe tronul său.

Ezgara zâmbea.

în timp ce Rhulad se întoarse pentru a-l înfrunta încă o dată, cu arma coborând jos, Brys l-a atacat.

Picior de conducere ridicându-se sus, lovind în jos lama şovăitoare a săbiei împăratului – nu un contact perfect, dar suficient pentru a-l îndepărta pentru o clipă – în timp ce îşi înfigea vârful în rotula dreaptă a lui Rhulad. Tăiere în jos de la marginea superioară. Muşcă adânc în os, lângă marginea inferioară. Răsucirea retragerii, trăgând rotula prin tăietură.

Un ţipăt, în timp ce piciorul lui Rhulad a ţâşnit în lateral.

Rotulă încă înţepenită pe vârful săbiei lui Brys, el a intrat din nou în timp ce împăratul îşi împinge propria sabie în jos şi în stânga, într-un efort de a rămâne drept, şi a tăiat uşor tendoanele braţului drept al lui Edur, chiar deasupra cotului.

Rhulad căzu pe spate, bătu din greu pe plăci, monedele scăpandu-se.

Sabia ar fi trebuit să cadă din mâinile Edurului, dar rămânea

El a răcnit. fermă în doi pumni strânşi.

Dar Rhulad nu putea face nimic cu asta.

încercând să se ridice, cu ochii umpluţi de furie, se strădui să ridice

arma. Brys a lovit podeaua cu vârful săbiei, dislocând rotula, a păşit

aproape de împărat şi a tăiat tendoanele şi ligamentele din umărul drept al lui Edur, măturând lama pentru a tăia un tendon al gâtului, apoi, punctul plutând o clipă, împingând în jos pentru a dezactiva umărul stâng într-un mod identic. Stând deasupra împăratului neajutorat, Brys a tăiat metodic ambele tendoane deasupra călcâielor lui Rhulad, apoi a tăiat în diagonală stomacul victimei sale, despărţind peretele de muşchi de acolo.

O lovitură l-a trimis pe Rhulad, dezvăluindu-i spatele.

Tăiere deasupra fiecărui omoplat, încă două tendoane ale gâtului. Partea inferioară a spatelui, asigurându-se că foile musculare de acolo s-au separat complet, rulându-se sub pielea plină de monede. Spatele umerilor, monede care dansează să sară pe podea.

Brys se dădu apoi înapoi. îşi coborî sabia.

Ţipete răsunătoare de la împăratul întins cu faţa în jos pe podea, membrele deja curbate de la sine, muşchii întinşi. Singura mişcare din cameră.

O aşezare lentă a prafului de pe coridor.

Apoi, de la unul dintre războinicii Edur, *„Surorile mă iau.. .'*

Regele Ezgara Diskanar oftă, se aplecă beat înainte, apoi spuse: „Omoară-l. *Omoara-l.'*

Brys se uită peste. – Nu, domnule.
Neîncrederea pe chipul bătrânului. 'Ce?'

— Ceda a fost specific în acest sens, sire. Nu trebuie să-l ucid. – O să curgă sânge, spuse Nifadas, cuvintele sale ciudat de plictisitoare.

El a răcnit.

Dar Brys clătină din cap. 'El nu o sa. Nu am deschis niciun vas major, primul eunuc.

Războinicul Edur pe nume Trull a vorbit apoi. – Fără vase majore. . . cum... de unde ai putut să ştii? Nu este posibil. . . atat de rapid. . .'

Brys nu spuse nimic.

Regele s-a prăbuşit brusc pe tronul său.

Ţipetele lui Rhulad dispăruseră şi acum plângea, strigăte neputincioase. Un gâfâit brusc, apoi: – Fraţilor! Omoara-mă!'

Trull Sengar a dat înapoi la comanda lui Rhulad. A clătinat din cap, s- a uitat la Frica şi a văzut o realizare teribilă în ochii fratelui său.

Rhulad nu se vindeca. Sânge scurs pe plăcile lustruite. Corpul lui

. . . distrus. Şi nu se vindeca. Trull se întoarse către Hannan Mosag şi văzu strălucirea urâtă de satisfacţie în ochii Regelui Vrăjitor.

— Hannan Mosag, şopti Trull.

'Nu pot. Carnea lui, Trull Sengar, mă depăşeşte. Dincolo de noi toţi. Doar sabia. . . şi numai *prin* sabie. Tu, Trull Sengar. Sau Frica.' Un val slab al unei mâini. – O, cheamă pe altcineva, dacă nu ai curaj. . .'

Curaj.

Frica mormăi la asta. Ca şi cum ar fi fost lovit cu pumnul în piept.

Trull îl studie – dar Frica nu se mişcase, nici un *pas* . Şi-a târât ochii departe, şi-i aţinti încă o dată pe Rhulad.

'Fraţii mei.' Rhulad a plâns acolo unde zăcea. 'Omoara-mă. Unul dintre voi. *Vă rog.'* Campionul – acel spadasin extraordinar şi îngrozitor – se îndreptă spre locul în care ulciorul de vin stătea lângă picioarele tronului. Regele părea pe jumătate adormit, indiferent, cu faţa roşie şi slăbită. Trull trase adânc aer în piept. L-a văzut pe Primul eunuc, stând pe podea cu spatele la perete. Un alt bărbat, în vârstă, stătea lângă Nifadas, cu mâinile la ochi – o postură atât ciudată, cât şi jalnică. Femeia care stătea în spatele tronului se dădea înapoi, ca şi cum şi-ar fi dat

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr,
frumos, dar părea că dispăruse.

De-a lungul zidurilor, cei şase paznici ai palatului îşi scoseseră cu toţii armele şi le ţinuseră peste piept, un salut tăcut către Campionul Regelui. Un salut pe care Trull a vrut să se potrivească. Privirea lui se întoarse încă o dată la Brys. Asa de
modest în aparenţă deci . . . *fata lui. Familiar. . . Huli Beddict. Deci ca Huli Beddict. Da, fratele lui. Cel mai tanar.* Se uita la Letherii care se revărsă vin din ulcior în paharul pe care regele îl folosise mai devreme.

Surori, acest campion – ce a făcut el? El ne-a dat asta. . . acest răspuns. Acest... soluţie.

ţipă Rhulad. 'Frică!'

Hannan Mosag a tuşit, apoi a spus: – A plecat, împărat.

Trull se întoarse, se uită în jur. *Plecat? Nu* – „Unde? Hannan Mosag, unde...

'El . . . plecat.' Zâmbetul Regelui Vrăjitor era pătat de sânge. – Doar atât, Trull Sengar. Mers. înţelegi, acum, nu-i aşa?

— Să-i chem pe ceilalţi, să-i aduci aici. . .'
— Nu, spuse Hannan Mosag. 'Eu nu cred
acest lucru.'

Rhulad scânci, apoi izbucni: – Trull! Iti ordon! împăratul tău îţi porunceşte! înjunghie-mă cu suliţa ta. înjunghie-mă!'

Lacrimile umplură ochii lui Trull. Şi cum să mă uit la el. . . acum? Cum? Ca împărat al meu, sau ca frate? Se clătina, aproape prăbuşindu-se ca angoasa spălat prin el. Frică. Ai plecat. Ne- a părăsit. Eu cu . . . acest.

'Frate! Vă rog!'

De la intrare se auzi un chicotit scăzut.

Trull se întoarse, văzu formele legate ale reginei şi ale prinţului, rezemate de perete ca două trofee obscene. Sunetul venea de la regină şi el văzu o sclipire din ochii ei.

Ceva – altceva – sunt mai multe aici...

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr,

S-a transformat. L-am privit cum Campionul se îndrepta, cu paharul în

mână.

Privit, în timp ce bărbatul o ducea la buze.

Privirea lui Trull se îndreptă spre rege. La acea privire între

pleoape.

Ochii fără sens. Capul Edurului se răsuci spre locul unde stătea primul eunuc. Bărbia pe piept, nemişcată.

'Nu!'

în timp ce Campionul bea, cu capul înclinat pe spate. Două rândunele, apoi trei. Coborând ceaşca, se întoarse să-l privească pe Trull. încruntat. – Mai bine pleci, spuse el. – Trage-ţi vrăjitorul cu tine. Apropie-te de împărat şi te voi omorî.

Prea târziu. Toate... prea târziu. – Ce... ce intenţionaţi?

Campionul se uită în jos la Rhulad. 'Vom. . . du-l undeva. Nu-l vei găsi, Edur.

Regina chicoti din nou, uimindu-l clar pe spadasin.

— Este prea târziu, spuse Trull. – Pentru tine, în orice caz. Dacă ai milă de tine, campion, cel mai bine trimite-ţi gărzile acum. Şi pune-i să ia femeia cu ei. Rudele mele vor fi aici în orice moment. Privirea îi căzu asupra lui Rhulad. —împăratul trebuie să se ocupe de Edur.

Expresia chizică din chipul Campionului se adânci. Apoi clipi, clătină din cap. 'Ce. . . Ce vrei sa spui? Văd că nu-ţi vei ucide fratele. Şi trebuie să moară, nu-i aşa? A vindeca. La . . . întoarcere.'

'Da. Campion, îmi pare rău. Am întârziat să te avertizez.

Spadasinul s-a lăsat brusc şi a aruncat o mână însângerată spre marginea tronului pentru echilibru. Sabia, încă în cealaltă mână, clătina, apoi se scufundă până când vârful atinse podeaua. 'Ce ce-'

Trull nu spuse nimic.

Dar lui Hannan Mosag nu îi păsa de compasiune şi a râs încă o dată. – Ţi-am înţeles gestul, Champion. Răcoarea să se potrivească cu cea a regelui tău. în afară de... Cuvintele

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr,
lui au izbucnit într-o tuse. Scuipă flegmă, apoi reluă. – în plus, nu a contat, nu-i aşa? Indiferent dacă ai trăit sau ai murit. Aşa părea, oricum. Cel puţin în acel moment dezgustător, fatidic.

Campionul se lăsă pe podea, uitându-se încet la Regele Vrăjitor.

— Spadasin, strigă Hannan Mosag. – Ascultă-mă, aceste ultime cuvinte. Ai pierdut. Regele tău a murit. Era mort înainte ca tu să începi lupta. Te-ai luptat, campion, să aperi un mort.

Letherii, făcând ochii mari, s-au străduit să se tragă, străduindu-se să privească în sus, spre tron, către silueta aşezată acolo. Dar efortul s-a dovedit prea mare, iar el a alunecat înapoi în jos, cu capul înclinat.

Regele Vrăjitor râdea. „Nu avea credinţă. Doar aur. Nicio încredere în tine, spadasin...

Trull se îndreptă spre el. 'Fi tăcut!'

Hannan Mosag îl ridică în râs. – Ai grijă, Trull Sengar. Nu eşti ca nimic pentru mine.

— Acum ai revendica tronul, regele vrăjitor? întrebă Trull.

Un ţipăt înfuriat din partea lui Rhulad. Hannan Mosag nu spuse

nimic.

Trull se uită înapoi peste umăr. L-am văzut pe Campion zăcând întins pe estradă, la picioarele regelui cu papuci. întins, perfect nemişcat, un amestec de surpriză şi consternare pe chipul său tânăr. Ochi care privesc, nu văd nimic. *Dar atunci, nu putea exista altă cale. Nici o altă modalitate de a ucide un astfel de om.*

Trull îşi îndreptă privirea înapoi spre Regele Vrăjitor. – Cineva va face ce porunceşte el, spuse el cu voce joasă.

'Chiar crezi asta?'

„Rudele alese ale lui...”

'Se va face . . . nimic. Nu, Trull, nici măcar Binadas. Aşa cum mâna ta este oprită, tot aşa va fi şi a lor. Este o milă, nu vezi? Bineînţeles că faci. Vezi asta prea bine. O milă.

— în timp ce ridici pe tron acea ruină a unui corp, Hannan Mosag? Răspunsul era clar în

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr.

ochii Regelui Vrăjitor. *Este al meu.*

O şoaptă răguşită din partea lui Rhulad: „Trull. . . Vă rog. Sunt fratele tău. Nu face. . . nu ma paraşi. Ca aceasta. Vă rog.'

Totul se sparge în el. Trull se îndepărtă de Hannan Mosag şi se lăsă încet în genunchi. *Am nevoie de frică. Trebuie să-l găsesc. Vorbi.*

— Te rog, Trull. . . N-am vrut niciodată să spun, nu am vrut să spun. .

Trull se uită în jos la mâinile lui. îşi scăpase suliţa – nici măcar nu ştia unde era. Erau şase gardieni Letherii – ridică privirea – nu, plecaseră. Unde plecaseră? Bătrânul care stătea lângă trupul primului eunuc – unde era? Femeia?

Unde plecaseră toată lumea?

Tehol Beddict deschise ochii. Unul dintre ei, a observat el, nu a funcţionat prea bine. El a mijit ochii. Un tavan jos. Picură.

O mână îl mângâie pe sprânceană şi el întoarse capul. *Oh, acum asta doare.* Bugg se aplecă înainte, dădu din cap. Tehol încercă să dea din cap, aproape că reuşi. 'Unde suntem?'

— într-o criptă. Sub râu.

'Am făcut noi. . . uda-te?'

'Doar puţin.'

'Oh.' S-a gândit la asta o vreme. Apoi a spus: „Ar trebui să fiu mort”. 'Da ar trebui. Dar tu te ţii. Destul, oricum, care este

mai mult decât se poate spune despre bietul Chalas.

— Chalas?

— A încercat să te protejeze şi l-au ucis pentru asta. îmi pare rău, Tehol. Am întârziat să ajung.

S-a gândit şi la asta. „Tiste Edur”.

'Da. l-am ucis.

'Ai făcut?'

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr,

Bugg încuviinţă din cap, întoarse scurt privirea. – Mi-e teamă că mi-am pierdut cumpătul. 'Ah.'

Servitorul se uită înapoi. – Nu pari surprins. 'Nu sunt. Te- am văzut călcând pe gândaci. Eşti nemilos. – Orice pentru o masă.

— Da, şi cum rămâne cu asta, oricum? Nu am mâncat niciodată suficient, pentru a nu fi rămas la fel de sănătoşi ca noi.

'Este adevărat.'

Tehol încercă să se ridice, gemu şi se întinse înapoi. – Miros a noroi.

— Noroi, da. Noroi sărat. Sunt urme de paşi aici, erau aici când am ajuns. Urme de paşi, în trecere.

— A sosit. Cât timp în urmă?'

'Nu de mult. Câteva clipe. . .'

— în timpul căruia mi-ai reparat toate oasele.

— Şi un ochi nou, majoritatea organelor tale, asta şi asta. – Ochiul nu funcţionează bine.

'Dă-i timp. Bebeluşii nu se pot concentra dincolo de un mamelon, ştii. – Nu, nu am făcut-o. Dar înţeleg pe deplin sentimentul. Au tăcut o vreme.

Apoi Tehol a oftat şi a spus: „Dar asta schimbă totul”. — Da? Cum?'

— Ei bine, tu ar trebui să fii servitorul meu. Cum pot să continui pretenţia de a fi la conducere?

— La fel ca întotdeauna.

— Hah hah.

— Aş putea să te fac să uiţi.

'Sa uit ce?'

'Foarte amuzant.'

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat
tânăr,

— Nu, spuse Tehol, mă refer în mod specific.

— Ei bine, presupun că evenimentele din această zi, şi-a frecat maxilarul Bugg.

— Deci, i-ai ucis pe toţi acei Tiste Edur.

— Da, mă tem că da.

— Atunci m-a dus sub râu.

'Da.'

— Dar hainele tale sunt uscate.

Asta e corect.'

— Şi numele tău nu este chiar Bugg.

— Nu, cred că nu.

— Dar îmi place numele ăsta.

'Şi eu.'

— Şi cea adevărată?

— Mael.

Tehol se încruntă, studie chipul servitorului său, apoi clătină din cap. – Nu se potriveşte. Bugg este mai bun.

'Sunt de acord.'

— Deci, dacă ai putea să-i omori pe toţi acei războinici. Vindeca-ma. Mergi pe sub un râu. Răspunde-mi la asta, atunci. De ce nu i-ai ucis pe toţi? Să oprească această invazie?

'Am motivele mele.'

— Să-l vezi pe Lether cucerit? Nu vă place de noi?

'Las-o? Nu prea mult. îţi iei viciile naturale şi le numeşti virtuţi. Dintre care lăcomia este cea mai dispreţuitoare. Asta şi trădarea comunităţii. La urma urmei, cine a decis că competiţia este întotdeauna şi fără excepţie un atribut sănătos? De ce acea cale

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat
tânăr,
specială către stima de sine? Călcâiul tău pe mâna celui de dedesubt. Asta merită ceva? Să-ţi spun că nu valorează nimic. Nimic durabil. Fiecare monument care există dincolo de moment – indiferent de ce rege, împărat sau războinic îl pretinde – este de fapt o mărturie a comunului, a cooperării, a pluralului, mai degrabă decât a singularului”.

— Ah, interveni Tehol, reuşind să ridice un deget pentru a-şi marca obiecţia, „fără rege, general sau oricine – fără un *conducător,* nu se construieşte niciun monument”.

— Numai pentru că voi muritorii ştiţi doar două posibilităţi. A urma sau a conduce. Nimic altceva.'

'Stai aşa. Am văzut consorţii şi cooperative la lucru, Bugg. Sunt coşmaruri.

— Da, teren de reproducere pentru toate acele virtuţi precum lăcomia, invidia, trădarea şi aşa mai departe. Cu alte cuvinte, fiecare din cadrul grupului caută să impună o structură de adepţi şi lideri. Renunţaţi la o ierarhie formală şi aveţi un concurs de personalităţi.

— Deci, care este soluţia?

— Ai fi foarte dezamăgit să auzi că nu eşti aşa? 'OMS? Pe mine?'

— Specia ta. Nu te simţi rău. Niciunul nu a fost, deocamdată. Totuşi, cine ştie ce va aduce viitorul.

— Oh, îţi este uşor să spui!

— De fapt, nu, nu este. Uite, am văzut toate astea din nou şi din nou, de-a lungul a nenumărate generaţii. Pentru a spune simplu, este o mizerie, o mizerie încâlcită, ireparabilă.

— Un dumnezeu eşti. Eşti un zeu, nu-i aşa?

Servitorul a ridicat din umeri. – Nu faceţi presupuneri. Despre orice. Vreodată. Fii atent, prietene, şi suspicios. Suspect, dar nu speriat de complexitate.

— Şi am nişte sfaturi pentru tine, din moment ce le oferim aici. 'Si asta e?'

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr.

"Trăieşte la potenţialul tau."

Bugg deschise gura pentru o replică, apoi o închise din nou şi îşi miji privirea.

Tehol îi aruncă un zâmbet inocent.

A fost de moment, în timp ce mai multe dintre amintirile acestei zile s- au trezit. – Chalas, spuse el după o clipă. – Prostul ăla bătrân.

— Ai prieteni, Tehol Beddict.

— Şi bietul gardian. S-a aruncat în faţa acelei suliţe. Prieteni – da, ce sa întâmplat cu toţi ceilalţi? Tu stii? Shurq este bine? Fierbător?'

Bugg mormăi, clar distras de ceva, apoi spuse: – Cred că sunt bine.

— Vrei să mergi să vezi sigur?

El a aruncat privirea în jos. 'Nu chiar. Uneori pot fi foarte egoist, ştii.

— Nu, nu am făcut-o. Dar recunosc, am o întrebare. Numai că nu ştiu cum

intreaba.

Bugg l-a studiat o clipă lungă, apoi a pufnit şi a spus: – Habar nu ai, Tehol, cât de plictisitor poate fi. . . existent pentru totdeauna.'

— Bine, dar. . . un *servitor?*

Bugg ezită, apoi clătină încet din cap şi întâlni privirea lui Tehol. – Asocierea mea cu tine, Tehol, a fost o încântare neîncetată. Ai înviat în mine plăcerea existenţei şi nu poţi înţelege cât de rar este asta.

'D a r . . . un servitor!'

Bugg trase adânc aer în piept. – Cred că este timpul să te fac să uiţi această zi, prietene.

'A uita? Sa uit ce? Există ceva de mâncare pe aici?

Ar fi vrut să creadă. în toate gloriile posibile. Lumea ar putea fi simplă, nu trebuie să existe complexitate, el şi-a dorit atât de mult să fie simplu. A mers prin oraşul ciudat de tăcut. Semne de luptă ici

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr,

şi colo. Soldaţii Letherii morţi, în mare parte. Ar fi trebuit să renunţe. Aşa cum ar face oricine care mărturiseşte o oarecare raţionalitate, dar se părea că nu era ziua potrivită pentru ceea ce era rezonabil şi simplu. în această zi, nebunia a stăpânit, curgând în curenţi invizibili prin acest oraş.

Prin aceşti bieţi Letherii. Prin Tiste Edur.

Fear Sengar a mers mai departe, fără să-şi amintească unde îl duceau paşii. Toată viaţa lui fusese înzestrat cu un singur rol, uşor de definit. Să modeleze războinici printre oamenii lui. Şi, când a apărut nevoia, să-i conducă în luptă. Nu fuseseră mari tragedii care să-i strice tinereţea şi ajunsese la maturitate, nu se împiedicase.

Nu fusese nici un moment când se simţise singur. Singur în sensul înspăimântat, adică. Singurătatea s-a născut din decizie şi ar putea fi cedată la fel de uşor atunci când scopul ei a fost îndeplinit. Acolo fusese Trull. Şi Binadas, şi apoi Rhulad. Dar, în primul rând, Trull. Un războinic cu o pricepere de neegalat atunci când era vorba de a lupta cu suliţa, dar fără poftă de sânge – şi pofta de sânge era un blestem, ştia el bine, în rândul Edur. Foamea care a măturat orice disciplină, care ar putea reduce un luptător bine antrenat într-un sălbatic, armele legănând sălbatic, acea tăcere ciudată şi clocotitoare a Tiste Edur smulsă de la gândul rece. Printre alte popoare, ştia el, acea descendenţă era anunţată cu ţipete şi urlete şi ţipete. O diferenţă ciudată şi una care, dintr-un motiv necunoscut, l-a tulburat profund pe Fear Sengar.

Şi apoi, uitându-mă la acest Campion al regelui Letherii, acest frate al lui Huli Beddict – Frica nu-şi putea aminti dacă i-ar fi auzit vreodată numele, dar dacă l-ar fi auzit, l-ar fi uitat. Asta în sine a fost o crimă. Ar trebui să înveţe numele acelui om. Era important să-l înveţi.

Frica era pricepută cu sabia lui. Unul dintre cei mai buni purtători de sabie dintre Tiste Edur, un adevăr pe care l-a acceptat pur şi simplu, fără mândrie şi nici modestie afectată. Şi, ştia el, dacă ar fi stat faţă în faţă cu acel Campion în sala tronului, ar fi rezistat ceva timp. Un timp bun şi ar fi putut, uneori, să-i fi surprins pe Letherii. Dar Frica nu-şi făcea iluzii cu privire la cine ar fi rămas în picioare când totul era gata.

Voia să plângă. Pentru acel campion. Pentru regele lui. Pentru Rhulad, fratele pe care eşuase din nou şi din nou. Pentru Trull, pe care acum îl abandonase – unei alegeri pe care niciun războinic nu ar trebui să fie forţat să o facă.

Pentru că îl eşuase din nou pe Rhulad. Trull putea vedea asta, cu siguranţă. Nu exista nicio modalitate de a ascunde laşitatea care

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr,
năvăli prin Frica. Nu de la cel mai apropiat şi preţuit frate al lui. *Care a dat glas tuturor îndoielilor mele, terorilor mele, ca să le pot sfid – ca să fiu văzut că le sfidez.*

Modelat de Hannan Mosag. . . toate acestea. A înţeles asta acum. încă de la început, unificarea brutală a triburilor, pactul secret cu zeul necunoscut fusese deja încheiat. Atât de evident, acum. Regele Vrăjitor îi întorsese spatele părintelui Umbră şi de ce nu, de când Scabandari Bloodeye dispăruse. A plecat, să nu se mai întoarcă niciodată.

Nici măcar Hannan Mosag, atunci, ci demult. Atunci a început această cale. Acum mult, mult timp.

Fusese un moment, pe atunci, când totul era încă simplu. Era sigur de asta. înainte de a fi făcute alegerile sortite. Şi la tot ce se întâmplase de atunci, era doar unul care putea să dea un răspuns, şi acesta era însuşi Părintele Shadow.

S-a plimbat pe străzile prăfuite, pe lângă cadavre care zăceau ici şi colo, ca nişte sărbători leşinaţi de la o sărbătoare sălbatică cu o noapte înainte. Cu excepţia sângelui, a armelor împrăştiate.

El a fost. . . pierdut. îi ceruseră prea mult, mult prea mult. Acolo, în acea sală a tronului, *l-am dus trupul înapoi. Peste deşeurile de gheaţă, am crezut*

Trebuie să existe şi alte moduri... alte moduri...

Nemişcat, acum, privind un corp.

Mayen.

Foamea, a văzut el, dispăruse de pe faţa ei. în cele din urmă, acolo nu era nimic altceva decât pace. După cum văzuse înainte, când o privise dormind. Sau cântând cu celelalte fecioare. Când a purtat sabia pe care ea a luat-o în mâini. Să îngroape în pragul casei ei. Nu s-ar fi gândit la alte vremuri, când a surprins un anumit întuneric în ochii ei şi a rămas mirat de răsucirea minţii ei – astfel de lucruri pe care un bărbat nu le putea cunoaşte, nu le putea şti niciodată. Mistere înspăimântătoare, cele care ademeneau un bărbat în dragoste, în fascinaţie şi, uneori, în teroare tremurătoare.

Faţa ei nu ţinea nimic din toate astea acum. Doar pace. Dormit,

seama brusc de ceva. Mai fusese un bărbat tânăr,
ca copilul din ea, aici pe strada asta.

Frica se ghemui, apoi îngenunche lângă ea. îşi închise o mână de mânerul cuţitului de pescuit, apoi o trase de la pieptul ei. A studiat cuţitul. Instrumentul unui sclav. Un mic sigiliu a fost sculptat lângă baza sa, unul pe care l-a recunoscut.

Cuţitul aparţinuse lui Udinaas.

Acesta a fost darul lui? O ofrandă de pace? Sau pur şi simplu încă un act de răzbunare mortală împotriva familiei lui Edur care îl stăpânise? Cine îi furase libertatea? *L-a abandonat pe Rhulad. Aşa cum am făcut. Pentru asta, nu am dreptul să urăsc. Dar... ce-i cu asta?*

Se ridică, băgând cuţitul în centură.

Mayen era moartă. Copilul pe care l-ar fi iubit era mort. O forţă era aici, o forţă dornică să-i ia totul.

Şi nu ştia ce să facă.

Plângând, neîncetat, plângând din forma împrăştiată de sânge,

răsucită, întinsă pe podeaua sălii tronului. în genunchi la zece paşi depărtare, Trull avea mâinile la urechi, dorind să se termine, dorind ca cineva să-l pună capăt. Acest moment. . . era prins, adânc în sine. Nu s-ar termina. Un cor etern de plâns jalnic, ajungându-i mâna în craniu.

Hannan Mosag se târa spre tron, atât de îndoit şi stricat încât abia reuşi să mişte mai mult de câteva lăţimi ale mâinii la un moment dat, înainte ca durerea din corpul lui să-l forţeze să se oprească din nou.

Printre Letherii, a rămas doar unul, reapariţia lui fiind un mister, totuşi el stătea, cu o expresie senin, dar vigilent, lângă zidul îndepărtat. Tânăr, frumos şi cumva. . . moale. Nu un soldat, atunci. Nu spusese nimic, părând mulţumit să observe.

Unde erau ceilalţi Edur? Trull nu putea înţelege. îl lăsaseră pe Binadas, inconştient, dar în viaţă, la capătul îndepărtat al coridorului. Şi- a întors capul în acea direcţie şi a văzut formele înghesuite ale reginei şi ale fiului ei lângă intrarea. Prinţul părea fie mort, fie adormit. Regina a urmărit pur şi simplu progresul chinuit al lui Hannan Mosag către estradă, cu dinţii strălucind într-un zâmbet umed.

Trebuie să-l găsesc pe tatăl. El va şti ce să facă. . . nu, nu este nimic de ştiut, nu-i aşa? Aşa cum există. . . nimic de făcut. Nimic, şi asta era groază.

Vă rog . . . Trull. . .'

Trull clătină din cap, încercând să nu audă.

Tot ce am v r u t . . . tu şi Frica şi Binadas. Am vrut să . . . include-mă. Nu mai e copil, vezi? Asta e tot, Trull.

Hannan Mosag mormăi râzând. – Respect, Trull. Asta a vrut el. Atunci de unde vine asta? O sabie? O mulţime de monede arse în pielea ta? Un titlu? Acel înfăţişător, detestabil *pe care* îl foloseşte mereu acum? Niciuna dintre acestea? Ce zici să furi pe soţia fratelui său?

— Taci, spuse Trull.

— Nu vorbi astfel regelui tău, Trull Sengar. Se va. . . te-a costat.

— Trebuie să mă încurc la ameninţările tale, rege vrăjitor?

Trull şi-a lăsat mâinile să cadă departe de urechi. Gestul fusese inutil. Această cameră purta cea mai mică şoaptă. în plus, nu putea exista surditate fără, când nu era nici una înăuntru. A surprins o mişcare uşoară de la Letherii de la peretele îndepărtat şi s-a uitat peste el pentru a vedea că întoarse capul, atenţia aţintită acum pe intrarea. Bărbatul se încruntă brusc.

Apoi Trull auzi paşi. Greu, târât. Un sunet de metal şi ceva asemănător cu apa curgătoare.

Hannan Mosag se răsuci unde zăcea. 'Ce? Ce vine? Trull,
găseşte o armă, repede!

Trull nu sa mişcat.

Plânsul lui Rhulad reluă, indiferent la toate celelalte.

O clipă mai târziu, o apariţie a apărut în vizor, sângele curgând din mâinile ei mănuşi. Aproape de mărimea unui Tarthenal, era învelit în plăci de fier negre, pătate, împânzite cu nituri verzi. O cârmă uriaşă cu fante în cuşcă ascunde faţa înăuntru, grilajul atârnând zdrenţuit pe umeri şi sub bărbia blindată. Silueta era încrustată cu lipape la îmbinările coaielor, genunchilor şi gleznelor. într-o mână purta o sabie din oţel Letherii, pe care sângele curgea neîncetat.

Rhulad şuieră: – Ce este, Trull? Ce a venit?

Monstruozitatea se opri chiar la intrare. Capul scârţâind în timp ce privea în jur, şi-a fixat atenţia, părea, pe cadavrul Campionului Regelui. A reluat mersul înainte, lăsând urme gemene de sânge.

— Trull! ţipă Rhulad.

Creatura s-a oprit, s-a uitat în jos la împăratul întins pe podea. După o clipă, o voce grea a bubuit din interiorul cârmei. – Eşti grav rănit.

Tremurând, Rhulad râse, un sunet aproape de isterie. 'Rănit? O da. *Distruge!'*

'Vei trăi.'

Hannan Mosag a spus într-un mârâit: – Pleacă, demon. Să nu

te alung. „Poţi încerca”, a spus. Şi a mers înainte încă o dată. Până când a stat

direct în faţa corpului Campionului. „Nu văd nicio răni, dar zace mort. Acest muritor onorabil.

— Otravă, spuse Letherii de la peretele din partea opusă.

Creatura se uită peste. 'Te cunosc. îţi ştiu toate numele. – îmi imaginez că ai, Guardian, răspunse bărbatul.

'Otravă. Spune-mi, ai făcut-o. . . împinge-l în direcţia aceea?

— Este aspectul meu, au spus Letherii, ridicând din umeri. 'Sunt condus să . . .

pregnanţă. Spune-mi, Dumnezeul tău ştie că eşti aici?

„Voi vorbi cu el în curând. Sunt necesare cuvinte de pedeapsă.

Bărbatul a râs, încrucişându-şi braţele în timp ce se lăsă pe spate

de

perete. – îmi imaginez că sunt la asta.

The Guardian se uită încă o dată la Campion. – El ţinea numele. Dintre toţi cei care au fost aproape uitaţi. Acest. . . aceasta este o mare pierdere. – Nu, au spus Letherii, acele nume nu
s-au pierdut. Nu încă. Dar o vor face

fi . . . curând.

'Am nevoie ... pe cineva, atunci.

— Şi îl vei găsi.

Gardianul i-a mai privit pe Letherii. 'Eu sunt. . . împins?
Bărbatul ridică din nou din umeri.

Gardianul se întinse, strânse ferm centura săbiei Campionului, apoi îl ridică de pe podea şi îl aruncă peste umărul său stâng. Stând într-o baltă de sânge întinsă, s-a întors.

Şi se uită la Rhulad Sengar. „Nu au milă, prieteni,” se spunea.

'Nu?' Râsul lui Rhulad deveni o tuse. Gâfâi, apoi spuse: „încep să văd. . . în caz contrar-'

— Am învăţat milă, spuse Gardianul şi lovi cu sabia.

în spatele lui Rhulad, tăind coloana vertebrală.

Trull Sengar se ridică în picioare, se uită cu privirea, neîncrezător... —
în timp ce bărbatul Letherii şopti: – Şi inca o data.'

Gardianul se îndreptă spre intrare, ignorând urletul înfuriat al lui Hannan Mosag în timp ce trecea pe lângă Regele Vrăjitor.

Trull s-a împiedicat înainte, în jurul formei nemişcate a fratelui său, până a ajuns la Hannan Mosag. A pus o mână în jos şi l-a târât pe Regele Vrăjitor în sus, până când l-a ţinut aproape. 'Tronul?' întrebă Trull cu o râpă. – Tocmai ai pierdut-o, ticălosule. îl aruncă pe Hannan Mosag înapoi pe podea. – Trebuie să găsesc Frica. Spune-i, spuse Trull în timp ce se îndrepta spre intrare, spune-i, Mosag, că m-am dus să o găsesc pe Fear. îi trimit pe ceilalţi...

Rhulad a făcut spasme în spatele lui, apoi a ţipat.

Aşa să fie.

Wyval-ul îşi făcu drumul eliberat din tumulă, picurând noroi cu dungi roşii, flancurile zburând. O clipă mai târziu a apărut spectrul, târând forma inconştientă a unui Letherii.

Shurq Elalle se ridică de unde se ghemuise lângă Ublala, mângâindu-l pe sprânceană şi mirându-se de zâmbetul stupid tencuit pe trăsăturile lui şi, punându-şi mâinile pe şolduri, cercetă scena. Cinci
trupuri întinse, copaci prăbuşiţi, duhoarea pământului putrezit.
Doi dintre angajaţii ei lângă
cu faţa la zidul turnului Azath, magul îngrijind rănile Declaraţiei.
Declarat. Ce fel de titlu este, oricum?

Mai aproape de poartă, Kettle şi războinicul înalt, cu pielea albă, cu cele două săbii Letherii.

Impresionant de goală, remarcă ea, trecând peste. – Dacă nu mă înşel, îi spuse ea, eşti de acelaşi sânge cu Tiste Edur.
O uşoară încruntare în timp ce o privi de sus. 'Nu. Eu sunt Tiste Andii.'

'Daca spui tu. Acum că le-ai terminat. . . lucruri, cred că loialitatea ta faţă de turnul Azath s-a încheiat.

Se uită la ea cu ochii lui ciudaţi, roşii. 'Nu am fost niciodată. . . prieteni, spuse el, apoi zâmbi slab. – Dar este mort. Nu sunt legat de serviciul nimănui decât de al meu. Am studiat-o încă o dată. „Şi sunt lucruri pe care trebuie să le fac. . . pentru mine.'

Kettle a vorbit. 'Pot veni cu tine?'

— Asta mi-ar plăcea, copile, spuse războinicul.

Shurq Elalle miji ochii. – Ai făcut o promisiune, nu-i aşa? l-a întrebat ea. – Spre turn şi, deşi este mort, promisiunea rămâne de onorat.

— Va fi în siguranţă, atâta timp cât va alege să rămână cu mine, spuse războinicul dând din cap.

Shurq s-a uitat din nou în jur, apoi a spus: „Acest oraş este acum condus de Tiste Edur. Vor lua în seamă de tine?

„însoţit de un Wyval, de un wraith şi de sclavul inconştient pe care insistă să-l ţină cu el, mi-aş imagina că da”.

— Cel mai bine, atunci, spuse ea, ai părăsit Letheras fără

să fii văzut. 'De acord. Ai vreo sugestie? 'Nu încă-'

'Eu am . . .'

S-au întors să-l vadă pe Declarat şi pe magul său, acesta din urmă împrumutându-i celui dintâi umărul în timp ce se apropiau încet. Iron Bars fuseseră cei care vorbiseră.

„Tu”, a spus Shurq Elalle, „lucrezi pentru mine, acum. Nu este permis voluntariatul. El a zâmbit. – Da, dar tot ce spun este că au nevoie de o escortă. Cineva care cunoaşte toate căile secrete de ieşire din acest oraş. Este cel puţin ce pot face, de când asta

Tiste Andii mi-a salvat viata.

„Să mă gândesc la lucruri înainte de mine nu este de bun augur pentru o relaţie de lucru bună”, a spus Shurq Elalle.

— Scuze, doamnă. Nu o voi mai face, promit. —

Crezi că sunt meschin, nu-i aşa?

'Desigur că nu. La urma urmei, strigoii nu sunt niciodată meschini.

Ea şi-a încrucişat braţele. 'Nu? Vezi groapa aia de acolo? în ea se ascunde un strigoi pe nume Harlest, care aşteaptă să sperie pe cineva cu ghearele şi colţii.

Toţi s-au întors să studieze groapa din curtea turnului Azath. Din care auzeau acum cântece slabe.

— Mingile lui Hood, mormăi Iron Bars. 'Când vom naviga?'

Shurq Elalle a ridicat din umeri. – De îndată ce ne-au lăsat. Şi cine este Hood?

Războinicul cu pielea albă a răspuns distras: „Stăpânul morţii şi

da, are bile”.

Toată lumea s-a întors să se uite la războinicul, care a ridicat din umeri.

Shurq a mormăit, apoi a spus: „Nu mă face să râd”.

Fierbătorul arătă în sus. 'îmi place asta. în fruntea ta, mamă. îmi place asta.' – Şi hai să-l ţinem acolo, nu? Din fericire, nimeni nu părea să înţeleagă

semnificaţia comentariului ei.

îi spuse războinicul lui Iron Bars. –
Sugestia ta? Declaraţia dădu din cap.

Tehol Beddict, culcat deasupra sarcofagului, dormea. Bugg se uitase la el, gânditor, când auzi zgomotul unor paşi aproape direct în spatele lui. Se întoarse încet în timp ce Gardianul ieşea din peretele de apă care marca gura tunelului.

Apariţia purta un cadavru peste un umăr. Se opri şi tăcu în timp ce-l studia pe servitor.

Aici, în acest mormânt golit de apă, în acest loc unde voinţa unui zeu Bătrân a oprit totul, Gardianul nu a sângerat.

Bugg oftă. – O, se va întrista pentru asta, spuse el, recunoscând în cele din urmă pe Letherii de pe umărul Gardianului.

— Errantul spune că numele rămân vii în el, spuse creatura.

'Numele? Ah, da. Desigur.'

— Ne-ai abandonat, Mael.

Gardianul trecu pe lângă el şi se opri lângă sarcofag. Capul său cu coiful se înclină în jos când îl observă pe Tehol Beddict. – Acesta îşi împarte sângele.

— Un frate, da.

— Atunci el va purta amintirea numelor. S-a uitat peste. – Te

opunezi la asta?

Bugg clătină din cap. 'Cum pot?'

'Asta e adevarat. Nu se poate. Ai pierdut dreptul.

Servitorul nu spuse nimic. A privit cum Gardianul a apucat una dintre mâinile lui Brys şi a pus-o pe fruntea lui Tehol. O clipă, apoi s-a terminat. Apariţia s-a îndepărtat, îndreptându-se spre peretele îndepărtat de apă.

— Aşteaptă, te rog, spuse Bugg.

S-a oprit, s-a uitat înapoi.

— Unde îl vei duce?

— în adâncuri, unde altundeva, bătrâne? Bugg se

încruntă. 'În acest loc . ..'

'Da. Vor fi doi Gardieni acum şi pentru totdeauna. —îi va

plăcea acel serviciu etern, crezi?

Apariţia îşi înclină capul. 'Nu stiu. îmi face plăcere?

Cu această întrebare ambiguă atârnând în aer nemişcat, Guardian a dus trupul lui Brys Beddict în apă.

După un moment lung, Bugg se întoarse să-l privească pe Tehol. Prietenul lui s-ar trezi cu o durere de cap groaznică, ştia el.

Nu este nimic de făcut pentru asta, vai. Cu excepţia, poate, a nişte ceai. . . Am un amestec deosebit de urât de plante care îl va face să-şi uite durerea de cap. Şi dacă există cineva în lume care va aprecia asta, acesta este Tehol Beddict din Letheras.

Dar mai întâi, ar fi bine să-l scot din mormânt.

în sala tronului a Eternului Domiciliu se aflau cadavre. Cea care se afla la jumătatea stratului, cu faţa la plăcile însângerate, încă îi făcu respiraţia pene Vrăjitoarei, cu inima să-i bată tare în piept. Frica sau entuziasm, nu ştia care – poate ambele. Regele Ezgara Diskanar, aruncat jos
de pe tron, unde stătea acum Rhulad Sengar din Tiste Edur, iar întunericul din ochii împăratului părea peste măsură.

Era durere în această cameră – îi simţea trezi amar, atârnând încă în aer. Şi Rhulad fusese cel mai mare izvor al ei. Trădări, mai multe trădări decât ar putea suporta orice muritor. Ea ştia că acesta era adevărul, ştia asta în inima ei.

în faţa împăratului stăteau Tomad şi Uruth, flancând forma tremurătoare şi înghesuită a lui Hannan Mosag, care plătise un preţ scump pentru această zi de triumf. Părea că aşteaptă ceva, o postură de aşteptare îngrozită, cu ochii în jos. Cu toate acestea, Rhulad părea mulţumit să-l ignore pe Regele Vrăjitor. Deocamdată, îşi va răsfăţa triumful acru.

Chiar şi aşa, unde era Fear Sengar? Şi Trull? Feather Witch l-a ajutat pe Uruth să-l îngrijească pe Binadas, care a rămas inconştient şi va continua aşa până când vindecarea se va termina. Dar, în afară de părinţii lui Rhulad, singurii ceilalţi din curtea interioară a împăratului prezenţi erau câţiva dintre fraţii săi adoptivi, Choram Irard, Kholb Harat şi Matra Brith. Buhn au lipsit, la fel ca şi şeful de război Jheck, B'nagga.

Doi Letherii au rămas, în afară de epavele jalnice ale Reginei Janall şi ale Prinţului Quillas. Şi deja cancelarul, Triban Gnol, îngenuncheasе în faţa lui Rhulad şi-şi proclamase serviciul etern. Ceilalţi Letherii au atras atenţia Vrăjitoarei Pene din nou şi din nou. Consoartă reginei, Turudal Brizad dădea înfăţişarea că este aproape indiferent la tot ceea ce asista aici, în Eternul Domiciliu.

Şi era chipeş, extraordinar de chipeş.

De mai multe ori, ea îi întâlnise privirea şi văzuse în ochii lui – chiar şi din cealaltă parte a camerei – un anumit interes avid care a provocat tremurări prin ea.

A rămas cu un pas în urma lui Uruth, noua ei amantă, mereu atentă, în timp ce comandanţii veneau şi plecau cu rapoartele lor ¡relevante. Luptă aici, sfârşitul luptei acolo, docurile asigurate. Primul dintre emisarii din protectorate aştepta cu nerăbdare audienţa pe holul ruinat de dincolo.

S-a născut imperiul.

Şi ea fusese martoră, şi mai mult decât mărturisise. Un cuţit, împins în mâinile lui Mayen, şi venise vestea că fusese găsită. Mort. Feather Witch nu s-ar mai ghemui sub furia ei. Curva era moartă.

Prima comandă a lui Rhulad a fost să înceapă o vânătoare. Pentru Udinaas. Fraţii săi adoptaţi au primit câte o companie de războinici fiecare şi trimişi să-l găsească pe sclav. Căutarea avea să fie necruţătoare, ştia ea, iar în cele din urmă, Udinaas avea să fie capturată. Şi făcut să plătească pentru trădarea lui.

Ea nu ştia ce să creadă despre asta. Dar gândul trecuse prin ea o dată – şi doar o singură dată, repede alungat după aceea – o speranţă, o rugăciune fierbinte către Errant că Udinaas va scăpa. Că nu va fi găsit niciodată. Că măcar un Letherii l-ar sfida pe acest împărat, îl va învinge. Şi învingându-l astfel, i-ar frânge din nou inima lui Rhulad.

Lumea a tras respiraţia . . . iar acum mai respiră o dată. La fel de constant ca întotdeauna, la fel de neîntrerupt în ritm ca mareele.

Putea să vadă, prin ferestrele cu fante, modelate inteligent, sus din cupola de deasupra capului, adâncirea luminii şi ştia că soarele apunea în această zi.

O zi în care un regat a fost cucerit şi o zi în care ceea ce a fost cucerit şi-a început inevitabila distrugere a cuceritorilor.

Căci acesta era ritmul acestor maree particulare. Acum, odată cu venirea nopţii, când umbrele s-au lungit şi ceea ce a rămas din lume s-a întors.

Căci asta cred Tiste Edur, nu-i aşa? Până la miezul nopţii, totul este întors, tăcut şi nemişcat. Aşteptând ultima maree.

Pe tronul său, Rhulad Sengar stătea, îmbrăcat în aurul Lether, iar lumina muribundă strălucea în ochii lui cu glugă. întunecat petele de pe sabia ţinută în mâna lui dreaptă, arătă spre estradă.

Şi Feather Witch, cu ochii ei aruncaţi încă o dată în jos, dupăacea privire de moment, în jos, după cum era necesar, a văzut, întinsă în îmbinarea estradei, un deget tăiat. Mic, ca al unui copil. Se uită la el, fascinată, plină de o dorinţă bruscă. Să-l posede. Până la urmă, era putere în astfel de lucruri. Puterea pe care o vrăjitoare ar putea folosi.

Presupunând că persoana căreia îi aparţinuse fusese importantă.

Ei bine, voi afla asta destul de curând.

Dusk revendica sala tronului. Cineva ar trebui să aprindă felinare

şi în
curând.
Ea nu părăsise încăperea. Nu fusese nici un motiv să. Ea stătuse, nemişcată, goală, amorţită de sunetele luptei, de lupii care urlă, de ţipetele îndepărtate din oraşul de dincolo. Şi îşi spunea, din când în când, că aşteaptă. Sfârşitul unui lucru a adus naşterea altuia, până la urmă.

Vieţi şi iubiri, gama existenţei a fost marcată de astfel de lucruri. O ruptură de cărări, poticnirea zdrenţuită, neuniformă, mereu înainte. Sângele uscat, în cele din urmă. S-a transformat în praf. Cadavrele regilor au fost aşezate şi pecetluite în întuneric şi puse departe, pentru a fi uitate. Au fost săpate morminte pentru soldaţii căzuţi, gropi vaste ca nişte guri în pământ, deschise de foame şi toate cadavrele au fost prăbuşite, fiecare expirând o ultimă suflare de praf de var. Supravieţuitorii s-au întristat, pentru o vreme, şi s-au uitat la camere goale şi paturi goale, împrăştierea bunurilor pe care nimeni nu le mai avea şi s-au întrebat ce avea să urmeze, ce va fi scris din nou pe ardezia ştearsă. Mă întreb, *cum pot continua?*

Regate şi imperii, războaie şi cauze, era sătulă de ele.

Ea a vrut să plece. Departe, atât de departe încât nimic din viaţa ei de înainte nu conta câtuşi de puţin. Fără amintiri care să-i conducă paşii în această direcţie sau aceea.

Corlo o prevenise. Să nu cadă în ciclul plânsului. Aşa că acum stătea cu ochii uscaţi şi lăsă oraşul de dincolo să plângă singur. S-a terminat cu astfel de lucruri.

O bătaie în uşă.

Seren Pedac se uită pe hol, cu inima tresărită.

Un sunet greu, acum repetat, insistent.

Acquitor se ridică de pe scaun, clătinându-se de furnicăturile din picioare – nu se mişcase de multă vreme – apoi şi-a făcut drum neuniform înainte.

Sosise amurgul. Ea nu observase asta. Cineva a decis. Cineva a încheiat această zi. De ce ar face asta?

Gânduri absurde, împinse în minte ca de undeva din afară, în tonuri de vagă ironie, trase ca o glumă secretă.

La uşă acum. Tresări când ciocănitul răsuna din nou, la un nivel opus feţei ei.

Seren o deschise.

Pentru a găsi, stând în faţa ei, Frica şi Trull Sengar.

Trull nu putea să înţeleagă, dar părea că paşii lui erau călăuziţi, pe această alee, de-a lungul acelei străzi, prin oraşul vast, cu o precizie fără greşeală, până când îl văzu, în întunericul din faţă, pe fratele său. Plimbare cu scop pe un pod minor al canalului principal. întorcându-se surprins la strigătul răguşit al lui Trull. Apoi aşteptând până când fratele său îl ajunge din urmă.

— Rhulad a înviat, spuse Trull.

Frica se uită în altă parte, miji în umbrele apei aparent nemişcate din canal. – De mâna ta, Trull?

'Nu. eu. . . a eşuat în asta. Altceva. Un demon de un fel. A venit

pentru Campion – nu ştiu de ce, dar a dus trupul bărbatului. După ce I- a ucis pe Rhulad în ceea ce a considerat un act de milă. Trull se strâmbă. – Un dar al ignoranţilor. Frică-'

'Nu. Nu mă voi întoarce.

Trull se uită la el. 'Ascultă-mă te rog. Cred că, dacă lucrăm împreună, îl putem îndruma înapoi. Din nebunie. De dragul surorilor, frică, trebuie să încercăm. Pentru oamenii noştri...

'Nu.'

'Tu . . . m-ar lăsa să fac asta?

Durere bruscă în faţa lui Fear, dar el a refuzat să privească ochii fratelui său. 'Trebuie să plec. înţeleg ceva acum, vezi. Aceasta nu este făcută de Rhulad. Nici a lui Hannan Mosag. Este al părintelui Shadow, Trull.

„Scabandari Bloodeye este mort...”

— Nu spiritul lui. Rămâne . . . undeva. Intenţionez să-l găsesc. – în ce scop?

„Am fost uzurpaţi. Noi toti. De cel din spatele acelei săbii. Nimeni altcineva nu ne poate salva, Trull. Vreau să-l găsesc pe Scabandari Bloodeye. Dacă este legat, vreau să-l eliberez. Spiritul lui. Ne vom întoarce împreună, sau deloc.

Trull îşi cunoştea destul de bine fratele încât să înceteze să se mai certă. Frica îşi găsise un nou scop şi, odată cu el, intenţiona să fugă. . . din toate, şi din toată lumea, din ceilalţi. „Cum vei ieşi din oraş? Ne vor căuta – este probabil să o facă şi acum.

— Huli mi-a spus odată că Seren Pedac a avut-o acasă aici. Frica clătină din cap. „Nu ştiu, nu înţeleg eu însumi, dar cred că ea ar putea ajuta”.

'De ce?'

— De unde ştii unde locuieşte?

'Eu nu. Dar e ... Pe aici.'

A început să meargă. Trull îl prinse repede şi îl prinse de braţ. – Ascultă... nu, nu vreau să te împiedic. Dar ascultă-mă, te rog.

— Foarte bine, dar hai să mergem între timp.

'în regulă. Nu te miri deloc asta, Frica? Cum te-am găsit? Ar fi trebuit să fie imposibil, dar iată-ne. Şi acum tu, şi această casă – casa Dobânditorului – Frica, ceva ne călăuzeşte. Suntem manipulaţi...

Zâmbetul fratelui său era ironic. – Ce-i cu asta?

La asta, Trull nu a avut niciun răspuns. Tăcut, a mers cu Frica. Dând peste o zeci de Letherii morţi, s-a oprit să strângă o sabie şi o teacă. L- a legat, ignorând sprâncenele ridicate ale fricii, nu din cauza unei emoţii ambivalenţe, ci pentru că el însuşi nu ştia de ce ridicase arma. Au mers mai departe.

Până au ajuns într-o casă modestă.

Pieptul lui Trull părea să se strângă strâns când o văzu stând în prag. Nu putea să înţeleagă – nu, putea, dar era imposibil. Absurd. O văzuse pe Seren Pedac doar de câteva ori. Nu schimbasem decât câteva cuvinte, dacă asta. Totuşi, în timp ce îi studia chipul, şocul scris acolo, aşa că, în contradicţie cu adâncimea îngrozitoare a ochilor ei, a simţit că cade înainte în mintea lui...

'Ce?' întrebă ea, cu privirea zbârnind între el şi Fear. 'Ce eşti tu

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Fear.

'Nu pot. . . Nu văd cum. . .'

Surorile mă iau, mi-aş da inima acestei femei. Acest Letherii...

Frica a spus: „Eu fug. Fratele meu, împăratul. Am nevoie de un

ghid

care să mă ducă prin oraş nevăzut. Astă seară.'

'Cum m-ai găsit?'

'Nu ştiu. Nici nu stiu de ce. . . de ce am această convingere că numai tu mă poţi ajuta.

Se uită apoi la Trull, iar el văzu că ochii ei ţineau de ai lui pentru o clipă lungă, lărgindu-se încet. – Şi tu, Trull Sengar? ea a intrebat. – Vino cu noi?

Cu noi. Ea va face asta. De ce? La ce nevoie din ea răspunde acest lucru? Presiunea din piept s-a strâns brusc, chiar dacă cuvintele fatidice l-au părăsit. – Nu pot, Acquitor. L-am eşuat pe Rhulad azi. trebuie sa incerc. . . din nou. Trebuie să încerc să-l salvez.

Ceva de genul resemnării îi umplea ochii.

De parcă ar fi rănit ceva care purta deja o mie de cicatrici.

Iar Trull a vrut să strige. în schimb, el a spus: „îmi pare rău. Dar voi aştepta revenirea voastră – amândoi...

— Ne vom întoarce aici? a întrebat ea, aruncând o privire către Fear:

— De ce?

— Pentru a pune capăt asta, spuse Fear.

— Pentru a pune capăt cu ce?

— Tirania născută aici în seara asta, Seren Pedac. – L-ai ucide pe Rhulad? Propriul tău frate?

'Omoara-I? Nu ar funcţiona, după cum ştiţi. Nu. Dar voi găsi o altă cale. Va trebui.'

Oh, cine mi-a apucat sufletul în această noapte? S-a trezit desprinzând sabia, s-a auzit spunând: „Nu ştiu dacă ai o armă, Acquitor” şi şi-a cunoscut propria neîncredere faţă de absurditatea propriilor sale cuvinte, de superficialitatea raţionamentului său, „deci voi da Esti al meu . . .' Şi îi ţinea sabia învelită.

în pragul casei ei.

Frica se întoarse, îl studie, dar Trull nu putea să-şi îndepărteze privirea de la ea, nici măcar să vadă ceea ce trebuie să fie o realizare răsărind în faţa lui.

Oricât de letherii era, Seren Pedac înţelese clar, privirea ei devenind confuză, apoi limpezindu-se. – Doar atât, înţeleg. O armă . . . pentru

mine să-l folosesc.

Nu. „Da. . . Achizitor. O armă . . .'

Ea a acceptat, dar gestul era fără sens acum.

Trull se trezi făcând un pas înapoi. Trebuie să plec acum. îi voi spune lui Rhulad că te-am văzut, frică, jos la docuri.

— Nu-I poţi salva, frate, spuse Frica.

— Nu pot decât să încerc. Mergi bine, Frica.

Şi se îndepărta. Cel mai bine era, hotărî el printre lacrimi bruşte.

Probabil că nu s-ar mai întoarce niciodată. Nici ea nu ar fi acceptat sabia.

Acesta a fost motivul pentru care l-a întrebat înainte de a ajunge la el. O armă de folosit. Doar asta.

Era un prost. Un moment de slăbiciune profundă, o iubire care nu avea niciun sens, deloc. Nu, de departe mai bine aşa cum se desfăşurase. Ea înţelesese şi aşa se asigurase. Nici un alt sens. Nicio proclamaţie. Pur şi simplu un gest în noapte.

O armă de folosit. Doar asta.

Au rămas în picioare în prag. Trull dispăruse, paşii lui înghiţiţi de distanţă. Frica o studie pe Seren Pedac în timp ce privea în jos la sabia din mâinile ei. Apoi, ridicând privirea, îi văzu privirea fixa şi zâmbi ironic.

'Fratele tau . . . m-a tresărit. Pentru o clipă, m-am gândit. . . nu contează.' *Atunci de ce,*

Seren Pedac, ai o asemenea durere în ochi? Frica a ezitat,

era pe cale să vorbească, când vocea unui copil a vorbit în spatele lui.

— Eşti Seren Pedac?

Se întoarse, cu sabia şuierând din teacă.

Achizitorul a trecut pe lângă el, întinzând o mână pentru a-l opri. Te cunosc?' a întrebat-o pe fetiţa care stătea la poartă.

— Eu sunt Kettle. Iron Bars a spus că ne vei ajuta. Trebuie să părăsim oraşul. Cu nimeni să nu vadă.

'Noi?'

Fata a mers înainte, iar în spatele ei venea o siluetă înaltă, îmbrăcată şi glugă. Apoi un spectru din umbră, târând un corp.

Un sunet uluit de la Seren. „Fără rătăcire, asta e pe cale să devină mult mai greu”.

Frica i-a spus: „Acquitor, te-aş mustra pentru generozitatea ta în această noapte, dacă nu m-ar fi inclus. Mai poţi gestiona asta?

Ea studia silueta înaltă, cu glugă, în timp ce răspunse: „Probabil. Sunt tuneluri. . .'

Frica s-a confruntat încă o dată cu fata şi cu petrecerea ei. Privirea lui s-a concentrat asupra spectrului. – Tu, de ce nu-l slujeşti pe împărat în noaptea asta?

— Nu sunt legat, Fear Sengar. Tu fugi? Aceasta este neaşteptat.

Nu-i plăcea amuzamentul din vocea ei. – Şi pe cine tragi în spatele tău?

— Sclavul Udinaas.

Frica i-a spus lui Seren: „O să-i vâneze serios pe aceştia, Acquitor. Pentru acel sclav.

— îmi amintesc de el, spuse ea.

„Trădarea lui asupra împăratului a cerut un preţ mare”, a spus Fear. – Mai mult, cred că a ucis-o pe Mayen...

„Crede ce-ţi place”, a spus Wraith, „dar te înşeli. Ai uitat, Fear Sengar, acest om este un *sclav.* Un lucru de folosit, şi folosit el a fost. De mine, de Wyval care şi acum ne înconjoară în întuneric deasupra capului. Pentru ceea ce s-a întâmplat lui Rhulad, pentru Mayen, nici una dintre aceste tragedii nu aparţine lui Udinaas.

Cum spui.

— Putem argumenta asta mai târziu, spuse Seren. – Kettle, cine este acest om deghizat?

Era pe cale să răspundă când figura a spus: „Sunt Selekis, din Azath

turn.'

— Din turnul Azath? întrebă Seren. 'Amuzant. Ei bine, eşti la fel de înalt ca un Edur, Selekis. Nu-ţi putem vedea faţa?

— Prefer să nu nu, Seren Pedac. Nu încă, în orice caz. Părea că privirea ei ascunsă era asupra fricii, în timp ce continua: „Poate mai târziu, odată ce am părăsit acest oraş şi vom avea timp să discutăm despre eventualele noastre destinaţii. S-ar putea, într-adevăr, că vom călători împreună pentru ceva timp.

— Cred că nu, spuse Fear. – Mă duc să-l găsesc
pe părintele Shadow. 'Într-adevar? Şi Scabandari
Bloodeye încă trăieşte?

Şocat, Fear nu spuse nimic. Trebuie să fie un Tiste Edur. Unul dintre celelalte triburi, poate. De asemenea, fugind. Nu este diferit de mine, atunci.

— Voi toţi, spuse Seren, înăuntru. Ar trebui să strângem nişte provizii, deşi sunt sigur că Breasla Prinzătorilor de Şobolani ne va

putea furniza. . . pentru un preţ.

Wraithul râse încet. – Este calea Letherii, desigur. . .'

Shurq Elalle a păşit de pe scară şi a păşit pe acoperiş. Soarele răsărise, iar oamenii puteau fi văzuţi pe trepte, un pic mai încet în mers decât era de obicei. Nesigur, plin poate de o oarecare trepidare. Au fost
Tiste Edur, până la urmă, patrulând în echipe. în timp ce alţii, în grupuri mai mari, se mişcau prin oraş de parcă ar căuta pe cineva anume.

Tehol Beddict şi servitorul lui stăteau pe partea cu vedere la canal, cu spatele la Shurq, când ea se apropia. Tehol aruncă o privire peste un umăr şi îi aruncă un zâmbet cald. El s-a uitat. . . diferit.

— Tehol Beddict, spuse ea în timp ce venea să stea lângă el, unul dintre ochii tăi este albastru.

'Este? Trebuie să fie un fel de infecţie nefastă, Shurq, pentru că abia văd cu ea.

— Se va limpezi în timp, spuse Bugg.

— Deci, a spus Shurq, ai reluat planurile pentru sfârşitul civilizaţiei, Tehol?

— Am, şi va fi un final delicios.

Ea mormăi. —îţi voi trimite Shand, Hejun şi Rissarh, apoi... —
Nu îndrăzni. Livraţi-le pe insule. Lucrez mai bine singur.'
'Singur?'

— Ei bine, cu Bugg aici, desigur. La urma urmei, fiecare om are nevoie de un servitor.

— îmi imaginez că da. Ei bine, sunt aici,
atunci, să-mi iau rămas bun. – Nu pentru ceva
pirat, nu?

'De ce nu? Pur şi simplu elaborez despre o carieră
bine stabilită.' Tehol s-a uitat la Bugg şi a spus: „Hoţul
care s-a scufundat. a reapărut, termină Bugg.

Cei doi bărbaţi şi-au zâmbit unul altuia.

Shurq Elalle se întoarse. – Ei bine, acesta este un lucru pe care nu-l voi rata.

După ce ea a plecat, Tehol şi Bugg s-au mai uitat o vreme la oraşul Letheras, care se trezise din nou. Oraşul ocupat, tronul uzurpat, străinii pe străzi arătând mai degrabă . . . pierdut.

Insecta cu două capete s-a lipit de umărul lui Tehol şi nu a vrut să se mişte. După un timp, Tehol şi-a frecat ochiul slab şi a oftat.
– Ştii, Bugg, mă bucur că nu ai făcut-o.

'Fă ce?'

— Fă-mă să uit.

— M-am gândit că te descurci.
'Ai dreptate. Eu pot. Cel puţin, aşa, pot să mă întristez. —în felul tău.

— în felul meu, da. Singurul mod în care ştiu cum.
– Ştiu, stăpâne.

La scurt timp mai târziu, Bugg se întoarse şi se îndreptă spre trapă. – Mă voi întoarce în curând.

'Dreapta. Şi când o faci, curăţă acolo jos.

Servitorul se opri la trapă, se gândi, apoi spuse: – Cred că voi găsi timp să fac exact asta, stăpâne.

'Excelent. Acum mă duc să mă culc.

— Bună idee, stăpâne.

— Ei bine, desigur că este, Bugg. Este al meu, nu-i aşa?

Epilog

Şi acesta este momentul, prietenii mei,

Când trebuie să priveşti în altă parte,

Pe măsură ce lumea se desfăşoară din

nou în forme anunţate ambele

strălucitoare Şi sordidă, în întuneric şi

lumină Şi extinderea întregii existenţe

Asta se află între.

F ISHER KELT ATH

Gaura era vastă şi adâncă. Cei doi prinţi demoni Kenryll'ah stăteau la marginea ei, privind în jos, aşa cum fuseseră de ceva vreme.

în cele din urmă, unul a spus: „Cât de departe crezi că merge, frate?”

— Bănuiesc, frate, răspunse celălalt, dacă ar fi să ne eliberăm vezica urinară în această prăpastie, pâraiele s-ar transforma în ceaţă cu mult înainte de a ajunge la fund.

— Bănuiesc că ai dreptate. Şi Forkrul Assail a coborât acolo, nu-i aşa?

'El a făcut. Capul întâi.

— Atunci nu ar fi trebuit să-l arunci.

— Te înşeli, frate. Pur şi simplu l-am aruncat în direcţia greşită.
— Asta sau lumea sa întors brusc.

'Improbabil. Locul ăsta nu face astfel de lucruri.

'Ai dreptate. Se dovedeşte extrem de plictisitor, nu-i aşa? 'Extrem

de.'

— Ei bine, bine?

'De ce nu?'

Cei doi demoni au început să slăbească curelele de la baldricurile lor ornamentate.

Flapsuri care scad. Schimbându-şi poziţiile la lăţime adecvată.

Şi au stat acolo, unul lângă altul, până când, perfect

cronometrate, fluxurile lor s-au terminat.

Furtuna se ridicase brusc, impresionant de aprigă, în timp ce năvăli pe mări. Trei Nacht s-au ghemuit la picioarele lui, Withal stătea pe plajă, simţind şuviţele slabe de vânt care reuşeau să treacă prin bariera vrăjitorie din jurul insulei, lovindu-se de faţa lui ca respiraţia unei femei.

O femeie dulce, mai precis. Spre deosebire de cel care stă lângă el. Această apariţie înaltă, cu ochi de fier, cu gura urâtă, fără umor, care l-a urmărit în jur şi nu părea să doarmă niciodată şi cu siguranţă nu l-a lăsat *să* doarmă, nici măcar o singură noapte afurisită de toată noaptea, nici o singură dată. întotdeauna întreb, întreb şi întreb. *Ceea ce ai de gând să faci? Pe lângă rugăciune?*

Ei bine, ce altceva ar putea face?

Rhulad Sengar a venit şi a plecat, mai nebun de fiecare dată. Ţipete, râsete, ţipete şi vaiete. De câte ori ar putea muri un om?

Vom vedea, presupun.

— Acea furtună, spuse Sandalath, vrea să treacă, nu-i aşa?

El a dat din cap. îi putea simţi mânia şi neputinţa.

— Aşteaptă ceva, continuă ea. Aşteptând pe cineva ... a face ceva.'

Şi-a reprimat dorinţa de a o lovi – l-ar ucide dacă ar fi făcut-o – aşteaptă. *Aştepta. Aştepta.* – Stai, şopti el. 'Stai aşa . . . M-am gândit la ceva. . .' 'Un miracol!' strigă ea, ridicând mâinile. 'Oh, stiu! *hai sa roagă-te!*

Şi acum a văzut-o, chiar pe marginea valurilor zdruncinate dincolo de recif. L-a văzut şi a arătat. 'Acolo! O barcă, vrăjitoare cu inima neagră! O barca!'

'Şi ce dacă? Şi ce dacă? De ce nu *faci ceva?* Se întoarse, surprinzându-i pe Nachts şi începu să alerge.

Era furie, furie din belşug, dând putere paşilor lui. Oh, atât de multă furie. Eliberatorii suferinţei meritau ceea ce le urma, nu-i aşa? Oh, da, cu siguranţă au făcut-o. Nacht-ii îi arătaseră. Din nou şi din nou, maimuţele nebune care rânjesc. Iar şi iar.

Construieşte un cuib.

Dă-I jos.

Construieşte un cuib.

Lovitură ... aceasta... jos!

Văzu coliba, acea colibă mizerabilă şi insipidă ghemuită acolo pe câmpia moartă. A simţit conştientizarea bruscă a Zeului Infirm, încercări bruşte în mintea lui. Dar oh, nu, a râs în tăcere, nu a putut să iasă. Nu putea să înţeleg refrenul nesfârşit care îi umplea craniul.

Construieşte un cuib! Dă-I jos!

Ajunse la colibă, nu acolo unde pragul uşii îşi făcea tăietură în perete, ci dintr-o parte oarbă. Şi, cu toată greutatea lui, săbiiul sa aruncat în acea structură slabă.

S-a prăbuşit înăuntru, Withal deasupra, aterizând pe o siluetă scârţâitoare dedesubt. Scuipat, şuierat de furie şi indignare.

Cu pumni de pânză putredă, se ridică înapoi şi trase cortul. Spărgând cuiele, rupând legăturile. L-am târât departe de acel zeu nenorocit oribil.

A ţipat, brazierul răsturnând, cărbunii s-au revărsat, scântei găzduind în veşmintele rătăcite ale zeului, unde mocneau...

— *Vei muri pentru asta, muritorule!*

Withal s-a împiedicat înapoi, râzând.

Şi, din spate, vântul a sosit brusc.

Aproape că îl doborî.

S-a întors în ea, îndreptându-se încă o dată spre plajă şi a văzut norii de furtună înclinându-se, repezindu-se, crescând din ce în ce mai sus, falnic, răspândindu-şi umbra asupra insulei.

Aplecat în furtuna, Withal alergă înapoi la plajă.

Valuri zdrobitoare, spumoase din toate părţile, dar acolo, înaintea lui, o întindere de calm. O întindere vizavi de Sandalath şi de Nachts care dansează.

De-a lungul căreia barca alunecă graţios prin recif, singura sa vela zburând uşor în timp ce aluneca spre ţărm, oprindu-se la cinci paşi de linia de plutire.

Withal ajunse la nisip la timp pentru a vedea un bărbat ghemuit şi nedescris coborând din lateral şi coborând pe ţărm.

„Acesta”, îi spuse lui Withal în limba negustorului Letherii, „este pentru tine. Luaţi-vă prietenii şi navigaţi.

'Cine eşti tu?' întrebă Sandalath.

— O, taci! Withal mârâi. – Urcă-te, femeie!

Soţii Nachts făcuseră deja acest lucru şi se băteau în jurul tachelajului.

încruntat, femeia Tiste Andii se grăbi spre barcă.

Withal se uită la bărbat.

Care s-a strâmbat, apoi a spus: „Da, Withal of Meckros, te rogi destul de mult. . .'

'Ştiam eu.'

— Acum, pleacă. Vei găsi o cale de calm. – Şi tu, Mael?

— O să vin mai târziu. Am lucruri de făcut, Withal. Dar deocamdată, se îndreptă el spre interior, o să înving un zeu fără sens.

Aceasta se încheie a cincea

poveste din The

Malazan Cartea

Căzuţilor

Glosar

Lethrii Titluri

Dobânditor: o poziţie sancţionată ca ghid/factor atunci când se ocupă cu non-

popoare leterii

Atri-Preda: comandant militar care guvernează un oraş sau oraş

Ceda: titlul de mag al regelui

Finadd: echivalentul căpitanului în armată

Preda: echivalent de comandant sau general în armată

Santinela: Vocea Regelui în stabilirea primului contact cu popoarele non-Letherii

Concediul Regelui: un titlu care scuteşte titularul de toate condamnările penale

Nume de locuri Lether

Buri Square: un pătrat în Letheras **Cedance:** setul dominant de

dale (vezi Holds)

Strada Cui: o stradă din Letheras **Down Markets:** un cartier din

Letheras **Călcâiul Errantului:** o alee din Letheras **Domiciliul**

Etern: noul palat în construcţie în Letheras **Huldo's:** un

restaurant în Letheras

Katter Bight: o întindere de apă în afara Old

Katter **Kraig's Landing:** în amonte de oraşul

Trate **Lether:** regatul şi protectoratele sale

Letheras: capitala Lether

Taxele comercianţilor: echivalentul unei pieţe de valori în Lether **Districtul Purser:** un district din Letheras **Canalul Quillas:** unul dintre principalele canale din Letheras **Rat Catchers' Guild:** o breaslă misterioasă activă în întreaga Lether

Red Lane: o bandă în Letheras **Rild's:** un restaurant în Letheras

Scale House: sediul Breslei Prinzătorilor de Şobolani, Letheras

Sherp's Last Lane: o bandă în Letheras

Podul Soulan: un pod în Letheras

Stinking House: locuinţa lui Selush the Dead of the Dead

Turnul Tarancede: un turn de veghe cu vedere la portul Trate

Temple School: o instituţie de învăţământ din Letheras

Templul: un bordel de lux din Letheras

Urum's Lenders: o unitate din Letheras

Maşinile de tocat carne ale lui Windlow: un abator în Letheras

Oraşe, Sate şi Forturi Lethrii

Sulă

Brans Keep

Frâu

Marfă

Desden

Disidenţă

Dresh

Fent Reach

Prima Fecioara Fort

Prima atingere

Cinci puncte

Fort Shake

Gedry

Valorifica

Fortul înalt

Letheras

Manşe

Ecluza Minerului Vechiul Gedure Bătrânul Katter Al doilea

Fort Maiden Thetil

Al treilea Fort Fecioara

Trasee

Trate

Armistiţiu

Protectoratele Lethrii

Trandafir albastru Karn

Korshenn

Pilot

Insulele Pockface

Regate învecinate

Kolanse

Letherii Militari

Batalionul de Artizani Batalionul

Bluerose Batalionul de lut rece Crimson

Rampant Brigade Garnizoana Fent

Brigada de veste de iarbă Brigada

Harridict Legiunea Katter Garnizoana

Fecioara

Batalionul de negustori Shake Legion

Legiunea Trate Brigada Wave Wake

Batalionul Whitefinder

Letherii Pharses

Blue Style Steel: o metodă anterioară de fierărie

Docuri: cea mai comună denominaţie de bani Lether

Dresh Ballista: o armă de război cu mai multe certuri

Letheran Steel: o metodă secretă de fierărie

Letherii: cel al lui Lether, de asemenea numele limbii şi al poporului

Nivele: moneda bogaţilor din Lether

Lupe Fish: un peşte carnivor mare rezident în râul Lether şi canalele Letheras

Ootooloo: o creatură marine primitivă, dar singulară din Bluerose

Vîrfuri: moneda bogaţilor murdari în Lether

(A) şaptea închidere: renaşterea profetizată

Surorile învăluite ale tronului gol: educatori

Stripling: cea mai mică valoare nominală a banilor Lether

Trece Fever: o febră comună, vindecabilă

Tusked Milk: o băutură alcoolică

Tifte Edur Locuri si Nume

Arapay: subjugat şi cel mai estic trib al lui Tiste Edur **Beneda:**

trib subjugat al lui Tiste Edur

Paturi de reproducţie Calach: linia de coastă unde se înmulţesc focile cu colţi

Den-Ratha: subjugat, cel mai nordic trib al lui Tiste Edur

: o cale revendicată de Tiste Edur

Hiroth: tribul dominant al Tiste Edur

Kaschan Inlet: o intrare revendicată de Tiste Edur

Knarri: o ambarcaţiune de vânătoare de balene şi de

pescuit **K'orthan: bărci lungi de** raider **K'risnan:**

grupul de vrăjitori al Regelui Vrăjitor **Merude:** trib

subjugat al lui Tiste Edur

MorokTree: un copac cu frunze albastre folosit în practicile

funerare **Sollanta:** trib subjugat al lui Tiste Edur

Stonebowl: o depresiune naturală la baza unui defileu la nord de satul principal Hiroth

Alte Nume, Titluri şi Termeni

(The) Eres'al: zeiţa spiritului Nerek

Faraed: un popor asimilat din Lether

Fent: un popor asimilat din Lether

Jheck: un trib din nord

Ken'ryllah: un tip de demon

KenyM'rah: un tip de demon

Khalibaral: un tip de demon

Meckros: o civilizaţie a oraşelor mobile, plutitoare

N'purel: Peştele cu mustaţă din lumea natală Kenyll'rah

Nachts: versiuni ale bhoka'rala crescute de Jaghut

Nerek: un popor asimilat din Lether
Onyx Wizards: vrăjitorii din Bluerose (învinşi în cucerire)

Tarthenal: un popor asimilat în Lether **Seregahl:** cei cinci zei ai

Tarthenalului

Mythos (Lethrii, Edur şi altele)

(The) Black Winged Lord: divinitate adorată în Bluerose

Kilmandaros: o zeiţă bătrână **Mael:** un zeu bătrân **Menandore**

(Trădătorul, Zorii)

Scabandari Bloodeye (Tatăl Shadow, Emurlahnis) **Sheltatha**

Lore (Fiica Amurg)

Ruina Silchas (Trădătorul)

Sukul Ankhadu (The Fickle, Dapple)

Beast Hold

Bibanul din

oase Mai mare

Crone văzător

Şaman

Vânător

Tracker

Calea Azath

Inima de piatra

Portar

Portal

cale

Zidar

Mormânt

Oaspete

Barrow

Rădăcină

Perete

Calea Dragonului

Regină

Consort

Liege

Cavaler

Poartă

Wyval

Doamna

Băutor de Sânge

Path-Shaper

Calea de gheaţă

Tronul de gheaţă

cadru de mers

Vânătoarea

Modelator

Purtător

Copil

Sămânţă

Calea goală

Tronul Gol

Rătăcitor

Amantă

Privitor

cadru de mers

Salvator

Trădător

Fulcra (nealiniat)

Găsitor de forme

Haita Errantul

Axe (Eres)

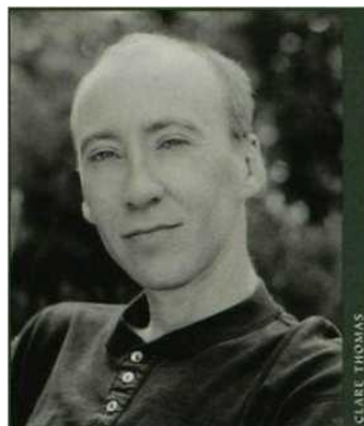
Corb (Coaie albă)

Foc

Dolmen

Lamă

Degetelor

CLARE THOMAS

Steven Erikson

STEVEN ERIKSON a lucrat timp de douăzeci de ani ca antropolog şi arheolog. De asemenea, este absolvent al Iowa

Writers' Workshop.

Artă jachetă de Toad

Loekwood Design de

jachetă de Carol

Rtisso Design

A

T

O

R

H

A

R

D

C

O

V

E

R

A

S

O

C

I

A

Ţ

I

I

T

O

M

D

O

H
E
R
T
Y

,

L

L

C

1

7

5

F

I

F

T

H

A

V

E

N

U

E

N

E

W

Y

O

R

K

.

N

Y

1

0

0

1

0
WWW.TOR.COM

DISTRIBUIT ÎN CANADA DE

HB FENN SI COMPANIA. LTD.
TI PARAT IN SUA